

Cuprinsul revistelor din anul 1933

Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1933 <u>PUTERE VEȘNICĂ</u>	- PAG. 3
Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1933 <u>BUNĂTATEA LUI</u>	- PAG. 29
Revista nr. 3 - 1 februarie 1933 <u>CU CUGETARE SPIRITUALĂ</u>	- PAG. 57
Revista nr. 4 - 15 februarie 1933 <u>ONOAREA LUI IEHOVA</u>	- PAG. 85
Revista nr. 5 - 1 martie 1933 <u>STRĂMTORARE</u>	- PAG. 115
Revista nr. 6 - 15 martie 1933 <u>SĂRBĂTOAREA LUI IEHOVA</u>	- PAG. 139
Revista nr. 7 - 1 aprilie 1933 <u>MĂRTURIA LUI IEHOVA</u>	- PAG. 165
Revista nr. 8 - 15 aprilie 1933 <u>MĂRTURIA LUI IEHOVA - PARTEA A II-A</u>	- PAG. 189
Revista nr. 9 - 1 mai 1933 <u>CINE-I PENTRU IEHOVA?</u>	- PAG. 217
Revista nr. 10 - 15 mai 1933 <u>PROFETUL LUI IEHOVA</u>	- PAG. 241
Revista nr. 11 - 1 iunie 1933 <u>POPORUL SĂU DE LEGĂMÂNT</u>	- PAG. 269
Revista nr. 12 - 15 iunie 1933 <u>SANCTUARUL SĂU</u>	- PAG. 293

Revista nr. 13 - 1 iulie 1933	
<u>SANCTUARUL SĂU - PARTEA A II-A</u>	<u>- PAG. 321</u>
Revista nr. 14 - 15 iulie 1933	
<u>SANCTUARUL SĂU - PARTEA A III-A</u>	<u>- PAG. 345</u>
Revista nr. 15 - 1 august 1933	
<u>CERCETARE</u>	<u>- PAG. 373</u>
Revista nr. 16 - 15 august 1933	
<u>MÂNGĂIERE</u>	<u>- PAG. 399</u>
Revista nr. 17 - 1 septembrie 1933	
<u>JUDECATA ȘI EXECUTAREA EI</u>	<u>- PAG. 427</u>
Revista nr. 18 - 15 septembrie 1933	
<u>ASCULTARE</u>	<u>- PAG. 453</u>
Revista nr. 19 - 1 octombrie 1933	
<u>MECLHISEDEC</u>	<u>- PAG. 481</u>
Revista nr. 20 - 15 octombrie 1933	
<u>„PĂSTORI ȘI TOIEGE”</u>	<u>- PAG. 507</u>
Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1933	
<u>„NU VĂ TEMEȚI”</u>	<u>- PAG. 527</u>
Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1933	
<u>PLATA LUCRĂTORILOR - PARTEA I</u>	<u>- PAG. 551</u>
Revista nr. 23 - 1 decembrie 1933	
<u>PLATA LUCRĂTORILOR - PARTEA A II-A</u>	<u>- PAG. 565</u>
Revista nr. 24 - 15 decembrie 1933	
<u>REFUGIU</u>	<u>- PAG. 581</u>

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

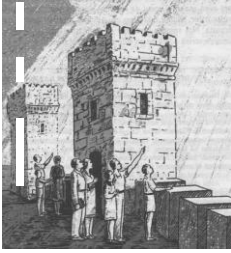
1 IANUARIE 1933

Nr. 1

Cuprins:

PUTERE VEȘNICĂ	- Pag. 3
ADUNARE LA PIATRA DE TEMELIE	- Pag.17
ÎNVIŢĂTORI	- Pag.21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 Ianuarie 1933

Nr. 1

PUTERE VEȘNICĂ

„Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”. – Proverbe 18:10, *A.R.V.*

IEHOVA a făcut cunoscut acelor care Îl iubesc îngrijirea Sa pentru adăpostul lor; Aceștia se pot baza cu încredere pe pregătirile făcute de Iehova și ei chiar fac asta. Iehova și-a mai exprimat planul de a-l răsplăti pe cel nelegiuit. Rezultatul final este că întreaga creație știe că Iehova este Dumnezeu Atotputernicul. Textul care a fost ales pentru anul 1932 a accentuat, cu putere, că toți trebuie să ajungă la cunoașterea lui Iehova. Textul deosebit ales pentru anul 1933 sună așa: „Numele lui Iehova este un turn tare”. Textul acesta este în acest moment foarte prețios și plin de mângâiere pentru rămășița unsă, deoarece trăim în timpul când Satan poartă război împotriva ei cu scopul blestemat de a o stârpi. Gog, căpetenia armatei lui Satan, înconjoară acum rămășița cu forțele sale militare, adică rămășița își are domiciliul de o bucată de vreme în teritoriul „creștinătății” și este înconjurată de jur împrejur de hoardele blestemate ale lui Gog care speră că va stârpi pe poporul lui Iehova care trăiește azi pe pământ. Gog și toate forțele sale militare vor eșua în scopul lor rușinos. Pentru ca rămășița să primească ajutor, mângâiere și încurajare în timpul acesta foarte primejdios, Iehova hrănește poporul lui Dumnezeu prin intermediul Preaiubitului Său, Păstorul cel mare, cu hrană potrivită; și aceasta înseamnă, că rămășița primește informații despre îngrijirea pentru protecția și păstrarea ei desăvârșită.

Numele

2. O înțelegere a deosebirii înțelesului unui nume în aplicarea lui asupra creaturii, pe de o parte, și pe de altă parte în aplicarea lui asupra Creatorului ne va ajuta în a putea prețui textul anual citat mai sus. Un nume dat unei creaturi și aplicată asupra altei creaturi, nu este mai mult decât un titlu, sub care creatura este cunoscută sau prin intermediul căruia se numește. Însă un nume pe care Iehova îl dă unei creaturi înseamnă mult mai mult. Scriptura arată această deosebire. Dumnezeu a creat animalele de pe câmp și păsările cerului, și le-a făcut să treacă dinaintea lui Adam și Adam le-a dat fiecăreia dintre aceste creaturi nume; asta înseamnă, că Adam a dat fiecăreia dintre aceste creaturi un titlu sau nume, sub care nume este cunoscută sau cu care se numește, și numele de altfel nu înseamnă nimic mai mult. În același fel, dacă un bărbat și o femeie dau naștere unui copil, și

ei îi dau un nume. Dacă numele părintelui ar fi Ioan și copilul ar fi un fiu, atunci probabil, că acest copil ar primi numele fiului lui John, adică John Johnson. Astfel apar numele, de exemplu Johnson în unele naționalități și acest nume reprezintă doar un titlu prin care acea familie este cunoscută.

3. Dacă însă Iehova dă un nume unei creaturi, atunci de numele acesta este legat un înțeles cu totul deosebit, nu doar o numire sau un mijloc pentru deosebire. Așa de pildă un om a fost cunoscut sub numele de Avram și din pricina credinței sale Dumnezeu i-a schimbat numele și după aceea a fost cunoscut ca Avraam; asta înseamnă că Dumnezeu a hotărât ca omul acesta să fie părintele unei mulțimi, sau a unei mulțimi de națiuni (Genesa 17:5; 22:17,18). Când Dumnezeu l-a trimis pe pământ pe iubitul Său Cuvânt, El a poruncit ca numele lui să fie „Isus”, deoarece El este Mântuitorul oamenilor (Matei 1:21 ; Luca 1:31–33). Dumnezeu a poruncit mai departe îngerilor Săi să vestească că El se va numi „Fiul Celui Prea Înalt”, pentru că El este Împăratul numit de drept și uns al lui Iehova, Cel care a fost numit conducător al Împărăției lui Iehova, adică al organizației principale a lui Iehova. Iehova l-a lăsat pe profetul Isaia să proorocească despre acest Preaiubit și despre însemnătatea Numelui Său: „Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic... Domn al păcii”; numele acestuia indicând îndatoririle înalte pe care le va deține. (Isaia 9:6,7). Prin urmare, așa cum arată și Scriptura un nume are un înțeles cu totul deosebit dacă Iehova este Acela care dă numele unei creaturi.

4. De o însemnătate mult mai mare și mai nemăsurată este numele Creatorului. El s-a făcut cunoscut creaturilor Sale credincioase prin diferite denumiri, fiecare dintre acestea având un înțeles adânc. Citim în Scriptură: „Îngerul lui Iehova i s-a arătat (lui Moise) într-o flacăra de foc, care ieșea din mijlocul unui tufiș” și Iehova i-a vorbit lui Moise și i-a spus că el este ales să meargă în Egipt pentru a elibera poporul lui Dumnezeu din mâna asupritorilor. Moise l-a întrebat pe Dumnezeu ce să le spună dacă îl vor întreba despre cine l-a trimis. Moise a zis: „Și mă vor întreba: „Care este Numele Lui?” Ce le voi răspunde?” Dumnezeu i-a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT... Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „EU SUNT” m-a trimis la voi.”(Exodul 3:13,14, *A.R.V.*). În felul acesta s-a arătat Iehova lui Moise, nu ca unul care ar fi avut un început și care ar putea să aibă un sfârșit, ci ca „Eu sunt”, anume Cel veșnic, fără început și fără de sfârșit, de fapt ca Singura Ființă. Expresia „ființă omenească” este cu totul falsă, deoarece omul este o creatură și nicidecum nu este o ființă. Numai o singură ființă există și acela este Creatorul veșnic. Creatorul este ființa; toate lucrurilor create sunt creaturi.

5. Cel veșnic s-a arătat lui Avraam, Isaac și Iacob, ca Dumnezeu, cel Atotputernic însă ei nu l-au cunoscut ca Iehova (Exod 6:23). El s-a arătat lui Moise cu numele Său Iehova când a zis: „Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam”. Numele: „EU SUNT” se trage din aceeași rădăcină ebraică precum *Iehova*. Numele „EU SUNT CEL CE SUNT” în *Traducerea Revizuită Americană* sună: „EU SUNT CE SUNT” și în notele referitoare explicative „EU SUNT PENTRU CĂ SUNT” sau „EU VREAU

SĂ FIU CEEA CE VREAU SĂ FIU”. Numele Său *Iehova* înseamnă planul Lui cu creaturile; și acesta este întărit prin următoarele cuvinte adresate lui Moise cu privire la Israelii: „EU VĂ VOI scoate pe voi... Însă EU VOI întinde mâna mea... și voi face ca poporul acesta să afle har”. – Exod 3:13–22, *A.R.V.*

6. Numele *Dumnezeu*; înseamnă Creator; *Dumnezeu cel Atotputernic*; Cel care are o putere nemărginită; *Cel Prea Înalt*; Cel care este mai presus de toate; dar acolo unde este folosit numele *Iehova*, aceasta se referă la scopul Celui Atotputernic cu creația Sa.

7. Scriptura Îl indică adeseori pe Cel prea Înalt, ca „Iehova al oștirilor”, prin care se înțelege scopul Atotputernicului Dumnezeu de a lupta și de a fi încununat de victorie față de poporul Său și împotriva dușmanului Său. (1 Samuel 15:2,3; 17:45; 2 Samuel 5:10; 7:26,27; Psalm 24:10). După ce Iehova a hotărât să facă ceva, nu există nici o abatere de la o astfel de hotărâre și nu există nici o forță care s-ar putea opune în luptă Atotputernicului Dumnezeu în executarea hotărârii Sale. „Domnul oștirilor a jurat și a zis: „Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? mâna Lui este întinsă: cine își va întoarce spatele?” – Isaia 14:24,27.

8. Iehova a ales Israelul ca pe un popor pentru sine. I-a eliberat pe oameni din Egipt, a făcut un legământ cu ei la Sinai, i-a condus prin pustiu și a zis către ei: „Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru... Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo,,”(Deuteronomul 12:10,11). Pentru a împlini acest plan deosebit al Său, Iehova a ales orașul Ierusalim, a lăsat să se zidească orașul și Templul în oraș și a așezat acolo Numele Său. Acest lucru nu a însemnat doar un loc de închinare, ci mult mai mult, Iehova a adus în locul acela pe Israel, poporul Lui ales, și scopul Lui cu privire la ei niciodată nu va fi zădărnicit în ceea ce Îl privește pe Iehova. Nereușita Israelitelor a fost cauzată de lipsa credinței lor în Dumnezeu, și de faptul că nu au îndeplinit cu credință condițiile legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu ei. (Evrei 4:2). Câtă vreme Israelii au fost credincioși față de Dumnezeu și au ascultat de El, El i-a păzit în fața dușmanilor lor și a luptat pentru ei în războaiele lor; și a făcut acest lucru din pricina numelui Său, deoarece a înzestrat poporul acesta cu Numele Său. Întrucât Israelul a fost poporul tipic al lui Dumnezeu și, prin urmare, a format astfel organizația Sa tipică de pe pământ, lucrurile care s-au întâmplat cu acest poporul au reprezentat exemple și au fost scrise pentru binele poporului lui Dumnezeu care trăiește pe pământ la sfârșitul lumii. (1 Corinteni 10:11). De aici își trag Isrealii anti-tipici, poporul ales a lui Dumnezeu, învățătura că planul lui Dumnezeu cu poporul Său va fi împlinit cu siguranță și nu poate să se zădărnicească față de cei ce se află într-un legământ cu El și rămân credincioși față de El. Dacă rămășița învață temeinic această lecție și o prețuiește, atunci aceasta îi va da mângâiere și speranță. Numai cei ce prețuiesc Numele lui Iehova, vor primi acum mângâiere adevărată. Pentru unii ca aceștia Numele Lui este și va rămâne un turn tare.

Dușmanul răutăcios

9. În decursul ultimilor luni dușmanii poporului lui Dumnezeu, au operat în mod răuvoitor. Dușmanul principal al lui Iehova este Satan, Diavolul, și Diavolul se folosește de serviciile reprezentanților săi pământenți ca să îi persecute pe aceia care sunt de partea lui Iehova. În vremurile trecute preoții s-au îndeletnicit îndeosebi cu defăimarea martorilor umili și credincioși, care Îl servesc pe Iehova; însă, în prezent, nu se mulțumesc numai cu acest lucru, cu defăimarea acestor martori, ci stăruiesc, în asociere cu reprezentanții comerciali și singuraticii agenți de poliție pentru a-i șicana și pentru a-i persecuta și a-i întemnița pe martori. Această atitudine răuvoitoare a crescut foarte mult în ultimele luni. În toate țările „creștinătății” și mai ales în Canada și Statele Unite martorii lui Iehova sunt deținuți pe baza învinuirii false de încălcare a legilor comerciale ale țării, și aceste învinuiri sau persecuții se bazează pe presupunerea că acești bărbați credincioși și femei credincioase, care umblă din casă în casă, ar participa la o activitate comercială. Oare martorii lui Iehova încalcă într-adevăr legile comerciale ale țării? Nici în cea mai mică măsură. Ei umblă din casă în casă și predică Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu după cum le-a fost poruncit de către Iehova. Chiar dacă o atare predicare a Evangheliei ar constitui încălcarea unei interpretări literale a unei legi omenești, martorii lui Iehova ar face ceva bine atâta timp cât ar face numai așa cum le poruncește Iehova Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este cu mult mai înaltă, decât legile făcute de oameni. Dacă însă Împărăția a sosit și Christos și-a început domnia, atunci de ce i-ar permite Iehova dușmanului, să continue persecutarea martorilor, așa cum se întâmplă? De ce aceștia nu pot continua cu proclamarea mesajului Împărăției fără să fie împiedicați?

Încurajare

10. Întrebările menționate mai sus sunt puse adesea de către cei ce sunt urmașii lui Christos și trebuie să existe un răspuns scriptural pentru acestea și chiar există un astfel de răspuns, care este pe deplin mulțumitor și dacă răspunsul acesta va fi înțeles atunci va aduce mângâiere și încurajare rămășiței lui Dumnezeu. Un adevărat urmaș a lui Christos Isus nu are nevoie de nici o încurajare ca un imbold pentru serviciul lui Iehova, el însă are nevoie de dovezi care să îl convingă că de fapt Îl servește pe Dumnezeu și este plăcut înaintea Celui Prea Înalt; și dovezile acestea reprezintă o putere ce îl întărește, care îl ajută să progreseze fără abatere în îndeplinirea datoriilor sale. Cel mai mare privilegiu al omului este să stea de parte lui Iehova. Satan încearcă să aducă la iveală asemenea stări ce l-ar putea face pe om să creadă că Dumnezeu l-a părăsit. Așadar omul trebuie să se hrănească mereu din hrana potrivită pentru el, și anume din hrana care-l întărește în credința preasfântă, și pe care Iehova o întinde poporului Său prin Isus Christos, Păstorul cel mare. Cum Dumnezeu în îndurarea Sa se îngrijește de această hrană rămășița va fi întărită în Domnul și în tăria puterii sale. Prin urmare, este o necesitate vitală ca fiecare membru al rămășiței să țină pas cu adevărurile mari, pe care Iehova le

înfățișează din în când poporului Său „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat” – 2Timotei 2:15.

11. Unele fapte care îi întăresc și îi sprijină pe martorii lui Iehova și care ar trebui avute în vedere mereu sunt următoarele: Iehova Dumnezeu a ales un popor pentru Numele Său (Fapte 15:14). Acest lucru înseamnă, că Iehova a ales dintre oameni o clasă, care la timpul stabilit trebuie să vestească planului Său; deoarece numele lui Iehova înseamnă hotărârile sau planul Său cu privire la creaturi. Deci, rămășița are de îndeplinit o anumită datorie. De foarte multe secole creștinii au interpretat astfel aceasta chestiune, că Dumnezeu L-a trimis pe Christos Isus în lume, ca să moară, pentru ca omul să poată crede și în sfârșit, dacă s-a dovedit credincios în credință, să ajungă la cer. Chiar dacă acest lucru este adevărat, nu reprezintă adevărul întreg. Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume ca El să fie un martor al numelui lui Iehova, Celui Prea Înalt și în concordanță cu aceasta să mărturisească adevărul despre Iehova. (Ioan 18:37). Iehova L-a numit și uns pe Isus pentru a fi un Împărat al lumii. După acesta a ales pe unii dintre oamenii de pe pământ, care sunt gata asemenea să umble credincioși până la moarte pe urmele lui Isus; și unora ca aceștia le-a promis că vor avea parte împreună cu Christos Isus la Împărăția Sa. Pentru a fi credincioși acestei însărcinări, este necesară executarea unei lucrări cu totul deosebită, iar acest lucru trebuie să fie făcut de către cei care sunt aleși pentru Numele Său; și lucrul acesta le cere lor să fie martori ai lui Iehova. Mărturia lor trebuie să fie dată într-un timp când întrebarea discutată va trebui rezolvată; și acesta este: Cine este Cel Prea Înalt? Momentul pentru oferirea acestei mărturii va fi atunci când Iehova Îl va trimite pe Împăratul Lui să domnească între dușmanii Lui. Atunci poporul, care a fost ales pentru Numele Său trebuie să fie gata să acționeze; și oamenii fac acest lucru plini de înflăcărare, în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu (Psalm 110:2,3). Această vreme a sosit acum și a început nemijlocit după venirea lui Christos Isus la templu lui Iehova, și după întrunirea urmașilor Săi credincioși la Sine Însuși. Acești credincioși, rămășița, au fost după aceea aduși în templu și unși și încredințați ca martori ai lui Iehova, pentru a fi activi acum. Christos Isus, Împăratul și servul suprem al lui Iehova, spune către aceștia: „Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu... și Numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3:12). În modul acesta se arată că Dumnezeu a pus numele Său pe rămășița credincioasă. Cu privire la această rămășiță Isus spune mai departe: „și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou”(Apocalipsa 2:17). Iehova vorbește tot despre aceeași clasă acolo unde zice: „Și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului”. – Isaia 62:2, *A.R.V.*

12. Pentru ce a dat oare Dumnezeu un nume nou rămășiței credincioase, pe care l-a hotărât gura lui, și care – cum spune Isus – „este numele Dumnezeului Meu și al organizației Sale”? Desigur scopul nu este acela de a duce persoanele care fac parte din această clasă în cer, ci ca aceștia să poată sta în fața lumii ca reprezentanți ai Numelui lui Iehova, și anume, acea clasă care vestește planul Său. Aceștia trebuie să mărturisească că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat. Din

această cauză Iehova le spune: „Voi Sunteți martorii Mei, căci eu sunt Iehova”. Pentru a-și putea păstra neprihănirea înaintea lui Iehova, rămășița, ca martori al Săi, trebuie să fie credincioasă pentru împlinirea însărcinării primite, și credința acesta trebuie să fie dovedită în împrejurări care constituie o probă grea și decisivă.

13. Cine va aduce peste martorii lui Iehova asemenea împrejurări astfel încât acestea să reprezinte o probă atât de mare? Bineînțeles dușmanul, cu speranța de a-i nimici pe martorii lui Iehova: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu, și ține mărturia lui Isus Christos” (Apocalipsa 12:17). „Balaurul” din acest text îl întruchiează pe Satan și organizația acestuia. Ambele părți – atât partea nevăzută de către ochii omenești cât și partea vizibilă a organizației satanice – sunt cuprinse în aceasta expresie „Balaur”. Religia a fost întotdeauna folosită ca un vâl în spatele căruia a lucrat Satan pentru a-i înșela și a-i asupra pe oameni. Dar partea cea mai puternică a organizației sale văzute este partea comercială, pe care Satan a întemeiat-o și a folosit-o ca să asuprească și să țină în robie poporul. Deoarece reprezentanții religioși ai lui Satan, îndeosebi preoții nu mai sunt capabili în aceste zile din urmă să mai țină poporul în necunoștință față de adevăr, și nici nu mai pot rezista vorbirii clare și puternice a rămășiței unse a lui Dumnezeu, Satan cheamă alte părți ale organizației sale vizibile pentru a acționa și pentru a da o mână de ajutor preoților. El face ca martorii lui Iehova să fie învinuiți de încălcarea legile comerciale lumești, deoarece ei umblă din casă în casă cu materiale care conțin Evanghelia Împărăției și în felul acesta predică Evanghelia Împărăției. Pentru a reține și dacă este posibil, pentru a împiedica propovăduirea Evangheliei, și pentru nimicirea martorilor, Satan cheamă oastea sa mercenară la lucru, iar aceștia sunt niște oameni lipsiți de conștiință care, chiar dacă pentru serviciul prestat primesc numai pâinea lor de toate zilele, sunt gata să persecute, să aresteze și să se poarte nedrept cu martorii lui Iehova. Asemenea asupritori fac parte chiar și din rândul membrilor poliției, judecătorilor de pace și funcționarilor publici care îndeplinesc poruncile domnului lor. Aceștia împlinesc dorința lui Satan, deoarece sunt mercenari, și constituie „mână de fier” a părții vizibile a organizației lui Satan. - Ezechiel 30:5.

14. Rămășița să nu uite că a fost avertizată de către Dumnezeu, că Satan va căuta să o nimicească în prezent. Reprezentantul principal a lui Satan care conduce campania de persecuție împotriva martorilor lui Iehova este Gog. Conspirația amintită în textul următor al profetului lui Iehova s-a constituit deja și acum este dusă la îndeplinire „Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de viclesug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți” zic ei „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!” Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta” (Psalm 83:2–5). Aceasta explică, pentru ce sunt persecutați martorii lui Iehova în țările „creștine” sub pretextul că ei încalcă legile comerciale ale țării. A merge înainte fără întrerupere cu mărturia

pentru Numele și scopul lui Iehova, în mijlocul unor persecuții josnice și ilegale, este într-adevăr o probă grea pentru rămășiță. Fără o cunoștință a promisiunilor scumpe ale lui Dumnezeu și fără puterea Lui sprijinitoare, rămășița nu ar fi în stare să stăruiască în această probă. Aceia însă, care în sfârșit vor primi aprobarea lui Iehova vor rămâne credincioși în probă și își vor păstra neprihănirea înaintea Lui, chiar așa precum, de pildă, Iov și-a păstrat neprihănirea.

„Împotriva lor”

15. Permite oare Iehova persecutarea martorilor Săi, ca prin aceasta ei să-și dovedească neprihănirea? Acesta este un motiv; este însă un alt motiv și mai important și pe acesta din urmă rămășița trebuie să-l țină minte tot timpul. Timpul pentru justificare Numelui lui Iehova a sosit. Unul din mijloacele justificării numelui lui Iehova este nimicirea tuturor dușmanilor Săi, Iehova însă a poruncit clasei servului Său credincios să vestească dușmanului înainte ziua nimicirii lui apropiate. Iehova nu lucrează pe ascuns contra dușmanului. Din aceasta cauză El a ales rămășița, poporul ales pentru Numele Său, pentru a vesti dușmanului solia. Religia fățarnică, sistemul asupritor comercial și stăpânirea nedreaptă vor dispărea în curând pentru totdeauna. Membrii organizației satanice vor fi stârpiți, însă numai după ce au primit o prevestire despre scopul lui Iehova, de a-i nimici. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că El va oferi nenumărate ocazii membrilor organizației lui Satan pentru a se identifica cu acesta, dușmanul. Isus a zis urmașilor săi: „Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești, și veți fi bătuți în sinagogi; din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să mărturisiți”.(Marcu 13:9). În termeni obișnuiți, Domnul spune că acești martori credincioși vor fi arestați și târați înaintea justiției la îndemnul preoților și că în felul acesta devotamentul lor credincios față de Iehova, va sluji drept mărturie împotriva membrilor organizației lui Satan care sunt responsabili pentru o astfel de persecuție. Domnul va face ca înșiși dușmanii să se convingă de vinovăția lor prin purtarea lor nepotrivită. Ei vor face acest lucru după ce vor primi știre de la Dumnezeu. Iehova admite îndeosebi ca martorii Lui să îndure persecuții din partea oamenilor pentru ca persecutorii să se poată dovedi împotriva lui Dumnezeu și ca făcând parte organizația lui Satan. Așadar există două motive deosebite și cu caractere diferite pentru continuarea acestei persecuții: cel dintâi reprezintă o încercare pentru rămășiță, și al doilea, oferă o ocazie oamenilor de pe pământ să se dovedească solitari cu organizația lui Satan și contrarii lui Dumnezeu.

Preumbrit

16. Scriptura arată în mod clar că Executorul lui Iehova și lucrarea de nimicire a Lui sunt preumbrite prin intermediul lui Iehu și prin lucrul făcut de acesta în Numele Domnului Iehova. Iehu l-a preumbrit pe servul ales al lui Iehova, capul și suveranul căruia este Christos Isus. Prin urmare Iehu l-a preumbrit în primul rând pe Isus Christos ca executor al lui Iehova, și în paranteză fie spus i-a

preumbrit și pe membrii clasei servului ales, îndeosebi a rămășiței, deoarece aceasta, ca martor al lui Iehova face parte din organizația Sa și are un rol la vestirea hotărârilor lui Iehova de a se răzbuna pe dușmani Săi. Cei ce sunt membrii ai rămășiței, nu săvârșesc nici un lucru de nimicire ; dar din cauza faptului că sunt membrii ai servului ales, și deoarece servul vestește judecata scrisă, rămășița este socotită ca și cum ar lua parte la lucrul de execuție a judecății; întreaga clasă a servului are parte de această cinste. – Psalm 149:9.

17. Iehu era pe punctul de a pune în aplicare judecata lui Dumnezeu asupra închinătorilor lui Baal, adică asupra sfinților Diavolului, când l-a întâlnit pe Ionadab. Iehu i-a zis lui Ionadab: „Vino cu mine, și vei vedea răvna mea pentru Iehova!”; cu aceasta a vrut să spună: Vino și vezi, cu cât zel voi executa însărcinarea pe care mi-a dat-o Iehova. Ionadab a mers cu Iehu, și a fost martor la măcelărirea închinătorilor lui Baal. (2Regi 10:16). Acești închinători ai lui Baal i-au reprezentat pe toți aceia care se pun de partea Diavolului în mod intenționat și astfel, împotriva lui Dumnezeu. Iehu a lăsat să se convoace o adunare pentru Baal. Și o mulțime mare de astfel de închinători au intrat în casa lui Baal. Iehu a zis administratorului magaziei de haine: „Scoate veșminte (hainele de recunoaștere) pentru toți slujitorii lui Baal”. Aceasta s-a întâmplat și fiecare din ei au îmbrăcat veșminte sau haine și în felul acesta în mod nesilit s-au făcut cunoscuți ca închinători ai Diavolului. Astfel poruncește acum Iehova martorilor Săi, și anume să se ducă în fața oamenilor și să le vestească că Iehova este Dumnezeu, și în continuare să le vestească lucrurile pe care le va împlini prin Împărăția Lui; însă, aceia care aud și cu toate acestea îi persecută pe martorii lui Iehova, sau se opun lui Iehova se îmbracă, prin atitudinea lor, în veșmintele Diavolului și în felul acesta se declară în favoarea organizației Diavolului și împotriva lui Iehova Dumnezeu. În armonie cu cuvintele lui Isus ei mărturisesc împotriva lor înșiși și se osândesc pe ei înșiși. Prin urmare, prin calea lor ei sunt împiedicați pentru totdeauna să spună că nu cu intenție au fost de partea lui Satan și împotriva lui Iehova.

18. După ce închinătorii lui Baal s-au făcut cunoscuți în felul acesta, și au fost adunați laolaltă în casa Diavolului, Iehu le-a poruncit oamenilor săi „să intre și pe fiecare să-lucidă și să aibă grijă, ca nici unul să nu scape” . – 2Regi 10:23–25.

19. Reprezentanții pământeni ai lui Satan trebuie să se facă cunoscuți prin acțiunile lor, înainte ca distrugerea lor finală în Armageddon să aibă loc; și li se dă ocazia pentru a se face astfel cunoscuți; și fac asta după ce au auzit mărturia care li se dă din partea lui Iehova. Martorii credincioși ai lui Dumnezeu suferă din pricina dreptății și pentru Numele lui Iehova. Cu toate că astfel de suferințe și persecuții le dau ocazie de a-și păstra neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, totuși scopul mult mai important al persecuției lor este că pot să fie folosiți pentru a le da dușmanilor lui Dumnezeu ocazia să se facă cunoscuți ca dușmani ai Lui înainte de nimicirea lor desăvârșită. Aceasta se întâmplă pentru justificarea Numelui lui Iehova, și rămășița are un rol în această acțiune.

20. În continuare, în timp ce martorii lui Iehova sunt ocupați să ducă oamenilor mărturia, și îndură persecuții pentru acest lucru, în același timp ei mărturisesc înaintea oamenilor binevoitori. Acești oameni binevoitori sunt preumbriți de către Ionadab și acum li se dă ocazia să stea de partea lui Iehova. Acești oameni binevoitori, adică clasa Ionadab, află că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și că numai El posedă puterea care poate să-i elibereze de sub asupritorii lor. Domnul Isus se găsește acum în templu pentru a judeca și oamenii de pe pământ trebuie să fie lămurii în privința faptului acesta. Această lămurire, sau mărturie trebuie să fie făcută de către martorii lui Iehova pentru ca asupritorii să poată avea ocazie să cunoască calea mântuirii și înainte de toate să afle că Iehova reprezintă refugiul lor. „El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire. Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalm 9:8–10). Oamenii asupriți de pe pământ suferă și strigă din pricina asupririi de acest fel și Iehova Dumnezeu în îndurarea Sa aude strigătele lor, și cei umiliți, adică aceia, care doresc să cunoască adevărul, vor primi această șansă. „Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei, ca să faci dreptate orfanului și celui asuprit, și ca să nu mai insufle groaza omul cel luat din pământ” (Psalm 10:17,18). Martori lui Iehova au datoria de a-i informa pe oameni despre îngrijirea care a fost pusă la cale pentru ei prin Împărăția lui Dumnezeu. Rămășița trebuie să se aștepte la persecuții din partea lui Satan și a reprezentanților lui din cauza acestei mărturii. Toți cei care fac parte din clasa templului vor avea un rol în această mărturie. (Psalm 29:9). Și fiecare din ei este o țintă a atacurilor dușmanului. Oare vreunul dintre cei ce fac parte din rămășița se va da înapoi și se va teme, sau va avea rețineri și va evita oferirea mărturiei din pricina persecuției crude ce continuă să aibă loc? Credincioșii își vor face datoria.

Turn tare

21. Situația ce este descoperită acum înaintea celor care iubesc pe Iehova, este următoarea: Lupta cea mai mare dintre toate timpurile începe și într-un timp foarte scurt va ajunge la punctul culminant. Este lupta lui Satan și a hoardelor sale nelegiuite împotriva Domnului dreptății, Christos Isus, reprezentantul suprem al lui Iehova. Rămășița are un rol în această luptă însă, lupta este a lui Iehova. El este „Iehova oștirilor” și din cauza acestui lucru rămășița este convinsă pe deplin că organizația lui Iehova va triumfa. Satan și forțele sale militare fac încercări disperate, pentru a-i nimici pe toți aceia care cu o hotărâre fermă stau de partea lui Dumnezeu și a dreptății. Rămășița face parte din avangarda poporului lui Dumnezeu de pe pământ, ea cântă și laudă pe Iehova și de aceea trebuie să se aștepte că va fi atacată de către dușman. Nu poate să existe nici cea mai mică îndoială în legătură cu faptul că întreaga rămășiță ar fi nimicită pe loc dacă Domnul nu ar fi înconjurat-o jur împrejur cu scutul Său. În timpul acesta de mare pericol Iehova vorbește către poporul Său și zice: „Numele lui Iehova este un turn

tare; cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost” (Proverbe 18:10, *A.R.V.*). Aceasta este o decizie generală, luată de Iehova și aplicabilă îndeosebi acum, și va aduce binecuvântare tuturor acelor care se supun acesteia.

Numele Lui este o cetate

22. Un turn este un loc de scăpare și siguranță contra atacului dușmanului. Printre filistenii se numărau foarte mulți uriași. Armata Israelită aflată sub comanda lui David a fost atacată adesea de acești uriași. Ultimul dintre acești uriași care trebuia răpus, „era un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior”. Numărul șase este un simbol al lucrurilor imperfecte, ilustrează sau descrie organizația lui Satan mai ales la momentul de glorie al său la sfârșitul lumii. Citim despre acești uriași: „Au pierit uciși de mâna lui David și de mâna slujitorilor lui” (2Samuel 21:22). Uriașul cu șase degete la mâini și șase degete la picioare ilustrează organizația lui Satan din prezent. David a fost o ilustrație reprezentativă și preumbritoare a lui Christos Isus care va nimici organizația lui Satan. Membrii clasei servului ales ce cuprinde și rămășița, sunt tovarășii lui Christos Isus. În momentul în care David a recunoscut protecția pe care Iehova Domnul i-a oferit-o imediat după înfrângerea uriașilor, David a scris și a cântat următorul cântec: „El a zis: „Domnul este stâncă mea, cetatea mea, Izbăvitorul meu. Dumnezeu este stâncă mea, la care găsesc un adăpost, scutul meu și puterea... care mă mântuiește, turnul..... meu cel înalt și scăparea... mea. Mântuitorule! Tu mă scapi de silnicie. Eu chem pe Domnul cel vrednic de laudă, și Sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (2Samuel 22:2-4). Acum am ajuns în vremea în care Christos Isus, cel mai mare ca David, și care este turnul organizației lui Dumnezeu, conduce lupta împotriva dușmanului, pentru justificarea numelui lui Iehova (Mica 4:8). Este perioada celei mai mari crize și din această cauză poporul uns al lui Dumnezeu, are nevoie urgentă de o cetate care nu poate fi ocupată de dușman; un astfel de loc de scăpare este oferit din plin și acest loc de scăpare este reprezentat de *Numele lui Iehova*. Se atrage atenția asupra accentuării acestui Nume folosit aici, așa cum apare acesta în textul anual: „Numele lui Iehova este un turn tare”. Acest text pare să zică clar și lămurit că Iehova, în momentul în care Își va justifica Numele îi va trimite pe aceia care constituie pe poporul său și pe care i-a ales pentru Numele lui și le va porunci să fie martorii Lui și să spună, că El este singurul și adevăratul Dumnezeu; că El a fost Cel a pus peste ei Numele Său și în felul acesta le-a furnizat o deosebită cetate unde găsesc adăpost. Aceștia constituie rămășița și sunt o țintă deosebită a mâniei lui Satan. Ei însă poartă Numele lui Iehova și acest Nume vestește scopul Său cu ei și ei nu au motiv să se teamă. Iehova spune către ei: „Nu vă temeți de dușman. Voi sunteți martorii Mei și sunteți încredințați din partea Mea, ca să ieșiți la lucru. (Ezechiel 3:9). „Eu Sunt Iehova, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Domnul oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului: „Tu ești poporul Meu!” (Isaia 51:15,16). El se arată în fața celor unși ai Săi cu numele

„Iehova oștirilor” adică „Dumnezeul bătăliei victorioase” și le spune că ei se află sub protecția Sa; și prin acest lucru le dă mângâiere și curaj neclintit. Pentru martorii sau credincioșii săi Numele lui Iehova reprezintă o cetate. Acesta înseamnă că aceia cărora Iehova le-a dat Numele Său sunt feriți de orice rău atâta timp cât vor rămânea credincioși și devotați Numelui său.

23. Concluzia acesta este întărită mai departe de cuvintele psalmistului care a scris ceea ce I-a dictat Iehova. Cei care fac parte din clasa templului, a rămășiței unse acum se află sub adăpostul Celui Prea Înalt. Despre ei stă scris: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic” (Psalm 91:1). În timp ce locuiesc sub umbra celui Atotputernic, nici o forță contrară nu poate să-i atace cu succes. Cu credință deplină și cu convingere deplină rămășița spune acum: „Zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!” (Psalmul 91:2). Iehova zice despre rămășița credincioasă care este o parte a servului ales: „Fiindcă Mă iubește-zice Domnul-de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu” (Psalm 91: 14,15). În cetatea aceasta mare, în Numele lui Iehova, rămășița este ocrotită și ea spune: „Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lauda pe Domnul”. – Psalm 27:6.

24. Dreptatea se atribuie numai acestor fel de oameni, care cred în Dumnezeu și în Christos, și cu bucurie ascultă de poruncile lui Dumnezeu. Pe motivul acesta membrii clasei rămășiței sunt drepti. Ei au Numele lui Iehova, și Numele lui este turnul lor cel tare. „Cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost(*R.V., margin.* ; este într-o poziție aleasă) ”. Într-adevăr cei neprihăniți au fugit în acest turn înalt. Când poporul lui Dumnezeu a văzut și prețuit faptul că Iehova a dat poporului Său un nume nou la marele congres din Columbus la 26 Iulie 1931, atunci ei au primit cu bucurie numele acesta. De fapt au fugit în turnul aceasta al puterii veșnice. Nu numai că la acest mare congres s-a votat o hotărâre prin care s-a mărturisit bucuria celor prezenți din cauza faptului că din gura lui Iehova și-au primit numele, ci și grupele credincioase ale poporului lui Dumnezeu de pe întreg pământul asemenea s-au grăbit să se pronunțe în felul acesta.

25. După ce membrii rămășiței credincioase au înțeles că au primit numele nou de la Iehova, aceștia au putut să înțeleagă foarte repede și că Gog este comandantul suprem al armatei lui Satan în executarea unei mari conspirații împotriva acelor care sunt devotați lui Iehova Dumnezeu. În timp ce rămășița credincioasă continuă să mărturisească, Gog lasă cetele sale nelegiuite să năvălească înaintea împotriva ei. Însă atacul dușmanului împotriva martorilor lui Iehova nu poate să aibă un rezultat încununat de succes deoarece Numele lui Iehova este turnul lor cel tare. Noi trăim acum în ziua judecății și aceasta este ziua în care aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să fie curajoși în vestirea adevărului (1Ioan 4:17,18). Rămășița credincioasă dă dovadă de această sinceritate, deoarece are deplină încredere în Iehova Dumnezeu. Ori de câte ori vreunul sau mai mulți din membrii rămășiței au fost arestați în anumite orașe de

funcționarii lui Satan în lunile ce abia au trecut, martorii s-au adunat în grupe și mai mari și apoi au lucrat din nou același teritoriu și într-o singură zi au mărturisit unui oraș întreg. Dumnezeu le-a poruncit să procedeze astfel; și ei vor asculta de poruncile Lui, indiferent de legile ce pot fi aduse de stăpânirile lumești dacă legea aceasta lumească are tendința de a reține sau de a împiedica progresul Împărăției lui Iehova.

26. Câteva orașe au decretat ordonanțe legale care stabilesc că nici o persoană nu are dreptul, să umble din casă în casă pentru a strânge comenzi sau pentru a vinde ceva, fără ca mai înainte să obțină un permis de la departamentul de poliție. Să se conformeze martorii lui Iehova acestei ordonanțe, să se oprească cu predicare Evangheliei în cazul în care nu obțin permisul? Ordonanțele de legi amintite mai sus nu pot fi aplicate asupra martorilor lui Iehova, din diferite motive; Martorii lui Iehova nu cer comenzi și nici nu vând nimic, ocupația lor fiind aceea de a vesti Evanghelia, oferind oamenilor această veste de mare bucurie în formă scrisă. Ei ascultă de poruncile Dumnezeu pentru a vesti, cu sinceritate, în prezent. (Matei 24:14; Isaia 43:10,12; Ezechiel 3:2–5). Ar fi cu totul nepotrivit să le ceară funcționarilor legii un permis pentru a face ceea ce le poruncește Dumnezeu. Chiar și Curțile de Casație ale țărilor au admis că legile lui Iehova, descrise în Biblie întrec pe cele făcute de oameni. După legea lui Dumnezeu, martorii lui ascultători trebuie să predice Evanghelia. Legea țării nu se poate amesteca în împiedicarea vestirii Evangheliei. Constituția Statelor Unite, de exemplu, legea de bază pentru întreaga țară, declară hotărât că nu se poate avea loc, în mod legal nici un amestec. Concluzia finală este că martorii lui Iehova trebuie să asculte de legile lui Dumnezeu și rezultă mai departe, că niciun stat și nici o administrație orășenească nu are dreptul să propună o lege și s-o ridice la putere care pretinde obținerea unui permis pentru un lucru care nu ar putea fi împiedicat de către lege. Apostolii au recunoscut această regulă atunci când au răspuns judecătorilor. „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu”(Fapte 4:19,20; 5:29;). Însă, este cu totul potrivit ca martorii lui Iehova să își spună numele și adresele în fața polițiștilor și să îi informeze pe aceștia din urmă că intenționează să propovăduiască Evanghelia în comunitatea lor, și să le ceară polițiștilor să aibă grijă să nu fie întrerupți în lucrul lor de propovăduire a Evangheliei..

27. Pentru rămășiță există numai o singură cale, și acesta este calea serviciului continuu și credincios față de Iehova. Siguranța lor depinde de credința lor. Dacă sunt credincioși, nu pot fi nimiciți, deoarece se găsesc în cetate. Ei nu pot fi doborâți, oștirile veșnice a lui Iehova sunt ocrotitorii lor statornici. Deci spre binele lor se pune în aplicare o putere veșnică. Însă, să ne amintim că Iehova nu întreprinde această acțiune în numele rămășiței deoarece rămășița în sine are ceva valoros sau că ar aduce Domnului ceva folos. Iehova folosește puterea Sa spre binele rămășiței pentru Numele Său. Timpul pentru justificarea Numelui său a sosit. Numele lui nu va fi călcat în picioare. Îl va justifica, pentru ca toți să poată

cunoaște că El este veșnicul adevărat Dumnezeu. Întrucât Iehova a hotărât aceasta, va și duce la împlinire hotărârea sa. Aceia însă care au luat asupra-le Numele lui și continuă cu el cu credință, sunt în siguranță deoarece ei poartă Numele Lui cel mareț. Vezi „*Justificare*” Vol.2, pag. 267.

28. Membrii rămășiței trebuie să-și dovedească neprihănirea față de Dumnezeu. Acest lucru se poate întâmpla numai prin împlinirea cu credință a însărcinării pe care le-a dat-o Iehova, iar această însărcinare pretinde de la ei, ca ei să fie martorii lui credincioși și adevărați și să vestească cu sinceritate Numele și scopul Lui. O astfel de însărcinare nu poate fi îndeplinită doar de rostirea cuvintelor: Eu Îl iubesc pe Iehova. – cuvintele nu au nici un înțeles, dacă nu sunt întovărășite de o purtare consecventă. Noi trăim acum în „ziua aceea”, despre care Iehova spune: „Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui! (Isaia 12:3,4). Această poruncă poate fi executată de către rămășiță doar dacă membrii iau o inițiativă puternică în vestirea numelui lui Iehova și prin vestirea faptului că a sosit vremea pentru justificarea Lui.

29. Lupta este în plină desfășurare și va continua până ce Iehova îl va nimici pe dușman și această nimicire se va întâmpla imediat ce vestirea a avut loc. Este însărcinarea rămășiței să cânte Numele lui Iehova și din cauza aceasta se face ținta săgeților dușmanului. Arestări și persecuții ale poporului lui Dumnezeu vor avea loc în continuare, însă nici unul din membrii rămășiței să nu fie descurajat nici o clipă. În timp ce lucrul mărturiei înaintază cei ce se află de partea dușmanului, cei care sunt închinătorii Diavolului își îmbracă veșmintele prin care se fac cunoscuți în public ca dușmanii lui Dumnezeu. Rămășița credincioasă care mărturisește Numele lui Iehova, va suferi necaz și probabil și unele persecuții, însă aceste lucrurile nicidecum nu o vor intimida și nu o vor face să își abandoneze însărcinarea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu. Rămășița constituie acum avangarda organizației vizibile a lui Iehova de pe pământ și înaintază sub comanda marelui Mareșal Christos Isus spre biruință definitivă. Cu bucurie aceasta ia seama la următoarele cuvinte ale Domnului și le crede: „Nu vă temeți și nu vă înspăimântați... căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.” (2Cronici 20:15). În fruntea coloanei de luptă este steagul lor, pe el sunt scrise următoarele cuvinte care le dau încredere și deplină siguranță: „Numele lui Iehova este un turn tare”. Ei prețuiesc promisiunile scumpe care se găsesc în Cuvântul Său; printre altele următoarele cuvinte: „Ajutorul nostru este în Numele lui Iehova” (Psalm 124:8) „Iehova, pomenirea Ta ține din neam în neam” (Psalm 135:13, *A.R.V.*). Rămășița este acum convinsă pe deplin că puterea veșnică se va folosi spre binele ei, deoarece ea poartă Numele lui Iehova și ei i s-a acordat privilegiul de a lua parte la justificarea Cuvântului și sfântului Nume al lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cine sunt aceia cărora Iehova le-a făcut cunoscut scopul și îngrijirea Sa pentru protejarea lor? De ce? Citează textul pentru anul 1933. De ce este acest text deosebit de potrivit pentru prezent?

2, 3. Arată prin exemple importanța numelui dacă acesta este dat de creaturi sau de Creator?

4,5. Arată însemnătatea și importanța Numelui IEHOVA: Este expresia „ființă omenească potrivită”? De ce nu?

6,7. Ce este înțelesul numelor: *Dumnezeu? Dumnezeu Atotputernic? Iehova oștirilor?*

8. Explică legătura lui Iehova cu Isreal așa cum aceasta este prezentată la Deuteronomul 12: 10,11. Care a fost scopul Lui printr-o astfel de purtare cu acest popor și în oferirea unei mărturii despre aceste lucruri? Care este lecția pentru Israelul anti-tipic?

9. Descrie procedura aplicată acum de dușmanii poporului lui Dumnezeu. Cum se vor purta martorii lui Iehova față de acest fel de procedură a Dușmanului? Explică atitudinea lor față de lege.

10. În ce privință și pentru ce au nevoie de încurajare urmașii adevărați al lui Christos Isus ?Cum se îngrijește Dumnezeu în privința aceasta de poporul Său? Cum se folosesc cei unși ai Lui de această îngrijire?

11. Explică unele din cele mai importante fapte pe care martorii lui Iehova trebuie să le aibă în vedere pentru a putea recunoaște și aprecia clar datoria și privilegiile lor din prezent?

12. Ce nume nou a dat Iehova rămășiței Sale credincioase? Care a fost scopul oferirii acestui nume? Care este natura probei legate de acest test?

13,14. Explică în ce privință și din ce cauză o așa mare favoare aduce după sine o probă atât de mare. Cum poate proba aceasta să fie trecută într-un mod bine plăcut lui Dumnezeu?

15. Arată și compară scopurile care sunt îndeplinite prin faptul că Dumnezeu permite persecutarea martorilor Săi. Arată, că metoda aplicată servește unui asemenea scop.

16,17. Ce s-a întruchipat în lucrul efectuată de Iehu? Cum se face că rămășița are un rol în aceasta? Cum a realizat Iehu identificarea precisă a tuturor închinătorilor lui Baal? Cum se va împlini această exemplificare profetică?

18,19. Ce s-a întâmplat după ce închinătorii lui Baal s-au făcut cunoscuți ca atare? Aplicați această parte a exemplificării.

20. Ce scop slujește lucrul executat de martorii lui Iehova în numele clasei lui Ionadab?

21. Descrie starea lucrurilor care li se înfățișează celor care Îl iubesc pe Iehova.

22,23. Descrie îndemnul cuvintelor profetice ale lui David din 2Samuel 22:2–4. Ce se înțelege din afirmația că Numele lui Iehova este un turn tare pentru martorii Lui? Cum este întărită această concluzie mai departe prin cuvintele psalmistului?

24, 25. Cui îi atribuie Iehova dreptatea? Pune în aplicare cuvintele „cel neprihănit fuge în el, și stă la adăpost”. Indică ce pare evident a fi scopul lui Iehova prin aceste cuvinte în legătură cu rămășița.

26. Explică dacă anumitele ordonanțe făcute de administrațiile orășenești se aplică asupra lucrului încredințat martorilor lui Iehova? Care este aplicarea potrivită a proviziilor constituției țării în legătură cu libertatea credinței? În ce fel se folosesc martorii lui Iehova de scopul acestor provizii?

27. Care este condiția de care depinde încuviințarea siguranței? Care este scopul lui Iehova în aplicarea puterii sale spre binele rămășiței sale?

28. Cum își poate păstra rămășița neprihănirea față de Dumnezeu?

29. Descrie: (a) poziția adoptată de rămășiță în prezent; (b) împrejurările posibile ce pot fi întâlnite; (c) planul lui Iehova în permiterea unor astfel de împrejurări, și (d) izvorul și natura încrederii și a convingerii rămășiței.

ADUNARE LA PIATRA DE TEMELIE

IEHOVA Dumnezeu a prezis prin profetul Său adunarea poporului Său credincios la Sine prin cuvintele: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalm 50:5). Legământul prin sacrificiu amintită acolo este reprezentat de legământul sau învoiala solemnă pe care Dumnezeu a făcut-o cu Isus, atunci când El s-a prezentat lui Dumnezeu și a fost de acord să facă voia Lui așa cum este înregistrat în Scriptură, chiar dacă va trebui să-și jertfească viața pentru cauza Domnului. Legământul acesta a fost făcut la Iordan pe timpul botezului lui Isus. Mai târziu au fost invitați și alții în legământul acesta cu condiția devotamentului deplin față de Domnul Dumnezeu până la moarte, baza legământului fiind jertfa lui Isus Christos, prin care toți aceia care s-au oferit lui Dumnezeu au fost făcuți acceptabili. Deși mulți au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, simpla încheiere a unui legământ în sine nu este suficientă. Cel ce este favorizat prin aducerea legământului acesta trebuie să se dovedească credincios și adevărat prin împlinirea rolului său în legământ. Evident din cuvintele profetului, unii se vor dovedi a fi credincioși și alții se vor dovedi a fi necredincioși. Adunarea credincioșilor sau a celor devotați cu credință lui Iehova va avea loc atunci când Domnul va veni la templul Său, precum a prezis profetul Maleahi (Maleahi 3:1) și va supune poporul unui test. Cei credincioși au fost adunați la Domnul, aduși în starea templului și zidiți ca o parte a Sionului sau a organizației lui Dumnezeu (Psalm 102:16). Acești credincioși sunt cei care au parte de bunătatea plină de iubire a lui Iehova, deoarece ei Îi sunt devotați și El îi iubește.

Acest text Scriptural este tradus de *Rothermam* în felul următor: „Întruniți-vă la Mine, voi oameni de bunătate, care cu venerație împliniți legământul de sacrificiu”. La timpul hotărât se separă cei credincioși de cei necredincioși pe baza drumului ales de fiecare dintre ei. După ce Domnul i-a examinat și i-a găsit

credincioși, îi înfățișează ca pe ai Săi, sau îi alege ca pe o oaste care servește scopurile sale (Isaia 13:21). În Scriptură aceștia sunt numiți rămășiță. Dușmanul își îndreaptă năvala îndeosebi asupra acestei clase a rămășiței, deoarece aceștia formează singura grupă de oameni care Îl reprezintă pe Domnul aici pe pământ cu credință, și se oferă în ziua Domnului fără rezerve și cu fericire și împlinesc cu bucurie ceea ce Domnul îi dă să facă. – Apocalipsa 12:17; Psalmi 110:3.

Iehova l-a făcut pe proorocul Său să vestească un adăpost pentru cei adunați la Domnul. La Psalmi 91:1 este scris: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic”. Această profeție nu s-a putut împlini înainte de venirea Domnului la templul Său, cel puțin în ceea ce îi privește pe cei aleși ai lui de pe pământ. Nimeni nu s-ar putea afla în adăpostul Celui Prea Înalt, fără să facă parte din organizația Domnului. După ce proba a avut loc și cei aprobați au fost găsiți, Domnul îi aduce în organizația lui Iehova, și acolo ei sunt în siguranță. Dacă ei rămân credincioși Domnului, atunci în veci vor locui sau vor rămâne în acest adăpost al siguranței. Deoarece proorocul spune : „Domnul este locul meu de adăpost!” și Cel Prea Înalt turnul meu de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu mă va ajunge, nici o nenorocire nu se va apropia de sălașul meu” – Psalm 91:9,10

A fi în adăpostul Celui Prea Înalt, înseamnă a fi cu Christos Isus, căpetenia Sionului, înăuntrul organizației lui Dumnezeu. Nimeni nu ar putea să intre în adăpostul Celui Prea Înalt, decât dacă mai întâi ar fi fost născut sau adus înainte ca un copil al lui Dumnezeu și după aceea să fi primit chemarea pentru Împărăția lui Dumnezeu; și ar fi ales și ar fi fost uns cu spiritul lui Iehova. Mai departe trebuie să se dovedească credincios legământului Împărăției și adus în templul lui Dumnezeu și prin aceasta să fie un membru al organizației lui Dumnezeu. În versetul 11 al psalmului 91 este scrisă prorocia: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale”. Aceasta înseamnă că acestor îngeri li s-a încredințat îngrijirea și ocrotirea acestora. (Zaharia 3:7) Dumnezeu este Acela care îi numește pe îngeri și le hotărăște îndatoririle și de aici reiese că ei sunt o parte a organizației Sale și că aceia care fac parte din rămășiță și care au fost aduși în adăpostul Celui Prea Înalt se bucură de protecția deosebită a lui Dumnezeu prin slujirea iubită a îngerilor Săi. Scriptura arată că Dumnezeu îi folosește pe sfinții îngeri ca mesageri ai Săi și că ei sunt o parte a organizației Sale; și atunci când rămășița va deveni o parte a organizației dumnezeiești aceasta se va bucura de ocrotirea deosebită a îngerilor. – Luca 1:19; Psalm 34:7.

Când grupul de oameni pe care trădătorul Iuda l-a condus în grădina Ghetsimani pentru a-l aresta pe Isus a voit să pună mâna pe El, Petru a tăiat unuia din năvălitori urechea. Isus l-a muștră pe Petru și i-a zis: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:53). Fără îndoială legiunile de îngeri erau pregătite să sară în ajutorul lui Isus și se aflau sub comanda Lui. Din următoarele cuvinte ale profetului reiese clar că Domnul Dumnezeu oferă protecție și ajutor rămășiței Sale credincioase ce este inclusă în organizația Sa: „Când Mă va chema, Îi voi

răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi” (Psalm 91:15). Există un motiv special pentru această protecție dar acest motiv va fi explicat mai târziu.

Cu trei mii de ani în urmă Iehova Dumnezeu a poruncit ca înțeleptul Solomon să zidească în Ierusalim o casă sau un templu Numelui Domnului: (1Regi 5:5). Domnul a rânduit pregătirea materialului pentru casă. Rezultatul este descris în cartea întâi a Regilor (6:7). Acolo spune: „Când s-a zidit casa, s-au întrebuițat pietre cioplite (în afara templului) gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă din fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii”. Zidirea templului lui Solomon a fost o lucrare profetică. Aceasta a prezis zidirea casei spirituale sau a templului al cărui cap este Christos Isus.(Evrei 3:6). „Casa spirituală” a Domnului cum o numește apostolul Petru(1Petru 2:3–5), se zidește din pietre vii. Dumnezeu l-a lăsat pe profetul Său Isaia (28:16,17) să scrie: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii”.

Nu trebuie să nesocotim faptul că această profeția se referă la timpul judecății ce are legătură cu așezarea „pietrei unghiulare”. Depunerea pietrei amintită aici de profet are legătură cu organizația lui Dumnezeu. Ce înseamnă această piatră? Scriptura adesea vorbește despre Isus Christos ca despre un Împărat. Acei urmași credincioși ai Lui care devin o parte a casei sau a organizației Domnului devin, de asemenea, o parte a Împărăției sau a familiei Sale regale. Putem spune ca ei sunt făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu. Uneori numele „Împărăție” face referire la Christos: de exemplu acolo unde Isus le-a zis Iudeilor necredincioși așa cum se spune în Evanghelia lui Matei 21:43: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite”. Prin urmare, din punct de vedere al scripturii, „piatra” despre care vorbește profetul Isaia, Îl reprezintă pe regele uns al lui Dumnezeu. Uneori, Sfânta Scriptură vorbește despre Isus ca despre Împărăție, așa cum le-a zis Isus fariseilor fățarnici după Evanghelia lui Luca 17:21: „Nu se va zice: „Uite-o aici” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” Într-un astfel de caz ca acesta, Împărăția face referire la Isus Împăratul. Și apostolul Petru citează din aceeași profeție a lui Isaia și stabilește foarte clar că Isus Christos este capul sau piatra de temelie. (1Petru 2:1–8). Apostolul Pavel citează aceeași profeție și declară că Isus este această piatră unghiulară (Romani 9:32,33; Efeseni 2:20,22). Prin urmare „piatra” Îl reprezintă pe regele uns al lui Dumnezeu și depunerea pietrei de temelie înseamnă prezentarea Lui în calitate de Împărat în fața copiilor declarați ai lui Dumnezeu.

Profeția citată mai sus de la Isaia 28:16, are o împlinire dublă. Prima împlinire sau împlinirea mai mică a avut loc atunci când Isus a fost pe pământ; iar împlinirea definitivă va avea loc însă mai târziu la venirea Domnului la templul

Său. Israeliții erau poporul tipic sau profetic a lui Dumnezeu. Isus a fost trimis la poporul Israel și El a predicat doar acestui popor. Isus a fost uns Rege și după aceea a început să predice Împărăția. Însă, la vremea aceea piatra nu fusese încă depusă. Iudeii trebuiau să primească mai întâi șansa să Îl primească pe El ca pe un Împărat și Isus a trebuit să fie mai întâi pus la încercare deoarece profeția declara că piatra a fost o „piatră încercată”. În cursul celor trei ani și jumătate a serviciului Său Isus a fost supus unei probe sau încercări aspre iar cu această ocazie Satan, dușmanul, a căutat să-L distrugă în tot chipul posibil (Matei 4:1–10). În încercările înfocate El s-a dovedit credincios și adevărat față de Dumnezeu și din pricina aceasta „prețios”. La timpul hotărât Isus a călărit în Ierusalim și S-a oferit Israeliților ca Împărat. Acest fapt a reprezentat împlinirea profeției minore. – Matei 21:1–10.

Elementul stăpânitor al Israeliților format din preoți, politicieni și domnii comerțului l-a respins pe Isus ca Împărat și a căutat să-i ațâțe și pe toți ceilalți împotriva Lui. La scurt timp după aceea Isus a mers templu, i-a alungat afară pe cei ce schimbau banii și i-a muștrat pe cei ce se opuneau Împărăției (Matei 21:13). În ziua următoare a blestemat smochinul, pe care l-a găsit plin de frunze, dar fără fructe, declarând prin această profeție că națiunea iudaică nu va prospera mai departe ci își găsi sfârșitul. În aceeași zi, în timp ce vorbea cu domnitorul Israelului, a citat din profeția psalmului 118 și a zis : „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?” De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite”. (Matei 21: 42,43). Atunci le-a spus că El S-a oferit să le fie Împărat , că ei L-au respins și astfel ocazia lor de a lua parte la Împărăție a luat sfârșit.

Așa cum Solomon a strâns materiale de construcție pentru templu sau casa Domnului, înainte de zidirea clădirii, tot așa a strâns și Dumnezeu prin intermediul lui Isus Christos materiale de construcție pentru casa spirituală a Domnului de la Rusaliile anului 33 până la venirea a doua a lui Isus. În acea zi memorabilă de Rusalii ucenicii credincioși ai lui Isus au primit ungera spiritului sfânt și atunci au devenit aspiranți pentru obținerea apartenenței la casa Domnului. Acolo ei au fost pregătiți ca materiale de construcție pentru casa aceasta, și păziți până la timpul stabilit pentru întemeierea templului, exact cum a declarat aceasta apostolul Pavel (2Timotei 4:6–8). Perioada de timp de la Rusalii până la cea de-a doua venire Domnului, s-a folosit pentru pregătirea altor pietre vii, care trebuiau să fie zidite în templul lui Dumnezeu. Este scris: „ Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească”(1Petru 2:3–5). Toți cei unși ai Domnului, care cândva vor aparține familiei regale a cerului sau a Împărăției, sunt pietre vii care, asemeni lui Isus Christos vor fi pregătiți să ocupe un loc în casa Domnului la momentul hotărât. Instalarea lor are loc fără zgomot, și fără să atragă atenția lumii, așa cum materialele de construcție au fost zidite în templul lui Solomon fără zgomotul uneltelor sau încercăturilor.

ÎNVIŢĂTORI

A suporta tot felul de ocări și rușine, cum a fost cazul lui Isus reprezintă un semn caracteristic al urmașului adevărat al lui Christos. O astfel de dispoziție, de a servi ocară și rușine, pentru ca vestea lui Iehova și a guvernării Sale mari să fie răspândită este – așa cum arată Scriptura – una din însușirile calității de membru în Împărăția lui Dumnezeu. – Marcu 10:35–40.

Isus a fost defăimat pentru zelul și devotamentul Lui iubitor față de lucrul pe care Dumnezeu I l-a încredințat, de către Diavol și servii acestuia, îndeosebi de preoții acelui timp. În ciuda tuturor dușmăniilor acestea El a continuat cu credință serviciul Său, până ce râvna lui L-a mistuit (Psalm 69:8,9). Asemenea ocări cad și asupra acelor care își îndeplinesc partea din legământul de sacrificiu și sunt viitorii moștenitorii ai Împărăției. (Romani 15:3). Preoțimea diferitelor sisteme bisericesti, și distinșii turmei lor sunt populari azi în lume, deoarece ei sunt o parte constitutivă a lumii, și tot ei sunt aceia care alungă din mijlocul lor afară pe apărătorii serioși și zeloși ai lui Dumnezeu, ai Christosului Său și ai Împărăției Sale. Din purtarea oricui se poate constata cine este un creștin adevărat și cine nu. Isus a zis: „ Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea, și săltați de veselie; pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii”. – Luca 6: 22,23.

Ocările sunt aruncate peste aceia care iubesc și apară Împărăția dreaptă a lui Dumnezeu și ocările acestea vin de obicei din partea elementului religios care este alcătuit din preoțime și mai marii turmei lor. Motivul purtării lor este faptul că ei fac parte din această lume. Să nu uităm că lumea este organizația lui Satan și el este conducătorul acesteia și din aceasta cauză copiii și susținătorii lui i-au urât și persecutat pe Isus și reprezentanții Săi. (Ioan 8:42–44). Din același motiv aceeași clasă urăște, defaimă și persecută pe credincioșii Domnului. Isus a vorbit către aceia care l-au urmat cu credință: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său.” Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi”. – Ioan 15:19,20.

Moștenitorii în devenire ai Împărăției se pot cunoaște și din cauza faptului că suferă pentru dreptate, adică, pentru ca susțin Împărăția dreaptă a lui Dumnezeu.(Evrei 10:33). Dumnezeu permite astfel de ocări, pentru a-i pune la încercare și pentru a-i pregăti pe copiii Săi și totodată pentru a le dovedi ca ei aparțin Lui. „ Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Christos ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru

Numele lui Christos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi”: 1Petru 4:12–14.

Lui Iehova I-a plăcut să-L facă desăvârșit prin suferințe pe Fiul Său iubit. Acesta a învățat ascultare prin lucrurile pe care le-a suferit.(Evrei 5:8,9). Cel ce dorește, să ia parte cu El la Împărăție trebuie mai întâi să ia parte la aceleași suferințe. (1Petru 2:21). Pavel a scris creștinilor sub inspirație dumnezeiască: „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, Suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El”. – Romani 8:16,17.

Cel ce va avea parte să domnească peste lume cu Christos, bineînțeles că va avea de dat porunci și îndrumări cu privire la ceea ce va trebui să facă. Cu toate acestea nici o creatură nu este destoinică, să dea porunci, numai atunci, dacă mai întâi a învățat să execute poruncile primite. Aceasta este una din lecțiile pe care fiecare creștin trebuie s-o învețe. Ea a fost însă totdeauna una din cele mai grele lecții. Dumnezeu face toate lucrurile bine. El dă poruncile Sale și declară că aceia care le țin cu bucurie, pentru că Îl iubesc sunt plăcuți de El și își dovedesc iubirea față de El (1Ioan 5:3). Urmașul adevărat a lui Isus dorește doar să știe care este voința lui Dumnezeu și îndată își dă silința să o împlinească fără să se uite la persoana de care se poate folosi Domnul la darea poruncilor sau ordinelor Sale. Unul ca acesta recunoaște că este educat pentru o poziție în Împărăția lui Dumnezeu. Deoarece vedem că Isus a învățat ascultare din lucrurile pe care le-a suferit, așa putem fi siguri, că Dumnezeu lasă ca fiecare tovarăș al lui Isus să treacă prin aceleași încercări (Evrei 12:5,6). Creștinul învață astfel ascultare și din motivul acesta i se pune în vedere creștinului: „Dacă răbdăm, vom și împărți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi”(2Timotei 2:12). Există o diferență în a fi mort alături de Christos și în a suferi alături de El. Fiind luat în legământul pentru sacrificiu creștinul trebuie să moară, ca o parte a jertfei lui Isus, pentru a i se da o parte în Împărăția cerească. Însă în afară de aceasta trebuie să sufere prin ocări și probe, de felul care s-au abătut asupra lui Isus ca să învețe ascultare și să i se îngăduie să împărațască alături Christos. – 2Timotei 2:11,12.

Dacă înțelegem aceste reguli orânduite de Dumnezeu, atunci putem să întvedem și din ce cauză un adevărat creștin niciodată nu a fost popular în lume. Noi putem vedea și cum a organizat Satan mase mari de oameni într-un sistem numit „biserica creștină”, care s-au numit după numele lui Christos, însă nu numai că sunt populari în lume ba chiar formează în mod direct o parte constitutivă a lumii. Satan s-a folosit de așa numiți „creștini” ai organizației sale, numită creștinătate, pentru a-i prigoni pe adevărații creștini, întocmai cum s-a prezis și s-a preumbrit prin prigonirea lui Iacob din partea lui Esau. Preoțimea și distinșii turmei lor au adus, prin purtarea lor necinstită, multă ocară pe numele lui Dumnezeu și au îndemnat multe inimi cinstite să se abată de la Dumnezeu și de la Biblie și chiar să devină atești. Fie ca o persoană să ia o atitudine hotărâtă de

partea Domnului și să reprezinte cu însuflețire cauza Domnului, și chiar s-ar fi bucurat de mare cinste înainte tot va deveni obiectul de ocară și persecuție din partea așa numiților religioși. Bineînțeles că Dumnezeu ar fi putut împiedica acest lucru, dar a permis ca Diavolul să-și continue calea nelegiuită și Dumnezeu a folosi împrejurările create astfel ca să perfecționeze pe adevărații urmași ai lui Christos.

Pavel a fost un exemplu al acestui lucru. El a fost un bărbat de un talent extraordinar. El a devenit creștin și după aceea a suferit ocară, mizerie și pierderi, pentru a fi plăcut de Dumnezeu și pentru a fi primit în Împărăția Lui. (Filipeni 3:8–14). Calea și experiențele tuturor urmașilor adevărați și credincioși ai Domnului care cresc după chipul și asemănarea Lui au fost de același fel. Un creștin nu va fi descurajat prin astfel de persecuții deoarece se gândește la ceea ce este scris: „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28). Acest lucru înseamnă, că Dumnezeu conduce calea și îngrijește experiențele tuturor celor care au fost chemați ca tovarăși ai lui Mesia în Împărăția lui Dumnezeu, care Îl iubesc pe Domnul cu adevărat și iubirea lor și-o dovedesc cu devotamentul neștrămutat față de Dumnezeu. – Proverbe 3:5,6.

Calificarea finală cerută pentru moștenirea alături de Christos în Împărăția Sa minunată cere ca cei plăcuți de Dumnezeu să fie învingători. A învinge înseamnă a birui, a câștiga întâietatea, a câștiga biruință. Ce trebuie să biruiască creștinul? Preoțimea i-a făcut pe oameni să creadă că ei trebuie să învingă obiceiurile rele cu toate că preoțimea nu se lasă de obiceiurile ei rele. Însă nu asupra acestui lucru a cugetat Domnul. Chiar dacă un om ar putea să învingă toate slăbiciunile rele și să devină perfect în corpul Său, acest lucru nu i-ar da drept să ocupe un loc în Împărăție. Este de la sine înțeles că trebuie să-și dea toată silința, să conducă o viață curată, dreaptă și cinstită. Însă trebuie să facă mai mult decât atât. Ce trebuie să învingă creștinul? El trebuie să învingă lumea și pe dumnezeul lumii. Acest lucru înseamnă că persoana creștină trebuie să fie devotat lui Iehova Dumnezeu fără rezerve și neștrămutat. Lumea este organizația Diavolului, a cărui stăpânitor nevăzut Cel rău a fost timp îndelungat (Ioan 12:31; 14:30; 2Corinteni 4:3,4). Creștinul adevărat trebuie să se opună Diavolului și influenței seducătoare, pe care acesta prin organizația sa și emisarii săi o exercită (1Petru 5:8–10). Cel ce susține că este un creștin însă este un prieten sau o parte a lumii, acela este un dușman al lui Dumnezeu, deoarece un astfel de om este un aliat și sprijinitor al Diavolului și al organizației sale. Explicația aceasta evidentă nu se face cu un spirit dornic de răzbunare, ci pentru că este un adevăr însemnat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu numai pe aceia îi pregătește pentru Împărăția Sa și numai pe aceia îi dorește să-i aibă acolo, care fără rezervă stau de partea Domnului. Preoțimea și distinșii turmei lor se mărturisesc ca fiind creștini, în același timp însă exercită, mânuiesc și stăpânesc politica lumii, adică a organizației Diavolului. Ei formează o parte vizibilă a stăpânitorilor de pe pământ, care – precum ei înșiși admit – sunt corupți. În Scriptură, purtarea unui om care se mărturisește creștin

însă este în legătură cu lumea și politica ei, este numită „desfrânare”, deoarece este o legătură nepermisă a unui om cu organizația Diavolului și cu organizația lui Dumnezeu și din această cauză martorul inspirat al lui Dumnezeu a scris: „Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” – Iacob 4:4.

A învinge lumea nu este un lucru ușor. Pentru a se face acest lucru o persoană trebuie să adopte o poziție tare de partea Domnului și să refuze să fie influențată pentru a compromite Cuvântul Domnului și cauza acestuia în lume. Preoțimea și-a dat urechea cu linoșirea și din această cauză ajuns o pradă ușoară dumnezeului lumii acesteia rele. Toți cei ce mărturisesc pe Christos, i au fost expuși aceleiași ispite de care a avut parte și Isus (Matei 4:1–8). Este nevoie de trezire și o luptă continuă, pentru a putea sta împotriva influențelor Diavolului, și a agenților săi. Prin aceasta i se impun creștinului anumite strâmțorări. Despre acesta a vorbit Isus ucenicilor Săi: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33). Pentru că Isus a trebuit să învingă lumea și a făcut acesta asta înseamnă că toți cei ce voiesc să aibă parte împreună cu el trebuie să învingă lumea. Doar aceia care au credință și stăruiesc cu credincioșie dată de Dumnezeu pot să învingă lumea. „Și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră”. – 1 Ioan 5:4.

Și din următoarele cuvinte ale lui Isus este evident faptul că cel credincios trebuie să câștige lupta și să biruiască lumea, pentru a putea lua parte la Împărăția lui Dumnezeu și să devină un membru al guvernării Sale de dreptate. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalips 3:21) „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri”. – Apocalips 2:26.

Probe și strâmțorări îl înconjură pe creștin de la începutul drumului său în această calitate și până la sfârșitul acestui drum de pe pământ. Mulți eșuează în aceste probe și cad. Însă probele și strâmțorările acestea sunt inevitabile.

„Prin multe neazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 14:22). În astfel de strâmțorare trebuie creștinul să câștige biruință asupra Celui rău și organizația sa, înainte ce ar putea să devină un stâlp în templul glorios a lui Dumnezeu (1Ioan 2:14,15; Apocalips 3:12). În această mare luptă a credinței a luptat și Pavel și în care a câștigat biruința la sfârșitul căii sale pământene. El a fost primul într-un legământ pentru câștigarea vieții, unei coroane și a Împărăției și după ce și-a sfârșit calea, a spus fraților săi iubiți: „Căci eu sunt gata să fiu jertfit și clipa plecării mele este aproape. Am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2Timotei 4:6-8). În același fel toți creștinii trebuie să lupte luptă bună și prin stăruință cu credință până la sfârșit să câștige biruința. Aceste sunt calitățile cel care cu Christos vor fi legați în Împărăția

Lui și vor avea parte de răsplata cea mare. (Apocalipsa 2:10). Toți creștinii adevărați, care asemenea lui Pavel au luptat lupta cea bună, au privit înainte la ziua aceea binecuvântată și fericită, în care Dumnezeu prin Christos își va întemeia Împărăția. Dumnezeu a proorocit că poporul Său credincios cu ocazia venirii acestei zile binecuvântate va cunoaște numele lui Iehova și Cuvântul lui îl va cerceta și îl va pricepe. A mai prezis că poporul Său va răspândi vestea de pace și vеста bună despre Împărăție. De aici reiese că membrii chemați cel mai în urmă, care în timpul întemeierii Împărăției sunt încă pe pământ, vor reprezenta picioarele lui Christos. Privind înainte ziua aceea fericită Iehova a spus prin profetul Său: „De aceea poporul Meu va cunoaște Numele Meu; de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: „Iată-Mă!” Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărățește!” „Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul, și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum Domnul va aduce din nou Sionul”(Isaia 52:6–8). Toți urmașii credincioși ai lui Isus trebuie să împlinescă această profeție în momentul în care va începe domnia Sa.

The background of the cover is a blue-toned illustration. At the top, a large banner scrolls across the sky with the title 'TURNUL DE VEGHERE'. Below the banner, several figures in robes are shown, some appearing to be in the air or on a high structure. In the lower-left corner, a stone tower with crenellations is visible, with several people standing on a walkway in front of it. The overall style is reminiscent of a woodcut or a detailed drawing.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

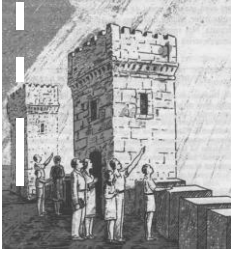
15 IANUARIE 1933

Nr. 2

Cuprins:

BUNĂTATEA LUI	- Pag.29
AROGANȚĂ ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU	- Pag.40
TAINA TREIMII	- Pag.44
ORGANIZAȚIA TIPICĂ A LUI DUMNEZEU	- Pag.47
BRAȚUL LUI IEHOVA	- Pag.51

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 Ianuarie 1933

Nr. 2

Bunătatea Lui

„Cât de prețioasă este bunătatea ta, Doamne! Și copiii oamenilor își găsesc adăpostul la umbra aripilor tale.” - Psalmi 36:7, *R.V.*

1. Bunătatea iubitoare a lui Iehova ce este făcută cunoscută slujitorului Său, Îl face pe acesta să se simtă în siguranță și să se bucure în speranță. Dumnezeu nu datorează nimic vreunei ființe umane ; însă, El se leagă în mod voluntar și altruist prin legământ spre păstrarea tuturor celor care Îl iubesc și Îl slujesc. Bunătatea Sa reprezintă favorul Său oferit ființelor Sale și o asemenea favoare oferită în mod dezinteresat de El se numește bunătate iubitoare. Iehova nu obține nimic din cauza bunătății Sale ce este arătată față de ființele Sale; de aceea, toată bunătatea oferită lor este o bunătate plină de iubire. Cel Prea înalt „este bun față de cei răi și față de diavol”. Dar ființele egoiste disprețuiesc bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu și continuă pe calea lor greșită. (Luca 6:35) Dumnezeu a fost bun cu Lucifer în poziția fericită și responsabilă asupra omului din grădina Edenului, dar invidia egoistă din inima lui Lucifer l-a împins pe acesta pe calea răutății. Foarte multe alte ființe au urmat calea lui Lucifer și s-au desfășurat pe ele însele pe calea nelegiurii. Cei ce apreciază bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu se desfășoară în Domnul și merg fericiți în lumina Sa.

2. Momentul când Dumnezeu a oferit oamenilor Săi o înțelegere a „omului păcatului” și a locației acestuia a reprezentat deschiderea ușii pentru înțelegerea multor alte scripturi care nu fuseseră încă înțelese. Încet, încet Domnul își va dezvălui adevărurile în față celor care Îl iubesc, și El va face acest lucru în momentul în care o asemenea înțelegere este corespunzătoare și atunci când oamenii au cea mai mare nevoie de ea. Între explicările profetice se numără și Psalmi , scriși cu mult timp înainte pentru mângâierea rămășiței lui Dumnezeu ce se afla acum pe pământ. Printre Psalmii care au aplicabilitate în prezent se numără și Psalmul 36. Acesta nu a putut fi apreciat și nici măcar înțeles până ce Domnul nu a făcut cunoscut poporului Său însemnătatea expresiei „omul păcatului”. Psalmul îl indică pe servul rău în opoziție cu servul credincios și înțelept. Iehova își îndreaptă atenția asupra amândurora. Acesta nu va mai permite lui Satan și slujitorilor săi să lucreze în secret , fără să se arate și să fie identificați și în același timp îl va indica în mod clar pe servul Său credincios și înțelept.

3. Observați și titlul celui de-al treizeci și șaselea Psalm. „Un Psalm al lui David, slujitorul lui Iehova”. Această denumire spune multe lucruri. Psalmul optsprezece este singurul Psalm care are o denumire asemănătoare. Conform lui *Rotherham* titlul este : „De slujitorul lui Iehova, de David”. În legătură cu cel de-al optsprezecelea Psalm se spune căci cuvintele acestui cântec i-au fost spuse și cântate lui Iehova în ziua în care Iehova l-a salvat pe David de dușmanii săi. Atât Psalmul 18 cât și Psalmul 36 fac referire la un pericol amenințator față de cei unși ai lui Iehova și la distrugerea dușmanilor lui Dumnezeu. Din moment ce experiențele lui David au preumbrit experiențe asemănătoare ale slujitorilor lui Iehova , pentru rămășiță înțelegerea celui de-al treizeci și șaselea psalm reprezintă hrana potrivită pentru martorii credincioși ai lui Iehova ce acum mărturisesc pentru Numele Său într-o perioadă periculoasă și în mijlocul unor pericole amenințătoare.

4. Cu mult timp în urmă Iehova l-a făcut pe proorocul Său să spună : „Iată, robul Meu pe care îl sprijin”. (Isaia 42:1) Semnificația proorociei a fost înțeleasă abia de curând prin mila Domnului. Faptul că Dumnezeu promite să îl sprijine pe servul Său reprezintă o dovadă decisivă că servul va suferi opoziții amare din partea dușmanului și că este nevoie de o exercitare a puterii divine în numele acestuia pentru protecția și păstrarea sa. Iehova face cunoscut Sionul , organizația Sa care da naștere servului Său și face cunoscută și organizația lui Satan care încearcă cu disperare să distrugă clasa servului credincios. Domnul face aceste lucruri ca nimeni dintre cei care Îl iubesc să nu fie în întuneric. „Omul păcatului” este văzut ca un instrument în mâna lui Satan, un instrument folosit într-o manieră subtilă cu scopul de a împlini distrugerea celor credincioși ai Domnului și acestora ce sunt credincioși Iehova le dezvăluie în mod clar calea și metodele de protecție și păstrare a rămășiței. Numai cei unși ai lui Iehova pot aprecia acum cuvintele profetice rostite de David : „Domnul este stânca mea, cetatea mea, Mântuitorul meu ; puterea în care mă încred, și mântuirea mea și turnul meu înalt. Îi strig numele Domnului care este vrednic de laudă : pentru a fi izbăvit de dușmanii mei”. (Psalmi 18:2,3) Clasa „servului credincios” poartă acum numele pe care gura lui Iehova l-a dat adică, „martorii lui Iehova”. Aceștia constituie partea vizibilă a organizației lui Iehova pe pământ, și aceștia înțeleg și spun cu sinceritate și fericire : ”Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el și este la adăpost”. - Proverbe 18:10.

5. Rămășița știe acum foarte bine că hrana spirituală pe care Iehova a pus-o pe masa Sa este vitală pentru existența sa și că ei trebuie să asimileze această hrană și să fie ascultători în urmarea căii pe care Domnul a indicat-o pentru ei , pentru ca servul să primească aprobarea finală și deplină a lui Iehova. Din această cauză cel credincios se bucură foarte mult pentru derularea din prezent a proorociei și ei știu că aceste lucruri prețioase nu vin din partea omului ci din partea lui Iehova Dumnezeu prin intermediul Fiului Său Prea Iubit.

6. Mai sunt și aceia care la un moment dat cunoșteau adevărul ce trebuia să fie înțeles dar care s-au opus față de derularea și revelația din prezent a

proorociei. Ei nu înțeleg și chiar nu pot înțelege însemnătatea proorociei deoarece se opun lucrurilor pe care Dumnezeu le dorește făcute. Deoarece și-au întors spatele de la adevărul din prezent, aceste persoane rele continuă pe baza teoriei că Dumnezeu și-a dezvăluit adevărul în întregime prin intermediul unui singur om înainte de anul 1918, și prin urmare, aceștia se mulțumesc să continue în ignoranța luminii din prezent dezvăluită din templul lui Iehova. Acum, în perioada cea mai neliniștită cei care au eșuat în a progresa cu lumina pot doar să privească înapoi la ceea ce a fost dezvăluit înainte ca necazul lor să înceapă. Aceștia nu au niciun îndrumător special în această perioadă dificilă și nenorocită. Fiind neascultători față de lumină, aceștia se află împotriva serviciilor unși ai lui Iehova și prin urmare și împotriva Domnului, așa cum a spus și Isus: „Cel ce nu este cu Mine este împotriva Mea, și cel ce nu adună cu Mine, risipește”. - Matei 12:30.

7. Cel de-al treizeci și șaselea Psalm dezvăluie un contrast marcat între “omul păcatului” și “servul credincios” al lui Iehova, dar contrastul imediat este realizat între nelegiuirea unuia și credința și dreptatea celuilalt. Aceste adevăruri nu au putut fi apreciate până ce nu le-a venit momentul să fie înțelese, iar acest lucru înseamnă momentul hotărât de Dumnezeu pentru a le dezvălui. Prima parte a Psalmului descrie o imagine îngrozitoare ce indică inima rea a celui necredincios ; partea mediană a Psalmului insistă asupra bunătății lui Iehova, partea a treia a Psalmului este o rugăciune către Iehova pentru protecția Sa neîntreruptă față de cei care Îl iubesc și pentru mântuirea lor de la atacurile dușmanului, și pentru prelungirea bunătății iubitoare a lui Iehova față de cei credincioși. Apoi, Psalmul se încheie cu o declarație în legătură cu nimicirea dușmanului. Este foarte bine cunoscut faptul că David a fost proorocul ; de aceea, ceea ce a scris el a fost adesea dincolo de limitele propriilor sale experiențe, dar face referire la condițiile prin care robul credincios și înțelept al Domnului trebuie să treacă. David a declarat că a scris așa cum l-a îndemnat Spiritul lui Dumnezeu ; prin urmare, noi știm că acele cuvinte ce au fost scrise nu au fost cuvintele unui om nedeșăvârșit , ci că acelea au fost dictate de către Spiritul lui Iehova. - 2 Samuel 23 :1,2.

Cel nelegiuit

8. Observați că Psalmul începe cu anumite cuvinte în legătură cu cel nelegiuit. În momentul în care o ființă este luminată de către Domnul și mai apoi eșuează sau refuză să meargă în acea lumină ignorând-o sau disprețuind-o, atunci acea ființă este clasificată ca făcând parte din clasa celor nelegiuiți. Satan este nelegiuitul suprem, și cei care merg de bunăvoie pe calea acestuia după ce au aflat despre Domnul devin o parte a organizației celui nelegiuit. Iehova își arată bunătatea iubitoare asupra ființei și din cauza acestei bunătăți ființa este luminată. Creatura care prin primirea acestei bunătăți este influențată în mod potrivit, va umbla cu umilință și smerenie înaintea lui Dumnezeu și va umbla de acum înainte în lumină. În momentul în care o ființă este impresionată de propria sa importanță, în mod inevitabil, egoismul va crește, iar acest egoism o va face să meargă mândră și arogantă în fața Domnului. Ființa devine îndărătnică și merge

conform propriei dorințe și nu ia în seamă dorința lui Dumnezeu. Astfel aceasta se aliază cu Satan, cel nelegiuit. Primul verset al celui de-al treizeci și șaselea Psalm , conform *Versiunii Autorizate* spune : „Nelegiuirea celui rău spune inimii mele că nu există o temă de Dumnezeu în ochii săi”. Însă, atât această *Versiune* cât și *Versiunea Revizuită* , nu arăta adevăratul aspect ce trebuie avut în vedere. Textul conform traducerii făcute de *Rotherham* clarifică această problemă : „Un profet nelegiuit îl avea pe cel necredincios în inima sa, și nu există teamă de Dumnezeu în ochii săi”. Prin urmare se observă că cel menționat este un păcătos care merge greșit.

O profetie

9. Profetia poate fi definită ca mesajul sau vorbire din partea unei puteri nevăzute , ce oferă un răspuns la o anumită întrebare. De asemenea, această definiție se aplică și locului unde este primit mesajul. În templul construit de Solomon profetul se afla în mijlocul casei adică, în locul cel mai sfânt. „Și locul pe care l-a pregătit în mijlocul casei, pentru a așeza acolo chivotul legământului Domnului. Și locul prea sfânt avea douăzeci de coti înălțime și douăzeci de coti în lungime. Iar Solomon l-a căptușit cu aur pur iar altarul era făcut din lemn de cedru. Partea dinăuntru a casei era căptușită cu aur și perdeaua dinăuntru era prinsă cu lăntișoare de aur”. (1Regi 6:19-21) Acesta a fost locul în care preoții au primit mesajul din partea lui Iehova . Vorbind în legătură cu avantajele evreilor, Pavel a scris : „Aceștia au foarte multe avantaje mai ales că lor li s-au dat mesajele lui Dumnezeu”. Din mijlocul evreilor Iehova i-a ales pe toți prooroci Săi cărora le-a vorbit sau le-a transmis mesaje. Acele mesaje prețioase din partea lui Iehova sunt acum pentru beneficiul celor care Îl iubesc și Îl servesc pe Iehova Dumnezeu. Prin urmare, o proorocie este o vorbire sau un mesaj care stimulează și ghidează acțiunile ființei.

10. Satan este dumnezeul care imită, și prin urmare, încearcă să falsifice lucrurile ce apar în lucrarea planului lui Iehova. El face acest lucru cu scopul de a înșela și de a întoarce ființa de la Creator. În acest scop el și-a folosit și încă își folosește duhurile nelegiuite pentru a oferi mesaje sau vorbiri celor care sunt dispuși să le asculte. Acest lucru a reprezentat întotdeauna o parte a religiei satanice. Se spune că preoții unei asemeni religii satanice primesc mesajul din partea celui nevăzut, mesaj pe care acesta îl dă și altor persoane, și astfel, preoții pretind că vorbesc cu dumnezeu. Însă, acești preoți nu spun că dumnezeul cu care ei comunică este diavolul sau vreunul dintre ajutoarele sale invizibile. În timp ce în asemenea practici religioase satanice le abandonează toate neamurile, acestea au fost evidențiate în mod special, într-o măsură mai mare printre greci din antichitate. Conform acestora, profetiile, mesajele erau clasificate astfel : (1) o formă normală de divinizare care pare a liniștită și științifică conform regulilor fixe de interpretare. (2) forma exaltată, nebunească de divinizare care este întreprinsă de un preot atunci când acesta este posedat și luat în stăpânire de un zeu și atunci când în delir rostește asemenea cuvinte. ; (3) divinizare prin

intermediul comunicării cu lumea spirituală ce mai este cunoscută și sub denumirea de duhuri rele. Toate acestea, după cum bine știm, vin de la diavol și de la ajutoarele sale blestemate și sunt introduse și practicate în mijlocul oamenilor pentru a-i aduce ocări lui Iehova Dumnezeu și pentru a-i întoarce pe oameni de la închinarea potrivită și de la slujirea lui Iehova.

11. Atunci, cum se poate spune, conform traducerii făcute de *Rotherham*, „un oracol al nelegiurii are cel fărădelege în inima sa”? Haideti să avem în vedere că acea clasa la care se referă aici psalmistul a fost la un moment dat luminată într-o anumită măsură de adevăr și de Spiritul Domnului. Conform psalmistului acea clasă nelegiuită este considerată aici ca fiind un individ care acum este nelegiuit deoarece s-a îndepărtat de adevăr și acum își urmează propria dorință așa cum aceasta este în inima sa. Cu alte cuvinte, acesta a devenit o ființă îndărătnică. Inima reprezintă acea autoritate a individului care îndeamnă sau dictează drumul adoptat de ființă. „Căci așa cum gândește în inima lui așa este și el”. (Proverbe 23:7) „Omul rău scoate din vistieria inimii sale ceea ce este rău căci din inimă vorbește gura sa”. (Luca 6:45) Voința sau determinarea ființei nelegiuite este aceea de a-și duce la bun sfârșit planurile egoiste , și acest lucru este făcut cu un dispreț total față de legea exprimată a lui Dumnezeu; de aceea, aceasta este numit o persoană îndărătnică sau nelegiuită. Aceasta este îndemnată să acționeze de către propriile dorințe egoiste și deoarece asemenea dorințe sunt nelegiuite, se poate spune că o un păcat sau o putere nelegiuită este în inima sa și aceasta îl îndeamnă să acționeze. El își recunoaște doar propria autoritate și face tot ceea ce îi stă în puteri pentru a-și îndeplini propriile planuri. Aceste lucruri par a fi baza afirmației lui Pavel în legătură cu „omul păcatului” atunci când a scris : „El stă în templul lui Dumnezeu . . . și arată că el este dumnezeu”. Iehova vorbește în mod autoritar, și în mod asemănător îndărătnicul păcătos se declară a avea o autoritate asumată. În legătură cu Cuvântul este scris : „Cuvântul era un Dumnezeu” ; și astfel, și cel nelegiuit apare asemeni unui dumnezeu, un dumnezeu ce vorbește cu autoritate. Deoarece cuvintele sale sunt susținute de egoismul său voluntar adică un mesaj nelegiuit care este în inima sa, acest lucru îl ghidează în acțiunile sale. Scripturile par a spune că cel nelegiuit menționat aici știe că numele de Iehova înseamnă ”Vreau să fiu, ce doresc să fiu”, și de aceea, se opune în mod deliberat Lui refuzând să asculte de poruncile Sale și de aceea își spune lui însuși : ”Vreau să fiu, ce doresc să fiu”. Mesajul nelegiuit din inima sa îl îndeamnă astfel să acționeze. Nu îi este teamă de Iehova. Fiind impresionat de propria sa importanță el urmează dictatele propriei sale inimi egoiste. O putere ce îl îndeamnă în propria sa inimă egoistă ce este nelegiuită sau opusă legii lui Dumnezeu, îi ghidează acțiunile.

12. Aplicația cuvintelor de mai sus ale psalmistului nu pot fi limitate la ființa umană degradată care a căzut în corupție din cauza păcatului original. Aplicația lor mai puternică se adresează celor ce au fost luminați la un moment dat. Cei nelegiuiți sunt cei ce au fost luminați în adevăr , cel puțin într-o anumită măsură, și au desconsiderat și au disprețuit adevărul. Din această cauză chiar

Satan însuși este numit cel nelegiuit. Cunoscându-l pe Dumnezeu și poruncile Sale, Satan a permis propriului egoism să îi întărească inima în fața bunătății iubitoare a lui Dumnezeu. Așa se întâmplă și cu cei care au primit luminarea adevărului din partea lui Iehova Dumnezeu și care mai apoi i-au îngăduit sinelui să îi conducă. Nu bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu este cea care întărește inima celui nelegiuit, ci egoismul din partea ființei ce este exercitat în fața sau în lumina bunătății iubitoare a lui Dumnezeu este cel care întărește inima ființei. Este scris că iubirea este elementul principal. Iubirea este expresia perfectă a altruismului și prin urmare, egoismul este chiar opusul iubirii ; iar egoismul ce persistă și care este urmărit într-o manieră nelegiuită indică faptul că ființa este lipsită de iubire. Cel care ajunge la această stare se poate caracteriza prin expresia, „nu există frică de Dumnezeu în ochii săi”. În mesajul său către romani cu privire la degradarea ființei, Pavel citează aceste cuvinte ale Psalmului. Argumentul apostolului ce apare în capitolele unu și trei din cartea Romani se poate aplica în general în cazul celor degenerați și degradați ; dar aplicația exactă se face în cazul celor ce au fost favorizați de Iehova la un moment dat și care, din cauza egoismului, au eșuat în aprecierea acestui favor. „Ei nu au căutat să Îl păstreze pe Dumnezeu în cunoașterea lor, și Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor nelegiuite că să facă lucrurile ce nu sunt tăgăduite”. (Romani 1:28) Să credem cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să ne supunem poruncilor acestuia și să nu fim conduși de dorințele noastre egoiste. Iehova ghidează ființa pentru a-L recunoaște, a se încrede în El și pentru a se supune Lui și cei ce fac aceste lucruri sunt plăcuți în fața lui Dumnezeu. (Proverbe 3:5,6) Cuvintele celui de-al treizeci și șaselea Psalm citat mai sus și cuvintele apostolului menționate, își găsesc în mod clar aplicația în „omul păcatului”.

13. Organizația lui Iehova este una singură, nu mai multe. Organizația Lui se află într-o stare de unitate perfectă, iar acest lucru înseamnă că fiecare persoană care face parte din organizație și care rămâne acolo stă umăr la umăr cu orice altă persoană din organizație pentru cauza dreptății și pentru slava numelui lui Iehova Dumnezeu. Aceștia recunosc că cel mai mare privilegiu al lor este să aibă un rol în justificarea numelui Lui. Acest lucru înseamnă că instrucțiunile sau îndrumările venite din partea organizației lui Iehova ar trebui să fie și chiar vor fi ascultate cu dragă inimă de toți cei ce fac parte din organizație. Cei ce refuză să se supună instrucțiunilor lui Dumnezeu date prin intermediul organizației Sale și care își urmează propriile dorințe egoiste , sunt nelegiuiți ; și dacă ei continuă să urmeze această cale îi va conduce într-o ultimă instanță pe aceștia în clasa „servului rău” sau ”clasa nelegiuită”. Aceștia sunt cei care „schimbă adevărul lui Dumnezeu într-o minciună și se închină și slujesc ființa mai mult decât pe Creator”, fie că acea ființă este reprezentat de ei înșiși sau de altă ființă. (Romani 1:25) Toți cei ce primesc adevărul sunt supuși mai mult sau mai puțin ispitelor de această natură și siguranța deplină a acestora se află în numele lui Iehova Dumnezeu. Asta înseamnă că cel uns al lui Dumnezeu care continuă credincios va păstra întotdeauna numele lui Iehova deasupra tuturor lucrurilor și Îl va slăvi

pe acesta pentru tot adevărul și întotdeauna se va delecta în cântarea laudelor numelui lui Iehova. Lăudarea unei ființe pentru adevărul primit reprezintă necinstirea numelui lui Iehova și astfel, urmarea unei căi a fărădelegii. Așadar, cei ce continuă în organizația lui Iehova vor continua în armonie totală, slăvind numele Celui Atotputernic.

O părere foarte bună despre sine

14. Conform *Versiunii Autorizate*, versetul al doilea nu este exprimat foarte clar. Redarea acestuia conform *Versiunii Revizuite* și redarea conform lui *Rotherham* permit o mai bună înțelegere și aceste lucruri, luate în considerație împreună, sunt cel mai bine interpretate astfel : „Căci [mesajul egoist și nelegiuit din inima sa] l-a măgulit pentru a-i afla răutatea plină de ură”. „Omul păcatului” sau clasa nelegiuită devine victima propriilor înșelătorii. Își crede propriile minciuni. Apostolul enunță astfel această regulă : „Oamenii răi . . . vor amăgi și vor fi amăgiți” . (2Timotei 3:13) „Omul păcatului”, fiind atât de absorbit de planul său de a-i răni pe cei ce proclamă mesajul Împărăției, se lasă pe mâna acelei lucrări egoiste. De aceea psalmistul spune : „Cuvintele din gura sa sunt mincinoase și înșelătoare ; el nu mai vrea să fie înțelept și să facă bine. Când stă în patul lui el se gândește la răutate ; stă pe o cale care nu este bună și nu urăște răul”. (versetele 3,4) Acest „serv rău” este ghidat pe calea sa de către oracolul fărădelegii din inima sa. Acesta stă în patul său și se gândește la modalități de a-și pune în aplicare planul de a-l răni pe „servul credincios” al lui Dumnezeu. Conform lui *Rotherham*, versetul 4 : „În așternut, el se gândește cu amănunt cum să facă rău ; merge pe o cale rea și nu refuză răul”. Cel păcătos își înlocuiește propriul profet al nelegiuirii cu simpla afirmație, „așa spune Iehova Dumnezeu”. El nu ezită în a anunța că Dumnezeu îi va distruge pe cei ce oferă cu credință mărturie pentru numele lui Iehova. Așadar, „omul păcatului” este împotriva organizației lui Iehova.

Slăvirea lui Iehova

15. Descoperirea adevărului despre și în legătură cu cel nelegiuit nu este făcută cu scopul de a ridiculiza sau disprețui vreo ființă. În mod limpede, Iehova arată aceste adevăruri în legătură cu cel nelegiuit celor unși ai Săi și face ca aceste adevăruri să fie vestite ca cei credincioși să poată face deosebirea între clasa nelegiuită și bunătatea lui Dumnezeu, și El face acest lucru pentru binele servului Său. În armonie cu această concluzie este scris : „Și cel drept va vedea și se va teme”. (Psalmi 52:6) Lumina lui Dumnezeu îi arată pe cei nelegiuiți și pe cei dreپți și „lumina este semănată pentru cel drept”. (Psalmi 97:11) Adevărul le face cunoscut celor credincioși că singurul loc în care ei sunt în siguranță este numele lui Iehova. „Cel drept se va bucura în Domnul și se va încrede în El, și toți cei cu inima neprihănită se vor bucura”. (Psalmi 64:10) „Cel drept se va bucura când va vedea răzbunarea : își va spăla picioarele în sângele celor răi”. (Psalmi 58:10) Pentru rămășița unsă numele lui Iehova înseamnă planul Său cu privire la ei

în mod special. Iehova și-a așezat propriul Său Nume mareț asupra lor, și ei se desfăta în Domnul Dumnezeu.

16. Apoi, psalmistul descrie în mod autoritar rămășița unsă a lui Iehova Dumnezeu ce se află acum pe pământ, cântând un cântec de lăuda numelui Celui Prea înalt. Întorcându-și față de la cei ce lucrează nelegiuirea, servul credincios ce se afla acum pe pământ și meditează la dreptatea lui Iehova. El cântă despre bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu descriind-o că nesfârșită precum cerurile ; despre credința lui Iehova care ajunge mai departe de nori ; despre neprihănirea Lui precum marii munți care stau în calitate de monumente rezistente și veșnice ale numelui lui Dumnezeu și despre judecata Lui asemeni unui adânc mareț și de nepătruns. Atât omul cât și fiara sunt incluși în legământul Său. Satan, cel nelegiuit, a pângărit atât omul cât și fiara și i-a întors spre căile fărădelegii. La vremea potopului și omul și fiara au pierit din cauza unor asemenea fărădelegi. Însă, o rămășiță a omului și a fiarei a fost salvată și scăpată din potop, și Dumnezeu spune că la momentul potrivit conform legământului Său El va aduce oameni și fiare în armonie cu El și îi va face să trăiască în armonie și în pace spre slava Creatorului. Niciun fel de opoziție sau nelegiuire nu poate înfrânge planurile lui Iehova. Numele Său va dăinui veșnic și cei ce Îi vor păstra Numele vor trăi. Prin urmare, servul lui Dumnezeu , având aceste mari adevăruri în inima să, cântă : „Iehova ! Bunătatea ta ajunge până la cer și credința Ta până la nori, dreptatea ta este asemeni munților lui Dumnezeu și judecata ta este un mare adânc ; Tu îi salvezi pe oameni și pe fiare Iehova”. – Vers. 5,6 *Roth*.

Refugiu

17. Clasa „servului credincios” vede și apreciază refugiul pe care Iehova l-a pregătit pentru ea și continuă să cânte triumfătoare : „Cât de scumpă este bunătatea Ta Doamne, fiii oamenilor își găsesc adăpost la umbra aripilor Tale ; ei se satură de proviziile bogate ale casei Tale și pâ râul desfătărilor Tale îi face să bea”. (versetele 7,8, *Roth*.) S-a sugerat că marea mulțime reprezintă clasa menționată în acest ultim text citat. Această sugestie nu este sprijinită de către Scripturi. Există foarte puține dovezi în Scripturi pentru mângâierea acestei mari mulțimi și ceea ce a fost scris de dinainte a fost scris pentru mângâierea rămășiței credincioase. „Căci ceea ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru că, prin răbdare și prin mângâierea pe care o dau Scripturile să avem nădejde”. (Romani 15:4) Rămășița lui Dumnezeu este acum adunată la muntele Celui Prea înalt. Cel nelegiuit și-a adunat forțele împotriva lor. Puterea celui nelegiuit este acum concentrată împotriva rămășiței și fiecare lucru subtil, înșelător și nelegiuit este acum folosit pentru distrugerea celor credincioși. Cei ce sunt credincioși sunt cei care își găsesc refugiu în numele lui Iehova. „Marea mulțime” nu va găsi un asemenea refugiu. (Zaharia 14:2) Scripturile abundă în promisiunile prețioase ale lui Iehova pentru a-i păstra pe cei care Îl iubesc și Îl servesc. Exerțându-și bunătatea iubitoare către cei credincioși Cel Prea Înalt a adus rămășița în locul său secret, în care va fi în siguranță. (Psalmi 91:1, 2) Pentru

a putea rămânea în acel loc sigur rămășița trebuie să poată vedea calea celui nelegiuit și sfârșitul acestuia, și trebuie să evite calea celui păcătos și întotdeauna să fie credincioasă și devotată lui Iehova Dumnezeu și să aibă o apreciere potrivită a bunătății Sale iubitoare. Domnul Isus, în calitate de mare executor și reprezentant al lui Iehova se află la templu și judecă conform voinței Tatălui. Este scris : „Ochii lui privesc, și pleoapele lui cercetează pe copiii oamenilor. Domnul îl pune la încercare pe cel neprihănit”. (Psalmi 11:4,5) Judecata începe la casa lui Dumnezeu și încercarea de la templu este cea care îi separă pe cei nelegiuiți de cei devotați și credincioși; și Domnul îi aduce pe cei credincioși într-un loc sigur.

18. Casa lui Dumnezeu menționată de psalmist este casa lui împărătească și proviziile bogate ale acelei case sunt doar pentru cei unși și credincioși. Doar membrii preoției regale se hrănesc din bunătățile de la masa Domnului. „Și vă pregătesc Împărăția așa cum și Tatăl Meu a pregătit-o pentru Mine ca să mâncați și să beți la masă Mea în Împărăția Mea, și să stați pe scaune de domnie judecând cele douăsprezece seminții ale Israelului”. (Luca 22:29,30, *Diag.*) Cei credincioși sunt cei care beau din fântâna vieții veșnice. (Isaia 12:3) Fiii unși ai lui Dumnezeu ce sunt acum pe pământ poartă numele lui Iehova, și ei s-au grăbit să intre în turnul puternic ce le-a fost oferit care este reprezentat de numele lui Iehova. Ei au fost aduși într-un loc sigur și au fost adăpostiți sub aripile Sale. Rămășița credincioasă vede și apreciază aceste lucruri prețioase de la venirea Domnului la templul lui Iehova. Ei continuă să bea din această apă a vieții și să se bucure. (*Vezi Lumina*, Cartea a II-a , paginile 254 255) Știind că aceste lucruri scumpe vin din partea lui Iehova și că în exercitarea bunătății Sale iubitoare El le-a oferit pentru cei ce Îl iubesc, servul credincios cântă : „Căci cu tine este fântână vieții, atunci când lumina ta strălucitoare apare”. - Versetul 9. *Roth*.

19. Lumina lui Iehova strălucește deasupra templului Său și această lumină îi luminează pe cei din templu și le bucură inimile. Cei credincioși sunt o mărturie a acestui lucru. Iehova le-a dezvăluit înțelegerea cărților Apocalipsei și Ezechiel deoarece a venit timpul hotărât pentru acest lucru. Iehova dă lumina și cei credincioși profită de acest lucru.

O rugăciune

20. Rugăciunea reprezintă un privilegiu binecuvântat de care se bucură fiii unși ai lui Dumnezeu. Aceștia știu că nici o putere nu îi poate rezista cu succes lui Iehova. Cei ce fac parte din rămășița credincioasă văd că tot ceea ce au, toate lucrurile de care se bucură și tot ceea ce speră să devină, trebuie să vină și chiar vine din partea lui Iehova și este primit de aceștia din cauza bunătății iubitoare ce le-a fost conferită. Ei se tem de Dumnezeu, sunt nerăbdători să Îl mulțumească și să continue pe placul Lui. Prin urmare, aceștia se roagă : „Întinde-ți bunătatea asupra celor care te cunosc, și dreptatea asupra celor cu inima curată”. (versetul 10) Doar cei ce Îl cunosc pe Iehova și care sunt curăți cu inima sunt cei care prezintă această petiție a sincerității cu siguranța de a primi un răspuns favorabil.

Ei afirmă în mod potrivit următoarele cuvinte despre bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, și anume : „Iehova îi păstrează pe toți cei ce Îl iubesc”. - Psalmi 145:20, *A.R.V.*

Pericol

21. Nu există o asigurare finală și absolută conform căreia cineva care este adus în templul lui Dumnezeu va și putea sta acolo pentru totdeauna. Din cauza faptului că cei ce fac parte din rămășiță sunt încă pe pământ, acționând în organisme umane, supuși influențelor nepotrivite există pericolul ca aceștia să se îndepărteze. Rugăciunea rostită de aceștia așa cum aceasta este prezentată în versetul unsprezece dezvăluie pericolul, atunci când psalmistul spune : „Picioarul celui mândru să nu ajungă la mine și nici mâna celui rău să nu mă îndepărteze”. (versetul 11, *R.V.*) Domnul afirmă : „Mândria merge înaintea nimicirii și trufia înaintea căderii”. (Proverbe 16:18) Ce poate face o persoană să fie mândră în afară de egoism ? Să se prețuiască mai mult decât ar trebui să o facă înseamnă mândrie, și acest lucru face ca persoana să se comporte într-o manieră trufașă. Prin urmare, mândria este fructul egoismului și chiar opusul iubirii. O persoană care Îl iubește cu adevărat pe Iehova nu poate fi mândră. Egoismul care are ca rezultat mândria este cel care i-a condus pe unii în clasa servului rău. Domnul Dumnezeu îi arată sfinților Săi credincioși pe cei nelegiuți și ceea ce i-a condus pe aceștia pe calea greșită, cu scopul ca cei credincioși să evite o astfel de cale. Văzând aceste lucruri, cei credincioși merg umili înaintea lui Dumnezeu și continuă să se roage: ”Nu lasă picioarul mândriei să mă lovească”(Roth.). Cu sinceritate, această rugăciune a celor credincioși este însoțită de vigilență și aceștia merg prevăzători, refuzând să cinstească orice altă ființă și refuzând să se gândească la ei înșiși într-o manieră trufașă, ci gândindu-se la ei înșiși ca ființe ale bunătății iubitoare a lui Iehova și oferindu-I acestuia toată onoarea și slava.

22. “Clasa servului rău” va continua, folosind ce par a fi “cuvinte bune și vorbire curată”, să încerce să îi face pe cei credincioși să intre în adunările sale și mai apoi va recurge la modalități subtile pentru a-i face pe aceștia să își întoarcă spatele organizației lui Dumnezeu. Cel nelegiuit este un dușman subtil, iar „omul păcatului” este la fel ca acesta, prin urmare, și el este nelegiuit. Aceștia spun cu dispreț celui credincios : „Ești implicat într-o schemă de vânzare a cărților. De ce să nu vii cu noi și să nu te bucuri de o întovărășire dulce ?”. Ascultarea unor asemenea cuvinte ar îndepărta o persoană de Dumnezeu și de organizația Sa. Asemenea pericole pândesc pe calea rămășiței ; de aceea, Dumnezeu, prin intermediul proorocului Său, oferă rămășiței această rugăciune : „Mâna celui rău să nu mă îndepărteze”. Tot timpul, rămășiță trebuie să păstreze adevărul , că Iehova îi păstrează numai pe cei care Îl iubesc și care continuă să își arate iubirea pentru El. Acest lucru înseamnă un devotament altruist față de Iehova și față de Împărăția Sa. Pentru a păstra această stare fericită, rămășița trebuie să se hrănească cu hrana spirituală pe care Iehova a răspândit-o pentru ea în luminarea Cuvântului Său. Cei ce fac parte din rămășiță trebuie să își aprecieze privilegiul de

a fi fiii organizației Sale și de a-I purta numele, și prin urmare, ei se vor strădui să Îi asculte îndrumările. Ziua răzbunării numelui lui Iehova este aici, și toți cei care continuă cu credință, vor continua să vestească cu bucurie numele lui Iehova și astfel vor avea o parte în justificarea numelui Său. Văzând nevoia pentru continuarea și pentru bunătatea iubitoare constantă a lui Iehova rămășița se roagă cu asigurarea că Dumnezeu va prelungi asemenea bunătate, și în același timp păstrează în minte cuvintele lui Isus așa cum acestea sunt caracteristice pentru această zi, și anume, „Căci Tatăl vă iubește și vă va auzi rugăciunea”. - Ioan 16:26,27,

23. Iehova le face cunoscut celor credincioși ce se va întâmpla în scurt timp : ”Înainte să vină o să vă spun despre ei”. (Isaia 42:9) Printre aceste lucruri Iehova arată rămășiței care va fi soarta celor nelegiuți în armonie cu acest lucru el face clasa servului credincios să cânte : „Cei ce lucrează fărădelegi au căzut, sunt la pământ și nu se vor mai putea ridica”. (Psalmi 36:12. *R. V.*) Cuvântul „cei” are rolul de a sublinia. Servul repetă aceste cuvinte în mod accentuat din cuvântul autoritar al Domnului. El vede fărădelegea la pământ și fără puterea sau abilitatea de a se ridica vreodată. Și acest lucru va reprezenta o justificare a numelui lui Iehova. Bunătatea iubitoare a lui Iehova este întotdeauna asupra celor care Îl iubesc și care Îl slujesc cu adevărat. Împărăția este aici. Forțele s-au adunat pentru stabilirea finală a problemei disputate. Dușmanul pare a fi puternic și teribil. Rămășița credincioasă vede pericolul , însă, cu o încredere deplină în Iehova membrii acesteia spun : „Numele lui Iehova este un turn tare. Cel neprihănit fuge în el și este în siguranță”. Fie că Iehova să fie slăvit pentru totdeauna !

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce se sugerează prin expresia bunătatea iubitoare a lui Iehova ? Asupra cui își revarsă acesta bunătatea iubitoare ? Cu ce răspuns din partea persoanei în cauză ?

2. Cărui scop important a slujit dezvoltarea de către Iehova a “omului păcatului” ?

3. Care este însemnătatea titlurilor Psalmilor optsprezece și treizeci și șase ? Pe cine a preumbrit David aici ? De ce este cunoașterea acestui lucru de o importanță deosebită ?

4. Descrieți poziția rămășiței așa cum această indică aplicarea aprecierii lor la Isaia 42:1, Psalmi 18:2,3 și Proverbe 18:10 ?

5. Explică, pentru ce apreciază atât de mult rămășița împlinirea actuală a profețiilor.

6. Descrieți poziția celor care au avut o cunoaștere a adevărului dar care s-au opus dezvoltării din prezent a proorociei.

7. Ce conține psalmul treizeci și șase ? De ce acesta nu a fost înțeles și apreciat în trecut ? Cum putem ști că acest Psalm este profetic și este oferit de Iehova pentru rămășiță ?

8. Care este relația dintre luminare și responsabilitate ? Motivați existența celor două clase ale celor ce au fost luminați de Domnul.

9,10. Cu exemplificări din Scripturi explicați însemnătatea termenului „oracol” Descrieți modalitățile prin care Satan a încercat să falsifice această trăsătură a aranjamentului divin.

11,12. Explicați expresia „Un profet nelegiuit îl avea pe cel necredincios în inima sa, și nu există teamă de Dumnezeu în ochii săi”. Indicați în mod clar aplicarea acestei scripturi. Cum explică Romani 1:28 existența unui clase luminate dar acum nelegiuite și care constituie omul păcatului. ?

13. Explicați drumul ales pe care clasa servului credincios a ajuns într-o stare de unitate completă și pe care a continuat.

14. Explicați operarea „oracolului nelegiuirii” în inima “omului păcatului” așa cum aceasta este afirmată în alte scripturi în activitățile acelei clase.

15. Indicați cum Scripturi asociate indică planul lui Iehova în dezvăluirea în fața celor unși ai săi aceste adevăruri în legătură cu cel nelegiuit.

16. Ce schimbare a subiectului apare la versetul cinci al acestui Psalm și pe cine întruchipează în mod profetic aici psalmistul ? Aplicați expresia “Tu păstrezi și om și fiară.”

17,18. Descrieți situația care arată cuvintele versetului șapte. Care sunt proviziile bogate ale casei tale și izvorul plăcerilor tale ? Cine sunt cei ce sunt aduși în siguranță și privilegiile descrise aici ? Cum ? Cu ce condiție este asigurată continuarea acestui favor ? Care este rezultatul eșecului de a întruni condiția ?

19. Aplicați versetul 9.

20. Ce este o rugăciune ? Cine sunt cei cărora le este acordat acest privilegiu ? Pentru ce se roagă aceștia, pe baza indicațiilor versului 10?

21. Explicați dacă o persoană ce este adusă în templul lui Dumnezeu va continua să rămână acolo. Explicați prezentarea unei rugăciuni așa cum este în versetul 11 de către o clasa pe care Iehova a aprobat-o.

22. Descrieți procedura subtilă a clasei servului rău care atrage rugăciunea: „Mâna celui nelegiuit să nu mă îndepărteze”. Care este planul de acțiune compatibil cu o asemenea cerere prezentată lui Iehova de către rămășiță?

23. Cine sunt cei care lucrează fărădelegi menționați în versetul 12? Indicați aplicația afirmației făcută aici în legătură cu aceștia? Cum poate fi privit textul anual în această situație?

Aroganță împotriva lui Dumnezeu

Planul evident al lui Satan a fost întotdeauna acela de a-L ocări pe Iehova Dumnezeu. Dumnezeu i-a permis acestuia să meargă atât de departe și doar atât. La momentul său și Domnul Dumnezeu s-a lepădat de diavol , nu pentru beneficiul

celui nelegiuit, ci pentru beneficiul oamenilor ca aceștia să nu uite în întregime că există Cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului.

În anumite vremuri, Satan a organizat puteri mondiale, și trăsăturile predominante ale acestora indică metoda Sa de organizare împotriva lui Dumnezeu. Egiptul prima putere mondială a excelat în bogăție și forță militară. Conducătorii Egiptului erau uneori extrem de îngâmfați. Dumnezeu a administrat o muștrare severă conducătorului îngâmfat al Egiptului la momentul în care a scos cele douăsprezece seminții ale Israelului din robia Egiptului. Asiria, o altă națiune măreață, și o puternică putere politică se închină în fața zeilor diavoli și Îl ocără pe Iehova. Babilonul cel mare, așa cum indică în mod clar Scripturile, mărește în mod particular elementele eclesiastice ale organizației diavolului. Se poate observa că în toate aceste puteri ale lumii, factori conducători erau alcătuiți din trei elemente, și anume, elementul comercial, cel politic și cel religios. În fiecare dintre aceste puteri mondiale fie elementul comercial, cel politic sau cel religios era proeminent, și fiecare dintre acestea se opuneau lui Iehova. În cazul Egiptului puterea comercială a fost cea mai puternică, în cazul Asiriei, puterea politică a fost cea care a excelat; și în cazul Babilonului elementul religios a fost partea cea mai importantă.

Proorocul lui Dumnezeu, Daniel, compară puterile mondiale cu animalele sălbatice și aceste puteri sunt cunoscute sau numite prin aceste simboluri în cartea Apocalipsei. Nu poate exista un simbol mai potrivit decât o fiară pentru o putere a lumii, deoarece istoria fiecăreia dintre ele arată că acestea au fost animalice, crude și opresive și fiecare dintre ele a fost folosită de Diavol pentru a-L ocări pe Iehova Dumnezeu. A existat o singură națiune pe pământ ce nu a putut fi inclusă în această categorie a puterilor sălbatice, și anume, națiunea lui Israel. Aceasta a fost organizată de către Iehova pentru folosul oamenilor pentru a ilustra metoda de acțiune a lui Dumnezeu pentru toate popoarele pământului. Israelul a eșuat din cauza lipsei credinței față de Dumnezeu și mai apoi Satan a devenit dumnezeul întregii lumi. Toate puterile lumii sau guvernele au fost instrumente în mâinile celui nelegiuit și într-un fel s-au opus prevederilor lui Dumnezeu pentru mântuire.

Uneori, este posibil să fi părut că puterile nelegiuite au copleșit în totalitate și l-au învins pe Dumnezeul dreptății. Dar nu este așa. Cel Atotputernic i-a permis lui Satan și îngerilor săi să urmeze o cale a nelegiuirii fără să îi împiedice până ce nu va fi găsit potrivit la un anumit timp ca să intervină și să-și manifeste puterea, pentru ca oamenii să nu uite de tot Numele său. În cadrul tuturor acestor trei puteri mondiale, cele trei elemente menționate, și anume, elementul comercial, cel politic și cel religios au apărut în mod proeminent. Recent, sub supravegherea diavolului cele trei elemente s-au unit în formarea celei mai subtile și mai nelegiuite puteri mondiale din toate timpurile. Acestea operează sub denumirea de creștinătate, care reprezintă o presupunere frauduloasă și hulitoare că aceștia constituie Împărăția lui Christos pe pământ.

Ipocrizia și-a făcut pentru prima dată apariția în vremea lui Ehos, nepotul lui Adam, atunci când oamenii se numeau cu numele Domnului, (Genesa 4:26);

dar a rămas pentru zilele recente, unde noi suntem acum, pentru a mărturisi pentru cea mai măreață demonstrație de ipocrizie care a existat vreodată pe pământ. Aceasta defilează sub denumirea de creștinătate, și prin intermediul acesteia Satan a înșelat milioane de oameni în a crede că această organizație frauduloasă reprezintă expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Egiptul, Siria și Babilonul, fiecare pe rând, au avut rolul lor în ocărârea lui Iehova Dumnezeu. Scripturile indică în mod evident că cea mai puternică și mai subtilă dintre organizațiile diavolului, creștinătatea, este destinată să primească cea mai mare acuzație ce a fost dată vreodată vreunei puteri ; și cu căderea completă a acesteia, Satan va fi legat astfel încât să nu mai înșele neamurile. La momente diferite în timp Dumnezeu a administrat acuzații instituțiilor lui Satan ; dar acestea doar au preumbrit ocara uriașă, și copleșitoare care în curând va încheia domnia lui Satan pe pământ.

În această perioadă, scopul este acela de a atrage atenția asupra presupunerii și aroganței unuia dintre reprezentanții și conducătorii vizibili ai lui Satan, un rege asirian din vechime, și asupra ocării îngrozitoare pe care Dumnezeu i-a făcut-o. Aceste împrejurări marchează un pas înainte în dezvoltarea planului divin, și permite cercetătorului să aibă o mai bună apreciere a lucrurilor la care trebuie să se aștepte în marea și îngrozitoare zi a Dumnezeului Atotputernic care este pe punctul de a avea loc. Pentru ca noi să avem o anumită cunoștință în legătură cu mânia exprimată a lui Dumnezeu împotriva aroganței și îngâmfwării, atenția ne este atrasă asupra muștrării pe care El i-a administrat-o lui Sanherib , regele asirian. Ezechia era atunci regele Israelului, poporul ales al lui Dumnezeu

Înainte de domnia lui Ezechia, regele Asiriei înconjurase și capturase ținutul numit Samaria aflat chiar în partea de nord a ținutului lui Ezechia, și a pus stăpânire și a luat foarte mulți israeliți ca prizonieri. Dumnezeu a permis ca acest lucru să li se întâmple israeliților deoarece aceștia îl uitaseră și merseseră după diavol și zeii acestuia. În capitolul optsprezece al celui de-al doilea capitol al cărții Regilor este scris că Ezechia „a făcut tot ceea ce era bun în fața lui Dumnezeu așa cum făcuse și David, strămoșul său. A îndepărtat înălțimile, și a distrus imaginile, a tăiat Astarteele și a sfărmat în bucăți șarpele de alamă pe care îl făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui și îl numeau Nehuștan . El și-a pus încrederea în Domnul Dumnezeu al Israelului , căci după el nu a mai existat unul asemenea lui printre toți regii din Iudea și nici înaintea lui. Căci el s-a lipit de Domnul și nu a mai plecat de lângă El, și a păstrat poruncile pe care Domnul i le dăduse lui Moise. și Domnul era cu Ezechia și el a prosperat în toate lucrurile. El s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei și nu i s-a mai supus acestuia . . . acum, în cel de-al paisprezecelea an de domnie al regelui Ezechia , Sanherib, regele Asiriei a venit împotriva cetăților întărite ale Iudei și le-a cucerit”.

Numele Sanherib înseamnă « zeul lunii » și este un simbol al păcatului. Acest rege și-a îndreptat mai întâi eforturile spre zdrobirea dușmanilor Asiriei și

mai apoi și-a îndreptat atenția către Ezechia regele Iudeei. Sanherib a atacat orașele întărite ale Iudeei și le-a cucerit. Apoi, Ezechia a îndepărtat argintul și aurul din templu și din casa regelui și l-a dat lui Sanherib, în mod evident cu scopul de a-i liniști mânia și de a-i opri marșul către Ierusalim. Cu siguranță că prin acest lucru el a dat dovadă de lipsă de încredere în Dumnezeu ; și Domnul l-a iertat. Sanherib era hotărât să cucerească Ierusalimul ; dar înainte de a începe atacul el a trimis mesageri în Ierusalim pentru a-i da un mesaj regelui Ezechia, cu scopul de a-i distruge lui Ezechia încrederea în Dumnezeu. El a crezut că îi putea sfărma încrederea și credința în Dumnezeu și că acesta își va înceta rășcoală și își va oferi loialitatea regelui Asiriei, și apoi Asiria va putea controla întreaga Palestina.

Mesagerii lui Sanherib au apărut înaintea zidurilor Ierusalimului și s-au lăudat cu marea putere a regelui lor, și l-au ocărât pe Atotputernicul Dumnezeu. În momentul în care Ezechia a auzit mesajul insolent din partea regelui Asirian acesta a fost foarte tulburat. El și-a dat hainele și s-a acoperit cu pânză de sac și apoi a intrat în casa Domnului. A chemat un mesager și l-a trimis la Isaia, proorocul lui Dumnezeu cu un mesaj că (pentru a-i cita cuvintele) „această zi este o zi de necaz, de ocară și de blasfemie ; căci copii sunt pregătiți să iasă din pântecele mamei dar nu există nici o putere care să îi împingă afară. Poate că Domnul Dumnezeuul tău a auzit cuvintele lui Rabșache , pe care regele Asiriei, stăpânul său, l-a trimis să îl batjocorească pe Dumnezeuul cel viu ; și poate va fi pedepsit pentru cuvintele pe care le-a auzit Domnul Dumnezeuul tău ; înălță rugăciunea ta pentru ceilalți care au rămas. - 2Regi 19:3,4.

Proorocul Isaia avea încredere în Dumnezeu. El se încredea în Dumnezeu fără nici o rezervă și Domnul îl ghida ce să facă. Și el a trimis regelui Ezechia acest mesaj : „Să spuneți stăpânului vostru, că așa zice Domnul: NU vă temeți de cuvintele pe care le-ați auzit, cu care m-au batjocorit slujitorii regelui Asiriei. Iată, voi trimite asupra lui un duh și el va auzi un zvon și se va întoarce în țara lui și voi face să cadă lovit de sabie în țara lui”. - 2Regi 19:6,7.

Regele Ezechia, fiind întărit în credință din pricina mesajului primit de la proorocul lui Dumnezeu, i-a trimis departe pe mesagerii lui Sanherib. Apoi, Sanherib a scris o scrisoare insolentă regelui Ezechia și i-au trimis pe mesagerii săi cu aceasta. În această scrisoare el a spus : „Să nu te înșele Dumnezeuul tău în care ai încredere spunând : Ierusalimul nu va fi dat pe mâinile regelui Asiriei. Iată, ai auzit ceea ce regele Asiriei a făcut tuturor ținuturilor, cum le-a distrus și oare chiar tu să fi salvat ? Oare dumnezeii neamurilor i-au scăpat pe aceia pe care i-au nimicit strămoșii mei precum Gozan. Haran, și Retef și copii Edenului care erau în Telasat ?”. - 2Regi 19:10-12.

Ezechia a primit scrisoarea și a citit-o și apoi a mers la casa Domnului și a desfăcut scrisoarea înaintea Domnului. În situația sa disperată el a pus întreaga povară înaintea Domnului și l-a cerut acestuia ajutorul necesar. Nimeni nu a mai apelat așa la Domnul fără să primească o recompensă pentru credința sa. Mărturia scripturală ne spune. (2Regi 19:15-19) : „Și Ezechia s-a rugat înaintea Domnului

și a spus : Doamne Dumnezeu al Israelului, care locuiești printre heruvimi, tu ești Dumnezeul tuturor împărățiilor pământului ; și tu ai făcut cerul și pământul. Doamne, aplecați urechea și ascultă ; deschide ochii doamne și vezi ; și ascultă cuvintele lui Sanherib pe care le-a trimis pentru a –L batjocori pe Dumnezeul viu. Este adevărat că regii Asiriei a nimicit neamurile și țările lor și au aruncat dumnezei lor în foc : căci ei nu erau dumnezei, ci doar munca mâinilor oamenilor din lemn și piatră ; de aceea, ei i-au distrus. Doamne Dumnezeul nostru mântuiește-ne de mâna lui ca toate împărățiile pământului să știe că Tu ești Domnul Dumnezeu, doar Tu”.

În momentul hotărâtor, Iehova Dumnezeu a răspuns acestei rugăciuni a lui Ezechia și și-a mărit Numele slăvit care fusese batjocorit în mod arogant de reprezentanții lui Satan de pe pământ.

Taina Treimii

„Spiritul Sfânt” : Ce este acesta? Este oare Isus la fel de mareț precum „Spiritul Sfânt” sau este mai mareț? De ce a spus Isus „Tatăl Meu este mai Mareț decât Mine,, ? Oare misterul Sfintei Treimi a fost vreodată explicat în mod satisfăcător.

Preoții ne învață că „Spiritul Sfânt” este cea de-a treia persoană a dumnezeului trinitar. Ideea acceptată general este că spiritul este o ființa spirit. Cuvântul spirit din Scripturi este tradus greșit de la forma sa originală. Acesta vine de la același cuvânt de rădăcină care este tradus în mod potrivit *vânt, respirație sau briză*. Cuvântul englezesc „spirit” este tradus așa cum trebuie tot de la aceeași rădăcină. Însemnătatea sa adevărată este putere invizibilă. Spiritul Domnului Dumnezeu este invizibil pentru om și este și foarte puternic. Acesta este numit pe bună dreptate Spiritul Sfânt deoarece întreaga putere a lui Dumnezeu este sfântă. *Spiritul Sfânt* (tradus greșit *Duhul Sfânt*) nu este o persoană sau o ființă și niciuna dintre Scripturi nu permite o asemenea concluzie. În momentul în care Dumnezeu își revărsă spiritul asupra unei ființe , acea ființă este înveșmântată cu putere și cu autoritatea de a acționa ca reprezentant sau agent al lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu și-a revărsat spiritul asupra lui David, ca martor al Său , și David a spus : „Spiritul Domnului vorbește prin mine și Cuvântul Său a fost pe limba mea”. (2Samuel 23:2) Într-o manieră asemănătoare, Domnul Dumnezeu și-a revărsat spiritul înțelepciunii asupra oamenilor care erau ghidați să construiască anumite lucruri pentru templu. (Exod 35:31-35) Acești oameni au fost înveșmântați cu autoritatea și puterea de a-l reprezenta pe Domnul Dumnezeu.

Vorbind despre Christos prorocul a scris : „Spiritul Domnului Dumnezeu este asupra mea ; deoarece Domnul m-a uns pe mine să propovăduiesc veștile bune celor nenorociți : El m-a trimis pe mine să îi vindec pe cei cu inima zdrobită, să proclam libertatea celor ce sunt înlănțuiți ; să vestesc anul plăcut Domnului și ziua

răzbunării Dumnezeului nostru ; să îi mângâi pe toți cei ce jelesc”. (Isaia 61 :1,2) Isus a citat această proorocie și a aplicat-o în cazul Său. (Luca 4:18-21) Această Scriptură indică faptul că Spiritul Sfânt reprezintă autoritatea și puterea lui Dumnezeu oferită Preaiubitului Său Fiu. Dumnezeu L-a însărcinat pe Isus să Îl reprezinte și să vorbească cu autoritate în Numele Său. Proorocul spune din nou vorbind pentru Iehova : „Mi-am pus Spiritul asupra lui, El va aduce judecata neamurilor”. (Isaia 42:1) Acest lucru a fost reprezentat prin uleiul pentru uns ce a fost turnat pe capul preotului prin care el a fost înveșmântat cu autoritate. Acum Iehova a revărsat acest spirit asupra Preaiubitului Său Fiu , prin urmare, ungându-l pe acesta să Îl reprezinte pe Iehova Dumnezeu.

În legătură cu ungerea lui Isus cu Spiritul Sfânt este scris : „Ai iubit dreptatea și ai urât fărădelegea ; prin urmare Dumnezeu, chiar Dumnezeul tău, te-a uns cu uleiul fericirii asupra tovarășilor tăi”. (Evrei 1:9 ; Psalmi 45:7) Este Scris : „Isus din Nazaret, cel pe care Dumnezeu L-a uns cu Spiritul Sfânt și cu putere, care mergea din loc în loc vindecându-i și făcându-i bine pe toți cei nenorociți de diavol, căci Dumnezeu era cu el. - Faptele Apostolilor 10:38, *R. V.*

Aceste Scripturi indică faptul că Spiritul Sfânt nu este o persoană și prin urmare nu este unul dintre dumnezeii Sfintei treimi. Avem dovezi că Spiritul Sfânt (tradus greșit duhul sfânt) reprezintă puterea sfântă a lui Iehova Dumnezeu oferită Preaiubitului Său Fiu și asupra altora care au fost autorizați să Îl reprezinte. Aceste Scripturi și multe altele dezvăluie falsitatea doctrinelor lui Satan în legătură cu reîncarnarea și Sfânta Treime și dau pe față faptul că preoțimea L-a reprezentat greșit pe Domnul Dumnezeu și încă Îl mai reprezintă greșit.

Isus a fost un om desăvârșit și chiar singurul om desăvârșit care a trăit vreodată pe pământ, în afară de Adam când acesta din urmă se afla în Grădina Edenului. Omul desăvârșit a stat pe malul neliniștitului râu Iordan declarându-și devotamentul față de Tatăl Său. Acolo Dumnezeu și-a revărsat Spiritul Sfânt asupra Sa și L-a acoperit pe Isus cu puterea deplină și autoritatea de a vorbi în numele Său. Acolo își începea El lucrul Său mareț. Era desăvârșit, sfânt, neatins și separat de păcătoși. În legătură cu El proorocul lui Dumnezeu a scris : “Tu ești mai frumos decât copiii oamenilor ; slava îți este turnată pe buze ; de aceea, Dumnezeu te-a binecuvântat pentru totdeauna.” (Psalmi 45:2) Acesta era întruchiparea adevărului, supunerii și dreptății. El a spus adevărul cu încredere și sinceritate. Niciodată un om nu a spus asemenea Lui. (Ioan 7:46) Motivul pentru care acest lucru era așa se datora faptului că el era omul desăvârșit dedicat în întregime împlinirii voinței lui Iehova și acesta a spus mesajul pe care Tatăl Său Îl dăduse de vestit. “Căci eu nu am vorbit despre Mine , ci despre Tatăl care M-a trimis, Mi-a dat o poruncă, ce ar trebui să spun și despre ce să vorbesc, și Eu știu că porunca Lui este veșnică: de aceea, lucrurile pe care le spun , le spun așa cum Mi-a zis Tatăl”. (Ioan 12:49,50) Dumnezeu L-a trimis în lume pentru a vorbi adevărul, și el asta a făcut. El a spus : “Pentru acest scop M-am născut și din această cauză am venit pe lume , ca să fiu martor pentru adevăr. Toți cei ce fac

parte din adevăr să îmi asculte vocea”. (Ioan 18:37) Prin urmare, cei ce contrazic sau neagă cuvintele lui Isus nu vorbesc adevărul.

Ascultați cuvintele Domnului și observați că El îi însemnează pe învățătorii doctrinei sfintei treimi și ale doctrinelor încarnării, ca fiii și agenții lui Satan, cel mai mare mincinos care a existat vreodată. Isus spune clar clerului din prezent care atunci a refuzat să asculte și să se supună cuvintelor Sale : „Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, voi M-ați iubi pe Mine ; căci Eu vin de la Dumnezeu și nu am venit că așa am vrut Eu ci pentru că El M-a trimis. De ce nu înțelegeți ceea ce vorbesc Eu ? Pentru că nu îmi puteți auzi Cuvântul. Voi sunteți de la Tatăl vostru, diavolul și veți împlini poftele tatălui vostru. El a fost un ucigaș încă de la început și el nu stă în adevăr deoarece nu există adevăr în el. Când spune o minciună, spune din ale lui ; căci el este un mincinos și este tatăl minciunii”. (Ioan 8:42-44) Preoțimea care a învățat și care încă învață doctrina trinității și cea a încarnării refuză să asculte și să se supună adevărului și prin urmare, acești preoți se plasează în aceeași clasă în care și fariseii au fost incluși de către Isus.

Cei ce cred în doctrina trinității spun : „Dumnezeu, Isus și Spiritul Sfânt sunt aceeași persoană, egali ca putere, în persoană și în veșnicie și sunt trei în unul singur”. Isus a spus : „Tatăl Meu este mai mareț decât Mine”. (Ioan 14:28) Preoțimea spune : „Isus a fost propriul Său tată”. Ei nu spun adevărul. Adevărata relație dintre Dumnezeu și Isus este cea de Tată și fiu și Isus întotdeauna a recunoscut această relație. El a spus : „Căci Tatăl își iubește Fiul și îi arată toate lucrurile pe care le face El însuși”. - Ioan 5:20.

Scripturile mărturisesc că Dumnezeu este nemuritor. (1Timotei 6:16) Acest lucru înseamnă că atunci când Isus a stat pe malul râului Iordan acesta nu era nemuritor și prin urmare, nu era egal cu Dumnezeu, propriile cuvinte ale lui Isus sunt oferite ca o dovadă în plus că el nu era propriul Său Tată și nu era egal din punct de vedere al puterii și al eternității cu Dumnezeu. Căci așa cum Tatăl avea viață așa i-a dat și Fiului viață și i-a dat autoritatea să execute judecata deoarece El este Fiul Omului. (Ioan 5:26,27) Să îi lăsăm pe oameni să determine dacă Isus a spus aici adevărul sau nu ; și dacă este așa, atunci aceștia trebuie să tragă concluzia că preoțimea care învață doctrina trinității sunt niște martori falși.

Isus a spus mulțimilor : „Nu lucrați pentru mâncarea care piere ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, viața veșnică pe care o să v-o dea Fiul Omului căci pe El L-a însemnat Dumnezeu, Tatăl”. (Ioan 6:27) El le-a spus din nou evreilor : „Am multe lucruri de spus și de judecat la voi : dar El Cel care M-a trimis este adevărat ; și eu spun lumii lucrurile pe care le-am auzit despre El. Ei nu au înțeles că El le-a vorbit despre Tatăl”. - Ioan 8:26,27.

Isus a vorbit în repetate rânduri despre El ca despre Fiul lui Dumnezeu, lucru care dovedește că El nu era propriul Său Tată. (Ioan 9:35) Deoarece El a spus că era Fiul lui Dumnezeu, evreii l-au acuzat de blasfemie, iar preoțimea din acele vremuri, precum și preoția din prezent, nu voia să primească adevărul.

Lazăr, prietenul lui Isus, s-a îmbolnăvit și veștile despre acest lucru au fost aduse în atenția lui Isus și acesta a spus : „Această boală nu este de moarte, ci este

pentru slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul Lui să fie slăvit prin ea”. (Ioan 11:4) Atunci când el a vorbit cu surorile omului mort și le-a spus acestora despre speranța reînvierii, El s-a rugat atunci și acolo, în prezența martorilor, Tatălui Său și a spus : „Tată, Eu cred că M-ai auzit. și Eu știu că Tu Mă ascuți întotdeauna : dar am spus asta din cauza oamenilor care stau aici, ca ei să creadă că Tu M-ai trimis pe Mine”. Dacă preoțimea are dreptate în învățăturile Sale dogmatice atunci Isus a comis aici o înșelătorie. Dar El se ruga lui Dumnezeu Tatăl Său și învăța adevăruri în legătură cu învierea pe care Dumnezeu a pus-o în puterea Sa.

Atunci când îi învață pe discipoli în legătură cu privilegiul lor la rugăciune, El nu le-a spus lor că ar trebui să se roage la El ca egal al Tatălui Său, dar a spus : „Așa să ne rugăm : Tatăl nostru care ești în ceruri, Sfințească-se numele Tău”. (Matei 6:9) „Și orice îmi vei cere în numele Meu, asta voi împlini, ca Tatăl să fie slăvit prin intermediul Fiului”. - Ioan 14:13

Iehova Dumnezeu este marele Dăător de Viață al tuturor lucrurilor care au suflare. El i-a dat viață lui Isus, Preaiubitul Său Fiu. El L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a pune bazele pentru împăcarea omului cu el însuși și prin intermediul Fiului să dea viață omului. Omul consumă hrană pentru întreținerea trupului său. Isus se aseamănă cu pâinea, adică credință în El și în sângele Său vărsat, și credință în lucrul pe care Tatăl L-a trimis să-l împlinească, care oferă hrană omului ; de aceea, în legătură cu oferirea vieții el a spus : „Așa cum Tatăl cel viu M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl așa și cel ce Mă mănâncă pe Mine și acela va trăi prin Mine”. (Ioan 6:57) Acest lucru reprezintă o dovadă în plus că Isus nu este Tatăl Său.

Isus era alături de discipoli săi, învățându-i pe aceștia în legătură cu drumul care duce la viață. Ca cineva să aibă viața acesta trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu Tatăl. El a spus : „Eu sunt calea și adevărul, și viața: nimeni nu ajunge la Tatăl decât prin intermediul Meu”. (Ioan 14:6) Astfel, el a dovedit că drumul împăcării cu Tatăl este prin intermediul Preaiubitului Său Fiu Isus Christos.

El le-a spus discipolilor Săi că trebuie să plece și că se va întoarce și îi va primi la El pe cei ce continuă credincioși și că își va stabili Împărăția. Discipolii Săi au întrebat când se va întâmpla asta și cum vor ști. Isus a răspuns : „Despre ziua aceea și ora aceea nu știe nici un om, nici îngerii din ceruri ci doar Tatăl Meu”. (Matei 24:36) Dacă atunci când Isus a vorbit aceste cuvinte El era, așa cum spun preoții, egal în putere și în veșnicie cu Dumnezeu atunci El nu ar fi spus că doar Tatăl lui știa. Afirmarea lui a fost că Tatăl său știa ceva ce El, Isus, nu știa.

Organizația tipică a lui Dumnezeu

La muntele Sinai, în Arabia, Iehova Dumnezeu a inaugurat un legământ sau un contract solemn cu evrei pe baza unui cod de legi pe care El l-a dat atunci lor. Moise, proorocul, a fost mediatorul aceluia legământ al legii. Moise

mărturisește în cartea Deuteronomul, capitolul optsprezece că el însuși a fost un tip sau o umbră a unuia Mai Mare ce va veni. El spune: “Domnul Dumnezeu Tău [Iehova] vă va ridica un prooroc din mijlocul vostru, al fraților voștri, asemeni mie; să ascultați de el. [și Domnul mi-a spus mie] le voi ridica un prooroc din mijlocul fraților lor, asemeni lor, și voi pune cuvintele Mele în gura lui; și el le va spune lor tot ceea ce îi poruncesc Eu.”

Acest legământ al legii a preumbrit că Dumnezeu va face un nou legământ și că Domnul Isus Christos va fi mediatorul aceluia legământ, și prin intermediul Lui vor veni binecuvântările poporului. Dovadă acestui lucru poate fi găsită în cartea Evrei, în capitolele opt și nouă.

Planul lui Dumnezeu în folosirea evreilor sau israeliților a fost ca prin intermediul acestora El să creeze tipuri ce aveau să preumbrească lucrarea marelui Său aranjament pentru iertarea și mântuirea familiei umane. Toate celelalte neamuri ale pământului erau sub controlul lui Satan, închinându-se Diavolului sau vreunui dintre ajutoarele sale. Fără un scut sau o protecție pentru israeliți și fără un învățător care să îi mențină pe calea cea dreaptă, Satan i-ar fi înșelat pe israeliți și din nou întreaga lume s-ar fi întors spre neleguire. Dacă israeliții nu ar fi avut credință în Dumnezeu și nu I s-ar fi închinat doar Lui aceștia nu ar fi beneficiat de protecție și nici de un învățător care să îi călăuzească. De aceea Dumnezeu a dat aceluia popor legea Sa și le-a poruncit să nu aibă niciun alt dumnezeu în afară de El. Cu ei, Domnul Dumnezeu a stabilit adevărata închinare și El a făcut asta pentru binele lor. Dumnezeu și-a înfăptuit planul și și-a dat cuvântul ca acestea să fie împlinite. El trebuie să își păstreze cuvântul neatins și să ducă la îndeplinire planul așa cum a fost făcut. - Isaia 55:11; 46:11.

Demnitatea lui Dumnezeu Îl va împiedica pe acesta de a porunci vreunei ființe să I se închine doar pentru binele Său. El nu datora nimic rasei umane. Raportându-se în mod direct la dreptate Dumnezeu ar fi nimic total rasa umană, însă iubirea sa pentru om l-a făcut pe acesta să facă pregătiri pentru mântuirea omului și deoarece le-a făcut, acesta le va duce la îndeplinire. Prin urmare, motivul pentru darea legământului legii cu Israelul poate fi rezumat după cum urmează: În primul rând acesta a fost făcut pentru binele oamenilor și ca un învățător să îi conducă pe calea cea bună până la venirea Mântuitorului Isus; în al doilea rând, pentru a dovedi oamenilor și întregii omenirii că nimeni nu poate obține binecuvântarea vieții prin propriile puteri; și, în al treilea rând, pentru a dovedi necesitatea unui mare Mântuitor, Mediator și Izbăvitor.

În timpul patruzeci de ani Dumnezeu i-a condus pe copiii lui Israel prin sălbăticiune înainte ca acestora să li se permită să intre în ținutul Canaanului. În timpul acelei perioade aceștia au avut ocazia să învețe multe lecții. Experiența lor din sălbăticiune, sub conducerea lui Moise, a fost tipică, adică preumbrea experiențele creștinilor care mergeau pe urmele lui Isus Christos în timpul perioadei de pustiu al erei creștine, perioada în care necredincioșii sau neamurile ce nu erau evreiești erau la putere, conducând sub supravegherea dumnezeului acestei lumi, și anume, Satan Diavolul. (2Corinteni 4:4). La sfârșitul acelei

perioade de patruzeci de ani israeliții au intrat în ținutul Canaan, acum Palestina, și acolo Domnul a continuat să se ocupe de ei și să îi folosească pentru a crea preumbriri sau lucruri mai bune ce aveau să vină aparținând Împărăției Sale și felului Său de a aduce mântuire și binecuvântare poporului.

La momentul potrivit, Dumnezeu le-a permis israeliților să aibă un rege. Saul a fost pus ca primul rege al oamenilor. După o domnie scurtă, Domnul i-a poruncit acestuia să meargă să îi nimicească pe amalechiți, unul dintre semințiile reprezentative ale aranjamentului Diavolului. Aceștia se opuseseră oamenilor aleși ai lui Dumnezeu când ei mergeau spre Canaan. Diavolul i-a determinat pe aceștia să facă asta și i-a folosit în acest scop. Nelegiuirea lor ajunsese la punctul maxim.

Saul a eșuat și a refuzat să ducă la îndeplinire instrucțiunile Domnului deși s-a prefăcut că așa va face. Din cauza nesupunerii sale el a fost respins de la rolul său de rege. Samuel proorocul, vorbind în calitate de purtător de cuvânt al Domnului, i-a spus lui Saul: « Oare Domnului îi plac ofrandele arse și jertfele precum ascultarea cuvântului Său? Iată, să te supui înseamnă mai mult decât să aduci jertfe și să ascuți înseamnă mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este asemeni păcatului vrăjitoriei și încăpățănarea este asemeni fărădelegii și idolatriei. Deoarece tu ai respins cuvântul Domnului, și El te-a respins pe tine ca rege”. - 1Samuel 15:22,23.

Fiind respins de Domnul, Saul a căutat alinare și mângâiere în mâinile diavolului, comunicând cu tovarășii acestuia, spiritele rele. Prima carte a lui Samuel, capitolul douăzeci și opt, vorbește despre modul în care Saul a căutat informații într-o întâlnire cu vrăjitoarea din Endor. Experiența lui Saul reprezintă și preumbrește calea bisericilor oficiale, sau așa numite biserici creștine. Așa cum a declarat proorocul Ieremia, Dumnezeu a plantat biserică precum o viță de vie nobilă dar în prezent noi o putem vedea degenerată într-o viță ciudată a pământului. (Ieremia 2:21-33) Așa numitele biserici creștine, sistemele, l-au abandonat pe Domnul și și-au unit mâinile cu Diavolul. și acum acestea caută alinare în mâinile acestuia, intrând în comuniune cu spiritele rele. Aceste sisteme sunt derutante pentru oameni și reprezintă o parte a organizației diavolului pe care cuvântul Domnului o denuște „Babilonul”, acest nume aplicându-se și sistemelor bisericesti. Acestea s-au amestecat cu toate neamurile și conducătorii pământului și i-au derutat pe oamenii cu doctrinele lor false. În legătură cu aceștia este scris în cartea Apocalipsei, capitolul șaptesprezece, versetele unu și doi: „Vino, îți voi arăta judecata mării curve care stă pe multe ape: cu care au preacurvit regii pământului, și cu vinul căreia locuitorii pământului s-au îmbătat”. Aceste sisteme nelegiuite, asemeni prototipului său, defilează în fața oamenilor în numele Domnului pentru a-i induce pe aceștia în eroare. Dar Dumnezeu i-a respins pe aceștia precum l-a respins și pe Saul.

David l-a urmat pe Saul ca rege. Numele David înseamnă Preaiubit și îi preumbrește pe cei cel Îl iubesc pe Domnul și care Îi sunt credincioși Lui. Diavolul a încercat pe orice cale posibilă să îl ucidă pe David deoarece acesta îi era credincios lui Dumnezeu. David nu era un om desăvârșit, însă este scris că

Dumnezeu l-a numit un om după inima mea. (Faptele Apostolilor 13:22) Acest lucru se datora credinței lui în Domnul. Ori de câte ori el comitea vreo greșală din cauza slăbiciunii acesta se grăbea să o mărturisească în fața lui Dumnezeu și să ceară iertarea; și sub toate împrejurările el l-a reprezentat cu credință pe Domnul. El i-a preumbrit pe adevărații creștini, luptând lupta cea bună a credinței și refuzând să facă vreun compromis de orice fel cu Diavolul sau cu vreo altă parte a organizației Diavolului. După David a urmat domnia pașnică și slăvită a lui Solomon care a preumbrit domnia pașnică și slăvită a marelui Prinț al Păcii, Christos în slavă.

Aranjamentul lui Dumnezeu cu Israelul pe o lungă perioadă de timp era aceea de a-i folosi pe oameni ca martori ai Săi. De foarte multe ori Israelul i-a fost necredincios Domnului și s-a îndepărtat de El și de foarte multe ori ei au plâns după El și El le-a auzit strigătul și i-a salvat din mâinile dușmanilor. Aceste experiențe au preumbrit cum Domnul, în exercitarea bunătății sale iubitoare va mântui la momentul potrivit întreaga rasă umană care îi strigă numele și care îl slujește.

Sion este numele organizației universale a lui Dumnezeu orice parte a acelei organizații poartă denumirea de Sion. Atunci când Israelul se află în armonie cu Dumnezeu și când acesta era poporul lui Dumnezeu, națiunea era o parte a organizației lui Dumnezeu și prin urmare era denumită Sion. Atunci când poporul lui Israel a fost dus captiv în Babilon și oamenilor li s-a cerut să cânte un cântec în cinstea Sionului, aceștia au plâns când și-au adus aminte de Sion și și-au amintit cât de binecuvântați erau când reprezentau o parte a organizației lui Dumnezeu și I se supuneau Lui. - Psalmi 137:1-3.

Poporul lui Israel, organizat ca o națiune și fiind inclus în legământ cu Dumnezeu, era tipic pentru Sionul adevărat pe care Dumnezeu l-a ales ca locuință a Sa și din care El strălucește. Așa este scris la Psalm 132, versetul treisprezece: "Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa". Și în Psalmul cincizeci, versetul 2, este scris: "Din Sion, Perfecțiunea frumuseții, strălucește Dumnezeu". Bineînțeles că dușmanul Satan s-a opus întotdeauna Sionului. Acesta i-a corupt pe oamenii unși ai lui Dumnezeu din când în când făcându-i pe aceștia să se închine diavolilor și să își întoarcă fața de la adevăratul Dumnezeu. Existența într-un legământ cu Dumnezeu și ieșirea din acesta pentru a închinarea idolilor a reprezentat o relație interzisă cu cei nelegiuți. Domnul a denunțat acest lucru ca curvie cu alți dumnezei și i-a pedepsit din cauza acestui lucru. Dar atunci când Israelul s-a pocăit și s-a întors, și a cerut iertarea, Domnul i-a plăcut din nou pe aceștia. - Judecători 3 :1-12. Dumnezeu a știut că Satan i-a făcut să își întoarcă spatele și și-a arătat mila plină de iubire față de ei. De nenumărate ori când israeliții erau înșelați de Satan și presați de către dușman aceștia strigau la Domnul ; și acesta auzea și îi salva din mâinile dușmanilor lor. Vedeți cartea Judecători capitolele șase și șapte.

Deși marea majoritate a israeliților erau necredincioși față de Domnul nu a există niciun moment din ziua în care Israelul a fost salvat din stăpânirea Egiptului

și până la venirea Domnului Isus Christos în care Domnul Dumnezeu nu a avut niciun martor credincioși pe pământ. Unii dintre acei oameni tipici au rămas credincioși Domnului până la venirea Celui Măreț pentru care Moise a fost un tip și o figură profetică.

Brațul lui Iehova.

Doar Biblia îi oferă omului informații ce sunt de încredere în legătură cu Ființa supremă, Dumnezeu cel veșnic. Scripturile conțin câteva dovezi interesante în legătură denumirile prin intermediul cărora Creatorul s-a arătat oamenilor.

Există doar o Primă Cauză: „Cel care este din veșnicie în veșnicie și al cărui nume este Iehova.” (Psalmi 90:2; 83:18) El are nemurirea “pe care niciun om nu a văzut-o și nici nu o poate vedea, deoarece el este divin.” (1Timotei 6:16) în cuvântul Său El afirmă: “Eu sunt Domnul și nu mai există un altul, nu mai există niciun Dumnezeu în afară de Mine. (Isaia 45:5) „Eu sunt Domnul și în afară de mine nu mai există niciun Mântuitor”. (Isaia 43:11) „Eu sunt Domnul, acela este numele Meu și slava Mea nu o voi da altcuiva”. - Isaia 42:8.

El se arată ființelor sale sub diferite denumiri și fiecare dintre aceste denumiri este semnificativă.

Numele Dumnezeu apare în Biblie în legătură cu începutul creației, așa cum aceasta este menționată în primul capitol al cărții Genesa, versetul unu. Numele se referă în mod special la El ca la Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al întregii creații. „Așa spune Domnul Dumnezeu, El care a creat cerurile și le-a întins; El care a întins pământul și ceea ce iese din acesta, El care a dat suflare oamenilor și suflet celor ce merg pe acesta”. (Isaia 42:5) Acest nume îl reprezintă ca Ființă Supremă și face referire la responsabilitățile sale în legătură cu toată creația.

Apoi acesta s-a arătat sub denumirea de Dumnezeu Atotputernic, menționat în cartea Genesa, capitolul șaptesprezece primul verset. Această denumire a apărut pentru prima dată atunci când Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam în legătură cu legământul făcut cu acesta. La acea vreme Dumnezeu i-a spus lui Avram: „Am făcut și fac și acum un legământ cu tine ca tu să fii tatăl multor neamuri și acest lucru va fi arătat de numele tău, care acum va fi schimbat. Eu sunt Dumnezeul Atotputernic”.

Denumirea de Dumnezeu Atotputernic a reprezentat o garanție pentru Avram a abilității nelimitate a celui veșnic de a-și duce la îndeplinire planul anunțat. Avraam era atunci un om în vârstă. Soția sa nu mai era la vârsta de a avea copii. Dumnezeu i-a spus lui Avraam că el va avea un fiu cu soția sa, de fapt Dumnezeu i-a spus astfel: ”Numele meu de Dumnezeu Cel Atotputernic reprezintă o garanție că aceste lucruri vor avea loc.”, aceste cuvinte au indicat

puterea nelimitată a lui Iehova. Numele Dumnezeu Atotputernic înseamnă, pentru toți cei ce cred, că puterea sa este nelimitată și dacă El dorește un lucru înseamnă că acel lucru se va întâmpla.

Apoi, Dumnezeu s-a arătat cu numele Iehova. Traducătorii au considerat că numele Iehova ca însemnând „Cel ce există de la Sine.” Numele înseamnă mult mai mult de atât. Înseamnă planul lui Dumnezeu către poporul său. Dumnezeu a ales Israelul ca poporul său extraordinar, și Iehova era numele prin care Îl cunoșteau oamenii. El l-a ghidat pe Moise să meargă la israeliți și să le spună că Iehova l-a trimis și apoi cuvintele sale către Moise au dezvăluit însemnătatea lui Iehova prin enunțarea planurilor sale. El a spus: „Spune copiilor lui Israel că eu sunt Iehova, și că Eu vă voi scoate de sub poverile cu care vă apasă egiptenii, și va voi scăpa de robia lor, și vă voi scăpa cu un braț întins și cu mari judecăți; și vă voi lua la Mine ca un popor și voi fi pentru voi Dumnezeu, și veți ști că Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru care v-a scăpa de poverile cu care vă apăsa egiptenii. Și vă voi aduce în ținutul pe care am promis că îl voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov și o să vi-l dau ca o moștenire. Eu sunt Iehova”. (Genesa 6:6-8, *A.R.V.*) Prin urmare, numele lui Iehova semnifică pentru poporul uns al lui Dumnezeu planurile în legătură cu Isus Christos și cu biserica Sa.

Apoi, marele Dumnezeu s-a arătat pe Sine Însuși sub numele de Cel Prea Înalt. Acest nume sau titlu semnifică relația Sa cu întreaga creație. Se referă la El ca la conducătorul Suprem asupra tuturor puterilor și domniilor. Toate lucrurile care se află în posesia vreunei ființe este din partea celui Prea Înalt și supus voinței Sale. El este deasupra tuturor. Nu mai există nimeni ca El. Și nici o putere nu Îl poate împiedica de la a-și duce la bun sfârșit voința. Numele trădează supremația, cel în fața căruia toate guvernele, puterile și ființele trebuie să se supună la momentul potrivit. El este Autorul, Creatorul, Executorul și Împlinitorul planurilor Sale. El lucrează prin intermediul instrumentelor Sale alese pentru a-și îndeplini voia și planurile. Cel Prea Înalt nu locuiește în temple construite de mâna omului.

A-i învăța pe oameni că există trei dumnezei într-unul singur sau unul singur în trei reprezintă o lipsă a respectului și o ocară față de Numele Său. Marele Iehova Dumnezeu este complet separate și diferit de toți. El este Creatorul. Toți ceilalți reprezintă ființe create.

Isus Christos este Fiul lui Dumnezeu. Numele sub care este cunoscut prima dată în Scripturi este Cuvântul, sau Logos, care înseamnă cel ce este purtătorul de cuvânt, sau cuvântul, sau vorbitorul ca instrument al lui Iehova Dumnezeu. El a reprezentat începutul creației Domnului și din acea perioadă și după El a fost agentul activ prin intermediul căruia Iehova Dumnezeu a creat toate lucrurile ce au fost create. - Ioan 1:1-3

Cuvântul ebraic „*elohim*” este tradus „Dumnezeu”. Marele Iehova este Dumnezeu. Fiul, Cuvântul, este un Dumnezeu. Numele de Dumnezeu este aplicat celor puternici, și se folosește și pentru îngeri și judecători. Prin urmare, numele Dumnezeu este aplicat în mod potrivit Fiului deoarece El este puternic. Numele

de Dumnezeu este aplicat așa cum se cuvine deoarece el este agentul folosit de marele Creator în crearea tuturor lucrurilor. Denumirile de Iehova, Dumnezeu Atotputernic, Cel Preaînalt, nu sunt niciodată aplicate în Scripturi lui Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Chiar Isus Însuși mărturisește că El a reprezentat începutul creației lui Dumnezeu, martorul credincioși și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu. (Apocalipsa 3:14) în continuare, el a spus: „Domnul M-a făcut la început, înainte de cele mai vechi lucrări ale Sale. Am fost născut din veșnicie, de la început, înainte de a exista pământul. Atunci când nu erau adâncuri Eu m-am născut; când nu existau fântâni cu apă. Înainte ca munții să fie așezați și înainte ca dealurile să existe Eu m-am născut. Când nu era încă nici pământul nici câmpii, nici cea dintâi fărâma din praful lumii. Când El a făcut cerurile Eu eram acolo și când a așezat întinderea peste adâncuri”. - Proverbe 8:22-27.

Atunci când a venit vremea pentru crearea omului, Iehova Dumnezeu I s-a adresat Fiului Său, cuvântul, astfel: „Să facem omul după chipul nostru, după asemănarea noastră”. (Genesa 1:26) Mai târziu, când omul păcătuse și era pe punctul de a fi dat afară din grădina Edenului Iehova s-a adresat Fiului Său când a spus: „Iată, omul a devenit la fel ca noi, cunoaște binele și răul”. - Genesa 3: 22.

Omul și-a întins brațul pentru a îndeplini planul din mintea sa. Brațul este un simbol al puterii folosite. De asemenea, este și simbolul puterii folosite de cineva prin intermediul altcuiva. Despre Cuvânt, despre Fiul lui Dumnezeu se vorbește adesea în Scripturi ca despre brațul lui Iehova. Următoarele Scripturi susțin această concluzie: „Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui”. (Isaia 40:10) „Iehova își descoperă brațul Sau cel sfânt”. (Isaia 52:10) Cui îi este arătat brațul lui Iehova? (Isaia 53:1) „Am făcut, pământul, omul și fiara ce sunt pe față pământului prin puterea mea cea mare și prin întinderea brațului meu și l-am dat cui am dorit Eu”. - Ieremia 27:5.

Aceste Scripturi indică faptul că Iehova Dumnezeu, marele Creator, a folosit ca instrument măreț al Său pe altcineva prin care și-a dus la îndeplinire planurile, acela pe care L-a folosit ca instrument al său este Fiul Său, Cuvântul, Isus, Christosul.

Pavel a scris următoarele cuvinte cu autoritate de la Dumnezeu: „Cine este marginea Dumnezeului invizibil, primul născut al oricărei ființe, căci prin El au fost create toate lucrurile care sunt în cer, și pe pământ, vizibile și invizibile fie că aceste sunt tronuri sau stăpâniri sau guvernări sau puteri; toate lucrurile au fost create prin intermediul Său și pentru El; și El este înainte de toate lucrurile, și prin El există toate lucrurile”. - Coloseni 1:15-17.

Scripturile menționate mai sus arată în mod clar distincția dintre Dumnezeu, Prima Cauză, și Cuvântul, începutul creației marelui Creator. Adam, omul desăvârșit, s-a îndepărtat de Dumnezeu prin păcat și a rezultat moartea. Planul lui Dumnezeu pentru împăcarea omului a fost preumbrit de jertfirea animalelor. Aceste jertfiri au preumbrit că trebuia să existe o jertfă a vieții umane

desăvârșite. Nu exista așa ceva pe pământ. De aceea, Dumnezeu a transferat viața Fiului Său Prea Iubit din cer pe pământ, ca El să fie Cel ce avea să îndepărteze păcatul și să ofere baza pentru împăcarea omului.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

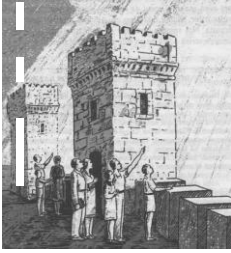
1 FEBRUARIE 1933

Nr. 3

Cuprins:

CU CUGETARE SPIRITUALĂ	- Pag.57
UNITATEA TATĂLUI ȘI A FIULUI	- Pag.69
CEI TREI PATRIARHI, OAMENI AI CREDINȚEI	- Pag.72
SCRISORI	- Pag.76

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 FEBRUARIE 1933

Nr. 3

Cu cugetare spirituală

„Să aveți în voi acest gând, care era și în Isus Christos”. – Filipeni 2:5, *R.V.*

1. Iehova este marele Spirit, „Cel măreț și înalt a cărui locuință este veșnicia”. (2Corinteni 3:17; Isaia 57:15) El este invizibil și va fi pentru totdeauna invizibil pentru ochii umani. (1Timotei 6:16) Pentru a înțelege și a aprecia însemnătatea termenului „cu cugetare spirituală” noi trebuie să avem o anumită cunoaștere în ceea ce Îl privește pe Iehova Dumnezeu, marele Spirit, și ceea ce are El în minte.

2. Iehova este suprem, și puterea Sa este irezistibilă. Ca El să se gândească la ceva anume ce trebuie făcut, și dacă acesta va fi făcut, înseamnă că acel lucru va fi împlinit. Iehova își așterne spiritul asupra ființelor sale ascultătoare, iar asta înseamnă puterea lui Iehova ce pune în mișcare ființele Sale pe calea dreptății. O asemenea putere sau spirit este invizibil pentru ochii umani; însă, rezultatul acestei acțiuni este adesea vizibil ochilor umani. Ființa poate fi lipsită de orice putere de a împlini ceva ; dar în momentul în care Iehova își pune spiritul asupra acelei ființe și dorește ca aceasta să îplinească ceva, acea ființă va împlini lucrurile pe care Dumnezeu le dorește să fie împlinite. “Căci Dumnezeu este cel care lucrează în tine și da și face după plăcerea Lui.” (Filipeni 2:13) „Noi îi cerem și ne gândim la cel care poate să facă nespuse de multe lucruri prin puterea ce lucrează în noi.” (Efeseni 3:20) Prin urmare, cei ce sunt în Christos pot spune alături de apostol: „Pot să fac toate lucrurile prin Christos cel care mă întărește” (Filipeni 4:13). Spiritul lui Dumnezeu ce lucrează prin intermediul lui Christos este cel care îi întărește pe discipolii credincioși ai lui Christos și care îi face să spună: „De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în persecuții și în strâmtorări de dragul lui Christos: căci atunci când sunt slab atunci sunt și puternic. - 2Corinteni 12:10.

3. Isus Christos este imaginea clară a Tatălui Iehova. Tot timpul Isus Christos a avut mintea în armonie cu Iehova. Toți cei ce sunt în Isus Christos și continuă să fie pe placul lui Iehova trebuie să fie în armonie cu mintea lui Iehova. Din această cauză este foarte important să stabilim ceea ce reprezintă gândul lui Iehova și ce reprezintă gândul lui Isus Christos. Înțelegând acest lucru, ființa poate începe să aprecieze însemnătatea cuvintelor apostolului, atunci când acesta spune: „Păstrează acest gând în tine ce a fost și în Isus Christos”.

4. Iehova este drept și în legătură cu el toate lucrurile sunt drepte; adică, El întotdeauna face ceea ce este drept. „Legea Domnului este desăvârșită, . . . regulile Domnului sunt drepte, . . . judecățile Domnului sunt adevărate și drepte [întotdeauna]”. (Psalmi 19:7-9) „Căci cuvântul Domnului este drept; și toate lucrările Sale sunt făcute în adevăr. El iubește dreptatea și judecată; și pământul este plin de bunătatea Domnului”. (Psalmi 33:4,5) Cugetarea lui Iehova se mai arată și prin următoarele cuvinte a profetului: „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea, și cei neprihăniți privesc fața lui”. (Psalm 11:7) „Ochii Domnului sunt ațintiți asupra celui drept; și urechile Sale sunt îndreptate asupra celor care plâng. Fața Domnului este împotriva celor ce săvârșesc răul, pentru a șterge amintirea lor de pe fața pământului”. - Psalmi 34:15,16

5. În continuare, gândul lui Iehova este reflectat prin faptul că El oferă lumina pentru cei ce au o minte deprinsă cu dreptatea. „Lumina este semănată pentru cel drept și fericirea pentru cel cu inima curată.” (Psalmi 97:11) „Tu ești drept Doamne și drepte sunt judecățile Tale. învățăturile pe care le-ai poruncit sunt drepte și credincioase. Cuvântul tău este adevăr încă de la început și fiecare dintre judecățile tale drepte sunt veșnice”. - Psalmi 119:137,138,160.

6. Din cuvântul lui Dumnezeu omul învață care este adevăratul gând al lui Iehova. (Ioan 17:17) Oamenii află de Dumnezeu și de Isus Christos prin intermediul Cuvântului și ei trebuie să facă acest lucru pentru a putea trăi. (Ioan 17:3) Pe cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și care Îl cheamă în adevăr și sinceritate, El îi aude deoarece El iubește dreptatea și pe cei care căuta să afle calea să facă bine. „Domnul deschide ochii celui orb: Domnul îi ridică pe cei ce sunt plecați; Domnul îi iubește pe cei drepti.” (Psalmi 146:8) „El adună înțelepciune pentru cei drepti: El este pavăză celor ce merg cu onestitate.” (Proverbe 2:7) Iehova își face planurile cunoscute față de cei ce au o minte asemeni lui. „Secretul Său este cu cei drepti.” (Proverbe 3:32) „Gândurile celor drepti sunt drepte.” (Proverbe 12:5) Gândurile vin din minte.

7. Iehova este sfânt. „Dar Tu ești sfânt, Tu care locuiești în laudele Israelului.” (Psalmi 22:3) Petru a scris fraților săi prin voia lui Dumnezeu: „Dar așa cum Cel care v-a chemat este sfânt, așa să fiți și voi sfinți în purtarea voastră; deoarece este scris: Fiți Sfinți căci și EU sunt sfânt”. (1Petru 1: 15,16) Iehova Dumnezeu este dedicat pe deplin și în întregime dreptății. „Domnul este drept în toate căile Sale, și sfânt în toate lucrările Sale.” (Psalmi 145:17,18) Ființa care va fi sfântă trebuie să se dedice pe sine însuși în întregime lui Dumnezeu și cauzei Sale drepte. El nu poate deveni sfânt pe o altă cale. Toate ființele umane sunt nedesăvârșite; dar când o asemeni ființa, bazându-se pe sângele lui Isus Christos ca prețul său de răscumpărare, este adus în legământ cu Iehova și adus înainte de către spiritul lui Dumnezeu, această ființă este considerată o nouă ființă chiar dacă este un trup nedesăvârșit. Atunci poate deveni sfântă dedicându-se în întregime lui Iehova, și pentru a face acest lucru această trebuie să aibă mintea Domnului. Având o asemenea minte această îl preamărește și I se închină Lui în adevăr și în

spirit. „Preamăriți-L pe Domnul Dumnezeu nostru, și închinați-va la dealul Lui sfânt; căci Domnul Dumnezeu nostru este sfânt”. - Psalmi 99:9.

Fărădelege

8. Opusul dreptății este fărădelegea. Noi trebuie să presupunem că Lucifer era drept și sfânt atunci când a fost uns și pus în organizația lui Dumnezeu, căci altfel, Iehova nu l-ar fi plasat în acea poziție de încredere. El a fost desăvârșit la început dar după ce a fost pus în acea poziție a devenit nelegiuit. În legătură cu el este scris: „Erai desăvârșit pe căile tale din ziua în care ai fost creat până ce nelegiuirea a fost găsită în tine, “ (Ezechiel 28:15) Lucifer și-a pus mintea împotriva lui Iehova și s-a hotărât să facă opusul voinței Lui. El era luminat și știa căile dreptății; dar a ales să meargă pe calea greșită și de atunci el a fost și încă este nelegiuit. El a condus atât oameni cât și îngerii pe calea nedreptății; de aceea, gândul tuturor acestora este să facă ceea ce este opus voinței lui Dumnezeu. Iehova își exprimă gândul în legătură cu cei care Îl iubesc și de asemenea și în legătură cu cei care și-au întors fața de la El și nu L-au ascultat atunci când spune: „Domnul îi păstrează pe toți cei care Îl iubesc: dar toți cei nelegiuiți vor fi nimiciți”. (Psalmi 145:20) Astfel se poate distinge foarte clar gândirea Domnului și gândirea celui ce se afla împotriva lui Dumnezeu.

Gândirea lui Christos

9. Nu a existat niciun moment în care gândirea lui Christos să nu fie sincronizată cu gândirea lui Iehova. El este „începutul creației lui Dumnezeu” și a fost întotdeauna plăcerea lui Iehova deoarece El este întotdeauna împreună cu Iehova. (Apocalipsa 3:14) El este cel care conduce creația lui Dumnezeu pe calea dreptății. În legătură cu El se spune: „Eu umblu pe calea dreptății, pe mijlocul cărării judecății ca să îi fac pe cei ce Mă iubesc să moștenească și să le umplu cămărilor. Domnul m-a făcut pe Mine la început, înaintea lucrărilor Sale din vechime. Eu am fost așezat din veșnicie, de la început, înainte de a exista pământul. Atunci când nu existau adâncimi eu am fost născut; când nu existau fântâni pline cu apă; înainte ca munții să fie așezați și înainte de dealuri eu am fost adus; înainte ca El să facă pământul, sau câmpurile, și nici praful pământului când El pregătea cerurile, Eu eram acolo; când El a așezat zarea pământului, când a pus norii sus; când a întărit izvoarele din adâncuri; când a pus mării un hotar ca apele să nu treacă de porunca Sa; când a pus temeliiile pământului: atunci am fost alături de El, ca unul crescut lângă EL și zilnic eram plăcerea Lui, bucurându-mă neîncetat în fața Lui”. - Proverbe 8:20-30.

10. Prin gândirea Sa Preaiubitul Fiul al lui Dumnezeu a stabilit voia lui Iehova, și apoi, cu mare bucurie, a acționat conform acesteia. „Mă bucur să fac voia Ta, o Dumnezeu Mea: da, legea Ta este în inima Mea”. (Psalmi 40:8). Cuvintele proorocului care urmează imediat după citatul de mai sus arată că scopul principal al lui Isus Christos tot timpul a fost să facă cunoscut și altora numele drept și slăvit al lui Iehova: „Am propovăduit dreptatea în marea adunare: nu mi-

am împiedicat buzele, o Doamne, tu știi. Nu am ascuns dreptatea Ta în inima Mea; am vestit credința și mântuirea Ta: nu am ascuns bunătatea Ta iubitoare și adevărul Tău de marea adunare”. (Psalmi 40:9,10) Isus Christos a preamărit întotdeauna numele lui Iehova, Tatăl Său. Sunt înregistrate vorbele lui Isus Christos înainte ca acesta să vină pe pământ: „Îți voi vesti numele în fața fraților Mei: te voi preamări în mijlocul adunării.” (Psalmi 22:22) Când și-a încheiat serviciul pe pământ, și chiar înainte de a merge pe dealul Golgotei, Isus a spus: „Ți-am vestit numele printre oamenii pe care Mi i-ai dat din lume: ei erau ai Tăi, și Tu Mi i-ai dat Mie; și ei ți-au păstrat cuvântul.” - Ioan 17:6.

11. Satan a fost cel care a provocat numele lui Iehova Dumnezeu, i-a defăimat numele Său măreț și sfânt și a pus sub semnul întrebării supremația Celui Atotputernic. Timp de secole întregi Iehova i-a permis lui Satan să urmeze calea sa plină de nelegiuire, până la limită. În cursul timpului lung de fărâdelegi care a domnit între creațiune, Cristos Isus a înălțat și a laudat Numele lui Iehova. Tot timpul El și-a păstrat integritatea față de Iehova. Această acțiune din partea lui indică gândirea lui Christos. Scripturile dezvăluie că cel mai măreț lucru înaintea gândirii lui Isus Christos a fost întotdeauna justificarea numelui sfânt al Tatălui Său.

12. Văzând că de la început Domnul Isus a fost „plăcerea zilnică a lui Iehova”, noi trebuie să tragem concluzia că întotdeauna a existat o relație confidențială între Dumnezeu și Preaiubitul Său Fiul; de aceea, Iehova a dezvăluit Fiului Său fiecare pas succesiv al marelui Său plan. Fiul avea să afle devreme că mântuirea omului din moarte, din moartea în care Satan a aruncat rasa umană, stabilirea guvernului dreptății, și aducerea omului în armonie cu Dumnezeu, în care oamenii își vor menține integritatea față de Dumnezeu reprezintă justificarea numelui Tatălui. Cunoscând acest lucru, el și-a luat asupra Sa cu bucurie ducerea la bun sfârșit a voinței Tatălui. El s-a hotărât să facă voia Tatălui Său cu orice preț. Cu toate că Fiul era după chipul lui Dumnezeu și fiind asociat zilnic cu Cel Prea Înalt, Fiul nici măcar nu s-a gândit să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu. Prin urmare, „S-a folosit pe Sine însuși, luând forma unui slujitor, fiind făcut după asemănarea oamenilor; și fiind asemeni unui om El s-a umilit, devenind ascultător chiar și în moarte.”, chiar și cea mai rușinoasă moarte. El a murit pe lemn, iar acest lucru, în legea lui Dumnezeu, l-a marcat în ochii întregii create ca un păcătos. (Filipeni 2:6-8, R.V.; Deuteronomul 21:23; Galateni 3:13) Cel mai important lucru în cazul lui Isus Christos a fost și încă este împlinirea voinței Tatălui Său, iar El știe că acest lucru va justifica numelui Tatălui.

13. Atunci când omul Isus a ajuns la vârsta necesară pentru a fi considerat bărbat pentru preoție El a început imediat să îplinească voia Tatălui Său în legătură cu funcția preoțească. Cea mai severă ispită în fața căreia omul a fost pus vreodată a fost pusă și în fața Lui de către dușman, dar El l-a alungat pe ispititor și și-a declarat planul de a se închina lui Iehova Dumnezeu și de a-L sluji numai pe El. (Matei 4:10) Imediat după aceasta, Iehova L-a uns pe Isus ca Împărat al lumii, și de atunci înainte El nu a pierdut nici o oportunitate pentru a declara

numele lui Iehova și Împărăția Sa care vor justifica în întregime numele măreț al Tatălui.

14. A existat întotdeauna o tendință din partea tuturor oamenilor de a primi slava altor oameni. Aproape tuturor oamenilor, atunci când sunt puși într-o poziție de încredere, le place să își păstreze propriul nume în fața celorlalți, astfel încât să primească slava oamenilor. Gândirea lui Isus Christos nu a fost aceasta. Observați vorbirea Lui care dovedește fără urmă de îndoială că El nu a fost niciodată egoist. El le-a spus acelor că Tatăl Său L-a numit să judece lumea, și i-a dat autoritatea de a pune în aplicare judecata, și apoi a adăugat: „Nu pot să fac nimic de la Mine; Eu judec așa cum aud: și judecata Mea este dreaptă; căci eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis. Dacă port mărturie pentru Mine însumi atunci mărturia Mea nu este adevărată.” (Ioan 5:30,31) El a mărit Cuvântul Tatălui Său spunându-le ascultătorilor Săi: „Căci Eu vin din cer nu să fac voia Mea ci voia Celui care M-a trimis pe Mine. Este scris despre prooroci, și ei toți vor fi învățați despre Dumnezeu. Prin urmare, fiecare om care a auzit și a învățat despre Tatăl să vină la Mine.” (Ioan 6:38,45) Astfel El ne arată cum propria Lui gândire era hotărâtă și singura cale potrivită prin care un om poate stabili voia lui Dumnezeu. Isus a venit pe pământ pentru a slăvi Numele Tatălui Său, și nu pentru a primi aprobarea oamenilor. “Eu nu primesc slavă din partea oamenilor. Eu am venit în numele Tatălui Meu, și voi nu mă primiți; dacă un altul va veni în numele Lui, pe acela îl veți primi. Cum îi puteți crede pe cei ce primesc slavă unul de la altul și nu pe cei ce caută slava ce vine doar de la Dumnezeu?” - Ioan 5:41,43,44.

15. Iehova l-a trimis pe Preaiubitul Său Fiul să înceapă să facă o lucrare anume, și mintea Lui era concentrată pe împlinirea acelei lucrări spre voia Tatălui Său. El le-a spus discipolilor Săi: „Sarcina Mea este să fac voia Celui care M-a trimis (Tatălui Meu) și să îi termin lucrarea. “ (Ioan 4:34) El știa că Iehova a făcut și făcea ceea ce L-a trimis pe Isus să facă. El a aflat cum Tatăl Său și-a exercitat propria gândire și era hotărât să facă același lucru, în același mod. Acest lucru este dovedit de cuvintele înregistrate în legătură cu EL, și anume: “Nenumărate sunt, Domnul Dumnezeu Meu, lucrările Tale minunate pe care Tu le-ai făcut și gândurile Tale ce sunt paza noastră ; acestea nu pot fi numărate ; nu le pot vesti și nu pot vorbi despre ele căci sunt prea multe.” (Psalmi 40:5) “ Cât de prețioase sunt și gândurile Tale, o Dumnezeule cât de multe sunt!” (Psalmi 139:17) Aceasta este gândirea lui Christos.

Concepție falsă

16. Așa cum indică Scripturile, Satan este un dușman subtil și vicelan. Foarte multe persoane au intrat în legământ cu Dumnezeu prin intermediul credinței în Isus Christos și mai apoi au căzut pradă lingușirilor Diavolului. Din zilele în care apostolii erau pe pământ, marea majoritate a discipolilor declarați ai lui Isus Christos au crezut că lucrarea lor principală a fost și este aceea de a se pregăti ei înșiși pentru a fi luați în cer și acolo să Îl ajute pe Iehova în guvernarea universului. Ei au tras concluzia că pentru a face așa ceva ei trebuie să

strălucească în rândul oamenilor. Justificarea Cuvântului lui Iehova și a Numelui Său nu a existat în toate gândurile lor. Aceștia au gândit astfel: “Acum sunt o nouă ființă și un discipol al lui Christos și trebuie să mă comport înaintea oamenilor așa cum se cuvine pentru un creștin. Trebuie să par a fi foarte liniștit , și vorba trebuie să îmi fie blândă, și cuvintele bine alese ca să arăt că „am mers alături de Isus și am fost cu El”. Trebuie să fiu solemn în prezența altora și niciodată să nu permit veselia sau chiar un râs copios. Mai ales duminica eu trebuie să fiu văzut ținând o Biblie în mână și întotdeauna trebuie să îi las pe ceilalți să înțeleagă cât de multe știu despre conținutul Scripturilor. Trebuie să adopt această cale astfel încât cei ce mă văd să spună întotdeauna, „Omul acela este un sfânt”. Dacă urmez această cale, atunci și alții vor ști și vor spune: Cu siguranță că el este cu cugetare spirituală”.

17. Dacă există un om în organizația bisericii a cărei datorie a fost numită aceea, de exemplu, de editare a cărților ce conțin o explicație a Scripturilor, și acel om își vede de treabă și se ține de aceasta, rar discută Scripturile sau întrebările Scripturale cu alții, și refuză să apară înaintea unui grup format din poporul Domnului pentru a ține un discurs în legătură cu Scripturile, atunci nu a fost ceva neobișnuit pentru „cel mai sfânt decât tine să spună despre acel om: ei bine, bineînțeles că nu este cu cugetare spirituală deoarece el nu se comportă ca noi, noi care suntem creștini adevărați.” Dacă, în plus pe lângă cele relatate mai sus, acest bărbat, ce este folosit aici ca o exemplificare, și-ar petrece timpul uneori într-un mod amuzant și inocent, precum ascultarea scorului la baseball sau participarea, din când în când, la un concert, sau consumarea unui pahar cu vin uneori, și ar refuza să poarte un veșmânt lung și negru ce este purtat de obicei de membrii preoțimii, și în loc de acest veșmânt ar purta culori luminoase, atunci clasa cunoscută sub denumirea de “dezvoltatori de caractere” ar spune despre acest bărbat: „Cu siguranță că nu este cu cugetare spirituală.” Satan i-a făcut pe foarte mulți oameni să adopte chiar standardul fals menționat aici și să tragă concluzia că trebuie să dezvolte ceea ce alții ar numi „un caracter dulce” pentru a avea o gândire spirituală. Ei s-au convins pe ei înșiși să creadă că trebuie să facă acest lucru pentru a-I atrage și pe alții către adevăr și astfel să folosească influența lor în scopul Împărăției Domnului. Să fie clar că cel ce trebuie să fie convins de către un om nedesăvârșit să Îl slujească pe Iehova Dumnezeu nu Îl va servi niciodată pe Cel Prea Înalt în adevăr și în spirit și nu va continua cu credință să facă acest lucru.

Definiție

18. Atunci, ce se dorește a spune prin termenul „cugetare spirituală” așa cum Scripturile folosesc acest termen? (Romani 8:6) Definiția potrivită a termenului este: Mintea ființei ce este sânguincioasă în lămurirea voinței lui Dumnezeu, ce este hotărâtă să facă și să mențină o hotărâre de neclintit de a face voia marelui Spirit, și mai apoi să o împlinească în ciudat oricăror păreri sau vorbe ale vreunei ființe. Mintea ființei este acea înzestrare cu care Dumnezeu l-a înzestrat pentru căutarea adevărului și stabilirea unei concluzii pe aceasta, iar acea

concluzie o face să acționeze. Voința reprezintă determinarea omului de a acționa iar aceasta este atinsă prin exercitarea gândurilor sale. Fiind hotărât asupra stabilirii voinței lui Dumnezeu, și dând dovadă de o determinare de neclintit de a face ceea ce voința când va fi stabilită, ființa nu deviază niciodată de bunăvoie de la aceasta. Pavel le-a spus fraților săi că serviciul înțelept al discipolului lui Isus Christos este acela de a se dedica pe sine însuși în întregime lui Dumnezeu și apoi a adăugat: „Să nu te conformezi cu această lume și să te transformi prin reînnoirea minții tale, ca să dovedești ceea ce este voința bună și plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu.” (Romani 12:2) Acest lucru dovedește că un bărbat nu se poate conforma cu această lume dacă ar avea gândirea lui Isus Christos desăvârșită în el. El trebuie să scape de lume prin reînnoirea minții sale, iar acest lucru este realizat prin hrănirea minții cu Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel el stabilește voință lui Dumnezeu și după aceea trebuie să o și împlinească.

19. Foarte mulți au ajuns la concluzia că trebuie să urmeze o cale în mijlocul tovarășilor lor care să aducă aprobarea acestora și prin urmare ei să fie slăviți de către oameni. Având această gândire ei au căutat cele mai bune poziții în biserică și s-au străduit să își etaleze abilitatea naturală și cunoașterea Scripturilor, și ei au numit acest lucru „spiritualitate”. Foarte mulți dintre aceștia au făcut în așa fel încât să fie aleși în funcția de bătrân, dar au eșuat în a deveni bătrâni conform Scripturilor. Convingându-se pe ei înșiși că sunt mai buni decât frații lor mai slabi ei au refuzat să participe în ceea ce li se pare a fi un serviciu mai obișnuit, ca de exemplu mergând din casă în casă și propovăduind Evanghelia arătând mesajul într-o formă scrisă. Este evident că asemenea ființe, în ciuda poziției lor în mijlocul oamenilor, nu au avut gândirea lui Christos. Să fii cu cugetare spirituală sau să ai mințea lui Christos nu înseamnă a căuta sau a primi slavă din partea oamenilor, și nici să crezi lucruri mai bune despre sine decât ar trebui să crezi. Un om trebuie să gândească rațional și poate fi rațional doar atunci când gândește în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. - Ioan 5:41; Romani 12:3.

Stabilitate

20. S-a spus că toată lumea ce este născută din Spirit este „cu cugetare spirituală” însă Scripturile nu susțin această concluzie. Nici clasa mării mulțimi și nici cei ce sfârșesc în clasa servului rău nu sunt cu cugetare spirituală. Scripturile se adresează în special celor aduși în legământ cu Dumnezeu prin credința în sângele lui Isus Christos. Scriindu-le celor născuți din spirit apostolul le spune: „Un om fățarnic este nestatornic în toate căile Sale.” (Iacov 1:8) Ce înseamnă un om fățarnic, în cadrul acestui text? În mod evident o persoană ce dorește să îl satisfacă pe Dumnezeu și în același timp să îi satisfacă și pe oameni și să primească aprobarea lor. Niciun om nu poate sluji la doi stăpâni, și niciun om nu poate primi aprobarea lumii și în același timp și aprobarea lui Dumnezeu. Dacă persoana în cauză caută slava oamenilor atunci aceasta este dușmanul lui Dumnezeu. (Iacov 4:3,4). Isus Christos nu a avut nimic de-a face cu lumea și nu a primit slava oamenilor. (Ioan 18:36; 5:41). Să fii cu cugetare spirituală înseamnă

să ai gândirea lui Christos, iar acest lucru înseamnă să mergi pe urmele lui Christos Isus. Cei ce sunt chemați în Împărăție sunt chemați să meargă pe acest drum. (1Petru 2:21) Apostolul ne arată că o minte instabilă poate conduce o persoană în clasa "servului rău" sau în clasa "omului păcatului", deoarece aceasta are o părere mai bună despre sine decât ar trebui să aibă și se preamărește pe sine însuși, iar acest lucru reprezintă o mârșăvie în fața lui Dumnezeu. Aceasta nu este stabilită în fiecare lucrare bună așa cum trebuie să fie toată lumea care are gândirea lui Christos. - 2 Tesaloniceni 2:1-17.

21. Adresându-se celor consacrați apostolul spune: „Cei ce trăiesc după îndemnul trupului umblă după acestea; dar cei ce trăiesc după îndemnul spiritului umblă după lucrurile Spiritului.” (Romani 8:5) Ființele vizibile ale lumii lui Satan sunt trupești, de aceea sunt numite „carnale”. Dacă o persoană ce se află în legământ cu Dumnezeu pentru a merge pe urmele lui Isus are mintea împărțită între lucrurile organizației lui Satan și lucrurile organizației lui Iehova atunci persoana respectivă este instabilă; și dacă nu adoptă o poziție în întregime de partea lui Iehova și nu își concentrează gândirea și afecțiunea pe lucrurile Împărăției lui Dumnezeu acesta nu poate trăi ci trebuie să moară. Apostolul clarifică aceste lucruri atunci când spune: „Căci cugetarea trupeză este moarte; iar cugetarea spirituală este viață și pace.” - Romani 8:6

22. Abținerea de la practicile detestabile la care se dedau oamenii decăzuți și urmarea a ceva ce este numită de lume o viață curată, folosirea limbajului domol și discuțiile despre Scripturi nu sunt suficiente pentru a corespunde cerințelor Scripturilor în legătură cu cei cu cugetare spirituală. Foarte mulți oameni decenti fac acest lucru dar caută în întregime și aprobarea lumii. O persoană ce este pe placul lui Dumnezeu trebuie să facă mult mai mult decât să ducă o “viață curată”. Isus Christos S-a consacrat în întregime lui Iehova, și-a luat îndrumările de la Dumnezeu, și încă face doar voia lui Iehova. El a fost desăvârșit, pur și curat cu trupul dar și în orice altă privință. Nu desăvârșirea lui cu trupul, ci devotamentul său total față de Iehova este cel care a atras aprobarea Lui. El nu a fost copleșit de ispite așa cum s-ar fi întâmplat în cazul oamenilor depravați. Cea mai mare ispită ce I s-a întins în cale a fost dacă va ceda sau nu câtuși de puțin voinței lui Satan. El însă nu a ezitat nici o clipă, ci l-a împins pe Satan deoparte și și-a declarat planul de a face voia lui Dumnezeu. Și cei ce se afla acum în Isus Christos trebuie să facă același lucru pentru a fi cu cugetare spirituală.

23. Omenirea și-a pus în gând să facă lucrurile lumii, asta înseamnă să sprijine sistemele religioase și să fie o parte a elementului politic și comercial care conduce și controlează lumea, iar toate acestea se află sub stăpânirea lui Satan și împotriva lui Dumnezeu. Asemenea ființe lumești îi lingușesc și îi preamăresc pe oameni, îi ridică în slăvi pe aceștia și vorbesc despre marile lor realizări dar nu slăvesc numele lui Iehova. Dacă o persoană ce a făcut un legământ să împlinească voia lui Dumnezeu eșuează sau refuză să se supună poruncilor lui Iehova pentru a se ține departe de critica sau persecuția lumii, atunci acesta este un discipol al trupului și se cugetă în legătură cu trupul și împotriva lui Dumnezeu și a Împărăției

Sale. „Deoarece cugetarea trupească este dușmănie împotriva lui Dumnezeu; căci nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate. - Romani 8:7.

24. Dacă o ființă în Christos îl are în gând pe Dumnezeu și Împărăția Sa și devotamentul inimii Sale este în întregime pentru Dumnezeu, chiar dacă organismul lui este carne și este nedesăvârșit însă în fața lui Dumnezeu nu este în carne. Apostolul clarifică acest lucru atunci când spune: „Voi nu sunteți cu trupul ci cu Spiritul, dacă Spiritul lui Dumnezeu sălășluiește în voi. Dacă cineva nu are Spiritul lui Christos atunci acela nu este al lui Christos.” (Romani 8:9) Aceasta este cerința unei persoane care va fi pe placul lui Dumnezeu, și nimeni altcineva nu primește ungera lui Iehova. Cel care are Spiritul lui Christos are și gândirea lui Christos, și este, prin urmare, cu cugetare spirituală. El este devotat Împărăției lui Dumnezeu și nu este deloc ridicat sau deranjat de lucrurile oamenilor.

25. Discutând despre războiul la care sunt supuși discipolii lui Christos, apostolul spune: „Căci noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, puterilor, conducătorilor întinericului acestei lumi, împotriva răutății spirituale din locurile înalte.” (Efeseni 6:12) Acest lucru indică faptul că cel invizibil, Satan și armatele sale nelegiuite se războiesc împotriva noilor ființe ale lui Isus Christos, la fel cum au făcut împotriva lui Isus Christos Însuși, și ca discipolul lui Christos, pentru a fi cu cugetare spirituală, trebuie să fie împotriva lui Satan și a organizației acestuia și în întregime de partea lui Iehova Dumnezeu și a organizației sale. Nu poate exista nici un compromis. Nu există nimic comun celor două ci există un conflict mortal între acestea. Atunci, a avea gândirea lui Christos înseamnă a fi împotriva lumii, care este organizația Diavolului. Cuvintele lui Iacov sunt ușor înțelese în lumina acestui adevăr, adică a fi prieten al lumii înseamnă a fi un dușman al lui Dumnezeu, și a căutat aprobarea oamenilor face ca persoana în cauză să fie dușmanul lui Dumnezeu. - Luca 16:15.

Siguranță

26. O persoană ce are gândirea lui Christos și care, prin urmare, este cu cugetare spirituală poate aprecia ce se dorește a spune prin cuvintele textului: „Numele Domnului este un turn tare; cel drept fuge în el și stă la adăpost.” (Proverbe 18:10) În cazul lui Isus partea ce mai mare și mai importantă a lucrului Său constă în justificarea numelui lui Iehova, pe care Satan L-a defăimat. În cazul celor care au gândirea lui Christos partea cea mai mare și mai importantă a lucrurilor este de a avea un rol în justificarea numelui lui Iehova. Iehova a făcut în așa fel încât acesta problemă să apară clar în ultimele zile deoarece a sosit momentul pentru justificarea Numelui Său. El i-a permis lui Satan să rămână până acum și să își continue calea nelegiuită iar acum s-a ajuns la punctual culminant. L-a încoronat pe Preaiubitul Său Fiul ca Împărat și L-a trimis să conducă. Judecata lui Iehova este că Satan și organizația sa trebuie distruși, iar acest lucru va fi împlinit în scurt timp de către Isus Christos. Toți cei ce sunt în Christos și prin urmare au gândirea Lui se bucură acum că Dumnezeu a făcut să fie posibil ca ei să aibă un rol în executarea judecăților Sale. Bineînțeles, rolul lor este acela de

a anunța judecățile Domnului. Împărăția a luat naștere și a început, de aceea, noi ne aflăm la revărsatul zorilor, în perioada tânără a acelei Împărății. Din această cauză este scris în legătură cu cei ce am gândirea lui Christos: „poporul Tău se oferă de bunăvoie în ziua puterii Tale, într-o oștire sfântă.” (Psalmi 110:3, A.R.V.) Asemenea persoane au un singur gând și acela este de a face voia lui Iehova. Fiind hotărâți asupra stabilirii voinței Sale aceștia au cercetat Scripturile și au învățat din acestea care este voia Domnului în legătură cu ei; și acum ei sunt hotărâți să împlinească voia Sa sfântă, și nu se vor lăsa întorși de la a face așa ceva de nimic apărținând acestei lumi sau de orice altceva.

27. Oamenii nelegiuți sunt cei care L-au cunoscut la un moment dat pe Dumnezeu și care au refuzat să facă voia Lui asociindu-se cu lumea și de aceea ei sunt cu cuget trupesc. Judecata lui Iehova este ca toți cei nelegiuți să fie distruși. (Psalmi 145:20) În armonie cu aceste lucruri apostolul spune: „Să fii cu cuget trupesc înseamnă moartea.” Cei care au gândirea lui Christos sunt în siguranță deoarece ei văd că numele lui Iehova va fi justificat acum și că Numele Său este deasupra tuturor și are o importanță supremă. Ei își adoptă poziția de partea lui Iehova și cu bucurie supunându-se voinței Sale exprimate vor deveni martorii Săi și se vor bucura să Îi vestească Numele. De aceea, pentru ei numele lui Iehova este un turn tare sau o fortăreață și deoarece ei sunt în Christos ei sunt drepti și își ocupă locul în acest turn și sunt în siguranță.

Stăpânirile Înalte

28. Stăpânirile Înalte sunt cele din organizația lui Iehova cărora Acesta le-a delegat autoritatea de a lucra în Numele Său. Iehova și Isus Christos sunt „Stăpânirile Înalte”, în timp ce Iehova însuși este puterea supremă. În partea invizibilă a organizației lui Iehova sunt sfinții credincioși care au fost ridicați în slavă alături de Isus Christos; în timp ce pe pământ există o parte vizibilă a organizației Sale alcătuită din cei ce sunt în întregime consacrați lui Dumnezeu și Împărăției Sale. Aceștia din urmă sunt numiți “rămășiță” și trebuie să aibă gândirea lui Christos dacă vor primi aprobarea finală a lui Dumnezeu. În cazul acestora toate instrucțiunile din partea organizației lui Dumnezeu trebuie să fie duse la îndeplinire, nu pentru a-i mulțumi pe oameni, ci pentru a-L slăvi și a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acești credincioși constituie clasa “servului credincios și înțelept” ce se află acum pe pământ căreia Domnul i-a promis anumite drepturi în Împărăția Sa. Servul are în gând doar cunoașterea și împlinirea voinței lui Dumnezeu, de aceea, este scris în legătură cu El: „Să îl păstrezi în pace pe cel cu mintea ca a ta căci se încrede în tine.” (Isaia 26:3) Toți cei ce sunt în Christos au ajuns acum la unitatea spiritului și toți aceștia au o singură gândire. În legătură cu biserica de la acea vreme apostolul scrie: „Faceți-mi bucuria ca să aveți o minte la fel. Nimic să nu fie făcut din ceartă și slavă zadarnică; dar în smerenia minții fiecare să îl prețuiască pe celălalt mai mult decât pe sine însuși”. (Filipeni 2:2,3) Prin urmare, fiecare persoană ce are gândirea lui Christos caută să facă cu puterea sa ceea ce i s-a poruncit să facă. Dacă acest lucru ar fi aceea de a produce „cărți

mai bune și mai multe” astfel încât numele lui Iehova să fie vestit și persoana respectivă urmărește cu credință și cu sârguință acel lucru, atunci se poate spune cu adevărat despre acea persoană că are gândirea lui Christos și de aceea este cu cugetare spirituală. El se supune Stăpânilor Înalte. Ceea ce este pe placul lui Dumnezeu este credința în lucrarea sarcinilor date. Acestora le sunt adresate cuvintele Domnului Isus : „Nu vă temeți de lucrurile pe care le veți suferi ; iată că diavolul vă va arunca pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți puși la încercare ; și veți fi prizonieri timp de zece zile ; fiți credincioși până la moarte și Eu vă voi da coroana vieții”. (Apocalipsa 2:10) Rămășiței i se poruncește în mod special acum să fie ascultătoare față de Stăpânirile Înalte, și anume, Iehova și Isus Christos, și aceasta cuprinde și poruncile ce le sunt trimise prin organizația lui Iehova Dumnezeu. Ei trebuie să facă acest lucru fără a ține seamă de ceea ce spune lumea ; și împlinirea acestora cu credință în Dumnezeu reprezintă o dovadă a cugetului spiritual.

Neclintirea devotamentului

29. Cugetul lui Christos este exprimat prin cuvintele proorocului lui Iehova care a spus : „Cine este orb dar este slujitorul meu sau surd și este mesagerul pe care îl trimit ? cine este la fel de orb ca cel ce este desăvârșit, și la fel de orb ca slujitorul Domnului”. (Isaia 42:19) Servul ales al lui Dumnezeu este cel menționat aici și acel serv este orb față de toate lucrurile din lume, nu are nimic de-a face cu aceasta, ci este împotriva ei ; și acel serv îi este în întregime devotat lui Iehova și Împărăției Sale, de aceea este de neclintit în devotamentul său. Același gând a fost exprimat de către apostol atunci când acesta a spus : „Fac acest lucru”. Cei ce fac parte din clasa rămășiței au sentimentele puse pe seama lui Iehova și a Împărăției Sale, și pe nimic altceva. Devotamentul lor este tot acolo. Făcând parte din clasa servului, al căror cap este Isus Christos, și aceștia au gândirea Lui. Aceștia nu se implică în slujire ca persoane ce fac pe placul oamenilor și se tem de Dumnezeu în inima lor. Ei se bucură în urma avertismentului apostolului, și adică : „și orice faci , fă din inimă ; știind că de la Domnului vei primi recompensa moștenirii Tale ; căci tu îl slujești pe Domnul Christos”. (Coloseni 3:23,24) Fiecare dintre cei ce fac parte din rămășiță va avea în minte acest Scripturi și va fi sârguincios să împlinească lucrurile pe care Domnul i le-a încredințat de făcut. Unii au fost însărcinați să pregătească mesajul într-o formă scrisă, alții să duce acel mesaj al Împărăției către oameni astfel încât numele lui Iehova să fie vestit. Toți sunt uniți deoarece cu toții fac același lucru , iar acest lucru este vestirea și preamărirea numelui lui Iehova. Toți cei ce sunt în Christos trebuie să fie în armonie. Din cauza imperfecțiunilor din trupul lor aceștia nu pot fi capabili să se mulțumească unii pe alții, dar devotamentul inimilor lor trebuie să fie pentru Domnul și pentru Împărăția Sa și în întregime pentru a-L mulțumi pe acesta.

30. Fiind cu cugetare spirituală nu se vor lăsa copleșiți de ipocrizie pretinzând a fi ceea ce nu sunt și ceea ce nu pot fi. Precum Împărăția în care sunt chemați , unde trebuie să existe patru laturi, ei trebuie să îl reprezinte cu

sinceritate pe Iehova și Împărăția Lui. Aceștia vor fi total surzi lingușirilor oamenilor și criticilor lor aspre. Vor refuza să se alăture oricărui lucru din această lume. Ei știu că Iehova are întotdeauna dreptate și căile sale sunt sfinte și drepte. Ei știu că Isus Christos este imaginea clară a lui Iehova și că El este în întregime devotat dreptății. Ei știu că pentru a fi sfinți și ei trebuie să fie consacrați în întregime lui Iehova și Împărăției Sale, care este dreaptă și adevărată. Fiecare dintre cei ce fac parte din rămășița cunoaște voia lui Dumnezeu deoarece aceasta a fost clarificată. Fiecare își va pune în gând împlinirea acesteia și cu o determinare de neclintit de a face voia lui Dumnezeu și continua pe calea bună. Cu gândirea și devotamentul inimii asemeni lui Isus Christos rămășița merge înainte în bătălie, privind spre acea zi fericită când vor putea fi asociați cu frații lor credincioși în Împărăție, care au fost credincioși în devotamentul lor față de Dumnezeu și care i-au păstrat poruncile, și care acum sunt pentru totdeauna alături de Isus Christos. Continuând astfel până la sfârșit, rămășița credincioasă va fi la momentul potrivit pentru totdeauna în slujirea lui Iehova și alături de Isus Christos va preamări pentru totdeauna numele Celui Prea înalt.

Întrebări pentru studiul berean.

1 Cine este Iehova? Pentru cine este El vizibil sau invizibil? Cine va înțelege și va aprecia termenul cu cugetare spirituală.

2 Cu ce rezultat își exercită Iehova voința? Explicate și aplicați pasajele de la a) Filipeni 2:13 b) Efeseni 3:20 c) Filipeni 4:13 d) 2 Corinteni 12:10

3. Indicați importanța lămuririi gândirii lui Dumnezeu și gândirii lui Isus Christos?

4,5 Ce spun Scripturile în legătură cu dreptatea lui Iehova și despre gândirea Sa față de cei ce fac binele și cei ce fac răul.

6 Cum poate afla omul care este cu adevărat gândirea lui Iehova? Ce motiv este necesar în ajutarea unei astfel de cunoașteri? Arată prin Scriptură, că Iehova ține seama de aceasta și cum ține seama de ea.

7 . Arată texte scripturale în legătură cu sfințenia lui Iehova și, în plus, cu dreptatea sa. Cum poate fi sau cum poate deveni o ființă sfântă?

8 Comparați poziția și atitudinea originală a lui Lucifer cu cea din prezent, și explicate diferențele

9 Descrieți poziția preumană, privilegiul și modul în care a acționat Isus Christos așa cum se menționează la Proverbe 8:20,30.

10,11 Cum exprimă pasajul de la Psalmi 40:8 atitudinea lui Isus Christos față de voința și legea lui Iehova? Citați Scripturi care indică care a fost scopul continuu și al modului de a acționa al lui Isus Christos. Comparați-l pe acesta cu modul de a acționa al lui Satan.

12 Care este concluzia evidentă ce poate fi trasă din afirmația de la început Domnul Isus era zilnic plăcerea lui Iehova alături de afirmația înregistrată la Filipeni 2:6-8.

13 Indicați devotamentul prompt față de Iehova la ajungerea la vârsta pentru preoție, și după aceea.

14,15 Indicați, cu ajutorul Scripturilor, cât de diferită era mintea lui Christos de tendința generală din partea oamenilor, ilustrând ce se dorește a spune prin expresia gândirea lui Christos.

16,17 Explicați cum o concepție falsă asupra termenului cu cugetare spirituală a condus la adoptarea unui standard fals de devotament.

18,19 Atunci ce se dorește a spune prin expresia cu cugetare spirituală, așa cum această expresie este folosită în Scripturi? Ce s-a gândit în general dar incorect despre însemnătatea expresiei conformat cu această lume? La ce concluzie eronată în întregime și practică a dus aceasta?

20,21 Explicați dacă fiecare ființa ce este născută din spirit este cu cugetare spirituală. Ce este dubla gândire și cum se manifestă? La ce conduce această și cum?

22,23 Care este ideea generală dar incorectă a expresiei cu cugetare trupească? Ilustrați adevărul în legătură cu lucrurile afirmate în Romani 8:7.

24 Ce idee prezintă cuvintele apostolului de la Romani 8:9?

25 Ce fapt de o importanță maximă este indicat în pasajul de la Efeseni 6:12? Cum ajută acesta în clarificarea pasajului de la Iacov 4:4?

26,27 Aplicați pasajul de la Psalmi 110:3 în legătură cu textul anual. De asemenea, și afirmația că a fi cu cugetare trupească înseamnă moartea.

28 Cine sunt Stăpânirile Înalte? Cine constituie organizația lui Iehova? La cine se referă termenul rămășiță și care este calea pe care această o urmărește? Aplicați Filipeni 2:2,3. Cui și în legătură cu ce se aplică Apocalipsa 2:10?

29 Ce se dorește a spune prin unitatea scopului? Ilustrați. Explicați Isaia 42:19. Indicați importanța sfatului de la Coloseni 3:23,24

30 Atunci, care este calea pe care o vor urma cei cu cugetare spirituală, și spre ce sfârșit fericit?

Unitatea Tatălui și a Fiului

În momentul în care Isus a spus “Eu și Tatăl Meu suntem unul singur”, acesta s-a referit la “Sfânta Treime” care este învățată în “crezul apostolilor”?

La ce s-a referit Isus atunci când s-a rugat, chiar înainte de crucificarea Sa, ca ucenicii Lui să poată fi una cu El, precum și El este una cu Tatăl Său?

Atunci când ființa Isus s-a apropiat de sfârșitul preoțimei Sale pământești El le-a spus discipolilor Săi: “Dacă Mă iubiți pe Mine atunci păstrați poruncile Mele. și Eu Mă voi ruga Tatălui și el vă va oferi vouă un alt Mângâietor, ca acesta să locuiască cu voi veșnic; chiar spiritul adevărului; pe care lumea nu îl poate primi, deoarece nu îl vede și nici nu îl cunoaște: dar voi îl cunoașteți; căci el locuiește alături de voi și va fi în voi.” (Ioan 14:15-17) În aceste Cuvinte El a arătat foarte clar diferența dintre El Însuși, Tatăl Său, și Spiritul Sfânt. El a zis că se va ruga

Tatălui Său ca El să îl trimită pe mângâietor și că acesta este Spiritul Sfânt, și că Spiritul Sfânt va locui în discipolii Săi deoarece aceștia erau ai Lui și deoarece Dumnezeu i-a ales să fie ai Lui. Apoi, El a indicat că încă mai erau lucruri pe care ei nu le puteau înțelege dar că ei aveau să fie botezați cu Spiritul Sfânt și că ei vor înțelege. El a spus: “Când Spiritul adevărului va veni acesta vă va călăuzi în adevăr.” (Ioan 16:13) Spiritul Sfânt le-a fost dat discipolilor de Rusalii, așa cum indică în mod clar Scripturile, și apoi discipolii au vestit pe măsură ce Spiritul Sfânt le-a dat cuvintele. (Faptele Apostolilor 2:4) Această este vremea când discipolii au primit ungera Domnului Dumnezeu prin intermediul Capului, Isus Christos, și au fost înveșmântați cu putere și autoritatea de a vesti, și de atunci înainte ai au vestit adevărul cu îndrăzneală și fără frică. - Faptele Apostolilor 4:13.

A sosit și vremea ca Isus să își termine lucrul pe care Tatăl i l-a încredințat. Isus știa că în scurt timp avea să fie crucificat. Știa că avea să stea în fața oamenilor că dușman al Tatălui Său; adică, că oamenii îl vor privi că un păcătos și că va muri că un păcătos. Acest lucru a reprezentat o mare încercare pentru El. El s-a rugat lui Dumnezeu, Tatăl Său din ceruri: „Tată, a venit momentul, slăvește-ți Fiul, astfel încât și Fiul să Te slăvească pe Tine: Te-am slăvit pe pământ: am terminat lucrarea pe care Mi-ai încredințat-o”. El a declarat Numele Tatălui Său oamenilor. El nu a căutat să fie înălțat, ci dorința Lui cea mare a fost aceea, de a se întoarce la comunitatea de care s-a bucurat mai înainte și la relația de încredere cu Tatăl Său.. Prin urmare, El s-a rugat: “și Acum, Tată slăvește-Mă pe Mine cu Tine, cu slavă pe care am avut-o alături de Tine înainte de facerea lumii.” - Ioan 17:1,4,5.

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu, așa cum insistă preoțimea, atunci de ce și-ar spune Lui Însuși o asemenea rugăciune? Ori se ruga la sine însuși ori înșela. Orice variantă ar alege învățători aceștia se găsesc fără sprijin în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Isus i-ar fi fost egal Tatălui Său în putere și în veșnicie nu ar fi existat niciun motiv ca el să se roage cu această ocazie sau cu oricare altă ocazie.

Înainte de acel moment, Isus le-a spus discipolilor săi: “Eu și Tatăl Meu suntem una . . . nu credeți că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu vi le spun despre Mine: ci Tatăl care locuiește în Mine, El lucrează. Credeți-Mă căci Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine: credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” (Ioan 10:30; 14:10,11) Aceste texte au fost luate de preoții trinității pentru a dovedi că Tatăl și Fiul sunt una și aceeași persoană. Chiar Isus clarifică ce înseamnă unitatea Lui însuși cu Tatăl. În rugăciunea Sa rostită în ultima noaptea în care a fost pe pământ înainte de crucificarea sa, printre alte lucruri, el i-a spus Tatălui Său: “Nu mă rog doar pentru aceștia, ci și în cei ce vor crede în Mine prin intermediul cuvântului lor; că ei toți să fie una; așa cum și Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, că și ei să fie în Noi: ca lumea să creadă că Tu Mi-ai trimis și slava pe care Tu mi-ai dat-o Mie eu am dat-o lor; că ei să fie una așa cum și noi suntem una.” (Ioan 17: 20-22) Aici, Isus se ruga pentru cei ce vor crede în El și care vor fi unși membrii ai trupului Său, adică ai bisericii. Dumnezeu l-a

făcut pe El să fie Cap al bisericii, ca El și biserica să fie una. El i-a învățat acest lucru pe discipoli și discipoli au învățat mai departe.

Pavel a scris: “Căci așa cum trupul este unul și are multe membre și toate membrele aceluia trup fiind mai multe, sunt un trup, așa este și Christos.” (1Corinteni 12:12) Pavel a dat un exemplu al acestui lucru, folosind soțul și soția: “Dar așa vrea să știți căci.... capul femeii este bărbatul; și capul lui Christos este Dumnezeu. (1Corinteni 11:3) căci soțul este capul soției, așa cum și Christos este capul bisericii: și el este Mântuitorul trupului” (Efeseni 5:23) Cu această luminare a problemei de către apostoli, noi putem vedea clar ce a însemnat Isus. Așa cum soțul este capul soției sale, așa și Christos este Capul bisericii. Așa cum soțul și soția sunt priviți ca o singură unitate, așa se întâmplă și cu Isus Christos și biserica Sa. Așa cum Christos se afla deasupra bisericii, și Dumnezeu se afla deasupra lui Christos; prin urmare, aceștia sunt un singur element în organizație. Soția îl recunoaște pe soțul ei în calitate de conducător, biserica îl recunoaște pe Isus în calitate de conducător și Isus îl recunoaște pe Dumnezeu în calitate de conducător. Această este ideea pe care o exprima în continuare apostolul când spune: “Mai presus de orice domnie și putere și măreție și stăpânire și nume care este numit, nu doar în această lume ci și în cea ce va veni ; El i-a pus totul la picioare și L-a făcut să fie capul tuturor lucrurilor din biserică, care este trupul Său, plinătatea celui ce împlinește totul în toți.” (Efeseni 1:21-23) Astfel este dovedită unitatea totală a lui Dumnezeu, Christos și a bisericii. Aceștia sunt uniți de o putere invizibilă și din această cauză se spune că ei sunt una în spirit. Există o armonie deplină între Dumnezeu Tatăl, și Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu și biserica, membrii trupului Său. Acest lucru reprezintă încă o altă contradicție absolută a doctrinei sfintei treimi și a doctrinei reîncarnării.

Atunci când Isus se afla în grădina Ghetsimani și era conștient că îl aștepta o moarte rușinoasă, el s-a rugat lui Dumnezeu Tatăl Său. El nu se ruga lui însuși la acea vreme. Dacă cei care cred în doctrina trinității au dreptate atunci el se ruga Lui însuși și astfel comitea înșelătorie. Dacă aceștia se înșală și Scriptura are dreptate, El se ruga lui Dumnezeu cu sinceritate și adevăr. (Psalmi 118:8,9) Pavel mărturisește că El s-a rugat Tatălui Său și că a fost auzit. “Care în zilele sale pământești aducea rugăciuni și cereri cu lacrimi și strigăte celui ce avea puterea să îl izbăvească de la moarte, și care a fost ascultat din cauza evlaviei sale. Deși el Era Fiul, el a învățat supunerea prin lucrurile pe care le-a pățit.” - Evrei 5:7,8.

Când mulțimea a venit să-L aresteze pe Isus unul dintre discipoli săi, într-o încercare de a-și apăra Domnul, a tăiat urechea slujitorului marelui preot: și apoi Isus i-a spus: “Pune sabia la locul ei: căci toți cei ce apucă sabia vor ieri de sabie . Tu crezi că Eu nu îl pot rugă acum pe Tatăl Meu și acesta îmi va da mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:52,53) Dacă Isus ar fi fost chiar Dumnezeu încarnat , așa cum preoțimea a spus oamenilor, și dacă El îi era egal lui Dumnezeu în putere și în veșnicie, de ce ar fi spus El asemenea cuvinte? De ce a spus că se putea ruga Tatălui Său pentru ajutor? De ce să nu își exercite puterea El

însuși? Isus a vorbit întotdeauna adevărul, și dacă acesta ar fi fost Dumnezeu atunci El nu ar fi afirmat că se putea ruga Tatălui Său și va primi ajutor imediat.

De ce a ignorat preoțimea toate aceste afirmații ale lui Isus și ale apostolilor, de ce s-au apucat de o dogmă sau o doctrină pe care nici măcar ei înșiși nu o pot explica și pe care nimeni nu o poate înțelege și de ce insistă să învețe o doctrină care îl dezonorează pe Dumnezeu și distruge valoarea marelui sacrificiu de răscumpărare? Există un singur răspuns: aceștia sunt de bunăvoie sau cu forța instrumente în mâinile dumnezeului acestei lumi, Satan Diavolul, care i-a folosit să orbească mințile oamenilor, să îi împiedice pe oameni să înțeleagă planul măreț al lui Dumnezeu de mântuire și împăcare. - 2 Corinteni 4:4.

Abundența mărturiilor scripturale dovedește fără urmă de îndoială căci, Cuvântul a fost începutul creației lui Dumnezeu; că a fost voia lui Dumnezeu ca omul să fie răscumpărat din moarte și din mormânt; că iubirea lui Dumnezeu a fost cea care L-a îndemnat pe El să facă prevederi pentru împăcarea omului; că nu poate exista nici o împăcare cu excepția acesteia în acord cu dreptatea; că dreptatea putea fi împlinită doar prin jertfa unei vieți umane desăvârșite; că dacă Adam și neamul lui aveau să fie eliberați, o altă ființă umană desăvârșită trebuie să ia locul lui Adam ca un înlocuitor în moarte; că Dumnezeu a transpus viața Logosului de pe faza spirituală la aceea omenească și l-a făcut pe acesta bărbat și nimic mai mult; că Isus a fost născut de o femeie dar nu și cu ajutorul unui bărbat; ci a fost născut prin puterea lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt; că, prin urmare, era desăvârșit, sfânt, nevinovat și separat de păcătoși și că Dumnezeu L-a făcut astfel pentru a deveni Răscumpărarea și Mântuitorul omenirii, ca oamenii să aibă viață. - Matei 20;28; Ioan 10:10.

Cei trei patriarhi, oameni ai credinței

Începutul organizației tipice a lui Dumnezeu pe pământ a fost Avraam, care la început se numea Avram. El a fost bunicul lui Iacov, denumit mai apoi Israel. El mai este cunoscut și bun sub denumirea de tatăl celor credincioși. (Galateni 3:9) El era considerat un om drept și prietenul lui Dumnezeu. (Iacov 2:23; Isaia 41:8) Bineînțeles, ca orice om, el nu era desăvârșit fiind unul dintre descendenții lui Adam ; dar inima sa era dreaptă și el credea în Dumnezeu și Îl slujea pe El, de aceea credința lui a fost considerată drept neprihănire. Așa cum este scris în Cartea Genesa, capitolul cincisprezece, versetul șase: „și el credea în Domnul ; și El [Domnul] i-a recunoscut lui[Avram] neprihănirea”. - Romani 4:9,24.

Avram a locuit alături de tatăl său Terah în Ur în Haldea. Trecuseră doar două generații și, așa cum era obiceiul preluat de la strămoșii săi, Avram avea să afle despre calea greșită a lui Adam. Avea să învețe despre Abel și despre modalitatea în care Dumnezeu a răsplătit credința lui Enoh. De asemenea, el mai avea să afle că Noe a fost salvat de la potop doar din cauza credinței sale de către

Dumnezeu și tot din cauza credinței sale el a fost folosit pentru a reîncepe să populeze pământul. Capitolul doisprezece din Genesa ne arată cum Avram a ales calea credinței și încrederii în Domnul Dumnezeu. Supunându-se poruncii lui Dumnezeu, Avram a părăsit ținutul neamului său și a călătorit într-un ținut străin ce era ocupat la acea vreme de cananiți și astfel cunoscut sub denumirea de Canaan. (Genesa 12:7) Apoi, Avram a călătorit în partea de sud a țării. Acolo era foamete și Avram a mers spre Egipt.

Dumnezeu i-a făcut promisiuni lui Avram conform cărora el va avea moștenitori, și că prin intermediul lui și al seminței sale va veni binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. Diavolul ura sămânța, în armonie cu vorbele lui Dumnezeu declarate către șarpe în Grădina Edenului : “și voi pune dușmănie între tine și femeia ta și între sămânța ta și sămânța ei ; îți va lovi capul și tu îi vei lovi călcâiul.” (Genesa 3 :15) Fără îndoială că, șarpele care este Diavolul, știa despre promisiunea ce îi fusese făcută lui Avram. Astfel, el a conceput un plan ca soția lui Avram să fie luată de Faraon, unul dintre slujitorii lui Satan, și astfel să îl oblige pe Dumnezeu, fie să accepte acest urmaș ce nu era sfânt sau să își nege propriul cuvânt. Satan a aranjat lucrurile astfel încât prinții lui Faraon să o vadă pe frumoasa soție a lui Avram și mai apoi aceștia să meargă la Faraon și să o recomande regelui, ca acesta să își mulțumească pofta; acest lucru însemnând o unealtă ușoară pentru a duce la îndeplinire planul Diavolului. (Genesa 12:15-17) Prin urmare, Faraon a făcut ca Sara, frumoasa soție a lui Avram să fie adusă la palat, cu intenția de a se lăuda. Dar Domnul Dumnezeu i-a protejat pe Avram și pe Sara aducând mari plăgi peste casa lui Faraon ; iar regele alarmându-se, a trimis-o pe Sara înapoi fără să se atingă de ea. Astfel a eșuat un alt plan nelegiuit al lui Satan.

Apoi, Avram s-a întors în țară Canaanului și Dumnezeu i-a făcut din nou promisiuni că va avea acel ținut pentru el și pentru sămânța lui după aceea. (Genesa 13:15) Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani Dumnezeu i-a apărut și i-a spus : “Eu sunt Dumnezeu Atotputernic, mergi înaintea Mea și fii desăvârșit. Și numele tău nu va mai fi Avram ci va fi Avraam ; căci pe tine te-am făcut tată al multor neamuri. Te voi face rodnic , și voi face din tine neamuri întregi, și regi se vor naște din tine. Și voi stabili legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam, pentru un legământ veșnic, că eu voi fi Dumnezeul tău și Dumnezeu al seminței tale după tine. Și îți voi da ție și seminței tale după tine ținutul în care tu ești un străin, tot ținutul Cannanului, pentru o stăpânire veșnică ; și Eu voi fi Dumnezeul lor.” - Genesa 17:1,5-8

Cugetându-se mereu la aceea ca să zădărnicească scopurile Domnului, Satan a făcut o nouă încercare de a pune mâna pe Sara, soția lui Avraam, astfel încât sămânța promisă să fie pângărită. De data aceasta planul lui Satan a fost pus în aplicare prin intermediul regelui Abimelec, conducătorul filistenilor. Iar Dumnezeu a contracarat din nou planul celui nelegiuit. - Genesa 20:1-7; 21:32.

Atunci când Sara a trecut de vârsta la care putea avea copii, și Avraam avea o sută de ani, Dumnezeu a îngrijit starea aceasta în aparență neprielnică și a făcut

ca Sara să conceapă și să poarte în pântece un fiu ; și aceasta a fost numit Isaac. Apoi Domnul i-a promis lui Avraam : “În Isaac va fi numită sămânța ta.” (Genesa 21:1,12) Faptul că Isaac a preumbrit sămânța promisiunii prin intermediul căreia binecuvântările vor veni omenirii este enunțat clar de către mărturia divină. (Galateni 3:8,16 ; 4:22-28.

La acea vreme Domnul a dat un exemplu viu care a preumbrit derularea unei părți a planului Său. În acest exemplu, Avraam a fost folosit pentru a-l reprezenta pe Dumnezeu, în timp ce Isaac a fost folosit pentru a-l reprezenta pe singurul născut și iubit Fiul al lui Dumnezeu, care mai apoi s-a numit Isus. Oferirea lui Isaac pe altar de către Avraam a preumbrit faptul că Fiul lui Dumnezeu va fi oferit drept un mare sacrificiu pentru a oferi o jertfă pentru păcat pentru beneficiul lumii, cu scopul ca la momentul hotărât de Dumnezeu oamenii de pe pământ să fie izbăviți de dușman, de influența sa rea și de faptele sale nelegiuite care au adus moartea asupra rasei umane. Avraam nu a priceput înțelesul ilustrației. În cazul lui era vorba pur și simplu despre credință. Dumnezeu îi porunca ce să facă, și el împlinea acele lucruri. Acest lucru a însemnat un test pentru credința lui Avraam, dar acesta a trecut cu bine de test și Dumnezeu i-a răsplătit credința.

În crearea acestui exemplu, Domnul Dumnezeu l-a ghidat pe Avraam să îl ia pe Isaac, singurul său fiu, pe care îl iubea foarte mult și în care își pusese toate speranțele, și să meargă la muntele Moria și acolo să îl ofere asemeni unei jertfe arse. Deoarece Dumnezeu i-a spus lui Avraam, în Isaac va fi numită sămânța ta, și că binecuvântările vor veni prin intermediul lui, acest sacrificiu al singurului său fiu a reprezentat un test crucial. Ascultând de porunca Domnului, Avraam a adus lemn pentru altar, foc și un cuțit, și cu aceste provizii el și fiul său au călătorit spre muntele Moria. Avraam a construit altarul, a pus lemnul, l-a legat pe fiul său Isaac și l-a așezat pe acesta pe altar, deasupra lemnului și apoi și-a întins mâna și a apucat cuțitul pentru a-și ucide fiul. Încă o clipă și l-ar fi înjunghiat pe fiul său. Planul lui Dumnezeu era acela de a testa și de a dovedi credința lui Avraam. Deoarece Avraam a trecut cu bine de test, Domnul Dumnezeu a oprit mâna care ar fi putut ucide fiul. Înregistrarea din cartea Genesa, capitolul douăzeci și doi, versetele de la unsprezece la optsprezece spune : “Atunci îngerul Domnului a strigat la el din ceruri și a spus, Avraam, Avraam : și el a spus, Aici sunt. și îngerul a spus : nu pune mâna pe băiat, și nici să nu-i faci nimic : căci acum eu știu că tu te temi de Dumnezeu, văzând că nu l-ai cruțat pe fiul tău, singurul tău fiu. și Avraam și-a ridicat ochii și a văzut în spatele său un berbec prins cu coarnea într-un tufiș. și Avraam a mers și a luat berbecul și l-a adus ca jertfă în locul fiului său. și Avraam a numit acel loc Iehova va avea grijă și din această cauză de zice și astăzi La Muntele Domnului va fi văzut. Și îngerul Domnului a strigat pentru a doua oară din ceruri către Avraam și a spus : Pe mine însumi am jurat, spune Domnul, : pentru că tu ai făcut acest lucru și nu l-ai cruțat pe fiul tău, singurul tău fiu; te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța precum stelele din ceruri, și precum nisipul care este la țărnul mării, și sămânța ta va stăpâni porțile

dușmanilor săi: și prin sămânța ta vor fi binecuvântate neamurile pământului; căci tu mi-ai ascultat vocea.” Preumbrirea profetică realizată de acest exemplu a fost mai apoi dusă la îndeplinire în fiecare privință: “Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât și-a dat unicul născut Fiul, că oricine va crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu nu și-a trimis Fiul în lume pentru a o pedepsi pe aceasta; ci ca lumea să fie izbăvită prin intermediul lui. - Ioan 3:16,17.

După aceea Rebeca a devenit soția lui Isaac, și Rebeca era stearpă. Dar Isaac l-a rugat pe Domnul și Rebeca a conceput un copil. Aceasta a dat naștere unor gemeni și aceștia au fost numiți Iacov și Esau. Dumnezeu a făcut clar faptul că Iacov va fi cel care va moșteni promisiunea și că prin intermediul lui va veni sămânța pentru binecuvântarea omenirii. Satan, atent la faptele nelegiuite și urmându-și calea obișnuită, a elaborat un plan prin care Esau să îșiucidă fratele, pe Iacov. (Genesa 27:42,43). Iacov a fugit în ținutul Haran. Pe drumul spre acest ținut el a dormit pe un deal ce mai târziu a fost denumit Betel. Drept pernă el a folosit o piatră, ca o saltea pământul gol și ca acoperământ, bolta cerească. În timp ce dormea Domnul i-a apărut în vis și i-a spus: “Eu sunt Domnul Dumnezeu al lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac: ținutul în care ești acum ți-l voi da ție și seminței tale; și sămânța ta va fi precum praful pământului; și vă veți întinde spre vest și spre est și spre nord și spre sud: și prin tine și sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Și iată, eu sunt cu tine, și te voi păzi în toate locurile unde mergi și te voi aduce din nou în acest ținut; și nu te voi părăsi până ce nu voi împlini cele despre care ți-am vorbit. - Genesa 28:13-15.

Vorbim despre același Iacov al cărui fiu Iosif a fost vândut în Egipt și care mai târziu a devenit un conducător al aceluși ținut și care a mărturisit în numele Domnului Dumnezeu. Același Iacov care a fost tatăl mulțimilor de israeliți pe care Dumnezeu i-a izbăvit în mod miraculos din Egipt. Din acea zi până în prezent Dumnezeu a cauzat un lanț de evenimente care să întruchipeze și să preumbrească dezvăluirea succesivă a marelui Său plan, indicând spre Mântuitorul lumii care va mântui din mâinile dușmanului și de la influența sa nelegiuită fiecare rasă umană care își va arăta credința față de Dumnezeu.

Iacov a avut doisprezece fii și aceștia au devenit conducătorii celor douăsprezece seminții ale neamului Israel. Iacov a îmbătrânit și a venit și vremea ca acesta să moară. El i-a chemat înaintea sa pe fii săi, și mintea sa fiind pusă în mișcare de către puterea invizibilă a lui Dumnezeu, el a dat glas unei mari proorocii: “Toiagul de domnie nu se va îndepărta de Iuda și nici judecata de la picioarele lui până nu va veni Silo și la el se vor adună oamenii.” (Genesa 49:10) Toiagul de domnie reprezintă dreptul de a conduce. Judecata îl indică pe cel care va ghida poporul pe care aceștia vor merge, care îi va răsplăti și îi va proteja și îi va învăța calea spre viață. Silo înseamnă Mesia sau marele Mântuitor. La el se vor adună oamenii. Astfel, Domnul Dumnezeu a făcut ca o proorocie să fie rostită de către Iacov, proorocie în care se prembrea venirea Celui care va nimici lucrarea nelegiuită a Diavolului și care va face și ceea ce necredinciosul Lucifer ar fi trebuit

să facă atunci când era desăvârșit, înainte că fărădelegea să fie găsită în el și înainte să devină Satan Diavolul.

Scrisori

Recunoștință în fața lui Iehova.

Dragă Frate Rutherford

Timp de o perioadă îndelungată noi ne-am simțit constrânși să scriem și să vorbim despre recunoștința pe care o simțim în inimile noastre față de Iehova pentru maniera minunată în care tu ești folosit pentru a împărți rămășiței în această perioadă dezvăluirea minunată a profețiilor. Cuvintele nu pot exprima marea noastră plăcere și bucurie când am citit *Justificare*, volumele unu, doi și trei și mai mult, când am avut privilegiul; de a da mai departe aceste lucruri oamenilor, care au cu adevărat nevoie de acest mesaj căci ei nu știu după ceea ce tânjesc.

Așa cum spune și apostolul Pavel: Îi mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru tine . . . , te menționăm în rugăciunile noastre neîntreruptul tău serviciu al credinței, al iubirii și al răbdării speranței în Domnul nostru Isus Christos, în fața lui Dumnezeu și a Tatălui nostru.

Cu multă iubire creștină

Fratele și sora ta din serviciul lui Iehova,
Frank și Louie Holley, Pionieri, Marea Britanie.

Mângâiere, putere, curaj

Dragă frate Rutherford

Cartea *Păstrarea* a sosit ieri în timp ce noi eram plecați în serviciu, și dorim să îți mulțumim pentru ea, și nu numai pentru această carte ci și pentru celelalte trimise mie. Mi-am dorit de foarte, foarte mult ori să îți scriu, să îmi exprim aprecierea pentru nenumăratele vești bune pe care Domnul ți-a permis să ni le clarifici. Știu că ești foarte ocupat și fără îndoială că uneori ești obosit; așa că m-am stăpânit.

Rămășița se înfruptă acum din această manifestare a iubirii și îngrijirii Sale.

Când prima carte *Lumina* și cea de-a doua au apărut eram prea fericit pentru a exprima în cuvinte ceea ce am simțit. După ce am citit câteva capitole din prima carte am lăsat-o de-o parte și am început să mă plimb prin casă. Unul dintre fii mei mi-a spus, „Mama ce se întâmplă cu tine?”

Eu am răspuns la această întrebare: „Sunt atât de fericită. Doar gândește-te, Domnul mi-a permis să am un rol mic în revărsarea acestor șapte sticlute și eu abia acum aflu ceea ce înseamnă acest lucru.”

Când articolele în legătură cu Mordoheu și Ester au apărut eu am simțit un mare calm și le-am spus celorlalți: „Oh, cât mi-aș dori că aceste lucruri să vină la noi și sub formă unei cărți ; este o nestemată.”

Mi-a oferit mângâiere, putere și curaj să știu că dacă continuăm credincioși o să avem parte de protecție, indiferent de încercările care ne așteaptă.

Două zile în această săptămână eu nu am putut fizic să ies; așa că am strâns toate cele patru articole despre Ruth și am citit. M-am simțit extraordinar; nimeni din jur nu m-a întrerupt, m-am bucurat cu adevărat de ele. Când m-am întors ieri ai am găsit cartea *Păstrarea* am deschis imediat la primul paragraf de la pagină 276 și am terminat articolul despre Ruth și acum sunt pregătită să încep cartea de la început, și anticip mari plăceri și profit din această recitare a lor.

Atrag atenția de foarte multe ori pe zi spre bunătatea lui Iehova prin faptul că ne-a oferit înțelegere în legătură cu cartea lui Ezechiel la această vreme.

A fost o surpriză și un răspuns la o rugăciune atunci când articolele despre Estera și Ruth au apărut sub o singură copertă.

Fie ca iubitul Tată să continue să te folosească în vestirea către copiii săi pașii ce se așează înaintea noastră.

Cu multă iubire,
Unul dintre martorii lui Iehova,
Mary Lee McDaniel, Alabama

Mai hotărâtă să continui

Draga frate Rutherford,

Te rog acceptă mulțumirile mele pentru cartea *Justificare* , Volumele Unu, Doi și Trei și pentru prețioasă carte *Păstrarea*. Este minunată. Cum ne încurajează la credință și ne face mai hotărâți să continuăm în acest minunat serviciu!

Ce privilegiu să fiu unul dintre martorii lui Iehova la această vreme! Sunt foarte multe lucrurile pe care ți le-am putea spune, dar, știind cât de valoros este timpul tău, nu îți vom răpi decât suficient încât să îți spunem cât de mult ne bucurăm de adevărurile binecuvântate care vin din partea lui Iehova prin intermediul peniței tale, și știind că Iehova este capabil să îi păstreze pe toți cei ce sunt ascultători de El ne face să iuțim bătălia de la porți mai mult în fiecare zi.

Îi cer Tatălui ceresc să continue să te aibă în pază, eu unul dintre martorii lui

Iehova,
Anne Morrison, Indiana.

Recunoscător pentru rolul avut în serviciul Împăratului

Draga frate Rutherford:

Te salut în numele Împăratului nostru

Nu mai pot rezista ispitei de a-ți scrie câteva cuvinte într-o încercare infimă de a-mi exprima sincera iubire creștină și admirația pentru tine ca un martor

credincios și silitor pentru Tatăl nostru ceresc și pentru iubitul Său Fiu, Împăratul nostru. Cum poate inima ta dragă să pulseze în dorința sa intensă de a vedea cuvântul și numele Tatălui nostru ceresc justificat.

Spiritul consacrat și credincios manifestat de către tine în executarea serviciului ce ți-a fost desemnată de către Tatăl nostru ceresc ar trebui să fie, și chiar este, o mare inspirație pentru rămășița credincioasă în aceste vremuri tulburi.

Sunt recunoscător mai mult decât pot exprima pentru marele privilegiu de a avea chiar și un rol mic în serviciul Împăratului și de a mă înfrupta la masa Sa pe care o pregătesc servii Săi credincioși, încercați și adevărați atât de frumos pentru încurajarea, întreținerea și păstrarea părții pământești a Sionului.

Cartea *Justificare*, partea întâi s-a dovedit a fi un aperitiv pentru pregătirea volumului doi și volumului trei, care au lămurit pentru toți întrebarea prezenței lor în organizația lui Iehova. Fiecare persoană ce face parte din rămășiță știe acum care este poziția sa și unde anume. Este ca atunci când se aprinde lumina într-o camera luminată doar de o singură lumânare.

Apoi vine și cartea *Păstrarea* care ar trebui să risipească pentru totdeauna orice îndoieli sau temeri sau sentințe de nesiguranță care se pot strecura pe neașteptate în mințile martorilor lui Iehova, care din cauza slăbiciunilor omenești pot fi supuși încurcăturilor lui Satan și acoliților săi.

Prin slava tatălui ceresc, voi merge înainte, străduindu-mă în mod constant să cânt slava Sa tot mai tare într-o manieră plăcută lui, temându-mă de nimic altceva în afară de supărarea lui Iehova prin lipsa zelului. Te asigur, dragă frate Rutherford, sunt alături de tine atât cât îmi stă în puteri ; dacă o să mor, o să mor.

Fie că pacea lui Iehova să te învăluiească în mod constant , oferindu-ți acel sentiment de siguranță pe care Satan și toți agenții săi nu îl pot străpunge, aceasta este rugămintea umilă a tovarășului tău serv și martor.

Pentru cauza Împăratului nostru.

D. S. Tennent, Pionier.

Pregătiți războiul

Dragă frate Rutherford.

Am primit cartea *Păstrarea* în urmă cu o săptămână și câteva zile, dar am fost atât de ocupat încât nu am putut trimite o înștiințare până acum. Văd un portabil în tren și simt că trebuie să trimit un cuvânt de mulțumire pentru binecuvântarea Domnului prin intermediul serviciului tău credincios.

Lecția din Anuar din această dimineață a adus în atenție pagină 150 din cartea *Păstrare* din afirmația clară din această conform căreia :

“Trebuie să ne așteptăm ca fiecare parte din organizația nelegiuită a lui Satan să continue să mărsăluiească spre Armagedon cu determinarea deplină de a distruge în întregime rămășița lui Dumnezeu și de a opri tot lucrul de mărturie pentru numele lui Iehova de pe pământ. Nu mai există nici o soluție pentru rămășiță. Aceștia trebuia să meargă pe calea pe care Dumnezeu le-a indicat-o,

știind că devotamentul lor continuu lipsit de egoism față de Cel Prea Înalt, le va asigura păstrarea sa și mântuirea lor.

Acest paragraf exprimă elementul de baza al lucrării din prezent și esența instrucțiunilor care i-au agitat atât de mult pe prieteni la Houston și la San Antonio și care oferă un stimul pentru activitate și zel în vizitele de serviciu pe care eu am fost privilegiat să îi urmez.

Antrenarea lucrătorilor acum, ca instrucțiunile pe care adunările le-au implementat atât de rapid, reprezintă detalii care trebuie să fi fost trecute cu vederea înainte. Atitudinea minții pe care aceste adunări o lasă prietenilor este în mor remarcabil favorabilă pentru rezultate inedite, și aceste rezultate sunt clare așa cum nu au mai fost vreodată.

Chiar și în sudul conservator o energie și un stimul sunt trezite care vor fi cu siguranță clare în rezultate, și niciodată nu a mai existat o așa bucurie la a lua parte la lucrul de serviciu.

Lunile septembrie, octombrie și noiembrie au abundat în binecuvântări cum nu s-a mai întâmplat până acum în lucrul de serviciu, și eu îi sunt recunoscător Domnului pentru privilegiile și oportunitățile pe care mi le-a acordat.

Prietenii realizează că ei trebuie să se pregătească pentru război și înțeleg importanța de la Ioel 3 :9,12 a cărui însemnătate am trecut-o cu vederea înainte ca această carte *Păstrarea* să ne informeze.

Pregătiți-vă pentru război, treziți oameni puternici, toți războinicii să se apropie, lăsați-i să vină.

Este un lucru plin de bucurie să îi vezi pe acești oameni puternici că răspund și că se trezesc cu adevărat și cu siguranță că ei fac acest lucru aici, în sudul Texasului așa cum se întâmplă peste tot sub stimulul și chemarea lui Ghedeon al lui Iehova.

Recunoscător mărețului nostru Comandant Suprem pentru chemarea la luptă și plin de mulțumire că noi auzim strigătul, sunt mai mult decât nerăbdător să fiu în bătălie până ce victoria va fi proclamată.

Al dumneavoastră în iubire și bucurie în serviciul Împărăției.
M. L. Herr

Cu adevărat puterea lui Iehova.

Dragă frate Rutherford

Pacea și slava lui Iehova ce depășește orice înțelegere fie cu tine.

Te salut în numele lui Iehova, sunt prea sărac pentru a-mi exprima în vreun fel aprecierea și să îți spun că sunt recunoscător marelui Iehova Dumnezeu și de asemenea să îți mulțumesc ție și Societății pentru nenumăratele și variate daruri pe care Iehova le-a servit oamenilor săi prin organizația Sa la această vreme.

Cu adevărat puterea lui Iehova este cea care mi-a permis să văd marile binecuvântări pe care el le are pentru oamenii săi în viitor. În timpul vizitei fratelui Koerber, între 9 și 11 decembrie, în Sayton , Ohio, Iehova a avut dovezi

pentru toți cei ce Îl iubesc în legătură cu necesitatea unității cu scopul justificării cuvântului și numelui Său.

Cu adevărat aceasta este momentul când noi avem șansă din partea lui Iehova Dumnezeu să ne exprimăm iubirea față de el vestind oamenilor ca singura speranță pentru omenire este Împărăția lui Iehova Dumnezeu.

Frate drag te rog să mă pomenești în rugăciunile tale, și eu îmi voi aminti totul înaintea scaunului de domnie al slavei.

Bucuria Domnului să fie partea ta pentru veșnicie.

Fratele tău din serviciul Împăratului.

Andrew, Maskos, Pionier.

Aduce bucurie și tărie

Dragul meu frate Rutherford

Numele lui Iehova să fie slăvit acum și pentru totdeauna

Aceste cuvinte de apreciere din inima pentru cel Prea Înalt sunt spuse ca rezultat al hrănirii cu lucrurile slăvite găsite în cartea *Păstrarea*. Cu siguranță că este lucrarea Domnului și este minunată în ochii noștri ; căci eu o găsesc a fi hrană potrivită pe masa Domnului Dumnezeului nostru în această zi a bătăliei și aduce bucurie și tărie și mângâiere într-o vreme de nevoie pentru a ne permite să fim curajoși și îndrăzneți în ducerea luptei până la porțile dușmanului.

Adunarea din Eston care acum stă că o singura unitate în oștirea Domnului, se hrănește cu foarte multe adevăruri prețioase și promisiuni găsite în cartea *Păstrarea* pe măsură ce această se pregătește să meargă în cucerirea orașelor și trezește în inima acest cântec : “Domnul este puterea și cântecul meu și devine mântuirea mea.” - Psalmi 118:14.

Și în timp ce îi mulțumesc lui Dumnezeu, cel ce oferă toate aceste binecuvântări prin intermediul Domnului Christos, îmi doresc, să îmi exprim recunoștința și față de tine, frate Rutherford, pentru serviciul și truda iubirii tale, și exemplul pentru rămășiță în ascultare, supunere și devotament plin de iubire față de marele Iehova Dumnezeu, în aducerea roadelor Împărăției.

Din nou, slăvit fie numele lui Iehova.

Cu multă iubire, tovarășul tău soldat în oștirea Împăratului.

Hiram P. Kleinhand, Pennsylvania.

Entuziasmat pentru o activitate mai mare și zel

Draga frate Rutherford.

Cvartetul martorilor lui Iehova din Kentucky, cântă cu inimile pline de fericire, „Măreț este Dumnezeu nostru și trebuie să fie laudat.” Nu a mai existat niciodată un motiv atât de important pentru laudarea numelui său sfânt.

Cărțile *Justificare* au entuziasmat inimile rămășiței la o mai mare activitate și zel în ascultarea poruncilor Domnului ; și în timp ce noi încă ne lăsăm

pradă gândurilor în legătură cu aceste lucruri, au apărut cele treisprezece broșuri și cartea *Păstrarea*. Într-adevăr ferestrele cerului sunt deschise și ploile de binecuvântări, au ploi torențiale în acest an.

Inima noastră se bucură în mulțumire și slavă în noua carte *Păstrarea*, darul încurajării de la Dumnezeu pentru biserică, în care Iehova în înțelepciunea sa divină și-a ascuns promisiunea prețioasă pentru a proteja rămășița sa credincioasă și în care acum își dezvăluie secretul chiar înaintea de oră critică.

De asemenea, noi ne bucurăm de mobilizarea trupelor ce sunt mai interesate de acțiunea împotriva mulțimii Diavolului, și care pot strigă de bucurie pe măsură ce noi primim rapoarte despre curajul oștirii Domnului în atacarea dușmanului într-un război agresiv. - Faptele Apostolilor 4:29.

Noi dorim să ne exprimăm adâncă apreciere pentru devotamentul tău credincios față de Iehova și pentru îndrăzneala ta în vestirea adevărului care va preamări și va slăvi numele lui Iehova în fața tuturor dușmanilor Săi iar acest lucru îi mângâie și îi încurajează pe cei unși ai Săi.

Suntem lângă inima și lângă sufletul tău în acest mare serviciu de purtare a roadelor Împărăției către oameni, și ne bucurăm să fim folosiți în serviciul continuu în justificarea Numelui Său slăvit.

Ne amintim de tine în fața scaunului de domnie al slavei astfel încât binecuvântare Domnului să fie a ta și ca El să continue să te folosească în lauda Sa.

Al tău în serviciul bucuros a Împăratului nostru.

Fratele Arthur F. Bradford, Sora Mabel Barton și sora Ella G. Hogan,
Pionieri.

Cel mai mare privilegiu

Dragă frate Rutherford

Slăvit fie Iehova că te-a folosit în oferirea cărții *Păstrarea*, un dar atât de prețios, exact la momentul potrivit. M-a emoționat cu siguranță și m-a umplut cu o și mai mare credință în Dumnezeu pe care Îl servesc, lucrul de mărturie în Împărăție este cu adevărat un mare privilegiu, cel mai mare privilegiu ce i-a fost oferit vreodată vreunei ființe.

Le adresez mulțumirile mele și dragostea creștină familiei Bethel în împărțirea măreției lor cu cei ce trudes alături de ei în iubire.

Slăvit fie Iehova pentru toată bunătatea Săi iubitoare.

Dora Wadams, Pionier.

The background of the page is a yellow-toned illustration. At the top, there are several towers or watchtowers with crenellated tops. A large banner stretches across the middle of the page, containing the title. Below the banner, there are more towers and some figures. In the bottom left corner, there is a more detailed illustration of a group of people standing in front of a stone wall or tower. The overall style is that of a woodcut or a simple line drawing with a yellow wash.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

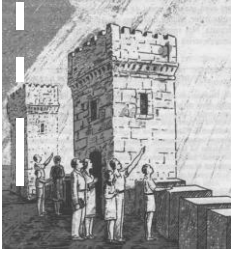
15 FEBRUARIE 1933

Nr. 4

Cuprins:

ONOAREA LUI IEHOVA	- Pag.85
VIZIUNE DESPRE ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA	- Pag.98
ISPITĂ ȘI ACTIVITATEA PUBLICĂ A CREDINCIOȘIEI	- Pag.101
NOUL ÎMPĂRAT ÎȘI ÎNCEPE DOMNIA	- Pag.104
SCRISORI	- Pag.107

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 FEBRUARIE 1933

Nr. 4

ONOAREA LUI IEHOVA

„Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume singur este IEHOVA, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul” – Psalm 83:18.

ONOAREA lui Iehova stă în legătură strânsă cu poporul Lui credincios. Iehova a denumit clasa servului Său, să-I fie de mărturie și să vestească, că El este Dumnezeu. Rămășița credincioasă, care în prezent se află pe pământ, este compusă din martorii vizibili ai lui Iehova. Iehova a pus cuvântul Său în gura acestor martori, și le-a poruncit ca să iasă și să vestească oamenii Cuvântul Său. Când spune că și-a întins mâna peste ei, aceasta trebuie să însemne că rămășița este amenințată cu nimicire, însă cu toate acestea, Iehova, prin atotputernicia Lui o apără, și în timpul acesta îi vestește, că în toate privințele este asigurată. Este potrivit și scriptural a spune, că aceia care-i urăsc pe martorii lui Iehova, de fapt îl urăsc pe însuși Iehova, și prin urmare sunt dușmanii lui Dumnezeu. Iehova luminează pe rămășița Sa, și în timp ce face aceasta, îi descoperă pe dușmanii Lui și în același timp îi arată, în ce relație stă cu onoarea Numelui Său. Binele și viața rămășiței, întrucât este credincioasă, ascultătoare și devotată lui Iehova, va sta în legătură cu justificarea Numelui Său. Aceasta va dovedi că Iehova poate să pună pe pământ astfel de creaturi, care în cele mai grele împrejurări rămân credincioase față de El și neprihănirea lor și-o vor dovedi față de El, și că el păzește pe aceia, care într-adevăr Îl iubesc.

2. Psalmul 83 este o rugăciune îndreptată spre Iehova, ca să-și nimicească dușmanii, pentru ca Numele Lui mare și demn de onoare să fie dat în știre între oameni, și pentru ca aceștia să poată ști că Iehova, El singur, este Cel Prea Înalt. Astăzi, numai o singură clasă de oameni există pe pământ, care cu sinceritate și cu adevărat dorește să cinstească Numele lui Iehova, și aceasta este clasa servului Său credincios pe care Iehova a făcut-o de martora Lui pe pământ. Rugăciunea din Psalmul 83 a fost scrisă așadar profetică, ca o rugăciune a „servului—sau a rămășiței, și este deci potrivit și la loc pentru ea, ca să se roage astfel, deoarece Iehova în Cuvântul Său a făcut consemnarea cu aprobare. Isus când era pe pământ, a zis ucenicilor Săi: „Rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc—(Matei 5:44). Oare aceste cuvinte ale lui Isus stau în contradicție cu Psalmul, care a pus în gura rămășiței o rugăciune, ori pot fi aduse în armonie ambele explicații ale Scripturii? În cuvântul lui Dumnezeu nu există texte scripturale, care se contradic. Toate sunt în armonie deplină. Să ne mai cugetăm la aceea, că Isus a zis: „Cât despre vrăjmașii mei... aduceți-i încoace, și tăiați-i înaintea mea—(Luca 19:27)

Isus a citat și cuvintele psalmistului, bazându-se pe ele: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale— Luca 20:42, 43.

3. Apostolul ne îndeamnă, să împărțim corect cuvântul adevărului. Textele sus amintite sunt în deplină armonie, dacă ele sunt aplicate la vremea potrivită. Ele dovedesc că lunga răbdare a lui Dumnezeu durează până la un timp stabilit, și că după aceea El acționează, ca să nimicească pe dușmanii Lui. În decursul timpului, când Isus a trebuit să stea și să aștepte la dreapta lui Iehova, urmașii lui credincioși au trebuit să se roage pentru cei ce-i asupreau și-i prigoneau. Ei au făcut aceasta și nu au căutat să se răzbune în nici un chip, deoarece ei aveau mereu în cuget cuvintele lui Iehova: „A mea este răzbunarea, eu Mă voi răzbuna—Pe când urmașii lui Cristos în perioada de timp amintită mai sus s-au rugat pentru vrăjmașii lor, au fost în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu, anume, ca să aștepte, până când Dumnezeu va stârpi pe dușmani. Timpul răbdării lui Iehova a ajuns la capăt și El a trimis pe marele Său Funcționar, Judecător și Executor, ca să execute asupra dușmanului sentința Lui judecătorească scrisă cu secole înainte. Întrucât timpul hotărât al lui Iehova, de a se folosi de măsuri aspre împotriva dușmanului, a sosit, prin urmare este și timpul hotărât pentru martorii Lui credincioși, de a arăta, că ei sunt în armonie deplină cu voința Sa, când se roagă, ca Iehova să nimicească pe dușmanii Lui și aceasta o va face în curând. Rămășița credincioasă nu se roagă, pentru ca Dumnezeu să nimicească pe alții, numai pentru că aceia au săvârșit ceva nedreptate rămășiței, ci pentru că acești dușmani urăsc pe Dumnezeu și s-au răsculat împotriva Lui. Rugăciunea rămășiței nu va grăbi nicidecum lucrarea lui Iehova, și nici nu urmăresc scopul acesta, însă evident căci contribuie scopului, de a arăta, că rămășița dovedește ascultare deplină față de Iehova și este în deplină armonie cu acțiunile Lui arătate în Cuvântul Său.

4. Următoarele cuvinte sunt adresate urmașilor lui Isus Cristos: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu—(1 Corinteni 4:5). Acest text scriptural sprijină mai departe faptul, că timpul joacă un rol foarte important în aplicare potrivită a textelor scripturale. Urmașii Domnului Isus sunt avertizați, ca să nu judece nimic până ce El nu va fi venit la Templu, ca să judece. După ce El a apărut la Templu cu îngerii care servesc sub comanda Lui, ca să judece, rezultă din aceasta, că toți aceia care sunt făcuți o parte a clasei Templului, trebuie să fie în deplină armonie cu El, și că vor avea ceva de făcut în legătură cu judecata. (Psalm 149:9). Este deci timpul pentru judecată; și în armonie cu cuvintele apostolului, de a nu judeca nimic înainte de vreme, textul citat mai pe urmă arată cu totul evident, că trebuie să vină o vreme, când rămășița va avea ceva cu judecata. Lucrul de executat de rămășiță constă în aceea de a vesti în lume judecățile scrise deja. Membrele rămășiței nu au nimic cu aceea, ca să judece pe una sau alta persoană.

Nu ar fi potrivit pentru cineva, care face parte din rămășiță, ca să o ia înaintea altuia și să-l judece. Rămășița vestește judecățile lui Iehova, care mai dinainte au fost însemnate împotriva dușmanilor. Cei din rămășiță se roagă către Dumnezeu, de a duce la îndeplinire scopul prevestit al Lui. Ei trebuie să fie precauți și să nu creadă în mod greșit, că ar avea drept să judece persoane.

5. La timpul hotărât, Domnul a dat poporului Său o explicare a cuvintelor, care se referă la „omul fărădelegii, fiul pierzării— care este adversarul lui Dumnezeu. Psalmul optzeci și trei se pare să fie un sprijin pe mai departe a dovezii scripturale, care descoperă pe acest dușman mare al Celui Prea Înalt. Fără îndoială, Pavel era condus de spiritul lui Dumnezeu, ca să scrie ceea ce stă scris în al doilea capitol al epistolei a doua către Tesaloniceni, și prin aceea să explice și mai bine Psalmul 83. Descoperirea „omului fărădelegii—evident că are aceeași influență asupra clasei, care constituie pe omul fărădelegii, pe care l-au avut cuvintele lui Isus îndreptate lui Iuda, care este ilustrația acestei clase; Isus a vorbit către Iuda: „Fă repede ce ai de făcut—Din acest moment Iuda a fost cunoscut clar și hotărât ca o unealtă a lui Satan, și el a îngăduit, până când a ajuns în totul sub influența diavolului. De la publicarea adevărului despre „omul fărădelegii—preoții s-au folosit de felul cel mai răutăcios și ordinar de cuvântări împotriva martorilor lui Iehova, și puterea și influența lor au folosit-o în direcția ca să aducă suferință corporală acestor martori. În lucrul lor nelegiuit au găsit sprijin și îndemn din partea acelorora, care odinioară au fost luminați despre scopul lui Iehova, și despre care se presupunea, că ei au avut adevărul, și care probabil, că erau și în adevăr; acuma ei însă sunt dușmanii lui Iehova și a organizației Sale. Unii dintre acești amintiți mai pe urmă s-au pronunțat foarte dușmănoși asupra martorilor lui Iehova și s-au folosit de cuvinte răutăcioase, deoarece martorii lui Iehova sunt credincioși în vestirea Numelui Său mare și sfânt.

6. Psalmul optzeci și trei, este o ilustrație profetică a unei încercări de a nimici pe poporul de legământ al lui Dumnezeu. Această profecie a avut o împlinire în mic, atunci, când Amoniții, Moabiții și Edomiții în asociere au întreprins un atac împotriva Israelitilor. (2 Cronici 20). Marea împlinire este atacul asupra poporului credincios al lui Dumnezeu, ce se pune la cale prin puterile unite a acelorora, care afirmă că ar fi creștini. Evident că Psalmul trebuie să-și aibă împlinirea deplină în zilele când Numele lui Iehova va fi dat în știre tuturor oamenilor, și aceasta se arată clar în versetul al optsprezecelea al Psalmului. Noi azi ne găsim în acest timp și rămășița înaintează cu sârguință în lucrarea lui Iehova, pentru a vesti Numele Lui cel sfânt. Aceia însă care se luptă împotriva acestui lucru, sunt conducătorii religioși și asociații lor pe față, și aceștia primesc încurajare și mare înlesnire din partea acelei clase de oameni, care odinioară erau împreună cu rămășița și au afirmat că ar fi în adevăr, acuma însă au devenit adversarii lucrării, pe care Iehova lasă să se facă pe pământ. Ei se dau de gol îndeosebi atunci, când se sfătuiesc împreună contra celor ocrotiți de Iehova, anume poporul Său credincios.

7. Martorii lui Dumnezeu care formează rămășița, au îndreptat o provocare organizației lui Satan. Preoțimea și unii care odinioară erau în adevăr, iar acum au devenit contrarii lui afirmă că ar avea dreptul să vorbească pentru Iehova, că rămășița ar fi trufașă, dacă afirmă că este martorul lui Iehova. Contrarii fac conspirație ca să-i nimicească pe martorii lui Iehova. Capitolul 38 a profeției lui Ezechiel explicat în cartea *Justificare*, partea a II-a, arată că, Gog, cel mai înalt funcționar al lui Satan, a întreprins o conspirație împotriva martorilor lui Iehova și amestecă și pe alții în conspirația aceasta. Prin credință în Cuvântul lui Dumnezeu și prin dovezi din afară, care arată împlinirea ei, văd acuma martorii lui Iehova, că conspirația aceasta s-a constituit, și pentru grăbirea conspirației se vor manifesta fapte evidente. „O faptă evidentă—înseamnă aici o procedură deschisă sau evidentă care va fi exercitată pentru punerea la cale a unei învoieli sau intenții de a face rău martorilor lui Iehova. Astfel de proceduri sunt în curs aproape peste toată întinderea lumii, unde domnește a șaptea stăpânire mondială. Dacă mai multe creaturi fac conspirație, însă numai unul sau mai multe creaturi lucrează ca să facă rău martorilor lui Iehova, cu toate acestea aceasta este procedura tuturor conspiratorilor, și pe toți îi face vinovați în fața lui Dumnezeu. În timp ce executarea acestei conspirații este în curs, Dumnezeu în aparență este un spectator liniștit și pentru aceasta se roagă rămășița: „Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea și nu te odihni Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă și cei ce Te urăsc înalță capul—(Psalm 83:1, 2). Precum un șarpe încolăcit își ridică capul, pentru ca să se azvârle asupra victimei sale, așa fac acuma și dușmanii lui Dumnezeu.

8. Împlinirea acestui Psalm nu este o chestiune simplă, că oamenii nelegiuți caută, să cauzeze pagube urmașilor lui Cristos. Profeția se referă la vremea când Dumnezeu va fi provocat de cei nelegiuți; și aceasta se manifestă în atacul deschis pe față a nelegiuților împotriva acelorora, care pe față și deschis, plini de putere vestesc Numele lui Iehova. Aceasta nu este numai o încercare de a face pe martorii lui Iehova să tacă, ci o încercare energetică, de a-i stârpi. Clasa nelegiuită precum spune psalmistul și-a ridicat capul, și vestește cu obrăznicie că martorii lui Iehova trebuie stârpiți.

9. Precum Estera și Mardoheu au recunoscut pericolul ce-i amenința, așa vede acum și rămășița pericolul ce o amenință. Rămășița știe că are privilegiul de a se ruga către Dumnezeu, și profetul pune în gura ei cuvintele potrivite; faptele și profeția corespund întocmai în aceea că acum a sosit ziua împlinirii rugăciunii și în acord cu acesta se roagă pentru nimicirea dușmanului lui Dumnezeu. Cu toate că în aparență Dumnezeu tace, totuși de fapt, nu tace. Într-un alt loc al Cuvântului Său, dă învățătură poporului Său despre aceea, pentru ce permite El dușmanului nelegiuit, care să pună la cale persecutarea martorilor Săi credincioși. Iehu a fost o ilustrație a lui Cristos Isus. Iehu a făcut pe dușmanii lui Dumnezeu, ca să îmbrace hainele, care cu siguranță și hotărâre i-a făcut cunoscuți ca dușmanii lui Dumnezeu, și după ce aceasta s-a întâmplat, a pus ca să-i ucidă. În același fel lasă Domnul Isus, ca Marele Funcționar Executor al lui Iehova, pe Gog și pe reprezentanții Diavolului de pe pământ, care deși afirmă, că sunt închinători ai lui

Dumnezeu, afirmația cărora este falsă, ca să se dea de gol cu totul ca dușmanii lui Dumnezeu. Aceasta o fac întrucât se poartă cu dușmănie față de unșii lui Dumnezeu. Întrucât declară, că aprobă ca unșii lui Dumnezeu să fie stârpiți, se fac ei înșiși cunoscuți cu totul hotărât ca dușmanii lui Dumnezeu. Pentru aceasta spune psalmistul: „Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine— Psalm 83:3.

10. Expresia folosită aici de profet „se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine—arată că unii din aceia care iau parte la conspirație, au o cunoștință precisă despre martorii lui Iehova și lucrul pe care-l fac. Această descriere corespunde exact asupra acelor care erau cândva în adevăr și au mers împreună cu aceia, care acum formează pe rămășiță. Aceia care au fost scoși, când Domnul a venit la Templul Său, și care formează pe clasa „servului rău”, au devenit contrari pe față a rămășiței care cu sârguință servește pe Iehova. Precum Iuda, înainte de a deveni „Fiul pierzării—a avut legături de încredere cu Isus, astfel și membrele clasei preumbrite de Iuda, erau odinioară într-o legătură de încredere cu clasa servului credincios. Clasa „servului rău—stă acum în fruntea acelor care sunt arătați ca „omul fărădelegii—Ceea ce clasa „servului rău” întreprinde în ascuns împotriva rămășiței lui Dumnezeu, se pune în vedere rămășiței prin Domnul, deoarece faptul acesta este important pentru rămășiță. Relatările Scripturii și faptele cu privire la „omul fărădelegii—evident că pentru aceia se amintesc, pentru ca rămășița să fie avertizată și trează, și totdeauna să țină înaintea ochilor locul, unde este sigură și ocrotită.

Credincioșii Lui

11. Psalmul optzeci și trei nu putea să aibă o împlinire definitivă înainte de venirea Domnului la Templul lui Iehova. Înainte de acel timp consacrații erau numai niște persoane singurate, care numai lui Iehova și lui Isus Cristos au fost cunoscuți. Prin venirea Domnului la Templu și prin strângerea la un loc a sfinților, credincioșii au fost făcuți o unitate. Aceasta s-a întâmplat în urma ascultării de îndrumările lui Iehova. (2 Tesaloniceni 2:1; Psalm 50:5). Motivele pentru această strângere laolaltă se par să fi fost următoarele: (1) Iehova a voit să aducă la unitate pe ai Săi, pentru ca astfel să poată comunica cu ei, ca și cu unul; (2) El a voit să aibă un popor pentru Numele Său, care trebuie să fie martorul Lui; (3) El a voit să descopere stăpânitorilor de pe pământ pe martorii Lui, și prin aceasta să-și dovedească puterea, că poate să aducă pe pământ oameni, care în probe grele rămân credincioși Lui și prin aceasta își vor dovedi neprihănirea față de El. Acești oameni sunt cunoscuți ca rămășița și în ziua de bătălie trebuie să fie luptătorii Lui și prin urmare clasa credincioasă a lui David de pe pământ, care pe față și deschis pășește împotriva monstrului, care este „omul fărădelegii—Judecata și lucrul de separare prin Cristos Isus a avut deja loc, când Isus Cristos a venit la Templu, și atunci a apărut clasa „servului rău”. Cristos Isus aduce acuma la unitate pe „clasa servului Său credincios—și predă acestui serv lucrul lui de pe pământ. Ambele părți stau față-n față cu dușmănie hotărâtă. Cele două semințe constituie liniile de bătaie. Iehova va avea acuma creaturi pe pământ, care cu curaj pășesc înaintea

domnitorilor și a națiunilor și vor vesti Numele și onoarea Celui Prea Înalt. Acest fapt supără pe cei ce au devenit necredincioși, și ei se sfătuiesc împreună, pentru a cauza strâmtorarea acestor martori ai lui Iehova; în urma acestui fapt sunt ei dușmanii pe față ai lui Dumnezeu.

12. Psalmul descoperă ceata conspiratorilor. Sunt amintiți „Edom și Ismaeliții, Moab și Hagaritiți și Ammon—care toți erau rude cu Israelii. Judecând pe baza celor mai bune autorități, și Ghebaliții erau înrudiți cu Israel. Ceilalți care sunt amintiți, cu excepția lui Assur sau Asiria, erau deja în țara Palestinei înainte de Israelii care s-au adăpostit acolo. Assur sau Asiria era o țară îndepărtată, care a fost amestecată în conspirație. Rudeniile de aproape amintite reprezintă în ilustrație foarte bine pe aceia care au fost cândva în adevăr. Ceilalți care sunt amintiți în Psalm, arată potrivit pe elementele, care constituie pe așa numita creștinătate organizată, care combat pe aceia care cu curaj vestesc Numele lui Iehova. Conspiratorii s-au hotărât cu tărie, ca să nimicească pe rămășița care afirmă că este o națiune și care acuma de fapt este o națiune, pentru ca să nu mai existe ca o națiune. (Psalm 83:4). Conspiratorii spun: „Să punem mâna pe locuințele lui Dumnezeu!—(Psalm 83:12) Conspiratorii vorbesc în înțelesul: „Voim să întemeiem împărăția pentru noi înșine și noi voim să stăpânim lumea— În fruntea acestor conspiratori stă Gog și înapoia lui Gog stă vicleanul și nelegiuitul Satan, care spune: Lumea este a mea și eu mi-am format-o. Conspirația și toți conspiratorii sunt împotriva lui Iehova și împotriva Împărăției Sale. Pentru aceasta sunt ei împotriva martorilor lui Iehova. Iehova spune dușmanilor: „Eu sunt împotriva voastră—Deci chestiunea din discuție este arătată clar, și ziua bătăliei este aproape.

13. Credincioșii lui Iehova văd rândurile bătăliei și sunt nerăbdători în așteptarea bătăliei și a biruinței care, precum o știu, va fi câștigată negreșit de Funcționarul Executiv al lui Iehova. Rămășița știe, că se află în mare pericol; rugăciunea și implorarea sa nu o mărginește numai la siguranța ei proprie, ci se roagă, ca războiul să se înceapă și să se sfârșească cu o biruință desăvârșită spre onoarea Numelui lui Iehova prin nimicirea dușmanului. Ei știu că stârpirea dușmanului trebuie să aibă loc. Rămășița va fi cuprinsă de spiritul unei mâini drepte împotriva tuturor acelora, care se luptă contra lui Iehova Dumnezeu, și astfel se roagă pentru stârpirea dușmanului, pentru ca să știe toți că Iehova singur este Cel Prea Înalt. Aceia însă care neglijează sau se codesc să se roage în felul acesta, vor dovedi, că ei nu sunt credincioși față de Dumnezeu. Deci rămășița nu ezită, ca să rostească rugăciunea prescrisă prin cuvintele profetului lui Iehova. Ei se roagă pentru nimicirea definitivă a răului, pentru ca toți aceia, care doresc dreptate și viață, să poată cunoaște, că Iehova este Cel Drept și Dătătorul vieții. În vreme ce se roagă astfel, lucrează în armonie cu rugăciunea, întrucât umblă din loc în loc spun altora, că Iehova este Dumnezeu, că Împărăția a sosit, și că aceasta este speranța omenirii.

Dușmanii lui Dumnezeu

14. Ce face pe cineva un dușman intenționat al lui Dumnezeu? Împrejurarea, că cineva se refuză să dea ascultare poruncilor și îndrumărilor lui Dumnezeu, după ce a primit deja o cunoștință despre Dumnezeu și Împărăția Sa de sub Cristos. La început, așa se credea că numai atunci se săvârșește păcatul de moarte, dacă cineva ar nega prețul de răscumpărare. Dacă cineva crede în sângele lui Cristos Isus ca preț de răscumpărare și face un legământ cu Iehova iar după aceea neagă sângele lui Cristos Isus ca preț de răscumpărare pentru oameni, atunci fără îndoială se lipsește pe sine însuși de viață pentru totdeauna. Partea cea mai mare a acestui păcat este însă călcarea intenționată a voinței lui Dumnezeu, și prin urmare acesta este păcatul de moarte. Este o purtare obraznică față de Dumnezeu și o disprețuire a îngrijirii lui Dumnezeu. Există încă și alte căi, pentru a săvârși păcat de moarte, pe lângă negarea prețului de răscumpărare. Cel puțin trei căi deosebite și separate sunt amintite în Scriptură care pricinuesc păcat de moarte. „Vai de ei, căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core—(Iuda 11). Aceia, care au afirmat că sunt în Cristos, și care au fost în legătură de încredere cu credincioșii Lui, se numesc aici „pete în ospețele voastre de iubire— Despre aceștia spune Scriptura: „Aceștia sunt pete în ospețele voastre de iubire, mâncând cu voi și păcându-se fără de frică; norii sunt fără de apă, purtându-se de vânturi; arbori tomnatici și fără fruct; de două ori morți și deședăciți. Valuri furioase de mare, spumegându-și rușinea lor; stele rătăcitoare cărora se păstrează negura întunericului veșnic— Iuda 12, 13.

15. Acest păcat al lui Cain a fost înaintea lui Dumnezeu un păcat de trufie. Darul lui consta din roadele pământului, care nu i-au cauzat nici un fel de jertfă. Cu darul său nu era în legătură nici un sânge, prin care se confirma, că judecata de moarte asupra omului a fost dreaptă, și că numai prin jertfirea unei alte vieți putea să aibă loc o împăcare. Jertfa lui Cain nu a fost primită din partea lui Dumnezeu, și Cain s-a supărat, s-a întors de la Dumnezeu și a devenit nelegiuit. El preumbrește în ilustrație foarte potrivit pe aceia, care cu toate că pe dinafară recunosc pe Iehova Dumnezeu și sunt gata, ca să jertfească lui Dumnezeu ceva din posesia lor materială, care însă nu voiesc să recunoască, că judecata legii lui Dumnezeu rostită asupra oamenilor este dreaptă, și că moartea lui Cristos Isus a fost și este singurul mijloc pentru mântuire. Ei mai bucuroși se abat de la Dumnezeu și se asociază cu organizația Diavolului, în loc să dovedească credință în acest mare adevăr.

16. Balaam nu reprezintă pe aceia, care trag la îndoială învățătura cea mare a prețului de răscumpărare. Pentru Balaam lucrul principal a fost: Cât pot să scot pentru mine însumi? El a avut cunoștință despre Dumnezeu și a susținut că este un închinător adevărat al lui Dumnezeu, însă de sine înțeles nu acesta era cazul. El s-a rugat către Dumnezeu însă nu a voit să facă voia lui Dumnezeu, și rugăciunile lui nu au fost ascultate. El era gata ca să folosească numele lui Iehova pentru înaintarea lui proprie. Deci Balaam preumbrește o clasă de oameni, care serviciul numit „preoțime creștină—l-au prefăcut într-o carieră de rând prin care pot să-și

asigure susținerea, cinstea și onoarea din partea oamenilor. Ei au o cunoștință a textelor scripturale, însă se codesc, ca într-adevăr să le creadă și să le dea ascultare. Ei folosesc pe mai departe din voință liberă Numele lui Dumnezeu și Numele lui Cristos pentru ca să tragă foloase personale din ele. Această clasă nu se mărginește nicidecum numai la preoțime, ci cuprinde și pe aceia care, de la descoperirea prezenței a doua a lui Cristos au fost favorizați cu o cunoștință a adevărului, folosind-o pentru un câștig personal. Folosul câștigat nu a constat în cazul acesta din bani sau avantaje asemănătoare, ci din cinstea și recunoștința venită din partea altor creaturi, anume de a străluci între tovarășii lor, ba chiar și din partea lumii să fie priviți ca niște ființe mai înalte. Aceștia se fac vinovați de păcatul de moarte deoarece ei sunt neascultători față de poruncile sau Cuvântul lui Dumnezeu, întrucât se întorc către lume și caută aprobarea din partea oamenilor, după ce au primit o învățătură mai bună.

17. Însemnarea Testamentului vechi sună căci Core a fost capul unei răscoale împotriva orânduirilor sau poruncilor lui Dumnezeu. (Numeri 16:1-35). Iehova l-a organizat pe Israel, cum a găsit de bine, și a poruncit lui Moise și Aaron ce să facă; și aceștia au executat poruncile lui Iehova. Core a nesocotit orânduirea aceasta și a susținut că el ar avea drept să facă anumite lucruri; s-a pus așadar împotriva lui Dumnezeu. Core și tovarășii lui au afirmat, că ei ar fi păzitorii libertății lui Israel, întrucât au stăruit în aceea, că lucrul lui Dumnezeu trebuie să se facă într-un alt fel, decât acela pe care l-a arătat Domnul. Cum Core și tovarășii lui au discutat cu Moise și Aaron s-au pus pe față împotriva lui Dumnezeu, care a dat rânduiala. Iehova i-a stărpit pe acești răzvrățiți.

18. Aceste trei nume citate de Iuda, anume Cain, Balaam și Core care erau mari păcătoși înaintea lui Dumnezeu, dovedesc că păcatul de moarte se săvârșește din partea acelora, care intenționat se fac neascultători față de poruncile lui Dumnezeu, și în timp ce se pun în contradicție cu Dumnezeu, se fac dușmanii Lui. Ei trec de partea lui Satan, și trebuie să sufere aceeași soartă ca și el. Profetul lui Dumnezeu explică ce înseamnă răscoala, când spune: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi—(1 Samuel 15:23). Cei ce din îndemn liber, anume intenționat lucrează împotriva poruncilor lui Dumnezeu, sunt vinovați de răscoală.

„Demnități“

19. Faptul că, cineva care intenționat se face neascultător față de orânduirile sau poruncile lui Dumnezeu, duce la nimicire, dovedesc cuvintele pe mai departe scrise de Iuda; el spune: „ Ei disprețuiesc domnia și defaimă demnitățile—Tot despre această clasă spune Petru: „Nu se cutremură vorbesc de rău demnitățile—(2 Petru 2:10). Nici un om nu-și lui însuși pe drept cinstea sau demnitatea (Evrei 5:4). Iehova a dat în știre hotărârea Lui, că El va da „servului—Său o cinste sau demnitate cu totul deosebită (Isaia 42:8). Nici din Scriptură nu reiese că, Iehova ar cinsti, în afară de Fiul Său iubit, pe vreo persoană singuratică. Cu toate că Iuda și Petru folosesc cuvântul „demnități—în legătură cu creaturi,

totuși este evident, că aceasta se referă la serviciul făcut de creaturi și nu asupra creaturilor ca atare. Clasa servului credincios și înțelept de pe pământ este privită ca o parte a servului ales al lui Iehova. Acesta este „servul—căruia Iehova îi dă cinste și demnitate, și care prin urmare, ca un astfel de „serv—este o autoritate. Dacă cineva apoi, ar batjocori pe servul lui Iehova atunci acela ar vorbi împotriva lui Dumnezeu, deoarece acela vorbește în contra aceluia, care este cinstit de Dumnezeu. Clasa „servului rău” nu se sfiește să hulească pe clasa „servului credincios” al lui Iehova de pe pământ, care vestește Numele Său. Iehova unge pe „servul” Lui și aceasta înseamnă, că el a întocmit pe „serv—într-un serviciu important, și că pune peste „servul,, său o măsură îndoită a spiritului său. Pentru aceasta „servul” este echipat pentru serviciul lui Iehova și în organizația cea mare a lui Iehova ocupă o poziție de onoare, deoarece este sub Cristos și o parte a Cristosului. Deci cei ce sunt dușmanii „servului—lui Iehova, sunt dușmanii lui Dumnezeu.

20. Păcatul pe care l-a săvârșit Core este unic în sine, deoarece răscoala se evidențiază în mod accentuat. Ea nu stă în legătură cu învățătura. Ea este o răscoală pe față contra orânduirilor lui Dumnezeu. Ea este ca și păcatul săvârșit de Lucifer, întrucât acesta a tras la îndoială orânduirile lui Dumnezeu cu privire la lucrul lui Dumnezeu și hotărârile lui Dumnezeu. Este un păcat de trufie, și prin urmare un păcat de moarte. Păcatul acesta este conceput în egoism, și „păcatul odată înfăptuit dă naștere morții—(Iacob 1:15). Dacă este adevărat, că Iehova are pe pământ o parte vizibilă a organizației sale, care a fost însărcinată, ca să execute lucrul Lui, atunci dușmănia contra acestui „serv—înseamnă o dușmănie împotriva lui Dumnezeu, deoarece servul este unealta lui Dumnezeu. Întrebarea nu se învârtă în direcția, dacă persoana sau persoanele în această organizație sunt plăcuți sau priviți bine din partea altor creaturi. Singura și decisiva chestiune este aceasta: Orânduirea aceasta este de la Domnul? Creaturile pot fi ignorate pe deplin, însă nimeni nu poate să nesocotească intenționat poruncile lui Dumnezeu, fără ca să nu fie pedepsit.

21. Apostolul Ioan adresându-se către biserică spune, căci cineva trebuie să se roage pentru fratele lui care a păcătuit, cu condiția, dacă păcatul săvârșit de frate nu este un păcat de moarte și apoi adaugă: „Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic [ar trebui] să se roage pentru păcatul acela—(1 Ioan 5:16). Femeia lui Ezechiel a fost luată de o moarte subită și Dumnezeu a vorbit către Ezechiel: „Să nu-ți curgă lacrimile pentru ea— (Ezechiel 24:16-18). Femeia lui Ezechiel se pare să fie folosită pentru a ilustra soarta acelor care sunt necredincioși față de legământul lor cu Dumnezeu prin Cristos Isus, Capul adunării. Din aceasta să se tragă învățătura, c[aceia, care rămân devotați și credincioși lui Dumnezeu, să nu plângă sau să jalească sau să se vaiete asupra pierderii tovarășiei călcătorilor de lege, care au devenit necredincioși față de Dumnezeu și s-au întors împotriva organizației lui Dumnezeu. Judecățile lui Iehova sunt drepte și adevărate, și toți aceia, care au spiritul Lui, sunt în armonie deplină cu dreptatea judecăților sale. Din motivul acesta ar fi nedrept, dacă credincioșii s-ar ruga pentru restatornicirea acelor, care

au devenit necredincioși și revoltați împotriva orânduirilor sau poruncilor lui Dumnezeu. Cu privire la clasa aceasta spune apostolul: „Nu zic că să se roage pentru acela.—Cum să se poarte deci aceia, care se străduiesc cu sârguință, ca să servească pe Dumnezeu față de aceia, care au devenit necredincioși, s-au făcut dușmanii lui Dumnezeu și a organizației Sale? Răspunsul Scripturii este : „Nu te ocupa cu ei deloc. Nu te ruga pentru ei, nici nu te gândești la ei. „Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu-l slujesc pe Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători— Romani 16:17, 18.

22. Nici nu este de lipsă, ca cineva să fie născut ca un fiu spiritual al lui Dumnezeu, pentru ca să poată săvârși păcatul de moarte. Cel ce primește ceva lămurire despre Iehova și Fiul Său iubit, Mântuitorul omenirii știe ce este drept și ce este nedrept. Dacă unul posedă o astfel de cunoștință, și apoi cu voia, adică știind, și intenționat persecută sau dușmănește pe frații Domnului Isus Cristos, pentru că ei vestesc adevărul despre Împărăția lui Iehova, astfel procedura acestei creaturi este nedreaptă și întreprinsă împotriva Domnului însuși. Isus a dat aceasta ca o bază dreaptă și a zis că aceasta se va aplica, după ce va fi apărut în Templu ca să fac judecata; el a zis că o nedreptate cât de mică făcută unora din cei mai neînsemnați frați ai lui, este săvârșită împotriva Lui. Despre pedepsirea acestor nelegiuți a vorbit el următoarele: „și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică— — Matei 25:42-46.

Rugăciunile potrivite

23. Rugăciunile servului lui Iehova trebuie totdeauna să fie în perfectă armonie cu voința exprimată a lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu o putem recunoaște, dacă învățăm să pricepem Cuvântul Său. Aceasta a dat-o în știre creaturilor Sale ca fiind voința Lui, că de la începutul adunării lui Dumnezeu până la venirea Domnului Isus la Templul Său, urmașii lui Cristos Isus, trebuiau să se roage pentru aceia care le-au făcut rău, pedepsirea acestora însă s-o lase cu totul în grija Domnului. Când însă Domnul a apărut în Templul Său să facă judecata, a început să adune la sine pe cei credincioși. Cei adunați în Templu vor fi mai întâi judecați, și numai după ce vor fi aprobați vor primi o parte la aceea, ca să vestească judecățile scrise ale lui Iehova. Timpul judecății a sosit, și acești credincioși îi judecă pe dușmanii lui Dumnezeu, care s-au sculat împotriva lui Dumnezeu; aceasta o fac întrucât se roagă lui Dumnezeu și vestesc altora judecățile Sale. Dacă cineva care avea legături cordiale cu credincioșii, a devenit necredincios, atunci cel credincios să nu se roage pentru el, ci să-l evite. Aceia care formează pe „servul rău—, pe „omul fărădelegii—, și pe „fiul pierzării—, sunt dușmanii pe față ai lui Dumnezeu; profetul în mod foarte potrivit pune rugăciunea pe buzele unșilor lui Dumnezeu, cum este descris în Psalmul 83. Cei ce combat lucrul de mărturie făcut de martorii lui Iehova, sunt adversarii lui Dumnezeu. Ei s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu, împotriva orânduirilor și poruncilor sale, și

sentința de judecată asupra unora ca aceștia este deja scrisă și credincioșii se roagă în armonie cu judecata aceasta.

Scopul

24. Rugăciunea credincioșilor nu este aceea, ca să vadă pe dușmani nimiciți, pentru ca simțămintele personale a creaturilor împotriva acestor dușmani să găsească o răzbunare și mulțumire. Chestiunea revine înapoi la întrebarea din discuție pusă înaintea întregii creații: Cine este Cel Prea Înalt? Cu multă vreme înainte Satan a adus această întrebare de discuție, și acum trebuie să se decidă, deoarece a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Față de împrejurarea aceasta, martorii credincioși ai lui Iehova se roagă pentru executarea judecății Sale, și scopul este arătat de psalmist în următoarele cuvinte: „Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este IEHOVA, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul— — Psalm 83:18.

25. Iehova nu va stârpi pe dușmanii Lui, pentru ca să-Și satisfacă o răutate, cum au învățat unii oameni. Diavolul a infiltrat în oameni ideea aceasta greșită. Toate judecățile lui Iehova sunt drepte și adevărate, nu există în el nici o urmă de nedreptate. (Psalm 19:9). El va stârpi pe toți dușmanii Lui, pentru ca prin aceasta să servească cele mai bune interese a dreptății: pentru că lumea nu ar putea fi curată, până ce nu vor fi curățiți din ea cei nelegiuți. Nelegiuții niciodată nu s-ar curăți de bună voie; pentru aceasta trebuie să-i nimicească Dumnezeu. Deja cu multă vreme înainte, a arătat timpul pentru executarea acestui lucru: acum I-a sosit timpul și I-a trimis pe Cristos Isus să se pună pe activitate. Domnul Isus Cristos este „mâna dreaptă—a lui Iehova și aceasta înseamnă că El este Cel mai Înalt dintre aceia pe care Iehova îi folosește în executarea acestui lucru. Pentru aceasta, spune psalmistul: „Mâna Ta, Împărate va ajunge pe toți vrăjmașii Tăi, dreapta Ta va ajunge pe toți cei care te urăsc, și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când Te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui și-i va mânca focul. Le vei șterge sămânța de pe pământ, și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. Ei au urzit lucruri rele împotriva Ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti. Căci îi vei face să dea dosul, și vei trage cu arcul tău asupra lor—(Psalm 21:8-12). Rămășița, care acum prin credință recunoaște că acest lucru mare de nimicire în curând va fi executat de Domnul, cântă în armonie cu aceasta cuvintele în Psalmul 21: 13: „Scoală-te Doamne, cu puterea Ta, și vom cânta și vom lăuda puterea Ta—

26. Numele lui Iehova trebuie să fie acum preamărit și să ocupe un loc ce i se cuvine, pentru ca să poată ști toți, cine este Cel Prea Înalt. Pentru aceasta, sânguința rămășiței nu ar putea fi nicăieri în alt loc decât în Numele lui Iehova. Dacă rămășița ar neglija sau s-ar codi să vestească Numele Mare a lui Iehova, atunci aceasta ar avea ca urmare, că ar pierde orice scut și în curând ar ajunge în mâinile dușmanului. Iehova Dumnezeu este prietenul adevărat a clasei servului Său, și clasa servului trebuie să rămână credincioasă lui Iehova neconținut, dacă „servul—ar dori să primească viață. Domnul în îndurarea Sa îl îndrumă pe „serv—pe calea potrivită și spune spre folosul său: „Numele lui Iehova este un turn tare—

El este locul vostru de scăpare. Dușmanii lui Dumnezeu îi urăsc pe martorii Lui, și fac conspirație ca să-i stârpească pe acești martori; și martorii văd, că se află în pericol. Deoarece însă știu că Iehova este pentru ei, nu au nici o frică dinaintea dușmanilor. Ei se încred cu totul în Iehova și se roagă în armonie cu voința Sa, ca să stârpească pe dușmanii Lui spre justificarea NUMELUI SĂU. Clasa servului se luptă pentru cauza lui Iehova în ziua aceasta a judecății Sale și vestește cu bucurie laudele Sale. Oamenii nu pot să-și manifeste prin fapte ciuda lor împotriva lui Dumnezeu, deoarece El este nevăzut; dar ura lor răutăcioasă o pot manifesta asupra acelor, care vestesc vestea adevărului lui Iehova, și aceasta o și fac de fapt; prin aceasta se dovedesc ca dușmani ai lui Dumnezeu și a Împărăției Sale. Toți aceia care, nu cinstesc Numele lui Iehova, vor trebui să sufere nimicirea în războiul Armageddonului. Clasa servului trebuie să preia conducerea între oameni și să facă atent poporul asupra Numelui lui Iehova, pentru ca să vadă calea ce duce la viață. — Isaia 62:10.

27. Există un număr de Psalmi, care raportează despre aceea cum se va manifesta mânia lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi, și prin urmare aceștia se numesc psalmi de condamnare, și sunt condamnați aspru din partea criticilor Bibliei. Evident că timpul aplicării și împlinirii acestor explicații profetice ale Domnului, cad în ziua judecății Sale, în care va nimici pe toți aceia, care se asociază cu Satan și organizația lui. Dacă cercetătorul împarte cu dreptate cuvântul adevărului și îl aplică la timpul potrivit al lui Dumnezeu, atunci poate vedea, că fiecare parte a Cuvântului lui Dumnezeu este în armonie, iar prin acesta tot adevărul și dreptatea onorează Marele Nume a lui Iehova.

28. Toți trebuie să știe, că Iehova este Cel Prea Înalt peste tot, și „Ferice de toți câți se încred în El!—(Psalm 2:12) „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!—(Psalm 9:10) „Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie—(Psalm 125:1). „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul IEHOVA este stânca veacurilor— Isaia 26:4.

Întrebări pentru studiul berean

1. Descrie relația lui Iehova cu poporul Său credincios, pentru a arăta că stă în strânsă legătură cu onoarea Numelui Său; și că împrejurarea, că își păstrează neprihănirea, stă în legătură cu justificarea Numelui Său.

2, 3. Ce este Psalmul optzeci și trei? Arată aceasta și cum se poate aplica? Dovedește că este în armonie cu Matei 5:44.

4. Arată, căci condiția de timp la explicare și pentru aplicarea potrivită a textului scriptural este important. Ce legătură are rămășița cu judecata vestită aici în mod profetic? Ce deosebire importantă trebuie observată aici?

5. Ce legătură este cu toată claritatea între Psalmul 83 și 2 Tesaloniceni 2? Ce fapte arată că acum se împlinesc Ioan 13:27?

6, 7. Arată că Psalmul 83 este profetic. Arată împlinirea lui în mic. Ce dovezi avem, că împlinirea lui în mare are loc acuma?

8, 9. La ce lucru se referă versetul 2, care cauzează rugăciunea din versetul 1? Cum se poate ști că a sosit timpul pentru rugăciunea aceasta? Ce scop servește faptul, că Iehova permite persecuția actuală a martorilor Săi?

10. Explică cuvintele profetice: „se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine— Pentru ce descoperă Dumnezeu în timpul de față pe „omul fărădelegii—?

11. Pentru ce nu a putut Psalmul acesta să aibă împlinirea lui definitivă înainte de venirea Domnului la Templul Său? Pentru ce a adunat Domnul la sine atunci pe sfinții Lui? Care a fost rezultatul sentinței de judecată sau a lucrului de separare, ce s-a întâmplat acolo? Ce poziție hotărâtă ocupă fiecare clasă formată acolo?

12. Ce stare actuală, se ilustrează în ilustrație prin faptul că pe atunci existau popoare înrudite cu Israelii, care însă au făcut conspirație, ca să-i nimicească; „pentru ca să nu mai existe ca „națiune—și „pentru a pune mâna pe locuințele lui Dumnezeu—?

13. Cum privește rămășița la lupta viitoare? Pentru cine se roagă? Pentru ce? Arată că procedura ei este în conformitate cu rugăciunea pe care o rostește.

14. Ce face pe cineva un dușman intenționat al lui Dumnezeu? În ce constă respingerea prețului de răscumpărare. În ce constă partea mai mare a unui astfel de păcat? Care este rezultatul unui astfel de păcat? Arată că, în afară de negarea prețului de răscumpărare mai sunt încă cel puțin trei alte căi, care pricinuesc păcat de moarte. Despre ce clase vorbește Iuda 11; ce se spune despre aceștia în versetele 12 și 13?

15 - 18. Explică cum dintr-o clasă descoperită acuma ca necredincioasă a) unii au apucat calea lui Cain; b) și alții „s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig—c) și unii „au pierit într-o răscoală ca a lui Core—

19, 20. Care este înțelesul și aplicarea următoarelor cuvinte a apostolului: „ei disprețuiesc domnia și defaimă demnitățile?—Pentru ce este păcatul lui Core un păcat de moarte?

21. Ce învățătură conține pentru credincioși 1 Ioan 5:16 și Ezechiel 24:16-18? Cum să se poarte credincioșii față de aceia, care au devenit necredincioși și care s-au făcut dușmanii lui Dumnezeu și ai organizației Sale?

22. Explică dacă numai cei născuți de spirit pot să săvârșescă păcat de moarte?

23. Arată că rugăciunea explicată în Psalmul 83 este în armonie cu îndrumarea pe care Isus a dat-o urmașilor Săi, pentru ca să se roage pentru aceia care le-au făcut rău.

24. Pe baza Scripturii motivează, pentru ce este potrivit pentru credincioși, ca să se roage pentru stărpirea dușmanilor?

25. Pentru ce dorește Iehova să-i nimicească pe dușmanii Lui? Explică de ce nu a făcut aceasta în trecut?

26. Pentru ce este acum Numele lui Iehova „un turn tare—și unicul loc de scăpare pentru rămășiță? Pentru ce se manifestă mânia dușmanului împotriva lui Dumnezeu printr-o ură dovedită în contra acelorora, care vestesc vestea adevărului lui Iehova?

27. Numai cum va fi cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu în stare să recunoască armonia lui completă în toate părțile lui? Cum se potrivește aceasta mai ales cu privire la Psalmi?

28. Ce spune Scriptura despre aceia care cunosc Numele lui Iehova și se încred în El?

Viziune despre organizația lui Iehova

IEHOVA în tot timpul a avut o organizație, și începând din timpuri veșnice, Fiul Său unul născut, Logos, sau Cuvântul lui Dumnezeu, și-a ocupat poziția cea mai înaltă în această organizație. Din pricina răscoalei lui Lucifer (acuma Satan) și din căderea omului rezultată din acesta, la timpul stabilit, Dumnezeu a făcut din Logos un om pe pământ. Pe timpul când Isus a fost botezat la Iordan, a intrat în existență „creațiunea nouă” a lui Dumnezeu, cum o numește Scriptura pe care Dumnezeu o va folosi îndeosebi în relația Lui cu oamenii, pentru ca să împace lumea cu sine însuși. Logosul, sau Isus Cristos a fost probat, și în probă s-a dovedit credincios și adevărat; după aceasta a fost ridicat de pe pământ la cer pentru poziția cea mai înaltă și făcut din nou și pentru totdeauna Capul organizației lui Dumnezeu. Toate acestea s-au întâmplat în împlinirea profeției, ca de exemplu în profeția din Psalmul 110:4, unde spune: „Domnul [Iehova] a jurat [lui Isus], și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec!” Și la Evrei 7:17 este vorba despre acest punct.

„Simbolic” înseamnă, a fi o ilustrație profetică sau a avea înțelesul unei icoane profetice, a preumbrî ceva ca realitate sau un lucru mai mare din viitor. Dumnezeu a organizat în țara Palestina Sionul tipic, care a fost o ilustrație profetică a adevăratului Sion din viitor. Mai târziu Dumnezeu a organizat Sionul adevărat cu Isus Cristos ca și Capul lui și astfel Sionul este organizația adevărată a lui Dumnezeu. Credincioșii urmași ai lui Cristos Isus zidiți în Sion și care constituie o parte a Sionului, formează aceea parte a organizației lui Dumnezeu, care va duce la îndeplinire scopul lui Dumnezeu cu oamenii. Domnul Isus Cristos, ca și Conducătorul lucrului lui Dumnezeu, pregătește pentru urmașii Săi credincioși un loc în această organizație, chiar așa precum a promis aceasta ucenicilor Săi scurt înainte de moartea Sa, unde a declarat: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ea acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. — Ioan 14:2,3.

Lui Ezechiel, profetul lui Dumnezeu, i-a fost dată o viziune, pe care o descrie în capitolul întâi a cărții sale. Ezechiel a fost un om tânăr devotat cu totul lui Dumnezeu, și a fost folosit de Iehova, ca să însemne profeții în spre binele acelorora, „asupra cărora s-a abătut sfârșitul veacurilor”. Apostolul Pavel explică aceasta în 1 Corinteni 10:11. În viziunea aceea au apărut lui Ezechiel patru creaturi vii dintre care fiecare aveau patru fețe și patru aripi. Profeția le descrie în felul

următor: „Aripile fiecăreia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, și anume "încotro le mâna Duhul să meargă, într-acolo mergeau. Iar în mersul lor nu se întorceau nici într-o parte. În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși, care ardeau; și ceva ca niște făclii umbla încoace și încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o luminii strălucitoare, și din ei ieșau fulgere. Făpturile vii „însă când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul". — Ezechiel 1:11-14.

În viziune a văzul Ezechiel mai departe încă patru roate de aceeași formă, în care patru roate au fost așezate, una în alta, ca cele patru roate a unui car. Profetul spune mai departe: „Mă uitam la aceste făpturi vii, și iată, că pe pământ, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor înfățișarea acestor roate și materialul din care erau făcute, păreau de chrisolit și toate patru [roțile] aveau aceeași întocmire: înfățișarea și alcătuirea lor erau de așa fel, încât fiecare roată părea, că este în mijlocul unei alte roate. Când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau deloc în mersul lor. Aveau niște obezi de o înălțime înspăimântătoare. Și pe obezile lor cele patru roate erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele pe lângă ele; și când se ridicau făpturile vii de la pământ, se ridicau și roatele. Unde le mâna Duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia Duhul; și împreună cu ele se ridicau și roatele, căci Duhul făpturilor vii era în roate. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele; când se opreau ele, se opreau și roatele; când se ridicau de pe pământ, se ridicau și roatele; căci Duhul făpturilor vii era în roate. Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerurilor, care semăna cu cristalul strălucitor, și se întindea în aer sus peste capetele lor. Supt cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta și mai aveau fiecare câte două aripi, care le acopereau trupurile. Când umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor, ca vâjâitul unor ape mari, și ca glasul Celui Atotputernic Când mergeau, era un vuiet gălăgios, ca a unei oștiri; iar când se opreau, își lăsau aripile în jos. Și venea un vuiet care pornea deasupra cerului întins peste capetele lor; iar când se opreau își lăsa aripile în jos". — Ezechiel 1:15-25.

Apoi a văzul profetul în viziunea sa o întindere, și deasupra acestei întinderi, mai presus de toate cele vii și de toate cele fără viață, a apărui o înfățișare a unui tron pe care ședea o ființă măreață de tot, fiind înconjurată de o lumină desăvârșită. În Ezechiel 1:26-28 stă scris: „Deasupra cerului, carele era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de tron se vedea ca un chip de om, care ședea pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă înșiruită, ca niște foc înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; de la chipul rărunchilor lui până sus și de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare, ca înfățișarea curcubeului, care stă în nori într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care înconjura.

Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o am căzut cu fata la pământ, și am auzit gasul Unuia care vorbea". Acest vorbitor era Iehova Dumnezeu.

„Patru" este un număr dumnezeiesc care trebuie să închipuie desăvârșire. Astfel viziunea vorbește în mod profetic despre ceva deplin, ce se arată de două ori prin numărul patru. Este vorba aici despre o viziune sau o profeție, care la timpul hotărât trebuie să se împlinească. Creaturile vii și lucrurile fără viață sau uneltele (roatele), care apar în viziune împreună fac impresia unei organizațiuni uriașe, vii și asemenea unei căruțe, care se înalță până la cer, peste care suveranul Iehova Dumnezeu tronează. În organizația aceasta apare în urma lui Iehova, marele Său Preot și Executorul voinței Sale, Cristos Isus. Cu El în cer și constituind o parte a organizației sale vie, sunt urmașii credincioși ai lui Isus, între ei apostolii, care au murit mai înainte, și pentru care Domnul a pregătit un loc în organizația lui Iehova și pe care, de la timpul când Domnul în 1918 a venit la templul Său, i-a înviat și i-a așezat în pozițiile lor.

În organizație apar creaturi vii sau heruvimi, care sunt funcționarii executivi ai lui Iehova și prin urmare membrii organizației Sale. Afară de aceasta apar legiuni de îngeri curați și puternici care ocupă poziții anumite în organizație și care au de împlinit datoriile lor deosebite. Jos pe pământ sunt aceia, care în Scriptură sunt amintiți ca „rămășița" lui Dumnezeu. Această rămășiță, precum o descrie profetul, constituie „picioarele" Sale adică cei din urmă membrii ai corpului lui Cristos, pentru care Domnul a pregătit un loc pentru ca să stea în organizația lui Dumnezeu și acolo să petreacă; și aceștia pe pământ fac aceea, ce Domnul le-a dat de făcut, și ei sunt o parte a organizației Sale.

Simbolurile în viziunea lui Ezechiel și îndeosebi plinătatea ochilor în rafturile roatelor împrejur arată, că întreaga organizație a lui Dumnezeu se învârtte într-un mic cerc de înțelepciune dumnezeiască, și prin înțelepciunea desăvârșită este condusă de sus din ceruri. Înfașurarea vorbește în felul acesta profetic despre organizația desăvârșită și atotputernică a lui Dumnezeu. Profetul spune, că în viziune „fulgere au ieșit din foc". Aceasta trebuie să însemne, ca Iehova răspândește adevărul Său prin organizația Sa, și că fulgerele închipuie luminarea acestui adevăr venit de la Iehova. Viziunea este o profeție, care actualmente se află în curs de împlinire: deoarece de la venirea Domnului la templul Său organizația lucrează.

Creaturile de pe pământ, care sunt membrele organizației lui Dumnezeu, sunt puține la număr și din toate părțile sunt înconjurate de dușman și uneltele lui. Ei sunt rămășița lui Dumnezeu. Cu toate acestea nu trebuie să se teamă, și de fapt nici nu se tem. Ei iubesc pe Iehova cu o iubire desăvârșită, și iubirea desăvârșită alungă frica afară. (1 Ioan 4:18): Pentru încurajarea; lor a lăsat Domnul profetului să scrie următoarele: „La Tine Doamne, îmi înalț sufletul. În Tine Dumnezeule mă încred; să nu fiu dat de rușine: ca să nu se bucure vrăjmașii mei de mine!" — Psalm 25:1,2.

Din pricina devotamentului lor desăvârșit față de Dumnezeu „învățătorii lor [anume Iehova Dumnezeu și Isus Cristos]", cum asigură aceasta profeția în Isaia

30:20, „nu se vor mai ascunde”; cu atât mai mult cu ochii lor vor cunoaște, că acești învățători de drept ai Bisericii adevărate a lui Dumnezeu, vor ocupa starea lor de putere și autoritate în mijlocul lor. Ei sunt nefricoși, deoarece Iehova declară în Cuvântul Său în Isaia 51:16, că îi acopere cu mâna Sa și în aceasta constă scutul. Iehova Dumnezeu i-a adus în casa Sa regală, și deoarece „se află în locul de adăpost al Celui Prea Înalt”, așa vorbește către ei: „Nu trebuie să le temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua”. Psalm 91:5.

Viziunea profetica a lui Ezechiel, și împlinirea ei arată, că sfinții credincioși, ca de exemplu apostolul Pavel sunt acuma înviați și așezați în pozițiile lor din organizația lui Dumnezeu în ceruri. Membrii credincioși ai rămășiței pe pământ însă trebuie încă ca prin înviere să treacă printr-o schimbare înainte ce ar putea ocupa o poziție asemenea acestora în organizația nevăzută a lui Dumnezeu, Această schimbare are loc cu ocazia morții lor deoarece aceia, care constituie rămășița, sunt luați în legământul de sacrificiu cu Dumnezeu. (Psalm 50:5). Atâta vreme cât vor rămâne credincioși, nu au frică de moarte deoarece Isus a dat o profeție, care se împlinește deja de când Domnul zidește Sionul; ea sună: „Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ci se vor odihni de ostenele lor căci faptele lor îi urmează”. - Apocalipsa 14:13.

Acești credincioși sunt în Domnul; ei suni membrii părții pământene a organizației Sale și dacă stăruiesc în ea neîntrerupt până la timpul învierii lor schimbarea lor va avea loc „într-o clipeală de ochi”, 1Corinteni 15:51.52) . Acestora le spune acuma Domnul Isus: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apocalipsa 2:10). Fericit este deci omul, care are mărturia lui Isus Cristos, că el face parte din organizația lui Dumnezeu, și care știe să prețuiască privilegiul cel mare de-a îndeplini datoria ce i se impune în această organizație.

Ispită și activitatea publică a credincioșiei

„CREDINCIOS și Adevărat!”. Cel Prea Înalt, Iehova Dumnezeu, a dat titlul acesta Fiului Său ceresc iubit și vrednic, Cristos Isus. Isus, care înainte de a deveni om în toate veacurile vieții Sale în cer era credincios lui Dumnezeu, însă însușirile credincioșiei și adevăratului le-a dovedit îndeosebi atunci când era aici pe pământ ca om; și de la această manifestare pământească a credincioșiei Sale față de Dumnezeu, Părintele Său ceresc, Isus a primit cinstea mare prin titlul onorabil „Adevărat și Credincios”. Nemijlocit după botezul Lui în Iordan Isus a ieșit în pustiu, pentru ca acolo să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și să cerceteze voința lui Dumnezeu, întrucât Spiritul Sfânt acuma a început să descopere minții sale cercetătoare voința lui Dumnezeu. — Marcu 1:12,13.

Satan în înălțarea sa de sine a crezut, că el ar putea conduce pe Isus la necredincioșie față de Iehova, și astfel să-l ademenească, ca să-și cauzeze nimicirea El însuși. Isus patruzeci de zile și patruzeci de nopți a petrecut în părțile muntoase a pustiei fără să mănânce, și după un timp de post așa de îndelungat,

natural, că i-a "fost foame". Satan a apucat ocazia, ca să ispitească pe Isus întrucât L-a tentat cu luarea în seamă a cerințelor trupești. Această ispită la prima clipă se părea cu totul nevinovată, și cu toate acestea o cedare, precum a știut bine Satan, i-ar fi cauzat moartea. Satan a zis lui Isus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. (Matei 4:3). El a sperat, că Isus va ceda și va zice: Eu vreau să-mi pregătesc ceva pâine, ca să-mi mulțumesc foamea.

Isus fără îndoială a avut puterea, ca să transforme pietrele în pâine, și prin mijlocul acesta să-și astâmpere foamea. Se putea pune întrebarea: Ce pagubă ar rezulta cineva din aceea, că El ar fi pregătit pâine din aceste pietre? Răspunsul sună: Dumnezeu nu l-a poruncii să facă aceasta: și era voia expresă a lui Dumnezeu, ca Isus să fie condus după voia absolută a lui Dumnezeu și trebuia să aștepte timpul stabilit de Iehova cu privire la îndrumările despre calea ce trebuia să apuce. Deoarece Isus era credincios, astfel a refuzat, ca să cedeze ispitei și a răspuns lui Satan: „Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. (Matei 4:4). Cu alte cuvinte pâinea poate să mulțumească cerințele naturale ale corpului, însă numai pentru un scurt timp poate ținea viața. Viața este un dar al lui Dumnezeu, și cel ce are viață, trebuie să rămână în cuvintele, care ies din gura lui Dumnezeu.

După aceasta Diavolul a încercai o altă metodă. El a știut, că Isus s-a născut să devină rege a iudeilor. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta: și ei Te vor lua pe mâni ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vre-o piatră”. (Matei 4:6) Satan cu alte cuvinte a zis următoarele:

„Tu ai venit cu scopul, ca să întemeiezi o Împărăție și să devii împăratul iudeilor. Lucrul acesta l-ai început într-un mod de tot simplu, deoarece Tu ești blând și umilit cu inima. Dacă Tu urmărești calea aceasta, atunci vei întâmpina mari greutăți, ca să convingi pe popor, că ești un împărat. Mulți oameni bogați există în țara aceasta. și în legătură cu ei sunt politicienii intriganți și afară de aceasta preoții, cărturarii și fariseii. Aceștia sunt niște bărbați cu mare influență, și sfatul cărora este căutat din partea poporului înainte ce ai putea să ajungi ceva. Trebuie să faci ceva lucru mare, prin care aceștia bărbați vor fi puși la umbră și iudeii vor fi convinși că Tu ești trimis din cer. Pentru ce nu le aduci dovada, că ești trimis de la Dumnezeu? Nu s-a întâmplat încă, că un om să se fi urcat pe turnul templului și să fi sărit de acolo jos; Tu însă suie-te pe vârful templului și sări jos în valea ce este jos. Întrucât ești Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Tău va avea grijă, ca să nu suferi nici o pagubă; și poporul va spune, că Tu ești trimis cu totul sigur de la Dumnezeu și că nu ești un om: ei apoi Te vor face împărat îndată. Doară Scriptura spune, că Dumnezeu nu va îngădui, ca să suferi pagubă, că va trimite pe îngerii Lui. și ci Te vor purta pe Tine pe mâinile lor, pentru ca să nu-ți lovești piciorul de vre-o piatră,.. — Psalm 91:11.

Oricât de vicleană și răutăcioasă a fost aceasta ispită totuși nu a putut să ademenească pe Domnul Isus la necredincioșie față de Dumnezeu. O cedare ar fi însemnat, că Isus Cristos ar fi ispitit pe Tatăl Său. Chiar dacă ar fi știut, că Tatăl

Său între astfel de împrejurări nu ar îngădui o astfel de pagubă, totuși ar fi fost o nedreptate din partea Lui. ca să ispitească pe Tatăl. Pentru aceasta a răspuns Isus lui Satan: „De asemenea este scris, a zis Isus: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeuul Tău". (Matei 4:7) Și cu ocazia aceasta, a eșuat încercarea Diavolului.

În sfârșit Satan a încercat un alt mijloc, în speranța, că totuși își va ajunge scopul. Dumnezeu a făcut pe Lucifer de domnitorul lumii, pe vremea, când primul om Adam a fost creat; și când Lucifer apoi s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și în urmă a devenit Satan, slujba aceasta de domnilor nu a fost reluat de la el. Pe timpul ispitirii lui Isus, Satan era dumnezeul lumii întregi. Apostolul Pavel declară aceasta în 2 Corinteni 4:4 . Isus mereu a întărit, că Satan a fost „prințul lumii acesteia", și El nu a tras la îndoială titlul din Ioan 12:31. Satan a venit acum la Isus cu o ispitire bine lucrată. Parafrazând limbajul său, Satan a zis: . „Toate bogățiile lumii acesteia și măreția ei aparțin mie. Tu știi ca eu sunt prințul și domnitorul lumii acesteia. Tu ai venit cu scopul să fii împărat. Pentru ca să poți fi împăratul lumii, trebuie să mă detronezi pe mine. Însă eu sunt gata chiar de acum, ca să abdic de drepturile mele în favorul Tău și să-ți predau toate împărățiile lumii acesteia, și numai un lucru să cer de la Tine, anume, ca să le prosterni și să te închini mie". — Matei 4:8,9.

Satan și-a dovedit atunci iarăși dorința lui nesățioasă, de a fi adorat. El a știut mai departe , că Iehova I-ar lua lui Isus de toate drepturile și privilegiile Sale îndată ce numai o clipă s-ar închina lui Satan. Satan însă era atât de egoist și fălos, încât a cugetat, că ar putea ademeni pe Isus la acest pas greșit. Cu stăruință răuvoitoare s-a silit la aceea, ca să nimicească pe Isus. Răspunsul lui Isus a arătat disprețuirea deplină a ispititorului și a ispitei. El a zis: „Pleacă Satano, i-a răspuns Isus. Căci este scris: Domnului, Dumnezeului Tău să te închini și numai Lui să-i slujești". (Matei 4:10). În textul acesta găsim o poruncă pozitivă. Fiecare creatură inteligentă în lumea întreagă trebuie să facă o alegere definitivă între închinarea la Dumnezeu și închinarea la cel rău, și la timpul hotărât al lui Dumnezeu fiecare om va primi o cunoștință îndestulătoare, pentru a fi capabil să facă o astfel de alegere. Satan nu a avut nici un rezultat în încercarea lui. Domnul Isus însă a câștigat lupta, și stă scris: „Atunci Diavolul L-a lăsat".

Isus și-a început activitatea cu predica: „Împărăția cerurilor este aproape". (Matei 4:17) Ce a înțeles Isus sub aceste cuvinte, când vedem, că de la rostirea acestor cuvinte au trecut deja peste 1900 de ani și răul încă tot domnește pe pământ? Cuvântul Împărăție arată în primul rând elementele stăpânitoare, care sunt împuternicite, ca să domnească. Când Dumnezeu în anul 606 î.e.n. a detronat pe Zedechia, ultimul rege a lui Israel, a zis: „Voi da jos cununa.... până la venirea Aceluia, care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința". (Ezechiel 21:27). La ungerea lui Isus pe timpul când sub niște probe grele s-a dovedit credincios în pustiu, a primit dreptul să domnească. Așadar, El, căruia i s-a dat dreptul, a fost deja venit. Atunci i-a fost transmisă autoritatea, ca să fie Rege. Deci pe baza autorității transmise Lui a putut să spună: „Împărăția cerurilor este aproape".

Regele glorios, care la timpul hotărât va exercita autoritatea Sa, era prezent. Nu era deloc de lipsă, că în acel timp ar fi trebuit să-și înceapă domnia, pentru ca prevestirile acestea să le facă de o expresie corespunzătoare adevărului. Era voia lui Dumnezeu, ca Isus cu mult înainte să primească dreptul de domnie, înainte ce într-adevăr ar fi început să-și exercite autoritatea de împărat cum arată Scriptura și numai după 1900 de ani a început să-și exercite dreptul acesta.

La întâia venire a Sa a început Isus să învețe poporului calea dreptății, și să-i învețe, ca să adore pe Iehova, ca pe adevăratul și viul Dumnezeu; El a vindecat bolnavi, a deschis ochii celor orbi și a alungat demoni. De pe buzele Sale ieșau cuvinte pline de îndurare, și „mulțimea mare L-a ascultat cu bucurie”. (Marcu 12:37) Multele minuni pe care le-a făcut Isus, au îndreptat atenția poporului spre El, și mare mulțimi veniră ca să-L audă. El le-a dat pâine și pește pentru lipsa lor trupească, precum și hrană spirituală pentru mintea lor. Poporul de rând era doritor, ca să înțeleagă ceva despre Iehova Dumnezeu și căile Sale, și calea prin care se putea primi binecuvântare și liberarea din partea Lui. La timpul acela preoțimea de lungă vreme și-a exercitat domnia peste popor. Clasa domnitoare se compunea din farisei, cărturari și preoți, a căror datorie era, ca să explice poporului Cuvântul lui Dumnezeu; ei însă au neglijat să facă aceasta. Ca și preoțimea din acel timp, omologii lor din timpul prezent s-au îngrijit de ei înșiși, și au lăsat turma Domnului să caute pășune în alte părți, ori să moară de foame. Printr-o ținută serioasă pe dinafară și prin sfințenie mare amăgitoare au avut o influență respingătoare asupra poporului, și au trezit în ei respect profund și teamă.

Cu totul altfel era cu Isus, care a petrecut între oamenii simpli și le-a vorbit lor. El a luat pruncii din brațele mamelor, și i-a încurajat și le-a vorbit niște cuvinte blânde. Cuvintele Sale au îmbucurat pe toți aceia, care au venit în atingere cu El. Masele poporului erau atât de mișcate de cuvintele Sale prietenoase, de serviciul Lui iubitor și de minunile pe care le-a făcut încât cu plăcere au dorit să-L facă împărat. (Ioan 6:15) Însă timpul lui Dumnezeu pentru întemeierea domniei Sale n-a fost încă sosit. Scopul lui Dumnezeu trebuia să fie dus la îndeplinire, așa după cum a hotărât aceasta și Isus cu bucurie era gata, ca să-și isprăvească partea.

Noul Împărat își începe domnia

Mica, profetul lui Dumnezeu, nu numai Betleemul, locul de naștere a lui Isus, Domnitorul de drept al pământului, l-a prezis, dar a indicat și timpul, când Isus își va începe domnia, va rezidi Sionul, [care este organizația lui Dumnezeu], și pe aceia care astăzi constituie pe poporul rămășiței adevărate a lui Dumnezeu de pe pământ, pe care îi va așeza într-un loc în organizația lui Dumnezeu. Profeția din Mica 5:3 sună: „ De aceea îi va lăsa până la vremea, când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel—Aceasta este aproximativ pe timpul când Sionul, organizația lui Dumnezeu a avut dureri de naștere, și a adus la iveală națiunea dreptății, Împărăția lui Dumnezeu, și când

națiunea a început să aibă activitate atunci s-a întâmplat ca rămășița să fie încorporată în organizația lui Dumnezeu.

Profeția spune mai departe în Mica 5:4: „El [Domnitorul nou] va sta și va paște turma cu puterea Domnului [Iehova], și cu măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său; vor locui liniștiți, căci El va fi mare până la marginile pământului—Isus Cristos, Regele și Capul Sionului, stă și pășunează pe poporul Său, cum explică profeția; și aceasta o face în Numele și maiestatea lui Iehova. În aceasta corespunde întocmai cu profeția lui Isus, când vorbea despre a doua venire a Sa și a zis: „Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească— Luca 12:37.

Ca domnitor al lumii, ca Mare Profet, Preot și Împărat al lui Dumnezeu pășește înainte. Cristos Isus nutrește pe urmașii Lui cu mâncare „la timp—, întrucât descoperă servilor Săi profețiile Bibliei, și le dă o apreciere a acestora. El le pune o masă de ospăț la vederea dușmanilor lor; rămășița se înfruptă din mâncările pregătite pentru ea din îndurare și saltă de bucurie. În armonie cu aceasta citim în Psalm 23:5: „Tu îmi întinzi masa înaintea potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el—Aceste mâncări le primesc în numele lui Iehova, și Lui îi dau laudă și onoare pentru ele. Aceasta s-a împlinit asupra poporului lui Dumnezeu îndeosebi de la 1918.

După ce Sionul, organizația împărătească a lui Dumnezeu a fost rezidit, membrele Sionului vestesc preamărirea lui Iehova și nu renumele și cinstea oamenilor. Dumnezeu a lăsat profetului Său să scrie: „Iehova va zidi iarăși Sionul, și se va arăta iarăși în slava Sa—(Psalm 102:16).Mulți creștini au comis greșeala tristă, că mai degrabă au vestit onoarea oamenilor, decât onoarea lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură învață însă expres, că Domnul, Dumnezeu a ales un popor pentru Numele Său, pentru ca poporul acesta să-I vestească laudele. (Fapte 15:14; 1 Petru 2:9, 10). Anumiți creștini care în timpul de față mai laudă oameni, mărturisesc prin aceasta, că ei nu fac parte din organizația lui Dumnezeu, și că ei, chiar dacă presupunem, că au fost cândva în organizația Lui, acum sunt îndepărtați de la ea. Iov spune (32:21, 22): „Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni, căci nu știu să lingușesc: altfel într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu—În Psalmul 29:9 stă scris: „În Templul Său, totul spune: Mărire lui Iehova!—Din aceasta rezultă, că aceia care neglijează sau se codesc să vorbească despre măreția lui Iehova, care din contră preamăresc oamenii ca învățători, nu fac parte din clasa Templului.

Mulți oameni, care se mărturisesc de creștini „au aruncat în colț—pe învățătorul lor. Preoțimea a făcut aceasta mereu și a îndemnat pe mulți alții, ca să procedeze la fel. Învățătorii poporului lui Dumnezeu, sunt Iehova și Fiul Său iubit. Fiul dă cinste și onoare în tot timpul numai Tatălui Său. Rămășița care acum a fost adusă în starea Templului, vestește laude lui Iehova, a primit promisiunea că orice strâmtorare sau dușmănie ar avea parte parte, învățătorii lor tot nu vor fi aruncați în colț. Profeția lui Isaia 30:20 sună: „Domnul vă va da pâine în necaz și apă în

strâmtorare. Învățătorii tăi nu vor mai fi aruncați în colț, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi—Membrele Templului vorbesc despre mărirea lui Dumnezeu.

În armonie cu această concluzie a scris profetul lui Dumnezeu în Psalm 50 versetul 2: „Din Sion, care este întruparea desăvârșită a frumuseții, de acolo strălucește Dumnezeu—Cum Sionul a fost rezidit, și „sămânța—măreață, Cristos Isus, Capul Sionului reoglindește lumina și strălucirea tatălui Său Iehova, și toți membrii Sionului Îl laudă și-l preamăresc pe Iehova, prin urmare, Iehova din Sion, organizația Sa strălucește. Membrele Sionului laudă și preamăresc pe Dumnezeu și lasă lumina Sa, care iese din organizația Lui ca să se reoglindească în așa fel, încât și oamenii din lume pot să vadă mult din ea.

Iehova a prezis prin profeții Lui, că „în ziua aceea—poporul Lui, ca membrele organizației Sale, va sta în Templul Domnului și va cânta lauda lui Iehova. Apoi adaugă profetul: „, El [Iehova]... ridică norii de la marginea pământului, dă naștere la fulgere și ploaie, și scoate vântul din cămarile lui—(Psalm 135:1-7). Ieremia, profetul lui Dumnezeu, în capitolele 10 și 51 a profeției sale a folosit aceleași cuvinte, și legătura arată, că se referă la „ziua aceea—când Domnul rezidește Sionul — Ieremia 10:13, 51:16.

Fulgerul este o descărcare a electricității atmosferice și este urmat de regulă de o rază strălucită de lumină. Pentru aceasta fulgerul se folosește ca simbolul adevărului luminat al lui Dumnezeu.

Toate fulgerele se pogoară de la Iehova. În profeția lui Zaharia (10:1) stă scris: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele, și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp— *ARV*

Fulgerele în cele mai multe cazuri sunt urmate de tunete și ploi. Fulgerul luminează și descoperă ceea ce mai înainte a fost acoperit de întuneric. În ilustrație fulgerele lui Dumnezeu descoperă Cuvântul Lui acelora, care au avut încredere în El, și ele descoperă și dau de gol ceea ce este în contradicție cu Dumnezeu și organizația Sa. Profeția arată așadar, că se va împlini pe vremea, când Dumnezeu dă de știre poporului Său prezența Sa, îl împlinșează cu adevărul ilustrat prin ploaie, îi dă o mai mare lumină cu privire la lumina Lui, și descoperă poporului Său scopul Lui cu el, în timp ce totodată demască pe dușman.

Tunetul simbolizează vocea lui Iehova. Aceasta se arată prin următoarele texte scripturale: „, Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu, și un glas de tunet ca al Lui?—(Iov 40:9). „Tunetul tău a izbucnit în vârtej de vânt—(Psalm 77:18). „Dumnezeul slavei face să bubuie tunetul— (Psalm 29:3). Ploaia este un simbol al adevărului împlinșător, care înviorează inima poporului lui Dumnezeu și face fericit. Despre aceasta spune Scriptura: „Mă așteptau ca pe ploaie, căscau gura ca după ploaia de primăvară—(Iov 29:23) „Ai dat o ploaie binefăcătoare, Dumnezeule, și ai întărit moștenirea Ta, sleită de puteri—(Psalm 68:9). „Cântați Domnului cu mulțumiri, lăudați pe Dumnezeul nostru cu harfe! El acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pământ, și face să răsară iarba pe munți— Psalm 147:7, 8.

Aceste texte scripturale arată, că adevărul și lumina lui vin de la Iehova Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. (Ioan 17:17). Astfel este arătat în

vorbire profetică, că la timpul Său hotărât și în felul Său plăcut, Dumnezeu aduce fulgere, tunete și ploi în timp ce adevărul Său îl descoperă poporului Său și îl înprospătează. Se arată că timpul, când El prin mijloacele Sale începe să deschidă o privire mai clară în profețiile Sale, este după ce Domnul a venit la Templul Său și Sionul s-a rezidit. Apocalipsa 11:19 arată aceasta prin următoarele cuvinte: „Și Templul lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis; și au fost fulgere, glasuri, tunete—

Dacă cineva stă la întuneric în timpul unei furtuni apropiate, poate să recunoască, cum strălucirea fulgerelor descoperă lucruri, care de altfel sunt întunecate de întuneric. Un singur fulger probabil, că numai în foarte mică măsură descoperă împrejurarea însă îndată ce urmează una după alta fulgere tot mai mari, obiectul se luminează tot mai clar. Chiar așa se întâmplă și cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. După ce Templul s-a deschis și fulgerele și prin ele ploile de adevăr au început să vină, atunci oamenii devotați cu totul lui Dumnezeu la început au primit numai cu ceva mai multă lumină; însă lumina sau pricepera lor a tot crescut din ce în ce în măsură ce fulgerele au crescut în puterea de luma. Aceasta explică, pentru ce se poate înțelege azi adevărul mai bine, ca în zilele trecute. Timpul stabilit al lui Dumnezeu, când adevărul trebuie să fie înțeles îndeosebi de membrele organizației sale, a sosit. Este privilegiul acelora, care fac parte din organizația Sa, ca să atragă atenția asupra multor adevăruri și asupra profețiilor care au început să se împlinescă, pentru ca și aceștia să vadă, să câștige curaj și să poată avea speranță. Aceste raze de fulgere ale lui Iehova sunt acelea, care au descoperit marele „semn al Fiului omului în ceruri—” anume pe organizația cea mare a lui Dumnezeu.

Scrisori

Masa noastră este întinsă din abundență

Dragă frate Rutherford:

Salutări. M-am gândit de nenumărate ori să îți scriu ca să îți pot bucura inima spunându-ți cât de mult ți-a binecuvântat Domnul eforturile în Iowa, dar m-am abținut de la a face așa ceva, gândindu-mă că timpul tău este prea prețios pentru a te opri și a citi rândurile pe care ți le scriu. Dar bogăția acestor binecuvântări s-a acumulat pe măsură ce noi am meditat asupra paginilor din cartea *Ocotire*, Volumul unu, doi și trei, și am observat soluțiile minunate care ne-am emoționat întreaga ființă și au schimbat o mărturie aparent misterioasă în o realitate frumoasă pentru a fi trăită. Și acum noi am ajuns într-un punct culminant cu mult apreciatul dar, *Ocotire*, ce conține îndrumări divine complete despre modul în care rămășița se poate aștepta să beneficieze de protecția lui Iehova acum și în timpul celei mai mari tulburări ce este atât de aproape. În plus,

această descrie dușmanul crud ce se pregătește să acționeze cu o încredere deplină în răsturnarea și nimicirea rămășiței, alături de o listă completa a secretelor dușmanului.

Și acum scrisoarea ta este înaintea noastră cu promisiunea că Anuarul va sosi în curând. Cu adevărat Iehova își respecta promisiunea. Masa noastră este întinsă din abundență și în prezența dușmanilor noștri după cum știm și noi, iar acum sosește și ultimul buletin care vorbește despre o nouă lucrare, o mișcare de atingere a clasei Ionadab . Se pare că această include chiar clasa pe care creștinătatea organizată nu o folosește. Cel puțin include clasa care ne spune atât de frecvent: „Noi nu mai mergem la biserică deoarece nu ne putem plăti partea și nu ne putem îmbrăca așa cum o fac alți oameni.”

Mi-aș dori să pot menționa toate remarcile interesante pe care le auzim, când aducem în discuție în fiecare zi predicile tale la radio. Dar trebuie să ne mulțumim să oferim doar una, ca o mostră a răspunsului la următoarea sugestie: „Probabil că îl auziți ocazional pe judecătorul Rutherford la radio.” „Da.” Este răspunsul. „Îlaud tot timpul , și îi citesc cărțile. Eu am fost educat ca un catolic dar timp de mulți ani au fost foarte nesatisfăcut , și după ce am citit aproape orice altceva, nu am găsit nimic satisfăcător. Dar într-o zi în timp ce mișcăm discul selector am auzit pe cineva spunând căci dacă preoții refuză să le spună oamenilor adevărul, atunci aceștia nu ar trebui să pretindă că învâța Biblia. El a spus că asta a fost perfect. Așa că a ascultat o perioadă și a aflat că numele vorbitorului era judecătorul Rutherford, și că el va apărea în următoarea săptămână la aceeași oră. Și el a spus că s-a întors a doua zi la aceeași oră și de atunci în fiecare zi, iar acum el tânjește după guvernarea dreapta ce va fi stabilită atât de curând.

Alături de tine în calitate de martor al lui Iehova, sora Lorimor se alătură în iubire creștină și urări de bine.

M. C. Lorimor, Pionier

Curaj și zel

Dragă frate Rutherford

Am dorit să ne exprimăm aprecierea pentru noile cărți așa cum acestea au sosit la noi din când în când, dar până acum ne-am abținut.

Dar nu mai putem sta așa, ci dorim să îți spunem că noile cărți *Justificare* sunt cele mai bune de până acum. Le-am citit cu atenție tuturor din clasa templului, Volumul trei, și ne-au entuziasmat și ne-au bucurat inimile. Ne oferă un curaj proaspăt și zel și ne fac să fim mai determinate să ducem bătălia până la poartă.

Fie că Domnul să continue să va binecuvânteze în serviciul plin de iubire și să te mențină credincios în conducerea poporului Sau.

Ne bucurăm atât de mult să fim colaboratorii tăi în slujirea Împăratului.

Domnul și Doamnă J. P. Edwards, Pionieri

Doresc viața

Dragă frate Rutherford

Am citit din cartea *Ocotire* și până acum această reprezintă cea mai dulce masă. Am citit-o toată unor prieteni ai mei din acest oraș care studiază cărțile fratelui Rutherford deoarece cunoștințele conținute de acestea sunt importante și necesare vieții și ei își doresc viața. Ei au ascultat cu atenție și au părut că le-a plăcut foarte mult.

Personal, pentru mine a fost un gând minunat că atâți de mulți dintre strămoșii Domnului nostru erau în vârstă și foarte mulți au trebuit să fie luați din mijlocul necredincioșilor. Ce luptă a dus Satan pentru a împiedică sămânța să fie dezvoltată vreodată și cât de minunat I s-a opus Iehova și i-a păstrat pe ai Lui de fiecare dată! Acest gând este măreț și încurajator

Îți trimit mulțumirile mele pentru această carte minunată

Sora ta în slavă Lui
Lucinda Willey, Pionier

Iehova oferă în mod minunat

Preaiubit frate Rutherford

Cu inimi pline de recunoștință fiecare dintre noi recunoaște primirea cărții *Ocotire*, un dar minunat cu adevărat.

Marele Iehova oferă în mod minunat pentru noi, pe această cale materială, hrană noastră spirituală, hrană potrivită, și de asemenea, băutura noastră spirituală, incluzând noul vin, ce simbolizează bucuriile Împărăției noastre! și robele noastre, robele dreptății, sub care am fost adunați colectiv și veșmintele mântuirii, ce ne identifică ca martori ai Săi. Putem să spunem, —ee să îi dau lui Iehova pentru toate beneficiile fața de mine? —Mă voi bucura foarte mult în Domnul, sufletul meu va fi fericit în Dumnezeu meu. și apoi, se oferă și pentru nevoile noastre temporare conform promisiunii Lui slăvite.

Noi dorim cu adevărat să ne dovedim aprecierea acestor multe favoruri printr-un serviciu mai credincios, mai loial și mai neînfricat.

Cu o călduroasă iubire creștină și amintindu-ne întotdeauna de tine și de toți colaboratorii dragi la scaunul de domnie al slavei cerești a Tatălui nostru, și tânjind să fim în rugăciunile voastre, noi vă mulțumim.

Tovarășii tăi servi în iubita lucrare de mărturisire.

M. A. Finley și T. P. Black, Pionieri

Ospăț, luptă, victorie

Dragă frate Rutherford:

Salutări în Sionul fericit. Îți mulțumim foarte mult pentru gândul tău bun de a ne trimite cartea *Ocotire*. Ce carte extraordinară este aceasta, iar materialul

din interior este atât de îmbucurător și de încurajator pentru noi. Ce descoperire minunată este aceasta. Noi îi mulțumim tatălui ceresc pentru aceasta.

Justificare, volumul doi și volumul trei . Ce ospăț! Cunoașterea este într-adevăr o forță pentru noi. Noi realizăm cu adevărat Psalmi 147:14. Cât de adevărat este totul! Bucuria Domnului este cu adevărat forță noastră. Noi spunem întotdeauna că revistele *Turnul de Veghere* sunt asemeni unei scrisori de iubire venind din partea dragului nostru Tată ceresc de două ori pe lună, iar noi le apreciem

Lumina, volumul unu și volumul doi. Vai, de ce ospăț avem parte! Un adevărat ospăț de nuntă, iar în plus să știm că ne aflăm într-o bătălie și că suntem, de partea câștigătoare! Domnul nostru drag va obține Victoria. Nu-I așa că va fi minunat când organizația Diavolului va fi dată la o parte și distrusă?

Așa că noi continuăm în puterea Domnului. Îi mulțumim dragului nostru frate pentru toată grija sa plină de iubire asupra noastră pentru atât de mulți ani, și noi putem avea încredere în el până la sfârșit. Îi mulțumim pentru privilegiul serviciului în lucrarea lui Ilie și acum în lucrarea lui Elisei. La un moment dat noi priveam cu nerăbdare spre anul 1914, și acum ne putem uita înapoi și îl putem vedea împlinit. În loc să mergem acasă în Împărăție (așa cum obișnuiam să spunem), ne-a revenit nouă datoria de a o face cunoscută, și avem acest privilegiu, și suntem recunoscători.

Dumnezeu să te binecuvânteze frate drag și pe toți cei dragi ce îți sunt alături.

Va trimitem o iubire creștină.

Din partea surorilor voastre în serviciul fericit.
Rhoda Careswell și Gertie Lloyd, Pionieri, Anglia

Mărturia fără fir ajunge în Anglia.

Dragă frate Rutherford

Noi îți scriem cu o inimă plină și îți cerem să accepți mulțumirile noastre pentru minunată carte *Ocotire*. Ne-a făcut plăcere să citim articolele din *Turnul de Veghere* și ne vom bucura când cartea va fi gata pentru public, căci sunt foarte multe persoane care se vor bucura de explicarea cărților Estera și Ruth așa cum s-au bucurat și de Iov.

Noi ne bucurăm că oamenii de aici din Anglia te pot auzi la radio, deoarece noi am avut parte de foarte multe experiențe interesante iar una dintre acestea este următoare: Noi am vizitat o doamna care a refuzat cărțile spunând, —Sunt ruselism” și a intrat în casa. Fata ei a auzit-o și a spus, —aceste cărți au ceva de-a face cu predicile pe care le tine judecătorul Rutherford la radio? Nouă ni s-a spus că cineva ne va vizita la ușă cu aceste cărți pentru a ne oferi o explicație deplină a Scripturilor.”

După ce i-am explicat ea a chemat-o pe mama ei și a zis: —Mama, știi cât de mult ne-a plăcut predică judecătorului Rutherford.” și așa ele au obținut câteva cărți.

Noi suntem fericiți să avem pliantele de la radio pentru a le lasă la fiecare ușa.

Ne rugăm că binecuvântarea continuă a Domnului este cu tine până la sfârșit

Al tău în serviciul Împărăției
D. Jones și E. Mowll, Pionieri

Acțiune unită acum

Dragă frate Rutherford

Noi suntem conștienți de faptul că timpul reprezintă un aspect important al serviciului Tău. De aceea, în trecut noi am confirmat primirea oricărui dar către pionieri la departamentul la care suntem înscriși.

De această dată dorim să îți mulțumim personal pentru Anuarul pentru anul 1933 pe care l-am primit. Noi îi mulțumim Domnului nostru drag că am avut o parte în lucrarea minunată al cărui raport este atât de încurajator. În tot acest raport se poate vedea că biserica a ajuns la acest stadiu de acțiune unită despre care se vorbește în ultimele noastre lecții. Datorită promisiunii sale Domnul a mărit serviciul Său și nu există nici o îndoială că va face acest lucru din nou și în anul ce va veni.

Fie că Domnul să te binecuvânteze pentru considerațiile tale față de pionieri, frații tăi și ai noștri. Noi trăim cu încrederea deplină că atâta timp cât căutăm Împărăția cerurilor mai întâi toate proviziile necesare vor fi oferite.

Noi avem o singură dorința, și anume, să putem locui în casa regală a lui Iehova pentru totdeauna și dacă Domnul consideră că acest lucru este bun, să vedem organizația lui Satan prăbușindu-se.

Noi ne bucurăm că avem un rol în ultimele campanii, pentru că având un rol noi putem realiza că acestea sunt duse la bun sfârșit sub supravegherea îngerului Domnului. Ți se va bucura inima să vezi aceste campanii unite mergând înainte, nu prin propria lor putere ci în măreția pe care o oferă Iehova, adevăratul Dumnezeu. Fie ca binecuvântările sale să fie pentru tine.

Cu cele mai bune urări noi rămânem,
Lillin J. C. White și Rose Greinacher, Pionieri

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

1 MARTIE 1933

Nr. 5

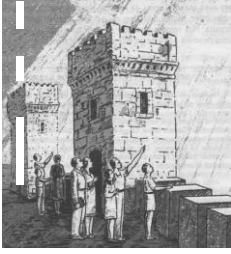
Cuprins:

STRĂMTORARE - Pag.113

PROPRIETATE COMUNĂ - Pag.129

MÂNTUITORUL LUI DUMNEZEU
PENTRU OM - Pag.132

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 MARTIE 1933

Nr. 5

Strâmtoare

„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acuma, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” — Matei 24:21,22, *A.R.V.*

IEHOVA în repetate rânduri a fost făcut răspunzător pentru strâmtoarea, care s-a abătut peste lume de la anul 1914, și sub care suferă acuma oamenii. Învinuirea este falsă și necinstește Numele lui Iehova. Se pare, că unii consacrați nu sunt deloc în clar, căci care este timpul de mizerie și strâmtoare și care este timpul bătăliei zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu. O apreciere a textelor scripturale despre strâmtoarea trecută, prezentă și viitoare ar fi de folos, pentru a putea aprecia potrivit starea celor unși.

2. Numele lui Iehova este mai presus de orice și nimic nu este mai important decât justificarea Numelui Său. Toate textele scripturale sunt de acord și sprijinesc concluzia, că Numele lui Iehova trebuie să fie justificat. Pentru unși este de lipsă să înțeleagă adevărurile acestea în acest timp extraordinar. „Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă pricepere.” (Proverbe 3:13) „Căci înțelepciunea va veni în inima ta, și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău: chibzuința va veghea asupra ta, priceperea le va păzi.” (Proverbe 2:10,11) „Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea, și cu tot ce ai dobândește priceperea.” (Proverbe 4:7) Dacă cu ocazia explicării textelor scripturale urmărim scopul de a dobândi înțelepciune și pricepere din ele, atunci este de lipsă ca chestiunea de discuție deosebit de importantă, s-o ținem înaintea ochilor. Numele lui Iehova trebuie și va fi justificat pe deplin și vom observa, că toate celelalte adevăruri sunt în armonie desăvârșită cu aceasta.

3. Împărăția lui Iehova va justifica Numele Lui, și astfel Împărăția este cea mai mare dintre învățături. Când Isus a învățat pe ucenicii Lui, cu un deosebit accent a vorbit despre această învățătură a Împărăției. El a început a predica mai întâi despre Împărăție. În cursul serviciului Său pământesc a continuat să accentueze îndeosebi adevărurile despre Împărăție. Scriptura arată, că Împărăția s-a născut în strâmtoare, și că după nașterea ei va veni o și mai mare strâmtoare peste lume. Templul tipic a fost zidit, și în urmă o mare strâmtoare s-a abătut peste popor. Templul adevărat al lui Iehova a fost zidit, și urmează după aceasta cea mai mare strâmtoare peste lume.

4. Pe timpul venirii lui Isus pe pământ nelegiuirea predomina, și această fărădelege, a avut stăpânirea și de atunci încolo. Nelegiuitul Satan a oferit Domnului Isus lumea în dar, sub o condițiune, și aceasta este o dovadă, că Satan atunci era dumnezeul sau stăpânitorul nevăzut al lumii. Alte texte scripturale întăresc această concluzie. Mai târziu a zis Isus ucenicilor Săi în cuvinte clare, că blestematul Satan a fost și este domnitorul lumii nelegiuite. (Ioan 16:11) El a învățat pe ucenicii Lui despre aceasta și ei au înțeles ce le-a spus. Mai târziu a scris apostolul Ioan: „Toată lumea zace sub cel rău.” (1Ioan 5:19, *Diag.*) Aceasta înseamnă, că lumea este condusă și stăpânită de nelegiuitul Satan. Apostolul Pavel întărește aceste cuvinte, când spune, că blestematul de Satan este dumnezeul lumii acesteia, care încontinuu se luptă din răspuțeri, ca să orbească pe oameni față de adevăr. — 2Corinteni 4:4.

5. Iehova a numit pe Satan, Diavolul, la slujba înaltă de dumnezeu sau domn al lumii? El nu a făcut acesta. Dimpotrivă Iehova pe Lucifer a pus în slujba măreață de suveran al lumii. După aceasta însă s-a înfăptuit o faptă rea a lui Lucifer. El s-a răscolat împotriva lui Iehova, și a tras la îndoială suveranitatea autorității lui Iehova; el a înduplecat cete de îngeri, ca să-i urmeze în fărădelegea lui și pe oameni i-a condus la păcat și la moarte. O astfel de procedură nedreaptă a cauzat, că oamenii suferă sub urmările, pe care călcarea legii le-a adus cu sine în mod natural. După răscoala lui Lucifer, Iehova i-a dat numirile Balaur, Șarpe, Satan și Diavol. Iehova nu l-a lipsit de stăpânirea lumii, și aceasta a avut un bun motiv. Satan s-a mândrit cu aceea, că el ar putea face, ca toți oamenii să se răscolească împotriva lui Iehova Dumnezeu. În trufia lui și-a închipuit, că ar fi asemenea Celui Prea înalt. (Isaia 14:13,14) El a provocat pe Iehova, ca să pună oamenii pe pământ, care să se opună influenței viclene și nelegiuite a lui Satan și să-și păstreze neprihănirea față de Iehova. Prin aceasta s-a ivit discuția supremației. I-a plăcut lui Iehova Dumnezeu, ca să dovedească creațiunii întregi, că Satan este un mincinos. El însuși însă (Iehova) este drept, credincios și adevărat; pe mai departe, El este Cel Prea Înalt, pe lângă care nu este nimeni altul, și Cuvântul Lui întotdeauna este drept și adevărat. (Iov 2:1-7). A fost de lipsă să dea lui Satan ocazie, ca să dovedească, că el ar avea dreptate cu mândria și provocarea lui, pentru ca prin aceasta, întrebarea de discutat să fie examinată temeinic și să fie adusă la dezlegare. Din motivul acesta Iehova a primit provocarea, și a permis lui Satan să facă tot ce poate mai rău. El a hotărât o anumită perioadă de timp, în care va permite lui Satan, să aibă mână liberă fără nici o piedică. Timpul trebuie să vină, când această chestiune discutabilă trebuie să se decidă, și dacă va fi decisă, lumea lui Satan trebuie să înceteze, și Numele lui Iehova va fi justificat și înălțat în ochii tuturor creaturilor vii. Această justificare dovedește, că Iehova totdeauna are dreptate, și că toate, împreună cu viața și binecuvântările în legătură cu ea, vin de la Iehova, și că nimenea nu poate să primească viață veșnică, decât numai de la El.

6. Pentru ce a pus Isus o importanță atât de mare asupra înțelesului Împărăției lui Iehova? Pentru că venirea acelei Împărății trebuia să însemne sfâr-

șitul domniei lui Satan, și se va sfârși cu justificarea desăvârșită a Numelui lui Iehova. Fără îndoială Isus multe cuvinte a spus către ucenicii Lui, care nu sunt însemnate în Scriptură. Fără îndoială că i-a învățat, că domnia lui Satan se va sfârși pe timpul venirii lui Cristos și a Împărăției Sale și că Împărăția este a Domnului Dumnezeu. Aceasta se dovedește prin faptul, că ucenicii au pus Domnului Isus întrebarea: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Evident, că ucenicii au fost învățați despre faptul, că va urma după venirea Împărăției, care va aduce cu sine judecata lui Iehova. executată prin Cristos Isus: și Pavel a însemnat aceasta mai târziu. (2Timotei 4:1). Isus a răspuns la întrebarea ucenicilor pe timpul, când i-au pus întrebarea; răspunsul este o profeție și trebuie să aibă o împlinire și împlinirea a început în anul 1914. În profeția însemnată în Matei capitolul 24, cuvântul „sfârșit” apare în două locuri, anume în versetul 3 și în versetul 14. Mai întâi în versetul al treilea, și acolo înseamnă *împlinire*, altfel spus, expirarea perioadei de timp în care domnia lui Satan a fost tolerată și nu a fost împiedecată. Cuvântul caracterizează așadar începutul sau nașterea Împărăției lui Dumnezeu de sub Cristos, care are un efect dezastruos asupra domniei lui Satan. În versetul al patrusprezecelea în textul grecesc găsim un alt cuvânt, care în limba engleză asemenea este tradus cu „sfârșit”. Acolo cuvântul „sfârșit”, înseamnă *hotarul cel mai extrem sau încheierea definitivă* și înseamnă nimicirea desăvârșită a lumii lui Satan. Deosebirea este următoarea: „sfârșitul” întâi se ivește atunci, când se sfârșește timpul hotărât acordat lui Satan; și după ce punctul acestui timp a sosit, trebuie să se petreacă anumite lucruri, înainte ce lumea lui Satan să piară cu desăvârșire. Sfârșitul amintit în versetul 3 ar însemna începutul strâmtorării; însă strâmtorarea mai mare asemenea căreia n-a fost, de necesitate trebuie să pună capăt organizației lui Satan. Tot timpul de la 1914 până la prăbușirea definitivă a organizației lui Satan în mod potrivit se poate caracteriza ca un timp de strâmtorare.

Răspundere

7. De la anul 1914 încoace mult necaz, suferință, nedumerire și nenorocire s-a abătut peste popoarele de pe pământ. În țările, care susțin căci constituie „creștinătatea”, oamenii au suferit nespus de mult. Cine este oare răspunzător pentru strâmtorarea lumii? Preoțimea „creștinătății” răspunde și spune membrilor comunității lor, că Dumnezeuul cerului a adus peste ei această strâmtorare, și mizeria lor ar fi o manifestare a mâniei Sale, provocată de neglițarea datorințelor poporului față de organizațiile bisericești ale „creștinătății”. Deoarece lucrul important este justificarea Numelui lui Iehova, astfel putem crede cu siguranță, că Satan va face tot posibilul, ca să necinstească Numele acesta sfânt, și pe oameni să-i abată de la Iehova Dumnezeu; deoarece însă „creștinătatea” constituie o parte a organizației lui

Satan, astfel nu putem aștepta, că răspunsul potrivit și adevărat poate să vină de la preoțimea „creștinătății.” Răspunsul preoțimii este fals și servește intențiilor lui Satan, ca să răscoale pe oameni împotriva lui Dumnezeu Iehova. Mulți oameni aud răspunsul fals și spun: „Dacă noi avem un astfel de Dumnezeu, nu ne mai convine să-l servim.”

8. Mulți dintre aceia, care sunt consacrați lui Iehova în chipul următor au răspuns la întrebarea despre timpul strâmtorării: Anul 1914 ar fi însemnat sfârșitul lumii, și de la acel timp încoace războiul Armagedonului este în curs; toată mizeria din lume este numai o manifestare a mâniei lui Dumnezeu asupra lumii. Astfel de concluzii și deduceri sînt false, deoarece nu sînt în armonie cu Scriptura. Nu este potrivit a spune, că Armagedonul a început și partea cea mai dezastruoasă a lui zace încă în viitor. Există o mare deosebire între mizeria care este acuma în lume și între războiul Armagedonului, care este războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu. Dumnezeu nu a avut nici o treabă cu strâmtorarea, care este pe pământ acuma. Dacă, însă El se amestecă în lucrul acesta, aceasta va fi atât de impozant, încât nu va fi nici un motiv de îndoială, că lucrul acesta pornește de la El, și cine poartă răspunderea. Atunci toți vor cunoaște, că Iehova este Dumnezeu, și că El este Cel Prea înalt. Din motivul acesta a lăsat pe profetul Ezechiel să repete atât de des cuvintele: „Vor cunoaște, că Eu sînt Iehova.”

9. „Dumnezeu este iubire”, ceea ce dă de înțeles, că în toate lucrurile Sale, El se poartă dezinteresat. Legea Lui osândește nelegiuirea și ordonă să se facă ceea ce este drept. Cei ce iubesc pe Iehova țin poruncile Sale. Călcarea legii lui Iehova este păcat. Cel dintâi călcător de lege a fost Lucifer. Omul s-a alăturat la aceea călcare de lege și astfel ca rezultat a adus moartea asupra omenirii întregi. (Romani 5:12) Toată suferința, care a fost în lume, este atribuită călcării de lege și îndeosebi nelegiuirii lui Satan, și suferințele oamenilor au venit peste ei ca o urmare naturală a purtării lor nedrepte. Iehova nu are plăcere în cel nelegiuit. El poartă mânie neconținută contra celui nelegiuit, nu-i face însă nimic rău, până ce sosește timpul Lui potrivit; dacă însă se pune pe treabă, atunci aceasta se întâmplă pentru justificarea Cuvântului și Numelui Său propriu. (Psalm 5:4; 7:9; Țefania 3:8). Cei nelegiuiți fac conspirație și asupresc pe aceia, care cu sânguință încearcă să asculte de Iehova și să-L servească. Ar fi deci în contradicție a spune, că mizeria, strâmtorarea, suferințele și apăsarea, care îngreunează acuma pe oameni, ar veni de la Iehova, care și-ar fi manifestat mânia.

10. Din pricina importanței întrebării mari de discuție „Cine este Cel Prea înalt?” aceasta numai atunci trebuie să se împlinească, după ce Satan a avut deplină ocazie, ca să-și dovedească afirmarea. Iehova a îngăduit lui Satan să meargă mai departe pe calea lui rea, până ce va fi venit timpul Lui Iehova, ca să se pună în acțiune contra lui. Așadar, până în timpul prezent Satan este răspunzător pentru necazurile, suferințele și strâmtorările din lume. Satan, care este vinovat pentru mizeria și suferințele oamenilor în general, afară de aceasta a lăsat pe

reprezentanții lui ca să necinstească Numele lui Iehova, întrucât a lăsat să afirme, că Iehova ar fi acela, care ar fi adus această strâmtorare peste oameni.

Sfârșitul timpului de așteptare

11. Isus a spus ucenicilor Săi, că Tatăl Său Iehova a încheiat un legământ cu El(Isus) pentru Împărăție, și că El pleacă să primească Împărăția, și că se va întoarce, ca să ia la sine pe urmașii Lui credincioși. Nici un om nu a știut precis ziua și ceasul revenirii Sale; nici îngerii din cer și chiar nici Domnul nu a știut aceasta. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24:36). Când Isus a ajuns în cer, Iehova i-a zis: „Șezi de-a dreapta Mea. Până ce voi supune dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale”. Tot despre acest lucru stă scris: „Dar acest om, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui”, (Evrei 10:12,13) Timpul de așteptare s-a sfârșit în anul 1914. După aceasta Iehova a așezat pe împăratul Său în serviciul Lui și l-a trimis, ca să domnească. (Psalm 2:6-8; 110:2) Dacă Satan la acest timp ar fi abzis de bunăvoie de poziția lui ca dumnezeul sau domnitorul suprem al lumii, și-ar fi dizolvat organizația, și s-ar fi predat domniei drepte a lui Cristos Isus, atunci, cât privește schimbarea treburilor, nu ar fi urmat nici un timp de strâmtorare. Dacă însă Satan, ar fi făcut pasul acesta, prin aceasta ar fi confirmat, că în tot timpul era în nedreptate. Aceasta nicidecum nu a voit să admită. Satan a rezistat autorității lui Cristos Isus, și rezultatul a fost „un război în cer”. „Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au pulul birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”. (Apocalipsa 12:7-9) Cât a ținut războiul acesta nu se amintește, atâta este însă sigur, că s-a sfârșit cu aceea, că Satan a fost aruncat jos din cer și mai mult nu mai poate să apară acolo.

12. Despre începutul Împărăției lui Iehova sub Cristos stă scris: „Ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta”. (Apocalipsa 11:17, 18) „Mânia lui Iehova” amintită aici este îndreptată împotriva nelegiuitului Satan, care s-a împotrivit, să-și părăsească slujba și să facă loc lui Cristos, și care din pricina aceasta a fost aruncat jos din cer. Nu Iehova a fost acela care a făcut pe națiuni să se mânie și să-i fi îndemnat ca să înceapă război și să se ucidă unul pe altul. O dovadă pe mai departe a acesteia este faptul, că uciderea lor unul de către altul este o violare, a legământului veșnic al lui Dumnezeu. (Genesa 9:3-5) Toate suferințele și orice moarte ce s-a abătut de la războiul mondial încoace, trebuie puse pe drept în sarcina lui Satan. Războiul mondial nu a fost o manifestare a mâniei lui Iehova împotriva națiunilor și popoarelor de pe pământ. Dar războiul din cer între Cristos Isus și Satan a fost o manifestare a mâniei lui Iehova; și că

Satan în urma manifestării mâniei lui Iehova a fost aruncat jos din cer, a fost un îndemn pentru mare bucurie a tuturor oștilor cerești. Stă scris: „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Cristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. De aceea bucurați-vă ceruri, și voi care locuiți în ceruri!” (Apocalipsa 12:10,12). Un război dintre națiuni nicidecum nu ar fi putut să justifice Numele lui Iehova.

Războiul mondial

13. Satan a știut, că Iehova a așezat pe Cristos Isus ca Împărat, timpul de așteptare s-a sfârșit, și chestiunea mare de discuție acum trebuie să se decidă definitiv. Satan a știut mai departe, că el nu a reușit să înduplece pe toți oamenii, ca să blesteme pe Dumnezeu, cu toate că s-a mândrit cu aceea, că poate să facă aceasta. El a știut, că mulți oameni sunt pe pământ care afirmă că sunt urmașii lui Cristos Isus, și pe de altă parte sunt alții care într-adevăr Îl urmează și care își păstrează neprihănirea față de Dumnezeu. Atunci a luat hotărârea, ca mai bine să nimicească națiunile lumii, îndeosebi pe așa numita „creștinătate”, decât să fie nevoit să vadă, cum domnește Cristos peste ei. Din acest motiv a împins Satan națiunile în războiul mondial, și în cursul războiului multe milioane de oameni au fost măcelăriți și alte milioane au murit în urma bolilor și maladiilor izvorâte de pe urma războiului. Satan a provocat elementul comercial al organizației sale de pe pământ, ca să încurajeze ideea războiului din motive egoiste de a câștiga bani. El a înșelat elementul politic și l-a îndemnat, ca să declare războiul și a folosit pe preoții sfinți pe din afară și fățarnici ai „creștinătății”, ca să sfințească războiul. Aceasta explică pentru ce preoții națiunilor aflate în război, cu toate că ambele părți au afirmat că sunt creștine, totuși au contribuit la aceea, ca popoarele lor să se nimicească unii pe alții. Întreaga lume era diavolească în orice raport.

14. Ca o dovadă pe mai departe, că Satan este responsabil pentru strâmtorarea care în anul 1914 s-a abătut peste lume și care a tot continuat de atunci, găsim însemnat următoarele: „Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe, că are puțină vreme”. „Pământul” caracterizează pe domnitori, până când „marea” pe masele omenirii, pe care Satan i-a înstrăinat de la Dumnezeu; ilustrează mai cu seamă și pe aceia, care țin la așa numita „creștinătate organizată”, care este o parte constitutivă a organizației lui Satan. Mânat de ură și de o rea voință fără seamăn, Satan mai curând a voit să-i distrugă pe toți, decât să fie silit să vadă, că li se va da ocazie ca să știe, că Iehova este Dumnezeu, și că ei își vor oferi devotamentul lor lui Iehova.

Începutul durerilor

15. Judecata asupra națiunilor, dacă se va exercita de Cristos Isus, marele Judecător, va aduce suferință și mizerie peste națiunile de pe pământ. Judecata

aceasta însă nu a putut avea loc mai înainte de venirea lui Cristos Isus la Templu, ca să facă judecata. (Psalm 11:4 - 6). Dovada scripturală arată, că Cristos Isus în 1918 a venit la Templul lui Iehova, ca să judece, și că judecata Lui a început la „Casa lui Dumnezeu” sub care se înțelege clasa celor consacrați. Războiul mondial care a început în anul 1914, a fost începutul durerilor, care după profeția lui Isus urma să vină la sfârșitul lumii. „Toate aceste sunt numai începutul durerilor”. (Matei 24:8) Aceasta este o dovadă pe mai departe, că durerile lumii care au început în anul 1914 nu au fost cauzate de Iehova prin mijlocirea lui Isus Cristos, ci că Satan a adus aceste dureri peste oameni, pentru ca să abată pe oameni de la Iehova Dumnezeu, și pentru ca să stârpească pe toți aceia, pe care nu-i poate abate de la Iehova. Anul 1914 deci a însemnat începutul durerilor, însă nicidecum și sfârșitul lor. Alte dureri au urmat imediat după aceea.

16. În împlinirea profeției lui Isus, toți aceia, care cu credincioșie au ținut la Numele lui Iehova și a lui Isus Christos, în cursul războiului mondial au fost urâți și persecutați, ba chiar mulți dintre ei au fost uciși. Și dintre aceia, care s-au mărturisit ca urmașii lui Cristos Isus, mulți s-au întors la Diavol, și pun capcane acelorora care continuă să servească pe Iehova Dumnezeu, și îi vând la dușmani. Ei își manifestă ura împotriva urmașilor credincioși ai lui Cristos Isus. Iubirea lor față de Dumnezeu s-a răcit, și mulți dintre ei s-au făcut învățători falși. Isus a profețit, că lucrurile aceste vor veni după războiul mondial; și de fapt sau și împlinit. Satan a adus toate aceste dureri peste poporul lui Dumnezeu, deoarece a rămas credincios lui Dumnezeu, și deoarece Satan se silește, ca să-i nimicească. — Matei 24:9-12.

Sfârșitul războiului

17. În anul 1918 războiul mondial s-a sfârșit dintr-odată, însă nici Satan și nici altcineva din organizația lui lumească nu a avut nimic a face, cu aceea, că războiul a fost întrerupt. Măcelărirea în masă a creaturilor omenești, a încetat deodată cu sfârșitul războiului mondial, dar strâmtorările lumii, care au început în anul 1914, nu au încetat. De la acest timp înapoi, Diavolul încontinuu a asuprit pe oameni, pentru ca astfel să-i ațâțe împotriva lui Iehova. Iehova și-a folosit, puterea și autoritatea, ca să pună capăt războiului mondial. Profeția lui Isus arată, că Satan va târî națiunile în războiul mondial: și arată mai departe, că Iehova va pune capăt războiului; și de fapt în anul 1918 i-a făcut o încetare neașteptată. Pentru ce a pus capăt Iehova războiului mondial? Răspunsul se dă prin profeția exprimată de Isus. Isus a zis: „Și dacă zilele acelea nu ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”. Cuvintele arată clar și lămurit, că Iehova din pricina celor aleși a pus capăt războiului, ceea ce a avut ca urmare, că zilele mizeriei celei mari au fost scurtate. Ceva se poate scurta tot atât de bine prin aceea, că se taie o parte din mijloc, ca și cum s-ar tăia o parte din ambele capete. Satan niciodată nu ar fi lăsat ca războiul mondial să înceteze, deoarece a avut de scop, ca să stârpească neamul omenesc, dar nimicirea aceasta nu servea spre onoarea lui Iehova și nu ar fi justificai Numele Lui. Un lucru ce a avut a face cu

justificarea Numelui lui Iehova, trebuia să se efectueze înainte de sfârșitul strâmtorării celei mari, care va cauza nimicirea desăvârșită a organizației lui Satan. Pentru aceasta a zis, Isus: „Din pricina celor aleși acele zile vor fi scurtate”, îndată se vede clar, că Iehova a avut de scop, ca să facă ceva cu cei aleși înainte de sfârșitul mării strâmtorări.

Cei aleși

18. Cine sunt cei aleși și în ce scop? Oastea aleasă se compune din Cristos Isus și membrele corpului Său, care toți își păstrează neprihănirea față de Iehova, pe care însă pe toți ar dori Satan să-i stârpească. Faptul, că sunt scoși oameni din lume și sunt făcuți o parte a Celui ales, și că aceștia și-au păzit neprihănirea înaintea lui Iehova, combate chestiunea de controversă a lui Satan și până la gradul acesta este o justificare a Numelui lui Iehova. Scopul alegerii acestei oști de aleși este acela, ca Numele lui Iehova încă înainte de bătălia cea din urmă să fie vestit. „Mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele”. (Fapte 15:14) Aleșii trebuie să fie folosiți pentru scopurile lui Iehova, pe vremea, când întinde cerurile și întemeiază pământul, și când face de cunoscut, că Sionul este organizația Lui. (Isaia 51:16) Textul scriptural citat mai în urmă arată, că Iehova își întinde mâna peste membrele de pe pământ a Celui ales, prin care exprimă paza arătată lor dinaintea atacurilor lui Satan. Iehova spune despre Alesul Lui: „Iată Robul Meu pe care-L sprijinesc, Alesul Meu în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor. Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o 'voi da altuia, nici lauda Mea idolilor”. (Isaia 42:1, 6, 8) Acest text scriptural arată, că în timpul strâmtorării Iehova va folosi pentru un scop deosebit pe membrele de pe pământ a Celui ales, și că această onoare nu o dă altuia.

19. „Zilele scurtate a strâmtorării” trebuie să se desfășoare în timp ce mai sunt pe pământ unii aleși, deoarece lucrul de mărturie pe care-l fac din îndurarea Domnului, trebuie să se facă înainte de sfârșitul definitiv. Isus pentru aceea a spus când a răspuns la întrebarea pusă: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. (Matei 24:14) Vestea bună pentru toți aceia care iubesc dreptatea, este aceea, că domnia lui Satan s-a sfârșit: că Împărăția lui Iehova, care va aduce justificarea deplină a Numelui Său, a sosit; că Cristos ca marele Domnitor a fost așezat pe tron: și că toți trebuie să știe, că Iehova singur este Dumnezeuul Atotputernic peste întreg pământul. — Psalm 83:18.

20. Este bine știut, că în timpul războiului lucrul de mărturie nu a făcut nici un progres. Afară de aceasta urmașii adevărați ai lui Cristos Isus nici nu au recunoscut atunci scopul adevărat al Împărăției. Ei nu au cunoscut nici măcar înțelesul numelui Iehova, și nu au înțeles, că justificarea Numelui lui Iehova este

lucrul cel mai important. În anul 1918 Cristos Isus a venit la templul lui Iehova. După aceasta a judecat pe aceia, care stau în legământ cu Iehova, și pe cei probați i-a adus în Templu, și aceștia au fost unși de Iehova. După aceea a urmat lămurirea sau luminarea, care a făcut în stare pe acești credincioși și unși, ca să recunoască, că scopul adevărat al Împărăției este justificarea Numelui lui Iehova. Pentru ce a permis Iehova nelegiuirea pe pământ, înainte de venirea Domnului Isus Cristos la Templul Său nu s-a putut înțelege de oameni. Mai departe clasei Templului i s-a lămurit întrebarea cea mare de discuție sau chestiunea trasă la îndoială, care așteaptă dezlegare, și ei au înțeles, că Numele lui Iehova dă de înțeles scopul Său cu creaturile Sale; este scopul lui Iehova ca să dovedească, că El poate să pună pe pământ creaturi, care își vor păzi neprihănirea față de El; pe mai departe, că El este irevocabil Cel Prea Înalt, de la care se pogoară toată binecuvântarea. Iehova a uns clasa Templului și i-a dat un nume nou și i-a făcut de martorii Lui de pe pământ. (Isaia 62:1, 2) Pentru a-și păstra credințioșia față de Iehova, martorii aceștia, care de altfel se cheamă „rămășița”, trebuie să meargă înainte și să pună mărturie domnitorilor de pe pământ și poporului, că Iehova este Dumnezeu, mai departe, că Împărăția Lui a sosit și că acesta este mijlocul de vindecare pentru omenirea suferindă. Astfel aceasta este cea mai importantă veste, care s-a dat vre-odată pe pământ, deoarece propovăduirea ei se referă la justificarea Numelui lui Iehova.

Faptele

21. În anul 1922 organizația de pe pământ a lui Iehova a început să câștige o apreciere despre aceea, că de ce privilegii se bucură membrele organizației. Lucrul de mărturie, care se mai cunoaște și ca lucrul Elisei a Bisericii adevărate, de la acel timp începe să progreseze încontinuu. Rămășița credincioasă din îndurarea lui Dumnezeu și sub conducerea nemijlocită a lui Cristos Isus, cu curaj a înaintat cu mărturia în această zi a judecării, și îndemnul ei la această lucrare este devotamentul ei dezinteresat față de Iehova. (1 Ioan 4:17, 18) De la 1922 începe lucrul de mărturie în timp de zece ani întreze orice, ce a fost efectuat înainte de aceasta. Motivul este acela, că a sosit timpul hotărât de Iehova. Pentru lucrul acesta nici unui om nu i se cuvine laudă. Lucrul de mărturie dă unșilor ocazia, ca să vestească domnitorilor și poporului judecățile lui Iehova, și judecățile acestea au fost însemnate de El mai dinainte vreme: unșii în felul acesta au cinstea, ca să ia parte la judecată. (Psalm 149:9) Unșii sunt servi ai judecării, și în vreme ce cu credințioșie își fac datoria, se bucură de ocrotirea deplină a lui Iehova. Anul 1914 arată începutul timpului de strâmtorare, care cuprinde și războiul mondial, care cu toate că este o parte a strâmtorării, dar totuși nu este partea cea mai mare a ei. Iehova a scurtat strâmtorarea cea mare din pricina celor aleși, și din aceasta rezultă ca o concluzie clară, că după ce aleșii își vor fi sfârșit lucrul încredințat de Iehova, va mai fi încă multă strâmtorare.

Armageddon

22. A început oare războiul Armageddonului? Răspunsul scriptural spune: Nu. Dacă noi înțelegem înseamnă numelui Armageddon, atunci ușor putem să vedem, că războiul nu s-a început. Scriptura numește partea cea mai înaltă a unui munte o colină. Un munte în mod simbolic înseamnă organizația lui Iehova. Cuvântul *Maghedon* înseamnă un loc pentru adunarea trupelor, până când prefixul *Ar* sau *har*, care completează cuvântul Armageddon, înseamnă munte sau colină: deci Armageddon înseamnă muntele înalt sau colina, unde trupele lui Iehova se adună sau se strâng laolaltă. Sunt trupele lui Iehova, cuprinzând și pe rămășița de pe pământ, care sunt strânse laolaltă la Armageddon. În Apocalipsa 14:1 arată Domnul, că trupele sale se compun din 144.000, care sunt cu Cristos Isus și sunt adunați și strânși laolaltă pe muntele Sion, anume în organizația lui Iehova. Satan, care știe, că lupta finală în curând se va desfășura, și că întrebarea în curând trebuie să se decidă, s-a pus la treabă, ca să adune forțele sale militare împotriva organizației lui Iehova. Despre aceasta stă scris: „Acestea (membrele răuvoitoare a organizației lui Satan) sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații (domnitorii) pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. I-au strâns în locul care pe evreește se cheamă Armageddon”. — Apocalipsa 16 :14,16. *A.R.V.*

23. Lupta adeseori se numește după locul unde decurge, și pentru aceasta se cheamă lupta aceasta, cea de la Armageddon. Să se observe însă, că textul spune „lupta zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”, și evident, că aceasta înseamnă, că acesta este timpul, în care Dumnezeu, Cel Atotputernic se amestecă în strâmtorarea cea mare ce s-a abătut peste lumea întreagă, și că aceasta o face pentru a executa sentința judecării Sale.

Ordinea de bătălie

24. Cristos Isus este Capul și Comandantul suprem peste organizația lui Iehova, și El este Conducătorul în lupta contra dușmanului. Față-n față cu El stă Gog, mareșalul lui Satan, Diavolul, care stă în fruntea conspirației împotriva unșilor lui Iehova, și conduce forțele militare dușmănoase în lupta cea mare a Armageddonului. Viziunea în Apocalipsa 14:1-3 descoperă organizația lui Iehova sub conducerea lui Cristos, a Mielului lui Dumnezeu. Toate membrele acestei organizații glorioase saltă de bucurie. Ei cântă acuma împreună spre preamărirea lui Iehova, deoarece a sosit timpul, pentru a decide întrebarea cea mare cu privire la supremație: și ei știu, că chestiunea de controversă se va decide în favoarea lui Iehova și spre cinstea și justificarea definitivă a Numelui Său. Numai acela care face parte din organizația lui Iehova, poate să priceapă, să prețuiască și să cânte cântecul acesta. Pentru aceasta, cei din rămășiță ca membrele organizației lui Iehova, din pricina credinței și încrederii lor fermă în Iehova sunt în deplină liniște și se bucură, că pot să aibă parte la vestirea scopului Său. Față-n față cu oștirile Domnului se poate vedea forța militară nelegiuită a lui Satan sub conducerea lui

Gog. Nelegiuții, atât cei nevăzuți ochilor omenești cât și cei vizibili se strâng acum și se constituiesc pentru o conspirație, ca să nimicească pe poporul lui Dumnezeu, ca să nu mai fie o națiune, și ca să nu mai slujească preamărirea Numelui lui Iehova. (Psalm 83:2-5; 1 Petru 2:9,10) Satan trimite pe forțele sale militare de sub Gog împotriva oștirilor lui Iehova adunate la Armageddon. Până aici Iehova Dumnezeu prin Mareșalul Său Cristos Isus nu și-a ridicat mâna să se amestece în strâmtorarea lumii. Lupta cea mare ce ne stă înaintea, se numește „războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”, deoarece atunci Dumnezeu în adevăr va interveni. În capitolul nouăsprezecelea a Apocalipsei (11 - 16) se dă o vedenie a lui Cristos Isus, care sprijinit de oștile Sale de îngeri sfinți stă gata pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Aici se arată, că El călărește pe un cal alb, prin care se arată simbolic, căci cauza Lui este dreaptă, și că El conștient de dreptatea Sa pornește la război. El este „Cel adevărat și credincios”, Reprezentantul Executiv al lui Iehova, „Regele regilor și Domnul domnilor”. Numai membrii organizației lui Iehova vor urma pe marele Conducător în războiul acesta, și partea de executat de rămășița de pe pământ constă din aceea ca să cânte preamărirea lui Iehova și a Împărăției Sale. (2Cronici 20:20-23). Lupta cea mare a zilei Dumnezeului Celui Atotputernic nu a început încă, este însă aproape, cum arată toate dovezile evidențiate.

Războiul

25. A acuza pe Iehova cu răspunderea pentru suferințele care apasă acum lumea, este o mare profanare a Numelui Său Sfânt. Iehova în toate timpurile este drept și adevărat, și toate lucrurile Sale se execută în dreptate. Marele război a zilei Dumnezeului Celui Atotputernic va fi strâmtorarea cea mai îngrozitoare, ce n-a mai fost încă în lume, și rezultatul va fi executarea judecății drepte a lui Iehova. O descriere scurt cuprinzătoare a profetului Ieremia arată, că nu mulți oameni vor rămânea în viață pe pământ. Că însă marele război este încă viitor reiese atât din Scriptură cât și din fapte. Cu toate că de la anul 1914 încoace este strâmtorare în lume, totuși preoțimea, care susțin că sunt „păstorii turmei”, până în ziua de azi, adică 1933 este trufașă și aspră stăruie în aceea, ca să se nutrească pe ea însăși în timp ce membrii turmei lor jecmănesc și stau în legătură de încredere cu alte părți a organizației Diavolului. Iehova vestește, că El va nimici toată pășunea lor; și lucrul acesta de nimicire îl va executa prin Cristos; cum stă scris: „Cei pe care îi va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt capăt al pământului; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi pe fața pământului. Gemeți pastori și strigați! Tăvăliți-vă în cenușă povățuitorii ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi și veți cădea la pământ ca un vas de preț. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povățuitorii turmelor! Se aud strigătele păstorilor și gemetele povățuitorilor turmelor, căci Domnul le pustiește locul de pășune”. — Ieremia 25:33-36.

Îl va scurta cu dreptate

26. Cu toate că Scriptura dă de înțeles, că războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, va duce pământul întreg în suferință comună se arată totuși, că lupta cea mai mare va fi pe teritoriul numită „creștinătate”. Din răutate Satan a lăsat să se numească o parte a organizației sale după „Cristos” ca și „creștini”, și din pricina sfințeniei ipocrite a tuturor celor părtași din „creștinătate”, Domnul le va răsplăti cu o pedeapsă bine meritată. Războiul mondial a dat ocazie, ca să se dezvolte între oameni o adunătură de asupritori nemiloși. Acești apăsători în lăcomia lor au atins culmea nebuniei, și în nimic nu s-au lăsat, prin înșelăciune, amăgire, impozite mari, legi fățarnice de prohibițiune și alte mijloace, să nu-și mulțumească lăcomia egoistă, și să asuprească poporul. Cele mai rele împrejurări dintre toate țările de sub soare și cea mai mare mizerie se găsește chiar pe teritoriile a celei de-a șaptea stăpânire mondială. Depresiunea mare, lipsa cea mai mizerabilă și strâmtorarea sunt rezultatul unei activități nedrepte, numai Diavolului și uneltelor sale se pot atribui. „Domnul face dreptate și judecăta tuturor celor asupriți”. (Psalm 103:6) Iehova este Dumnezeul oștirilor și strigătul omenirii suferinde, care strigă din pricina asupririi, a ajuns până la urechile Sale, și acuma se va pune în acțiune. „Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci” (Psalm 111:3) „Ca și Numele Tău, Dumnezeule, și lauda Ta răsună până la marginile pământului: dreapta Ta este plină de îndurare. Se bucură muntele Sionului, și se veselesc fiicele lui Iuda de judecățile Tale”. (Psalm 48:10,11). Cu ocazia executării judecăților Sale drepte, Iehova va nimici pe dușman. — Psalm 145:20.

27 Organizația lui Satan nu numai că a asuprit pe săracii de pe pământ, ci a făcut și atacuri ucigătoare asupra martorilor lui Iehova și a încercat, ca să-i stărpească. Fiecare din cei unși ar fi fost deja omorât dacă Iehova nu s-ar fi îngrijit de ocrotire pentru ei. Scriptura arată, că scopul principal al lui Satan este acela, ca să nimicească pe membrele clasei Împărăției, deoarece aceștia, își păstrează neprihănirea înaintea lui Iehova și dovedesc, că Satan este un mincinos. La timpul Său hotărât Iehova se va lupta pentru a lor Săi, și acesta va fi un război drept. „Atunci Domnul se va arăta și se va lupta împotriva acestor neamuri. Cum sa luptat în ziua bătăliei” (Zaharia 14:3). Organizația lui Satan, și îndeosebi preoțimea lui și mai marii turmelor, au nesocotit pe Iehova și continuă să facă aceasta, și în afară de aceasta se poartă rău față de martorii Lui. Iehova spune prin profetul Său: „Căci Domnul se va scula ca la muntele Perațim, și se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul lui nemaipomenit. Acum nu batjocoriți, ca nu cumva să vi se strângă mai tare legăturile; căci am aflat de la Domnul, Dumnezeul oștirilor, că nimicirea întregii țări este hotărâtă.” (Isaia 28:21, 22) Apostolul se referă la profeția citată aici și o citează în parte; el spune: „Căci Domnul va sfârși lucrul, și-l va scurta cu dreptate; da, lucru scurt va face Domnul pe pământ.” (Romani 9:28). Satan a început cu strâmtorarea în anul 1914, și Iehova în 1918 a pus capăt

masacrului în masă și astfel a scurtat zilele strâmtorării, pentru a-și duce la îndeplinire scopul Său propriu. Strâmtorarea a fost introdusă de Satan și continuată în nedreptate; Iehova însă în curând prin mâna lui Cristos Isus va avea o parte activă la ea și lucrul, îl va scurta cu dreptate. Această parte care va porni de la Iehova, va fi „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”, și uneori se cheamă și „războiul Armaghedonului”.

28. Numai mâna cumpătată a lui Iehova a reținut puterile lui Satan și astfel a împiedecat nimicirea rămășiței. Iehova declară, că El va înlătura piedicile; pe armatele lui Satan de sub Gog și puterile de luptă ale lui, Iehova sub comanda lui Cristos îi va lăsa să se războiască una cu alta; și rezultatul va fi stârpirea definitivă a forțelor militare ale lui Satan. Aceasta va fi strâmtorarea cea mai rea, ce s-a abătut vre-odată pe pământ, și va fi ultima, și anume, pentru că cel nelegiuit și organizația lui vor fi nimicite și niciodată nu se vor mai scula. — Naum 1:9.

29. Lucrul de mărturie trebuie să progreseze, deoarece Iehova a zis, că această evanghelie a Împărăției trebuie să se predice națiunilor din lume spre mărturie, înainte ce lupta zilei celei mari va fi executată. Este sigur, că Satan de îndată ar întrerupe lucrul acesta de mărturie, dacă Iehova nu l-ar împiedica, să facă aceasta. Îndată ce însă lucrul de mărturie se va opri forțat, putem să știm cu siguranță, că ceasul a bătut și războiul cel mare repede se va dezlănțuit. Rămășița să fie bine dispusă, și niciodată să nu îngăduie influenței celui rău. Martorii credincioși nu trebuie să se teamă nici de oameni și nici de Diavolul, în vreme ce cu credincioșie se ocupă cu aceea, ca să dea mărturia adevărului despre scopul lui Iehova, pe care l-a descoperit acuma.

30. Cel Prea Înalt a dat rămășiței credincioase și unse un nume nou, anume „Martorii lui Iehova”. Pentru rămășița credincioasă Numele lui Iehova este un turn tare, care oferă ocrotire și siguranță deplină; dar siguranța aceasta atârnă de credințioșia rămășiței în îndeplinirea părții sale din legământul cu Iehova. Cei din rămășiță trebuie să fie martorii Lui credincioși și să vestească adevărurile Sale în această zi a judecății. În timp ce fac aceasta, aleargă în turnul tare: „Numele lui Iehova este un turn tare: cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.” — Proverbe 18:10, *A.R.V.*

31. Există o clasă a creaturilor azi pe pământ, care cu bucurie ascultă această evanghelie a Împărăției. Clasa aceasta a fost preumbrită prin Ionadab. Cei ce fac parte din clasa aceasta trebuie să fie primitivi de învățătură; ei își vor da silința, ca să facă ceea ce este drept. Ei se pun de partea lui Iehova și a Împărăției Sale, și o parte a însărcinării rămășiței este aceea, ca să învețe pe aceștia și să le dea ajutor ca să înțeleagă. Acești oameni cu bun simț nu sunt doriți de nici o parte a organizației Diavolului, deoarece ei nu sunt deloc în armonie cu această organizație. Este privilegiul și datoria rămășiței, ca să îndrepte atenția clasei Ionadab asupra cuvintelor lui Iehova, care au fost însemnate cu privire la aceasta de profetul Lui; „Veniți-vă în fire și cercetați-vă, tu neam nedorit, până nu se împlinește hotărârea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe

Domnul toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului." Țefania 2:1 - 3.

32. În timp ce vestiți adevărul clasei Ionadab, încurajați-i ca să dea mai departe și altora adevărul. Cu toate că nu sunt unși de Domnul, totuși desigur, că aceasta este voința lui Dumnezeu, ca toți aceia care aud și iubesc adevărul, să aibă privilegiul, ca să-l dea mai departe și altora. „Și Duhul și mireasa zic: Vino! Și cine aude, să zică — Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!" (Apocalipsa 22:17) Fiecare creatură care primește acum adevărul, trebuie să stea ori de partea lui Satan, ori de partea lui Iehova, și pentru aceasta trebuie încurajați oamenii cu bună voință, ca să le spună celor apropiați lor despre Împărăție. Chestiunea suveranității, care de multă vreme s-a ridicat de rebelul și nelegiuitul Satan, acum încurând trebuie să se decidă. Împăratul lui Iehova va nimici organizația lui Satan, și Împărăția glorioasă pentru totdeauna va fi o justificare a Numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1,2. Din ce motive se vede de folos pentru consacrați o explicare a textelor scripturale cu referire la strâmtoare? Ce spune Scriptura cu privire la importanța priceperii și a înțelepciunii?

3. Ce este învățătura cea mare pe care o învață Scriptura? Pentru ce? Întrucât se referă strâmtorarea atât la Templul simbolic cât și la acel adevărat al lui Iehova.

4,5. Dovedește, că Satan a fost domnitorul lumii. Cum a ajuns el la poziția aceasta? Explică pentru ce i s-a îngăduit timp atât de îndelungat, ca să-și continue domnia? Pentru ce se va nimici domnia lui Satan?

6. Ce fapt se dovedește prin întrebarea pusă de ucenici în Matei 24:3? Pentru ce a accentuat Isus importanța Împărăției lui Iehova? Fă deosebire între cuvintele „sfârșit" din versetul 3 și același cuvânt din versetul 14.

7. Explică strâmtorarea din lume de la 1914 încoace. Pentru ce au luat poziție împotriva lui Iehova Dumnezeu atâția oameni?

8. Fă deosebire între strâmtorarea, care apasă acum lumea, și strâmtorarea de la războiul Armagedonului.

9, 10. Arată; cine este vinovat pentru mizeria suferințele și strâmtorile lumii până în timpul de față. Alte creaturi au contribuit și ele la acestea?

11. Arată prin texte scripturale dacă Isus a primit o înțelegere a timpului hotărât a scopului lui Iehova. Ce avantaj s-ar fi născut din aceea, dacă Satan în anul 1914 de bunăvoie ar fi abzis de poziția lui în calitate de domnitor al lumii? Ce a făcut el în locul acesta, și ce a fost rezultatul?

12. Arată, că Iehova în nici un chip nu sa făcut vinovat pentru războiul mondial. Explică același punct cu privire la lupta din cer.

13, 14. Explică, pentru ce chiar în timpul acesta era în curs războiul mondial. Care a fost scopul războiului?

15,16. Explică însemnătatea anului 1914 în manifestarea scopului lui Dumnezeu; în același fel anul 1918. Cum sunt a se înțelege cuvintele „toate acestea sunt însă numai începutul durerilor”?

17. Cine a pus capăt războiului, și pentru ce sa întâmplat aceasta? Întrucât putea aceasta să se întâmple „din pricina celor aleși”?

18. Cine sunt cei aleși? Ce trebuie să facă cei aleși? Arată texte scripturale, care întăresc aceasta.

19. Ce este vestea bună care trebuie să se predice? De cine trebuie să se dea vestea aceasta de mărturie.

20, 21. De ce natură a fost lucrul de mărturie ce s-a făcut începând de la anul 1918, și ce scop a servit? Întrucât a devenit important anul 1922 în legătură cu lucrul de mărturie? Pentru ce nu s-a putut face această mărturie înainte de acest timp? Arată și privilegiul și răspunderea, care a fost adusă cu sine de această explicare dată de la Iehova.

22,23. Explică punctul; „dacă armatele dușmane s-au adunat la Armaghedon și dacă a început războiul acesta. Ce înseamnă de fapt expresiunea „războiul Armaghedonului”.

24. Descrie liniile de bătaie a amândouora oștiri dușmănoase și ce fac aceste armate.

25. Arată, că războiul Armaghedonului va fi opera lui Iehova și un lucru al dreptății. Ce spune Iehova în Ieremia 25:33-36 despre pustiirea ce va izbucni atunci?

26. Care sunt faptele, care permit o concluzie scripturală despre întinderea și strictețea judecăților asupra națiunilor pe care le privesc?

27, 28. Pe cine a asuprit organizația Diavolului ? Pentru ce? Despre cine spune Iehova: „Nu batjocoriți”? Pentru ce? Care este lucrarea pe care Iehova o va împlini? Cum se va „scurta în dreptate”? Cum va deschide Iehova calea, pentru a începe războiul cel mare? Care va fi rezultatul?

29. Explică încrederea și zelul rămășiței. Cum putem ști, când va avea loc bătălia cea mare?

30. Aplică textul anual, care în ce mod deosebit se potrivește aici pentru rămășiță.

31. Ce dovedește, că Țefania 2:1-3 acum este în curs de împlinire?

32. Ce alte oportunități sunt date acum martorilor lui Iehova în afară de lucrul direct al mărturiei? Și pentru ce? Care va fi rezultatul măreț al împlinirii judecăților lui Iehova și a întemeierii Împărăției Sale?

PROPRIETATE COMUNĂ

Nu demult mai mulți frați au pus întrebări, care se referă la zidirea de case și instalări de ferme ca proprietate comună pentru o întrebuințare avantajoasă pentru unșii Domnului. Unele dintre aceste întrebări pornesc de la presupunerea, că

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE s-ar ocupa cu aceea, ca să-și câștige o astfel de proprietate, și să pună la cale astfel de întreprinderi comune. Această presupunere este cu totul falsă. Societatea niciodată nu a încredințat pe nimeni, ca în chestiunea aceasta să se exprime pentru ea, și pe mai departe Societatea nu are o împuternicire legală și nici scripturală, ca să întemeieze o proprietate comună, și nici nu va încerca să facă aceasta. Unii frați cu însuflețire au propus o astfel de procedură, dar aceasta au făcut-o pe răspunderea lor personală.

Însărcinarea noastră este de a predica această evanghelie a Împărăției, și să avem grijă de bunăstarea trupească a altora. Este cu desăvârșire Scriptural, căci consacrații fac îngrijiri raționale pentru sine și pentru aparținătorii lor; aceasta însă nu se poate interpreta astfel, ca și cum prin aceasta s-ar zice, că s-ar cere din partea unor unși, ca să folosească timp, energie și bani ca să instaleze o proprietate pentru folosință comună, dacă aceasta ar împiedica pe unși în ocaziile lor de servicii, de a duce altora vestea Împărăției.

Unii au și crezut în mod greșit, că „unșii Domnului trebuie să câștige pământ și să ajungă în posesia pământului“, înțelegând prin aceasta posesia proprie a lucrurilor materiale de pe pământ. Scriptura nu autorizează pe nimeni, ca să spună așa ceva sau să tragă astfel de concluzii. Moștenirea unșilor lui Dumnezeu este Împărăția și interesele Împărăției și nu case și proprietăți pe pământ. Se pare să existe aici un mare pericol, ca inima și cugetul să le îndreptăm spre a câștiga lucruri, care servesc plăcerea creaturii, și aceasta ar conduce la neglijență în executarea îndatoririi și a încredințării, pe care a transmis-o Domnul unșilor Săi.

Aceasta să servească un răspuns la toate scrisorile cu privire la această chestiune. Societatea nu va prelua case sau ferme, pentru ca să fie folosite de consacrați și să fie locuite și administrate ca proprietăți comune. Dacă o grupă de frați dorește să facă aceasta, precum unii au și făcut aceasta este chestiunea lor și răspunderea o poartă ei; Societatea însă din îndurarea lui Dumnezeu va continua să lucreze mai departe în chestiunea cu care a fost încredințată.

Se pare însă, că o procedură asemenea celei următoare ar fi potrivită: se presupune, că cineva din poporul lui Dumnezeu ar fi proprietarul unor case sau a unor terenuri, care îi trece peste trebuințele lui și a familiei sale, dar foarte ușor s-ar putea face pregătiri, pentru ca o parte a casei sau a terenului s-o predea altora spre locuință sau folosință, care cu sânguință se ocupă cu serviciul Domnului. Dacă s-ar putea face o învoială cu privire la folosința unei părți a proprietății, și o astfel de învoială s-ar face pe bază de condiții drepte și spre avantajul tuturor celor interesați, și îndeosebi înspre avantajul lucrului Domnului, atunci ar fi potrivit să se facă aceasta. O astfel de chestiune este însă a se cumpăni de aceia, care sunt interesați de ea.

Dacă mai departe membrii unei grupe a poporului lui Dumnezeu, care cu sânguință se ocupă de serviciul Domnului, văd, că ei ar putea să posede în comunitate o casă sau o parte de teren, și să locuiască acolo, să cultive pământul, și dacă aceasta s-ar putea face fără să fie împiedicați în serviciul lor, și ar fi în

avantajul acelor care sunt activi în servicii; și dacă cu privire la condițiile de preluare a folosinței unei astfel de proprietăți, mai întâi ar face o învoială aceasta ar fi frumos și bine. Însă trebuie să știm una, anume că chestiunea nicidecum nu este în contradicție în nici un chip cu executarea slujbei și a legământului celor consacrați.

Se pare că în timpul de față, în urma împrejurărilor rele este aproape imposibil, de a vinde sau a se scăpa de proprietăți agricole în mod avantajos; însă anumite proprietăți agricole, care ar putea fi folosite de martorii lui Iehova, s-ar putea folosi spre avantajul material al tuturor celor interesați. Dacă aceasta se poate face, atunci s-o facă aceia, care ei înșiși sunt interesați în chestiune; însă nici un funcționar al Societății nu este atât de înțelept, ca să poată da un sfat hotărât, cum să se facă exact. O grupă să alcătuiască o corporație legală în cadrul legilor țării și proprietatea s-o înregistreze sub numele corporației, pentru ca să se lase locuit și folosit în folosul poporului lui Dumnezeu, astfel aceasta numai atunci să se facă, după ce chestiunea a fost cumpănită temeinic și au fost făcute pregătiri, pentru a evita eventuale greutăți. Este aproape sigur că o astfel de grupă numai atunci ar putea să aibă o conducere avantajoasă, dacă ar fi sub un cap, și dacă conducătorul respectiv ar proceda totdeauna dezinteresat și totdeauna ar reprezenta cele mai bune interese ale grupei. Dacă însă grupa ar fi condusă de un număr de directori, atunci s-ar pierde prea multă vreme cu discuții despre ceea ce ar trebui să se facă, și mereu ar amenința pericolul, că ar ajunge la ceartă și la nemulțumire, deoarece unii participanți ar cugeta, că nu s-ar purta cu ei pe drept. Noi sfătuim, că în cazul căci mai mulți intabulează pe numele lor proprietatea agricolă, care trebuie să servească folosul grupei întregi, mai întâi să se descrie regulile și rânduielile în clar, și fiecare interesat mai întâi să-și dea consimțământul, de a aproba astfel de reguli și rânduieli, și anume în toate privințele, pentru ca astfel pacea să se mențină și lucrul Domnului să nu fie împiedicat.

Pe mai departe, am dori să propunem cugetul, că acolo unde este puțință, se pare să fie mai avantajos ca două sau mai multe persoane să-și câștige un automobil-casă, în care să locuiască și cu care să poată călători. Prin aceasta s-ar economisi chirii și impozite, și martorii cu un cost minimal ar putea ajunge la toate punctele teritoriului lor de servicii.

Proprietatea Societății numai atunci poate fi scutită de impozit, dacă se folosește numai exclusiv pentru scopurile, pentru care corporația s-a organizat. Pentru aceasta nu ar fi avantajos pentru Societate, ca să se ocupe cu constituirea unor astfel de proprietăți comune. Singuraticii cu familiile lor, vor ieși mai bine la capăt, dacă vor rămâne între ei, decât să se asocieze cu alții; aceasta se poate ajunge, dacă se folosește o caroserie de locuință. Dacă se înțeleg mai mulți frați ca să călătorească împreună și să lucreze, pe bază de experiență se poate face aceasta cu reușită; are binecuvântarea Domnului. Fiecare grupă mică să decidă pentru sine, ce să facă. Să fiți însă cu totul clar în privința, că nimeni dintre aceia, care stau în serviciul SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, nu

este împluternicit la aceea, ca să se exprime pentru ea și să instaleze o astfel de proprietate comună; să nu vă bazați pe zvonurile sau explicațiile altora, până când nu le găsiți în „*Turnul de Veghere*“ sau în alte publicații ale Societății.

MÂNTUITORUL LUI DUMNEZEU PENTRU OM

Un timp îndelungat a fost pus în vedere oamenilor numele lui Isus, și a fost accentuat în mod deosebit. Aceasta a avut ca urmare, ca cel puțin în parte să micșoreze însemnătatea Atotputernicului, Tatăl lui Isus; Isus a declarat despre El: „Tatăl Meu este mai mare decât Mine“. În ce scop a venit Isus pe pământ? A venit oare din îndemnul său propriu, sau a fost trimis de altcineva?

Cu tot ce face, Dumnezeu urmărește un anumit scop. Ce scop a avut atunci când Isus a devenit om, a murit ca om și a fost înviat din morți ca o creatură divină și după aceasta s-a suit la cer cu valoarea vieții Sale desăvârșite omenești, și acolo a depus valoarea aceasta ca jertfă pentru păcat? Scopul lui Dumnezeu aici a fost acela, ca să pregătească și să deschidă o cale pentru împăcarea omului cu Creatorul Său. În orânduiala aceasta Dumnezeu a cuprins întreaga omenire în păcatul lui Adam, pentru ca îndată ce temelie pentru împăcare a fost câștigată prin sângele Mântuitorului, toți cei credincioși și ascultători să poată avea parte de binecuvântările mântuirii. (Galateni 3:22). Nu Iehova a devenit om, și nu Iehova a fost acela, care a murit, cum ar dori preoțimea să facă pe oameni să creadă, ci Fiul Său a devenit om, a murit și a fost înviat din morți, pentru ca Adam și urmașii lui să poată fi împăcați cu Dumnezeu. Adam și copiii lui erau — respectiv sunt — carne și sânge. Ei sunt părtași ai naturii omenești. Tot acesta a trebuit să fie cazul lui Isus, pentru ca astfel să poată mântui omenirea. Despre aceasta stă scris: „Astfel dar deoarece copiii (omenirea) sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși (Isus) a fost deopotrivă părtaș la ele... Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului“ — Evrei 2:14, 17.

Toți fiii oamenilor sunt păcătoși și născuți ca păcătoși; pentru aceasta au fost ei dușmanii lui Dumnezeu, și sângele pe care Isus l-a vărsat, a deschis calea pentru toți oamenii, pentru ca să fie împăcați cu Dumnezeu și să devină prietenii lui Dumnezeu. Dacă fiii oamenilor cândva vor fi împăcați pe deplin cu Dumnezeu, atunci vor trăi. „Căci dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El vom fi mântuiți prin viața Lui“ — Romani 5:10.

La Rusalii, Dumnezeu a deschis calea prin Cristos, pentru a avea credință în sângele vărsat al Mântuitorului; și aceia care de atunci încoace s-au consacrat pe deplin în credința în sângele acesta, pentru ca să facă voia lui Dumnezeu, Dumnezeu i-a împăcat cu sine însuși. Pavel și alții de pe vremea lui și după aceea

oamenii care au dovedit o credință deopotrivă, au beneficiat de acest privilegiu binecuvântat. Astfel a scris Pavel: „și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări... Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. (2 Corinteni 5:18-21). Îngrijirea miloasă pe care Dumnezeu a găsit-o în felul acesta, nu are nici un fond egoist. A fost o îngrijire lipsită de interes propriu, pentru binele omului.

Satan pe unii din reprezentanții lui, care erau preoții, i-a folosit la aceea, ca numele Isus să-l înalțe mai presus decât Numele lui Iehova. Pe alții dintre aceste unelte i-a folosit la aceea, ca să înfățișeze pe Isus și pe Iehova de aceeași condiție, și iarăși pe alții ca să nege cu totul sângele Mântuitorului. Tactica lui Satan întotdeauna a fost îndreptată la aceea, pentru ca toate mijloacele de care dispunea, să abată cugetele și inimile oamenilor de la Dumnezeu, ca să întunece adevărul și Numele lui Iehova să-L necinstească. Această viclenie a lui nu este nouă. Diavolul a pus la cale aceeași uneltire înainte de venirea lui Isus pe pământ. Învățătura treimii a răspândit-o deja cu o bună vreme mai înainte. El a făcut pe nelegiuitul Nimrod și femeia demoralizată Semiramis, mama lui Nimrod, să fie priviți în ochii oamenilor ca fiind egali cu Dumnezeu și prin aceasta a introdus învățătura treimii. Mai târziu, când creștinătatea a început să se crească și oamenii s-au alăturat la Cristos, Satan în felul lui viclean a introdus și între creștini treimea, și învățătura aceasta păgână a întărit-o în biserică prin consiliul de la Nicea. Cu această ocazie a trebuit să se nege și să se nesocotească următoarea declarație clară a Sfintei Scripturi: „Căci chiar dacă ar fi așa numiți„dumnezei“, fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt într-adevăr mulți „dumnezei“ și mulți „domni“) totuși, pentru noi nu este decât numai un singur Dumnezeu: tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi“ (1 Corinteni 8:5, 6). Cu toate acestea, această declarație clară a Cuvântului lui Dumnezeu, precum și a altor multor mărturii doveditoare a Scripturii, preoțimea până în ziua de azi a continuat cu aceea, ca să învețe oamenii învățăturile satanice a treimii și a încarnării.

Iehova Dumnezeu este eliberatorul omenirii, deoarece El este autorul îngrijirii pentru mântuire și pentru că toate lucrurile sunt de la El. Isus Cristos este Mântuitorul oamenilor, deoarece El este reprezentantul activ al lui Dumnezeu, de care se folosește Tatăl, pentru ca să-i mântuie pe oameni; și toate lucrurile sunt făcute de Cristos în numele și cu împuternicirea Tatălui, Isus și Dumnezeu nu sunt una și aceeași persoană, ci Iehova este Tatăl și Cristos Isus Fiul. Toate lucrurile sunt de la Tatăl prin Fiul. — Efeseni 4:6, 7 ; 2Corinteni 1:3; Coloseni 1:3.

Stă scris: „La Domnul este scăparea; binecuvântarea ta să fie peste poporul Tău“. (Psalm 3:8). Sfânta Scriptură vorbește des despre Isus Cristos, ca Mântuitorul sau Eliberatorul deoarece El este mâna sau unealta, prin care Dumnezeu aduce mântuire omenirii. (Isaia 12:2; 59:16; 63:5). Apostolul Pavel

arată în mod clar și lămurit, legătura între Dumnezeu, Tatăl și Isus Cristos, Fiul Său și dovedește, că mântuirea vine de la Dumnezeu, și că împăcarea omului cu Dumnezeu s-a făcut cu putință prin sângele Fiului Său. În înțelesul acesta a scris: „Mulțumind Tatălui care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, a Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui. Și pe voi care, odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și faptele voastre rele, El v-a împăcat acum“. — Coloseni 1:12-21.

Un dar este o binefacere arătată a dătorului față de primitor fără așteptare de răsplătire sau întorsul darului. Iehova Dumnezeu este dătorul a tot darul bun și desăvârșit. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“ — Iacob 1:17.

Săracul are lipsă de daruri. Săracul cu spiritul și acela, cu inima umilită și cugetul blând, este acela, care cu bucurie și apreciere primește darul. Cu cât mai mare este mizeria cu atât mai mare este lipsa. În urma păcatului, neamul omenesc a căzut în mizerie și lipsuri, fără nici un drept sau speranță de a se bucura vreodată bogățiile vieții. „Prăpădirea celor nenorociți, este sărăcia lor“. (Proverbe 10:15). Sărăcia neamului omenesc ar fi condus cu siguranță la nimicire, însă iubirea dumnezeiască a găsit cu cale o îngrijire, ca să împiedice o astfel de nimicire.

Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, s-a bucurat în mărirea cerească cu Tatăl Său de toate bogățiile vieții. El a privit jos la pământ și a văzut sărăcia omenirii, știind bine că răscoala nelegiuită a lui Lucifer a adus această stare peste oameni. El a cunoscut inima plină de dragoste a lui Dumnezeu și a știut de scopul Lui de a împăca pe oameni cu sine însuși. Isus a fost gata să devină sărac, pentru ca omenirea să poată fi bogată în viață și fericire și să poată ajunge la o împăcare deplină cu Dumnezeu. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos. El măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.“ — 2 Corinteni 8:9.

Adam a fost făcut cu ceva mai prejos decât îngerii cerului. Păcatul lui l-a înjosit pe el și pe toți urmașii lui la o stare de sărăcie mizerabilă. Isus și-a părăsit gloria cerească și a devenit om, potrivit voinței Tatălui Său ca să poată fi Mântuitorul oamenilor loviți cu sărăcia și încărcăți de păcat. El a devenit un om desăvârșit și ca

servul lui Dumnezeu a fost înzestrat cu onoare și mărire. El s-ar fi putut bucura de tot pământul și să domnească peste el. Însă pentru binele oamenilor toate acestea le-a jertfit. „Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii“, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca prin harul lui Dumnezeu, el să guste moartea pentru toți — Evrei 2:9.

Moartea lui Isus pe lemn s-a întâmplat pentru binele tuturor oamenilor; și la timpul hotărât Dumnezeu va aduce pe toți oamenii la o cunoștință precisă a adevărului, pentru ca să aibă o ocazie, să se folosească de binefacerile izvorâte din moartea Lui. Era voința lui Dumnezeu ca Fiul Său să devină om, pentru ca să poată deveni Mântuitorul omenirii. Isus era învoit să facă pasul acesta. Tatăl Său nu l-a silit, ba chiar nici nu a pretins de la El niciodată, ca să facă aceasta. În cuvinte clare arată apostolul deosebirea între Dumnezeu, Tatăl și Isus, Fiul, și relația lor unul față de altul pentru câștigarea jertfei de răscumpărare. El zice: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos, care s-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuie adevărat la vremea cuvenită.“ — 1 Timotei 2:3-6.

Iubirea lui Dumnezeu față de Fiul Său scump Isus nu poate fi întrecută. Isus a mărturisit despre relația strânsă între El și Tatăl Său. Când Isus a venit pe pământ, și la Iordan s-a prezentat lui Dumnezeu, Iehova a făcut de cunoscut în public: „Acesta este Fiul Meu cel prea iubit în care îmi găsesc plăcerea“. Tatăl și Fiul s-au iubit unul pe altul. (Ioan 3:35; 5:20). Fiul a fost comoara cea mai scumpă a inimii Tatălui. Dacă Dumnezeu nu și-ar fi pus iubirea în activitate pentru omenire, atunci ar fi cu neputință, ca omul cândva să se împace cu Dumnezeu și să primească viață. Marele Dumnezeu al Universului, Creatorul cerului și al pământului, a dat însă de bună voie pe Fiul Său, pentru ca omul să aibă posibilitatea să trăiască. Apostolul care a gustat acest dar dumnezeiesc și iubirea dumnezeiască nu a văzut nici o cale pentru răsplătire, și nu a găsit cuvinte ca să-și exprime cuvenit recunoștința sa și a exclamat: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare!“ (2 Corinteni 9:15). Cu aceasta apostolul a arătat, că nu există cuvinte care să poată exprima mărimea darului lui Dumnezeu pentru binele omului.

Pavel a scris din nou că, precum în urma fărâdelegii lui Adam toți oamenii sunt născuți păcătoși și pentru aceasta sunt ajunși sub condamnare, tot așa prin dreptatea lui Cristos Isus toți oamenii trebuie să aibă parte de un dar de bună voie a unei ocazii pentru a fi îndreptățiți la viață. (Romani 5:18). Acest mare dar vine de la Dumnezeu, Tatăl, Dătătorul a tot darul bun și desăvârșit. „Darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Îngrijirea aceasta a fost pusă la cale de iubire. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16). Aici avem o expresie desăvârșită a

neegoismului. Aceasta este iubire dumnezeiască. „Și dragostea stă nu în faptul că noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4:10). De așa natură este îngrijirea dumnezeiască pentru iertarea păcatelor și pentru împăcarea omului cu Iehova. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el“ — 1 Ioan 4:16.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

15 MARTIE 1933

Nr. 6

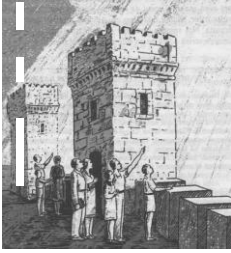
Cuprins:

SĂRBĂTOAREA LUI IEHOVA - Pag.139

LEGĂMÂNTUL LUI IEHOVA PENTRU
ÎMPĂCARE - Pag.155

MANUSCRISELE BIBLIEI - Pag.158

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 MARTIE 1933

Nr. 6

SĂRBĂTOAREA LUI IEHOVA

„Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea lui Iehova" — Exodul 12:14, *A.R.V.*

NUMELE lui Iehova din ce în ce ocupă teren în inima rămășiței unse de pe pământ, deoarece Iehova în continuu îi comunică importanța peste măsură de mare a Numelui Său. Odinioară așa am crezut, că Paștele orânduit în Egipt, precum sărbătoarea de Paște, pe care a ținut-o Isus Cristos și Cina Domnului, ca o serbare de pomenire a morții Sale, vrea să accentueze îndeosebi importanța prețului de răscumpărare, mântuirea membrilor corpului lui Cristos și în sfârșit eliberarea tuturor oamenilor ascultători din robia păcatului și a morții. Desigur, că învață adevărurile acestea, însă adevărul cel mai important pe care-l învață, este justificarea Numelui lui Iehova. Pe Moise în scopul acela l-a trimis Dumnezeu în Egipt ca să justifice Numele lui Iehova. (2 Samuel 7:23). Toate acele învățături scumpe, care se referă la mântuire, anume la eliberarea celor aleși și a adunării lui Dumnezeu, precum și la răscumpărarea și binecuvântarea omenirii, numai ca o împrejurare de mică importanță stau în legătură cu justificarea Numelui Celui Prea Înalt. Iehova prin profetul Său a declarat hotărât în Cuvântul Său ca fiecare creatură să cunoască, că El este Dumnezeu Atotputernic. Căderea domnitorului Egiptului a fost o preumbrire a nimicirii lui Satan; Iehova pentru aceea a orânduit aceasta ca să cunoască toți „că Numai Tu, al cărui Nume este IEHOVA, Tu ești Cel Prea înalt peste tot pământul". — Psalm 83:18.

2. Din nou avem un an nou, când unșii lui Iehova au datoria și un mare privilegiu, ca să sărbătorească serbarea de amintire. Este deosebit de interesant să știm, că Isus cu 19 secole mai înainte a ținut ultima serbare a Paștelui, și acum în 1933 este privilegiu rămășiței să țină sărbătoarea. Noi în anul acesta vom prețui mai bine privilegiul, deoarece acum vedem mult mai clar decât înainte, că este timpul pentru justificarea definitivă a Numelui Iehova. Domnul, Iehova este puterea și mărturisirea rămășiței. Aceasta este ziua pe care a hotărât-o Iehova pentru justificarea Numelui Său, când va binecuvânta lucrarea Sa; rămășița lui Iehova va sărbători cu bucurie și cu vrednicie sărbătoarea aceasta. — Isaia 12:4

3. Numele lui Iehova este cel mai mare dintre numele de amintire, ce au fost date vreodată oamenilor de pe pământ. „Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam". (Exodul 3:15). Iehova a trimis un înger din cer, ca să vestească Numele acesta printre oameni. Acest Nume

a fost auzit din mijlocul unui foc minunat, foc care a ars într-un rug, iar rugul nu s-a mistuit. (Exodul 3:2-5). Acest lucru a reprezentat foarte potrivit Numele aceluia „care este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”. (Deut. 4:24). Înaintea acestui Nume sfânt dat ca amintire chiar și Faraon, puternicul și îngâmfatul domnitor pământean, reprezentantul lui Satan, a trebuit să se umilească jalnic trebuind să recunoască că Numele Iehova Îl poartă acela care este ATOTPUTERNIC. Cuvântul Lui este cea mai înaltă autoritate, nu se poate trage la îndoială, și nu se poate lupta împotriva Lui cu reușită. Prima vestire a Numelui acestuia s-a întâmplat în astfel de împrejurări, care au pretins justificarea neîntârziată a Lui; dar justificarea deplină de acum a acestui Nume dat ca amintire va avea ca urmare, că cei ce vor fi în viață în veci vor cinsti Numele acesta. „Doamne, Numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam”. — Psalm 135:13, *A.R.V.*

4. Iehova nu numai spre amintire a dat Numele Său poporului său, ci în afară de El a rânduit ca sărbătoare încă și o anumită zi. Aceasta a fost ziua aceea, în care Numele Lui a fost mărit și dovedit fără îndoială, că Numele Lui corespunde întocmai cu înțelesul lui. în scopul însemnării și stabilirii acestei zile a zis Dumnezeu lui Moise: „Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea lui Iehova, s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri”. (Exodul 12:14, *A.R.V.*). Cu secole mai târziu, tot aceeași zi a contribuit iarăși la justificarea Numelui lui Iehova prin Fiul său iubit, unul născut, Isus Cristos; pentru aceasta a ordonat Fiul lui Dumnezeu, ca urmașii Lui credincioși să sărbătorească ziua aceea în amintire. În ziua aceea s-a părut ca și cum puterile întunericului și a nelegiurii ar fi biruit. Dar în realitate lucrul a stat altfel; deoarece El, pe care Iehova intenționat L-a trimis pe pământ ca om, pentru provocarea lui Satan, și-a dovedit credincioșia față de Dumnezeu și Tatăl Său, cu toate că Dumnezeu a permis moartea Lui și Isus a strigat la El: „Doamne, Dumnezeule, pentru ce m-ai părăsit?” Față de orice aparență, Cuvântul lui Iehova chiar prin aceasta s-a justificat. Nu trebuie să ne surprindă că fălosul Satan, care în continuu l-a provocat pe Iehova, acum i-a înduplecat pe servii lui pământeni, ca să pecetluiască mormântul lui Isus cu pecetea guvernatorului și să pună soldați, ca să păzească mormântul Lui, ca astfel să împiedice răsplătirea credincioșiei și iubirii Mielului neprihănit al lui Dumnezeu, și anume învierea Lui din morți. Însă învierea lui Isus din morți de asemenea a contribuit la justificarea Numelui lui Iehova.

5. Fiul credincios al lui Dumnezeu a iubit Numele Tatălui Său mai presus de orice. Atâta timp cât Isus a trăit ca om pe pământ, cu iubire a sărbătorit Paștele, deoarece s-a născut sub legea aceea, pe care Tatăl Său a încheiat-o cu evreii în Egipt, cu ocazia celui dintâi Paște, și Isus astfel a cinstit Numele Tatălui Său, Iehova. Seara care s-a început în ziua a 14-a a lunii Nisan (Abib) s-a socotit „de la apusul soarelui”. „Și Isus cu ucenicii Lui s-au adunat în orașul acela, pe care Dumnezeu l-a ales, ca „în el să-și pună Numele”. (Deut. 16:6). Ei s-au adunat în ascultare față de porunca lui Dumnezeu, ca să țină „sărbătoarea lui Iehova”. „Și au

pregătit Paștele. Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: Am dorit mult să mănânc Pastele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis: Luați paharul acesta, și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun, că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu". (Luca 22:13-18). După ce Paștele s-au mâncat în amintirea Numelui lui Iehova, Isus a rânduit serbarea de amintire pentru pomenirea morții Sale. Cu credincioșie față de Numele Tatălui Său, și a privit la viitor, spre Împărăția aceea, care va justifica pe deplin Numele lui Iehova. Faptul în sine că, cu ocazia aceasta au băut vin, arată că Cina de Paște, pe care au mâncat-o atunci chiar, nu le-a dat ocazie de întristare, ci ca să se bucure în modul dumnezeiesc, și să-și înveselească inimile, deoarece vinul „înveselește inima omului". — Psalm 104:15.

6. Când Isus a numit simbolurile de recunoaștere a Cinei noi, a zis: „Aceasta s-o faceți în amintirea Mea". (Luca 22:19). Când Isus a dat porunca aceasta, nu a răpit nimic din mărirea, lauda și cinstea ce i se cuvine lui Iehova; nu i-a îndrumat pe ucenicii Lui, ca la această nouă cină de amintire, pe El să-l facă miezul cugetelor și intereselor lor. El a vorbit numai despre simboluri și despre însemnătatea lor. Paștele pe care chiar atunci l-au mâncat, mielul și pâinea nedospită i-a dus în cugetele lor cu 15 secole în urmă la Moise și la acel miel de Paște, care s-a înjunghiat la porunca lui Moise , pentru ca evreii să fie eliberați și scoși afară din Egipt, casa robiei, și Iehova să-și câștige acolo un Nume. Acesta a fost un astfel de timp, când cauza lui Dumnezeu a fost aproape nimicită pe pământ, deoarece poporul Lui ales a îndeplinit serviciul de robi sub munca silnică la care au fost supuși și aproape a încetat cu totul cu adorarea adevărată a Dumnezeului părinților Săi. Iehova a vorbit despre starea aceasta, când a vorbit către Ezechiel următoarele cuvinte (20:5-7): „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: în ziua când am ales pe Israel, Mi-am ridicat mâna spre sămânța casei lui Iacob, și M-am arătat lor în țara Egiptului; Mi-am ridicat mâna spre ei, și am zis: Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru! În ziua aceea mi-am ridicat mâna spre ei, ca să-i duc din țara Egiptului într-o țară pe care o căutasem pentru ei, țară în care curge lapte și miere cea mai frumoasă dintre toate țările. Atunci le-am zis: Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idolii Egiptului! Eu sunt [Iehova], Dumnezeul vostru", În timpul acela a fost foarte slabă credința în Dumnezeul Atotputernic, și pentru aceasta s-a distins Moise cu credința lui tare dintre toți frații săi. „Prin credință a prăznuit el Paștele, și a făcut el stropirea sângelui, pentru ca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de el." - Evrei 11:28.

7. Între împrejurările descrise mai sus, Dumnezeul Atotputernic s-a coborât în Egipt printr-un reprezentant, ca să-și câștige un Nume, și pentru ca oamenii să cunoască și să învețe, că cine este domnitorul universului întreg, marele Dătător de viață, Ocrotitorul și Restauratorul vieții. Moise o așa credință a dovedit față de Dumnezeu încât El i-a considerat-o ca neprihănire . „ Prin credință, când Moise s-a făcut mare n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere

împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Cristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mâna împăratului; pentru că a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut". (Evrei 11:24-27). Întrucât Moise a fost îndreptățit din credință, Dumnezeu l-a folosit la preumbrirea lui Cristos, care va justifica Numele lui Dumnezeu și va elibera omenirea. Domnul Dumnezeu aici a vrut să folosească muntele aspru al Horebului ca un simbol al Împărăției; pentru aceasta a trimis un înger, care s-a arătat lui Moise pe muntele Horeb, adică „muntele lui Dumnezeu". Așa a vorbit către Moise: „După ce vei scoate din Egipt poporul, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta. Moise a zis Domnului: Mă voi duce dar la copiii lui Israel, și le voi spune: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi. Dar dacă mă vor întreba de Numele Lui, ce le voi răspunde? Dumnezeu a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT [*margin.*: EU SUNT PENTRUCĂ EU SUNT sau EU SUNT CINE SUNT sau EU VOI FI CEEA CE VOI FI]. „Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi..... Așa să vorbești copiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam". - Exodul 3:12-15, *A.R.V.*

8. Cu aceste cuvinte a descoperit Domnul Dumnezeu Numele Său lui Moise, ca Acela să-i servească de scut, și Moise care acum a fost îndreptățit prin credința lui Dumnezeu, a trebuit să recurgă la Numele acesta, ca la o cetate și să găsească loc de scăpare în această cetate, conducând și pe frații săi din Egipt, ca și ei să se găsească la adăpost. (Proverbe 18:10). Lui Avraam, Isaac, Iacob, Dumnezeu s-a arătat ca „El Șaddai", adică Dumnezeul Atotputernic. (Exodul 6:2,3, *A.R.V. margin.*). În aparență „El Șadai" nu s-a dovedit destul de puternic, pe vremea aceea, când evreii locuiau în Egipt. Atotputernicia lui Dumnezeu nu a lucrat pentru ei de la moartea lui Iosif. Dar Dumnezeul Atotputernic chiar această robie amarnică a prevestit-o poporului Său. Cam cu vreo patru sute de ani înainte a zis lui Avraam: „Să știi hotărât, că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății... în al patrulea neam, ea se va întoarce aici." (Genesa 15:13-16). Iehova a declarat înainte scopul Său de a câștiga un nume sieși.

9. Deoarece evreii subjugăți din pricina muncii silnice s-au înjosit până la stupiditate, numai rareori sau deloc nu s-au cugetat la declarația Dumnezeului Atotputernic cu privire la eliberarea lor. Pentru aceasta Dumnezeu a îndrumat pe Moise, ca să nu spună evreilor, că Dumnezeul Atotputernic l-a trimis, ci l-a îndrumat să zică: „EU SUNT" l-a trimis. Și i-a spus că dacă îl vor întreba, să le spună că Dumnezeul părinților lor, pe care l-au cunoscut ca pe Cel Atotputernic, s-au arătat lui și l-a trimis; dar declarându-le, că ce este Numele ales acum al Dumnezeului Atotputernic, Moise a arătat ce vrea Dumnezeu să facă acum pentru

ei. Numele Lui le va face cunoscut, că ce pot spera de la Dumnezeu, bine sau rău, și cum se va purta față de ei. Deoarece Dumnezeu a știut aceasta, le-a comunicat prin Moise Numele Său. EU SUNT sau Iehova. Dacă evreii au înțeles cumva, că Numele acesta neobișnuit se referă la scopul lui Dumnezeu cu privire la creaturile Sale, atunci ar fi primit și mângâiere din promisiunea, că Dumnezeul Atotputernic a hotărât acum, că în calitate de Iehova, adică Dumnezeul scopului să se arate, și acum pot să tragă nădejde, că își va folosi Atotputernicia pentru îndeplinirea bunăvoinței Sale dată în știre părinților lor.

10. Dar în primul rând nu numai pentru ei s-a întâmplat, că Dumnezeul Atotputernic a atras atenția asupra Numelui Său Iehova și a comunicat însemnătatea aceluia. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4). În armonie cu aceasta, acum, în anii din urmă, de când Iehova a trimis pe marele anti-tip Moise, ca să prezinte cu glorie Numele Său, am înțeles Numele Lui arătat aici, și a devenit vestit între rămășița lui Dumnezeu; și acum rămășița poate să prețuiască înțelesul unic al acestui Nume.

11. Dumnezeu, după ce a comunicat Numele Său profetului Său Moise, a început să folosească expresia, „așa zice Domnul”. Cuvintele acestea le-a folosit Dumnezeu prima dată atunci când Moise s-a sculat, ca să meargă în Egipt ca reprezentantul lui Dumnezeu, dând următoarea însărcinare lui Moise: „Tu vei zice lui Faraon: Așa vorbește Iehova: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun [Faraonului]: Lasă-l pe fiul Meu să plece ca să-Mi slujească!” (Exodul 4:22,23, A.R.V.). Servul lui Dumnezeu, de necesitate cu aceste cuvinte a trebuit să transmită lui Faraon solia, ca Faraon să ia la cunoștință, că solia aceasta nu este de la om, ci de la Dumnezeu, și ca Faraon să cunoască supremația lui Iehova, și să se cugete serios și cu evlavie asupra ei. Chiar așa predau astăzi martorii lui Iehova solia aceasta lui Satan și agenților săi.

12. „Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: Așa vorbește Iehova, Dumnezeul lui Israel: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustiu un praznic în cinstea Mea. Faraon a răspuns: Cine este Iehova ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova și nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Exodul 5:1,2, A.R.V.). Astfel s-a arătat Faraon în asemănarea diavolului pe cine l-a reprezentat, l-a adorat și l-a slujit, ca un astfel de om pe pământ, care s-a răsculat împotriva Numelui lui Dumnezeu și l-a defăimat. Faraon a tras la îndoială Numele lui Iehova și a vorbit cu ușurință despre acela, ca și cum ar fi fost vorba de numele unui zeu nou, care ar fi mai neînsemnat decât dumnezeii Egiptului; ba chiar a declarat pe față, că nu recunoaște pe Iehova. Dumnezeul Atotputernic față de această purtare josnică a început să-și descopere scopul, „ca să cunoască toți că, Eu sunt Iehova”. Înainte ce Dumnezeu a fi declanșat cele zece plăgi „peste țara lui Ham”, a zis lui Moise (și atunci a exprimat prima dată astfel de cuvinte): „Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și *veți cunoaște că Eu Iehova* Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egiptenii”. (Exodul 6:7, A.R.V.). „Egiptenii vor cunoaște că eu sunt Iehova, când

îmi voi întinde mâna asupra Egiptului, și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel". - Exodul 7:5.

13. Cu toate cele nouă plăgi care s-au abătut asupra lui și poporului său, Faraon s-a împotrivit cu îndărătnicie și nu a voit să cunoască și să recunoască din dovezi, că Iehova este Dumnezeu. Dar pentru ce a dovedit Dumnezeu așa mare îndurare față de o creatură asemenea unui fir de iarbă? Cauza aceasta o vedem în următoarele cuvinte ale lui Iehova adresate către Faraon: „Cu intenție te-am lăsat în viață, ca să-Mi arăt puterea asupra ta, și pentru ca Numele Meu să fie preamărit[de martorii mei] peste întreg pământul". (Exodul 9:6, *Lesser*). Faraon în tot timpul acesta nu a vrut să elibereze israeliții, pe cei „întâi născuți” ai lui Iehova; acum însă Iehova a vrut să nimicească pe fiul lui Faraon, pe întâi născutul lui cu plaga a zecea. Din pricina îndreptării de cruțare a familiilor israelite și ținerea în viață a întâilor născuți ai lui, Iehova i-a arătat lui Moise ce trebuie să facă israeliții. Israelii care acum au cunoscut Numele lui Iehova, pe care l-au înțeles acum mai de aproape și l-au prețuit, au primit îndrumările lui Dumnezeu date prin Moise și au căutat să le și împlinescă amănunțit și exact. Rămășița lui Iehova a înțeles acum Numele Lui și îndrumările Lui și că trebuie să le execute atât în înțeles literal cât și în înțeles spiritual.

Paștele

14. „ Domnul a zis lui Moise și lui Aron în țara Egiptului: Luna aceasta [Nisan, Abib] va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai de aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie între cele două seri. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul ușii caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l mănânci crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul cât și picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața; și dacă va rămânea ceva din el, să-l ardeți în foc. Când îl veți mânca să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului [lui Iehova, *A.R.V.*]. În noaptea aceea Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuții în țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Iehova. Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s-o păstrați și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului [lui Iehova]; să o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri". - Exodul 12:1-14.

Legământul legii

15. Aceasta a fost întâia lege pe care Dumnezeu a dat-o lui Israel, ca națiune. De aceea, aceasta înseamnă începutul legământului legii, pe care l-a făcut Dumnezeu cu ei. Dumnezeu, care acum s-a vestit pe față ca Iehova, a încheiat acest legământ și atunci l-a început, când poporul Lui ales era încă în Egipt, care închipuie pe lumea lui Satan. Aceasta a avut loc la 430 de ani după ce Dumnezeu Atotputernic a încheiat legământul Său cu Avraam, cu privire la sămânța în care se vor binecuvânta toate popoarele de pe pământ. Pe baza hotărârii lui Dumnezeu, au trebuit să treacă mai multe secole până la nașterea acestei sămânțe. Până la timpul acela iudeii au fost predispuși să îngăduie ispitelor la care au fost expuși din partea națiunilor din jur, care stăteau sub stăpânirea lui Satan. Dumnezeu, în spre binele și siguranța israeliților, precum și în interesul studierii învățăturilor de importanță temeinică, a încheiat legământul legii, legământ în care a folosit pe Moise de mijlocitor. „Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință”. (Galateni 3:17, 19, 24). De la aceasta începând evreii din Egipt nu au mai avut drept de alegere liberă. Dacă au dorit să nu se piardă întâi născuții lor, și au dorit să fie eliberați din Egipt și să fie aleși ca poporul lui Dumnezeu, au trebuit să intre în acest legământ al legii, împlinirea orânduirilor cu privire la Paște a arătat că ei au luat asupra lor condițiile legământului legii.

16. Ziua a patrusprezecea a lunii lor întâi conform calendarului nou, adică noaptea acelei zile, fără îndoială a fost o chestiune foarte solemnă pentru evrei, deoarece întâi născuții lor iubiți erau în pericol. Însă această parte serioasă a stării lor totuși nu i-au descurajat, ca să nu caute scut și scăpare sub sângele mielului, pentru întâi născuții lor, știind aceea că munca silnică a lor din Egipt se va sfârși odată cu revărsarea zorilor și atunci ca și creaturi libere ale lui Iehova pot să plece din acea țară. Evreii fără îndoială, au priceput legătura între scăparea întâilor născuți ai lor de la moarte și între faptul că, în locul morții aceluia, a fost primită moartea mielului. Probabil că au întrevăzut și aceea, că mielul nu are o valoare egală cu un om, și prin urmare nici nu este o valoare egală, fapt în urma căruia mielul a fost doar un simbol, și a figurat în locul mijlocitorului lor, Moise. În umbră, sângele mielului s-a folosit în locul morții mijlocitorului, adică i-a ținut locul. E adevărat că Moise nu a fost întâi născut; Aaron și sora sa Miriam erau mai în vârstă decât el. (Exodul 2:4; 7:7). Moise însă a fost strănepotul lui Levi, a fost deci un levit. Dumnezeu a poruncit lui Moise: „Și să iei pe leviți pentru Mine (Eu sunt Domnul), în locul tuturor întâilor născuți din copiii lui Israel”. (Numeri 3:41). În schimbul acesta Moise, ca levit a fost cuprins și el de asemenea, deci a fost primit în locul întâiului născut. Mielul a închipuit pe un astfel de înlocuitor și în umbră Moise a închipuit pe Isus.

17. Pe Moise, îndreptățirea lui prin credință l-a arătat înaintea lui Dumnezeu tot atât de neprihănit, cum a fost și mielul pascal. Sub inspirație

dumnezeiască, a spus el, că reprezintă pe profetul mai mare care va să vină; el a închipuit pe Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu. (Deut. 18:15). Cu toate că legea care a început cu Paștele, a fost dat ca îndrumătoare, ca să conducă pe evrei la Cristos, ei atunci nu au putut prețui faptul că mielul pascal închipuie pe acela, care va fi mai mare decât Moise, adică Isus Cristos. Legământul legii Dumnezeu l-a început cu Numele lui „Iehova”. Pentru aceasta au recurs evreii ascultători la Numele lui Iehova, ca la un turn tare când au tăiat mielul în casă și - stând sub scutul sângelui mielului - l-au mâncat, anume mai mult pentru ocrotirea lor, decât pentru mărirea mielului înjunghiat. Evreii desigur, au trebuit să cunoască îndrumările și îngrijirile cu privire la Mielul lui Dumnezeu. În afară de aceasta Cina pascală a fost „sărbătoarea lui Iehova”. A fost o declarație a lui Iehova că își va justifica Numele.

18. Mai cu seamă, întâii născuți ai lui Israel trebuiau să fie recunoscători lui Iehova, deoarece în locul lor a fost primită după voința lui Dumnezeu moartea mielului pascal. Deci chiar acești întâi născuți ai lui Dumnezeu erau îndeosebi poporul răscumpărat, ca să poarte Numele Lui și să fie un popor pentru Numele Lui. Aceasta o arată cu totul clar aceea, că începând de atunci Dumnezeu a pretins pentru sine pe fiecare întâi născut. În locul întâilor născuți cruțați în Egipt a ales de moștenire pentru Sine pe seminția lui Levi, și seminția acesta în Iehova și-a găsit moștenirea. (Numeri 3:12,13; 18:20). Acești întâi născuți, în această privință închipuie pe membrii credincioși ai corpului lui Cristos, pe adunarea „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri”.(Evrei 12:23). Întâi născuții ai lui Israel trebuiau să mulțumească părinților lor, că aceia cu supunere au executat ordinul ținerea Paștelui dat înspre binele întâilor născuți. Aceasta nu înseamnă că mântuirea și păstrarea întâilor născuți anti-tipici atârână de credința și supunerea părinților lor sau a altora. Însă cazul acesta arată, că interesele lui Israel erau nedespărțite de ale celor întâi născuți, și că întâii născuți au reprezentat națiunea întreagă. Dacă părinții nu au înjunghiat mielul în interesul întâilor născuți ai lor, atunci chiar la început ar fi călcat legământul; în cazul acesta, întâii născuți ai lor ar fi murit și nici un evreu nu ar fi scăpat, ci ar fi rămas și pe mai departe ca robi în Egipt și acolo ar fi murit. Dar întrucât interesele întâilor născuți au fost asemenea intereselor întregii națiuni, națiunea întreagă a semănat ca un întâi născut. Iehova chiar așa a comunicat aceasta lui Faraon: „Israel este Fiul Meu, întâiul Meu născut”. (Exodul 4:22). Mielul adevărat l-a dat Iehova Dumnezeu, Părintele ceresc și l-a înjunghiat în interesul adunării întâilor născuți, și El a dat pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. - Ioan 1:29.

19. Evenimentul care a avut loc în Egipt cu mielul, a arătat înainte ce se va întâmpla cu „Mielul lui Dumnezeu”, cu Isus în viața Lui pământească în Egiptul anti-tipic, în lumea aceasta în care Satan, tiranul Faraon, apasă pe poporul lui Dumnezeu, i se împotrivesc lui Iehova, și face provocare împotriva Numelui și puterii Sale; ... „și Egipt, unde și Domnul lor a fost răstignit”. (Apocalipsa 11:8). Ca și pe mielul pascal, tot așa și pe Isus l-au fript până la extrem între probele înfocate, dar El până la răsufierea lui cea din urmă și-a păstrat curățenia și

neprihănirea. Precum mielul pascal a fost fript, fără ca să-i frângă picioarele, tot așa nici picioarele lui Isus nu au fost frânte, când a fost atârnat pe lemn. (Exodul 12:46; Psalm 34:20; Ioan 19:31-36). Aceia care acum în lume, doresc să se împărtășească de binefacerile morții Sale, trebuie să pună mărturie hotărâtă despre credința lor în îngrijirea dumnezeiască prin sângele lui Isus. Astfel, ca să spunem așa, aceștia stropesc sângele pe pragul și stâlpii uși. Trebuie să mănânce din el, și astfel trebuie să se întărească pentru ieșirea din organizația lui Satan. Nu este permis, ca să mănânce din aluatul păcatului, atunci când se hrănesc de la Isus. Lucrurile amare de care au parte aceia, care trăiesc în lumea lui Satan, așa sunt ca ierburile amare, dar pentru aceasta nu trebuie să se descurajeze, ba din contră trebuie să se întărească în aprecierea neprihănirii și meritului „Mielului lui Dumnezeu”, și cu atât mai mult trebuie să se nutrească din el și să-și întărească hotărârea lor fermă, că își vor păstra credințioșia înaintea lui Iehova. Numai în felul acesta pot să țină și pot să stăruiască cu credințioșie la legământul lor de sacrificiu pe care l-au încheiat cu Dumnezeu. (Psalm 50:5). Trebuie să fie tăiat împrejur „la inimă, în spirit și nu după literă”. (Romani 2:29). Dacă vor fi credințioși până la sfârșit, vor fi cruțați de moartea a doua, care va ajunge pe cei „întâi născuți” ai organizației lui Satan. Moartea credințioșilor din îndurarea lui Dumnezeu este o moarte de sacrificiu prin Mielul Său, în cadrul legământului; și după ce vor învia cu ocazia „învierii celor dintâi”, „moartea a doua nu va mai avea putere peste ei”. - Apocalipsa 20:6.

20. Paștele a fost o așa zi în care Dumnezeu și-a justificat Numele, când a cruțat pe întâi născuții aflați sub sânge, dar a nimicit mai întâi pe întâi născuții Egiptului și prin aceasta a umilit mândria și puterea Egiptului și a judecat pe dumnezeii lui, pentru ca națiunea aleasă să scape din imperiul mondial întâi născut a lui Satan, din Egipt. Dumnezeu a poruncit, că începând de atunci, ziua aceea s-o prăznuiască „în amintire” ca pe „sărbătoarea lui Iehova”. (Exodul 12:14, *A.R.V.*). Ziua aceasta a trebuit să fie o zi de amintire, pentru faptele justificative și pentru lauda lui Dumnezeu, a cărui Nume este Iehova.

„În amintirea mea”

21. Urmând cu iubire îndrumările lui Iehova, a Părintelui Său ceresc, Isus a prăznuit cu ucenicii Lui Cina de amintire. Imediat după ea a introdus pentru justificarea Numelui lui Iehova sărbătoarea de amintire a morții Sale, ca mielul lui Dumnezeu. Deoarece Isus a cunoscut însemnătatea zilei, nu i-a stat în intenție, ca să micșoreze mărirea, cinstea și mulțumirea ce i se cuvenea Tatălui Său, Iehova, când a zis apostolilor Săi: „Aceasta faceți spre amintirea Mea”. Cugetele ucenicilor Săi le-a îndreptat numai spre calea potrivită, nu la mielul întâi de Paște sacrificat în Egipt, și nici la Moise pe care l-a simbolizat ci la sine însuși, ca la Mielul care face răscumpărarea adevărată. Cu inima umilită le-a arătat partea necondiționată și absolut necesară pentru viață a acelei îndatoriri, prin îndeplinirea voinței lui Dumnezeu și a fost chiar gata s-o execute în justificarea Numelui lui Iehova. Așa le-a ajutat ca să înțeleagă ce minunată este iubirea lui Iehova și ce desăvârșită este

exercitarea neegoismului Său, când un Miel atât de prețios, pe Fiul Său unul născut, îl dă pentru ei. Demonstrarea acestei iubiri nemăsurate ne îndeamnă să-l preamărim pe Iehova și să spunem: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9:15). Isus, ca reprezentantul îngrijirilor lui Iehova, a fost un martor credincios și adevărat, și astfel nici nu a putut să nu vorbească despre Sine în ilustrație. Dacă pe Marele Iehova Îl iubim, Îl cinștim și Îl preamărim mai presus de orice, atunci nici nu putem să nesocotim îngrijirile și orânduiriile Sale, anume, că Isus este Marele Funcționar și Executor al Său, „calea, adevărul și viața”. Nu e admis, ca numai unilateral să ne alipim de trecut, ci trebuie să ne cugetăm, să credem și să procedăm conform îngrijirilor Sale cu privire la prezent și la viitor. Pe acela trebuie să-l primim și din acela trebuie să mâncăm, pe care marele Iehova L-a orânduit pe masa de Paște. Iehova pe Isus L-a ales de unealtă pentru justificarea Numelui Său; astfel Iehova dorește, ca fiecare creatură să-L cinștească și să I se închine. — Evrei 1:6.

22. Raportul lui Luca despre Cina de amintire sună: „Apoi a luat pâinea; și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea!” (Luca 22:19). Deoarece chiar atunci a fost timpul Paștelui, după îngrijirea lui Dumnezeu numai pâine nedospită au avut și astfel Isus numai pâine nedospită a putut să folosească, împrejurarea, că a lipsit aluatul, a reprezentat creatura nepătată a lui Isus, și neprihănirea pe care a dovedit-o în viața Lui trupească, cu toate că trupul Lui a fost frânt pentru păcatele altora. Isus a zis: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi”. Ucenicii cu gurile lor au mâncat pâinea literală nedospită, dar mâncarea aceasta preumbrește mâncarea aceea mult mai importantă, din valoarea prețioasă și dătătoare de viață a omului desăvârșit Isus, pe care a dat-o de jertfă, pentru ca să asigure viață omenirii osândite. Oamenii, pe nici o altă cale nu pot să aibă speranța de viață (Fapte 4:12). Cuvintele lui Isus pe care le-a rostit mai înainte luminează însemnătatea acestei declarații. „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii”. (Ioan 6:51). Întrucât toți urmașii lui Isus după natură fac parte „din lumea aceasta” toți ca și alții din lume, trebuie să se nutrească din valoarea vieții omenești a Mântuitorului, și prin meritul Lui trebuie să primească viață. Mâncarea aceasta, creștinii nu numai cu ocazia sărbătorii de amintire o înfăptuiesc, ci în cursul anului întreg, până când trăiesc pe pământ. La timpul potrivit, toți aceia care vor primi viață, se vor ospăta „din această Pâine a vieții”.

Paharul

23. Sângele mielului pascal pe care l-au mâncat în Egipt a fost vărsat. Legământul veșnic al lui Dumnezeu pe care l-a încheiat cu Noe poruncește: „Numai carne cu sufletul ei, adică sângele ei, să nu mâncați”. (Genesa 9:4). Isus însă, la serbarea de amintire a morții Sale a folosit sângele strugurilor, și cu aceasta

a dorit să exprime un adevăr important. „Tot astfel după ce au mâncat, a luat paharul și li l-a dat, zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi". (Luca 22:20). „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el". (1 Corinteni 11:25). El a oferit tuturor paharul. „Apoi a luat un pahar, și după ce a mulțămuit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor". (Matei 26:27, 28). Isus pentru aceea a spus aceasta deoarece a știut că legea lui Iehova poruncește: „Pentru că sufletul trupului este în sânge, pentru aceea l-am orânduit pe altar, ca să câștig ispășire pentru sufletele voastre; pentru că sângele aduce ispășire prin Spirit". — Leviticul 17:15.

24. Sângele lui Isus este acela, care depărtează păcatul, care ne spală curățînd din păcatele noastre (Apocalipsa 1:5). Dar cu ocazia serbării de amintire Isus arată, că sângele lui se bea și urmașii Lui credincioși trebuie să-l bea, căror Tatăl Său le va da Împărăția cum va vedea El de bine. La serbarea de amintire, vinul reprezintă sângele lui Isus, pe baza căruia s-a încheiat noul testament, sau legământul nou, și pe baza căruia creștinilor și tuturor aceluia, care intră în legământul nou, li se dă iertare de păcate. Consumația vinului acesta înseamnă mai mult decât iertarea păcatului. Aceasta ilustrează simbolic moartea, din care urmează o înviere mai deplină spre viață.

25. La concluzia aceasta ajungem atunci, dacă comparăm cuvintele lui Iehova și Logosului Său: „Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele, și-l voi nimici din mijlocul poporului Său". (Leviticul 17:10). Călcarea acestei legi, adică consumarea sângelui a atras după sine pedeapsa de moarte. Isus însă a poruncit ucenicilor Săi în armonie cu voința Tatălui Său, ca să-l bea sângele, și încă în simbolul vinului precum și în înțeles figurativ. Cu privire la băutura simbolică a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu rămân în El". (Ioan 6:53-56). Aici Isus arată că aceia, care beau sângele Lui, sunt una cu El, și prin urmare sunt în unitate și cu Tatăl, deoarece El și Tatăl sunt una. Să consemnăm și aceea, că Isus spune, că pe aceștia îi va învia în ziua de pe urmă, prin aceasta arătând la aceea, că „viață în voi înșivă", vor dobândi-o după moarte, din care vor fi înviați. Expresia, „viață în voi înșivă" arată la aceea, că aceasta este nemurirea, „coroana vieții"; un astfel de grad de viață, căreia nu poate să-i strice moartea a doua. (Ioan 5:26; 1 Corinteni 15:53, 54; Apocalipsa 2:10, 11). Nemurire numai aceia vor primi care în felul acesta se hrănesc din Isus, și beau sângele Lui.

26. Pe Isus multă suferință l-a costat vărsarea sângelui Său. Pavel a zis: „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțirea cu sângele lui Cristos?" (1 Corinteni 10:16). A bea sângele lui Cristos și a-l primi în noi înseamnă, că dorim să avem parte de aceea, ce este în legătură cu sângele Lui,

anume în suferința până la moarte. Deoarece paharul numai în măsură limitată conține vinul, închipuie bine băutura aceea, pe care a măsurat îngrijirii lui Iehova, numai Isus și membrele trupului Său pot s-o golească. „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul! Cristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți”. (1 Petru 3:17, 18). „Adevărat este cuvântul acesta: Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El”. (2 Timotei 2:11, 12). Suferința și felul morții lui Isus L-a ajuns din pricina activității Sale, întrucât a lucrat, ca un „adevărat și credincios martor” al lui Iehova. Urmașii Lui așadar numai atunci pot „să bea în adevăr sângele Lui”, dacă ajung la cunoștința suferinței împreună cu El, făcându-se asemenea morții Lui. Aceasta înseamnă o activitate până la moarte, ca servii și martorii credincioși ai lui Iehova, și încă în mijlocul unei lumi nelegiuite. (Filipeni 3:10). Credințioșia lor în serviciul lui Iehova îndreaptă asupra lor focul dușmanului. Martorii lui Iehova trebuie să țină seamă de suferințe și persecuții, și trebuie să le sufere pe acelea, până când va exista organizația lui Satan.

Cine poate să se împărtășească?

27. La prima sărbătoare de amintire, numai cei 11 apostoli credincioși au luat parte. Cu aceasta, Isus nu a dorit să spună, că și după aceea, numai apostolii Săi să țină serbarea de amintire la aniversarea morții Sale, deci tocmai în aceeași zi când au sărbătorit Paștele din vechime... însemnarea nu spune nici la un caz, că Isus i-ar fi îndrumat pe ucenici, ca în anii care vor urma, și alții să serbeze sărbătoarea de amintire. Însă Pavel vorbind către adunarea lui Dumnezeu din Corint, adică către alții și nu către cei doisprezece apostoli ai Mielului, a zis: „Căci am primit de la Domnul, *ce v-am învățat*”; și după aceea le-a vorbit despre prăznuirea sărbătorii cinei de amintire. (1 Corinteni 11:23-26). Cine poate deci să ia parte la serbarea aceasta în afară de apostoli? Aceasta este important, pentru că prăznuirea serbării este obligatorie pentru aceia, la cine se referă.

28. Pavel tot în legătură cu aceasta spune în aceeași epistolă (1 Corinteni 10:16,17): „Paharul binecuvântării, care binecuvântăm, nu este oare împărtășirea sângelui lui Cristos? Pâinea care frângem, nu este oare împărtășirea corpului lui Cristos? Căci noi, mulți fiind, suntem o pâine, un corp; căci toți ne împărtășim de o pâine”. Pavel aici nu despre serbarea de amintire vorbește ca de „împărtășire” și aici nu vorbește direct despre Cina Domnului și despre simbolurile ei; el aici arată la lucrurile mai mari și adevărate, pe care le ilustrează emblemele Cinei Domnului și consumarea lor. Explicația apostolului arată că la serbarea cinei de amintire aceia sunt îndreptățiți să ia parte la băutura și la mâncare, care *sunt în comunitate cu Cristos*, „într-un singur trup”; ca și cum ar fi o pâine; pentru aceasta au împărtășire în astfel de lucruri, la care numai ei au parte și nimeni altul din cei ce sunt în afară de trupul lui Cristos. Acea, ce posed ei în comunitate cu Cristos este partea de lucru și de suferință împreună cu Isus și cu unul pe altul. Acela, care la serbarea de amintire bea în mod simbolic sângele lui Isus, cu credințioșie trebuie să îndeplinească lucrul ilustrat în simbol, vorbind simbolic, sângele lui Isus prin

aceea trebuie să-l bea, că împreună cu El suferă până la moarte și păstrează unitatea și neprihănirea sa până la moarte.

29. Partea introductivă a epistolei apostolului Pavel arată la aceea, căci cuvintele Sale le-a îndreptat „către cei sfințiți în Isus Cristos, la sfinții chemați”. Aceștia sunt așadar acei „chemați”, care au fost chemați pentru Împărăție, și sunt moștenitorii sfințiți ai Împărăției. Aceasta corespunde cu faptul acela, că Isus în felul următor a vorbit către cei ce au luat parte la serbarea de amintire: „Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut cu Mine în încercările *Mele*. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. (Luca 22:28-30). Deci serbarea aceasta o țin în mod potrivit aceia care au fost chemați în legământul pentru Împărăție, au primit chemarea aceasta, și acum sunt moștenitorii Împărăției. Apostolii au fost chemați și au și primit chemarea, cu toate că pe vremea aceea nu au fost încă unși; însă Isus i-a asigurat, că ei sunt moștenitorii Împărăției. Aceia care au luat parte la Paște în Egipt, nu toți au fost întâi născuți, deoarece în fiecare familie numai unul a fost întâi născut; faptul acesta însă nu se poate interpreta în felul, ca și cum ar însemna, că toți aceia care afirmă că sunt în legământ cu Dumnezeu, și atunci pot să ia parte la serbarea de amintire, dacă nu sunt în corpul lui Cristos și nu sunt aspiranții Împărăției. Paștele memorial nu a fost simbolul serbării de amintire, pe care a introdus-o Isus; la Cina Paștelui nu au băut sânge, nici sânge adevărat și nici vin, care ar fi servit pentru simbolizarea sângelui.

30. Pavel chiar înainte ce a arătat la „paharul binecuvântărilor” și la aceea „pâine ce va fi frântă”, a vorbit despre istoria Israelului trupesc, și a arătat la cazurile simbolice în privința „dorinței lucrurilor rele”, „idolatrie” și „desfrânare”, precum și la „ispitirea lui Cristos” și la „murmurare”; în urmă spune: „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor”. (1Corinteni 10:6-15, 21). Pavel aici vorbește de un astfel de pahar și de o astfel de masă, care este mai mare decât paharul, și masa literală, pe care le-au folosit cu ocazia Cinei. Dacă cineva nu bea *din paharul adevărat* și nu mănâncă de pe *masa adevărată*, nici nu poate să se împărtășească cu vrednicie de semnele Cinei Domnului. Corpul lui Cristos, alegerea, nu poate obține învoirea lui Iehova, ca să-și împartă serviciul și iubirea între Împărăția lui Dumnezeu și organizația lui Satan. „Căci Cristos, Paștele nostru a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. (1 Corinteni 5:7, 8). La sărbătoarea Paștelui, pâinea dospită nu se putea mânca sub pedeapsa de moarte. (Exodul 12:19). Acei credincioși care pot deosebi corpul Domnului, se vor examina și se vor reține de la răutatea și necurătenia inimii, se vor depărta de la aceasta, ca să mănânce și să bea cu nevrednicie și prin aceasta să-și atragă pedeapsa lui Dumnezeu. — 1 Corinteni 11:28, 29.

31. Pe pământ sunt fără îndoială și unii, care stau de partea lui Iehova, cred în sângele vărsat al lui Isus Cristos și au declarat hotărârea lor de a face voia lui

Dumnezeu, dar nu au primit chemarea pentru Împărăție, și astfel nici nu sunt aspiranții Împărăției. Din aceasta rezultă că aceștia nu beau sângele Lui și nu cunosc împărtășirea suferințelor Lui, pentru a fi asemenea morții Sale. Deoarece aceștia nu sunt în unitate cu Cristos, nici nu pot lua pe drept parte la serbarea de amintire să bea din vin, care reprezintă sângele vărsat a lui Isus Cristos. Întrucât la timpul său omenirea întregă trebuie să se nutrească din meritul serviciului lui Isus simbolizat prin pâine, pot să ia parte la ocazia serbării de amintire la frângerea pâinii, dar nu în băutul vinului, aceia care cred în Cristos dar nu sunt aspiranții Împărăției? Scriptura tace în privința acestei întrebări, și astfel nimeni nu are dreptul să afirme că procedura amintită ar fi potrivită. Scriptura arată că vinul și pâinea ca simboluri au fost consumate în același timp. Scriptura nu ne dă dreptul, ca cu ocazia serbării de amintire să despărțim pe una de cealaltă. Pâinea și vinul au fost folosite numai de cei 11 credincioși, care au primit chemarea pentru Împărăție și au fost aspiranții aceleia. Aceia care, mai târziu în armonie cu declarația apostolului au luat parte cu vrednicie la serbarea de amintire sunt aspiranții Împărăției. Aceștia formează clasa miresei. Mireasa cu bucurie salută pe Mire și se bucură de venirea Lui, iar Isus Cristos acum împreună cu clasa Miresei bea vinul bucuriei, după ce a venit la templul Său. Membrii credincioși ai rămășiței de pe pământ și pe mai departe „vestesc moartea Domnului”, cu toate că Mirele a venit, deoarece știu că trebuie să moară cu El și prin participarea la învierea Lui vor primi nemurire. Alții nu sunt în situația aceasta. Cu toate că mulți se bucură în credința lor în trupul frânt al lui Isus Cristos și în sângele Lui vărsat, ca în mijlocul mântuirii lor, și probabil că și în aceea că Împărăția a sosit și în scurt timp va fi urmată de eliberarea omenirii și Numele lui Iehova va fi justificat pe deplin; însă dacă ei nu sunt aspiranții Împărăției, nici nu „beau din sângele Lui”, și nici nu pot să vestească moartea Lui și nici nu se pot împărtăși în bucuria Lui, de care numai aceia se bucură în comunitate, care sunt în părtășie cu Cristos și Iehova. Deoarece aceștia se bucură, că Împărăția a sosit și de binecuvântările acelea pe care le va aduce, prin activitate lor pot să contribuiască la vestirea adevărului Împărăției, deoarece declarația lui Isus Cristos sună: „Și Spiritul și Mireasa zic: Vino! „Și cine aude să zică: Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”. (Apocalipsa 22:17). Acuma a sosit timpul pentru vestirea Numelui și Împărăției lui Iehova și este privilegiul oricui, care aude adevărul, să se folosească de ocazie luând vestea de bucurie și s-o comunice și altora. Clasa aceasta este numită clasa lui Ionadab, și este potrivit a-i încuraja pe aceștia ca să ia parte la vestirea soliei Împărăției; dar aceasta nu este întrebarea care se referă la participarea la serbarea de amintire.

„Împlinit în Împărăție”

32. În anul 1933 patrusprezece Nisan se începe în ziua de 9 aprilie, seara „la apusul soarelui” așadar serbarea aceasta în seara aceasta trebuie ținută după ora șase. În anul acesta serbarea trebuie să contribuie cu mult mai mult la aprecierea lui Iehova, pentru „darul său nespus de mare”, pentru Miel, iubindu-L,

preamărindu-L și mulțumindu-I prăznuind o sărbătoare adevărată lui Iehova. Rămășița credincioasă se află acuma în templu, pe care-l vedem în vedenia lui Ezechiel în mod profetic și sărbătoarea de amintire a Paștelui mare anti-tipic în templul acesta trebuie să o sărbătorim (Ezechiel 45:21-24). Iehova și-a declarat Numele mare și sfânt și în anul trecut nu numai ca a ajutat rămășița la o apreciere mai mare a acestui Nume, dar a mai descoperit înaintea ei, și că Numele Lui de amintire se odihnește pe rămășiță, dăruindu-i numele nou de „martorii lui Iehova”. Mielul pe care odinioară l-au înjunghiat pe pământ în Egiptul anti-tipic, acum este pe muntele Sion, în Împărăția de curând născută. El acum iese afară la front ca „biruind să biruască” și ca să justifice Numele Tatălui Său; și martorii lui Iehova sunt socotiți ca aparținători ai aceluia, „care urmează Mielul, oriunde merge” și pe frunțile lor poartă Numele Tatălui lor. (Apocalipsa 14:1-4). Precum israeliții au prăznuit Paștele în Egipt, asemenea prăznuiesc acum serbarea aceasta de amintire acești martori, și poartă în inima și mintea lor Numele explicat clar al lui Iehova, și pentru aceasta serbarea de amintire o pot prăznuți ca „sărbătoarea lui Iehova”. Ei au intrat în Numele lui Iehova, ca într-un turn tare.

33. Cu toate că timpul serbării de amintire dă ocazie la o cugetare serioasă, deoarece deși nu suntem o parte a Egiptului, dar totuși suntem încă în Egipt sau în lumea lui Satan, și deoarece reprezentantul principal al lui Satan, Gog, pune la cale pe față o conspirație pentru nimicirea rămășiței (Ezechiel 38:1-16) și noi din Cristos trebuie să ne hrănim în continuare ca Paștele nostru și „moartea Lui trebuie s-o vestim”, cu toate acestea, această serbare este ocazia unei bucurii fără capăt. Împărăția lui Dumnezeu a sosit. Și împăratul justificator a venit la templul Său și este prezent la serbare, precum în 33 d. Cr. în noaptea aceea când l-au vândut, a fost împreună cu cei unsprezece ucenici ai Lui. Mâncarea pâinii se poate împlini acum în Împărăția lui Dumnezeu. Acum a sosit așadar timpul pentru Isus, ca conform promisiunii Sale să bea și să mănânce, să invite pe membrii corpului la ospățul regal. „Căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu”. — Luca 22:16, 18.

34. Cu câtă bogăție stă acuma pâinea pe masa Domnului! În ce măsură întărește inima și face să bată cu o iubire și devotare mai multiplă față de Iehova și Împăratul Său! „Fructul cel mai bun al viței” a fost păstrat pentru membrii cei din urmă a adunării lui Dumnezeu de pe pământ, și fructul acesta umple cu mare bucurie inima martorilor lui Iehova. (Psalm 104:15). Deoarece a sosit acum Împăratul și Împărăția Lui, precum și timpul bucuriei Sale, paharul Cinei Domnului nu simbolizează numai paharul suferinței ce ține până la moarte, ci înseamnă și paharul veseliei și a bucuriei, de care s-a împărtășit acum Împăratul, care și-a vărsat sângele odinioară și acum invită pe servul Lui bun și credincios de pe pământ, ca să ia parte la bucuria aceasta. (Matei 25: 21, 23). Tot astfel, pâinea nu închipuie numai trupul frânt al lui Isus, ci și unitatea aceea, care există între toți aceia, „care sunt în unitate într-o singură pâine”, precum și unitatea membrilor

corpului lui Cristos cu Capul lor care este în templu. Unitatea aceasta întărește în mare măsură pe aceia, care cu vrednicie iau parte la serbarea de amintire. Acum de fapt, a sosit ziua eliberării, ziua aceea a eliberării, care aduce cu sine justificarea veșnică a Numelui de amintire IEHOVA. „Dreptilor, bucurați-vă în Iehova și serbați amintirea sfințeniei Sale”. „Cântați Domnului, voi cei iubiți de El, măriți prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt!” — Psalm: 97:12, *margin*; 30:5, *margin*

Întrebări pentru studiul berean

1 Arată a) adevărul important și mare pe care îl învață Paștele; b) adevărurile acelea, pe care le învață ca împrejurare laterală!! Ce a închipuit nimicirea Egiptului?

2 Ce face deosebit de interesantă sărbătoarea de amintire din anul curent?

3 Arată cum a făcut Iehova cunoscut oamenilor Numele Său!

4 Arată că serbarea de amintire, luând în considerare ziua și scopul, a fost o aranjament deosebit și în forma aceea, după cum a fost introdusă prin Moise, și precum a fost poruncit și respectat de Isus! În ambele cazuri, justificarea Numelui lui Iehova a fost rezultatul?

5 Fă cunoscut cu ce ocazie a introdus Isus serbarea de amintire a morții Sale!

6,7 La ce s-a cugetat Isus când a zis: „Aceasta s-o faceți spre amintirea Mea”? La ce arată Iehova în Ezechiel 20:5-7? Fă cunoscut acele împrejurări și privilegiile, de care s-a bucurat Moise și arată cauza pentru ce a folosit Iehova pe aceștia!

8,9 Arată pe bază de texte scripturale, cum a anunțat Iehova scopul Său, că vrea să-și câștige un Nume! Ce a trebuit să răspundă Moise evreilor, dacă îl vor întreba, că din ce vor cunoaște, că Dumnezeu v-a folosi Atotputernicia Sa pentru liberarea lor?

10 Ce a vrut Dumnezeu Atotputernic, când atenția lui Israel a îndreptat-o spre Numele lui Iehova? Cum s-a clarificat scopul acesta al Său în anii din urmă?

11 Cum și în ce scop a trebuit Moise să explice lui Faraon misiunea sa? Asemănă aceasta cu modul acela, cum se folosește azi, ca să dea în știre vestea lui Satan și tovarășilor lui!

12 Spune ocazia, când Dumnezeu Atotputernic a început să descopere scopul Său; că „toți vor cunoaște că Eu sunt Iehova”. Citează textele referitoare la aceasta!

13 Pentru ce s-a purtat atât de răbdător Iehova cu Faraon? Cum au primit israeliții îndrumarea lui Moise și ce învățătură este în aceasta pe seama rămășiței?

14 La ce purtare i-a îndrumat Moise și Aaron pe israeliți cu privire la Paște?

15 Când, cum și unde a luat început legământul legii? Cum și în ce scop a introdus Iehova legământul legii la evrei? Întrucât a îndemnat pe evrei starea în care se găseau la primirea legământului legii? Ce a dovedit aceea, că ei au primit legământul legii?

16,17 În ce măsură au înțeles și a trebuit să prețuiască evreii, ce au făcut în privința Paștelui? Cum s-au purtat atunci de fapt evreii ascultători? Ce mărturie s-a dat atunci?

18 Care israeliți erau datori să mulțumească pentru aranjamentul Paștelui? Cui și pentru ce datorau mulțumire? Ce mare însemnătate are eliberarea întâilor născuți? Se referă regula aceasta și la întâi născuții anti-tipici? Cine se îngrijește pentru ei de Mielul adevărat?

19 Arată a) cum a preumbrit ceea ce s-a întâmplat cu mielul în Egipt, ceea ce se va întâmpla cu Mielul lui Dumnezeu în Egiptul anti-tipic? b) rezultatul ascultării lor în acel timp și rezultatul ascultării acelor, care acum dobândesc binecuvântările morții lui Isus!

20 Ce s-a întâmplat în ziua Paștelui, pentru ce a trebuit prăznuit acesta „spre amintire” ca o „serbare a lui Iehova”?

21 Explică și aplică declarația lui Isus: „Aceasta s-o faceți spre amintirea Mea!”

22 Explică simbolul pâinii nedospite, pe care Isus a frânt-o și ucenicii au consumat-o!

23 Compară aplicarea sângelui mielului tipic cu ceea ce a făcut Isus, când a introdus serbarea de amintire spre pomenirea morții Sale! Explică deosebirea!

24-26 Explică deosebirea aplicării sângelui lui Isus, cum este însemnat în Apocalipsa 1:5 și cum este însemnat în Ioan 6:53-56!

27-29 Explică prin texte cine este îndreptățit să ia parte la cina de amintire? Arată în această legătură relația dintre declarația lui Isus și cea a apostolului Pavel! Cu privire la aceasta compară Paștele prăznuit în Egipt cu serbarea de amintire ordonată de Isus!

30 Ce învățătură este în declarația apostolului Pavel 1 Corinteni 10:6-15?

31 Explică în afară de aceasta, că toți aceia care afirmă că sunt consacrați ca să facă voia lui Dumnezeu, sunt îndreptății să ia pâinea și vinul cu ocazia serbării de amintire!

32-34 Pentru ce trebuie rămășița credincioasă să prețuiască în mod deosebit serbarea aceasta de amintire în anul acesta?

Legământul lui Iehova pentru împăcare

Condițiunile, sub care Dumnezeu are plăcere, ca pe unii să-i invite să facă un contract sau legământ cu El; în Cuvântul Său, în Biblie sunt descrise clar. A înțelege aceste condițiuni și a asculta de cerințe, multă bucurie aduce omului. O astfel de cunoștință se poate câștiga acuma în cea mai mare abundență, deoarece a sosit timpul lui Dumnezeu, de a da în știre scopul Său.

Cuvântul lui Iehova este voința Lui exprimată. Cu privire la aceasta și pentru învățatura și educarea acelor, care sunt dornici de a urma pe urmele Fiului Său iubit, El a lăsat să se facă însemnări. (Romani 15:4) Voința lui Dumnezeu se

stabilește prin cercetarea Cuvântului Său. Cel ce dă atenție Cuvântului Său și ascultă de poruncile cuprinsă în El, acela umblă pe calea adevărată. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalm 119:105). Cuvântul Domnului este un conducător sigur. „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ, și curățit de șapte ori”. (Psalm 12:6) Cuvântul omenesc care nu se sprijinește pe Cuvântul lui Dumnezeu este o cursă și o amăgire; este o înțelepciune lumească și nebunie în ochii lui Dumnezeu. (1Corinteni 1:18, 25) Cine are o dorință sinceră de a cunoaște voia lui Dumnezeu și s-o facă, acela se roagă către Dumnezeu: „Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău, și nu lăsa nici o nelegiuire să stăpânească în mine!” — Psalm 119:133.

Iehova nu a pus în, vedere oamenilor Numele Său în toate timpurile. Însă în anumite perioade de timp I-a plăcut, ca Numele Său din nou să-L pună în vedere creaturilor Sale, spre binele lor, pentru ca ei să nu uite cu totul pe Binefăcătorul lor. Cuvântul Său încontinuu L-a preamărit. David, care a preumbrit pe Cristos, a scris: „Mă închin în Templul Tău cel sfânt, și laud Numele Tău, pentru bunătatea și credințioșia Ta, căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale.” (Psalm 138:2, *Roth.*) La diferite timpuri și prin mulți martori și-a exprimat Iehova scopul, să aducă din nou pe oameni în armonie cu El, pentru ca să poată avea o ocazie, să trăiască pe vecie. Cuvântul Său L-a înălțat, pentru ca omenirea să fie cu totul asigurată de bunătatea Lui iubitoare. Acuma a sosit timpul, când Numele lui Iehova trebuie să fie înălțat în cugetele oamenilor, și în scopul acesta face Iehova astăzi clar înțelesul Cuvântului Său. Numele lui Iehova stă pentru tot ce este drept. A-L cunoaște pe El înseamnă, a cunoaște calea către împăcarea deplină și spre viață. — Ioan 17:3.

Legămintele lui Iehova în Cuvântul lui Dumnezeu sunt tratate în mod deosebit de remarcabil. Ele conțin expresiunile clare a scopului Său, de a face anumite lucruri pentru binele oamenilor, evident, că prin legămintele Sale Dumnezeu are de scop, ca să împace omenirea căzută cu El însuși. Preoțimea însă nu vrea să știe de adevărurile scumpe, care se arată în legămintele Sale, și aceasta are motivul său. Acești oameni fiind îmbătați cu o băutură tare, au rătăcit de pe calea adevărului. Expresiunea „băutură” se folosește aici simbolic și înseamnă doctrină sau învățătură. Preoțimea afirmă, că servește hrana spirituală creștinilor, și să le ofere hrana aceasta ca și cum ar fi de folos pentru ei. De fapt însă mesele lor sunt pline de învățături urâte, care negreșit trebuie, să abată de la Dumnezeu pe cercetătorii sinceri ai adevărului.

Dumnezeu a știut aceasta dinainte și prin profetul Lui despre aceste timpuri a lăsat să scrie următoarele cuvinte: „Dar și ei, se clatină de vin (învățături false) și băuturile tari îi amețesc (învățături false amețitoare); preoți și proroci(predicatorii și clericii) sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari (învățăturile diavolești ale lumii); se clatină când prorocesc (nu cunosc adevărul lui Dumnezeu), se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare și nu mai este nici un loc curat”. ”(Isaia 28:7,8).

Cercetătorul adevărului nu mai găsește în bisericile nominale Cuvântul lui Dumnezeu; predicile preoților se ocupă cu afaceri lumești, ca politica, interzicerea băuturilor, Liga Națiunilor și alte multe lucruri fără folos, care nu au nimic cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea Dumnezeu a făcut pregătiri cuprinzătoare pentru îngrijirea și învățătura aceluia, care se întorc acum de la așa numita „creștinătate organizată” și cu seriozitate doresc ca să cunoască adevărul despre scopul divin.

Același profet spune în legătură cu cuvintele citate: „Pe cine vrea El să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând, luați de la țată? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.” (Isaia 28:9,10) Aceasta este în armonie cu următoarele cuvinte, ale lui Isus: „Cercetați Scripturile, pentru ca socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5:39). Cuvintele Domnului sunt împlinite acum, deoarece adevărul este ascuns dinaintea preoțimii, și privirea lor în adevăr este sigilată. (Isaia 29:9-12) Motivul pentru aceasta în declarația profetului este, că preoții și turmele lor, predicând învățăturile false și ținând la ele, se apropie de Dumnezeu cu gurile lor, cu toate că nu iubesc pe Domnul deloc. Domnul le-a dat ocazie ca să învețe adevărul, aceasta însă ei nu au făcut. Acum Domnul pășește înainte cu lucrarea minunată, El folosind oameni, care nu afirmă că sunt preoți, pentru ca să atragă atențiunea asupra adevărilor minunate ale lui Dumnezeu. — Isaia 29:13,14.

Preoții sunt în așa măsură pătrunși de importanța lor proprie, încât cugetă, că s-ar putea ascunde dinaintea Domnului. Ei merg mai departe în întunec și cred, că nimenea nu are destulă cunoștință, ca să poată pătrunde peste ei. Ei fac declarații cu îndrăzneală, despre care știu, că nu sunt adevărate, însă ei așteaptă, ca din pricina explicărilor lor, poziția lor înaltă să fie privită ca dreaptă. Ei au întors toate pe dos și spun oamenilor: Dumnezeu nu v-a creat. Voi sunteți produsul evoluției și nu aveți deloc lipsă de o împăcare cu Dumnezeu. Voi înșivă vă puteți dezvolta mai înalt. Să observăm că Domnul cât de nimerit a lăsat să se prezică și să se scrie de profetul Său: „Vai de cei ce își ascund planurile dinaintea Domnului, care își fac faptele în întuneric, și zic: Cine ne vede, și cine ne știe? Stricați ce sunteți! Oare olarul trebuie privit ca lutul, sau poate lucrarea să spună despre lucrător: Nu m-a făcut el? Sau poate vasul să zică despre olar: El nu se pricepe?” — Isaia 29:15, 16.

Fiecare care are o dorință adevărată după adevăr, să cerceteze în Cuvântul lui Dumnezeu și el va găsi adevărul. Dumnezeu promite, că aceluia, care se tem de El le va descoperi scopurile Sale. - Psalm 25 : 14.

Între legămintele, care în mod deosebit sunt arătate prin Sfânta Scriptură, sunt legămintele, care sunt cunoscute ca legământul cu Avraam, legământul legii, legământul de sacrificiu, legământul pentru Împărăție și legământul nou. Dacă cercetătorul a ajuns la cunoștința faptului, că Dumnezeu a făcut legămintele acestea, pentru ca să împace omenirea căzută cu El însuși, atunci inima

umilă se va umple cu admirație pentru bunătatea Dumnezeului Cel Atotputernic. El se va minuna de manifestarea iubirii dezinteresate a lui Dumnezeu. Fără voie exclamă: În adevăr, Dumnezeu este iubire!

Iehova în Cuvântul Lui adesea vorbește despre „legământul Meu”. (Genesa 9:9; 17:2; Exodul 6:4; Leveticul 26:42) Motivul pentru aceasta este a se căuta în aceea, că El este Acela, care propune totdeauna fiecare legământ făcut cu El. Ar fi obrăznicie dacă creatura ar voi să propună un legământ cu Creatorul Atotputernic." „Așadar nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă”. (Romani 9:16) Fiindcă Dumnezeu în înțelepciunea Lui desăvârșită știe, ce este mai bine, și deoarece posedă dreptate, ca să decidă ce este drept, și deoarece posedă puterea, ca să-și ducă la îndeplinire voința, astfel El este singurul, care poate să propună și să dicteze condițiunile unui legământ cu El însuși. Nu se cuvine creaturii ca să spună Creatorului, ce să facă și ce să nu facă. Cel care se consacrează Domnului și spune, și aceasta o face, ca să scape de o oarecare pedeapsă, ori pentru ca să câștige un anumit loc al vieții veșnice, acela ar face bine dacă s-ar cugeta la principiul amintit mai sus.

Dumnezeu nu face legământ cu nimenea dacă nu este în armonie cu El. Credința este prima cerință din partea unei creaturi. Pentru a putea fi bine plăcut lui Dumnezeu, omul trebuie să creadă, că Dumnezeu trăiește, și că El este răsplătitorul acelora, care îl caută cu sârguință. (Evrei 11:6) În urmă acela, care încheie un legământ cu Dumnezeu, trebuie să fie îndreptățit sau să fie drept. Fiul Său iubit Isus, care totdeauna rămâne în armonie cu Iehova, este drept. Înainte ce un membru al rasei adamice poate să între într-o directă relație de legământ cu Iehova, mai întâi trebuie să fie îndreptățit, și anume fie în realitate, fie numai considerat. A fi îndreptățit înseamnă, că cineva este socotit ca drept sau îndreptat. Dumnezeu în mila Sa a găsit îngrijirea, că în anumite condițiuni credința unui om în El se poate socoti ca neprihănire. Un astfel de om prin urmare este privit din partea lui Iehova ca drept sau îndreptățit. Dacă Iehova face un legământ cu unul sau mai mulți oameni, care nu se găsesc în poziția aceasta, atunci aceasta trebuie să se întâmple printr-un mijlocitor, care stă drept înaintea lui Iehova.

Manuscrisele Bibliei

Partea Bibliei numită Vechiul Testament a fost scrisă în limba ebraică. Partea numită Noul Testament în original a fost scris în limba greacă. Copii ale scrierilor originale ale ambelor părți s-au făcut după aceea, și aceste copii sunt numite „manuscrite”.

Poporul ales al lui Dumnezeu din vechime, Iudeii, a fost pus ca păzitor al sfintelor scrieri ale lui Moise și a profeților, și a pus cea mai mare grijă pe păzirea acestor scrieri și învățătura dată poporului despre ele. Din cele douăsprezece se-

minții ale lui Israel, Levi a fost aleasă deoparte, pentru ca să se îngrijească de tot ce a stat în legătură cu instruirea poporului despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Din seminția aceasta au fost aleși preoții lui Dumnezeu. Acești preoți au fost reprezentanții lui Iehova și erau datori ca în numele, Domnului să servească spre binele poporului. Așadar preotul a fost ales, în scopul, ca să servească lui Iehova în slujba de preot. — Exodul 28:1–4 .

Dumnezeu a impus preoților îndatorirea, ca să citească poporului legea Lui, pe care a lăsat s-o însemneze Moise. Se cerea de la ei, ca să dea învățătură poporului despre Cuvântul lui Dumnezeu rostit prin gura profeților. În îndrumarea dată preotului mare, a declarat Iehova: „Ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat, și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile, pe care li le-a dat Domnul prin Moise”. (Leveticul 10:10, 11) Prin profetul Maleahi (2:7) a zis Domnul: „Căci buzele preotului trebuie să păzească știința, și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor”.

Poporul a fost îndrumat, ca să caute înțelepciune de pe buzele preotului. În Deut. 17:9 spune legea lui Dumnezeu: „Să le duci la preoți, Leviți, și la cel ce va împlini atunci slujba de judecător, să-i întrebi, și ei îți vor spune hotărârea legii.” Aici se descopere una din hotărârile lui Iehova, anume aceea, ca pe poporul Lui să-l țină treaz în Cuvântul Său, ca astfel pe toate vremurile să poată fi pe pământ unii ca aceia, care să poată avea credință în Biblie, ca fiind Cuvântul Lui sfânt și adevărat.

Cu veacuri după darea legii la muntele Sinai în Arabia, a scris apostolul Pavel, care a fost un iudeu și un martor inspirat al lui Dumnezeu: „Astfel legea, ne-a fost un îndrumător spre Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință,” și mai departe, că „legea are umbra lucrurilor viitoare”, (Galateni 3:24: Evrei 10:1) Îndatorirea unui îndrumător sau învățător constă în aceea, de a da învățătură și de a transmite cunoștință. Astfel se explică și aici, că scopul hotărât a legii lui Dumnezeu este acela, de a da poporului o cunoștință despre Dumnezeu și despre relația lui Dumnezeu față de oameni.

Aceasta întărește cugetul, că era orânduirea lui Dumnezeu, ca din generațiune în generațiune să lase să se dea mai departe prin transmițeri adevărate, pe care Dumnezeu a voit să le comunice oamenilor și că această transmitere mai departe a adevărului lui Dumnezeu, de la tată la fiu a avut loc îndeosebi de la primul om Adam până la Moise. Din zilele lui Moise începând Dumnezeu a lăsat să se scrie Cuvântul Său de niște oameni credincioși, adevărați și conduși de El prin puterea spiritului sfânt, și acest Cuvânt scris formează Scriptura noastră. Toate scrierile originale s-au pierdut și acum nu se mai găsesc. Cu toate acestea, acest fapt nu strică cu nimic veracitatea Bibliei. Scrierile originale au fost păstrate în Templu sau în Casa Domnului, și la timpul hotărât aduse afară și citite înaintea poporului. (2Cronici 34: 14–16.) După ce Israelii s-au întors din captivitatea babilonică și cam pe la anul 454 înainte de Cristos au rezidit zidurile Ierusalimului, Cuvântul lui Iehova dat lui Moise, a fost adus la iveală și citit înaintea poporului.

Un preot cu numele Ezra, care a fost totodată și un cărturar sau scriitor, în timpul acesta în mod deosebit se pune în primul plan. Despre împrejurarea venirii lui Ezra din Persia la Ierusalim, spune relatarea sfântă:

„Atunci tot poporul s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porții apelor. Au zis cărturarului Ezra să se ducă să ia cartea legii lui Moise, dată de Domnul lui Israel. Și preotul Ezra a adus legea înaintea adunării, alcătuită din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s-o înțeleagă. Era întâia zi a lunii a șaptea. Ezra a citit în carte de dimineață până la amiază, pe locul deschis dinaintea porții apelor; în fața bărbaților și femeilor și în fața celor ce erau în stare s-o înțeleagă. Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărții legii. Cărturarul Ezra stătea pe un scaun de lemn, ridicat cu prilejul acesta. Lângă el la dreapta stăteau Matilia, Șema, Anaia. Urie, Hilchia și Maaseia, și la stânga: Pedaia, Mișael, Malchia, Hașuni, Hașbadana, Zaharia și Meșulam.

Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor, (căci stătea mai sus decât tot poporul). Și când a deschis-o tot poporul s-a ridicat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeu cel mare, și tot poporul a zis ridicând mâinile: Amin! Amin! Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ... Ei citeau deslușit în cartea legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră. Dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra, și Leviții, care învățau pe popor, au zis întregului popor: Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți! Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele legii”. (Neemia 8:1-6, 8, 9).

Fără să ținem seama de raportul biblic, avem în fața noastră dovada istorică incontestabilă, că de la timpul lui Ezra a avut loc o copiere sau multiplicare a scrierilor originale, și că această copiere sau multiplicare a tot continuat până la anul 900 d. Chr. prin bărbați credincioși și devotați lui Dumnezeu. Multe din manuscrisele ebraice au fost nimicite în persecuțiunilor din Evului Mediu, din partea (așa numiților) creștini „fanatici” și mai ales pe timpul Cruciadelor. Unele au fost nimicite chiar de evrei, evident, ca nu cumva să ajungă în mâinile dușmanilor lor. Deci dovezile arată un șir neîntrerupt de evenimente adevărate de la Eden până la anul 900 d. Cr. și lasă să se cunoască, că aceasta s-a întâmplat sub îngrijirea lui Iehova Dumnezeu.

Astăzi există trei manuscrise sau copii vechi. Ele sunt o copiere după limba sau vorbirea originală, în care s-a scris Sfânta Scriptură. Aceste manuscrise de încredere sunt: Alexandrin, Sinaitic și Vatican. Aceste manuscrise arată Biblia a existat la scurt timp după vremea apostolilor lui Isus Hristos.

Manuscrisul Alexandrin a fost dăruit în anul 1628 de Cyril Lucar, patriarhul de la Constantinopol (astăzi Istanbul), lui Charles I, regele Marii Britanii, și astăzi este păstrat în Muzeul Britanic. Acest manuscris poartă pe o față însemnarea, că a fost scrisă cu mâna martirului Teklas.

Manuscrisul Sinaitic a fost descoperit de Tischendorf, un învățat german, într-o mănăstire de la poalele muntelui Sinai. Acest manuscris se păstrează în Rusia de către biblioteca din Leningrad, fost St. Petersburg.

Manuscrisul Vatican este cel mai vechi manuscris păstrat. Se păstrează în biblioteca Vaticanului de la Roma.

În ultimii ani aceste manuscrise au fost date spre studiere diferiților oameni de știință. Nici unul din aceste manuscrise vechi nu este în întregime complet; dar fiecare din ele sunt foarte apropiate.

O copie în aceeași limbă ca textul original a Bibliei se cheamă manuscris. O traducere a limbii originale a textului într-o altă limbă se cheamă versiune sau variantă. Versiunile vechi ale Sfintei Scripturi constau din traduceri, textului scriptural din cel original, într-o altă limbă și au apărut în timpurile de început a perioadei creștine. Multe dintre aceste traduceri au fost pregătite cu nu mai mult decât o generație omenească după vremea apostolilor.

Între aceste versiuni se află cea Syriacă, care este foarte, aproape de limba pe care a folosit-o poporul, cu care Domnul a stat în legătură și între care a petrecut. Versiunea Syriacă este foarte de încredere.

Către sfârșitul veacului al patrulea după Cr. Eusebius Hieronymus, cunoscut și ca Sf. Heronim, care a trăit mulți ani în Betleem, a îmbunătățit versiunea veche latină a Bibliei. Această versiune precisă revăzută se numește Vulgata. Ea este o traducere în latinește și a fost comparată cu manuscrisele grecești și ebraice. Această versiune este una din cele mai prețioase versiuni sau traduceri. Alte versiuni sau traduceri adeseori se referă la aceasta.

Biblia mai întâi în anul 1383 a fost dată poporului în limba engleză prin strădaniile lui John Wycliffe. Această traducere a fost tradusă cuvânt cu cuvânt din versiunea latină. Cu toate că traducerea s-a făcut atât de vreme, totuși nu a fost tipărită mai de vreme decât numai aproape după 400 de ani. Atât Hieronymus cât și Wycliffe au suferit multe persecuțiuni din pricina credințioșiei lor cu ocazia traducerii Sfintei Scripturi. Aceste persecuțiuni au venit îndeosebi din partea preoțimii. Satan mereu a combătut pe aceia, care au fost martori pentru Numele lui Iehova. Satan a desfășurat o astfel de luptă înfocată împotriva traducerii de Biblie a lui Wycliffe, încât mulți conducători, care stăteau în legătură cu acesta, au fost arși cu Bibliile agățate de gâtul lor.

Următoarea versiune sau traducere a Bibliei a fost pregătită la vre-o sută de ani după moartea lui Wycliffe, de William Tyndale. Tyndale a publicat mai multe ediții a Noului Testament. El a tradus și partea cea mai mare a Vechiului Testament. Pentru traducere a folosit manuscrisele originale grecești și evreești, la care a putut ajunge pe vremea lui. Traducerea Bibliei făcută de Tyndale în adevăr este Biblia, pe care o folosește azi poporul de pe pământ, care vorbește limba engleză. Ea a fost îmbunătățită de mai multe ori.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 APRILIE 1933

Nr. 7

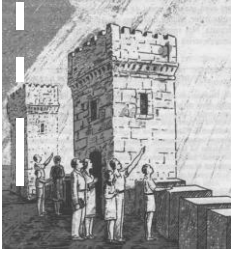
Cuprins:

MĂRTURIA LUI IEHOVA - Pag.165

ÎNȚELESUL CUVÂNTULUI ȘI SCOPULUI
LUI IEHOVA - Pag.177

ÎNSUȘIRI PENTRU ÎMPĂRĂȚIE - Pag.181

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 APRILIE 1933

Nr. 7

Mărturia lui Iehova

„Credincioasă este mărturia lui Iehova.” — Psalm 19:7, *A.R.V.*

Partea I-a

IEHOVA se folosește de uneltele Sale diferite, pentru a pune mărturia Sa. Mărturia însă o dă, pentru a-Și descoperi scopul, și mărturia luminează pe aceia, care primesc învățătura. Creatura, care aude mărturia lui Iehova și îi dă ascultare, este înțeleaptă. Creatura chiar să fie cât de sinceră, și totuși, dacă ține seama la mărturia lui Iehova, și se poartă în armonie cu ea, va fi luminată și înțeleaptă. Pentru aceasta stă scris în psalmul acesta: „Sigură este mărturia lui Iehova, ea îi face înțelepți pe cei sinceri.” (*A.R.V.*) Nu există nici un motiv de a fi în îndoială despre mărturia lui Iehova. Este neștrămutată, credincioasă, statornică, neclintită și neabătută. Cei ce își păstrează neprihănirea față de Iehova, se încred în El fără rezerve și învață, că El este tăria veșnică a lor. Ei știu, că credința lor are o bază sigură.

2. Iehova folosește semne și minuni, ca să dea mărturie; pentru aceasta stă scris, că, „semnul are o voce”. Expresiunea „voce”, cum se folosește, în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă o proclamațiune sau cuvântare. Vocea este o solie, care pune mărturie despre scopul lui Iehova. Scriptura arată, că la timpuri diferite, Iehova a dat creaturilor Sale puterea să facă semne sau minuni, și aceste semne dau o mărturie despre scopul lui Iehova, din care cei înțelepți trag foloase.

3. Pe vremea când Moise era un om tânăr a fugit din Egipt. Mai târziu a devenit păzitorul turmei socrului său Ietro. În timp ce păștea turma sa la poalele muntelui Horeb, a văzut o minune. O flacără de foc a cuprins un rug și cu toate acestea rugul nu a ars. Atunci s-a întâmplat, că Cel Prea Înalt a dat de știre lui Moise Numele Său, Iehova. Atunci a început Iehova ca să destăinuiească scopul Său cu privire la justificarea Numelui Său Sfânt. El a poruncit lui Moise să se întoarcă în Egipt, să înștiințeze acolo pe Faraon și după aceea să scoată afară pe Israeliți, să-i ducă la muntele Horeb, pentru ca acolo să se închine lui Iehova. Scriptura nu spune, că Israeliții în Egipt ar fi strigat la Iehova, ci aceea, că ei nu strigat împotriva asupritorilor lor, și că Iehova i-a auzit. Iehova a zis lui Moise: „Iată că strigătele Israeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii. Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.” — Exodul 3:9,10.

4. Moise s-a temut, ca nu cumva Israeliții să nu creadă că este trimis din partea lui Iehova Dumnezeu: „Moise a răspuns și a zis: „Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu. Ci vor zice: „Nu ți s-a arătat Domnul!” (Exodul 4:1) Atunci Iehova a dat lui Moise puterea, ca să facă trei semne sau minuni, „ca să creadă, că ți sa arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” (Exodul 4:5) Cele trei semne sau minuni au fost: (1) toiagul lui Moise s-a prefăcut în șarpe; (2) mâna leproasă și (3) schimbarea apei în sânge. Fiecare semn a fost un mesaj sa o proclamație, ce era o ‘voce sau o mărturie a lui Iehova’, și a făcut de cunoscut scopul Lui, de a-Și justifica Numele. Probabil, că Moise nu a priceput, căci care era scopul acesta; el a avut însă o mare credința și-a ascultat de Iehova, și din pricina aceasta a fost recunoscut ca aprobat de Iehova Dumnezeu.

5. Acolo la poalele muntelui Horeb a început Iehova să realizeze un tablou mare profetic , și a lăsat să se facă un raport în scris despre aceasta: mai târziu apoi a asigurat pe urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, că aceasta s-a fost scris pentru ajutorul și mângâierea rămășiței lui Dumnezeu, care după venirea Domnului la Templul lui Iehova, va fi înțeleasă de rămășiță. Urmașii credincioși ai lui Cristos Isus, la diferite vremuri au încercat, ca să priceapă ‘vocea semnelor’ date lui Moise. Chestiunea a fost explicată în ediția din 15 Septembrie 1907 în „*Turnul de Veghere*”, și unele cugete foarte interesante au fost aduse la iveală. Însă atunci încă nu era sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu pentru a înțelege lucrul acesta. Anume omului nu-i stă în putere ca să explice profeții. Domnul explică profețiile Sale la timpul Său hotărât și le descopere poporului Său, întrucât face pe poporul Său să facă ceva în legătura cu împlinirea profeției, și apoi descopere credincioșilor Lui însemnătatea acestora. Aceasta încontinuu întărește credința lor. Toată onoarea și recunoștința pentru o astfel de pricepere și explicare se cuvine lui Iehova Dumnezeu, și cu bucurie I se aduce. Iehova aduce poporului Său această descoperire prin Fiul Său iubit, Cristos Isus, Capul organizației Sale.

6. Când Iehova a trimis pe Moise în Egipt, și l-a folosit pentru o lucrare, în legătură cu Israeliții, atunci Iehova s-a folosit de anumite lucruri si creaturi, care au preumbrit lucruri mai mari din viitor. În anumite ocazii Moise a reprezentat pe Cristos Isus. Dumnezeu a lăsat lui Moise să scrie: Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut. 18:15) Isus a întărit aceasta: „Moise.... a scris, despre mine.” (Ioan 5:46). Isus a învățat aceasta pe ucenicii Săi, și corespunzător acesteia a mărturisit Petru, că Moise este o ilustrație a lui Cristos Isus. (Fapte 3:22). În unele părți a ilustrației întocmite de Iehova, Moise nu pe Cristos Isus, Capul, îl reprezintă, ci pe urmașii lui Cristos, îndeosebi pe urmașii de pe pământ în timpul prezentei a doua a lui Cristos, care sunt în legământ cu Iehova.

7. Faraon și stăpânirea mondială pe care a organizat-o a închipuit sau a preumbrit în ilustrație pe Satan și organizația lui blestemată. Israeliții, poporul ales al lui Dumnezeu, au trăit în Egipt, care este o ilustrație a lumii lui Satan; ei au fost trimiși acolo de Iehova, pentru ca scopul Lui să se împlinească. Israeliții au

închipuit în primul rând pe poporul ales al lui Dumnezeu în Christos și mai departe pe toți aceia, care stau de partea lui Iehova și își păstrează neprihănirea față de El. În timpul prezent, Atotputernicul Dumnezeu a descoperit Numele Său, Iehova iar poporului Său a lăsat să fie descoperit înțelesul acestui Nume. Aceasta a făcut-o pe vremea, când pe Cristos Isus l-a trimis în Templul Său, pentru ca să judece pe poporul Său și să-l elibereze, și pentru ca să judece și să nimicească organizația lui Satan. Împlinirea profeției pe care Iehova a descoperit-o poporului Său, se poate crede bine motivat, că cele trei semne arătate de Moise, asemenea vor fi săvârșite de Christos Isus, mai marele decât Moise, și că clasa Templului din harul lui Dumnezeu va putea înțelege aceasta în timpul prezent. Dacă aceasta corespunde, atunci, avem o dovadă pe mai departe, că Iehova a trimis pe Cristos Isus la Templul Său ca să judece, și că judecata aceasta este acum în curs.

Semnele

8. Moise a făcut cele trei semne față de Israeliți și Aaron a conlucrat cu el în chestiunea aceasta. Două din aceste semne au fost demonstrate înaintea lui Faraon. Iehova mai întâi a adus dovada și a convins pe Israeliți, că El a trimis pe Moise la ei, și apoi a dat dovada și lui Faraon, cu un avertisment pentru el și pentru organizația sa. Atât Israeliții, cât și Faraon au trebuit să cunoască, că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu. Oamenii care fac parte din organizația lui Iehova, precum și aceia care fac parte din organizația lui Satan, trebuie să fie în clar, că Iehova este Dumnezeu. Primul semn a fost toiagul lui Moise, care fiind aruncat la pământ s-a prefăcut în șarpe. Ca păstor de oi, Moise, purta un toiag. Acesta a fost folosit în legătură cu primul semn. (Exodul 3:1) „Domnul i-a zis: „Ce ai în mână?” El a răspuns: „Un toiag.” Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ.” El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul i-a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă.” El a întins mâna și l-a apucat; și șarpele s-a prefăcut iarăși într-un toiag în mâna lui”. — Exodul 4:2-5.

9. Timpul lui Iehova, pentru a trimite în Egipt pe Eliberatorul Lui să-Și facă un nume, a sosit. În scopul aceasta a ales pe Moise, ca să pună o mărturie Israeliților; și Moise a pus întrebarea dacă Israeliții vor asculta de el îl vor crede, că Domului i s-a arătat lui. Împlinirea acestei ilustrații profetice a început în anul 1914. Atunci a fost timpul sosit, când Iehova pe Fiul Său Iubit, pe care Moise în reprezintă în ilustrație, l-a trimis, pentru ca să facă un Nume pentru El, ca Iehova. În timpul acesta a așezat El pe Cristos Isus, Împăratul Său pe muntele Său sfânt Sion. (Psalm 2:6) În timpul acela l-a trimis, ca să domnească între dușmanii Lui. „Domnul va Întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Psalm 110:2) Atunci a fost sosit timpul potrivit pentru Iehova, ca să întrebe pe Cristos: „Ce ai în mână?” Moise a avut un toiag de păstor în mână. Toiagul a putut sluji și ca armă contra fiarelor și oamenilor dușmănoși. Era un toiag care afară de aceasta se putea folosi și ca un sceptru. (Ezechiel 19:14). Despre venirea lui a doua ca Judecător și Împărat a zis Cristos Isus: „Însă va veni Domnul în măreția Lui și toți sfinții

îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul măreției Sale; și acesta ar fi timpul când El, în calitate de păstor ar separa caprele de oi”. (Matei 25:31- 46). El și-a început domnia în anul 1914, însă în anul 1918 a venit la Templul Său ca să judece și să despartă oile de capre. El a fost trimis ca să pască națiunile și toiagul Lui apare atunci ca un „sceptru de fier.” (Psalm 2:9). Despre nașterea națiunii sau începutul Împărăției stă scris: „Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag din fier. ” (Apocalipsa 12:5, *Roth.*) Aceste texte scripturale dovedesc, că toiagul sau sceptrul este un simbol al autorității și puterii, pe care Iehova a transmis-o lui Cristos Isus, pentru a-l executa scopul.

10. Ilustrația arată, că Moise la porunca lui Dumnezeu a aruncat toiagul său la pământ. Aceasta nu putea să însemne, că Iehova sau Cristos Isus, ar li dezbrăcat sau ar fi renunțat la ori ce putere și autoritate, pentru ca răutatea să aibă frâu liber. Cu mult timp înainte, mai înainte ce Moise a făcut semnul acesta, Satan, care a posedat putere de stăpânire, s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, și L-a provocat, ca să pună pe pământ astfel de oameni, care își vor păstra neprihănirea față de Dumnezeu. În urmă acest nelegiuit a continuat ca atât în cer ca și pe pământ să acționeze, (Iov 1:6,7). În ilustrația realizată în Egipt, Satan este reprezentat prin Faraon, care pe atunci a combătut puterea lui Dumnezeu. Moise reprezintă pe Cristos Isus, și la sfârșitul timpului domniei neîmpiedicate a lui Satan, Cristos va fi trimis, ca să-și înceapă domnia. Ar fi deci contradictoriu că Isus ar renunța la puterea și autoritatea de domnie, și în același timp ar împlini porunca lui Iehova: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tai”. Dimpotrivă, împrejurarea, că Moise a aruncat toiagul la pământ, a arătat în ilustrație, că Isus Cristos și-a îndreptat puterea către lucrurile în legătură cu pământul. Aceasta a făcut-o când războiul din cer era în curs și Satan împreună cu îngerii lui au fost aruncați jos pe pământ. Prin aceasta Cristos Isus pe toți vrăjmașii Lui i-a făcut așternut picioarelor Sale, ce dă de înțeles, că El a mărginit existența lor la pământ și împrejurimea ei. Acuma nu mai sunt alți dușmani în cer; și acuma încă numai un singur centru de răscoală exista, anume pământul, unde Cristos Isus păzește bine pe dușman și prin puterea Lui îl ține în frâu, până ce va fi sosit timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea lui și a organizației sale. Aruncarea toiagului pe pământ nu stă în nici o relație cu permisiunea răului sau a nelegiuirii, care era deja demult în picioare în Egipt înainte de formarea tabloului. Vocea sem-nului vorbește o veste ce se referă la venirea Aceluia, care este mai mare decât Moise, și acesta Mai mare trebuie, să elibereze pe creaturile lui Dumnezeu; aceasta s-a întâmplat după ce nelegiuirea a domnit deja de multe secole în lume.

11. Când Moise a aruncat toiagul său la pământ, acesta imediat s-a prefăcut în șarpe. Era toiagul, care, atunci când a căzut la pământ, a devenit șarpe. Șarpele este un simbol al răului, dar nu este totdeauna un simbol al nelegiuirii. Puterea și autoritatea lui Iehova transmisă Fiului Său iubit, își ia o formă de a arăta la nenorocirea, cu privire la lucrurile pământești, anume la organizația lui Satan care

acuma este, mărginită la pământ. Un rău poate să fie o crimă, strâmtorare, nenorocire, mizerie și întristare pentru, acela care este lovit. Iehova Dumnezeu își folosește puterea, ca să pedepsească sau să exercite judecata, și aceasta aduce rău, sau ceea ce doare asupra aceluia care s-a purtat pe nedrept. Însă un astfel de rău cu dreptate i se croiește unuia ca acesta. Iehova spune: „Eu întocmesc lumina (pentru cel drept), și fac întunericul (pentru cei nelegiuți, dușmanii Mei), Eu dau propășirea (pentru rămășiță), și aduc restriștea(peste organizația lui Satan), Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri”. (Isaia 45:7: vezi mai departe Psalm 97:11; 82:5-7; 107:10 ; Iuda 13 mai departe „*Turnul de Veghere*” din 1930, pag. 131-147). Toate procedurile nedrepte sau rele, înseamnă un rău pentru cineva, însă nu toate relele sunt nedreptăți. Dacă Isus își pedepsește dușmanii, atunci aceasta este un rău pentru aceștia, ce li se face pe drept. Scriptura sprijinește pentru aceasta concluzia, ei prin faptul, că toiagul a fost aruncat la pământ și acolo s-a prefăcut în șarpe se preumbrește în ilustrație, că Isus își întinde puterea, autoritatea și activitatea Sa asupra pământului, ce lucrează cu un efect asemenea șarpelui sau în mod nimicitor asupra organizației lui Satan.

12. Această concluzie este sprijinită de Apocalipsa 9:11: „Peste ele (lăcustele, rămășița, martorii lui Iehova) aveau ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abaddon (adică: zdrobitor) iar pe grecește Apolion”. Cristos Isus este acest Împărat, și ca atare conduce organizația Sa, și pedepsește ceea ce este rău, adică organizația lui Satan (vezi cartea *Lumină* partea a II-a, pag. 145) . Chiar și „caii” în armata Domnului fac stricăciuni asemenea șerpilor, cum stă scris: „Căci puterea cailor stătea în gurile și cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau” (Apocalipsa 9:19) Despre aceia, care devin dușmanii lui Iehova, spune El: „Căci iată, că trimit între voi niște șerpi, niște basilici, împotriva cărora nu este nici un descântec, și vă vor mușca zice Domnul.” (Ieremia 8:17) „De s-ar ascunde chiar pe vârful Carmelului, și acolo I-l voi căuta și-i voi lua; de s-ar ascunde de privirile Mele chiar în fundul mării, și acolo voi porunci șarpelui să-i muște.” (Amos 9:3) Astfel dovada scripturală este convingătoare, că toiagul aruncat la pământ, care s-a prefăcut într-un șarpe, ilustrează puterea și autoritatea lui Iehova, pe care le-a transmis lui Cristos Isus, și pe care le folosește împotriva dușmanilor lui Iehova mărginiți acuma la pământ.

13. Când toiagul lui Moise dintr-odată s-a prefăcut în șarpe, „Moise fugea de el”. Este sigur, că aici Moise nu reprezintă pe însuși Cristos Isus, deoarece acesta nu fuge. Aici Moise în ilustrație reprezintă pe urmașii credincioși ai lui Cristos Isus de pe pământ, pe vremea când Cristos cu puterea și autoritatea ce i-a fost transmisă de la Iehova, a aruncat pe dușman jos din cer. Cristos Isus, care a fost îmbrăcat cu orice putere în cer și pe pământ, nu a fugit. Cei ce sunt în Cristos și petrec pe pământ, și din pricina devotamentului lor credincios față de Dumnezeu, sunt priviți ca membrele Cristosului fug, precum este scris: „Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri,

și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui". (Apocalipsa 12:6,14, vezi cartea *Lumină* partea I, pag. 246,247). Toiagul lui Moise în nici o vreme nu a ilustrat pe balaurul Satan. Prin puterea folosită de Isus Cristos împotriva lui Satan și a îngerilor săi au fost aruncați din cer jos și astfel ura lui Satan contra membrilor organizației lui Iehova care trăiau atunci pe pământ a fost atârțată în mai mare măsură. Aceștia au fugit apoi în pustie, unde Iehova după învălmășeala războiului mondial le-a dat scut și siguranță. Fuga lui Moise dinaintea șarpelui corespunde acestui eveniment și un caz întărește pe celalalt și în felul acesta arată împlinirea profeției.

14. Cam în anul 1918 a fost cuprins de frică poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Credincioșii însă în toate privințele trebuie să învingă frica, întrucât se referă la aplicarea puterii lui Iehova, de a aduce rău sau pedeapsă peste dușman. După aceasta Iehova a trimis pe martorii Săi, pe rămășița, ca să vestească vestea de nenorocire sau răzbunare a Lui asupra dușmanului; și acuma martorii, rămășița, trebuie să ia în mână vestea profetică a mâniei lui Dumnezeu, și să o folosească împotriva dușmanului, ca pe o unealtă vătămătoare asemenea șarpelui, întrucât înștiințează organizația dușmană și pe toți îi avertizează. Când Iehova a făcut tabloul a zis către Moise, care aici reprezintă pe rămășița credincioasă: „Întinde-ți mâna și prinde [șarpele] de coadă." Răspândirea în largul lumii a veștii adevărului, care dă în știre scopul lui Dumnezeu de a justifica Numele Său și de a nimici pe dușman și organizația lui, este aplicarea răului contra dușmanului. Vestea aceasta a fost împărțită de rămășiță pe tot largul pământului și se mai răspândește de ea, și lucrul acesta în mod simbolic este închipuit prin prinderea șarpelui de coadă. — vezi cartea *Lumină* partea I, pag. 167

15. Moise „a întins mâna și l-a apucat; și [șarpele] s-a făcut iarăși într-un toiag în mâna lui." În aceasta închipuie pe Cristos Isus. Această parte reprezentativă a tabloului arată, că Iehova hotărăște timpul, când va avea loc războiul din urmă a zilei Dumnezeului Atotputernic, războiul Armagedonului, și când se va sfârși. Cristos Isus folosește toiagul ca pe un șarpe contra organizației dușmanului, și face asupra dușmanilor lui Iehova o judecată desăvârșită și temeinică. După ce aceasta va fi făcut nu va mai trebui să se folosească toiagul ca șarpe, ci va fi folosit după aceea, ca o unealtă pentru paza și vindecarea turmei: cum stă scris: „Și Eu voi bate din mâni de bucurie, și Îmi voi potoli urgia. Eu, Domnul, vorbesc!" (Ezechiel 21:17) Puterea și autoritatea lui Moise ce l-au fost transmise, lui Cristos Isus mai marele ca Moise, care se folosește de ele, încetează, după terminarea luptei zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, să mai acționeze ca un șarpe. Cristos Isus cu toiagul sau puterea Lui, va face apoi raport lui Iehova și după aceia nu va mai fi folosit toiagul pentru bătaie, ci pentru vindecare. „Astfel Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta și-i va vindeca".(Isaia 19:22) Iehova face aceasta pentru justificarea Numelui Său Sfânt pentru ca toți să poată cunoaște, că El este Dumnezeu și că El a trimis pe Cristos Isus ca pe un eliberator. „ca să creadă

că ți s-a arătat Domnul, Dumnezeul părinților lor: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” - Exodul 4:5.

16. Este de lipsă pentru rămășița unsă a lui Iehova să cunoască aceste mari adevăruri, pentru ca credința ei să se întărească și să fie încurajată, pentru ca cu curaj să pornească la luptă. În anul 1914 a început Isus Cristos să-și pună în aplicare puterea, ca să azvârle pe dușman jos pe pământ. De la 1918 încoace face judecată, și judecata aceasta se va termina cu bătălia cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic. De când Cristos Isus a început să judece, rămășița credincioasă a învățat, că Cristos Isus este în Templu, și că Iehova este numele Dumnezeului Atotputernic. Poporul rămășiței lui Dumnezeu a primit învățătură despre înțelesul acestui Nume și prin aceasta a fost foarte întărit. După anul 1918 rămășița a învățat și înțelesul răului și pentru ce Iehova ‘cauzează un rău’ asemenea șarpelui. „*Turnul de Veghere*” în mai 1930, a publicat prima dată dovada scripturală pentru aceasta sub titlul „Pace și nenorocire”; și aceasta este o întărire pentru rămășiță, că Iehova a trimis pe Justificatorul Lui, pe Mai Marele decât Moise, care a fost preumbrit prin Moise. Rămășița vede așadar acum pentru ce-i servesc de mângâiere lucrurile scrise mai dinainte.

Purtător de cuvânt

17. Moise a mai primit alte două semne, și totuși s-a îndoit, de capacitatea sa de a păși înaintea lui Faraon ca prin transmiterea mărturiei pentru Iehova, să poată fi un martor. El a adus ca pretext lipsa darului de a se putea exprima. Și din partea altor martori ai lui Iehova s-a făcut asemenea motivare. Așa tânărul profet Ieremia a folosit asemenea dezvinovățire înaintea lui Iehova când i s-a spus ca să pășească înaintea casei lui Israel și să mărturisească. (Ieremia 1:5-9). Unii dintre consacrați au crezut, că ei trebuie să se sprijinească pe capacitățile lor proprii, dacă trebuia să ducă la îndeplinire o lucrare importantă în numele Domnului. Însă motivul anumit a fost, că au avut lipsă de credință și devotament dezinteresat față de Iehova. Chiar și astăzi unii unși dacă sunt invitați să execute o anumită slujbă în numele Domnului, pun motivul, că nu au capacitatea să o facă. Chiar unii ca aceștia sunt preumbriți de Moise aici în partea aceasta a tabloului. Martorii lui Iehova trebuie să învețe, că ei bazați pe puterea lor proprie nu ar fi în stare să execute scopul lui Dumnezeu, însă aceasta este dată prin îndurarea lui Dumnezeu și în spiritul Lui pot să facă ceea ce le poruncește. La scuza lui Moise cu privire la lipsa de capacitate, a răspuns Iehova: „Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te dar; Eu voi fi cu gura ta. și le voi învăța ce vei avea de spus.” (Exodul 4:11,12). Și după aceasta Moise fost nehotărât. „Atunci Domnul S-a mâniat pe Moise și a zis: „Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, Levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta; și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui; și Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut. El va vorbi poporului

pentru tine, îți va sluji drept gură și tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta cu care vei face semnele.” - Exodul 4:14-17.

18. Moise joaca aici un rol dublu. Când a ezitat și a căutat să se scuze, reprezintă pe aceia de pe pământ, pe care Iehova îi trimite ca pe martorii Lui, care însă sunt fricoși și se codesc să meargă. Acolo însă, unde Moise spune lui Aaron ce să zică, reprezintă Moise pe Cristos Isus, ca și Comandantul organizației Sale. Iehova a trimis pe Aaron cu Moise, pentru ca Aaron să fie purtătorul de cuvânt sau vorbitorul lui Moise. Cristos Isus trimite pe credincioasele membre a corpului Său de pe pământ, ca să fie uneltele Sale vorbitoare pe pământ, ca să vestească vestea Împărăției.

19. Scopul principal al realizării acestei ilustrații dă putere rămășiței, ca să stabilească acuma precis timpul împlinirii ilustrației. Moise este trimis în Egipt, ca să prezinte mărturia lui Iehova. Mărturia aceasta, a trebuit să transmită Israelii vestea, iar pe Faraon să-lînștiințeze. Moise trebuia să se arate ca eliberatorul Israelii și înainte de toate să justifice Numele lui Iehova. Mai mare decât Moise, Cristos Isus, în anul 1914 și-a luat puterea de domnie, în anul 1918 a venit la Templul Său și în împlinirea ilustrației a început cu vestirea. „Domnul a zis lui Aaron” (reprezentând pe frații lui Cristos, anume pe martorii lui Iehova, care sunt uneltele de vorbit de pe pământ ale lui Cristos) du-te înaintea lui Moise în pustie. Aaron a plecat (începând de la sfârșitul anului 1919), a întâlnit pe Moise (în anul 1922) la muntele lui Dumnezeu (Împărăția) și l-a sărutat (arătând prin aceasta devotamentul dezinteresat al martorilor lui Iehova față de Domnul și însuflețirea lor de a asculta, în aceasta zi). (Psalm 110:3) (Exodul 4:27) Moise a repetat lui Aaron toate cuvintele lui Iehova, care l-a trimis, și i-a raportat despre semnele, pe care Dumnezeu i-a poruncit; și după aceasta Moise și Aaron au adunat pe Israelii și au făcut semnele la vederea poporului și poporul a crezut.

20. Însemnează acuma, cum faptele corespund tabloului profetic și astfel stabilesc timpul împlinirii lui. Îndată după venirea Domnului Isus Cristos, la templul lui Iehova, în anul 1918, războiul mondial s-a sfârșit, și poporul lui Iehova a început din nou să se pună în activitate. În anul 1919 consacrații au văzul, că Elisei a preumbrit o lucrare ce a trebuit să se facă, și ei și-au început călătoria prin pustiu, ca să priceapă de la Domnul ceea ce trebuie să se facă cu scopul, de a-l și face. Aceia de pe pământ, care cu credincioșie s-au devotat lui Iehova și sunt preumbriți în ilustrație prin Aaron, au întâlnit pe Domnul în Împărăție în anul 1922, și în timpul acesta s-a recunoscut prima dată scopul Împărăției, când a avut loc o a doua revărsare a spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Evident că aceasta semnalează timpul ungerii lor și atunci a răsunat strigătul de luptă: „Vestiți pe Rege și Împărăția”. De la acel timp încoace mulți au intrat în serviciu de bunăvoie și asemenea lui Aaron au explicat vocea semnelor, întrucât pun mărturia lui Iehova oamenilor, care nu sunt în armonie cu organizația lui Satan și care trebuie, să fie eliberați din organizația lui Satan. Unșii lui Iehova trebuie însă mai întâi să se înfrupte ei din cunoștința aceasta despre Împărăție și însemnătatea ei și mai departe eliberarea din organizația lui Satan va veni îndată după ce mărturia a fost

pusă. Lumina această a dat-o Iehova poporului Său încetul cu încetul. Înainte de anul 1924 mulți unși ai Domnului au fost de părerea, că Satan ar fi legat, și nu mai înainte de toamna aceluiași an s-a adus dovada, că Satan nu este legat (*Vezi Turnul de Veghere* din 1924, pag. 307). Nașterea națiunii sau începutul Împărăției nu a fost recunoscut înainte de începutul anului 1925, și chiar nici atunci nu au putut înțelege lucrul unii consacrați. (*Vezi Turnul de Veghere* din 1925, pag. 186). În anul 1926 Domnul a dat poporului Său vestea explicată în cartea „Eliberare”. Aceasta le-a unșilor de înțeles, că Satan și-a format o puternică organizație, care în războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic va fi stârpită. După aceasta a arătat Iehova poporului Său, înțelesul Numelui Său Mare, și a trimis pe poporul Său, ca să vestească Numele Lui. După ce informațiunea a fost dată mai întâi martorilor lui Iehova, după aceasta au trebuit să iasă afară, ca să facă lucrarea, ce le-a încredințat Domnul Dumnezeu. Iehova a pus cuvintele Sale în gurile lor și mâna Lui ocrotitoare a întins-o asupra lor și le-a poruncit și le poruncește încă, ca să vestească adevărul Lui, în timp ce întemeiază pe pământ organizația cea nouă. (Isaia 51:16) După ce Moise și Aaron au venit împreună cu Israelii și au făcut cele trei semne înaintea lor, erau echipați pe deplin, ca să execute lucrul, ca să transmită prevestirea lui Faraon, și să scoată pe Israelii din Egipt.

Mersul la Egipt

21. Ascultând de poruncile lui Iehova, Moise și Aaron au mers în Egipt, s-au ivit înaintea lui Faraon și i-au transmis vestea. Când Faraon a auzit mărturia, a pus la îndoială și a batjocorit intențional Numele sfânt al lui Iehova. El a fost primul om de pe pământ, care a făcut aceste două lucruri, și în aceasta reprezintă el pe Diavolul și organizația lui pământească din prezent. Disprețul încăpățânat al lui Faraon a fost o vătămare nerușinată și obraznică a lui Iehova. Această procedură se împlinește față de Domnul Isus și membrele corpului Său, care transmit Diavolului și organizației sale vestirea și în ocările ce rezultă în urma acestui fapt din partea aceluia, care sunt dușmanii lui Iehova.

22. Iehova a poruncit lui Moise și Aaron să se prezinte înaintea lui Faraon. „Dacă vă va vorbi Faraon și vă va zice: „Faceți o minune!” să-i zici lui Aaron: „Ia-ți toiagul și aruncă-l înaintea lui Faraon. Și toiagul se va preface într-un șarpe.” (Exodul 7:9). Că Moise și Aaron s-au prezentat înaintea lui Faraon, arată că poporul rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ sub porunca și conducerea directă a lui Cristos Isus se arată înaintea domnitorilor atât cei văzuți cât și cei nevăzuți care i reprezintă pe Satan, și depune mărturie în față lui Satan și lui Gog, că stă de partea lui Iehova și că este martorul și reprezentantul lui Iehova, scos din lume și trimis ca să pună mărturie pentru Numele Celui Prea Înalt. Rămășița trebuie să transmită acestei bande dușmane prevestirea și scopul lui Iehova, de a se răzbuna împotriva tuturor dușmanilor Săi. Reprezentanții lui Satan de pe pământ îndeosebi de la venirea Domnului la Templul lui Iehova au tras la îndoială în mod accentuat, că martorii lui Iehova reprezintă pe Dumnezeul Cel Prea Înalt și Împărăția Lui, după

cum și Faraon a pretins de la Moise și Aaron ca să facă o minune. Domnul a folosit pe poporul Lui, ca acesta să facă o minune.

23. Porunca lui Iehova, ca Aaron să arunce toiagul înaintea lui Faraon, închipuie, cum Isus Cristos poruncește credincioșilor membrii a corpului Său, rămășiței, care sunt martorii lui Iehova, ca să îmbrace răzbunarea cu o haină, și râvna ca o manta și să vestească răzbunarea Celui Prea Înalt împotriva organizației lui Satan. (Isaia 59:17) Prin aceasta dă de înțeles clar, că ei sunt în armonie cu Iehova Dumnezeu, fac parte din oștirea Lui și posed râvna Domnului Isus pentru justificarea Numelui lui Iehova. Cristos Isus, ca Iehu anti-tipic, merge înainte, ca să execute judecata contra dușmanilor lui Iehova: membrele, corpului, rămășița trebuie să ia parte la aceasta judecată, întrucât vestesc răzbunarea lui Iehova, și îi aduc laudă și mărire. Martorii lui Iehova vestesc domnitorilor și poporului că în lupta Armagedonului, toiagul sau puterea lui Cristos se va preschimba în ceva asemenea unui șarpe, pentru a fi folosit în scopul să aducă nenorocire și pedeapsă meritată asupra organizației lui Satan: și aceasta va servi dovada tuturor, că Iehova este Dumnezeul Atotputernic peste întreg pământul.

24. Moise și Aaron au urmat porunca lui Dumnezeu, ca să pășească înaintea dușmanului. „Moise și Aaron s-au dus la Faraon și au făcut cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe”.(Exodul 7:10) Acest umblet în vestirea mărturiei pentru Iehova în fața hoardelor lui Faraon anti-tipice se execută acuma de martorii lui Iehova, de rămășița credincioasă care trăiește acuma pe pământ. Această lucrare pare să fi ajuns un punct culminant în anul 1931, când vestea „Împărăția speranța lumii”, a fost răspândită peste întreg pământul și broșura care conține vestea a fost transmisă atât clasei domnitoare cât și popoarelor din întreaga „creștinătate”. Martorii lui Iehova preumbriți prin Aaron continuă, ca să vestească cu toata puterea transmisă lor (ilustrat prin toiag) că Iehova va lăsa să năvălească asupra organizației lui Satan pe „cea mai rea dintre necredincioși” și prin aceasta se înțelege națiunea lui Iehova, care este cea mai înfricoșătoare, care se luptă contra organizației lui Satan. (Ezechiel 7:24, cartea *Justificare* partea I, pag. 76) Martorii lui Iehova sub conducerea lui Cristos Isus umblă astăzi printre fiare sălbatice și își fac lucrul fără teamă: fiarele sălbatice sunt partea vizibilă a organizației satanice. În lucrarea aceasta sunt „înțelepți ca șerpilor, și blânzi ca porumbeii”. (Matei 10:16). Ei înșiși nu execută nici un fel de lucru de măcel, ci lucrul lor este, vestirea publică a scopului lui Dumnezeu, de a nimici organizația lui Satan prin brațul Lui drept, Cristos Isus. Ei sunt ocupați încontinuu, ca să transmită această veste organizației blestемate a Diavolului. După aceasta ajungem la un alt punct culminant al lucrului cu vestea: ”Poate să rămână în picioare guvernul American?” Ea este o altă prevestire contra lui Satan și reprezentanții lui, că orice cale a acestei organizații blestемate se va tăia de Cel Atotputernic. În timpul de față organizația pământească domnitoare a lui Satan, de sub conducerea lui Gog, conducătorul ei nevăzut, discreditează pe martorii lui Iehova ca pe niște răufăcători, ca pe niște șerpi veninoase, și se

sfătuiește și face conspirație, ca să nimicească pe acești martori. (Psalm 83:4). Astfel minunea și prefacerea toiagului în șarpe, executată înaintea lui Faraon prin aruncarea toiagului la pământ, reprezintă lucrarea chinuitoare în felul șarpelui, ce este îndreptată acuma pe pământ contra organizației lui Satan.

Încercare de a nimici vestirea

25. Reprezentantul principal al lui Satan de pe pământ, a chemat apoi pe sfetnicii lui de război. „Domnul i-a zis lui Moise: „Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece”. (Exodul 7:14). Precum atunci, Faraon a chemat pe sfetnicii lui, așa acuma funcționarii organizației Diavolului se întrunesc, ca să se sfătuiască și să facă conspirație împotriva unșilor Lui. Când vrăjitorii lui Faraon și-au aruncat toiegele înaintea lui la pământ toiegele s-au prefăcut în șerpi. Aceasta arată în umbră activitatea lui Satan, cum el, după ce a fost aruncat pe pământ își folosește puterea în mod nelegiuit și aduce suferințe și asuprire peste oameni. Pentru aceasta a lăsat Domnul să se scrie: „Vai de voi pământ și mare. Căci Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare fiindcă știe că are puțină vreme.” (Apocalipsa 12:12) „Pământul” semnalizează aici pe clasa domnitoare care folosește măsuri nelegiuite de asuprire și aduce mare mizerie și suferințe peste oameni. „Marea” reprezintă pe oamenii, care sunt deja înstrăinați de la Dumnezeu și suferă. „Înțelepții” și vrăjitorii pământeni ai Diavolului, anume amăgitori iscușiți, elementele financiare, politice și religioase a organizației lui Satan de pe pământ își folosesc puterea primită de la Diavol în strădaniile lor disperate de a desființa sau a împiedica lucrul lui Iehova: ei intenționează să întoarcă pe oameni de la Dumnezeul Cel Atotputernic, și săi țină în robie. Ei caută să arate oamenilor, că ei posed o putere, care ar fi egală cu cea a lui Iehova și că ei ar putea să facă ceea ce face El. Acești reprezentanți ai Diavolului pretind pentru sine titlul „stăpâniri înalte” și poruncesc ca poporul să țină în seama de ceea ce ei au de spus. Ei folosesc puterea pe care au primit-o de la Satan, în mod amăgitor și nelegiuit, ca să necinstească Numele lui Iehova și să aducă peste popor poveri grele, mizerie și suferințe; și aceasta are ca urmare atâta mizerie, încât lumea zace acuma în durerile celei mai grele stări de mizerie și strâmtorare ce s-a abătut vreodată peste ea. Și totuși va fi și mai rău, și timpul cel mai înfricoșător al strâmtorării este încă în viitor. Șerpilor asemenea toiegelelor acestor nelegiuiți sunt împotriva adevărului, și prin urmare împotriva lui Dumnezeu și împotriva Împărăției, deoarece, acești oameni sprijinesc și servesc organizația blestemată a lui Satan.

26. Toiagul lui Aaron dimpotrivă, care este asemenea șarpelui și prevestește nenorocire asupra dușmanului, se va folosi în spre binele poporului și spre justificarea Numelui lui Iehova. „Toți și-au aruncat toiegele și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor”. (Exodul 7:12). În anti-tip ambele „toiege” vestesc unul pentru altul: dacă însă Iehova în executarea judecății Sale de fapt va pune toiagul în exercițiu Armagedonului, atunci

puterea Sa sau toiagul nenorocirii, care va fi mânuit de „dreapta Lui”, Cristos Isus marele executor al judecății, va înghiți toate relele și toate faptele nelegiuite pe care , Satan și reprezentanții lui asemenea șarpelui le-au încărcat asupra poporului. În modul acesta va arăta Iehova clar, că puterea Lui este cea mai mare și că puterea unită a lui Satan se va zădărnici cu totul înaintea puterii Sale. Iehova în modul său drept, va nimici această lucrare nelegiuită. (Romani 9:28) Înainte ce Satan va fi aruncat în adânc, va trăi să vadă nimicirea organizației sale întregi; și prin aceasta Iehova îi va arăta, că El este Dumnezeuul Atotputernic peste tot pământul.

27. Satan nu se va abate niciodată din calea lui nelegiuită. „Inima Lui Faraon s-a împietrit, și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul” (Exodul 7:13) Satan aici preumbrește în ilustrație foarte nimerit, că vestea răzbunării lui Dumnezeu, care se vestește acuma lui Satan și reprezentanților lui, niciodată nu va avea ca rezultat, că se vor supune lui Iehova în cursul domniei de o mie de ani a lui Cristos, acești nelegiuiți vor fi morți. Dacă însă la sfârșitul aceluși timp vor fi scoși din groapă, atât Satan cât și aceia care îi urmează, se vor contra cu Dumnezeu Iehova, și vor fi nimiciți pentru vecie. — Apocalipsa 20:7-9.

28. Iehova lasă acuma să se dea mărturia Lui înaintea stăpânilor lumii, înaintea domnitorilor vizibili cât și invizibili, pentru ca ei niciodată să nu se poată scuza, că ar fi fost înșelați. El lasă asemenea să se dea o lămurire oamenilor, care doresc dreptate, pentru ca să poată decide și să ia poziție de partea Celui Prea Înalt și să poată trăi. Pentru a ajuta martorilor Lui, rămășiței Sale credincioase, pentru a-i mângâia și a-i încuraja, Iehova cu mult timp înainte a lăsat să se întocmească aceste tablouri, și acuma le descopere înțelesul lor. Fericiți sunt aceia, care văd și prețuiesc acuma, ce a făcut marele Dumnezeu pentru ei și ce face încă și acuma; ei își vor arăta aprecierea lor pentru aceasta, întrucât vor continua, ca să vestească lucrările și Numele Celui Prea Înalt.

(Continuarea urmează).

Întrebări pentru studiul berean

1. Cui dă Iehova mărturia aceasta? Cum? În ce scop? Cu ce rezultat? Pentru ce se spune despre mărturia lui Iehova că ar fi „sigură”?
2. Ce mijloace folosește Iehova, ca să dea mărturia? Ce înseamnă expresiunea, că „semnul are o voce”?
3. Unde și cum a descoperit Cel Prea Înalt numele Său Iehova lui Moise? Explică cum în timpul acela Moise era la muntele Horeb. Ce îndrumări a dat Iehova acolo lui Moise? De ce chestiune a caracterizat începutul această procedură?
4. Pentru ce a rostit Moise cuvintele raportate în Exodul 4:1?
5. Explică scopul celor întâmplare la poalele muntelui Horeb, și pentru ce s-a scris darea de seamă. Ce rezultat a avut eforturi acelora, pentru care s-a făcut raportul, pentru a pricepe „vocea semnelor”? Explică faptul, că aceștia acuma înțeleg atât profeția cât și scopul ei.

- 6,7. Explică Deut. 18:15 și citează texte scripturale, care dovedesc, că o astfel de aplicare este potrivită. Pe cine a închipuit Moise în ilustrația profetică? Pe cine a închipuit Faraon? Ce se arată prin împlinirea acestei profeții?
- 8,9. În prezenta cui s-au făcut cele trei semne, și pentru ce sau făcut? Descrie prima dintre aceste semne și explică ce reprezintă toiagul lui Moise.
10. Ce se arată prin aceea, că Moise a aruncat toiagul la pământ?
- 11,12. Ce înseamnă simbolul, că toiagul s-a prefăcut în șarpe, când a fost aruncat la pământ? Arată, căci această concluzie este sprijinită de alte texte scripturale.
13. Ce se ilustrează prin aceea, că Moise „fugea de el”, când toiagul s-a prefăcut în șarpe?
- 14, 15. Care este împlinirea poruncii profetice: „Prinde șarpele de coadă”? Și care este împlinirea cuvintelor „și iarăși s-a prefăcut în toiag în mâna lui”?
16. Arată dovada din prezent și activitatea anti-tipului lui Moise.
17. Ce se ilustrează prin scuza lui Moise, că nu are darul de a se exprima ușor? Care este lecția de învățat în această privință?
18. Arată rolul dublu al lui Moise în Exodul 4:14-17.
19. Ce scop important împlinește ilustrația aceasta profetică? Aplică Exodul 4:27.
20. Explică faptele, care se potrivesc acestei ilustrații profetice și care stabilesc timpul împlinirii profeției.
- 21,22. Cum se împlinește apariția lui Moise și Aaron înaintea lui Faraon, felul și modul cum a fost primită mărturia lor?
23. Descrie împlinirea ilustrației profetice, când Aaron a aruncat toiagul lui Moise înaintea lui Faraon.
24. Explică ce se ilustrează prin minunea, că toiagul a fost aruncat la pământ înaintea lui Faraon și acolo s-a prefăcut în șarpe.
25. Arată împlinirea de la Exodul 7:11 și armonia acestuia cu Apocalipsa 12:12.
26. Arată, că împlinirea din Exodul 7:12 servește spre justificarea Numelui lui Iehova fi spre binele poporului.
27. Aplică Exodul 7:13.
28. Ce scop servește aceea, că Iehova lasă acum să se dea mărturia Sa domnitorilor și poporului? Cum își vor dovedi martorii lui Iehova aprecierea lor față de harul arătat lor?

Înțelesul cuvântului și scopului lui Iehova

Între oamenii sfinți din timpurile vechi, care au scris profeții, era și Daniel, mult iubit de Dumnezeu. Dumnezeu a condus mintea și mâna lui, ca să scrie lucruri minunate din viitor. Daniel nu a înțeles ce a scris, și aceasta a și mărturisit-o. Dumnezeu a dat anumite semne perceptibile văzute, care trebuiau să ajute în înțelesul acelor, care vor trăi pe pământ în timpul împlinirii profeției. Dumnezeu a hotărât timpul împlinirii ca timpul revenirii Domnului, pe care îl arată ca „marele

prinț, care stă în picioare pentru copiii poporului tău." Apoi a vorbit către Daniel - „Tu însă Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește." - Daniel 12:1-4.

Popoarele de pe pământ văd astăzi pretutindeni împlinirea acestei profeții. Cuvintele profetului: „mulți o vor citi" arată o studiere și cercetare serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu la „timpul sfârșitului" din partea acelorora, care sunt cu totul devotați Domnului Dumnezeu: deoarece timpul a sosit, pentru ca aceste cuvinte ale profetului să se descopere clasei servului lui Dumnezeu. Întrucât Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris pentru poporul lui de legământ (Romani 15:4) și nu pentru necredincioși, și deoarece profetul spune, că în timpul sfârșitului „mulți o vor citi și cunoștința va crește", astfel putem aștepta, că creșterea cunoștinței amintite se va câștiga de aceia, care sunt poporul uns al lui Dumnezeu, și nu aceea, că ar fi vorba de înmulțirea sau creșterea cunoștințelor persoanelor lumesti.

După ce Daniel a descris istoria stăpânirilor mondiale, și ceea ce se va întâmpla cu multă vreme după zilele lui, a zis: „Eu am auzit dar n-am înțeles: și am zis: Domnul Meu. care va fi sfârșitul acestor lucruri?" (Daniel 12:8) Ca răspuns la întrebarea lui, i-a zis Iehova: „El a răspuns: „Du-te Danie-le! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul, și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege (Daniel 12:9,10). Fără îndoială a sosit acuma timpul, când Biblia trebuie să fie înțeleasă; și aceia care se încred în Dumnezeu și Cuvântul Său și se încred în jertfa cea mare a Fiului Său Iubit, trebuie să fie curățiți, lămuriiți și înalbiți, pentru ca credințioșii lor față de Dumnezeu să se întărească.

„Nelegiuiții" sunt aceia, care odinioară au avut parte de o oarecare cunoștință despre Dumnezeu, care însă cunoștința aceasta au folosit-o în scopuri egoiste. Aceștia nu trebuie să primească nici o cunoștință. Aceasta explică pentru ce preoții moderniști nu înțeleg Biblia. „Înțelepții" în înțelesul profeției lui Daniel sunt aceia, care au oarecare cunoștință despre Dumnezeu și Cuvântul Său, și cunoștința aceasta o folosesc în acord cu voința lui Dumnezeu. Aceștia sunt aceia, care cu umilință și cu bucurie ascultă adevărul, îndată cel aud. Acuma este timpul, ca adevărurile mari și adânci, care timp atât de lung au fost o taină pentru oameni, să fie înțelese. Către aceia, care cu sinceritate caută după înțelepciune, spune Domnul: „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut cu El le dă învățatură.— Psalm 25:14.

Cuprins pe scurt așadar: Dumnezeu a creat omul, ca pe cel mai presus element al creațiunii pământene. El a creat pământul ca locuință pentru om. Voința Lui a fost, ca oamenii să aibă o consemnare despre cele mai importante părți a experiențelor lor, și astfel a rânduit, ca cunoștința despre relația omului față de Dumnezeu să fie transmisă din generație în generație de la Adam și până la Moise. Prin Moise a început El să scrie Sfânta Scriptură. Dumnezeu a condus pe Moise și pe ceilalți oameni credincioși care au scris după timpul lui Moise la descrierea textelor scripturale. El a păzit Biblia în ciuda tuturor eforturilor lui Satan și a

reprezentanților săi, pentru a o nimici. Dumnezeu a îngăduit, ca să facă din Biblie mai multe manuscrise, și aceasta a lăsat să se facă de niște oameni cinstiți și adevărați. Pentru aceasta putem să ne încredem cu totul în Cuvântul lui Dumnezeu, care este absolut adevărat. David, unul dintre profeți a scris: „Căci cuvântul Domnului este adevărul, și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie.” — Psalm 33:4.

Cercetătorul sincer poate să vină cu încredere la Sfânta Scriptură, știind, că Ea, raportează despre voința lui Dumnezeu cu privire la oameni și s-a dat omului pentru a fi învățat în neprihănire. Plin de încredere poate să bazeze pe Ea. Sfânta Scriptură este temelia credinței sale în Dumnezeu, și cunoașterea Ei îl face capabil, ca să priceapă ceva din iubirea cea mare a lui Dumnezeu față de neamul omenesc. Cum Dumnezeu lasă să cadă mai multă lumină asupra Cuvântului Său și aceasta luminează în inima oamenilor devotați lui Dumnezeu, care s-au consacrat lui Dumnezeu, ca să facă voia Lui, starea inimii unora ca aceștia găsesc expresiune în cuvintele psalmistului:

„Mă închin în Templul Tău cel Sfânt, și laud Numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale. În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul. Toți împărații pământului Te vor lăuda, Doamne, când vor auzi cuvintele gurii Tale;— Psalm 138:2-4.

Cercetătorul serios și sincer al adevărului nu este avizat la presupuneri. El nu trebuie să-și sprijinească concluziile cu părerile oamenilor; dacă posedă Biblia și știe că este Cuvântul lui Dumnezeu și aceasta este drept și absolut adevărat, poate să examineze cu Ea orice învățătură ce i se pune înaintea. ”La lege și la mărturie” spune profetul Isaia. (8:20) „Căci dacă nu vor vorbi așa. nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” În înaintarea în studiul scopului dumnezeiesc să examinăm orice punct cu Biblia. Dacă lucrul adus înaintea nu este în armonie cu Sfânta Scriptură, trebuie respins. Dacă însă Biblia îl sprijinește atunci trebuie primit.

Cât de îndurat este Domnul nostru față de om, creatura Lui! Cu toate că omul este imperfect și păcătos, Dumnezeu îi spune: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lâna” (Isaia 1:18). În timp ce omul își folosește capacitatea de cugetare, cu care l-a înzestrat Dumnezeu, și întrucât leagă texte scripturale laolaltă cu alte texte scripturale în armonie, poate să edifice o clădire de credință, care nu se poate zgudui de nici o viclenie a oamenilor și prin nici o influență a celui rău. În măsura ce cunoștința lui Dumnezeu și a scopului Său crește, în aceea măsură se va mări și iubirea și devotamentul față de Dumnezeu, Marele „Dătător a tot darul bun și desăvârșit”. În felul acesta pășind mai departe în lumină, cărarea va fi luminată tot mai clar și mai clar, până ce va fi ajunsă lumina din culmea zilei. — Proverbe 4:18.

Iehova Dumnezeu nu folosește nici o constrângere, ca să miște pe oameni ca să asculte de El. Dumnezeu este iubire și intenția Lui este aceea, ca creaturile să învețe, că numai iubirea este îndemnul adevărat a tuturor faptelor. Iubirea este

expresiunea neegoismului. Dumnezeu a arătat calea către viața veșnică, și altă cale nu există. Fiecare cine iubește pe Dumnezeu, ascultă de El. Omul, care cu supunere îndemnat de iubire, umblă pe drumul prescris de Dumnezeu, în sfârșit va primi răsplata vieții veșnice. Aceasta este lecția pe care Dumnezeu a dorit ca omul să o învețe.

Satan prin înșelăciune, amăgire și silnicie a sedus pe oameni, ca să asculte de el. În modul acesta a abătut el cugetul oamenilor de la Dumnezeu și i-a condus pe calea morții. Omul trebuie să primească o ocazie ori să aleagă calea dreptății, ori calea nedreptății. O astfel de ocazie i s-a dat lui Adam și el a ales calea nedreptății. Până în ziua de azi cei mai mulți oameni au apucat pe aceeași cale stricată. Numai aceia, care s-au încrezut în Domnul și s-au străduit cu credincioșie, ca să-L servească s-au abătut de la roadele nedreptății.

Pentru Iehova a fost o durere mare, când masele omenirii s-au abătut spre nedreptate. Prin marele potop Dumnezeu a voit să dea creaturilor Sale inteligente lecția, că puterea Lui e nemărginită, și că în sfârșit făcătorii de rele trebuie să sufere o înfrângere definitivă. Pentru aceea a nimicit pe cei nelegiuiți cu potopul. Potopul cel mare nu a fost o demonstrație de ură dornică de răzbunare din partea lui Iehova, deoarece Dumnezeu nu are nici o ură și pentru aceasta nici nu poate să exprime așa ceva. Ura este o stare a inimii, care duce la proceduri fără considerațiune și o completă neluare în seamă a drepturilor și prosperității altora, și care este hotărâtă intenționat, ca să nu caute îndreptarea nedreptăților ce s-ar putea îndrepta. Potopul s-a întâmplat pentru justificarea Numelui sfânt al lui Iehova și în spre binele veșnic al creaturilor Sale inteligente, îndeosebi omul. Aceasta se poate înțelege clar, dacă scopul divin va fi înțeles de oameni. Potopul cel mare a fost o necesitate și reprezintă o procedură a lui Iehova, care a fost pusă la cale de iubirea Sa.

Poate deci să se spună, că creerea omului a fost o nereușită? Măsura în care omul este în cauză, da: măsura în care Dumnezeu este în cauză, nu. Dacă omul ar fi ascultat de Dumnezeu, atunci la timpul hotărât pământul ar fi fost populat cu o generațiune de creaturi desăvârșite. Întrucât omul a fost abătut prin influența celui rău și i s-a supus celui rău, astfel a devenit un eșec. Cu toate acestea puținii oameni, care au făcut tot ce au putut, ca să asculte de Dumnezeu și să-L servească, deoarece îl iubesc, nu sunt și nu au fost un eșec. Îngrijirile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru a preîntâmpina stările grele, arată, că privit din punctul Lui de vedere, creerea omului nu este o nereușită. La timpul Său hotărât Dumnezeu voiește să demonstreze înțelepciunea căii urmate de oamenii credincioși. Dacă scopul lui Iehova va fi înțeles, înțelegerea aceasta va arăta tuturor oamenilor, că toate faptele Sale sunt drepte și adevărate.

Scopul lui Dumnezeu cu oamenii în nici un raport nu a fost o nereușită. El a făcut pregătiri pentru a preîntâmpina orice greutate. Cu toate că a văzut că era înțelept, ca să nimicească lumea veche din pricina nelegiuirii creaturilor din ea, totuși puterea lui Dumnezeu este nemărginită și la timpul hotărât de El din răul acela va scoate bine. Scriptura spune: „Cunoscute din veșnicie sunt lui Dumnezeu

toate lucrările Lui." (Fapte 15:18) Cuvintele acestea însă nu arată, că Dumnezeu ar fi avut un plan sau că ar avea un plan, deoarece un plan ar însemna o mărginire a puterii și înțelepciunii lui Iehova. Pentru El nu este de lipsită să facă un plan , deoarece puterea lui Dumnezeu nu cunoaște îngrădiri, înțelepciunea Lui este desăvârșită. Atotputernicul Dumnezeu hotărăște să facă anumite lucruri, și înțelepciunea Lui nemărginită cunoaște aceste lucruri și știe când se vor începe și când se vor sfârși. El este cu totul și pe deplin complet pentru sine însuși. — (*Turnul de Veghere*, din 1930, pag.101)

Este clar, că Dumnezeu ar avea mai multă bucurie de ascultarea deplină a omului față de legea Sa, însă faptul, că creaturile Sale nu au ascultat de legile Sale, nu documentează în nici un caz contra înțelepciunii lucrării Sale de creare și nici contra hotărârii Sale cu privire la creațiune. După potop Dumnezeu a poruncit neprihănitului Noe și fiilor săi ca să se înmulțească și din nou să umple pământul. (Genesa 9:1) Ei au făcut aceasta. Noe era el oare într-adevăr neprihănit? Ca un urmaș al lui Adam a fost un bărbat imperfect, inima lui însă a fost dreaptă, și el a avut credință în Dumnezeu și a dovedit credința sa, și din pricina credinței sale a fost socotit neprihănit. Ca urmași ai lui Adam, lui Noe și fiilor săi le-a fost imposibil, ca să producă o generație desăvârșită.

Dacă neamul omenesc trebuie să se bucure odată de viața veșnică, o putere mai mare decât cea omenească trebuie să intervină. Nimenea nu poate să se ridice de la sine de șiretele de la ghete și să treacă peste un pisc mare de munte. Cu atât mai puțin omul : nu se poate face desăvârșit în urma străduințelor sale proprii. Evoluționiștii dau dovadă de aceeași măsură de „înțelepciune” ca și acel om, care cu șiretele sale de la ghete vrea el însuși să treacă peste vârful unui munte. Mulți oameni aparțin acestei clase nebune, care afirmă, că poate să se dezvolte el însuși la desăvârșire. Oamenilor trebuie să se învețe adevărul și Dumnezeu a făcut ample pregătiri în privința aceasta.

Însușiri pentru Împărăție

Dacă oamenii aleg pe cineva dintre ei, ca acela să domnească peste ei, atunci cu îngrijire cumpănesc calitățile, sau însușirile unuia ca acesta. Cu toate acestea chiar și la cea mai bună alegere în cursul vremurilor se arată, că lipsesc multe calități necesare și de dorit pentru un adevărat domnitor. În domnia de pace veșnică a lui Iehova, Regele Regilor va fi cel dorit al tuturor națiunilor.

Cine va fi în legătură strânsă în domnia dreaptă sau Împărăția lui Dumnezeu cu Regele, Isus Cristos? Care sunt însușirile care sunt de lipsă pentru o poziție oficială în această guvernare?

Blândețea este una din însușirile acelorora, care se apropie de Împărăție. Când Isus a venit și s-a oferit ca Rege, atunci a venit cu blândețe. (Matei 21:5) Către ucenici a zis: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.”

(Matei 11:29). El nu a fost îngâmfat și înfumurat de importanța Lui proprie. El a cumpănit însă faptul, că a fost reprezentantul lui Dumnezeu. Pentru ce este blândețea o cerință inevitabilă, o însușire neapărată? Dumnezeu răspunde prin profetul Său: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalm 25:9) Trufia este chiar contrarul smereniei. Cine a fost favorizat de Domnul și apoi devine mândru și trufaș, este nelegiuit în ochii Domnului. Despre aceștia declară Dumnezeu: „Domnul sprijinește pe cei nenorociți, și doboară pe cei răi la pământ.” — Psalm 147:6,

A fi blând înseamnă a nu cugeta mai presus despre sine, decât se cuvine a se cugeta. (Romani 12:3) Aceasta înseamnă, a se cugeta mereu, că tot ce are un creștin, nu le are mulțumită măreției sale proprii, ci că orice lucru prețios este un dar plăcut al lui Dumnezeu. Iehova este dătătorul a tot darul bun și desăvârșit. — Iacob 1:17.

Cei săraci cu spiritul sunt aceia, care nu se ridică ei pe ei înșiși, ci cu smerenie și iubire umblă înaintea Domnului. Isus a zis: „Ferice de cei săraci în Duh, căci a lor este Împărăția cerurilor”. (Matei 5:3) Așadar una din însușirile recerute este smerenie. Din nou a zis El: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19:14) Un copil mic este blând și primește învățătura, și dacă este educat potrivit, devine și ascultător. Aceste sunt însușirile, care trebuie să fie demonstrate din partea acelorora, care vor face parte din Împărăție.

Aceste reguli divine exclud așadar pe cei mândri, îngâmfați și care caută să fie plăcuți. Preoții timpului modern deși afirmă, că suni drepti, însă în același timp vânează după onoare din partea oamenilor. Ei fac legături de prietenie cu comercianții și politicienii ca să constituie lumea rea de azi, a cărei dumnezeu este Satan, și să ia parte la ea. Unii ca aceștia sunt exact chipul fariseilor, care pe timpul când Isus era pe pământ au constituit preoțimea și chiar au afirmat, că în calitatea aceasta să reprezinte pe Dumnezeu. Isus a vorbit către ucenicii Lui: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” — Matei 5:20.

„Muntele sfânt” este un nume poetic dat Împărăției lui Dumnezeu sau Sionului, părții oficiale a organizației lui Dumnezeu. Cortul întrunirii cu chivotul sfânt al lui Dumnezeu a fost un simbol al Împărăției. David, preumbrind pe Cristos a pus întrebarea: „Doamne cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt” (Psalm 15:1). Sub inspirație a însemnat răspunsul la aceasta, care arată însușirile cerute pentru intrarea în Împărăție: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face neprihănire, și spune adevărul din inimă [anume, acela, purtarea căruia este dreaptă, care vorbește adevărul și urăște minciuna și îndemnul căruia pentru orice faptă este preamărirea lui Dumnezeu]. Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său, [sau nu aruncă ocară asupra aproapelui său anume, el nu se îndeletnicește cu ocări asupra fratelui său, și nici nu caută să facă ceva rău cuiva, cine reprezintă pe Domnul]; el privește cu dispreț [ocoloște] pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă

face un jurământ în paguba lui [știind bine, că consacrarea lui înseamnă pentru el ocară, suferință și moarte]. El nu-și dă banii cu camătă, și nu ia mită împotriva celui nevinovat [nu asuprește pe nimeni, ci se poartă cinstit și drept]. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată." — Psalm 15:1-5.

Din nou întreabă Dumnezeu prin profetul Său: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului. Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt” (Psalm 24:3). Și la întrebarea aceasta răspunde profetul însuși în acel psalm: „Cel ce are mâinile nevinovate [anume cel ce își folosește puterea pentru lucruri curate, și nu are nimic de a face cu lucrurile opuse Împărăției lui Dumnezeu] și inima curată [inima este un simbol al reședinței îndemnurilor astfel înțelesul ei este: îndemnurile căruia sunt curate drepte și în armonie cu legea lui Dumnezeu] cel ce nu-și dedă sufletul la minciunii [anume să se mai închine idolilor, sistemelor religioase și alte asemenea] și nu jură, ca să înșele [întrucât se declară gata, să facă voia lui Dumnezeu și apoi face chiar contrarul]. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, neprihănire, de la Dumnezeul mântuirii Lui. - Psalm 24:4,5.

Isus adeseori a vorbit ucenicilor Săi despre Împărăție. El le-a dat învățături despre Împărăție prin parabole. Între altele a zis: „Împărăția cerurilor sau Împărăția lui Dumnezeu se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are. Și-l cumpără.” (Matei 13:45,46). Privilegiul, de a fi în Împărăția lui Dumnezeu și de a lua parte la ea, este mai mare decât orice alta ce ar fi spre avantajul omului, deoarece o astfel de împărțire înseamnă, a fi legat cu Isus Christos în lucrul Lui cel mare pe vecie. Este mai mult decât un mărgăritar de un preț ce nu se poate estima. Dacă negustorul a vândut tot ce a avut, pentru ca să poată câștiga un astfel de mărgăritar, cu cât mai mare motiv are omul, ca să se învoiască la aceea, să dea tot ce are, pentru a putea lua parte la Împărăție. După ce el astfel și-a îndreptat pașii spre Împărăție, zelul lui pentru Domnul și bucuria lui în privilegiul de a se împărtași la Împărăția binecuvântată va crește în inima lui în așa măsură încât de nimica nu se va lăsa împiedecat în calea lui de absolut și deplin devotament față de Domnul. Acesta este înțelesul parabolei.

O altă cerință este aceea, de a iubi pe toți aceia, care se străduiesc să servească Domnului, care pentru aceasta sunt frați în Cristos. Isus a zis ucenicilor Săi: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.” (Ioan 15:14,12) A se iubii unii pe alții înseamnă a ține seamă în mod neegoist de interesele tovarășilor de credință și în aceasta a evita orice egoism. În fiecare familie bine rânduită există o iubire naturală între membrii aceleia. Toți, care prin consacrare și ungere au devenit membrii familiei lui Dumnezeu, trebuie să demonstreze un interes neegoist pentru membrii ceilalți, și să se ajute reciproc, să crească în cunoștință și asemănarea Domnului.

Între ucenicii lui Isus într-o zi s-a iscat o discuție, că cine dintre ei va fi mai mare în Împărăția Domnului. Isus s-a folosit de aceea ocazie, ca să-i învețe despre însușirile pe care trebuie să le aibă toți aceia, care dorește să fie onorat cu o poziție

în Împărăția Lui. El le-a explicat, că domnitorii națiunilor de pe pământ stăpânesc peste popor și din pricina poziției lor de putere primesc respectul poporului, și încă afirmă, că sunt binefăcătorii poporului. Apoi a adăugat: „Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.” - Luca 22:27, *Diag.*

Iehova a demonstrat lui David aceeași regulă. Spiritul lui Dumnezeu a venit peste David și el a profetizat despre însușirile acelora, care domnesc cu dreptate. El, a zis: „Dumnezeul lui Israel a vorbit. Stânca lui Israel mi-a zis: Cel ce împărătește între oameni cu dreptate, cel ce împărătește în frica lui Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori: ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeța.” — 2Samuel 23:3,4.

Numai foarte puțini oameni de pe pământ au domnit asupra semenilor lor în armonie cu porunca exprimată a lui Dumnezeu. Oamenii lumii acesteia își închipuie, că ei, dacă li se dă autoritate, trebuie să domnească între semenii lor ca niște despoți și tirani. Legea lui Dumnezeu însă arată, că de la aceia care vor domni cu Cristos Isus se pretinde, să se poarte cu dreptate și integritate față de omenire. Care este regula dreaptă, pe care Isus a învățat-o ucenicilor Săi. El a știut că starea inimii lor a fost dreaptă, însă ei nu au învățat din lecțiile lor. Învățătura pe care Le-a dat-o, este în spre binele tuturor, care au fost chemați pentru o poziție în Împărăția lui Dumnezeu.

După aceasta Isus a instruit pe ucenici, că ei trebuie să fie primiți în legământul lui pentru Împărăție, în „îndurările față de David”. Să observăm însă motivul pentru primirea în acest legământ. Aceasta nu de aceea s-a întâmplat, că doar ei ar fi fost mari și înțelepți, ci fiindcă au fost devotați lui Dumnezeu și credincioși. Cei unsprezece ucenici în toate probele Lui au stat credincioși alături de El. Prin cuvintele Sale, Isus a arătat, că credințioșia este o însușire neapărată a tuturor acelora, care voiesc să fie primiți în legământ și Împărăție. El a zis: „Voi sunteți aceia, care ați rămas neconținut ai Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția după cum Tatăl Meu, mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domine, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel” – Luca 22: 28-30, *Diag.*

Unul dintre ucenicii Lui a devenit necredincios. Același lucru a fost valabil cu referire la Israel. Toate cele zece seminții ale lui Israel au devenit necredincioase față de legământul lor cu Dumnezeu. Însă seminția lui Iuda, prin care a trebuit să vină Împărăția, s-a dovedit credincioasă. Dumnezeu a vorbit prin profetul Lui: „, Efraim mă înconjoară cu minciuni, și casa lui Israel cu înșelătorii. Iuda este tot hoinar față de Dumnezeu, față de Cel Sfânt și credincios.” - Osea 11:12.

În același fel mulți au pretins, că sunt urmașii lui Isus și reprezintă pe Dumnezeu, însă ei au înconjurat pe Domnul cu minciuni, întrucât au înfățișat fals pe Dumnezeu și pe Cristos și i-au ocărât, precum au persecutat pe frații lui Isus. Isus a vorbit într-o parabolă despre aceia, cărora Dumnezeu le-a dat ocazie, ca la

timpul său să se împărtășească în Împărăție, și așa a vorbit în legătură cu aceasta: „Mulți sunt cei chemați, dar puțini cei aleși.” (Matei 22:14). Motivul pentru aceasta este evident acela, că mulți chemați vor fi dovediți necredincioși. Dacă cineva se amestecă cu organizația Diavolului, nu poate să rămână credincios Domnului. Dacă cineva caută să facă un compromis cu organizația Diavolului, pentru ca să ocolească persecuțiunile de care are parte un creștin, acela este necredincios față de Domnul. Dacă cineva neglijează să fie un martor adevărat, atunci când i se dă ocazie pentru aceasta atunci nu poate să fie credincios Domnului. Cel ce neagă Cuvântul lui Dumnezeu, acela neagă desigur și sângele Mântuitorului, că este marele preț de răscumpărare. - Iuda 4 - 9 ; Evrei 10:28-30.

Nimenea nu are drept să judece pe o altă persoană: Domnul însă a dat o regulă de conduită, prin aplicarea căreia cineva se poate recunoaște „După fructele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20). Fructul este rezultatul unei căi urmate cu asiduitate. Prin o astfel de purtare a vieții poate să se cunoască, dacă cineva este pentru sau în contra unul lucru anumit. În America există două mari partide politice. După fructele lor se poate cunoaște oricine, că din care din aceste două partide aparține. Adică dacă un om aparține uneia sau altuia dintre aceste două partide și prin cuvintele și felul purtării sale arată, că în mod deosebit stă de partea unui partid, prin aceasta se cunoaște ca un membru și credincios al acelui partid. Dacă însă are o atitudine șovăitoare, pentru a se bucura de favoarea celor două partide contrare, nimenea nu poate să aibă încredere în el dintre toți care îl cunosc. Aceași regulă este valabilă pentru creștini. Dacă cineva se mărturisește ca creștin, cu toate acestea nu are grijă decât numai la avantajele lui, dacă umblă după favoare omenească, se amestecă în politica lumii, crede că trebuie să ceară scuze în caz că trebuie să amintească numele Domnului, și nu arată nici, o însuflețire pentru Domnul și domnia Lui cea dreaptă, astfel se poate cunoaște după fructele sale și astfel de fructe nu sunt corespunzătoare pentru unii, care sunt de lipsă pentru Împărăție. Dacă de altă parte vedem pe cineva, care fără ezitare mărturisește: „Eu sunt un creștin”, care este nepăsător față de aprobarea oamenilor, dovedește zel și însuflețire pentru domnia dreaptă a lui Dumnezeu, respinge orice compromis cu ori și care parte a organizației Diavolului și stă departe de ea, care în tot timpul caută să preamărească pe Dumnezeu și pe Fiul Său iubit Isus Cristos și cu însuflețire se folosește de orice ocazie, ca să fie un martor pentru Împărăția lui Dumnezeu, în unul ca acesta se pot cunoaște fructele Împărăției. Oricine poate să vadă, că întreaga preoțime de azi nu arată fructele Împărăției, ci fructele lumii acesteia.

Isus a zis către Farisei, care sunt contrapartea preoților din timpul prezent: „De aceea. vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cu-venite.”(Matei 21:43) Aceia, care dovedesc azi zel pentru Domnul și pentru Împărăția Lui se găsesc de regulă între aceia, care sunt săraci și care nu se bucură de vază între oameni. „Ascultați prea iubiții mei frați: n-o ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care o făgăduit-o celor ce-L

iubesc?” (Iacov 2:5). Cine aduce roadele Împărăției se silește ca tot ce are s-o folosească spre mărirea Domnului să înalțe Numele și cauza Lui dreaptă, și anume în mod smerit, fără să caute plăcerea oamenilor sau popularitate.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

15 APRILIE 1933

Nr. 8

Cuprins:

**MĂRTURIA LUI IEHOVA
PARTEA II-a**

- Pag.189

**CONSPIRAȚIE CONTRA ÎNVIERII LUI
CHRISTOS**

- Pag.203

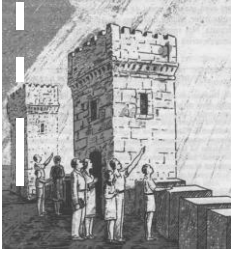
DOMNIA DREPTĂȚII. CÂND ?

- Pag.207

**PERSECUTAREA MARTORULUI
CREDINCIOS ȘI ADEVĂRAT**

- Pag.210

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 APRILIE 1933

Nr. 8

Mărturia lui Iehova

„Ascultă poporul Meu, și voi mărturisi asupra-ți: de m-ai fi ascultat Israele !”
— Psalm 81:8.

PARTEA II-a

Iehova alege creaturi omenești, și le dă împuternicire și mijloace și căi, ca să fie martorii Lui și să poată fi martori pentru onoarea Numelui Său. El a ales pe Israeliți și le-a dat Numele Său, pentru ca să fie martorii Lui. Ca națiune, erau necredincioși față de misiunea lor. „Creștinătatea”, la început a avut același privilegiu, de a pune mărturie pentru onoarea Numelui lui Iehova, și asemenea a căzut în urma necredincioșiei. De la Abel până la Ioan Botezătorul au trăit câțiva oameni puțini la număr, care și-au păstrat credințioșia față de Iehova. El a lăsat să se facă însemnare despre ei ca unii, care au câștigat aprobarea Lui și în Cuvântul Său sunt amintiți ca un nor mare de martori. (Evrei 12:1) El a trimis pe Isus pe pământ și I-a dat ocazii, ca să pună mărturie pentru adevăr; Isus cu credințioșie și-a îndeplinit misiunea și în urmă a primit de la Tatăl Său titlul „Martorul credincios și adevărat”. (Ioan 18:37; Apocalipsa 3:14; 19:11) Iehova, începând cu apostolii lui Isus până la sfârșitul lumii Diavolului a ales dintre oameni un popor pentru Numele Său. Și pe acest popor l-a înzestrat cu mijloace și căi, ca să pună mărturia pentru Numele Lui. Mărturia Lui o dă mai întâi aleșilor Săi, pentru ca martorii să poată ști, ce trebuie să spună altora; pentru aceasta vorbește Iehova către aceia, pe care i-a ales: „Ascultă poporul Meu, și îți voi pune mărturie”. Aleșii, care în aplicarea mijloacelor și metodelor puse în mâinile lor de Dumnezeu, pentru a fi martorii Lui, sunt necredincioși, primesc pedeapsă dreaptă pentru necredințioșia lor și anume fiecare după împrejurarea necredințioșiei sale. Aceia, care sunt credincioși și zeloși în folosirea mijloacelor prevăzute de Dumnezeu, vor fi recunoscuți de Iehova ca aprobați.

Mâna

2. Când a sosit timpul lui Iehova, ca să-și facă un Nume în Egipt, a ales pe Moise să fie martorul Lui, și l-a prevăzut cu ceea ce avea nevoie, pentru a transmite o astfel de mărturie. Pentru ca Moise să aibă o încredere statornică, că Iehova stă alături de el și îl sprijinește, i-a dat Dumnezeu trei semne. Israeliții trebuiau să cunoască pe Iehova și să înțeleagă, că Dumnezeu i s-a arătat tatălui lor Moise, și pe el la trimis la poporul Israel, și pentru aceasta au făcut Moise

și Aaron cele trei semne înaintea lui Israel. Al doilea semn s-a referit la mână. „Domnul i-a mai zis: Bagă-ți mâna în sân. El și-a băgat mâna în sân: apoi a scos-o, și iată, că mâna i se acoperise de lepră, și se făcuse albă ca zăpada.” (Exodul 4:6) Evident că mâna într-un astfel de caz ca și aici, a fost folosită pentru ca lui Moise și altora din poporul ales al lui Dumnezeu să dea o deosebită învățătură. Nu se pare să existe nici un motiv temeinic pentru ce trebuia să se execute înaintea lui Faraon semnul cu mâna leproasă, și raportul nu spune nici aceea, că semnul s-ar fi executat înaintea lui. Aceasta se pare să învețe evident, că semnul cu privire la mână este una din mijloacele folosite de Iehova, poporului Său ales, și anume numai exclusiv poporului Său, să dea o mărturie și să-l facă atent, să fie echipat pentru servicii.

3. Care este înțelesul simbolic a mâinii lui Moise, cum se folosește aici în ilustrație? S-a spus, că mâna totdeauna ar fi simbolul puterii dumnezeiești, Scriptura însă nu sprijinește în toate cazurile o astfel de concluzie. Dacă Iehova pune mâna Sa peste o creatură, atunci pe baza Scripturii aceasta înseamnă, că Iehova va alege creatura și îi dă putere deplină, ca să îndeplinească anumite datorințe în exercitarea scopului lui Dumnezeu. Iehova a ales pe Cristos Isus ca pe servul Lui deosebit, pe care Îl folosește în scopul, ca să execute judecățile Sale și astfel în mod simbolic este mâna lui Iehova. „Atunci când voi ascuți fulgerul sabiei Mele, și voi pune mâna să fac judecată, Mă voi răzbuna împotriva potrivnicilor Mei, și voi pedepsi pe cei ce Mă urăsc.” (Deut. 32:41) Orice putere dreaptă este a lui Iehova; El a dat Fiului Său iubit orice putere în cer și de pe pământ, ceea ce este o dovadă pe mai departe, că Cristos Isus este unealta aleasă în mâna lui Iehova în executarea scopului Său și astfel reprezintă mâna pusă peste El.

4. Ezechiel a avut o vedenie despre care a zis: „M-am uitat și iată că o mână era întinsă spre mine, și ținea o carte în chip de sul.” (Ezechiel 2:9, 10) Cartea sau sulul este un simbol al unei vești sau a unei mărturii a lui Iehova, și deoarece este într-o mână, arată în mod simbolic: Vestea aceasta se dă prin puterea sau Spiritul lui Iehova, și aceasta este metoda, pentru a da în știre aceasta. Când timpul a fost sosit pentru Ezechiel, preotul, ca să-și înceapă slujba, a zis cu privire la aceasta, că mâna lui Iehova a venit peste el. (Ezechiel 1:3) „Și mâna domnului a venit peste mine acolo, și mi-a zis: Scoală-te, du-te în vale, și acolo îți voi vorbi.” (Ezechiel 3:22). Când a fost sosit pentru Ezechiel timpul ca să vestească profeția cu privire la Casa regală, citim cu privire la aceasta: „Tocmai în ziua aceea a venit mâna Domnului peste mine.” (Ezechiel 40:1) În textele acestea. „Mâna Domnului” înseamnă fără îndoială, că Iehova întinde creaturii Sale favoare dumnezeiască și o împuternicește ca să vestească mărturia Sa; aceasta a făcut prin Cristos Isus, care este unealta Lui principală sau mâna Lui dreaptă în executarea Scopului Său.

5. Dacă însă se folosește mâna unei creaturi, atunci acel simbol învață în mod clar un lucru diferit. Să observăm, că mâna lui Moise a fost aceea, pe care a băgat-o în sân și care acolo s-a făcut leproasă. Din două motive nu putea mâna aceasta să reprezinte putere dumnezeiască: 1) Deoarece a fost mâna unei creaturi;

și 2) deoarece puterea dumnezeiască nu poate să devină leproasă. Și mâna leproasă nici nu putea să închipuie ceva în partea cerească sau nevăzută a organizației lui Iehova, deoarece această parte a organizației lui Iehova niciodată nu păcătuiește sau să fie displăcută lui Iehova. Deci concluzia finală trebuie să fie aceea, că mâna lui Moise reprezintă ceva în legătură cu urmașii lui Cristos Isus, în timp ce se află încă pe pământ și într-o stare imperfectă.

6. Din pricina acestor motive, înțelesul simbolic a mâinii se explică în modul următor: Mâna unei creaturi pământeste, care stă în legământ cu Iehova caracterizează în mod simbolic mijloacele și căile orânduite de Dumnezeu sau echipamentul creaturii pentru a putea activa în serviciul lui Iehova. Pentru sprijinirea explicării date se arată următoarele: Moise a fost trimis în Egipt, nu ca să prezinte mărturia sa proprie, ci ca să transmită mărturia lui Iehova. Iehova s-a îngrijit metodele și mijloacele și l-a echipat, ca să săvârșească lucrul acesta. Pentru Moise ar fi fost un păcat, dacă după preluarea serviciului ar fi devenit neglijent sau leneș în executarea acestuia: păcatul însă se ilustrează prin lepră. Cum Moise și-a băgat mâna în sân, ar fi o preumbrire unei astfel de neglijență sau nepăsare: „Leneșul își vâără mâna în strachină, și n-o duce înapoi la gură”. (Proverbe 19:24; vezi și Proverbe 26:15) Cel ce ar face aceasta, ar deveni sărac și un serv netrebnic. „Cine lucrează cu o mână leneșă sărăcește, dar mâna celor harnici îmbogățește”. (Proverbe 10:4) Aceste texte scripturale arată hotărât, că mâna este un simbol al activității și serviciului, și că dacă devine neactivă, atunci mereu riscă să se prăbușească.

7. Dumnezeu i-a dat semnul sau minunea aceasta, și s-a făcut îndeosebi în spre binele poporului de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ de la sfârșitul lumii și astfel trebuie să dea o deosebită învățătură. (Romani 15:4) Dumnezeu a ales poporul acesta de legământ, și îndeosebi pe rămășița din pricina Numelui Său și i-a dat în mână mijloace și căi și l-a echipat, ca să transmită lumii mărturia Lui. În exercitarea acestui serviciu a fi neglijent și nepăsător, ar fi un păcat. Isus vorbește despre „servul rău și leneș” care a fost lepădat. (Matei 25:26) Martorii lui Iehova sunt încurajați, „în sângele [pentru Rege] să fie fără preget, [dar] să fie plini de râvnă cu Duhul, slujind astfel Domnului. (Romani 12:11) „Așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele”. (Evrei 6:12) „Poftele leneșului îl omoară, pentru că nu vrea să lucreze cu mâinile”. (Proverbe 21:25) Aceste texte scripturale arată că servul, care se face necredincios și inactiv, păcătuiește și moare, că însă râvna și credințioșia în serviciu aduce răsplata promisă.

8. Moise a făcut un tablou sub îndrumările lui Iehova. Că și-a băgat mâna în sân, arată simbolic neglijență sau nepăsare în aplicarea metodelor și mijloacelor, cu care prevede Iehova pe clasa servului său și îl înarmează. Precum Israelii erau într-un legământ cu Iehova, așa și „creștinătatea organizată” sau „creștinismul” era într-un posibil legământ de a face voia lui Dumnezeu, pentru că doar „creștinătatea organizată” a primit numele lui Cristos și a luat asupra-și ca să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu.

Iehova s-a îngrijit de mijloace și căi pentru creștinătate, ca să ducă altora vestea sau mărturia despre Împărăția Sa. „Creștinătatea” însă s-a dovedit neglijentă în aceasta, nepăsătoare și păcătoasă, ceea ce a condus-o la moarte. Această organizație și-a băgat mâna în sân și s-a făcut prea nepăsătoare și prin urmare păcătoasă; și când a venit războiul mondial, a devenit și mai nedemnă, întrucât a lepădat cu totul Împărăția lui Dumnezeu, și în locul acesteia a primit improvizația lui Satan, anume Liga Națiunilor. În felul acesta și-a permis „creștinătatea” ca împotriva voinței lui Dumnezeu, să-și întemeieze o împărăție și să facă un serviciu preoțesc nepermis, cum a încercat aceasta Ozia, care a fost lovit de boala leprei ce nu se poate vindeca. (2 Cronici 26:16-23) Prin vărsarea primului pahar al mâniei lui Dumnezeu peste „creștinătate” atențiunea a fost îndreptată asupra bolii sale ce nu se poate vindeca. „Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii, care aveau semnul fiarei, și care se închinau icoanei ei”. (Apocalipsa 16:2) „Creștinismul organizat” nu se va restabili niciodată din suferințele ei nevindecabile, pricinuite de necredincioșie.

9. Tabloul realizat de Moise se referă însă îndeosebi la poporul de legământ al lui Dumnezeu, care în sfârșit își va dovedi credincioșia. Aceasta însă nu înseamnă, că într-un anumit timp nu ar fi fost într-o stare necurată. Consacrații într-un timp au fost nepăsători față de lucrul Domnului, și Domnul Isus vorbește despre aceasta în parabola despre fecioare și spune: „au ațipit toate și au adormit. (Matei 25:5). Consacrații s-au temut în timpul războiului și și după războiul mondial, și numai foarte puțină mărturie s-a pus. Această nepăsare și neglijență sau neglițarea a folosirii zeloase a mijloacelor și căilor croite de Dumnezeu, de a servi pe Iehova Dumnezeu, a adus pe consacrați într-o stare leproasă sau necurată. „Este lepros, este necurat... leprosul atins de această rană, să-și poarte hainele sfâșiate, și să umble cu capul gol, să-și acopere barba și să strige: Necurat! necurat!” (Leveticul 13:44,45) În anul 1922 Domnul a arătat poporului Său de legământ starea lui necurată în urma neactivității sale. O ilustrație profetică a acesteia se dă în profeția lui Isaia, unde profetul, reprezentând pe poporul de legământ al lui Dumnezeu, spune: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul oștirilor”. (Isaia 6:5) Această stare necurată evident că este a se atribui neactivității sau nepăsării în folosința sau aplicarea mijloacelor și căilor pregătite de Dumnezeu, pentru a pune mărturia lui Iehova; și aceasta se arată cu totul clar prin aceea, că profetul s-a curățit, după ce buzele lui au fost atinse cu un tăciune. „Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele laie, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” — Isaia 6:6, 7.

10. Mâna lui Moise în sân ilustrează îndeosebi timpul de la 1918 până la 1919, când puțină sau deloc nu s-a pus mărturie pentru Iehova. Dumnezeu a poruncit lui Moise ca să-și scoată mâna din sân, și cum a scos-o, văzu că s-a făcut

leproasă, ca zăpada; și Dumnezeu i-a spus, ca să bage din nou mâna în sân: „Domnul a zis: Bagă-ți din nou mâna în sân. El și-a băgat din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; și iată, că mâna se făcuse iarăși cum era carnea lui”. (Exodul 4:7) Porunca dată aici de Iehova învață, că El nu va lepăda cu totul pe poporul Său, ci îl va readuce în favoarea Lui, în cazul, dacă fiind în clar cu starea lui necurată, va dovedi căință și râvnă pentru Domnul. Să observăm că el, cum spune raportul, prima dată și-a scos mâna din sân, a doua oară însă „a smuls-o din sân”. Procedura din urmă arată, că aceasta a făcut-o repede și energic și cu o râvnă caracteristică Casei Domnului. După ce poporul de legământ al lui Iehova în anul 1922 a descoperit că era necurat, deoarece, cum arată profeția lui Isaia a fost neactiv în serviciul lui Dumnezeu, a intrat imediat în activitate, și de la acel timp încoace lucrarea a fost efectuată cu energie și râvnă.

11. Concluzia finală se mai sprijinește pe următoarele: Iehova a ales pe poporul Său, ca să pună mărturie pentru Numele Său. (Fapte 15:14) El i-a transmis o anumită lucrare, care se ilustrează prin mână. Pentru a fi bine plăcut Domnului, trebuie să o faci *cu* râvnă, cum stă scris: „Tot ce găsește mâna ia să facă, fă cu toată puterea ta!” (Eclesiast 9:10). Acest îndemn, ca și toate celelalte îndemnuri din Scriptură, au fost însemnate în spre binele rămășiței. (Romani 15:4) Spre avantajul rămășiței găsim noi în Scriptură următoarele însemnat: „în ziua aceea [timpul după a doua. prezență a Domnului; și îndeosebi după ce a apărut în Templu să facă judecată] se va zice Ierusalimului [poporul de legământ al lui Iehova]; Nu te teme de nimic! Sioane [unșii organizației lui Dumnezeu], să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate, ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și va cânta de veselie pentru tine”. (Țefania 3:16, 17) Dumnezeu se bucură de servii Lui, dacă sunt zeloși și credincioși, și este bine plăcut Lui, dacă cu credincioșie dă mărturia Lui. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei”. (Ioan 15:8) Din aceasta este a se trage învățătura, că rămășița prin credincioșie și zel trebuie să se păzească în îndeplinirea condițiilor legământului său; legământul însă pretinde de la rămășiță ca martorul lui Iehova, să dea mărturia lui Iehova. Aceasta înseamnă, că aceștia trebuie să se consacreze cu totul lui Iehova și Împărăției Sale, pentru ca să fie curați. Stă scris: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” (Isaia 52:11) „Căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră”. (2 Petru 1:10) „Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, curat; inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților”. (Apocalipsa 19:8, R.V.). Astfel de „fapte neprihănite” sunt ascultare deplină de Dumnezeu în ținerea poruncilor Sale și în vestirea mărturiei încredințate lor de Isus Cristos (Vezi cartea *Lumină* partea a II-a, pag. 156). Rămășița credincioasă, fără să lase să slăbească mâinile trebuie să continue, să pună mărturia lui Iehova, până ce organizația lui Satan va fi nimicită. — Isaia 6:11.

12. Pentru boala leprei, până în prezent nu s-a găsit leac din partea oamenilor. Singurul leac este puterea lui Iehova, și Iehova numai pe aceia îi vindecă, care îi sunt ascultători. „Creștinătatea” era ca și regele Ozia, intenționat neascultătoare față de Iehova, și niciodată nu se va vindeca din boala mortală ilustrată prin lepră. Mâna lui Moise numai după aceea s-a vindecat, după ce cu totul a căutat să facă după porunca lui Iehova. Poporul de legământ al lui Iehova, numai prin supunere de bunăvoie și devotament neegoist poate să fie vindecat și curățit.

Mai multe dovezi

13. Iehova în îndurarea Sa dă dovezi, peste dovezi, pentru ca credința poporului Său de legământ să se întărească; și aceasta se dovedește prin faptul, că lui Moise i-a dat mai mult decât un semn. „Dacă nu le vor crede, a zis Domnul, și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de al doilea semn”. (Exodul 4:8) În anul 1919 a descoperit Domnul poporului Său, că Elisei a preumbrit o altă lucrare, ce trebuia să se facă de martorii Săi; dar chiar și atunci erau încă mulți greoi ca să înțeleagă importanta acestui adevăr (*Turnul de Veghere* din 1 și 15 August, anul 1919). În anul 1922 Domnul prin alte dovezi a îndreptat atenția poporului Său asupra faptului, că Cristos Isus a venit la templul Său, și că rămășița a fost curățită. „Creștinătatea” însă a fost lovită mortal; numai atunci au început unșii, ca să prețuiască într-adevăr, adevărul că Iehova a trimis pe Isus Cristos la Templul și scopul pentru care L-a trimis. Ei au început să priceapă importanța cea mare a Împărăției. Fără îndoială, Iehova deja atunci a dat poporului Său Numele nou și numai mai târziu le-a descoperit lucrul acesta. În modul acesta a dat El poporului Său în cursul celor zece ani din urmă o mărturie ce din ce în ce a devenit mai mare.

Al treilea semn

14 Iehova este îndelung răbdător față de creaturile Sale, și continuă, ca să dovedească iubirea și bunătatea Sa față de toți aceia, care caută să-L servească. Aceasta se arată în aceea, că El i-a dat lui Moise trei semne. „Dacă nu vor crede nici aceste două semne, și nu vor asculta de glasul Tău, să iei apă din râu și s-o torni pe pământ, și apa pe care o vei lua din râu, se va preface în sânge pe pământ”. (Exodul 4:9). Moise a luat apa din Nil. Bogăția, industria și comerțul Egiptului atârna de acest râu și astfel a ilustrat îndeosebi partea comercială a organizației lui Satan. Satan a afirmat, că el a făcut râul acesta și lui îi aparține. (Ezechiel 29:1-3) Râul era îndeosebi sprijinul comerțului organizației lui Satan, îndeosebi elementul comercial a fost acela care a fost folosit de Satan pentru a pune la cale și să conducă războiul mondial. Partea comercială a organizației lui Satan a îmbolnăvit lumea cu învățăturile sau propaganda ei, și elementul comercial este în primul rând răspunzător pentru starea grea economică și pentru mizeria mare care apasă acuma pe popor și îi cauzează multă strâmto-

rare și suferință. O perioadă de timp poporul uns al lui Iehova și-a mărginit activitatea în vestirea mărturiei lui Iehova asupra elementului religios sau confesional. În ultimul timp însă lucrul lor se îndreaptă direct asupra părții comerciale a organizației lui Satan. În ilustrație Moise a luat apa din Nil și a vărsat-o pe pământul uscat: și acum cel mai mare decât Moise, Cristos Isus și membrele organizației Sale, ia ceva din organizația comercială a lui Satan ilustrată prin apa, și își așteaptă privirile la ea. Precum populația Egiptului a crezut, că apa Nilului ar fi o apă bună de băut, așa și popoarele din lume, precum și mulți consacrați, au crezut că comerțul mondial ar fi de o însemnătate importantă și ar activa în prospătător și dătător de viață: și pentru aceasta unii din poporul Domnului s-au ocupat cu afacerile comerciale lumești ceea ce mai târziu le-a cauzat pagubă.

15. Moise a luat apa din Nil și a vărsat-o pe pământul uscat. În vremea aceea mulți oameni au trăit în Egipt, care însă nu făceau parte din organizația oficială a lui. Astăzi există în lume mulți oameni, care nu constituie nici o parte a organizației oficiale a lui Satan, și cu toată inima sunt antipatici față de această organizație. Aceștia compun clasa consacraților, care vor constitui clasa „strâmtorării”, și pe mai departe pe clasa Ionadab, care sunt menționați ca oamenii cu bună voință. Scriptura amintește pământul uscat în contradicție cu marea: deci pământul uscat caracterizează foarte bine pe poporul consacrat și pe oamenii iubitori de pace de pe pământ, care cu sinceritate doresc, ca dreptatea să fie întemeiată între oameni. (Hagai 2:6, 7, *Vezi Turnul de Veghere* din anul 1931, pag. 53) Să avem în vedere, că aceste trei semne îndeosebi pentru aceea s-au făcut, ca să întărească tare credința Israelitilor, care au preumbrit pe poporul de legământ al lui Dumnezeu; și că săvârșirea celor două minuni înaintea lui Faraon, a avut numai un scop secundar, de a avertiza pe reprezentanții lui Satan. Iehova a arătat mai întâi poporului Său uns, căci comerțul este sprijinul cel mai de puternic a organizației vizibile a lui Satan: și aceasta a făcut-o, pentru ca oamenii să fie tari în credință și zeloși în vestirea adevărului împotriva acestei părți a organizației dușmane. Aceasta dovedește, că martorii lui Iehova, adevărul trebuie să-l toarne pe „pământul uscat” adică asupra consacraților și oamenilor cu bună voință; și anume, aceasta trebuie s-o facă în prezența și la auzul reprezentanților Diavolului, pentru ca astfel să aibă toți ocazie să știe că Iehova este Dumnezeu. Poporul uns al lui Iehova știe acum, căci comerțul lumii nu activează ca dătător de viață, și chiar și clasa Ionadab învață aceasta.

16. Iehova a vorbit lui Moise: „Și apa pe care o vei lua din râu, se va preface în sânge pe pământ.” În felul acesta arată Iehova în timpul prezent poporului Său și celor cu bună voință, căci comerțul a fost pus la cale de Diavolul și a devenit partea cea mai puternică a organizației vizibile a lui Satan și de aceasta a fost folosit în scopul, ca în cursul veacurilor lungi trecute să-și execute lucrarea sângeroasă și aducătoare de moarte, întrucât aceasta corespunde cu faptul că apa

nu mai este bună de băut; și care sunt în legământ cu Dumnezeu și cu toate acestea beau apa, aceia vor muri, și nu vor trăi. Nu numai consacrații, dar și clasa Ionadab recunoaște, că ei trebuie să iasă afară din organizația lui Satan și să pășească de partea lui Iehova, dacă doresc să trăiască. Spre binele poporului Său de legământ a lăsat Iehova să se facă însemnare: „cei ce vor să se îmbogățească dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” — 1Timotei 6:9,10; Vezi: cartea *Lumină* partea I, pag.35; cartea *Lumină* partea a II-a, pag.221; cartea *Justificare* partea a II-a, pag. 76,77.

17. Iehova mai întâi în anul 1927 a început să facă cunoscut poporului Său, căci comerțul sau capitalismul este o parte a organizației lui Satan și este deci apăsătoare și pricinuitoare de moarte. (Vezi: „*Libertate pentru popoare*” pag. 23-28). Cărțile „*Profeție*”, „*Lumină*” și „*Justificare*”, în mod accentuat au arătat aceste adevăruri. Iehova a învățat pe poporul Său și i-a arătat, că aceasta este mărturia Lui, care trebuie adusă înaintea organizației lui Satan de poporul Lui și trebuie să fie vestită cu zel și cu sârguință împotriva fiecărei părți a organizației lui Satan.

Înaintea lui Faraon

18. Poporul de legământ al lui Dumnezeu a crezut aceste mari adevăruri primite prin îndurarea lui Dumnezeu și a săltat de bucurie la auzul lor; și acuma Domnul accentuează în mod deosebit necesitatea, că poporul de legământ al Său să se folosească de mijloacele și căile ce i s-a dat și adevărurile acestea să le aducă domnitorilor lumii în formă ca să se le priceapă. Moise și Aaron au apărut înaintea lui Faraon și au făcut primul semn, care a supărat numai pe Faraon și a împietrit inima lui. Atunci a făcut Moise al treilea semn înaintea lui Faraon, care era de altfel și cea dintâi din cele zece plăgi, care s-au abătut asupra Egiptului. Iehova a zis lui Moise, că Faraon se va opune primului semn și se va codi ca să lase pe Izraeliți să iasă din Egipt. Atunci a vorbit Iehova către Moise: „Du-te la Faraon dis de dimineață, când are să iasă să se ducă la apă și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului. Să-ți iei în mână toiagul care a fost prefăcut în șarpe.” (Exodul 7:15) Iehova a poruncit lui Moise ca să ia în mână toiagul său, cu care a făcut primul semn înaintea lui Faraon, și să stea pe malul râului. Acest toiag reprezintă pe justificatorul Cristos Isus, care execută scopul lui Iehova prin puterea și autoritatea ce a primit de la El, despre ce s-a dat o explicare amănunțită într-un număr anterior al revistei.

19. Aaron, care a apărut înaintea lui Faraon și a procedat la îndrumările lui Moise, reprezintă aici în ilustrație pe martorii lui Iehova de pe pământ, care sub conducerea lui Cristos Isus, capul organizației lui Iehova înaintea, pentru a se prezenta înaintea Diavolului și organizației sale și să vestească, că este scopul lui Dumnezeu să se pună în acțiune împotriva acestei organizații blestemate. „Și să zici lui Faraon: Domnul, Dumnezeul Evreilor ne-a trimis la tine, să-ți spun: Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-mi slujească în pustie. Dar iată, că până acuma n-ai

ascultat. Acuma așa vorbește Domnul: Iată cum vei cunoaște că Eu sunt Domnul. Am să lovesc apele râului cu toiagul din mâna mea: și ele se vor preface în sânge. Peștii din râu vor pieri, râul se va împuți, așa că le va fi greață Egiptenilor să bea din apa râului. Domnul a zis lui Moise: Spune-i lui Aaron: Ia-ți toiagul și întindeți mâna peste apele Egiptenilor, peste râurile lor, peste pâraiele lor, peste iazurile lor, și peste toate bălțile lor. Fie se vor preface în sânge, și va fi sânge în toată țara Egiptului atât în vasele de lemn, cât și în vasele de piatră. Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul, și a lovit apele râului, supt ochii lui Faraon și supt ochi slujitorilor lui; și toate apele râului s-au prefăcut în sânge. Peștii din râu au pierit, râul s-a împuțit, așa că Egiptenii nu mai puteau să bea apa râului, și a fost sânge în toată țara Egiptului." — Exodul 7:16-21.

20. Iehova trimite prin „mâna” Sa, Cristos Isus, pe martorii Săi, pe rămășiță, ca să ducă mărturia Sa înaintea popoarelor de pe pământ și să prevestească pe domnitori, că pentru poporul lui Dumnezeu a sosit timpul ca să meargă la muntele lui Dumnezeu, anume la Împărăție și să dovedească ascultare și credincioșie lui Iehova; pentru ca să le spună, că Împărăția lui Dumnezeu este singura speranță pentru lume și că Satan și organizația lui trebuie să înceteze să mai asuprească și să mai țină în robie, poporul. La săvârșirea semnului al treilea, Iehova a prevestit, că urâciunea sistemului comercial se va descoperi înaintea poporului și domnitorilor. Turnarea apei pe pământul uscat arată acelor care au urechi de auzit, că sistemul comercial pricinuieste moarte și este mort, că nu poate să ridice omenirea din adâncul nimicitor al crizei economice, pe care a adus-o Satan peste ei. Este interesant, că pământul Gosen în care trăiau Izraeliții atunci, nu a fost cruțată de plaga de sânge, ce s-a abătut peste țară; și cum se pare aceasta arată cu totul clar, că poporul lui Dumnezeu de pe pământ nu va scăpa de efectele crizei mari economice și comerciale, ce apasă acuma lumea. Aceasta corespunde precis cu faptele care există de fapt. La a patra plagă peste Israel pământul Gosen a fost separat sau cruțat de efectele plăgii. — Exodul 8:22.

21. Împlinirea tabloului făcut de Moise și Aaron înaintea lui Faraon cel puțin s-a început deja, și multe dovezi arată că s-a și împlinit. Când Iehova a prefăcut apele Nilului în sânge, aceasta a fost o prevestire pentru Faraon și totodată pentru Satan și organizația lui, căci comerțul a isprăvit-o și este pe moarte. Aceasta a fost semnul al treilea și corespunde trâmbiței a treilea a lui Dumnezeu, care prin Cristos a poruncit îngerului ca să toarne potirul al treilea pe râuri, cum stă scris: „Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au prefăcut în sânge. Și am auzit pe îngerul apelor zicând: Drept ești Tu Doamne, care ești și care erai! Tu ești sfânt, pentru că ai judecai în felul acesta. Fiindcă a-ceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.” (Apocalipsa 16:4-7) „Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor. Steaua se chema „Pelin”: și a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Și mulți oameni nu murit din pricina apelor, pentru

că fusese făcute amare." (Apocalipsa 8:10,11). Profețiile au început să se împlinescă la congresul din Columbus în anul 1924. Aceasta a fost cu cinci ani înainte de criza mondială financiară din anul 1929; și avertismentul dat lui Satan și organizației sale s-a făcut în forma unei „Învinuirii” și pe mai departe în declarația „Civilizația este sortită prăbușirii” — Vezi cartea *Lumină* partea I, pag. 121

22. Organizația lui Satan niciodată nu a avut apă dătătoare de viață, cu toate că oamenii au fost seduși să creadă, că comerțul ar fi de o importantă însemnătate pentru viața și propășirea națiunii. Sângele vărsat în Egipt pe uscat și rezultatul din aceasta reprezintă, cum politica și metodele comerțului au inundat națiunile de pe pământ în călcarea legământului veșnic al lui Iehova, cu râuri de sânge și afară de aceasta a exercitat asupra popoarelor o influență nimicitoare. (Genesa 9:1-6). Pentru aceasta este sistemul comercial ca o parte a organizației lui Satan expus la nimicire deplină. Iehova a vestit atât popoarelor cât și domnitorilor mărturia Sa, că să le arate, că nici comerțul precum nici o altă parte a organizației lui Satan nu are putere ca să dea poporului viață și binecuvântări. Martorii Lui apucă partea lor de lucru, întrucât vestesc această mărturie a lui Iehova, și mai târziu Iehova va nimici întreaga organizație dușmană prin funcționarul Său executiv Cristos Isus. — Vezi cartea *Lumină* partea a II-a, pag. 26-28

23. Să se observe, cât de clar este spus, că împlinirea semnului întâi și al treilea are de scop să dea domnitorilor și poporului prevestirea: „Așa vorbește Domnul: Iată cum vei cunoaște, că Eu sunt [Iehova]”. Aceasta este o dovadă pe mai departe, că martorii lui Iehova trebuie să continue ca să vestească mărturia Lui până când orice parte a organizației lui Satan se prăbușește. Ei au arătat deja în măsură abundentă, că ei înțeleg și prețuiesc faptul acesta. Numai rareori mai spune, câte unul din unși în timpul de față: „Cât va mai dura lucrul de mărturie?” Unșii lui Iehova, care rămân credincioși sunt pentru totdeauna în serviciul lui Iehova și lucrarea de acum constă în aceea, ca să se dea o mărturie: și după ce aceasta s-a sfârșit, vor executa o altă lucrare.

Vrăjitorii moderni

24. Precum Faraon, reprezentantul Diavolului a fost ajutat de magii lui, așa este și acum cu Diavolul și reprezentanții lui pământeni, care se silesc la aceea, ca să combată efectele mărturiei lui Iehova. „Dar vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel pian vrăjitoriile lor. Inima lui Faraon s-a împietrit, și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul. Faraon s-a întors de la râu și s-a dus acasă: dar nu și-a pus la inimă aceste lucruri”. (Exodul 7:22,23). Preoții, ca vrăjitorii organizației satanice în schimb lasă să apară apele adevărului sângeroase, întrucât domnitorilor, asociaților lor și oamenilor întrucât aceștia ascultă de ei, îi învață că presiunea durabilă economică și suferințele poporului sunt o pedeapsă trimisă de la Dumnezeu, din pricină că nu sprijinesc îndeajuns sistemele, religioase. Papa Jn curând a dat o declarație cu privire la aceasta și milioane de oameni au

fost astfel înduplecați să creadă o astfel de presupunere falsă. Rezultatul este exact aceea, pe care îl dorește Satan, anume, ca oamenii să se abată de la Dumnezeu. Preoții și alți tovarăși de legământ pentru o procedură nedreaptă își arată acuma inima împietrită, întrucât exclamă în public, că martorii lui Iehova ar fi activi într-o întreprindere comercială, fiindcă din dorință de câștig pun în vânzare cărți și acești martori calcă legile comerciale a țărilor, mergând din casă în casă să pună mărturie, fără să ceară pentru aceasta mai întâi permisul autorităților lumești. În felul acesta caută vrăjitorii moderni să schimbe apele mărturiei lui Iehova ce se dă acuma de martorii lui Iehova, în aceea că această mărturie ar aduce moartea. Martorii lui Iehova transmit domnitorilor prevestirea, anume mărturia lui Iehova prin care comerțul lor și toate celelalte părți a organizației lumești în curând vor fi nimicite de Domnul. Vrăjitorii politicieni care conlucrează cu asociații lor, amenință pe martorii lui Iehova și lucrarea ce o fac cu nimicire și afirmă, că lucrul acesta ar fi un pericol și prin urmare ceea ce cauzează moarte poporului. Vrăjitorii comerțului mare fac acum eforturi disperate, ca să facă vrăjitoriile lor înaintea Diavolului. Ei afirmă că există perioade regulate de criză și prosperitate în comerț, că comerțul se învâрте în formă de cerc și în scurt timp criza se va înlătura și se va întoarce o mare prosperitate. În conformitate cu aceasta au propagat motto: „Prosperitatea stă la primul colț și în curând se va arăta din nou”. Comerțul mare afirmă, că aceste stări de criză financiară ar fi niște rele trebuincioase (simbolizate prin sânge) și în sfârșit vor avea un bun rezultat. Fiecare parte a organizației lui Satan blestemă pe Iehova și Împărăția Lui, în timp ce martorii lui Iehova continuă să spună poporului, că Împărăția lui Dumnezeu este singura speranță pentru omenire. Elementele comerciale, politice și religioase a organizației vizibile a lui Satan caută să dovedească poporului, că ei au puterea să domnească și să remedieze stările rele de azi; și așa continuă să arunce ocară pe Numele lui Iehova.

A săpa după apă

25. Toți domnitorii de pe pământ, comerțul mare politicienii și preoțimea și cei ce-i sprijinesc sapă acuma disperați, ca să găsească mijloace și că ca să apere organizația lor și s-o scoată din stare de criză. Aceasta a fost preumbrat îndeosebi prin aceea, ce au făcut Egiptenii, cum stă scris: Toți Egiptenii au săpat în împrejurimile râului, ca să găsească apă de băut; căci nu puteau să bea din apa râului". (Exodul 7:24) În lumea întreagă lipsa de ocupație domnește în cea mai mare măsură, și oamenii în toate întreprinderile comerciale caută cu puteri și mijloace și căi disperate ca să rămână în viață. De când depresiunea grea financiară a intrat în existență de la 1929, multe expediente s-au pus în aplicare de înțelepții sau vrăjitorii lumii acesteia, de a fi domni pe situația de criză pricinuită de apele sângeroase a comerțului. Propunerile sau planurile viclene constau din moratorii, rezidire și corporațiuni financiare, care cu toate că au fost organizate cu

pretenția să ajute poporului, de fapt însă sunt pentru a ține capul comerțului mare deasupra apelor, ca să rămână în viață și să nu moară. Reprezentanții națiunilor au ținut conferințe, au organizat pacte de pace și nenumărate diferite, cugete, cum ar putea fi făcută apa, care acuma este sânge sau are un efect ucigător, curată și dătătoare de viață. Între lucrurile propuse mai în urmă avem ideea satanică a „tehnocrației”, care îmbie un nou sistem ca înlocuitoare a mașinăriei economice uzate a lumii. Noul sistem aduce cugetul, că nimenea nu trebuie să lucreze pe zi mai mult decât două ceasuri, și atunci fiecare ar fi fericit și ar trăi în niște împrejurări plăcute. Aceasta natural că este numai o închipuire, cum bine știu martorii lui Iehova. Alte idei sau planuri noi aduse la iveală sunt campanii de cumpărări, legi cu impozite după vânzări, încetarea prohibițiunii, fabricarea și vânzarea berii și propunerea fățarnică, ce a luat ființă sub denumirea „Asociația Națională Economică”. Natural, că toate lucrurile acestea neglijează cu totul pe Iehova Dumnezeu și nu țin seamă de prevestirile repetate a adevărului, anume că criza din prezent a stării generale economice sau depresiunea cea mare este rezultatul sfârșitului lumii lui Satan; și că Satan a silit lumea în situația aceasta, pentru ca să abată poporul de la Dumnezeu; și că Împărăția lui Iehova de sub Cristos Isus este singurul remediu sigur și cu totul îndestulător.

Lucrul de mărturie continuă

26. Iehova în nici un chip nu este răspunzător pentru strâmtorarea, ce s-a abătut acuma peste lume. Prefacerea apei Nilului în sânge nu a fost blestemul lui Iehova asupra apelor și nici nu preumbrește în ilustrație blestemul Lui peste națiuni în timpul prezent. Iehova în mod accentuat a trimis în Egipt pe Moise și Aaron ca să pună mărturia Lui înaintea domnitorilor și națiunii și să le arate, că El este Dumnezeuul Atotputernic, Cel Prea Înalt peste tot pământul. Semnele săvârșite înaintea lui Faraon au avut chiar scopul, ca să dea de cunoscut lui Faraon și organizației sale, că Iehova este Dumnezeu și că Faraon trebuie să lase pe poporul lui Dumnezeu să meargă la muntele lui Dumnezeu. Mărturia lui Iehova care se dă acuma de martorii Lui nu este blestemul lui Dumnezeu sau demonstrarea mâniei Sale, ci mai mult o prevestire avertizătoare către domnitori și popor, că Iehova este Dumnezeu, că timpul lui Satan s-a sfârșit, și că planurile lui Satan sunt pricinuitoare de moarte, că Iehova, dacă nu abzice Satan de puterea lui, în curând îi va nimici organizația. Precum inima lui Faraon s-a împietrit, și Dumnezeu i-a îngăduit ca să-și păstreze puterea o bucată de timp, astfel permite și acuma Iehova organizației blestimate a lui Satan, ca să mai existe puțină vreme, pentru ca la timpul său să arate tuturor, că El este Atotputernicul Dumnezeu, și pentru ca martorii Lui să poată vesti lumii atunci acest mare adevăr. „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul”. (Exodul 9:16, *Leeser*) Mărturia dată domnitorilor lumii, arată că Iehova este împotriva lui Satan și a organizației sale și pentru aceasta orice mașinații ale lui Satan înseamnă moartea pentru omenire. „Au trecut șapte zile după ce a lovit Domnul râul”. (Exodul 7:25) Lovirea apei Egiptului a fost prima din cele zece

plăgi, care veni peste țară. Cele „șapte zile” se par să reprezinte, că mărturia lui Iehova, de la acel timp încoace va înainta neîntrerupt până la terminarea acestei lucrării, și că Iehova după terminarea mărturiei va activa, întrucât trimite armata Sa sub comanda lui Cristos la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Iar rezultatul va fi nimicirea definitivă a lumii lui Satan.

27. Martorii lui Iehova au înțeles semnele, le cred și s-au despărțit cu totul de organizația lui Satan și acuma refuză, ca „să meargă în Egipt după ajutor”. Ei văd acuma, că Iehova a trimis pe Cristos Isus, mai marele decât Moise, la Templu, ca să judece și să facă un Nume lui Iehova. În conformitate cu aceasta Iehova i-a dat profetului Isaia o viziune în Templul Său. După aceea a curățit pe Isaia și l-a trimis, ca să vestească mărturia lui Iehova. Profetul reprezintă în ilustrația aceasta pe martorii lui Iehova, cum transmit ei poporului lumii lui Satan vestea și Iehova le spune: „Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, și să nu fie vindecat”. (Isaia 6:10) Când Isaia (martorii lui Iehova) a întrebat pe Domnul, până când să se ocupe cu darea acestei mărturii, atunci Iehova i-a răspuns: „Până când vor rămânea cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiită de tot, până va îndepărta Domnul pe oameni, și țara va ajunge o mare pustie”.

28. Lucrul de mărturie, care este în curs în prezent și constă în transmiterea mărturiei lui Iehova, trebuie să înainteze și să se mai dea și pe mai departe. Scopul lui este justificarea Numelui lui Iehova. Forțele militare ale lui Satan încontinuu pun piedici în calea martorilor lui Iehova. Unșii sunt acuma în unitate cu Cristos sub conducătorul lor glorios, și ei înaintează în luptă cu deplină încredere în rezultat. Ei așteaptă atacuri din partea dușmanului, și Domnul le-a arătat, cum pot să se împotrivescă acestor atacuri. Organizați într-o unitate complectă intrând *în masă* într-un oraș, pun mărturia spre mare neliniște a reprezentanților organizației lui Satan. Această metodă de punere a mărturiei a fost binecuvântată în mare măsură de Domnul și în felul acesta își arată aprobare; Martorii Lui pun mărturie prin cuvintele lor și purtare potrivită înaintea oamenilor și îngerilor că ei stau de partea lui Iehova. Ei își păstrează față de El neprihănirea lor și din îndurarea Lui vor avea o parte la justificarea Numelui Său.

29. O descoperire a acestor adevăruri pentru rămășiță este de mare folos. Ei văd și prețuiesc acuma, că Numele lui Iehova și justificarea Numelui Său este chestiunea cea mai mare. Cu bucurie au primit și au apreciat Numele, pe care Iehova le-a dat, și cu toate că sunt foarte strâmtorați de dușman, totuși fug în turnul cel tare, adică Numele lui Iehova și sunt în siguranță. (Proverbe 18:10) Cei din rămășiță stau cu totul de partea Împărăției lui Iehova, care va justifica Numele Lui; pentru aceasta continuă ca să-I înalțe Numele și să vestească laudele Lui. Credința lor este tare și curajul lor este mare și strigătul lor de luptă este: „Sabia lui Iehova și a Împărăției Sale!”

Întrebări pentru studiul berean

1. Cum s-a îngrijit Iehova ca să se dea o mărturie în onoarea Numelui Său? Arată prin ilustrații simbolice, dacă aceia, cărora li s-a dat privilegiul de a fi martorii Lui, au fost ei credincioși față de astfel de privilegii și răspunderi. Cum a procedat Iehova cu aceștia cu privire la aplicarea îngrijirii Sale pentru ai folosi să fie martorii Lui?

2-4. Când și cum și-a făcut Iehova un Nume, Lui în Egipt? Ce s-a făcut, pentru a convinge, pe Moise că Iehova era cu el și l-a sprijinit pentru a face pe Moise cunoscut ca martorul lui Iehova? Explică cu exemple însemnătatea simbolică a mâinii lui Moise, la care se face indicație în Exodul 4:6. A fost făcut acest al doilea semn înaintea lui Faraon și ce pare că se învață prin aceasta? Ce se arată prin aceea, dacă Iehova pune mâna Sa peste o creatură? Citează exemple din raportul lui Ezechiel.

5,6. Arată, dacă cu privire la profeție mâna unei creaturi și „mâna Domnului” au același înțeles? Care este atunci înțelesul simbolic al mâinii?

7, 8. Cine a dat semnul? Ce scop a avut aceasta? Explică înțelesul ce reiese din el.

9,10. Arată împlinirea celor arătate în aceea, că Moise și-a băgat mâna în sân și când și-a scos-o a observat că a devenit leproasă. Când și cum a făcut iarăși Moise în împlinirea acestei profeții, că și-a băgat iarăși mâna în sân și pe când a scos-o era iarăși ca mai înainte? Ce învățătură este în aceea, că Iehova a îndrumat pe Moise să facă semnul acesta?

11,12. Arată, că faptele și alte texte scripturale sprijinesc concluzia de mai înainte.

13. Arată, că Iehova multe dovezi a dat pentru binele poporului Său de legământ.

14 ,15. Ce a reprezentat Iehova prin cele trei semne date lui Moise? Descrie semnul al treilea. Din ce râu a luat Moise apă când a făcut semnul acesta? Explică înțelesul acestui lucru. Ce s-a făcut cu apa luată din râu și ce s-a ilustrat prin aceea? Ce scop a urmărit săvârșirea acestor semne a) cu privire la Israelii? b) cu privire la aceia, pentru care s-a făcut raportul despre aceasta?

16 ,17. Apa luată din râu a devenit sânge pe pământul uscat. Explică ce s-a preumbrit aici. Cum și când a instruit Iehova pe poporul Său în această problemă? În ce scop a făcut El aceasta?

18. Descrie cum s-a arătat Moise și Aaron înaintea lui Faraon și au făcut semnul al treilea. Pe cine a reprezentat aici toiagul și în ce chip?

19-21. Explică ilustrația profetică, cum Aaron s-a arătat înaintea lui Faraon la îndrumarea lui Moise. Descrie semnul făcut aici și rezultatul. Care este învățătura din aceasta acuma pentru martorii lui Iehova? Care este înțelesul, că pământul Gosen nu a fost cruțat de plaga cu sângele? Arată cum

corespunde plaga aceasta cu ceea ce se amintește în Apocalipsa 16:4-7 și în Apocalipsa 8:10,11.

22, 23. Ce se caracterizează prin faptul, că rezultatul acestui semn a fost că toate apele Egiptului s-au prefăcut în sânge. Care a fost scopul semnului întâi și al treilea?

24. Arată, că Exodul 7:22,23 este în curs de împlinire.

25. Pentru ce au săpat Egiptenii puțuri în jurul Nilului? Pentru ce nu au mai băut din apa Nilului. Cum are aceasta împlinire în timpul prezent ?

26. Era Iehova răspunzător pentru ceea ce a ajuns Egiptul în urma săvârșirii acestui semn? Ce se reprezintă prezintă prin „șapte zile”, în care timp plaga aceasta apăsa Egiptul?

27. Ce dovedește, că martorii lui Iehova înțeleg semnele și cred în ele? Cum se potrivește aceasta cu profeția lui Isaia, care se referă la aceasta chestiune?

28,29. Dacă ne punem încrederea pe scopul vestirii, care este asigurarea și ce rezultă din ea, că mărturia executată acuma de martorii lui Iehova va fi continuată? Până când? Care a fost opoziția în această privință? Arată că Domnul a învățat pe martorii Lui, cum să se împotrivescă acestei dușmăniei, și că le-a dat o parte la justificarea Numelui Său. Care este semnul, că cei din rămășiță prețuiesc Numele, pe care Iehova le-a dat? Care este strigătul lor de luptă? Pe ce se bazează credința, curajul și bucuria lor?

Conspirație contra învierii lui Christos

Abia și-a început Isus serviciul Său public de pe pământ, și preoțimea evreiască s-a pus împotriva Lui. Dușmănia ei a devenit în sfârșit o ură de moarte, și cu deosebite ocazii au căutat să pună mâna pe El; însă timpul lui Isus, pentru a fi dat în mâinile lor nu a fost încă sosit. În sfârșit însă, după ce timp de trei ani și jumătate cu toate eforturile a pus o mărturie pentru Iehova Dumnezeu, și a făcut bine poporului de rând, atunci i-a sosit timpul. Printr-o minune a readus la viață pe prietenul Său Lazăr, aceasta însă nicidecum nu a convins pe preoțimea evreiască, ci i-a ațâțat la o furie peste măsură, și au luat hotărârea puternică, de a înlătura pe Isus.

Ei s-au hotărât să meargă la domnitorii țării și să le arate, că țara lor ar fi în pericol din pricina acestui om Isus, și ei își vor pierde dreptul de a mai ocupa posturi și slujbe, dacă nu s-ar întâmpla ceva. Acolo unde egoismul este îndemnul, toți care sunt stăpâniți de asemenea interese egoiste, ușor se asociază la o acțiune comună. Satan era dumnezeul lumii acesteia. Grupele domnitoare financiare, politice și religioase erau în mâna lui. Pentru a-i îndemna la activitate, era de ajuns,

ca să le pună în vedere pericolul, că pot să piardă lucrurile, care erau plăcute și prețioase pentru ei.

„Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat soborul, și au zis: Ce vom face? Omul acesta face umile minimi. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul. Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: „Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul? Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a proorocit că Isus avea să moară pentru neam. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți. Din ziua aceea s-au sfătuit să-L omoare.” – Ioan 11:47 -53.

Se apropia timpul pentru paște, și toți au așteptat, că Isus va veni sus și va serba paștele, deoarece El a ținut legea atât în spirit, cât și după cuvânt. Preoțimea a știut aceasta și a făcut pregătiri sub conducerea superioară a lui Satan, ca să prindă pe Isus: „Iar preoții cei mai de seamă și fariseii porunciseră că, dacă va ști cineva unde este, să le dea de știre ca să-L prindă”. – Ioan 11:57.

Am putea să întrebăm: Ce scop are aici a enumera toate lucrurile acelea mârșave, pe care le-a săvârșit preoțimea din acel timp și să facem o asemănare cu preoțimea timpului prezent? Ce lucru bun se poate realiza prin aceasta? Răspunsul este acela, că nicidecum nu intenționăm să facem rău vreunui om. Nu avem de scop să disprețuim pe cineva, deoarece o astfel de procedură nu ar aduce nimic bun. Intenția adevărată este aceea, de a dovedi oamenilor cu cugetare sănătoasă, că Satan Diavolul este atât dușmanul lui Dumnezeu și a lui Cristos, cât și a tuturor oamenilor care iubesc dreptatea și adevărul; că Satan, făuritorul acestor planuri rele, s-a jurat, ca să țină omenirea în robie deplină prin mijlocirea oamenilor egoiști și răi; că Satan a plantat egoism în inimile creaturilor omenești și pentru atingerea acestui scop a întrunit elementele comerciale, politice și religioase într-o asociație egoistă, pentru ca să domnească peste popor printr-o guvernare, care este cu totul opusă căii lui Dumnezeu. Toate mijloacele de ajutor încercate de oameni au eșuat, deoarece Satan fie direct, sau indirect s-a amestecat în aceste treburi.

Se va arăta în continuare, că remediul, ce va aduce ajutor oamenilor, numai de la Dumnezeu poate să vină; că la timpul hotărât remediul lui Dumnezeu folosit spre binele oamenilor va aduce liberarea deplină și binecuvântările dorite atât de mult de oameni. Dacă oamenii văd, că preoțimea din zilele noastre, așa ca și fariseii din timpul lui Isus sunt o unealtă în mâna Diavolului, atunci puterea preoțimii de a amăgi omenirea va pieri. Dacă ochii oamenilor se vor deschide și vor înțelege remediul lui Dumnezeu, atunci ei își vor pregăti inima și cugetul la binecuvântările viitoare pe care le vor primi și prețui.

Scopul, prin urmare, în afirmația acestor lucruri, și în care se arată desfășurarea scopului lui Dumnezeu și opoziția față de Diavol, este pentru beneficiul omenirii; iar oamenii pot vedea cine este inamicul lor real și care este prietenul lor real. Un prieten adevărat este cel care iubește tot timpul. (Proverbe

17: 17) Iar acela va fi găsit prin studierea desfășurării scopului lui Iehova, prin felul în care El și-a manifestat dragostea Lui pentru oameni în fiecare ocazie. Timpul a sosit pentru ca Dumnezeu să-și justifice numele Său în mintea oamenilor, nu pentru beneficiul Său, ci pentru beneficiul lor.

Dar pentru ce a permis Dumnezeu, Diavolului, ca să persecute pe Fiul Său iubit și să folosească pe învățătorii religioși din timpul acela, ca să ajute lui Satan în această persecuție răuvoitoare? Răspunsul la aceasta este: Dumnezeu a știut, că Satan la prima ocazie ar fi ucis pe Isus, dacă nu ar fi fost împiedecat în aceasta. Dumnezeu a știut căci conducătorii religioși fățarnici din acel timp, care s-au dovedit necredincioși față de El și față de poziția lor de încredere ce au ocupat, vor fi unelte de bunăvoie în mâna Diavolului, pentru a duce la îndeplinire planurile nelegiuite a acestuia. Isus le-a declarat deschis, că Diavolul este tatăl lor. El nu a căutat să-i lase în neștiință; ba mai mult El a căutat să îi ajute. Ei chiar dacă au afirmat că sunt reprezentanții lui Dumnezeu, Isus însă le-a zis: „Dacă voi ați fi ai lui Dumnezeu, Tatăl Meu, atunci ați face lucrurile Lui; deoarece însă voi faceți lucrurile Diavolului, cu aceasta dovediți, că sunteți ai lui”. Dumnezeu a îngăduit ca acei conducătorii religioși să fie expuși la o probă mare, și în proba aceasta au căzut. Cu alte cuvinte, ei au neglijat și au refuzat ca să urmeze pe Iehova Dumnezeu și să i se supună, dimpotrivă au urmat și au ascultat pe Diavolul.

Dumnezeu ar fi putut să împiedice persecutarea Fiului Său iubit, totuși înțelepciunea Lui a hotărât altfel. A fost de lipsă pentru Isus, ca să învețe ascultare prin suferințe sub împrejurări neprielnice; și El a trebuit să fie probat, și cum proba a venit peste El, nicidecum nu a căutat să se sustragă de sub ea. — Evrei ;5:8, 9; Filipeni 2:5 -11.

Dumnezeu a lăsat ca omul desăvârșit Adam să fie pus pe probă, pentru a hotărî dacă poate să-i dea viață veșnică. Adam a căzut în probă. Dumnezeu a îngăduit ca să vină o probă peste conducătorii religioși din timpul lui Isus. Chiar și ei au căzut în probă. Isus a fost un om și înaintea Lui era răsplata cea mai mare din întregul univers. Era scopul lui Dumnezeu, ca și Fiul Său să fie, probat, înainte ce i s-ar oferi această răsplată mare. Isus a fost supus probei, și a biruit.

Acuma a sosit timpul, ca oamenii să cunoască și să înțeleagă adevărul, ca să vadă, că toate războaiele dintre oameni, toate conflictele dintre sistemele religioase, toate crimele și nelegiuirile de pe pământ își au originea de la Satan, care a folosit toate mijloacele acestea, pentru ca să abată cugetul oamenilor de la Dumnezeu. Timpul a sosit când oamenii trebuie să cunoască, că Dumnezeu este prietenul și binefăcătorul lor. Oricine, să scoată cu totul afară din cugetul său, că s-ar încerca aici sau ar fi dorit, ca să se ațâțe o clasă împotriva altei clase. Adevărul însă contrar răului trebuie să fie arătat clar, pentru ca oamenii să poată cunoaște, că Iehova este Dumnezeu și Fiul Său iubit este Cristos, și că Domnul a desemnat o cale către viață și că altă cale nu există.

Timpul a venit, când Isus a trebuit să se ofere evreilor ca Rege în formă oficială. Aceasta a trebuit să se întâmple chiar în ziua a zecea a lunii Nisan, deoarece a fost hotărârea lui Dumnezeu, că acesta trebuia să se întâmple. În

împlinirea profeției lui Zaharia (9:9, 12), Isus a intrat în orașul Ierusalim călare pe un măgar. Era obicei, că regii iudei au călărit pe măgari, când veneau să fie încoronați. Vestea despre Isus s-a răspândit pe atunci în întreaga Palestina. Mulți oameni au crezut în El. O mulțime mare de oameni s-au înșirat de-a lungul drumului, au așternut hainele lor pe pământ, au tăiat ramuri de pe arbori și le-au presărat pe drum, pentru ca Isus să călărească deasupra acestora. Prin aceasta au demonstrat, că au primit pe Isus ca Rege. Poporul a strigat către El: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte”. — Matei 21:1-9: Ioan 12:13.

Această exclamațiune puternică voluntară din partea poporului de rând a făcut ca sângele fariseilor să fie în fierbere și Diavolul a avut grijă, ca urgia mâinii lor să nu se stingă. Fariseii au convocat în grabă un consiliu sângeros. „Fariseii au zis deci între ei: Vedeți că nu câștigați nimic: iată ca lumea se duce după El!” — Ioan 12:19.

Cu vre-o câteva zile mai târziu a avut loc paștele întrucât Isus a ținut legea în mod desăvârșit, a sărbătorit și El paștele. În vreme ce mânca cu ucenicii Lui a devenit foarte trist și a zis către ei? „Unul dintre voi mă va vinde”. Cu vocea sufocată a zis Isus apoi ucenicului iubit Ioan cam următoarele: „Fi atent, acela este cine mă vinde, cui îi voi da îmbucătura înmuiată în farfurie”. Atunci Isus i-a dat pâinea lui Iuda: „Cum a fost dată bucățița, a intrat Satan în Iuda. Isus i-a zis: Ce ai să faci, fă repede”. — Ioan 13:27.

Ce s-ar înțelege aici sub expresiunea: „Cum a fost dată bucățița, a intrat Satan în Iuda?” Desigur aceea înseamnă, că de la aceea clipă Satan a avut deplină putere asupra cugetelor lui Iuda. Iuda era acuma foarte îngrijat, pentru a-și executa scopul rău. Aici avem o dovadă pozitivă, că într-adevăr Satan a fost acela, care a căutat moartea lui Isus. El a știut, că Isus a fost Fiul Lui Dumnezeu, și a voit să scape de El, pentru a-și păstra domnia de peste lume.

Iuda a plecat repede, ca să întâlnească pe tovarășii lui de conspirație, față de care s-a obligat să-L vândă pe Cristos Isus pentru suma mizerabilă de treizeci arginți. (Matei 26:15, 16) Natural că și El, a știut că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. El însă a lăsat să se înrădăcineze amărăciunea în inima sa și acum era foarte îngrijat, ca să execute conspirația și să aibă un câștig egoist din aceea. El și-a primit plata, a plecat cu adunătura pe care a condus-o la Isus. Cu fățarnicia provenită de la Diavol și ce s-a arătat deja la o ocazie mai dinainte, s-a apropiat acuma Iuda către Domnul Isus și L-a sărutat. Prin aceasta a făcut semn adunăturii care l-a însoțit, că acela este Isus care trebuie prins. Isus nu s-a împotrivit cetei mercenare, ci a îngăduit să fie dus cu escorta.

Repede după aceea a urmat procesul de bătaie de joc asupra Domnului iar moartea Lui crudă pe lemn ca a unui criminal a fost înfăptuită în scurt timp.

Domnia dreptății. Când ?

Anul o mie nouă sute patrusprezece a însemnat, cum poate fi observat acum de fiecare om vigilent, o imensă întorsătură în istoria universală. Mai mult de douăzeci și cinci secole a lăsat Dumnezeu să se serie în Cuvântul Său un raport despre profeții, care fac indicație chiar la lucrurile care au avut loc în zilele vieții noastre, și care acum stau ca mărturie clare a schimbării celei mari.

Iehova a stabilit „timpul națiunilor” totodată a dat de înțeles prin aceasta ca domnia lui Satan când se va sfârși. Timp de mai multe secole a fost Satan domnitorul nevăzut al lumii acesteia; nu după drept ci prin permisiunea sau îngăduința lui Iehova. De aici rezultă, că sosirea, timpului lui Dumnezeu de a pune pe tron pe Unsul Său semnalează sfârșitul domniei tolerate a lui Satan. Deoarece știm, că Diavolul, după cum arată numele lui este adversarul lui Dumnezeu, este sigur că Satan nu va abdice de bunăvoie, ci va trebui să fie eliminat de Domnul. Natural că Iehova ar fi putut distruge într-o clipă pe Satan și toate puterile sale să le nimicească; dar nu aceasta se pare să fie modul de procedură a lui Dumnezeu la săvârșirea lucrului Său. Faptele arată, că Dumnezeu în cursul timpului în care se întâmplă înlăturarea lui Satan, face un lucru deosebit prin unșii Lui și lasă să se vestească națiunilor de pe pământ scopul Său. Orice lucru ce provine de la Iehova, se întâmplă în mod exemplar și în ordine. Din dovezi se va vedea, că înlăturarea lui Satan a început în anul 1914, și că lucrul acesta se tot continuă încă! Trebuie să mergă mai departe, până când guvernarea dreptății a lui Dumnezeu va fi întemeiată pe deplin și cu desăvârșire pentru omenire.

Toate popoarele cu deosebirea iudeilor sunt amintite în Scriptură ca neamuri sau păgâni. Motivul acestui fapt este acela, că iudeii său Israeliții erau poporul lui Dumnezeu pentru că anume Dumnezeu le este Conducătorul. Când Dumnezeu a permis ca păgânii să doboare pe Zedechia, ultimul rege a lui Israel atunci a început stăpânirea peste întreaga lume a păgânilor sau a neiudeilor și de la acel timp înainte se număra „timpul națiunilor”. Data căderii lui Zedechia este stabilită cu încredere atât de Scriptură cât și de istoria universală, ca anul 606 î. Chr. În anul acesta a devenit Satan dumnezeul lumii întregi, adică a devenit domnitorul nevăzut al tuturor națiunilor. De aici rezultă, că sfârșitul "timpului națiunilor" arată și începutul timpului, când nu se va îngădui lui Satan mai mult ca să stăpânească neîmpiedicat. Este important ca să stabilim semnele de cunoaștere a lungimii „timpurilor națiunilor” cum a arătat Isus pe bază de documente de încredere. (Luca 21:24) Există două șiruri de dovezi faptice ce se sprijinesc reciproc și afară de această un șir de dovezi de stări, care întăresc dovezile faptice cu privire la „timpul națiunilor”. Toate trei feluri de dovezi arată că „timpul națiunilor” sau timpul păgânilor s-a sfârșit în anul 1914. Astfel data această stabilește sfârșitul domniei lui Satan, și de la acest timp înapoi se poate aștepta o acțiune împotriva domniei sale.

Un șir al acestor dovezi se referă la pedepsirea lui Israel, care a început în anul 606 î. Chr și a trebuit să dureze „sapte timpuri”. Israeliții de repetate ori au

călcăt legământul lui Dumnezeu și pentru aceasta au fost pedepsiți (Judecători 3:11; 4:2, 3; 10:7,8; 13:1). Iehova i-a tot avertizat că în caz de vor tot continua ca să-și calce legământul, atunci El are să-i pedepsească, de „șapte ori mai mult”, sau timp de șapte ori mai multe vremuri, afară de pedepsele pe care le-au primit deja. „Îmi voi întoarce fața împotriva voastră, și veți fi bătuți și veți fugi dinaintea vrăjmașilor voștri: cei ce va urăsc vă vor subjuga, și veți fugi fără să fiți urmăriți chiar. Dacă cu toate acestea nu Mă veți asculta, vă voi pedepsi de șapte ori mai mult pentru păcatele voastre. Vă voi lăsa cetățile pustii, vă vor pustii locașurile sfinte, și nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâii voastre. Vă voi împrăștia printre neamuri, și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiită, și cetățile voastre vor rămâne pustii”. – Leviticul 26:17,18,31,33.

Prin profetul Său, Dumnezeu a relatat multele experiențe ale lui Israel, și a făcut cunoscut hotărârea Sa de a pedepsi pe Israeliti din pricina neascultării lor. (Ezechiel 20:1-39) Hotărârea definitivă a lui Dumnezeu împotriva lui Israel, prin profetul Său a îmbrăcat-o în următoarele cuvinte: „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu : Pentru că vă făliți cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fărădelegile arătându-vă păcatele în toate faptele voastre, pentru că vă făliți cu ele, veți fi prinși de mâna lui. Și tu nelegiuit, rănit de moarte, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc, decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința”. — Ezechiel 21:24-27.

Regele de atunci a lui Israel era Zedechia. El avea douăzeci și unu de ani când s-a suit pe tron. Și a domnit unsprezece ani în Ierusalim (2 Cronici 36:9-11). „În anul al unsprezecelea al lui Zedechia, în ziua a noua a lunii a patra, au pătruns în cetate, împăratul Babilonului a pus să junghie la Ribla pe fiii lui Zedechia înaintea ochilor lui împreună cu toți mai marii lui Iuda. Apoi a pus să scoată ochii lui Zedechia și a pus să-l lege cu lanțuri de aramă, ca să-l ducă la Babilon”. (Ieremia 39:2,6,7) Zedechia și-a început domnia în anul 617 î. Chr., și cu unsprezece ani mai târziu, adică în 606 î.Chr., a fost luat prins și dus la Babilon, și națiunea Israel a căzut. Acesta este momentul precis al executării hotărârii lui Dumnezeu cu privire la Israel. Aceea dată, anume 606 î.Chr., a semnalat cu totul neîndoios începutul domniei atotcuprinzătoare a națiunilor, ce se numește timpul păgânilor.

Limbajul folosit în Sfintei Scripturi pentru un „timp” se referă la un an, chiar dacă este vorba de un an literal sau simbolic. Un „timp” simbolic se socotește ca un an lunar de 360 zile. Așa dar un an simbolic sau un „timp” simbolic înseamnă o perioadă de 360 ani literali. (Ezechiel 4:6) Cele „șapte timpuri” amintite în Scriptură, înseamnă luat în mod literal, șapte ani literali; iar aplicat în mod simbolic de șapte ori 360 care ne dă 2520 de ani literali.

Scriptura dă de înțeles clar că cele „șapte timpuri” a pedepsei lui Israel sunt a se înțelege simbolic și nu literal. Israel a avut de mai înainte o pedeapsă de o

durată mai lungă decât șapte ani literali. (Judecători 3:8,14) Iudeii au stat șaptezeci de ani în Babilon; și după întoarcerea lor din Babilon au suferit din nou sub pedeapsa de mâna altor națiuni sau popoare. Din aceasta trebuie să se înțeleagă, că perioada de timp despre care este vorba aici, este un timp simbolic. Timpul de pedeapsă, care a început în 606 î.Chr., și a durat șapte timpuri simbolice sau 2520 de ani și a trebuit deci să se sfârșească în anul 1914 după Cristos. Evenimentele care au avut loc asemenea arată, că războiul care a izbucnit în anul 1914, în mare măsură a însuflețit pe iudei să se întoarcă în patria lor. Anul 1914 însă are de arătat lucruri și mai însemnate decât aceasta, anume că „Ierusalimul de sus” organizația lui Dumnezeu a născut pe fiul simbolic, Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos. — Apocalipsa 12:1-5; Galateni 4:26.

Un alt șir de mărturii directe ni s-a dat prin experiențele lui Nebucadnețar, a regelui din Babilon. Nebucadnețar a avut un vis și Daniel profetul lui Dumnezeu a explicat înțelesul acestui vis. (Daniel 4:1-28) Faptul, că visul acesta a fost interpretat de profetul lui Dumnezeu și raportul despre aceasta cu atâta îngrijire a fost însemnat în Cuvântul lui Dumnezeu, arată că hotărârea lui Dumnezeu a fost aceea, ca să lase să se scrie înțelesul pentru ca să servească spre folos adevăraților creștini, care vor trăi pe pământ în timpul sfârșitului: și că apoi aceștia vor fi privilegiați, ca să priceapă înțelesul raportului, pentru ca o astfel de cunoștință să le slujească spre încurajare și mângâiere. (Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11) Când profetul Daniel i-a dat explicarea, a vorbit către Nebucadnețar: „Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului, și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea”.—Daniel 4:25.

Satan era dumnezeul sau domnitorul nevăzut al lumii întregi, și Nebucadnețar a fost primul împărat al acestui imperiu mondial. Dumnezeu a lăsat apoi ca Daniel să facă indicație la toate imperiile mondiale, anume Babilon și celelalte imperii mondiale ce vor urma sub simbolul de „fiare sălbatice”. (Danieli 7:17, *Roth.*) Stăpânirile simbolizate prin „fiare sălbatice” trebuia să domnească neîntrerupt, până ce va veni Unsul lui Dumnezeu. (Daniel 7:13, 14) Ce a prezis Daniel în explicarea visului, s-au împlinit asupra lui Nebucadnețar, „Toate aceste lucruri s-au împlinit asupra împăratului Nebucadnețar”. El a fost alungat afară pe câmp și a trăit acolo timp de șapte ani asemenea fiarelor. Acei șapte ani erau un simbol pentru întreaga perioadă de timp, în care timp domniile mondiale ale lui Satan urma să rămână în picioare fără întrerupere. Experiențele lui Nebucadnețar arată, că națiunile de pe pământ de sub domnitorul nevăzut Satan, sunt bestiale, până la vremea când oamenii vor recunoaște guvernarea Celui Prea Înalt. Aceasta se dă de înțeles prin următoarele cuvinte ale profetului: „Șapte vremi vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea”. Exprimat în alte cuvinte vedenia sau visul dă de înțeles următoarele: Domnia națiunilor un period de șapte vremuri va fi animalică și va sta sub conducerea lui Satan, până ce va veni Împărăția Celui Prea Înalt.

Timpul păgânilor a început, cum se arată mai sus, în anul 606 î.Chr., cu Nebucadnețar. Dacă noi numărăm „șapte timpuri” sau 2520 ani literali, ajungem la sfârșitul „timpului națiunilor” în anul 1914 după Cristos. Acest an indică așa dar timpul, când Acela, care are dreptul, își ia puterea și autoritatea primită de la Cel Prea Înalt, ca împuternicitul Celui Prea Înalt, și o folosește pentru a pune capăt domniei lui Satan.

Există două rânduri de mărturii, care întăresc durata „timpului păgânilor”. „Un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe mărturia a doi sau trei martori”. (Deut. 19:15) Prin aceasta stabilește Iehova cum trebuie să se dovedească orice lucru important. Afară de dovezile directe Iehova a servit și dovezi de împrejurări, cari, dacă aceasta este numai cu puțință, spun mai mult decât mărturia directă arătată mai sus. — Matei 24:1-33.

Persecutarea martorului credincios și adevărat

Națiunea Israel a fost o națiune tipică, adică o națiune, prin care experiențele și comunicarea lui Dumnezeu cu ea, erau preumbriri profetice a lucrurilor, care urmau să se împlinească într-o epocă viitoare. Dumnezeu a dat prin profetul Moise legea, și legea aceasta a îndeplinit rolul unui îndrumător pentru a conduce poporul la Christos. Apostolul Pavel clarifică chestiunea din acest punct de vedere în scrisoarea lui către Galateni în capitolul treilea în versetul douăzeci și patru. Cuvântul tradus „îndrumător” din textul grecesc, își are originea din același cuvânt grecesc, ca cuvântul nostru „pedagog”: de origină a caracterizat pe cineva, care a dus copii la școală și a avut grijă de ei. Legea, aceasta a îndeplinit-o la Israel. După aceea în anul 29 (d .Cr.) a pășit la iveală Cristos. Până la timpul lui Zedechia iudeii ca națiune au fost ocrotiți de Domnul, și chiar și de la acel timp încoace toți aceia, care s-au întors la Ierusalim din prinsoarea Babilonică și au dovedit credință în Dumnezeu asemenea au fost ocrotiți. Dacă națiunea ar fi recunoscut pe Domnul ca împăratul ei atunci pe baza legământului ei, a cărei mijlocitor a fost Moise, s-ar fi transmis asupra lui Cristos, Mai Marele decât Moise, și întreaga familie regală a Împărăției celei noi, dintre iudei s-ar fi ales. Iudeii au așteptat așadar timpul când vor putea să întemeieze o Împărăție, și aceia care într-adevăr au crezut în Isus, au voit să-L ia și să-L facă împărat.

Satan, dușmanul neconținut a căutat un mijloc prin care ar putea omorî pe Isus și îndată a găsit niște unelte voluntare, pe care le-a putut folosi în scopul lui nelegiuit, anume pe conducătorii religioși ai lui Israel, pe cărturarii, fariseii, preoții, legiuitorii și alții. Aceștia au avut grijă, ca să țină poporul în robie. Ei erau egoiști peste măsură, ceea ce se poate spune și despre anti-tipul; lor din timpul prezent. Satan a știut că îi va fi ușor, ca să aducă laolaltă pe conducători pentru o acțiune

îndreptată împotriva lui Isus. El a știut, că el va găsi pentru ei o cale din pricina urii lor înrădăcinate adânc împotriva lui Isus, ca să-L aducă înaintea stăpânilor financiari și politicieni ai guvernului, și apoi să-L acuze de necredincioșie și trădare, și astfel să-Lucidă în aparență într-un mod legal. În concordantă cu aceasta s-a apucat de executarea acestui plan nelegiuit și a ațâțat în inimile fariseilor planuri rele împotriva lui Isus.

Chiar la începutul activității lui Isus, fariseii și alți membrii a preoțimii au căutat să intre în conflict cu El. Ei au avut mare grijă, ca să caute, o cale, cum ar putea înfățișa pe El și pe ucenicii Lui ca pe niște călcători de lege. Fariseii deși erau mult mai zeloși pentru litera legii, totuși pentru spiritul legii nu și-au bătut deloc capul. Chiar așa este și cu preoțimea din zilele actuale. În America de pildă, ea stăruie asupra faptului, ca să aibă o lege de interzicere a băuturilor, și totuși mulți dintre acești zeloși se folosesc de împrejurări favorabile și la ocazii binevenite își permit ca folosință a băuturilor alcoolice. Unii chiar se mândresc, că țin în pivnițele lor o rezervă importantă de alcool. Noi atragem atențiunea asupra acestei împrejurări, pentru a arăta că Satan pe aceia, pe care îi poate controla, îi aduce în contradicție cu ei înșiși prin procedură inconsecventă. Amăgirea este una din mijloacele principale a Diavolului. El trezește aparența, ca și cum o chestiune într-adevăr s-ar executa și în același timp lucrează chiar contrarul.

Când fariseii au văzut, că ucenicii lui Isus au rupt spice în zi de sâmbătă, ca să mănânce, sufletele evlavioase, care erau pentru litera legii, au fost scandalizați peste măsură, și au declarat, că ceea ce au făcut ucenicii, este împotriva legii. Isus a încercat atunci ca să le învețe spiritul legii, și să le clarifice, că sâmbăta a fost făcută pentru om și nu omul a fost făcut pentru sâmbătă. Ei însă n-au voit să accepte aceasta. Când Isus a vindecat un bolnav în zi de sâmbătă, fariseii s-au supărat foarte tare. Ei au convocat îndată o adunare, ca să se sfătuiască, cum să-L poată omorî. (Matei 12:14). În inimile lor erau niște cugete ucigașe inspirate de Diavolul, și acuma erau gata să le transforme în fapte.

Isus a vorbit cu o altă ocazie în prezența cărturarilor și fariseilor următoarea parabolă: „Era un om un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a arendat-o unor vieri, și a plecat în altă țară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi, și vierii i-au primit la fel. La urmă a trimis la ei pe fiul său zicând: Vor primi cu cinste pe fiul meu! Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât.” După ce au auzit pildele Lui preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei, și căutau să-L prindă; dar se temeau de popor, pentru că ele îl socoteau drept prooroc." — Matei 21:33-39, 45, 46.

În realitate Satan a fost acela, care a căutat să omoare pe Isus. El a știut, că Isus a fost moștenitorul făgăduinței, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam. El și-a

folosit puterea nevăzută pentru a îndemna pe farisei, ca să pună la cale moartea lui Isus. Până la un anumit grad au avut și reușită însă timpul hotărât de Dumnezeu pentru a permite aceasta n-a fost încă sosit. Isus a cunoscut cugetele fariseilor și pentru aceasta le-a dat această pildă.

Cu o altă ocazie Isus a vorbit despre sine însuși, ca despre Fiul lui Dumnezeu. Uneltele lui Satan, preoții iarăși au căutat să-i la viața imputându-I pe nedrept, că defăima pe Dumnezeu. Citim: „Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că nu-I dă duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul, și a dai toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va avea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămânea peste' el.” „Dar Isus le-a răspuns: Tatăl Meu lucrează până acum: și Eu de asemenea lucrez. Tocmai de aceea căutau și mai mult Iudeii să-L omoare. Nu numai fiindcă dezlega ziua sabbatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.” -- Ioan 3:34-36; 5:17,18.

De fapt nu era nici o scuză pentru aceea, că fariseii sau lăsat conduși de Diavolul. Ei au știut că Dumnezeu prin învățătură și prin ilustrații preumbitoare a prevestit venirea lui Mesia; ei au știut mai departe, că a sosit timpul pentru apariția Lui; de fapt, ei au știut, că Isus a fost Mesia. Însă din pricina egoismului lor și dorința lor ca să domnească și mai departe peste popor, s-au făcut unelte voluntare în mâna Diavolului, și el sa folosit bine de ei. Isus a recunoscut pe Satan înapoia tuturor lucrurilor acestora și a știut că oamenii au căutat să-L omoare. El nu s-a lăsat nici măcar o clipă să fie amăgit de ei.

Cu o altă ocazie a vorbit către ei: „Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde la voi Cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru. Tatăl nostru, I-au răspuns este Avraam. Isus le-a zis: Dacă a-ți fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să mă omorâți pe mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru. Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți. Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.”— Ioan 8:37 - 47.

Cu ocazia aceasta Isus a declarat fățiș acestor bărbați, că Diavolul a fost tatăl lor și stătea dinapoia lor și că ei înșiși au executat planurile lui Satan și au voit să ia viața Fiului lui Dumnezeu, chiar pentru că erau de la Diavolul.

Că într-adevăr Satan a fost acela, care a pus toate în mișcare pentru a cauza moartea lui Isus nu poate să fie îndoială. Isus a știut aceasta; El a știut mai departe, că Diavolul a folosit preoțimea, ca să înduplece pe Iuda, ca să execute scopurile Diavolului. Isus a declarat în prezența ucenicilor și a altora în Sinagogă: „După cum Tatăl, care este viu M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.” — Ioan 6:57, 58.

Mulți dintre aceia, care până la vremea aceea au urmat pe Isus, L-au părăsit și nu L-au mai urmat. „Atunci Isus a zis celor doisprezece: Voi nu vreți să vă duceți? Doamne I-a răspuns Simon Petru. La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Cristosul, Sfântul lui Dumnezeu. Isus le-a răspuns: Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? și totuși unul din voi este un drac. Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul; căci El avea să-L vândă; ci, unul din cei doisprezece.” -Ioan 6:67-71.

Isus nu a fost tras în cursă prin aceasta. El a știut că a împlinit scopul Tatălui Său; El a știut care va fi rezultatul. Fără greș și mergând chiar drept înainte, a stăruit în lucrul Său. El a continuat să servească trebuințele celor săraci, a vindecat pe bolnavi, a deschis ochii celor orbi, a făcut pe olog să umble și a înviat pe cei morți. Lucrarea puterii celei mari a lui Isus la învierea lui Lazăr din morți, a dat din nou ocazie Diavolului, ca să întărite preoțimea. Aceștia au fost cuprinși de mare furie și erau acuma gata ca să se pună pe treabă. Ei s-au înfuriat și s-au hotărât cum să procedeze. Preoțimii se prezenta o ocazie ca să atragă în conspirație pe tovarășii lor de legământ, elementele financiare și politice a guvernării. Ei s-au pus pe treabă, ca să facă aceasta sub îngrijirea domnitorului lor suprem, Satan.

Rezultatul procedurii lor este cunoscut lumii întregi, atât îngerilor cât și oamenilor. Și astfel a suportat „Martorul Credincios și adevărat” al lui Dumnezeu cea mai amară persecuțiune din partea dușmanilor vizibili și nevăzuți pe pământ și cu toate acestea El și-a păstrat credințioșia și loialitatea înaintea lui Dumnezeu și Regelui Său, ceea ce este o laudă veșnică asupra lui Iehova, Cel Prea Înalt.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

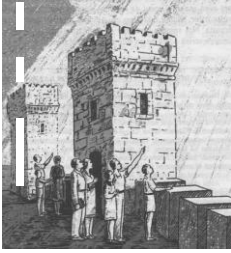
1 MAI 1933

Nr. 9

Cuprins:

CINE-I PENTRU IEHOVA ?	- Pag.217
ZIDARII IMPERIILOR MONDIALE LEAPĂDĂ
PIATRA DE UNGHI	- Pag.231
ÎNCEPUTUL DURERILOR	- Pag.235
BUNA SPERANȚĂ PE 1933-1934	- Pag.237

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 MAI 1933

Nr. 9

Cine-i pentru Iehova ?

„Moise s-a așezat la ușa întâlnirii, și a zis: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el” – Exodul 32:26, *Roth*.

IEHOVA a lăsat să se întocmească mai multe tablouri profetice și să se facă un raport despre ele și să fie păstrate pentru avantajul și folosul poporului Său, care petrece pe pământ la sfârșitul lumii. I-a plăcut lui Iehova, ca în timpul prezent să lase copiilor Săi să înțeleagă ilustrațiile acestea ca să-i ajute și să-i mângâie. Iehova a trimis pe Moise ca pe solul, profetul și eliberatorul Său, ca să scoată afară pe Izraeliți din Egipt, pentru ca în mod convenit să poată cunoaște și adora pe Dumnezeu. În timp ce Moise era pe munte, unde a primit tablele legii din mâna lui Iehova, Izraeliții urmând îndemnul căpeteniilor seminiților, au folosit un idol ca obiectul închinării lor. Iehova a trimis înapoi pe Moise la Izraeliți, care tăbărau la poalele muntelui: și după ce Moise a înțeles, ce s-a întâmplat în absența lui, cu indignare justă a ocupat loc la poarta taberei, și către toți a îndreptat provocarea aspră, de a se pronunța, că pe ce parte stau, folosind cuvintele textului citat mai sus.

2. În acest tablou profetic Moise a închipuit pe Cristos Isus, Marele profet. Leviții ilustrează pe acela, care au încheiat un legământ să facă voia lui Dumnezeu, și din oastea aceasta se va alege clasa preotească. Ceilalți Izraeliți sunt o ilustrație a tuturor aceluia, care aud Cuvântul lui Dumnezeu și iau poziția pentru sau contra lui Iehova. Tabloul acesta arată pe Leviți, ca pe singurii, care au luat loc pe partea lui Moise. Tabloul profetic este cel puțin o ilustrație minunată de potrivită a celor ce se întâmplă la sfârșitul lumii.

3. După ce Moise și-a sfârșit slujba, Iehova pe Iosua l-a folosit ca să conducă pe Izraeliți spre Canaan. A sosit și acel timp când Iosua asemenea a pus această întrebare în mod pronunțat înaintea Izraeliților, pentru ca să se hotărască pe cine vreau să-L servească. El le-a zis: „Acum temeți-vă de Domnul, și sluițiți cu scumpătate și credincioșie. Depărtați dumnezeii cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt, și sluițiți Domnului. Și dacă nu găsiți cu cale să sluițiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să sluițiți; sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine și casa mea vom sluji Domnului.” (Iosua 24:14,15). Aici iarăși avem o ilustrație nimerită, care în mod unic își găsește aplicarea asupra zilei de azi. Iosua ilustrează pe Cristos Isus, până când casa Lui pe cei ce aparțin casei

Domnului Dumnezeu, adică pe rămășița, care trebuie să fie devotată pe deplin și fără rezerve lui Iehova și să-L servească cu cinste și în adevăr.

Ascultare

4. Iehova pretinde ascultare de la fiii Lui, și o neglijență sau un refuz este răzvrătire și un păcat al prezicerii. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi.” (1Samuel 15:23). Ceea ce descopere raportul dumnezeiesc despre Moise și Iosua, cum se arată din textele premergătoare, arată un temei sau o regulă pe care o aplică Iehova întotdeauna: că aceia care sunt bine plăcuți lui Iehova, care se împărtășesc de favoarea Lui și își păstrează neprihănirea față de El, iau poziție de partea Domnului și trebuie să-L servească, hotărât și necondiționat și cu sinceritate și în adevăr. O astfel de regulă sau un astfel de principiu întemeiat nu se schimbă niciodată, și ceea ce era drept în zilele lui Moise și acuma în același fel este drept. Singura deosebire întrucât este vorba de oameni, constă în aceea, că ei posedă mai multă cunoștință despre Iehova și scopul Său și prin urmare și răspunderea lor este mai mare. De la 1918 Domnul Isus Cristos, mai marele decât Moise, Profetul, Preotul și Judecătorul este în Templu și dă oamenilor ocazie, ca să ia poziție contra sau pentru Iehova. „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă Înaintea Lui!” (Habacuc 2:20) „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.” (Psalm 11:4) „Copiii lui Levi” stau înaintea Domnului în Templu, ca să fie încercați și curățiți: și aceia, care rezistă în proba înfocată și ies de acolo ca aprobați, vor fi făcuți o parte a casei Domnului, ca să poată aduce lui Iehova un dar de sacrificiu și de laudă în dreptate. (Maleahi 3:1-4). Desigur, că nici un șovăitor, care face cumva un compromis cu dușmanul, și credințioșia și serviciul căruia față de Iehova este îndoielnic, nu-i va fi îngăduit, ca să rămână în Casa sau Templul Domnului. Toți cei din clasa Templului stau sub directă poruncă a Celui Mai Mare decât Moise, Cristos Isus și orice suflet ce nu ascultă de El, trebuie să primească pedeapsa stabilită pentru aceasta. (Fapte 3:22,23). A fi pentru Iehova nu înseamnă mai puțin, decât de a fi cu totul credincios și a-L servi necondiționat.

5. De când Mai Marele decât Moise ca reprezentantul oficial al lui Iehova a venit la Templul lui Iehova, dă următoarea poruncă poporului de legământ a lui Dumnezeu: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14). „Această evangheliie a Împărăției” dă de înțeles, că vremea lui Satan de a stăpâni națiunile neîmpiedicat a expirat: că Cristos, Domnitorul de drept al pământului este prezent și guvernarea Lui a început: că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu și că a sosit timpul ca să se răzbune asupra dușmanilor Săi, a justifica Numele Lui cel sfânt și să dea poporului ocazie ca să cunoască, că Iehova este Dumnezeu. Clasa Templului, căruia îi sună porunca ca să predice, este poporul pe care l-a ales Iehova din lume pentru Numele Său, și că astfel Numele acesta

trebuie făcut altora de cunoscut (Fapte 15:14) Membrele acestei clase a Templului sunt aceia în gura cărora a așezat Iehova Cuvântul Său, pentru ca să-L folosească cum le-a poruncit (Isaia 51:16). Iehova i-a făcut martorii Lui, ca să spună oamenilor, că El este Dumnezeu, (Isaia 43:9-12) Ei trebuie să fie pe partea lui Iehova, să stăruiască acolo neconținut și în felul acesta să-și păstreze neprihănirea, dacă doresc să trăiască și să rămână pentru totdeauna în Casa Lui. Alegere nu există. Ei trebuie să dea ascultare necondiționată poruncilor Domnului, și aceasta s-o facă cu bucurie.

Răzbunarea Lui

6. Împuternicirea pe care a dat-o Dumnezeu unșilor Săi, cuprinde următoarele cuvinte: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m-a uns să duc vești bune celor nenorociți... să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru: să mângâi pe toți cei întristați” (Isaia 61:1,2). Răzbunarea lui Iehova este îndreptată împotriva tuturor părților organizației lui Satan, deoarece organizația aceasta necinstește Numele lui Dumnezeu, pe oameni i-a amăgit și i-a abătut de la Dumnezeu. Cei vinovați trebuie să primească o prevestire, și aceia, care au fost amăgiți și ar dori să cunoască adevărul, trebuie să aibă o ocazie, să audă adevărul pentru ca să se poată pune de partea lui Iehova.

7. Sunt oameni care se dau drept urmașii lui Cristos Isus, însă nu numai că neglijează, să predice în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu adevărul despre ziua răzbunării Dumnezeului nostru și ziua Împărăției Sale, ba chiar fac critici aspre împotriva acelorora, care se străduiesc cu zel să facă destul încredințării primite de la Dumnezeu. În Canada, preoții și asociații lor au împiedecat emiterea prin radio a veștii Împărăției, dând ca motiv, că emisiunile critică pe preoți și pe funcționarii organizațiilor lumesti. Unul care semnează „Student în Biblie”, a publicat o scrisoare în ziarul „Star” din Toronto, care în esențial conține următoarele: „Organizația [Studentilor în Biblie] a fost întemeiată în anul 1870 de Pastorul Russel, însă adevărații urmași ai învățăturilor Pastorului Russel au părăsit Societatea deja de mai mulți ani... Anumiți studenți ai Bibliei Internaționale sunt nemulțumiți ca să se compromită cu ceea ce scoate acum Societatea ca învățăturile Studentilor în Biblie. Pastorul Russel a dat o clară schiță a atitudinii sale față de biserici și așezămintele lumesti. El a condamnat cuvintele aspre și intoleranța. Să ia Dr. Hague ultima lucrare a Pastorului Russel „*Noua Creațiune*” s-o deschidă în pagina 607, și va observa, ce mare contrast este între Judecătorul Rutherford și îndrumările date de Pastorul Russel”.

8. Aici avem o dovadă pe mai departe a orbirii depline a acelorora, care au afirmat odată, că urmează pe Domnul, însă au respins adevărul, că Domnul a venit în Templul Său: aceasta arată că ei nu fac parte din clasa Templului și sunt în întuneric. În volumul al 6-lea din „*Studiilor în Scripturi*” citim pe pagina 607, amintită mai sus, următoarele:

9. „Unii după părerea noastră, nu au mers prea departe în condamnarea stărilor actuale, și le-au condamnat pe acestea într-un fel și chip, pe care Domnul nu a poruncit și nu a aprobat, și ce nici nu a arătat cu cuvintele și conducerea vieții Sale. Trebuie să ne cugetăm în general la aceea, că lumea face totul atât de bine cum numai ea poate. A găsi vină încontinuu pentru aceste împrejurări, pe care alții tot atât de puțin pot să le schimbe ca și noi, este nefolositoare în toate privințele, deoarece aceasta face numai pe om nenorocit și îl supără. Fără să aibă rezultatele dorite”.

10. "Scriitorul acestei scrisori însă nu provoacă pe cititor să citească mai departe, încă pe aceea pagină a cărții arată autorul, că va veni timpul, când Domnul va lăsa să se vestească, răzburarea Sa. (Să avem în vedere pe mai departe, că cuvintele citate au fost scrise de fratele Russel în anul 1904.) El a spus atunci:

11. "În astfel de lucruri să urmărim exemplul arhanghelului Mihail, care niciodată nu a rostit o judecată apăsătoare asupra lui Satan ci a zis „Domnul să le mustre!", în un anumit timp și în felul Său. (Iuda 9). Așa este și cu noi. Deoarece știm, că Domnul va mostra aceste instituții prezente la timpul Său și în felul Său bine văzut, putem spune cu apostolul: „aveți numai răbdare fraților, căci prezența Domnului este aproape"; Întemeierea Împărăției Sale, care s-a apropiat, va înlătura toate aceste greutăți. Tulburarea PREA TIMPURIE asupra acestor lucruri nu numai că este nefolositoare, dar este și dezavantajoasă și dăunătoare.

12. De când a apărut cartea din chestiune, Domnul a venit în Templul Său, Împărăția Lui a început, El este în Templu la judecată și asemenea lui Moise vorbește de atunci celor ce-L aud: „Cine este pentru Iehova" și cine va fi credincios în vestirea adevărului? Nimenea nu ar putea să fie în timpul prezent credincios față de Iehova și totuși să neglijeze sau să refuze să vestească răzburarea lui Iehova împotriva tuturor părților organizației lui Satan. Scrisoarea citată mai sus a așa numitului „student în Biblie" arată, că toate persoanele de semna lui, au lepădat venirea Domnului la Templul Său, s-au făcui orbi complet. Ei n-au iubit prezenta Lui. (2Timotei 4:7,8) Aceasta trebuie să fie o încurajare pentru cei șovăitori și să le arate, că ei repede trebuie să ia poziție de partea lui Iehova și să rămână acolo, dacă doresc să trăiască.

13. Aceia, care se tem de oameni sau caută să placă oamenilor sau doresc să evite critica din partea oamenilor, neglijează sau refuză să asculte de Domnul, ca să vestească răzburarea Lui împotriva lui Satan și a organizației sale nelegiuite. Ei înșiși se taie de la organizația lui Iehova și precum arată Scriptura, vor fi culeși și scoși din Împărăție. Până la vremea, când Dumnezeu a trimis pe Fiul Său iubit să domnească, chiar și Cristos Isus a stat sub porunca, ca să nu spună și să nu întreprindă nimic în contra lui Satan: de când a sosit timpul hotărât, Isus a început ca să se poarte energic împotriva lui Satan, dușmanul: și Domnul vestește că „în ziua aceea toți credincioșii trebuie să fie plini de înflăcărare, ca să facă același lucru." (Psalm 110:1-3). „Studentul în Biblie" amintit mai sus, arată că el s-a pus de partea organizației Diavolului și s-a făcut un asociat al preoțimii care aparține organizației lui Satan și se luptă cu amărăciune împotriva Împărăției. Fiecare să

facă ce-i place, dar rămășița este pe partea Domnului și din îndurarea Sa va asculta de porunca Lui fără teamă și compromis.

14. „Ierusalim a fost o ilustrație a „creștinătății”; și Iehova a trimis pe martorii Lui în acest oraș nelegiuit, cu să avertizeze pe locuitori, ca să mărturisească împotriva lor și să le vestească scopul Său de a nimici orașul din pricina necredințioșiei Iudeilor. Să presupunem că acești martori pe care Dumnezeu i-a trimis la Iudei, ar fi vorbit cam în felul „studentului în Biblie”: „Noi nu putem să luăm asupra noastră, ca să criticăm pe Ahab și Izabela, precum pe preoții lui Baal și pe preoții falși și pe preoți, pentru că cineva ar lua aceasta ca o vătămare și prin aceasta ar arăta, că nu ne-am purtat binevoitor și plin de atenție față de toți oamenii. De aceea voim să pășim încet și să ne îngrijim ca să nu supărăm pe nimenea cu vorbirea noastră blândă, cu cuvintele noastre dulci ca mierea, și voim să demonstrăm, că am dezvoltat un caracter frumos”. Printr-o astfel de purtare s-ar fi asociat cu oastea nelegiuită a Diavolului și ar fi luat poziție contra lui Iehova și El îndată i-ar fi lepădat și nu i-ar fi folosit mai mult ca martorii Lui.

15. Să presupunem că Ezechiel, când i s-a poruncit, ca să ducă prevestirea amenințătoare a lui Iehova la Ierusalim ar fi zis cam următoarele: „Acești preoți ai Ierusalimului sunt niște oameni demni de onoare, și fruntea turmei în Sinagogi sunt niște comercianți bogați și medici și politicienii, și nu pot să fac aceea ca să-i ofensezi.” Dacă Ezechiel s-ar fi purtat așa, atunci ar fi devenit necredincios față de Domnul și aceasta ar fi adus moartea pentru el. Ziua, în care Dumnezeu a voit să nimicească Ierusalimul din pricina necredințioșiei acestui popor, s-a tot apropiat. În mod corespunzător acum se apropie cu pași alergători ziua, când Iehova va nimici „creștinătatea” și întreaga organizație satanică din pricina răscoalei și necredințioșiei. Iehova a trimis atunci pe servul Său Ezechiel, ca să transmită poporului Său vestea adevărului, și în timpul prezent trimite Iehova pe martorii Lui, ca să vestească „creștinătății” o asemenea veste. Când Ezechiel a venit la Ierusalim, Iudeii l-au amenințat, au căutat să-l păcălească și să-i inspire groază, chiar așa cum astăzi preoții împreună cu asociații lor a „creștinătății” caută să facă cu martorii lui Iehova. Dumnezeu natural că a știut aceasta dinainte, și porunca dată lui Ezechiel care cu o putere și mai mare își găsește aplicarea asupra martorilor lui Iehova, a fost îmbrăcată în următoarele cuvinte: „Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită. Iată: Îți voi face fața în tot atât de aspră ca și fețele lor și fruntea tot atât de aspră ca fruntea lor. Îți voi face fruntea ca un diamant, mai aspră decât stanca. Nu te teme și nu te speria de ei, căci sunt o casă de îndărătnici! El mi-a zis: Fiul omului, primește în inima ta și ascultă cu urechile tale toate cuvintele pe care ți le spun Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel Când vei auzi un cuvânt care va ieși din gura Mea, să-l înștiințezi din porunca Mea! Când voi zice celui rău: Vei muri negreșit!, dacă nu-l vei înștiința, și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cerc sângele din mâna ta” (Ezechiel 3:7-10, 17,18) Fiecare, care pretinde că stă în legământ cu Iehova, să ia răspunderea

asupra sa sau să refuze să asculte de Dumnezeu, ori să se hotărască să ia poziție de partea lui Iehova.

16. Este cu totul neadevărat că Pastorul Russel a întemeiat organizația poporului lui Dumnezeu și a învățat, ce trebuie să vorbească și să facă. Nici un om nu posedă o autorizație oarecare ca să întemeieze o organizație pentru Iehova Dumnezeu și apoi să-i prescrie, ce să vorbească. Martorii unși ai lui Iehova nu țin seama de solia unui om, ci atât timp cât vor fi credincioși se vor pune de partea lui Iehova, vor fi învățați de El și vor asculta de Cuvintele Sale cu sinceritate și iubire. Aceia care însă urmează învățăturile oricărui om, și nu țin seama de învățăturile clare ale Domnului Dumnezeu, prin aceasta arată în mod definitiv, că ei nu sunt din organizația lui Dumnezeu. Ceea ce a spus Pastorul Russel pe pagina 607 este absolut potrivit, atât timp până când se aplică la timpul potrivit a adunării lui Dumnezeu. El a recunoscut însă chiar atunci că în viitorul apropiat trebuie să se pună o mărturie mai înflăcărată; și cu drept se poate spune că fratele Russel, dacă ar trăi acum pe pământ, ar fi credincios Domnului și în consecință ar răspândi prin radio vestea aspră a Domnului. A prevesti ziua răzbunării Dumnezeului nostru, este tot atât de esențială parte a însărcinării dumnezeiești, ca și orice altă parte aparținătoare; și la timpul stabilit răzbunarea aceasta trebuie să se vestească și timpul stabilit pentru aceasta acum a sosit. Prevestirea răzbunării trebuie să aibă loc între timpul venirii Domnului la Templul Său și Armaghedon. Nu este nici o cauză deosebită ca să se vestească răzbunarea lui Dumnezeu după Armaghedon. Numai aceia care sunt Fiii lui Iehova și sunt născuți de femeia sau organizația Lui, vor fi acum învățați de Dumnezeu și vor înțelege și prețui faptul, că nu pot să evite nici o parte din însărcinarea dată de Iehova unșilor. Ei nici nu doresc să facă aceasta și cu bucurie și pace vestesc vestea(Isaia 54:13). Iehova tot atât de puțină plăcere are față de aceia, care îl cinstesc și i se închină cu învățăturile unui om, ca și față de Izraeliți, care i s-au închinat prin chipul unui vițel de aur. Cel din urmă s-a numit păcatul Samariei și așa numiți „studenți în Biblie” aparțin exact acestei clase.(Amos 8:14). Acum întrebarea este: „ Cine este pentru Iehova?”. Cine i se închină și cine-L servește cu sinceritate și în adevăr? Cei ce îi sunt bine plăcuți, vor asculta acum de poruncile sale.

Autorizațiune a predica

17. Un om sau un guvern omenesc nu ar putea să dea drept unui martor al lui Iehova să predice evanghelia: din același motiv un om sau o guvernare omenească nu poate să supună evanghelia care trebuie să se predice, unei controlări sau s-o scurteze sau s-o împiedice. Comisiunea de radio din Canada nu de mult a adus hotărârea la îndemnul preoților sistemului imperiului mondial anglo-american, că programele Turnului de Veghere nu pot fi emise prin radio decât numai după ce o copie după program se supune examinării comisiei și acesta apoi aprobă programul. Îndată după apariția acestei dispozițiuni, cineva, despre care s-a presupus că aparține organizației lui Dumnezeu și care după sfaturile rele și fără să fi avut împuternicirea legală, a trimis comisiei de radio, conform

dispoziției acesteia, un număr de plăci vorbitoare. Predarea plăcilor comisiei de radio este de același înțeles cu următoarea concesiune: „Voi membrii comisiei de radio aveți dreptul, corespunzător pretenției voastre și să examinați plăcile de gramofon și să decideți, dacă noi putem avea dreptul să le folosim. Noi dorim să vă arătăm că ne supunem legilor țării”. O astfel de predare a plăcilor vorbitoare comisiei de radio, a fost o ocară adusă Domnului și prin urmare un mare păcat.. Vestea pe care o conțin aceste plăci vorbitoare nu sunt veștile unui om, ci este vestea sau evanghelia Împărăției, care trebuie să se predice. În urma poruncii Domnului nici un om, și chiar nici o comisie compusă din oameni nu are drept ca să facă o cenzurare a acestei vești sau să împiedice poporul s-o audă. Obiecțiunile ridicate de preoții angajați, împotriva soliei dau de înțeles, că vorbirile au făcut critici asupra preoților și funcționarilor publici. Este adevărat căci Cuvântul lui Dumnezeu, exprimă neaprobarea și indignarea Sa atât contra profeților falși sau preoți, care au necinstit Numele Său și pe poporul Său l-au dus în rătăcire, cât și contra puterii comerciale care a asuprit pe oameni și pe care și acuma îi apasă, și mai departe contra oamenilor necredincioși în slujbele publice care domnesc și slujbele lor oficiale îl pângăresc, ca prin amăgire să ducă pe oameni în rătăcire și să-i subjuge, și tot asemenea contra tuturor acelorora, care au apăsă pe martorii lui Iehova și îi apasă și îi persecută și acuma. Puterea unită a tuturor acestor națiuni, totdeauna tot din nou au călcat legământul veșnic. Dumnezeu a poruncit, ca scopul Lui să fie comunicat acestor puteri stăpânitoare, de a nimici pe organizația lui Satan, din care el înșiși sunt o parte esențială: Că mai departe poporul trebuie să fie lămurit despre scopul Lui, ca să știe, că El este Cel Prea Înalt, că astfel oamenilor să li se dea o ocazie, ori să se pună pe partea lui Satan și să piară, ori să pășească de partea lui Iehova și să trăiască. Aceasta este solia lui Iehova și nu este solia unui oarecare om. Nici o organizație omenească nu are dreptul sau împuternicirea ca să cenzureze vestirea acestei solii sau s-o împiedice, și care fac aceasta o fac pe riscul lor propriu.

18.Unii din poporul lui Dumnezeu au devenit prea timizi sau fricoși, ca să execute poruncile lui Iehova, și au ezitat ca să transmită vestea. Alții spun: „Eu nu mă tem nici de oameni și nici de Diavol”, și cu toate acestea se îndreaptă în spre aceea ce se cere de oameni din partea lor. Frica nu se referă numai la o teamă bolnăvicioasă, că omul ar putea suferi lovituri trupești. Frica înseamnă și o dispoziție. de a apare acceptabil față de oameni sau organizații; de pildă a spune comisiei de radio: „Noi dorim să vă arătăm, că noi găsim cu totul potrivit, și că solia noastră este dreaptă în orice privință: și noi vă supunem vestea spre examinare.” Îndemnul pentru a vorbi și a proceda astfel, evident că este o dorință, de a plăcea oamenilor, și aceasta este o parte esențială a temerii de oameni, și frica de om conduce la cursa Diavolului. (Proverbe 29:25) Diavolul în cazul acesta a întins cursa prin reprezentanții lui și acela care a predat plăcile vorbitoare, a cazul astfel în cursă. Iehova însă spune unșilor săi: „Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt pentru voi.” - Isaia 8:13,14.

19. Iehova a trimis pe profetul Ieremia ca martorul Său la Ierusalim, și în aceasta a arătat în umbră pe rămășița unsă, cum este trimisă acuma în calitate de martor în Numele lui Iehova la „creștinătate”. La început Ieremia a fost fricos, și Dumnezeu i-a zis: „Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: sunt un copil”, căci le vei duce la toți aceia, la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei: căci Eu sunt cu tine ca să te scap. zice Domnul. Apoi Domnul mi-a întins mâna, și mi-a atins gura. „Și Domnul mi-a zis: Iată pun cuvintele Mele în gura ta.” (Ieremia 1:7-9). În același fel spune Iehova acuma rămășiței Sale: „Iată. Eu pun cuvintele Mele în gura Ta.” (Isaia 51:16). Aceasta este ziua răzbunării lui Dumnezeu și a justificării Numelui Său: și precum a vorbit atunci către Ieremia, așa vorbește acuma către poporul, pe care l-a ales pentru Numele Său, anume către rămășiță: „Iată astăzi le pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești.” (Ieremia 1:10). La porunca lui Iehova a mers Ieremia la Ierusalim și a zis Izraeliților: „Căci poporul Meu (de legământ) a săvârșit un îndoit păcat: și M-au părăsit (preoții și mai marii turmelor) pe Mine Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri puțurile lor proprii, învățături făcute de oameni, puțuri crăpate, care nu țin apă”. (Ieremia 2:13) În împlinirea acestei profeții creștinătatea a așezat Liga Națiunilor în locul Împărăției lui Dumnezeu, și preoțimea a pus în locul Cuvântului lui Dumnezeu critica înaltă și alte învățături făurite de oameni. Dumnezeu poruncește acuma martorilor Săi, ca să le impute aceasta.

20. Să presupunem că funcționarii sau domnitorii sau comisarii ar fi mers la Ieremia când a sosit la Ierusalim cu vorbirea sa pregătită, și iar fi spus: „Nu poți să ții vorbirea aceasta până ce nu ni-o supui spre examinare: dacă noi vom găsi în ea ceva despre preoți și cărturari, nu-ți vom permite să vorbești”. Să le fi dat acuma Ieremia vorbirea și să le li spus: „Foarte bine, citiți-o și spuneți-mi ce cugetați despre ea”, atunci ar fi batjocorit pe Iehova și ar fi săvârșit un mare păcat. Ieremia nu a făcut așa ceva. Dimpotrivă, el sa cugetat la aceea, că Domnul i-a zis: „Te făcusem proroc al neamurilor..... și le vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei.” (Ieremia 1:5-8, *Roth.*). Oare Ieremia „a lăsat-o mai moale”, sau a ezitat oare să spună adevărul despre preoți și asociații lor? Nicidecum! Cea mai mare parte a profeției sale este o solie de la Domnul, care dă de gol pe profeții, păstorii și preoții falși și pe mai marii turmelor lor.

21 „Creștinătatea”, preoțimea ei și mai marii turmelor nu numai că cu ușurătate sau lepădat de datoria lor față de Dumnezeu, ci au călcat și legământul veșnic, și sângele lui Cristos Isus, singurul mijloc pentru mântuirea oamenilor, l-au tratat ca ceva lucru ordinar. Ieremia a închipuit așadar pe martorii lui Iehova, care petrec acuma pe pământ; și vestirea lui Ieremia este o veste model, pe care martorii lui Iehova trebuie s-o transmită acuma „creștinătății”. La porunca lui, Dumnezeu a spus Ieremia între alte lucruri către preoțime, și anume în public și în auzul poporului: „Chiar dacă le-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă

sodă, nelegiuirea ta tot ar rămânea scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu. Cum poți să zici: Nu m-a spurcat și nu m-am dus după Baali? Privește-ți urma pașilor în vale. și vezi ce ai făcut, dromaderă iute la mers și care bați drumurile și le încrucișezi! Măgăriță sălbatică, deprinsă cu pustia, care găfâie în aprinderea patimii ei, cine o va împiedeca să-și facă pofta? Toți cei ce o caută n-au nevoie să se ostenească: o găsesc, în luna ei. Până și pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovați, pe care nu i-ai prins făcând nici o spargere." (Ieremia 2:22-24,34). Ce ar spune comisiunea de radio din Canada la o astfel de solie? Dacă Ieremia ar fi în Canada, atunci nu l-ar lăsa să vorbească.

22. Preoții din timpul prezent se asociază, chiar așa după cum și preoții iudei, cu uriașii comerțului și cu politicienii de meserie, pe care i-a făcut de mai marii turmelor lor. Iehova poruncește chiar așa după cum atunci i-a poruncit lui Ieremia, ca solia aceasta să se vestească: „Căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca păsărarul, care întinde lațuri, întind curse și prind oameni. Cum se umple o colivie de păsări, așa se umplu casele lor prin vicleșug: așa ajung ei puternici și bogați. Se îngrașă, lucesc de grăsime: întrec orice măsură în rău, nu apără pricina, pricina orfanului, ca să le meargă bine, nu fac dreptate celor lipsiți. Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri, zice Domnul, să nu-Mi răzbun lui pe un asemenea popor? Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Proorocii (preoții) proorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporului Meu îi plac lucrurile acestea. Dar ce veți face la urmă?" (Ieremia 5:26-31) „Atunci spune-le: Așa vorbește Domnul: Iată voi umplea pe toți locuitorii țării acesteia, pe împărații care stau pe scaunul de domnie al lui David, pe preoți, pe prooroci și pe toți locuitorii Ierusalimului, îi voi umplea de beție. Îi voi sfârâma pe unii de alții, pe părinți și pe fii laolaltă, zice Domnul. Nu-i voi cruța, nu voi avea milă de ei. nu mă voi îndura de ei, nimic nu Mă va împiedeca să-i nimicesc." (Ieremia 13:13,14). La porunca lui Iehova, Ieremia a continuat să avertizeze poporul înainte de nenorocirea ce vine asupra Ierusalimului, cum stau acuma martorii lui Iehova sub porunca, ca să avertizeze „creștinătatea". Preoțimea spune poporului, că nu va veni nici o altă strâmtorare și toate în curând vor merge în toată ordinea, că acuma chiar stăm în pragul unui timp de mare prosperitate, și că „creștinătatea organizată" va transforma pământul într-o locuință plăcută. Ce a zis Ieremia, aceea spune Domnul și acuma cu privire la aceștia: „Dar Domnul mi-a răspuns: Proorocii (preoții) lor proorocesc minciuni în Numele Meu; Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncit, și nu le-am vorbit; ci ei vă proorocesc niște vedenii mincinoase, proorociri deșarte, înșelătorii și închipuiri scoase din inima lor. De aceea așa vorbește Domnul despre proorocii (preoții) care măcar că nu i-am trimis Eu, proorocesc totuși în Numele Meu și zic: Nu va fi nici sabie, nici foamete în țara aceasta. — Proorocii (preoții) aceștia vor pieri uciși de sabie și de foamete!" — Ieremia 14:14,15.

23. Preoții au risipit pe poporul lui Dumnezeu și în timpul prezent Iehova a ales bărbați umiliți și femei umilite, ca să vestească adevărul oamenilor, care au urechi de auzit: preoții însă și asociații lor caută să împiedece ca poporul să audă adevărul vorbit de martorii lui Iehova, chiar așa cum a fost și în zilele lui Ieremia. Dumnezeu a poruncit lui Ieremia și acuma iarăși poruncește poporului Său să zică: „Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunei Mele. zice Domnul.” (Ieremia 23:1). Preoții în urma proorociilor sau predicilor lor false, pe milioane de oameni i-au întors de la Domnul, și Iehova spune despre ei: „Eu n-am trimis pe proorocii (preoții) aceștia, și totuși ei au alergat: nu le-am vorbit și totuși au proorocii. Dacă ar fi fost față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună Cuvântul Meu poporului Meu și să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor. Iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii (preoții) care iau cuvântul lor și spun: El a zis: Și voi pune peste voi o veșnică ocară, și o veșnică necinste, care nu se va uita.” (Ieremia 23:21,22,31,40). Acești păstori sau preoți sunt păstori falși, și uriașii comerțului și politicienii de meserie sunt cei mai văzuți în comunitățile lor și Iehova le zice: „Gemeți păstori și strigați! Tăvăliți-vă în cenușă povățuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre. Vă voi zdrobi și veți cădea la pământ ca un vas de preț. Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori! Nu mai este nici o scăpare pentru povățuitorii turmelor! Se aud strigătele păstorilor și gemetele povățuitorilor turmelor, căci Domnul le pustiește locul de pășune”. – Ieremia 25:34-36.

24. Dacă Ieremia și-ar fi supus mesajul pentru aprobare comisiei de radio din Canada, atunci nu departe ar fi ajuns cu răspândirea în popor a mesajului încredințat lui de Iehova: și de fapt aceasta l-ar fi adus într-o situație periculoasă. În același fel s-ar pune martorii lui Iehova într-o situație neplăcută, dacă mesajul lui Iehova l-ar preda cenzorilor spre aprobare. Isus tot la acest lucru a trebuit să se cugete când a zis: „Să nu dați cânilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și să se întoarcă să vă rupă.” (Matei 7:6). Domnul în repetate rânduri aseamănă preoțimea cu câinii, dar chiar și cu câini muți și caracterizează pe mai marii turmelor lor ca necurați, ce se arată prin porci. Dacă unii ca aceștia sunt cunoscuți ca dușmanii adevărului, atunci prin predarea mesajului lor pentru cenzură li s-ar da ocazie, „să se întoarcă și să vă rupă”, ceea ce ar și face pe baza cuvintelor lui Isus. Este oare chiar și unul dintre martorii credincioși ai lui Iehova, măcar o clipită de părerea, că bărbații care compun comisiunea de radio, vor citi mesajul, îl vor aproba și vor zice: emite numai liniștit vorbirea. Ei nu vor face aceasta; din contră, ei se vor întoarce împotriva martorilor lui Iehova și îi vor amenința. Pentru ce să defăimăm pe Domnul, întrucât nu dăm ascultare poruncilor Sale? Dumnezeu să întrebe pe Diavolul sau pe cineva dintre reprezentanții lui, dacă poate să se vestească oamenilor mesajul Domnului. Martorii lui Iehova reprezintă pe Domnul și stau astfel în puterea Lui și din îndurarea Sa.

25. Iehova a ales din lume un popor pentru Numele Lui și i-a făcut martorii Săi și le-a poruncit să vestească un anumit mesaj. Mesajul nu este al unui om, ci

este mesajul lui Dumnezeu. Un martor al lui Iehova nu trebuie să folosească cuvinte aspre față de singuratece persoane, este însă datoria lui, ca să vestească mesajul de răzbunare a lui Dumnezeu, asupra tuturor părților organizației lui Satan; și el nu-și poate păstra neprihănirea față de Iehova, dacă nu face aceasta cu credincioșie — în ascultare Față de poruncile lui Dumnezeu. Cuvântul adevărului lui Dumnezeu este acela care taie: trebuie vorbit clar, lămurit și cu hotărâre și totuși fără asprime în accent. De aceea nu pot să mergă martorii lui Iehova la funcționarii poliției, ca să ceară permis de a predica evanghelia Împărăției. Martorii lui Iehova iau în seamă legea și se supun tuturor legilor care nu sunt în contradicție cu legea lui Dumnezeu; dacă însă există o contradicție, atunci credincioșii vor asculta de Domnul Dumnezeu și nu de oameni. Apostolii au umblat în toate părțile și L-au predicat pe Cristos, pe El ca pe cel răstignit. Preoții, poliștii, jandarmii și judecătorii au citat înaintea lor pe acești bărbați credincioși și le porunciră, ca nicidecum să nu mai vorbească sau să învețe în Numele lui Isus. Dar Petru și Ioan le-au spus: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” (Fapte 4:18,19 ; 5:29) Martorii lui Iehova fac asemenea.

26. Iehova a trimis pe Isus, ca să predea mărturia Lui ; și cât de departe ar fi ajuns Isus cu ea, dacă ar fi fost îngăduit preoților, păstorilor și asociațiilor lor ca să aprobe mesajul. Pe vremea aceea nu era timpul pentru a vesti răzbunarea Dumnezeului nostru: dar era timpul ca Isus să spună preoțimii fățarnice adevărul: și El le-a spus de a dreptul, că sunt fiii Diavolului. (Ioan 8:44). A umblat oare Isus cu sfială sau a predat El fariseilor sau comisiei de radio vorbirea Sa, supând: „Domnilor aici am de gând să predic în ziua de sâmbătă: mi-ar conveni, dacă a-ți citi-o și mi-ați spune ducă o găsiți potrivită?” Chiar din contră: Isus a pășit înaintea mulțimii și în auzul tuturor a vorbit despre fățarnia preoțimii. Niciodată nu sau rostit cuvinte mai tăioase și categorice, ca și cuvintele cele însemnate în Matei 23:13-34, rostite de Isus.

27. Noi acum trăim în ziua când Cristos a fost încoronat ca Împărat și a trimis pe rămășița Lui credincioasă, ca să transmită mesajul Său ca o mărturie: o parte din această mărturie constă în aceea, ca să se prezică ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Iehova a poruncit că această mărturie trebuie dată pentru ca toți să poată primi avertismentul și comunicarea hotărârii Sale de a nimici pe organizația lui Satan. Mesajul lui Dumnezeu, adevărul a preda spre cenzurare sau aprobare vreunei părți a organizației lui Satan, ca să se dea autorizațiune de a-l răspândi, sau de a se ruga în scopul ca mesajul să poată fi predicat, este un păcat de neiertat în ochii lui Dumnezeu și face necurat pe contravenient, deoarece în felul acesta a atins un cadavru, anume organizația lui Satan. Singura cale de a se curăța de un astfel de păcat, dar numai atunci, dacă s-ar fi săvârșit din nebagare de semnă este prin umilința adâncă, rugăciune înaintea lui Iehova, prin recunoașterea păcatului, prin curățirea cu Cuvântul Său și prin ascultarea cu credincioșie a Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a fost preumbrat în ilustrație prin aceia, că vinovatul a fost stropit cu apa de curățire amestecată cu cenușa unei vaci roșii. (Numeri 19: 1-20 ; Daniel 9:3 ; Evrei 10:22; Efeseni 5:26). Acelora, care sunt în Templu li s-a dat

următoarea poruncă deosebită: „Nu vă atingeți de ce este necurat” și ei să nu facă nici un compromis cu organizația Diavolului (2Corinteni 6:15-18). Desigur, că credincioșii vor fi înțeleși greșit de către mai mulți oameni, dar ce vrea să zică aceasta? Fiecare om credincios care își păstrează neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, este pus într-o lumină falsă din partea Diavolului și sunt înțeleși greșit de nebunii acesteia orbiți și înșelați. Domnul se află în Templul Său: Sfânta Lui s-a curățit și cei ce locuiesc acolo trebuie să fie curați. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se abțină cu totul de la organizația Diavolului și să aibă grijă, ca să urmeze cu sârguință poruncile lui Dumnezeu.

28. A fi credincios Domnului nu înseamnă, că martorii Lui trebuie să fie neprietenosi sau duri și nici nu trebuie să cerceteze singuratec persoane și să le întărate la mânie. Martorii lui Iehova ocupă poziția cea mai onorabilă, ce numai se poate da unui om și ei trebuie să se poarte potrivit poziției lor. Iehova Dumnezeu a dat martorilor această cinste și nu o va da altora : și numai acela se vor bucura continuu de această cinste care se dovedesc credincioși și își păstrează neprihănirea. (Isaia 42:8). Ei trebuie să se abțină, ca să facă vre-un lucru comun cu organizația lui Satan și cu reprezentanții lui și pe lângă aceasta trebuie să fie binevoitori în felul vorbirii lor, dar totodată și hotărâți; ei trebuie să ia poziție de partea lui Iehova cu hotărâre și să stăruiască în poziția aceasta fără abatere sau compromis. Ceea ce li s-a poruncit este că, ei trebuie să vorbească adevărul, fără să țină seamă de ceea ce vre-o creatură ar putea spune sau face în legătură cu aceasta.

Rugăciuni pentru toți

29. Cineva ar putea să pună următoarea întrebare: ”Să se roage rămășița pentru toți, care sunt în slujbe oficiale, pentru ca să putem duce o viață liniștită și pașnică”? Și apoi a cita 1Timotei 2:1,2, pentru a da un răspuns pozitiv la întrebare? Este surprinzător, ca unul, care într-adevăr crede, că este învățat de la Iehova să mai pună acum o astfel de întrebare sau să fie cumva în nedumerire asupra acestei chestiuni. (Isaia 54:13) După ce Domnul a venit la Templul Său, face clar poporului Său, ce este voința lui Iehova. Chiar dacă Pavel ar fi indicat la domnitorii pământești, când a scris textul citat mai sus, totuși era cu foarte mult înainte de ziua răzbunării Dumnezeului nostru. De la venirea Domnului la Templu a trebuit să se vestească judecata mâniei lui Dumnezeu, și Dumnezeu învață pe poporul Său cu privire la lucrurile pentru care trebuie să se roage de la acel timp încoace. (Psalm 83:1-18) Nici lui Isus nu i-a fost îngăduit, ca înainte de timpul stabilit să înceapă acțiune împotriva lui Satan. (Psalm 110:1,2). Acuma însă judecata lui Iehova trebuie vestită, deoarece a sosit timpul, când Iehova își va găsi pe toți dușmanii, și rugăciunea credincioșilor trebuie să fie totdeauna în armonie cu scopul lui Dumnezeu (Psalm 149:9; Luca 19:27; Psalm 21:8,12) Împărăția lui Dumnezeu a sosit, și aceasta a fost comunicat îndeosebi domnitorilor „creștinătății” și ei toți s-au strâns în bloc împotriva lui Iehova și a Împărăției Sale. Ar fi o blamare a voinței exprimate a lui Dumnezeu, de a se ruga pentru astfel de domnitori. Nici un credincios, care stă pe partea lui Iehova, nu poate să se roage

pentru dușman, sau pentru vre-o parte n organizației dușmane, pe vremea, când Dumnezeu trimite pe unșii credincioși să vestească, că organizația dușmană în curând se va prăbuși. Că un om ocupă o slujbă publică, amintește într-o vorbire publică Numele lui Dumnezeu și citează versete din Cuvântul Său, atâta în sine însă nu este nici o dovadă, că el stă de partea lui Dumnezeu. Faptele lui vorbesc mai tare decât cuvintele sale. Preoții și „omul fărădelegii, fiul pierzării”, asemenea citează texte scripturale, ba chiar afirmă, că stau de partea lui Dumnezeu; s-ar putea oare spune, că ar fi voința lui Dumnezeu ca să se roage pentru aceștia? (1Ioan 5:16; Psalm 83:16-18: vezi „*Turnul de Veghere*” din 15 Februarie 1933) când Pavel a scris lui Timotei, domnitorii au persecutau pe urmașii lui Cristos și au necinstit Numele lui Iehova; desigur, că Pavel nu a încredințat pe Timotei ca se roage pentru unii ca aceștia. Cuvintele apostolului în 1Timotei 2:1,2 trebuie să fie aduse în armonie cu Romani 13:1-3. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1 și 15 Iunie, 1929).

30. Întrebarea este: Cine este de partea lui Iehova? Toți oamenii din timpul prezent sunt de partea lui? Desigur nu! Satan adună toate națiunile la Armaghedon ca să conducă o luptă finală împotriva lui Dumnezeu și a unșilor Lui. Poate deci oricine, care ca un domnitor văzut în organizația lui Satan ocupă o slujbă, în timpul de față să stea de partea lui Iehova? Nici la un caz! Iehova Dumnezeu este acum în Templul Său sfânt și poruncește tuturor să tacă și să asculte mesajul Lui (Habacuc 2:20) Dacă domnitorii pământești în timpul prezent ar căuta să asculte de Iehova Dumnezeu, atunci nu ar căuta să împiedece pe martorii lui Iehova în aceea, ca să răspândească mesajul adevărului. Nici unul din clasa Templului sau a aleșilor nu vor fi înșelați de vorbirile netrebnice a funcționarilor publici sau a altor oameni sau de altceva. Aleșii nu pot fi amăgiți acum. Rămășița credincioasă spune: - Noi facem parte din Casa Lui Iehova și pe Iehova voim a-L servi".

31. Aceasta este ziua, când Dumnezeu trimite pe martorii Lui ca să facă semn pe frunțile celor doritori de învățătură, care caută să cunoască pe Dumnezeu și să se poarte cu dreptate și să ia cărbuni aprinși și să le presate peste „Creștinătate”. (Ezechiel 9:4; Țefania 2:2,3; Ezechiel 10:2 -7.) Nimenea nu poate în timpul prezent să urmeze cu credincioșie și sârguință poruncile lui Dumnezeu. și totodată „să ducă și o viață liniștită și pașnică”. De acum încolo este o luptă. Rămășița nu poate să fie credincioasă în transmiterea mărturiei în astfel de locuri ca Bergenfield, New Jersey (America) și în același timp să ducă o viață liniștită și pașnică. Clasa Templului este pregătită la război, și pacea și liniștea lor nu viu de la domnitori pământenii, ci de la Iehova Dumnezeu. Ei au pace, dar pacea lor este în Domnul, în timp ce ei se luptă pentru ceea ce este drept. (Isaia 26:2-4). Cei ce sunt în Templu și prin urmare pe partea lui Iehova, Îi cântă și Îi laudă de bunăvoie și cu bucurie, în timp ce înaintea în luptă. (2Cronici 20: 1-27). Ei sunt războinici buni și credincioși, și urmează conducerea lui Cristos Isus, a marelui mareșal; ei nu așteaptă pace și liniște din partea acelora, care stăpânesc în organizația lui Satan. Credincioșii vestesc mesajul Împărăției lui Dumnezeu oamenilor cu bună voință ilustrați în tabloul profetic prin Ionadab, care doresc să fie mângâiați cu me-

sajul, ca să părăsească pe organizația Diavolului și să se pună pe partea lui Iehova. Martorii lui Iehova cu hotărâre trebuie să stea de partea Lui și cu bucurie să continue să vestească lauda Celui Prea Înalt, pentru a-și păstra neprihănirea..

Întrebări pentru studiul berean

1. Unde-a avut loc evenimentul raportat în Exodul 32:20? Pentru ce erau Izraeliții în acest loc? Raportează ce a îndemnat pe Moise să procedeze așa cum e însemnat aici. Ce scop a avut această ilustrație profetică, și a raportului însemnat ?
2. Pe cine reprezintă aici Moise, Leviții fi ceilalți Izraeliți? Cum?
- 3,4. Care a fost întrebarea, pe care Iosua a pus-o Izraeliților? Ce scop a servit întrebarea? Arată aplicarea ei profetică. Compara răspunderea Izraeliților în privința aceasta cu răspunderea poporului lui Dumnezeu în timpul prezent.
5. Ce înseamnă „această evanghelie a Împărăției”? Cine o va predica? Citează texte, care arată împuternicirea lor, însușirea trebuincioasă și răspunderea lor în cauza aceasta.
6. Cum sună Isaia 61:1,2? Cui s-a dat această însărcinare? A cui răzbunare trebuie să se vestească? Răzbunarea împotriva cui sau ce? Ce scop are vestirea?
- 7-11. Dă un exemplu a unei ilustrații izbitoare de orbire a acelora, care au afirmat cândva că urmează pe Domnul, dar care au lepădat adevărul venirii Domnului la Templul Său.
- 12,13. Arată că vestirea prezentă a răzbunării lui Dumnezeu este în deplină armonie cu adevărul care a fost stabilit pe timpul înainte de 1918 și care s-a vestit, și cu toate celelalte adevăruri pentru împlinirea cărora a sosit timpul de atunci încoace. Explică în legătura aceasta neglijența sau codirea unora, de a cunoaște responsabilitatea ce zace pe umerii poporului credincios al lui Dumnezeu acum.
- 14,15. Compară împrejurările între care Iehova a trimis la timpul Său pe profeții Lui la Ierusalim, cu starea prezentă, pentru a arăta, cât de important este în acest timp martorilor lui Iehova ca să prețuiască cum se cuvine privilegiul și datoria lor.
16. Arată dovada că martorii unși al lui Iehova sunt învățați din partea Lui și nu de oameni, și că adunarea lui Dumnezeu a fost instruită îndeajuns despre timpul apropiat pentru vestirea răzbunării Sale. Pentru ce au neglijat unii să cunoască că a sosit timpul pentru vestirea aceasta? Cine înțelege și știe să prețuiască situația prezentă? Pentru ce? Care este răspunderea lor?
17. Explică, dacă privilegiul de a predica evanghelia este o chestiune de supus cenzurii sau aprobării oamenilor sau stăpânitorilor omenești. Arată că mesajul, care învinuiește pe elementele care constituie pe organizația lui Satan, este acum la timp și drept.
18. În ce chip și fel se demonstrează adesea frica de oameni? Cum pot să ocolească unșii această cursă a Diavolului.
- 19-21. Arată prin comparația însărcinării, îndrumări și naturii mesajului răspândit, că Ieremia reprezintă pe rămășița din timpul prezent. Care ar fi fost rezultatul dacă Ieremia ar fi solicitat aprobarea sau deliberarea autorităților omenești?

- 22,23. Compară pe preoții din timpul prezent cu preoții Iudei cu referire la mesajul lui Iehova prin Ieremia și în faptele din prezent.
24. Și-a dat Ieremia mesajul „autorităților” pentru aprobare? Pentru ce nu? Ce învățătură este în aceasta pentru rămășiță?
25. Ce poziție ocupă rămășița în relația ei către Iehova și mesajul, care trebuie să se transmită? Cum trebuie să vestească aceștia mesajul, și cum trebuie să se poarte față de alții și cum să se supună legii?
26. Arată învățătura ce conține, raportul despre purtarea lui Isus față de preoțimea timpului Său.
- 27,28. Care este situația din prezent, care pretinde atâta curaj, zel și devotament deplin față de Iehova? Care este efectul dacă mesajul lui Dumnezeu ar fi supus oamenilor spre aprobare? Cum se poate înlătura o astfel de necurățenie. S-ar putea aștepta, că unii adevărați martori al lui Iehova, să evite ca să fie înțeleși greșit și prezentați în luminii false? Pentru ce nu? Care este prin urmare poziția pe care trebuie s-o ocupe martorii lui Iehova în relația lor față de mesajul și în purtarea lor față de oameni și organizațiuni omenești?
29. Arată prin texte scripturale doveditoare armonia dintre 1Timotei 2:1,2; Romani 13:1-3 și Psalm 83.
30. Explică cum se pot acum cunoaște aceia, care stau de partea lui Iehova.
31. Care este scopul și efectul mesajului, care se vestește acum de martorii credincioși al lui Iehova? Înseamnă aceasta pace și liniște pentru clasa Templului? Numai cum pot să-si păstreze neprihănirea?

Zidarii imperiilor mondiale leapădă piatra de unghi

MAI mult de șapte secole înainte de epoca creștinească a trăit un profet, care a prezis evenimentele marcante din zilele noastre cu privire la ceea ce astăzi se numește: „creștinătate”. Acest profet, care se cheamă Isaia, este unul dintre cei mai mari profeți ai Bibliei a scris: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată pun ca temelie în Sion o piatra, o piatra încercată. o piatră de preț, piatră din capul unghiului, temelie puternică: cel ce crede nu se va grăbi. Voi face din neprihănire o lege. și din dreptate o cumpănă: și grindina va surpa locul de scăpare a minciunilor și apela îi vor îneca adăpostul”. (Isaia 28:16,17). Un profet și mai vechi decât Isaia a scris despre aceeași „piatră” simbolică și a zis: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, o ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri”. Psalm 118:22, 23). Cu secole după aceasta profetii inspirate, a venit cel mai mare profet, care a fost vreodată pe pământ, însuși Isus Cristos, și El a zis, că aceste profetii au fost împlinite de El și că El este piatra despre care este vorba în ele fiind El acela, pe care Dumnezeu L-a uns ca împărat peste pământ. — Matei 21:42-44.

Cum dovedesc clar toate faptele și profețiile referitoare. Dumnezeu în anul 1914 a ridicat pe Împăratul Său uns pe tronul Său și I-a poruncit ca să-și înceapă domnia în mijlocul dușmanului, a stăpânirilor domnitoare a lumii, atât văzute cât și nevăzute. (Psalm 2:6 ; 110:2). Cu trei ani și jumătate mai târziu, anume în 1918 Domnul a venit în Templul Său, Templul spiritual al lui Dumnezeu. În acest timp s-a prezentat Domnul Isus poporului Său mărturisit în "creștinătate" ca Împărat și Domnitorul de drept al pământului. Aceasta a făcut-o prin mesajul Cuvântului lui Dumnezeu, pe care I-a transmis „creștinătății", și prin împlinirea profețiilor, care au arătat, că lumea s-a sfârșit și că a sosit timpul Împărăției Sale. În același timp, anume în 1918 era Isus Cristos și piatra „încercată" și „prețioasă" cum dau de înțeles cuvintele profeției. În decursul anilor bogăți în evenimente a războiului mondial, cum arată Scriptura nu numai pe pământ a fost un război, ci a fost un război groaznic și în cer. Din marele război în cer dintre Cristos Isus și Satan, dușmanul, Cristos Isus a ieșit biruitor încercat, credincios și adevărat și ca învingător. (Apocalipsa 12:7-10). Când în împlinirea definitivă a profețiilor s-a prezentat stăpânitorilor pământești ca Împăratul de drept al pământului, atunci între poporul Său mărturisit aceia, care au crezut în El și L-au primit, au săltat de bucurie; și pe seama acestora este și va fi El în toate timpurile „prețios".

În timpul acela s-a împlinit în măsură deplină profeția, întrucât este vorba de așezarea pietrei unghiulare. La aceasta s-a întâmplat descoperirea și vestirea adevărului dumnezeiesc, pe care Domnul Dumnezeu l-a folosit și Îl mai folosește, pentru ca să înece adăpostul minciunilor cu care Diavolul a orbit cugetele oamenilor. Petru citează din profeție: „Căci este scris în Scriptură: Iată Eu pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă: și cine să încrede în El nu va fi dat fio rușine". — 1Petru 2:6.

Împăratul uns al lui Dumnezeu este atât temelia cât și piatra de unghi. Piatra temeliei casei poartă greutatea casei, în timp ce zidăria înaintază, vine timpul, când trebuie să se stabilească unghiul sau linia de clădire a edificiului. Piatra principală se pune la locul ei și plumbul de potrivit se lasă jos, și fiecare piatră trebuie să corespundă acelei pietre, unghiulare. Precum materialul de construcție pentru Casa (sau Templul) Domnului, zidită de Solomon în Ierusalim, a fost pregătit dinainte și casa a fost ridicată fără zgomot de ciocan sau de fier, tot așa și materialul pentru glorioasa casa a Domnului este pregătit și adus împreună fără zgomot sau confuzie. Piatra unghiulară s-a așezat, și și celelalte pietre a zidirii potrivite după piatra de unghi, deoarece ele trebuie să fie după chipul și asemănarea pietrei unghiulare a lui Cristos Isus. — Romani 8:29.

Profetul lui Iehova vorbește despre aceea piatră prețioasă și spune: „El va fi... o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel". (Isaia 8:14). Casa era din două părți întâi clasa stăpânitoare în partea sudică a țării, care a afirmat căci cunoaște legea lui Dumnezeu, a auzit pe Isus, și a avut toate motivele, ca să creadă, că El era Mesia: al doilea poporul de rând, îndeosebi locuitorii părții nordice a țării. Conducătorii lui Israel sau apropiat de Domnul cu gurile lor, dar inimile lor erau departe de El. Era datoria lor, ca să

învețe poporul cuvântul adevărului: ei însă nu au făcut aceasta. Poporului de rând I s-a spus, că trebuie să aștepte un împărat: și când au auzit pe Isus, cu forța au voit să-L facă împărat, ceea ce El însă a împiedecat. (Ioan 6:15). Când mai târziu s-a oferit ca împărat și a călărit pe un asin în Ierusalim, atunci clasa domnitoare l-a lepădat. „Ambele case” sau părți a lui Israel s-au poticnit în Isus ca Cristos, Mesia și Împărat. Numai o rămășiță a lui Israel a crezut în Domnul Isus ca în Cristos și a rămas credincioasă. Aceasta a fost o împlinire în mic sau prima împlinire a profeției. – Romani 9:32,33; 11:5.

De la Rusalii când spiritul sfânt a fost turnat peste cei dintâi membrii ai adunării lui Cristos, până la a doua venire a Domnului, s-a predicat Evanghelia și mulți nu crezut în ea. Aceștia s-au împărțit în două părți sau case. Preoțimea a organizat un sistem de religie, care s-a numit „religie creștină”: politicienii, conducătorii militari și bogătașii nu fost totdeauna „mai marii turmei” în aceste sisteme. Au intrat în relație cu biserica însă și mulți alții, care din pricină că erau săraci și ignoranți, nu fost ținuți în înjosire.

Când Domnul în 1878 a început să restatornicească poporului Sau adevărurile fundamentale a Bibliei, mulți au părăsit sistemele bisericesti și s-au strâns laolaltă ca să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, și ca să se edifice reciproc în credința sfântă. Aceștia au format cealaltă casă spirituală a lui Israel. În casa aceasta din nou s-au ivit două părți: Întâi conducătorii adunării, care au cugetat, că din pricina că sunt mai învățați și ocupa o poziție onorabilă în adunare, au avut pretenții la o mai mare favoare și poziții mai onorabile: a doua, unii care au iubit adevărul și au privit înainte la timpul, când vor fi găsiți pregătiți pentru cer și vor fi luați de Domnul la Sine. În ambele ramuri sau găsit însă unii, care într-adevăr au iubit pe Dumnezeu și pentru aceasta au rezistat în probe.

Împăratul uns al lui Dumnezeu, piatra, în 1918 a fost așezată cu desăvârșire, când a venit la Templu Său și s-a oferit pe Sine însuși ca Împărat. De aici încoace s-a ivit poticnirea. Așa numitele sisteme creștine se numesc „creștinătate organizată”. În anul 1918 aceste sisteme au lepădat pe Cristos ca Împărat, și în locul Lui au așezat Liga Națiunilor. Prin urmare au căzut pe piatră și s-au poticnit. Peste aceia însă, care nu fost ieșiți din aceste sisteme, și au văzut și au primit dovezile pentru prezența a doua a Domnului, a venit o probă aspră.

Mulți dintre aceștia au lepădat dovezile, că Domnul este prezent, și a început domnia și a venit la Templul Său, și au căzut. Aceia însă, care au rezistat în probă și au ieșit din proba înfocată curățiți, constituie „rămășița”. Ei au devenit o parte esențială a organizației Domnului. Alții au pășit înapoi. Așa dar faptele arată că ambele case a lui Israel s-au poticnit și că o rămășiță a rămas. Proba din anul 1918 este o dovadă mai departe, că Domnul a venit la Templul Său și pe timpul acela a fost așezat cu desăvârșire ca piatra de unghi.

În profeție adeseori se folosește expresiunea „în ziua aceea”. Se referă îndeosebi la timpul, când Domnul zidește, Sionul, organizația Lui, îndeosebi pe membrele pământene a acestei organizațiuni. „Ziua aceea” este ziua lui Iehova, deoarece este timpul sau perioada, când Domnul Dumnezeu a înălțat pe Împăratul

Său pe tronul Său și L-a trimis, ca să rezidească Sionul. Să observăm cum dovedesc aceasta cuvintele profetului lui Dumnezeu în Psalm 118:19,20: „Deschideți-mi porțile neprihăririi, ca să intru și să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți”

Când Domnul în 1914 a fost ridicat pe tronul Său (Psalm 2:6) atunci a început Împărăția să intre în activitate, și astfel a fost deschisă calea pentru intrare, ceea ce se ilustrează prin „porți”, și prin aceste porți care conduc în organizația lui Dumnezeu, intră cei neprihăniți. Ca încheiere spune profetul: „Te laud, pentru că M-ai ascultat, pentru că M-ai mântuit” (Psalm 118:21). Această parte a profeției se referă îndeosebi în timpul, când Domnul a adus pe aprobații Lui sub mantia dreptății și le-a dat hainele mântuirii, prin care se fac cunoscuți ca parte esențială a organizației lui Dumnezeu. Apoi urmează profetul și spune în Psalm 118 versetul 22:

„Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădiri!”. Regele uns al lui Dumnezeu a fost prezentat aceluia, care afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu, și mulți L-au lepădat; dimpotrivă rămășița L-a primit cu bucurie. Aceasta vede și prețuiește adevărul cel mare, că Domnul se află acum în Templul Său sfânt, și deci spune: „Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” (Psalm 118:23,24) Prin această profeție, pe care Isus însuși a citat-o și la care s-a referit, „ziua aceea” este stabilită cu desăvârșire și cu siguranță. Este „ziua” în care Domnul Dumnezeu, prin Cristos Isus începe să-și justifice Numele, și pentru aceasta este „ziua lui Iehova”. — Psalm 110:2-5.

Astfel deci la cercetarea profeției unde apare expresiunea, „în ziua aceea”, poate cercetătorul Scripturii să stabilească timpul, deoarece împlinirea ei a început. Dacă mai întâi este stabilit timpul însemnat cu cuvintele „în ziua aceea”, din aceasta cercetătorul poate să deducă, că profeția întrucât privește pe Regele, nu s-a putut împlini înaintea zilei aceleia, în anul 1914, și numai după 1918, întrucât se referă la tovarășii credincioși ai Domnului Clasa Templului pe atunci a ajuns la cunoștință, că între „sămânța femeii” și „sămânța șarpelui” se dă, o luptă, și în dorința ei, de a rămânea credincioasă Domnului și a birui, se roagă cu ardoare și bucurie prin cuvintele profeției (Psalm 118:25,26): „Mântuiește Doamne, Te rugăm! Dă izbândă Doamne, Te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului”.

Numai o rămășiță din toate cetele de oameni ai „creștinătății” care se declară de creștini, acceptă piatra prețioasă și Îl vestește ca pe Împăratul, care este prezent nevăzut, ca să domnească: însă „zidarii imperiilor mondiale” în „creștinătate” cum se numesc ei pe sine, au lepădat piatra adevărată și fac și pe mai departe planuri trufașe și egoiste de imperii mondiale.

Începutul durerilor

EVENTIMENTE, care în istoria omenirii nu-și găsesc asemănare, au trecut înaintea ochilor generației care trăiește azi: ba încă niște lucruri și mai marcante se întâmplă din zi în zi ce trece. Toate aceste evenimente — cum arată Scriptura — se vor dezvolta într-un punct culminant maiestos, care deja de mai multe secole a fost prezis în profeții, pe care Iehova a lăsat să se scrie și să se păstreze până în zilele noastre, pentru ca să îndrumeze și să încurajeze pe cei ce trăiesc azi pe pământ.

Când o profeție, a fost scrisă sau rostită, foarte rareori — ori poate niciodată — nu s-a arătat sau explicat accentuat împlinirea profeției. Profeție înseamnă o prezicere a unor evenimente viitoare. Există un mijloc de a stabili ireproșabil când se împlinește o profeție, și Dumnezeu ni-a pus în mână mijlocul acesta. Dacă se ivesc evenimente sau se fac cunoscute fapte, care corespund întocmai lucrurilor profețite, atunci putem ști, că timpul când au loc aceste evenimente, este timpul pentru împlinirea profeției respective. Aceste evenimente corespunzătoare prezicerii și care s-au ivit se numesc fapte dovedite. Cel ce citește profeția și vede faptele dovedite, corespunzătoare întocmai lucrurilor profețite în mod potrivit poate să explice profeția care se împlinește în acel timp.

Cu puține zile înainte de crucificarea Lui, Isus a rostit o mare profeție. Profeția aceea a trebuit să se îplinească într-o vreme anumită care era în viitor. Cel care citește profeția aceasta și afară de aceasta cunoaște faptele dovedite și pe aceste le compara cu profeția, poate să recunoască împlinirea profeției. Deci va rezulta, că împlinirea profeției date de Domnul Isus, întărește precis ambele categorii cu privire la mărturiile despre „timpul națiunilor”, și arată că profeția lui Isus în anul 1914 a început să se îplinească. Profeția face mai departe anul 1914 de cunoscut ca timpul, când „Acela care are drept”, își va lua și începe autoritatea și puterea, ca să domnească și să ia măsuri, ca să izgonească pe Satan din poziția lui de domnilor peste lume. Începutul acestui timp este caracterizat de Domnul Isus ca "începutul durerilor" peste lume.

Toți profeții au prezis faptul întemeierii Împărăției dumnezeiești a dreptății. Învățăceii Domnului erau familiarizați cu aceste proorocii; și la aceasta se mai adaugă împrejurarea, că Isus i-a instruit cu privire la guvernarea viitoare sau Împărăția dreptății. El le-a spus, că Împărăția Lui nu va veni mai de grabă decât înainte de sfârșitul lumii care are de guvernator pe Satan, El le-a promis că se va întoarce și îi va lua la sine, când vor lua parte cu El la Împărăția Lui și la Domnia Lui a dreptății. Că învățăceii s-au cugetat la aceste lucruri, ușor putem să ne dăm seamă pentru ce au demonstrat un interes atât de arzător față de întoarcerea Lui și sfârșitul lumii. Ei au venit la Isus pe când era singur, și I-au pus următoarea întrebare: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia”, (Matei 24:3) Răspunsul lui Isus a arătat, că va trece un period lung de timp înainte ce va veni ziua întoarcerii Sale și a sfârșitului lumii. Natural, că sfârșitul lumii trebuie să însemne totodată și timpul,

când Isus își va lua puterea și va începe să domnească. Apoi a explicat învățăceilor Săi că la ce să fie atenți în începutul aceluși timp urmașii Lui credincioși de pe pământ. El nu i-a îndrumat ca să aștepte o priveriște în nori pentru o demonstrație vizibilă de domnie. Ci i-a îndrumat să observe niște evenimente, care se vor ivi pe pământ și de oricine se vor putea vedea cu ușurință. El a vorbit: „Un neam se va scula împotriva altui neam, o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar luate aceste lucruri nu vor fi decât *începutul durerilor*".

Anul 1914 a văzut introducerea sau începutul acestor fel de evenimente, care au fost amintite aici de Isus. Multe războaie au existat înainte de aceasta pe pământ: însă în războiul care a izbucnit în anul 1914 o națiune s-a sculat împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății, într-o măsură atât de mare încât asemenea căreia n-a fost niciodată. Este asemenea important a observa, că participanții principali în acest război erau chiar acele națiuni, care afirmaseră că sunt „creștinătate” sau „creștinismul organizat”. Națiunile, care au format o religie și religia aceasta în mod fals au numit-o „religie creștină” în anul 1914 s-au încăierat în lupta cea mai groaznică din toate timpurile. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă sfârșitul timpului îngăduit lui Satan ca să domnească peste națiunile pământului fără intervenția lui Dumnezeu. Natural că Isus a știut, că începutul acestui timp îl va caracteriza un război, deoarece Satan se va mânia și va întărâta și pe națiunile de sub domnia lui. Mai târziu Isus a dat lui Ioan unul din învățăceii Lui o descoperire despre lucrurile care se vor întâmpla în acel timp. El a zis: „Îți mulțumim Doamne Dumnezeule. Atotputernice, care ești și care erai și care vii că al pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să Împărătești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mania Ta”.

În exactă împlinire a profeției lui Isus a adus anul 1914 „începutul durerilor”. Era începutul unui timp plin de durere pentru Satan și domnia lui și începutul de mari suferințe pentru popoare asupra cărora atâta amar de timp a domnit, ca domn nevăzut. Războiul mondial, a avut ca urmare cea mai mare mizerie, ce a cercetat vreodată națiunile de pe pământ. Cum Isus a prezis, această strâmtorare a avut ca urmare o epidemie, care de fapt a răpit mai mulți oameni decât câți au fost uciși în cursul războiului. Scurt după acera tot în urma războiului a venit o foamete pustiitoare, în urma căreia milioane de oameni din lipsă de alimentație au pierit. De la 1914 încoace mai multe cutremure sau ivit ca oricând mai dinainte în istoria omenirii.

Faptul declarat de Isus, că evenimentele amintite mai sus înseamnă numai „începutul durerilor”, arată că trebuie să urmeze alte nenorociri: și așa a și fost. Prietenii războiului mondial au afirmat, că războiul mondial în așa fel va curăți atmosfera politică, că între popor va domni pace veșnică și liniște durabilă și partea lor va fi mulțumire și prosperitate. De fapt însă chiar contrarul acestei preziceri s-a împlinit, așa s-a întâmplat cum a prezis Isus. El nu a profetizat că războiul mondial va aduce prosperitate și stări de dorit. Din contră că „pe pământ

va fi strâmtorare printre neamuri... oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ”. — Luca 21: 25,26.

Scurt timp după războiul mondial, președintele Statelor Unite, când a discutat starea strâmtorării din lume, a declarat:

„Noi trăim în zile de mare nedumerire, și un nor greu plutește asupra lumii. Se pare ca și cum niște forte mari oarbe, care timp îndelungat au fost încătușate, s-ar fi slobozit”.

De la sfârșitul războiului strâmtorarea continuă. Mai mult de zece ani au trecut de la armistițiu, și totuși fiecare națiune de pe pământ se află în nedumerire, și masele oamenilor sunt în mizerie. Frica a cuprins pe toate. Ele tremură și cu mare neliniște așteaptă viitorul. În împlinirea pe mai departe a profeției lui Isus despre sfârșitul lumii în cursul războiului au fost persecutați creștinii adevărați, deoarece s-au codit, ca violând conștiința lor și poruncile lui Dumnezeu să ia parte la masacrarea semenilor lor. Ura tuturor națiunilor războitoare s-a îndreptat contra acestor creștini. (Matei 24:9) Mulți dintre cei ce se numeau creștini, au dovedit ură unul contra celuilalt și au vândut pe frații lor, exact cum a prezis Domnul. (Matei 24:10). Aceste sunt alte dureri. Mulți profeți falși s-au ivit, ca să ducă poporul în rătăcire; și între aceștia ocupă loc și preoțimea aceea, care de la 1914 a negat fățiș pe Dumnezeu și a tras la îndoială că va întemeia, cândva o guvernare dreaptă pe pământ. (Matei 24:11). O altă parte a profeției acesteia sună: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mulți se va răci”. (Matei 24:12). Niciodată nu a fost o vreme de o așa neleguire împotriva lui Dumnezeu și contra cerințelor Sale drepte, ca acuma — și încă în țările care afirmă că sunt creștine!

Dacă nu ar fi nici o altă dovadă afară de profeția cea mare amintită mai sus a lui Isus, deja evenimentele care s-au ivit de la 1914 încoace, dovedesc peste toate îndoielile, că acel an caracterizează punctul mare de întorsătură în afacerile omului. Această mărturie incontestabilă întărește peste orice îndoială, că anul 1914 indică începutul timpului, când Dumnezeu, cum a prezis profetul, a dat domnia aceluia, „care are dreptul”. Nu există nici o altă explicație a stărilor actuale de pe pământ. Dumnezeu dorește ca cercetătorul adevărului să învețe din aceste evenimente, că ziua eliberării lor a sosit, și că în curând guvernarea Lui dreaptă se va descoperi spre binele și binecuvântarea lor. — Luca 21:28.

BUNA SPERANȚĂ PE 1933-1934

Lucrarea Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, este ca să vestească Evanghelia Împărăției lui Iehova. Fiecare copil consacrat al lui Dumnezeu are privilegiul, ca să ia parte la lucrarea aceasta măreață. Societatea de la început așa a fost organizată ca planul de lucru pentru anul următor să și-l facă după măsura cum Domnul a dat mijloacele prin copiii Lui consacrați. Noi ținem la aceasta și pe mai departe, ca la un metod potrivit pentru biserica adevărată.

Fiecare, care a fost luminat de adevăr, prețuiește faptul că binecuvântarea aceasta a primit-o de la Domnul ca un dar prețios. În măsura zelului său pentru Domnul, prețuiește el privilegiul său de a putea folosi timpul său, pentru ducerea la alții a veștii adevărului. Unii, care merg din casă în casă fac atâta lucru de mărturie cât le stă în putință, afară de aceasta mai sunt binecuvântați și cu mijloace bănești, ce pot să folosească în serviciul Domnului, ca prin aceasta suflete flămânde care nu pot fi vizitate de ei personal, să se poată hrăni cu Evanghelia prețioasă a Împărăției.

Obiceiul de a pune la o parte în fiecare săptămână o oarecare sumă pentru lucrul Domnului, s-a dovedit totdeauna binecuvântat pentru donator. O comunicare către Societate, cât are speranță fiecare să dea, ne pune în măsura, să întocmim planurile de lucru, pe baza sumelor semnalate.

După primirea acestei ediții a „*Turnului de Veghere*” completează te rog ambele file pe care le primești deodată în acest număr, și anume ambele de o potrivă. Pe una din ele să o reții pentru tine, ca oricând să ști ce ai promis în bani, și pe cealaltă să ne-o trimiți nouă; sau în grupe unde este un reprezentant denumit al Societății, dă fila la casier, care le strânge pe toate și ni le trimite nouă. Textul să se facă în scurte cuvinte, cam așa după cum urmează:

„Cu ajutorul Domnului, sper că voi fi în stare, să dau pentru lucrul răspândirii Evangheliei în anul ce vine suma de lei..... (ori în moneda țării în care locuiești). În astfel de rate și la astfel de răstimpuri voi face plățile, cum mă va ajuta Domnul”.

Trimite te rog comunicarea aceasta la:

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M.D.I.

BUCUREȘTI, 2, Strada Crișana No. 33.

(Frații din alte țări vor trimite comunicarea biroului Societății de care aparțin).

De la noi înșine nu am putea face nimic, suntem însă convingși că rugăciunile celor dreți, pot să ajute mult. Din această pricină rugăm pe frați ca să-și amintească de noi zilnic la tronul harului ceresc, ca să ni se dea înțelepciune și îndurare, să putem folosi banii în modul cel mai potrivit spre răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu în preamărirea Domnului, și ca să putem duce la îndeplinire lucrul încredințat nouă.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

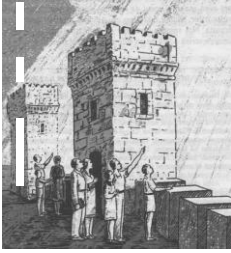
15 MAI 1933

Nr. 10

Cuprins:

PROFETUL LUI IEHOVA	- Pag.241
ORGANIZAȚIE DE SERVICIU	- Pag.253
AVRAAM A FOST ASCULTĂTOR	- Pag.260
PENTRU CE A FOST MÂNTUIT
IERUSALIMUL	- Pag.263

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 MAI 1933

Nr. 10

PROFETUL LUI IEHOVA

„Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune” – Fapte 3:22, *A.R.V.*

IEHOVA a lăsat să se înregistreze cuvintele textului citat mai sus de Moise, care este o profeție. Pe la Rusalii, Iehova prin înrâurirea Spiritului sfânt a îndemnat pe apostolul Petru, ca să repete profeția în fața iudeilor. Cine a fost deci profetul acel mare prevestit de Moise? Care este aplicarea potrivită a profeției, și când se va împlini pe deplin? Acestea sunt întrebări importante. Interpreții Scripturii aparținători „creștinismului organizat” profeția aceasta au explicat-o astfel, că ar fi fost împlinită pe deplin de Isus pe vremea când petrecea pe pământ. Cei ce erau în adevăr în timpul pregătirii drumului înaintea lui Iehova și pe timpul venirii Domnului la Templu, dimpotrivă au declarat, că profeția înseamnă, că profetul ar fi Christos, Capul și trupul, și împlinirea profeției ar cădea pe sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, (Vezi Vol. I, pag. 234; Vol. IV, pag. 504; Vol. V, pag 404). Astăzi însă se dovedește clar, că ambele aceste explicări nesocotesc cu totul partea cea mai importantă a profeției.

Profetul

2. Cuvântul „profet” – după interpretarea în general – înseamnă „unul care prezice evenimente”. Mulți au mărginit înțelesul cuvântului în felul acesta. Un adevărat profet este o creatură inspirată, care rostește Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum i s-a dat, fie că Cuvântul acesta se referă la timpul prezent sau la cel viitor. Profeții Samuel, Ilie și Elisei au fost folosiți îndeosebi, ca să comunice Cuvântul lui Dumnezeu contemporanilor lor. Isaia, Ieremia și Ezechiel fac parte din profeții, care au prezis lucruri viitoare chiar lucruri care se vor întâmpla în viitorul depărtat. Ioan Botezătorul a fost un profet și ceea ce a zis, s-a referit la lucruri, care trebuiau să se îplinească în curând. Moise a fost un profet și a prevestit venirea unui mai mare profet decât el (Moise), și pe care l-a preumbrit Moise. Pentru a decide, cine este „mai marele decât Moise” și când se îplinește profeția cu privire la „mai marele decât Moise, trebuia să dăm atenție lucrurilor pretinse de Iehova de la Moise.

3. Moise cu multă vreme înainte de rostirea profeției din text a fost trimis în Egipt, pentru a executa o lucrare cu totul deosebită. După aceea a scos pe Izraeliți din Egipt, și călătoria lor de patruzeci de ani în pustiu, era aproape pe sfârșite

(Deuteronomul 1:3). Pe timpul acela Izraeliții erau în țara Moabului, în vecinătatea Mării Moarte, și acolo Moise le-a ținut o cuvântare; trebuia să fie o cuvântare foarte amănunțită, deoarece ocupă aproape toată cartea a cincea a lui Moise. El a descris evenimentele trecute și purtarea lui Iehova cu Izraeliții de la vremea când erau la muntele Sinai și până în ziua când a ținut cuvântarea. El le-a repetat legea de bază a lui Iehova, și le-a explicat aranjamentul divin. El dădu Izraeliților îndrumarea ca să continue și pe mai departe să sărbătorească Paștele și sărbătoarea lor anuală. În cursul acestei cuvântări către Izraeliți a zis: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica, din mijlocul tău, dintre frații tăi un prooroc ca mine: să ascultați de El” (Deuteronomul 18:15) Iehova dădu această cunoștință lui Moise aproape cu patruzeci de ani mai înainte, și în tot timpul acesta a tănuit-o. La Sinai Izraeliții s-au speriat foarte tare la demonstrarea puterii lui Iehova, și acolo sau rugat, ca Dumnezeu să nu le vorbească direct, pentru ca să nu moară. Iehova a ascultat cererea lor și cuvintele lui Moise arată aprobarea lui Iehova: Moise a zis: ...Atunci Domnul mi-a zis: Ce au zis ei este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și El va spune tot ce-I voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune în Numele Meu. Eu îi voi cere socoteală”. (Deuteronomul 18:17-19) Aceasta dovedește, că Dumnezeu a făcut cunoscut lui Moise scopul Lui de a pune un prooroc mare, încă la muntele Sinai. În aceeași cuvântare a zis Moise Izraeliților, că Iehova i-a spus la muntele Sinai: „Dar tu rămâi aici cu Mine, și-ți voi spune toate poruncile, legile și rânduielile, pe care să-i înveți să le împlinescă în țara pe care le-o dau în stăpânire”. (Deuteronomul 5:31) Cuvintele lui Moise către Izraeliți despre venirea marelui Profet au fost rostite cu scurt timp înainte de intrarea lor în țara Canaanului.

4. După aceea au trecut mulți ani, și în cursul acestui timp Iehova a trimis mulți profeți la Izraeliți, care le vorbeau în locul lui Iehova, dar nici unul dintre aceștia n-a fost „ asemenea lui Moise”. Cartea a cincea a lui Moise sfârșește cele spuse de Moise, și cele trei versuri din urmă, întrucât este vorba de venirea marelui Profet, puteau să stea tot atât de bine și la sfârșitul Vechiului Testament; aceste versete sună: „În Izrael nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Nici unul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile pe care a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui Faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări, și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel.” – Deuteronomul 34:10-12.

5. Când a venit Ioan Botezătorul, Izraeliții au mai tot așteptat venirea Profetului care urma să fie mai mare decât Moise, și pentru aceasta au întrebat pe Ioan: „Ești proorocul?” și el a răspuns: „Nu”. (Ioan 1:21) După Rusalii a explicat Petru Izraeliților, că Isus este marele Profet, pe care l-a prezis Moise. A înțeles oare Petru, că Isus în cursul serviciului Său de trei ani și jumătate, care era atunci

sfârșit, ar fi împlinit cuvintele profetice ale lui Moise?. El nu putea să înțeleagă așa, deoarece, ceea ce Moise a făcut sub conducerea lui Iehova, trebuia să se facă într-o măsură mult mai mare de marele Profet al lui Iehova la timpul împlinirii. Serviciul lui Isus în cursul celor trei ani și jumătate a serviciului său, desigur că a fost o operă mare. Însă profeția lui Moise despre marele Profet numai în mică măsură a putut s-o îplinească.

6. Izraeliții locuiau în Egipt și acolo strigară din pricina durerilor lor, deoarece aveau de suferit sub cea mai nelegiuită apăsare. Dumnezeu a auzit strigătele lor și a ales pe Moise, ca să meargă acolo, să pună mărturie despre Iehova înaintea domnitorului și înaintea Izraeliților și mai târziu în calitate de eliberator să scoată pe Izraeliți din Egipt. Imperiul mondial al Egiptului cu domnitorul său Faraon, a fost o ilustrație a lumii de sub Satan. Când Isus era pe pământ ca om, mărturia Sa a mărginit-o exclusiv numai la iudei cu excepția singuraticelor cazuri, când a fost dus înaintea domnitorilor și acolo i s-a pretins să pună mărturie. El a preamărit legea lui Dumnezeu și a rostit cuvintele pe care să le rostească a fost trimis de Tatăl Său: El însă nu o făcut nici o încercare ca să libereze poporul de sub organizația lui Satan, ceea ce ar fi corespuns eliberării poporului din robia Egiptului, săvârșită de Moise. Isus nu a pretins nici când, că ar fi venit la Izraeliți ca un Legiuitor și pentru a sfinți în mod solemn un legământul și tot poporul să-L aducă sub un astfel de legământ. El niciodată nu s-a purtat între popor ca un judecător. „Unul din mulțime a zis lui Isus: Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră. Omule, I-a spus Isus, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?" (Luca 12:13,14) Opera Lui Isus ca om a fost de mare însemnătate, a fost însă numai o împlinire parțială a scopului lui Iehova. Lucrul pe care îl face Isus în calitate de funcționarul executiv al lui Iehova, este totuși un lucru mult mai mare decât acela, pe care L-a făcut ca om. Deci despre serviciul omului Isus se putea spune cel mult atâta, că serviciul acesta a împlinit într-o măsură restrânsă profeția pe care Moise a rostit-o la porunca lui Iehova, că însă împlinirea mai mare trebuie s-o săvârșească Isus mai târziu.

O explicare

7. Mai bine de patruzeci de ani au crezut aceia care în timpul acesta s-au consacrat pe deplin lui Iehova și au umblat în lumina dată lor de Dumnezeu, că: „Întreaga vârstă Evanghelică ar fi timpul pentru a ridica pe Profetul preumbrit de Moise și că la sfârșitul domniei de o mie de ani se va împlini profeția". Pentru a stabili dacă aceasta este părere potrivită sau nu, trebuie să ținem seamă îndeosebi de lucrul îndeplinit de Moise sub îndrumarea lui Iehova, deoarece lucru acesta a fost o preumbrire a aceleia, ce va trebui; să se întâmple în viitor. Când Iehova a ales pe Moise și l-a trimis în Egipt cu o însărcinare, atunci primul lucru pe care trebuia să-l facă Moise a fost, ca să vestească Izraeliților, că Iehova l-a trimis pe Moise și el a trebuit să le vestească mesajul. După ce a transmis Izraeliților solia, a transmis solia Egiptului și domnitorului său. Se vede deci dar, că lucrul profetic al lui Moise a constat din aceea, ca să dea în știre voința lui Dumnezeu. În timp ce

a răspândit vestea lui Iehova, aceasta ilustrează în umbră și profetic evenimente mai mari, care se vor împlini în viilor tare depărtat.

8. Opera lui Cristos în cursul domniei de o mie de ani nu va consta în aceea, ca să pună mărturie înaintea poporului lui Iehova și apoi să cotopească lumea lui Satan cu solia. Înainte ce s-ar începe deci restatornicirea neamului omenesc întreg poporul de legământ al lui Iehova va fi deja la Cristos Isus și organizația lui Satan ilustrată prin Faraon și imperiul său nu va exista nicidecum. Nu există nici o dovadă scripturală pentru presupunerea, căci cuvintele tuturor profeților începând de la Samuel până la Ioan Botezătorul ar urma să fie explicate oamenilor de sub domnia de o mie de ani a lui Cristos. Nu va fi nici un motiv de a face aceasta. Legământul cel nou va fi atunci în deplină putere și desfășurare, și oamenii prin el vor fi învățați despre ceea ce trebuie să facă, și că ce se cere de la ei, dacă doresc să rămână în viață. Este cu totul sigur, că toți nelegiuții vor fi nimiciți la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, aceasta însă se v-a întâmpla numai atunci, după ce restatornicirea va fi perfecționată și Împărăția va fi predată, lui Iehova. Este cu totul evident, că la sfârșitul domniei de o mie de ani nu ar fi de lipsă, ca să se transmită poporului mărturia lui Iehova sau să se pună o atare mărturie oricărei părți a organizației lui Satan. Toate acestea trebuie să se întâmple înainte ce se va începe restatornicirea neamului omenesc, întreaga creațiune va ști la sfârșitul domniei de o mie de ani, ce este voia lui Dumnezeu; este prin urmare o concluzie mai mult ca sigură, că împlinirea definitivă a profeției rostite de Moise și repetată de Petru nu cade la sfârșitul domniei de o mie de ani, ci are chiar o împlinire mai devreme.

9. Oamenii nu pot să explice profeții, și nici un om nu poate să priceapă profeții, până ce nu a sosit timpul stabilit al lui Dumnezeu pentru aceasta. Dacă Iehova lasă să se întâmple evenimente care împlinesc o profeție, atunci cei devotați Lui cu credincioșie o pot înțelege. Profeția explicată aici nu a fost scrisă în folosul acelor, care vor sta sub orânduiala lui Cristos în cursul domniei de o mie de ani, ci a fost însemnată pentru a servi binele rămășiței lui Dumnezeu. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. (Romani 15:4) „Aceste lucruri li sau întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. (1Corinteni 10:11) Fără îndoială aceasta înseamnă, că martorii lui Iehova de pe pământ la sfârșitul lumii trebuie să fie mângâiați, întrucât din Cuvântul lui Iehova vor primi o pricepere a profețiilor. Motivul evidențiat în mod deosebit pentru care Moise a fost trimis în Egipt, ne dă cheia pentru înțelegerea profeției liniate aici. Scopul a fost justificarea Numelui lui Iehova. (2Samuel 7:23) Până când poporul lui Iehova a văzut și a prețuit faptul justificării Numelui lui Iehova, nu putea să priceapă și să prețuiască cuvenit profeția despre mai marele decât Moise. Urmașii lui Avram în Egipt au știut despre Dumnezeu și de promisiunea Lui dată lui Avraam, și fără îndoială au așteptat o zi, când ei în urma favorii lui Dumnezeu vor deveni o mare națiune. În cursul timpului Ilie a adunării, consacrații au fost în așteptarea

mântuirii lor înșiși pe timpul prezenței și a Împărăției. Ei nu au știut, că Numele lui Iehova trebuia să fie justificat, și nici nu au cunoscut însemnătatea adevărată a Numeului Său mare.

10. Când Iehova a trimis pe Moise în Egipt acesta a avut un toiag în mână, care a corespuns simbolic timpului, când sau împlinit următoarele cuvinte ale lui Iehova: „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi”. (Psalm 110:2) Aceasta, în lumina împlinirii altor profeții stabilește, timpul, când marele Profet preumbrit de Moise a venit, și profeția va fi împlinită în măsură deplină. Acest timp a început în anul 1914. Numai aceia, care și-au păstrat neprihănirea față de Iehova, vor pricepe și vor prețui profeția aceasta.

11. Cum a ajuns Moise în Egipt, prima sa datorie a fost, ca să încunoștințeze pe Izraeliți. Aceasta a făcut-o când a făcut înaintea lor cele „trei semne”, pentru a-i convinge pe deplin, că Iehova l-a trimis, și că cuvintele pe care I le dădu, nu erau cuvintele sale ci solia de îndrumare de la Iehova. Când cu patruzeci de ani mai târziu Moise a făcut cunoscut profeția tratată aici, a spus Izraeliților, că Iehova i-a vorbit despre marele profet viitor: „Voi pune Cuvintele mele în gura Lui Și El le va spune toi ce-i voi porunci Eu”. (Deuteronomul 18:18) Împlinirea acestei manifestări profetice corespunde exact venirii Domnului Isus la Templu și la strângerea poporului de legământ al lui Dumnezeu la sine, ceea ce se împlinește de la anul 1918, d. Cr. De la acel timp încoace a învățat și a lămurit Cristos Isus, marele Profet, clasa Templului, și în felul acesta în mod cu totul deosebit i-a clarificat înțelesul Numeului „Iehova” și i-a arătat, că chestiunea principală discutabilă este Numele lui Iehova și că lucrul cel mai important este justificarea Numeului lui Iehova. Iehova a așezat cuvintele Sale în gura lui Cristos Isus, a marelui Profet, și acest mare Profet a lămurit și a instruit pe aceia, care fac parte din clasa unsă. Toate faptele dovedesc neîndoielnic, că împlinirea definitivă a profeției începe cu venirea Domnului Cristos Isus la Templul lui Iehova, și nu la sfârșitul domniei de o mie de ani.

12. Când la Rusalii Petru a citat cuvintele lui Moise, a dat clar de înțeles, că împlinirea mai mare a profeției va avea loc la a doua venire a lui Cristos. Isus a fost venit, a transmis iudeilor mărturia lui Iehova, a suferit și a fost omorât ca un păcătos și astfel, această parte a lucrului Său a fost terminat. Că El atunci era trimisul special al lui Dumnezeu, dovedesc cuvintele Sale proprii: „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl care m-a trimes, El însuși mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc”. (Ioan 12:49) Isus și-a mărginit mărturia Lui în timp ce era pe pământ, numai la iudei. El și-a îndeplinit însărcinarea, în măsură ce aceasta trebuia să se îndeplinească în acel timp, și atunci a vorbit Tatălui Său chiar înainte de moartea Lui: „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care mi-ai dat-o s-o fac”. – Ioan 17:14, 4.

13. Profeții lui Izrael au prezis suferințele lui Cristos, și le-a împlinit aceste, când a murit răstignit pe lemn. Despre aceasta spune Petru iudeilor: „Dar

Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, Cristosul Său va pătimi". (Fapte 3:18) Petru a vorbit acolo către urmașii naturali ai lui Avraam, cărora li s-a dat promisiunea, și la care a trimis mai întâi Dumnezeu pe Domnul Isus. (Fapte 3:25, 26) Întrucât Petru a știut evident, că din partea mai marelui Profet trebuia să se facă încă o lucrare, a avertizat pe iudei că ei sunt răspunzători pentru aceasta i-a îndemnat să se căiască și să „se mântuiască din mijlocul acestui neam ticălos". (Fapte 2:40) Atunci a explicat el ascultătorilor săi, că Iehova va trimite pe Domnul Isus Cristos, care atunci era în cer, și pe care cerurile trebuia să-l rețină până la timpul restatornicirii tuturor lucrurilor. (Fapte 3:19-21). Restatornicirea trebuia să înceapă cu aceea, ca să restatornicească adevărul poporului de legământ al lui Iehova; și unui adevăr mare pe care poporul Său de legământ a trebuit să-l învețe după venirea lui Cristos Isus la Templu, este înțelesul Numelui lui Iehova, a Celui Prea Înalt, și că scopul Lui cel mai mare este justificarea Numelui Său. Aceștia trebuie să învețe mai departe, că Cristos Isus ca unealta principală a lui Iehova în primul rând vine, ca să justifice Numele Tatălui Său. Dacă profetia rostită de Moise ar fi fost împlinită de Isus, când era pe pământ, atunci Petru nu ar fi avut nici un motiv să țină cuvântarea aceasta înaintea iudeilor, cum a făcut de fapt. Dacă însă împlinirea ar avea loc la sfârșitul domniei de o mie de ani, atunci nu ar fi fost nici un motiv ca să avertizeze pe poporul de legământ al lui Dumnezeu; cu mult înainte de sfârșitul domniei de o mie de ani vor fi făcuți toți aceștia stagiul lor de probă și vor fi pentru totdeauna cu Cristos Isus în Împărăția Lui. Să observăm, că cuvintele lui Moise, cum sunt citate de Petru, sună: „Un profet vă (desigur că aci este vorba de poporul de legământ al lui Dumnezeu, care trebuie să fie unit cu Cristos Isus în Împărăția Lui) va ridica Domnul, Dumnezeul vostru". Aceasta arată, că profetia împlinirea ei principală o are în legătură cu aceia care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu; și chiar dacă profetia s-ar referi la domnia de o mie de ani, și atunci aceasta ar fi numai o aplicare subordonată. Este adevărul, că toți oamenii în cursul domniei de o mie de ani a lui Cristos trebuie să asculte de legile Împărăției, pentru ca să câștige viață; profetia aceasta însă are o însemnătate eu totul alta pentru cei consacrați. Ea a fost scrisă îndeosebi spre binele acelor, care vor trăi pe pământ la sfârșitul lumii. (1Corinteni 10:11) Profetia își găsește aplicarea de la anul 1918 până ce întreaga clasă a Împărăției va fi unită pentru totdeauna cu Domnul Isus Cristos.

Se cere ascultare

14. Cum s-a spus mai curând în „*Turnul de Veghere*", Moise în unele părți a icoanei profetice formate de el a reprezentat pe Cristos Isus, și de altă dată a închipuit pe Cristos Isus și membrele corpului Său. Însă ca profet, care a preumbrit pe marele Profet al lui Dumnezeu, numai pe Isus Cristos îl închipuie. Aceasta se dovedește prin declarația lui Iehova, unde spune: „Să ascultați de el. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteala". (Deuteronomul 18:15,19). Când Petru a repetat această parte a profetiei, a zis: „Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi

nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului". (Fapte 3:23). Cuvintele din urmă arată că marele Profet, Isus Cristos, se va ivi ca Judecător și executor de judecată, și că toți aceia care nu vor asculta necondiționat de El vor fi nimiciți. De necesitate înseamnă aceasta că toți membrii unși ai lui Cristos trebuie să-I dea ascultare deplină, dacă doresc să fie găsiți probați definitiv și doresc să primească nemurirea. Isus Cristos a venit la Templu, ca să judece, și execută această judecată, ca Unsul și încredințatul legal al lui Iehova. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului”. (Ioan 5:22,27). Judecata în Templu începe cu Casa lui Dumnezeu, cu poporul de legământ al lui Dumnezeu: „Căci suntem în clipa, când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1Petru 4:17) Cuvintele lui Petru arată aici cu totul clar, că unii consacrați se vor codi ca să asculte de Evanghelic. Dintre aceștia unii au tras concluzia, că dacă cineva odată o fost primit în Templu și a fost uns, este deja scutit de altă judecată. O astfel de concluzie desigur, că este greșită. În psalm 11:5 stă scris „Iehova încearcă pe cel drept”. (Ps. 11:4,5) Faptul în sine, că mâna lui Moise s-a făcut leproasă este o profecie și în mod simbolic spune, că neascultarea este un păcat și conduce la moarte, și că singura cale și vindecare dintr-o astfel de boală mortală, este ascultarea desăvârșită și necondiționată. (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 Aprilie 1933). Deci după ce cineva a fost adus în Templu și a fost uns, ar ajunge în nimicire prin moartea a doua, dacă ar săvârși păcat prin neascultarea intențională de marele Judecător și Profet, Cristos Isus. Aceasta este o dovadă pe mai departe, că profetul cel mare preumbrit de Moise, este numai Isus Cristos și nu cuprinde și pe membrii corpului Său. Aaron în lucrarea lui Moise a fost părtaș pentru punerea mărturiei lui Iehova și prin aceasta preumbrește accentuat pe membrii corpului lui Cristos și arată că aceștia sunt o parte a servului, dar nu o parte marelui Profet. Membrii corpului nu au puterea, ca să judece alți membrii ai corpului lui Cristos.

„Stăpânirile Înalte”

15. În cuvântarea lui către adunare a zis apostolul Pavel: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L războvească și să pedepsească pe cel ce face rău. (Romani 13:1-4) A fost o vreme, când chiar și consacrații au crezut, că „stăpânirile înalte” ar fi stăpânirile pământești. Cei ce sunt lămuriiți acum despre acest punct știu că aceasta nu este așa, ci mai mult Iehova, și marele funcționar al Său Isus Cristos, căruia i s-a predat toată judecata, sunt „Stăpânirile cele mai Înalte”; și că toți consacrații

trebuie să se dovedească ca ascultători față de Cristos, înainte să fie primiți ca fiind încercați și să fie luați în Împărăție. În legătura aceasta să observăm cuvintele profeției: „Și se va întâmpla” Când se va întâmpla aceasta? Desigur, că pe vremea când Isus Christos, marele Profet și Judecător este în Templu ca se judece. Ce trebuie să se întâmple atunci? „Și oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului.” (Fapte 3:23). Aceasta înseamnă desigur, că fiecare membru a corpului lui Cristos, după ungerea lui trebuie să dovedească ascultare deplină Capului Său, Cristos Isus, ori va trebui să moară. Aceasta este arătat clar prin nimicirea lui Core, care s-a răsculat împotriva adevărului, dat de Iehova lui Moise. (Genesa 16:1-33) Cazul cu Core și răscoala lui este amintită de Iuda, pentru a arăta că există consacrați lui Dumnezeu, care vor pieri, cu toate că au fost odată luminați, (Iuda 11). Din pricina cunoștinței lor mai bune și privilegiului lor mai mare, răspunderea pusă pe unși trebuie să fie cu mult mai mare, decât răspunderea oamenilor din cursul domniei milenare; partea cea mai importantă a împlinirii acestei profeții se referă astfel la timpul, când Cristos Isus este în Templu să facă judecată și în timp ce această judecată este în curs asupra Casei lui Dumnezeu.

16 Alte texte scripturale și faptele bine cunoscute fac acum clar, că în cursul prezenței Domnului în Templu pentru judecata, sunt între consacrați unii care refuză să asculte de El, și pe clasa aceasta numește El „serv rău”, pe care Domnul „îi v-a tăia în două” (Matei 24:48-54); pe mai departe există unii care vor apuca o cale cu totul opusă celei stabilite de Iehova și vor pune curse, ca să prindă pe alții. Cei ce în acest fel devin nelegiuți și pun curse, erau cândva luminați și erau moștenitorii Împărăției. „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 13:41,42). În timp ce Domnul Isus marele Profet și Judecător se află în Templu, „omul fărădelegii, fiul pierzării” se v-a descoperi, deoarece refuză ca să dea ascultare marelui Profet: acești oameni vor fi nimiciti, deoarece nu au primit iubirea adevărul. – 2Tesaloniceni 2:1-10.

Mărturia Lui

17. Moise a fost trimis în Egipt ca să transmită mărturia lui Iehova și mai marele decât Moise, Cristos Isus a fost trimis în lume, ca în același fel să predea mărturia lui Iehova. Aaron a întovărășit pe Moise și luat parte în predarea mărturiei și în aceasta dădu el o ilustrație sau o umbră a rămășiței care în timpul prezent a fost făcută un martor a lui Iehova. Iehova a predat mărturia Sa lui Cristos Isus și l-a îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea: pentru aceasta stă scris, că este mărturia lui Isus Cristos. Isus Cristos nu a primit mărturia de la oameni, ci de la Tatăl Său. (Ioan 5:34; Apocalips 1:1,9) Cristos Isus este servul ales al lui Iehova și rămășița credincioasă de pe pământ, ca membrele corpului Său, constituie „picioarele Sale” cărora li s-a predat mărturia lui Cristos Isus. (Isaia 42:1-6; 52:7; Apocalips 12:17). Ca membrele corpului lui Cristos, rămășița stă sub

comanda nemijlocită a Capului, Cristos Isus, trebuie să dovedească ascultare deplină față de El.

18. Dat fiind că apostolul și-a îndreptat cuvintele, exclusiv numai către aceia care sunt din corpul lui Cristos, cărora li s-a predat mărturia lui Isus Cristos, a scris: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup”. (2Corinteni 5:10, *A.R.V.*). Acest lucru nu înseamnă imperfecțiunile care apar în organism de carne; ci textul acesta evident că înțelege lucrurile, care sunt săvârșite de o creatură ca un membru a corpului lui Cristos și prin urmare sunt săvârșite „în trup”, și dovedește, că rămășița trebuie să aibă grijă, ca să urmeze cuvintele sau poruncile Domnului Isus Cristos. Între legile lui Dumnezeu date prin mijlocirea lui Moise, adulterul a fost pedepsit cu moarte. (Exod 20:14). Membrii corpului lui Cristos constituie pe femeia lui Cristos. Adulterul în înțelesul mai înalt al acestui cuvânt, este o relație nepermisă între un membru în corpului lui Cristos și între organizația lui Satan. (Iacob 4:4). Dacă un membru al corpului lui Cristos face un compromis cu organizația lui Satan și după această procedură nepermisă se întâmplă în vreme ce membrul din chestiune este în corpul lui Cristos, prin aceasta se naște o călcare a legii lui Cristos, ce trebuie să fie pedepsită cu moartea. Nici unul din cei ce fac parte din rămășiță să nu gândească, că poată să ducă o viață destrămată sau nepăsătoare, pentru că se găsește în corpul lui Cristos. Voința lui Dumnezeu exprimată clar prin Cristos Isus se poate acum cunoaște, și fiecare din corp trebuie s-o observe cu atenție și s-o urmeze cu sânguință. Se cere credincioșie neîmpărțită pentru Iehova și Cristos Isus, și numai unii ca aceștia din rămășiță au promisiunea și siguranța vieții. Porunca marelui Profet, de cea mai mare importanță pentru rămășiță, sună: „Fi credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apocalips 2:10, *A.R.V.*) O neglijență sau codire de a da mărturia lui Isus Cristos ar dovedi necredincioșie din partea oricărui membru al rămășiței.

Ordinea în lucru

19. Moise după sosirea lui în Egipt a instruit mai întâi pe Izraeliți, și după aceea a transmis mesajul Faraonului și sftenicilor săi care îl înconjurau, care în umbră nu reprezentat pe Satan și reprezentanții văzuți și nevăzuți ai acestuia. Când Cristos Isus a venit la Templu ca să judece, mai întâi a adunat pe aceia, care până la acest timp s-au dovedit credincioși, la sine și le dădu explicare despre Iehova. Înainte de venirea lui Moise în Egipt, Izraeliții nu au cunoscut încă pe Cel Prea Înalt sub numele de Iehova: și înainte de venirea mai marelui decât Moise la Templu, urmașii consacrați ai lui Cristos Isus nu au cunoscut înțelesul și importanța numelui lui Iehova: acum sunt clarificați despre aceasta. În timpul trecut urmașii lui Cristos au crezut, că datoria lor primordială ar fi ca să accentueze învățătura prețului de răscumpărare, pentru ca oamenii, să fie scăpați de moarte. Acuma unșii știu, că învățătura cea mai mare a Scripturii este Împărăția, deoarece

Împărăția justifică Numele lui Iehova; și ei știu mai departe, că chestiunea mare ce așteaptă deciziune este justificarea Numelui lui Iehova. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova”, ca în aceasta să justifice Numele Său. În ziua aceasta așează Iehova pe tron pe Împăratul Său și aceasta semnaleză sfârșitul domniei neînterupte a lui Satan și prin urmare sfârșitul lumii. Această veste bună însuflețește inima tuturor, care iubesc dreptatea: pentru aceasta dă mai marele decât Moise, Cristos Isus acestora porunca hotărâtă și răsunătoare clar: *„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. – Matei 24:14, A.R.V.*

20. Aceasta nu înseamnă simplu numai Evanghelia despre „Cristos Isus și, el răstignit”, ci se spune aici: *„această Evanghelie”*, și aceasta înseamnă vestea bună, că Împărăția a sosit, și că Iehova acum își va face un Nume. Chiar acesta este scopul pentru care mai marele decât Moise, întemeiază Împărăția. Nici unul care rămâne în corpul lui Cristos și primește cununa vieții, va putea ține această poruncă mare. Toți credincioșii vor fi bucuroși să aibă acces la vestea de bucurie și o vor vesti solemn lumii ca o mărturie: ei vor transmite vestea de bucurie oamenilor cu bun simț și vor avertiza pe organizația lui Satan. Aceasta este porunca Domnului, și organizația lui Satan înainte de nimicirea ei definitivă trebuie să primească o prevestire de acest fel, chiar așa precum Moise și Aaron au avertizat pe Faraon și pe sfetnicii lui de aproape.

21. Evenimentele din anii din urmă corespund exact profeției cum este explicată aici. În cursul anilor de la 1919 până la 1922 Domnul a adunat pe poporul Său în Templu, și le-a dat lor lumina conform voinței Tatălui Său. Ceva mai târziu a văzut clasa Templului că există două organizații, și a observat, că Împărăția s-a născut. După ce clasa Templului a fost luminată cu cunoștință și i s-a lămurit datorința, credincioșii cu bucurie s-au pus la lucru, ca să vestească lauda lui Iehova și să facă cinste Numelui Său. „În Templul Lui totul zice mărire!” (Psalm 29:9) Acuma este ziua pentru a vesti Numele și lucrările lui Iehova, și fiecare credincios trebuie să facă exact aceasta, (Isaia 12:4-6) Cei neascultători și-au întors spatele. În urma acestui fapt s-a făcut o mare despărțire între aceia care afirmă că s-au consacrat iar aceasta despărțire a avut loc de la venirea Celui mai mare decât Moise la Templu și după aceea. Toți cei ce au primit chemarea pentru Împărăție, și-au jertfit dreptul lor de a trăi ca și creaturi omenești; însă de la timpul de când mai marele decât Moise a apărut în Templu, de atunci, „mai bună este ascultarea decât arderea de tot”. Când Domnul a poruncit poporului Său ca să vestească mărturia Împărăției Sale și să cotopească pe organizația lui Satan cu această mărturie, atunci s-au ivit între consacrații unii, care s-au răsculat și au refuzat ca să asculte. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi”, și aceasta se pedepsește cu moarte. (1Samuel 15:22, 23; Galateni 5:20; Efeseni 5:5) Unșii ascultând de porunca Celui mai mare decât Moise — trebuie să pășească înainte cu bucurie. Numai ascultare deplină va face destul cerințelor.

22. Moise a organizat pe Izraeliți ca o oaste militară și i-a scos în marș din Egipt. Cristos Isus mai marele decât Moise a adunat oștirea lui Iehova pe muntele Sion. Acolo apare El, pe calul Său drept de război, arătând simbolic, că cauza Lui este dreaptă. Organizația Lui credincioasă Îl urmează în cauza aceasta dreaptă. Lucrul acestor credincioși trebuie să fie curat și drept și să rămână așa, dacă doresc să rămână în organizația Domnului. Nepăsare, șovăire sau neglijarea îndatoririlor ar caracteriza pe unii ca aceștia ca neascultători și neascultare înseamnă nimicire. În armata Domnului nici unul din credincioși nu poartă cugetul de o oarecare învoială cu dușmanul. Este o luptă care va justifica Numele lui Iehova. Mai marele decât Moise poruncește acum: celor de pe pământ a oștirii Sale, ca să laude pe Iehova cu glas ridicat, în timp ce cotopește pe organizația lui Satan cu mesajul, că lupta este aproape, și că organizația lui Satan în lupta aceasta va fi nimicită și Numele lui Iehova va fi justificat. Mărturia și vestea trebuie să fie răspândite atât timp, până când dușmanul va fi învins cu desăvârșire. Fiecare care face parte din rămășița credincioasă, va asculta de porunca lui Christos a Profetului mai mare decât Moise. Fără să se țină seama de starea de mizerie în care zac popoarele de pe pământ, mărturia lui Iehova trebuie să meargă mai departe înainte, cum o rânduieste El aceasta. Poate să fie de lipsă pentru membrii rămășiței credincioase, ca să locuiască în corturi sau în căsuțe făcute pe camioane — și asemenea războinicilor — să umble din ținut în ținut, în timp ce preamăresc Numele și onoarea Celui Prea Înalt și a Împărăției Sale. Aceasta armată fericită este aceea, care vestește acuma ziua liberării prin Împărăția Celui Prea Înalt.

Conținutul principal

23. Este de observat clar, că Moise ca profet a fost o icoană a lui Cristos Isus, a marelui Profet al lui Dumnezeu. Când Isus era pe pământ a împlinit profeția în măsură mică. Acest mare profet a adunat la sine pe frații Lui, care sunt unșii lui Iehova: pentru aceasta îndemnul din profeție este îndreptat exclusiv numai către aceștia, întrucât Dumnezeu a ridicat în mijlocul fraților lui Isus un Profet preumbrit prin Moise. În cursul domniei de o mie de ani a lui Cristos oamenii de pe pământ nu vor fi frații lui Cristos, ci copiii Lui, dacă îi vor fi ascultători. „*Turnul de Veghere*”, cărțile și literatura asemănătoare nu vor mai fi folosite în timpul domniei milenare a lui Cristos, ca să învețe pe oameni. Aceste mijloace de ajutor sunt pentru folosința prezentă. Toți aceia, care în timpul domniei milenare a lui Cristos vor câștiga viață, trebuie să asculte de legile Sale. Aceasta însă nu dă de înțeles nicidecum, că profeția tratată aici s-ar referi la domnia milenară a lui Cristos. Gloatele lui Gog și însuși Diavolul numai după aceea vor fi stârpiți, după ce Cristos Isus a predat Împărăția Tatălui Său. (Apocalips 20:7-10) Profeția acuma este anume îndreptată către poporul de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ. Membrii rămășiței credincioase vor cunoaște acuma și vor prețui faptul, că toate aceste lucruri au fost scrise de mai înainte în spre folosul lor; și dacă ei văd aceasta, vor fi mângâiați și speranța lor se va întări, și vor continua să ducă cu bucurie lupta până la sfârșit. Ei se bucură în mare măsură pentru aceea, că ei sunt

în legătură cu „Mai marele decât Moise”, care va Justifica Numele mare al lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cine este autorul textului explicat aici și a tuturor profețiilor drepte? Ce se poate spune despre aplicare de odinioară a acestui text?
2. Explică expresiunea „profet”. Dă un exemplu.
3. Când, unde și de cine au fost rostite cuvintele acestui text? Explică în scurte cuvinte, de ce în loc să mai locuiască în Egipt, erau în părțile acelea pe vremea aceea. Ce obiect a avut cuvântarea lui Moise? Când și unde i s-a spus lui Moise, că Iehova la timpul Său stabilit va ridica un profet?
- 4,5. Explică întrebarea pusă lui Ioan Botezătorul: „Tu ești profetul?” În cuvântarea ținută la Rusalii, dădu oare Petru de înțeles, că profeția aceasta a fost împlinită de Isus în timpul serviciului Său de pe pământ?
6. Care era starea Izraeliților în Egipt și ce a făcut Iehova pentru ei prin Moise? Explică dacă Isus ca om a împlinit profeția aceasta în rolul de Eliberator, Legiuitor și Judecător.
7. Cum putem stabili timpul, când va ridica Iehova pe mal marele Profet preumbrit de Moise? Pentru ce se poate face aceasta în acest fel! Cum a procedat Moise, când a ajuns în Egipt? Ce se arată prin aceasta?
8. Explică, dacă opera lui Cristos în cursul domniei milenare va corespunde la ridicarea profetului mai mare decât Moise.
9. Când și cum se explică profețiile și când se înțeleg potrivit? Care este scopul profeției? Care a fost scopul, pentru care Iehova a trimis pe Moise în Egipt, ca cheie pentru înțelesul potrivit a profeției despre mai marele decât Moise?
10. Cine ar putea ști faptul și timpul împlinirii profeției cu privire la profetul mai mare decât Moise? Cum se va întâmpla aceasta?
11. Arată Împlinirea cuvintelor: „voi pune cuvintele Mele în gura lui și el le va spune tot cei voi porunci Eu.”
12. Ce a spus Petru după Rusalii despre Isus și despre aceea, ce a împlinit Isus din scopul lui Iehova și care va fi împlinirea mai mare a acestei profeții?
13. Cum găsec aplicare Fapte 2:40 și 3:19-21? Când este a se aplica textul amintit mai în urmă? Explică pentru ce numai la un astfel de timp ar putea avea împlinirea.
- 14 Cum arată Deuteronomul 18:15,19 și Fapte 3:23, că Moise ca profet numai pe Cristos Isus L-a preumbrit? Care este învățătura aici pentru membrii unși ai corpului Său? Arată aici înțelesul mâinii leproase a lui Moise, și care este unicul leac pentru aceasta.
- 15,16. Care este înțelesul adevărat al cuvintelor „Stăpâniri Înalte?” Care este aplicarea potrivita a Fapte 3: 23. Arată armonia totodată cu Iuda 11? Ce scop urmăresc cuvintele lui Iuda (11) în versul acesta a epistolei sale? Cum este relația dintre luminarea și responsabilitatea subliniată din nou? Explică existența clasei „servului rău”, pe timpul și de la timpul venirii Domnului la Templul Său.

17. Explică atitudinea rămășiței, care o aduce în mod deosebit sub conducerea lui Isus Cristos.

18. Cum se aplică 2Corinteni 5:10? Arată mai departe aplicarea simbolică a legii lui Dumnezeu date prin Moise despre adulter și pedeapsa pentru acest păcat. Cum se aplică aceasta în timpul prezent cu privire la transmiterea mărturiei lui Isus Cristos?

19-21. Compară procedura lui Moise când a venit în Egipt cu ceea ce a făcut mai marele decât Moise, când a venit la Templul Său. Ce înțelegere pe mai departe cu privire la învățătura face capabili pe consacrați ca să înțeleagă privilegiul și răspunderea lor în timpul prezent?

22. Aplică icoana profetică a lui Moise, care a organizat pe Izraeliți și i-a scos din Egipt. Numai cum pot aceia de pe pământ, care ocupă un loc în oștirea Domnului, să se folosească de fapt de privilegiul lor și să fie conștienți de răspunderea lor?

23. Când și în ce mod se împlinesc Fapte 3:22?

ORGANIZAȚIE DE SERVICIU

Întrucât orașul Chicago este una dintre cele mai importante centre a Statelor Unite, Societatea a trimis acolo pe fratele Orrel, ca să instaleze un cămin stabil pentru pionieri și ca să conducă serviciul de campanie. Corespondențe ce urmează se pare să fie de o importanță suficientă, pentru a fi publicată spre cunoștință.

Iubite frate Rutherford!

În grupa engleză din Chicago, sunt astfel de împrejurări, care sunt dăunătoare pentru activitatea organizației de aici a lui Iehova și pentru propășirea acelor care sunt în legătură cu ea. Unii din aceia, care constituie comitetul de serviciu și alții care din partea grupei au fost aleși ca vorbitori, de fapt nu sunt în armonie cu campania pentru Împărăție, cum se prezintă în „*Turnul de Veghere*” și în *Informatoarele* departamentului de serviciu. Cu toate că nu sunt direct contrarii Împărăției, totuși există o lipsă de conlucrare din inimă din partea lor, ceea ce se poate privi ca o opunere nepăsătoare. Vorbitorii sunt evazivi în această chestiune și evită în mod constant problema, cum este arătată în articolele „*Tunului de Veghere*”. Ei nu sunt plini de râvnă, ci mai mult zăbovitori, când este vorba de ceva în legătură cu serviciul.

Unul din vorbitori încontinuu a vorbit despre chestiuni, care au a face cu dezvoltarea caracterului, tratat în volumul al șaselea. Obiectul lui între altele era „*Suferința pe cruce*”; aceasta a fost obiectul lui în trei ocazii și ca exemplu a explicării sale s-a folosit de o nedreptate de care a avut parte o soră; și el a zis, că ar dori ca nădejdiile lui cu privire la gloriificare să fie atât de bune ca a sorei. Acest frate este cu totul lipsit de prevederea să înțeleagă chestiunea de discuție dinaintea

sa. El nu prea umblă la lucru, ci numai ocazional câte odată și prin urmare este cu neputință ca să aibă un interes viu față de lucrarea Împărăției din prezent. Acestui frate i s-a încredințat și răspunderea ca să instruiască pe tineri. Un frate, care mereu se ocupă cu idei care nicidecum nu sunt în armonie cu adevărul prezent, poate să rămână și mai departe vorbitor sau să ocupe poziție de încredere?

Comitetul de serviciu în realitate nu este comitet de serviciu. Lucrează cu totul după liniile de conduită a „comitetului executiv” învechit și nu se ocupă în principal cu împrejurările serviciului. Luat precis, atenția și-o îndreaptă spre chestiunile de local, asupra lucrului comitetului de ajutorare, asupra localurilor de toaletă și odihnă și cafea. Misiunea esențială a organizației Împărăției, de a da năvală Diavolului și agenților săi cu prevestirea și a atrage atenția poporului asupra mijloacelor de vindecare a lui Iehova, așa se vede că pentru comitetul de serviciu este numai o chestiune de puțină importanță. Aceasta se referă la comitetul de serviciu ca întreg, cum se poartă în general față de lucrul pe care-l are. Anumiți membrii ai comitetului de serviciu sunt în mai deplină armonie cu lucrarea Împărăției, atât timp însă până când comitetul are și alți membrii, care nu i-au parte cu sârguință la campania de serviciu, este foarte greu pentru comitetul de serviciu, ca să activeze în direcție potrivită.

Eu pun mai multe întrebări. Te rog răspunde-mi la fiecare întrebare.

Pregătirea căminului de pioneri face progrese bune. Sunt aici douăzeci și unu pioneri și aceștia în fiecare zi împlătesc cartierul comerțului mare a orașului. De fapt în edificiile mari și înalte au unele pățanii foarte interesante cu funcționarii executivi ai marilor întreprinderi. Aproape toți ascultă mărturia. Toți au auzit mărturia prin radio și cei mai mulți se opun Împărăției; dar sunt mulți între ei, care primesc pe martori și le dă dreptul să umble în birouri să pună mărturie. Ți-ar cauza desigur bucurie să vezi oastea aceasta, deoarece fără îndoială sunt o grupă de războinici.

Iehova să te binecuvânteze cu bogăție.
Stăruind în iubire.

Gene Orrell.

Iubitul meu frate Orrell!

Am primit scrisoarea ta pe care ai scris-o la îndemnul lucrătorilor sânguincioși ai grupei Chicago. Tu îmi ceri sfatul cu privire la unele chestiuni pe care mi le-ai comunicat și eu voi încerca să fac aceasta.

Domnul nu se uită la persoană și copii Lui asemenea nu trebuie să privească la persoane. Împrejurarea că cineva timp de mai mulți ani a trăit în legătură cu poporul lui Dumnezeu, nu poate fi un motiv ca să i se acorde mai multă atenție ca unuia, care numai acum nu de mult a venit la cunoștința adevărului. Se

cere ca să asculte de poruncile lui Dumnezeu, fără să se țină seama că creaturi ce pot să cugete, să zică și să facă.

În cursul lucrului Ilie a adunării noi toți am fost convinși că jertfa de răscumpărare este învățătura cea mai esențială a Bibliei și că datoria noastră principală ar fi fost și ar fi ca să ne pregătim la aceea, ca să luăm parte cu Christos Isus în Împărăția Lui și mai târziu să-i dăm mână de ajutor de a administra binecuvântările Împărăției; și că lucrul nostru principal în pregătirea de acest fel ar consta în aceea, ca să vorbim despre dezvoltare de caracter și să-l dezvoltăm noi înșine. Lucrul Ilie s-a sfârșit în 1918. Orice încercare de a continua și după acest timp lucrul Ilie ar însemna ca și când am dori să dăm viață din nou unui lucru mort și prin urmare nu ar fi în armonie cu Domnul.

În anul 1914 s-a născut Împărăția. Cu trei ani și jumătate mai târziu Christos Isus a venit la Templul lui Iehova și a început ca să adune la sine pe aceia care au primit chemarea pentru Împărăție; și pe aceștia i-a judecat, pentru ca cei bine plăcuți să poată aduce lui Iehova jertfe îndreptate.(Maleahi 3:1-4). Cei bine primiți au fost luați în organizația Templului, ei au fost unși și li s-a dat o slujbă; și după aceea în mod progresiv li s-a dat explicații pe mai departe, deoarece ei sunt învățați de la Dumnezeu prin Christos Isus, Capul Templului. Poporul lui Dumnezeu nu înainte de 1922 a înțeles, că Christos Isus este în Templu, cu toate că înainte de vremea aceasta i-a învățat deja în Templu. Deci mai târziu s-a întâmplat, că au primit cunoștință despre Numele lui Iehova.

După aceasta Domnul a dat poporului său o cunoștință despre organizația Lui și despre organizația dușmanului, Satan. Așadar noi am înțeles că unica chestiune de discuție pusă înaintea întregii creațiuni este justificarea numelui lui Iehova și că lucrul principal al poporului credincios al lui Dumnezeu de pe pământ constă în aceea, ca să pună mărturie pentru Împărăție. Noi știm, că învățătura cea mai importantă și mai mare a Bibliei este Împărăția, care va justifica Numele lui Iehova.

Rezidirea Sionului a început în anul 1914,când Iehova a trimis pe Domnul Christos Isus ca Împărat; și mai târziu s-au născut copiii Sionului; și acum vedem că toți fiii Dumnezeu născuți de femeia sa Sion sunt în Templu și sunt învățați de Dumnezeu prin Christos Isus.(Isaia 54:13). Domnul a declarat poporului său că cei din clasa Templului sunt un popor ales pentru Numele său, că lucrul lor constă în vestirea adevărului, anume de a face cunoscut Numele și Împărăția lui Iehova și a da în știre organizației dușmane răzbunarea sa. Oastea Templului sunt martorii lui Iehova de pe pământ și acestora le-a transmis Iehova mărturia lui Christos Isus; ei au fost trimiși ca să facă cunoscut vestea Împărăției înainte de Armagedon.(Apocalips 12:17). Nimeni nu-și poate păstra neprihănirea înaintea lui Iehova dacă nu-și împlinește partea legământului, încât cu bucurie ascultă de poruncile Domnului, îndeosebi de porunca de a predica această Evanghelie a Împărăției.(Matei 24:14). Iehova a dat poporului său numele nou, anume Martorii lui Iehova și i-a trimis să fie martorii Lui; nici unul nu ar fi bine plăcut Domnului, dacă ar fi nepăsător sau căldicel față de lucrul Împărăției. Dacă oricine acum

continuă să dezvolte caracter, adevărul prezent să-l nesocotească și să neglijeze sau să fie indiferenți în a face cu râvnă serviciu la Templu, atunci aceasta este o dovadă, că acela nu este născut de Domnul Dumnezeu și nu este un lucrător al Templului și că Templul nu este pentru el. Unul ca acesta să nu fie pus să țină vorbiri, să conducă studii în grupă sau să organizeze serviciul grupei.

Cu totul sigur Iehova are o organizație pe pământ, deoarece El toate lucrurile le face în ordine. Deja de mai mulți ani a folosit El, Societatea Turnul de Veghere Biblie și Tractate. Numai o singură clasă de oameni există pe pământ care fac lucrul Lui și pe aceasta o numim „Societate”, care înaintează sub conducerea Societății Turnul de Veghere Biblie și Tractate și răspândește publicațiile „Turnului de Veghere” și manifestarea voinței lui Dumnezeu cu privire la popoarele de pe pământ. Aceste sunt singurele scrieri, care vestesc Împărăția. Timpul a sosit când adunarea a ajuns la unitatea amintită de apostolul Pavel în Efeseni 4:11-14; și astfel membrii fiecărei grupe ale poporului lui Dumnezeu de pe pământ vor lucra în deplină armonie și vor ține în minte că scopul principal nu este dezvoltarea de sine sau de caracter, pentru a fi pregătit să ocupe un loc în cer, deoarece aceasta este cu neputință și nu este poruncită de Domnul. Dimpotrivă chestiunea cea mai înaltă și importantă este justificarea Numei lui Iehova și ascultare față de poruncile sale, întrucât se vestește ceea ce a fost poruncit.

Prin urmare, nici unul care nu este în deplină armonie și deplină înțelegere cu serviciul din casă în casă și predicarea Evangheliei, oricând i se dă ocazia și care nu i-a parte cu râvnă în acest serviciu, nu poate să fie promovat ca un membru a comitetului de serviciu sau altcum să ocupe o slujbă oarecare într-o grupă sau organizație locală. Nimeni să nu fie ales de grupă ca să țină o vorbire sau să conducă un studiu, care nu este activ cu sârguință în serviciu și nu sprijinește cu căldură lucrarea aceasta care se face în Numele lui Iehova. Dacă un vorbitor ar stăruii în aceea, ca să vorbească despre dezvoltare de caracter, cum s-a întâmplat aceasta în cursul perioadei Ilie a adunării și dacă în același timp ar nesocoti adevărurile prezente, cum sunt tratate în publicațiile „Turnului de Veghere” sau le-ar trata cu ușurință, dacă ar fi căldicel sau nepăsător, sau ar combate lucrul de serviciu, sau nu ar lua parte activă zeloasă la lucru și ar îndemna și pe alții să facă aceasta, atunci prin aceasta ar servi dovada, că nu este învățat din partea lui Dumnezeu. Unul ca acesta în nici o împrejurare să nu fie numit de grupă să țină o vorbire sau să conducă un studiu. Dacă membrii unei grupe ale poporului lui Dumnezeu s-ar supune educației cuiva care în felul aceasta nesocotește adevărul prezent, atunci aceasta ar fi o violare a legământului lor cu Domnul, întrucât ar asculta mai bucuros de oameni decât să fie ascultător lui Dumnezeu.

Dacă comitetul de serviciu nu este cu toată inima pentru serviciul de pe teren și nu este pentru el cu toată inima, atunci imediat trebuie organizat din nou și în comitetul de serviciu să fie aleși frați, care activează cu zel și sârguință și ajută și sprijinesc serviciul, de a prevesti ziua răzbnării Dumnezeului nostru și de a vesti Împărăția Lui. Toți servii grupei ca o unitate trebuie să fie activi în serviciu în armonie și cu zel.

Eu am compus o declarație, care – cum cred – exprimă în scurte cuvinte concluzia scripturală. O trimit împreună cu scrisoarea aceasta și propun ca grupa să voteze; și toți care sunt născuți de Dumnezeu și sunt învățați de El, fără îndoială vor sprijini declarația. Atunci grupa să fie organizată din nou, întrucât se va alege un comitet de serviciu, care este în armonie deplină și care progresează cu toată puterea cu lucrul. Chicago este în mijlocul unei vaste populații și o mare răspundere zace acolo asupra martorilor lui Iehova. Măinile voastre să nu slăbească și lucrul să nu fie împiedicat din frică, că s-ar putea cineva înlătura, care mult timp a fost privit ca proeminent în poporul lui Dumnezeu. Aceasta nici de cum nu înseamnă o împărțire a poporului lui Dumnezeu. Dimpotrivă, înseamnă o asociere mai cordială a tuturor aceluia, care aparțin Templului. Timpul a sosit ca cei căldicei, nepăsători și contrari să meargă pe calea lor, pentru ca aceia, care într-adevăr sunt devotați Domnului să poată progresa neîmpiedicați în lucrul lor pentru Împărăție executat cu însuflețire.

Întrebările le-am răspuns pe fiecare în parte și lista de întrebări o trimit cu scrisoarea aceasta. Citește scrisoarea aceasta grupei și spune membrilor grupei, că îi iubesc foarte mult și le doresc cele mai bune.

În iubire cordială și cu cele mai bune dorințe rămân:
Al vostru frate și serv din îndurarea Lui

Semn. J.F. Rutherford.

DECLARAȚIE

Grupa martorilor lui Iehova în Chicago care sunt adunați la o adunare organizată după instrucțiuni, ține de potrivit și la timp ca să exprime următoarea explicație și declarație, pentru ca să nu mai existe nici un motiv pentru o înțelegere greșită și noi am dori să înaintăm în armonie, ca să executăm lucrul încredințat nouă de Domnul.

Noi avem deplină apreciere față de răspunderea grea, care zace asupra tuturor aceluia care cu sinceritate și în adevăr au primit Numele nou pe care Iehova l-a dat unșilor săi; și noi trebuie să dăm ascultare deplină poruncilor lui Iehova și ca martorii Lui să împlinim legământul nostru. Noi suntem responsabili față de Iehova și nu față de vre-un om. Noi nu voim să ne punem la discuție cu aceia, care sunt de altă părere; și nu voim nici aceea ca să avem ceva cu aceia, care față de lucrul Împărăției pe care Domnul lasă acum să se facă pe pământ, au o atitudine căldicică, nepăsătoare sau dușmănoasă. Alții pot să apuce o cale chiar așa cum le place, noi însă suntem hotărâți din îndurarea Sa să servim lui Iehova și Împărăției Sale, cu credincioșie.

Pentru noi Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă exact ceea ce spune, anume că Iehova este Cel Prea Înalt; Hristos Isus este Regele și domnia Lui a început; că El de la anul 1918 este în Templul lui Iehova și a judecat și judecata aceasta a

început de la Casa lui Dumnezeu; mai departe că aceia, care la judecata Templului au fost găsiți primiți, au fost aduși în Templu, unși și însărcinați ca să activeze ca martorii lui Iehova ; și acestor martori li s-a prescris cu totul precis, ca să vestească adevărul că Împărăția lui Dumnezeu de sub Christos a sosit, că aceasta este ziua răzbunării Dumnezeului nostru și că lucrul actual al unșilor lui Dumnezeu încredințat, constă în vestirea Numelui lui Iehova și mai departe că anumita și esențiala chestiune de discuție este justificarea Numelui lui Iehova.

Partea văzută a organizației lui Iehova este Societatea de Biblie și Tractate, care constă din aceia care sunt unși de Iehova și de care se folosește. Iehova folosește Societatea de Biblie și Tractate ca pe o unealtă, ca să transmită poporului său adevărurile prezente. Adunarea lui Dumnezeu, a lui Christos este o unitate și prin urmare toți membrii sunt învățați de Dumnezeu și trebuie să conlucreze în pace și armonie și cu zel să servească pe Dumnezeu în spirit și în adevăr; nimeni nu-și poate păstra neprihănirea față de Iehova și să primească aprobarea dumnezeiască dacă nu este devotat pe deplin lui Dumnezeu și Împărăției sale.

Deci declarăm, că nu dorim ca pe mai departe să ne contrazicem cu Dumnezeu și să călcăm însărcinarea primită de la Dumnezeu, întrucât vom alege bărbați, ca să țină vorbiri înaintea grupei sau să conducă studii, sau să servească ca membrii a comitetului de serviciu, sau să îmbrace vre-o oarecare slujbă în grupă, numai atunci când unul ca acesta recunoaște, că este în armonie deplină cu această declarație și cu literatura Turnului de Veghere; și că el sprijinește cu zel lucrul predicării Evangheliei din casă în casă și el însuși i-a parte vioi și încurajează și pe alții să facă aceasta. Pentru aceasta voim să organizăm din nou comitetul de serviciu a grupei și înainte ce am alege pe cineva ca un membru al comitetului de serviciu sau numim pe cineva ca să țină o vorbire în fața adunării, sau numim pe cineva ca să facă o slujbă oarecare pentru grupă, mai întâi fiecăruia îi vom pune întrebarea dacă este în armonie cu ceea ce se spune în declarația aceasta, sau punem alte întrebări asemenea. Oricare cine nu este în armonie cu această declarație nu posedă capacitatea prescrisă de scriptură, ca să servească în grupa aceasta în ceva calitate.

Ca și copiii ai lui Dumnezeu, care suntem născuți de la organizația Lui și învățați de El, nu voim să mai pierdem nimic timp, ca să ascultăm de părerile oamenilor. Noi vom locui împreună în pace și ne vom bucura că vom primi învățătura de la Dumnezeu și că vom avea ocazia ca să servim Lui și intereselor Împărăției cu credincioșie; și aceasta voim s-o facem, pentru ca să ne păstrăm neprihănirea față de El și ca să putem avea o parte la justificarea Numelui său. Noi provocăm pe toți care sunt în armonie cu această declarație, în grabă, ca să se asocieze împreună cu noi în serviciu spre onoarea lui Iehova și a Împărăției sale.

(Declarația a fost primită de o mare majoritate).

ÎNTREBĂRI

1. O grupă a martorilor lui Iehova să aleagă pe un frate în slujba unui vorbitor, care neglijează ca să folosească articolele „Turnului de Veghere” și evită ca să explice clar și eficace întrebările esențiale explicate ?

Răspuns: Nu.

2. Se poate menține un frate ca vorbitor, care cu toate că își alege de obiect un articol din „Turnul de Veghere”, care însă nesocotește cu totul întrebările esențiale cum sunt arătate în ea și scopul principal îl atinge numai lin de tot?

Răspuns: Nu; în timpul prezent nu se face să fie cineva căldicel.

3. Un frate poate să mai rămână ca vorbitor, care ia de obiect să explice învățăturile cuprinse în cele treisprezece broșuri noi, care însă după aceea punctele cele mai importante din ele le nesocotește cu totul și iarăși se mărginește la ținerea de vorbiri după sistemul vechi?

Răspuns: Nu.

4. Este potrivit că comitetul de serviciu instruieste pe vorbitor ca să țină vorbiri publice când la întrunire mai mult de 98% a celor prezenți sunt martorii lui Iehova?

Răspuns: Nu.

5. Frații aceia care sunt vinovați de contrazicerile amintite mai sus, sunt ei bătrâni în înțelesul Scripturii?

Răspuns: Nu; ei nu sunt.

6. Un frate poate să rămână în comitetul de serviciu care ori neglijează în calitate de vorbitor ca să țină înaintea ochilor martorilor lui Iehova lucrul zelos a unșilor lui Iehova în timpul prezent, sau care neglijează să trateze cu îngrijire îndrumările secției de serviciu date prin buletine și cu concursul grupei, să lucreze din puteri, ca să execute aceste îndrumări?

Răspuns: Nu.

7. Trebuie să fie un frate în comitetul de serviciu, care nu umblă la adunările de serviciu?

Răspuns: Nu.

8. Trebuie să fie un frate în comitetul de serviciu, care nu conduce lucrătorii, sau care nu lucrează împreună cu ei?

Răspuns: Nu.

9. Să voteze cineva în organizația lui Iehova, dacă el nu este în deplină armonie cu lucrarea Societății?

Răspuns: Nu.

10. Dacă cineva nu acceptă cele două articole din „Turnul de Veghere” despre „Organizația lui Iehova”, care se ocupă cu bătrânii, poate să fie apoi încredințat să țină studiu din Apocalips?

Răspuns: Nu.

AVRAAM A FOST ASCULTĂTOR

CÂND Avraam, „prietenul lui Dumnezeu", era cam de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat „i-a zis: „Eu Sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespun de mult. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine. – Genesa 17:1,2,7.

Cum să înțelegem cuvintele „Voi face un legământ între Mine și între tine?" Cuvântul tradus aici cu „a face" nu are obârșia din cuvântul care înseamnă a tăia, ci dintr-un alt cuvânt, care este tradus în diferite feluri. Traducerea cea mai uzitată este „a da" sau a „împlini"; aceasta înseamnă că Dumnezeu va împlini sau va executa cu desăvârșire legământul făcut cu Avraam, dacă Avraam va umbla înaintea Lui și va fi fără prihană. Împlinirea promisiunii sau legământului lui Dumnezeu, pentru a binecuvânta toate neamurile de pe pământ, nu se putea trage la îndoială. Dumnezeu a voit să facă aceasta independent de ceea ce va face sau nu va face Avraam. Întrebarea din contră era, că avea-va oare Avraam parte din îngrijirea lui Dumnezeu de a împărți binecuvântările. Și în privința aceasta s-a încheiat un contract sau un legământ, pentru tăierea împrejur a seminței lui Avraam. „Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța la după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur." (Genesa 17:10) Legământul acesta era subordonat legământului original, încheiat cu ocazia intrării în Canaan a lui Avraam.

Tăierea împrejur nu era necesară pentru a justifica pe Avraam, deoarece pe vremea aceea Avraam era îndreptățit. Credința lui i-a fost socotită ca neprihănire, cu mult înainte ce sa introdus tăierea împrejur. Ce spune Pavel despre justificarea lui Avraam, lămurește chestiunea aceasta: „Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.” Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, ca să fie tatăl tuturor celor care cred, cu toate că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință”. – Romani 4:9-13.

Avraam de la timpul, când a pășit în Canaan, era socotit ca neprihănit, și din pricina aceasta a fost capabil, ca să contracteze un legământ semnul tăierii împrejur i-a fost dat acum ca un sigil al neprihănirii sale prin credință, ce ia fost deja socotită înainte ce a fost tăiat împrejur. Tăierea împrejur trebuia să

mărturisească pe mai departe, că el și sămânța lui aveau semnul sau sigiliul neprihănirii și erau în legătură cu Dumnezeu întru desfășurarea promisiunii originale. Avraam era ascultător de Dumnezeu în chestiunea tăierii împrejur și celelalte condițiuni a voinței lui Dumnezeu, și prin aceasta a căpătat un semn al aprobării Domnului, cum stă scris: „Pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele.” – Genesa 26:5.

Era în preajma nașterii lui Isaac, și pentru aceasta tăierea împrejur era acumă cu totul potrivită. Isaac, precum a fost orânduit a preumbrit „sămânța” promisiunii. Tăierea împrejur a avut o influență asupra curățeniei și curăției. Ea ne apropie cugetul în curățenia, atât cu privire la nașterea acestei „sămânțe” a promisiunii, cât și la curățenia acestei „semințe”. Sămânța trebuia să fie o „sămânță” indicată printr-un sigil al neprihănirii. În armonie, cu aceasta numele Avraam și a soției sale, au fost schimbate. De la acest timp înapoi trebuia să poarte numele Avraam, ce înseamnă „părintele mulțimii”, și de la soția sa, numele căreia de acum, încolo trebuia să fie Sara sau „prințesă”, trebuia să primească un fiu.

Este o minune de a observa, cum se poartă marele Dumnezeu al Universului cu creaturile Sale imperfecte. În aceasta se manifestă bunătatea iubitoare a Domnului. Părinții buni adeseori găsesc necesar, ca să pună pe copiii lor la o probă grea, pentru ca să le întipărească o anumită lecție de lipsă. Ei nu o fac aceasta, pentru a-și pregăti lor înșiși o bucurie, ci în folosul copilului. Marele Dumnezeu a dorit acumă să pună la probă în felul acesta și pe Avraam, nu că i-ar fi pricinuit ceva plăcerea lui Dumnezeu, ci pentru a pune la probă credința și credințioșia lui Avraam și totodată să-i dea lui și oamenilor după el învățătura, că baza pentru împăcarea omului cu Dumnezeu este jertfirea unei vieți.

Isaac era singurul fiu al lui Avraam. Desigur Avraam a arătat mare iubire pentru Isaac. El era unicul său fiu prin femeia lui legală de atunci Sara. Dumnezeu a poruncit lui Avraam, ca să ia pe Isaac, și de la locuința lor de la Mamre să-l ducă pe muntele Moria, acolo să facă un altar și pe altar să aducă pe Isaac jertfă cu ardere de tot. Desigur, că Avraam nu se putea pune la o probă mai grea decât la aceea, ca să-și taie unicul său fiu și de a-l arde pe altar. Avraam însă a avut încredere, că Dumnezeu poate din nou să învie pe fiul său din morți. În orice caz el a știut, că porunca lui Dumnezeu a fost dreaptă. El a ascultat de porunca lui Dumnezeu. El a călătorit la muntele Moria, a ridicat acolo un altar și a făcut pregătiri pentru jertfirea fiului său. Dumnezeu însă prin îngerul Lui a reținut mâna lui Avraam, chiar în clipa când era gata să ucidă pe fiul său cu cuțitul de jertfire; aceasta s-a întâmplat însă în ultimul moment, pentru ca credința lui Avraam să fie încercată, și pentru ca să servească scopul lui Dumnezeu, ca prin procedura aceasta să întocmească o icoană mare. În icoana aceasta Iehova Dumnezeu este ilustrat prin Avraam, în timp ce Isaac reprezintă pe Domnul Isus, Fiul unul născut și mult iubit al lui Dumnezeu. Icoana a preumbrit, că la timpul său hotărât Dumnezeu va jertfi pe unicul Său Fi, pentru ca prin aceasta să pună baza împăcării omului.

Raportul biblic în continuare, după ce Avraam a oferit pe Isaac ca jertfa, sună: „Pe Mine însumi jur” zice Domnul „pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” – Genesa 22:16-18.

Pentru ce a întărit Iehova cuvintele Sale încă și cu jurământ? Pavel spune că aceasta s-a întâmplat spre folosul creștinilor, pentru ca ei să poată cunoaște neschimbarea hotărârii lui Dumnezeu și prin aceasta să l-i se întărească speranța (Evrei 6:18) Afară de aceasta nu s-ar putea afirma, că prin jurământul Său, Dumnezeu și-a exprimat buna plăcere față de credința și ascultarea lui Avraam Dumnezeu zise: „Pentru că ai făcut aceasta... te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța.” Aceasta dovedește buna plăcere a lui Dumnezeu și mai departe, că El va da cea mai mare atenție pentru împlinirea legământului.

Cu ocazia aceasta a zis Dumnezeu lui Avraam: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării.” Desigur, că aici nu este vorba despre două semințe, una de natură cerească, iar alta pământescă. Pavel apune accentuat: „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale” adică Hristos. (Galateni 3:16) Cu aceasta nu se pot înțelege nici Iudeii și nici martorii încercați ai lui Iehova, care au trăit pe pământ înaintea lui Isus. Pe mai departe aici nu se face indicație la semințe de pe diferite faze de viață. Stelele și nisipul pot să se refere numai la număr. Scriptura sprijinește concluzia aceasta.

Dumnezeu a vorbit lui Avraam: „Numără stelele dacă poți să le numeri. Și ia zis: așa va fi și sămânța ta. (Genesa 15:5) Pe mai departe: „Domnul, Dumnezeul vostru v-a înmulțit, și azi sunteți foarte mulți la număr, ca stelele cerului.” (Deuteronomul 1:10) „Domnul, Dumnezeul tău a făcut din tine o mulțime ca stelele cerului.” (Deut. 10:22) Pavel se referă tot la acest lucru unde spune: „De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se pot număra.” (Evrei 11:12) Textele Scripturale aduc peste toate îndoielile dovada clară, că „sămânța” promisiunii nu are două părți, anume una cerească și alta pământescă; Cristos singur este sămânța. Cristosul complet consta din Isus, Capul și membrele corpului, care constituie adunarea. – Galateni 3:16,27-29; Coloseni 1:18.

Deoarece vedem, că „sămânța” lui Avraam trebuie să fie că nu se poate număra ca stelele cerului și nisipul mării, cum se poate spune dar, că „sămânța” este numai *una*? Răspunsul este: Căci toți au fost chemați „în speranță”. (Efeseni 4:4) De obârșie toți au fost născuți, ca să fie membrii Cristosului. Însă mulți din cei chemați nu vor fi dovediți ca credincioși cu desăvârșire. Din cei chemați și născuți de spirit se ivește și „o mare mulțime”, pe care „nimenea nu o poate număra”.

(Apocalips 7:9), pe care Dumnezeu cu toate acestea îi poate număra. (Psalm 147:4) Dumnezeu a zis: „Numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău.” (Genesa 21:12) și aceasta dovedește, că Isaac a fost o ilustrație sau a preumbrit pe sămânța. Isaac a reprezentat așadar pe cei născuți de spirit, îndeosebi pe aceia, care au urmat chemarea, pentru a fi membrii în corpul lui Cristos. Cuvântul adunare indică „clasa aleasă.”

PENTRU CE A FOST MÂNTUIT IERUSALIMUL

ASIRIA era a doua stăpânire mare mondială care s-a înființat pe pământ. Atacul cel mai înfricoșător împotriva orașului sfânt Ierusalim a avut sub domnia împăratului asirian Sanherib. Ezechia, care pe vremea aceea era domnitor în Ierusalim, era un domnitor bun. Păgânul Sanherib ca să bage frică în Ezechia și să dărâme credința acestuia în Dumnezeul Iehova, a trimis soli, cu provocarea, ca iudeii să se supună lui în pace. Cum prin această cale nu a obținut rezultatul dorit, a scris o scrisoare către Ezechia, în care a provocat pe Dumnezeul lui Ezechia și a batjocorit Numele lui Iehova. Ezechia era foarte turburat, îndeosebi din pricina că Numele lui Iehova a fost batjocorit. El a luat scrisoarea, s-a dus cu ea în Templul Domnului și a desfăcut scrisoarea înaintea Domnului Iehova și s-a rugat către El pentru scăpare și pentru justificarea Numelui Său sfânt.

Numai Diavolul a putut să inspire o astfel de scrisoare batjocoritoare și nerușinată, ca împăratul Asirian către Ezechia. Până la vremea aceasta nimenea nu a exprimat o trufie de acest fel contra lui Iehova Dumnezeu. Diavolul este autorul a tot astfel de trufie, obrăznicie și batjocură. Timpul pentru Iehova a fost sosit, ca să pedepsească trufia aceasta fără seamăn pentru ca oamenii să știe și să țină seama că El este marele Iehova. Domnul a poruncit proorocului Isaia, ca să procească profeția contra lui Sanherib:

„Pe cine ai batjocorit și ai ocărât tu? Împotriva cui ai ridicat glasul? Și împotriva cui ți-ai ridicat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel! Prin solii tăi ai batjocorit pe Domnul, și ai zis: „Cu mulțimea carelor mele, am suit vârful munților, coastele Libanului! Voi tăia cei mai înalți cedri ai lui, cei mai frumoși chiparoși ai lui, și voi atinge creasta lui cea mai înaltă, pădurea lui care este ca o grădină de poame; Dar știu când stai jos, când ieși și când intri, și când ești furios împotriva Mea. Pentru că ești furios împotriva Mea, și pentru că trufia ta a ajuns până la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale, și zăbala Mea între buzele tale, și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit.” De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: „Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi, și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca

s-o mântuiesc, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David.” – 2Regi 29: 22-34.

Deoarece Ezechia a crezut în Iehova Dumnezeu și a refuzat ca să asculte de Diavolul și de reprezentanții lui, Domnul Dumnezeu dădu lui Ezechia asigurarea, că năvălirea aceasta înfricoșătoare și trufașă nu va birui; iar Ezechia a avut încredere în cuvintele Domnului Dumnezeu.

Se pare că nu a fost prea mult entuziasm în orașul sfânt în acea noapte. Înaintea zidurilor sale tabăra o oaste puternică de război sub comanda unui general care până atunci încă nu a fost bătut. În timp ce bărbații bătrâni din oraș sau gândit după cele mai bune putințe ca să se îngrijească de femei și copii, cei mai tineri păzeau înarmați și gata de luptă pe ziduri. Locuitorii orașului așteptară cu frică și cutremur, ce se va întâmpla în zorile zilei următoare. Era o noapte de așteptare încordată. Unii dintre ei avură încredere în Ezechia și profetul lui Dumnezeu Isaia; ei au crezut că Domnul va asculta rugăciunile lor, și că va vorbi prin profet poporului și îi va ocroti; mulți alții însă nu avură o astfel de credință.

Domnul a tras vălul nopții jur împrejurul orașului sfânt, și a fost înfășurat într-o adâncă întunecime. Nici un om n-a îndrăznit în noaptea aceea, ca să iasă în afară de zidurile orașului. La revărsatul zorilor, când s-au făcut văzute primele raze pe orizontul de răsărit păzitorii de pe ziduri și din turnuri au privit cu ochii lor după dușman, deoarece erau în așteptarea, că în revărsatul zorilor va năvăli împotriva orașului. Ei însă s-au mirat și erau nedumeriți, când au observat, că totul zace într-o adâncă liniște. Se păru ca și cum nu ar fi nici o viață în tabăra dușmană. Când s-a făcut ziuă deplină, au descoperit păzitorii că ce s-a întâmplat. În timp ce Izraeliții cu încordarea simțurilor lor nu așteptat năvala dușmanului, Domnul și-a întins dreapta împotriva dușmanului și iată că în pulbere zăcea cadavrele alor 185.000 dintre cei mai viteji luptători ai lui Sanherib.

Raportul scurt a Domnului despre cele întâmplate în noaptea aceea, este însemnat în Scriptură în felul următor: „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului, și a ucis în tabăra Asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni. Și când s-au sculat dimineța, iată că toți erau niște trupuri moarte. Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors; și a locuit la Ninive. Și, pe când se închina în casa dumnezeului său Nisroc, Adramelec și Șarețer, fiii săi, l-au ucis cu sabia, și au fugit în țara Ararat. Și, în locul lui, a domnit fiul său Esar-Hadon.” – 2Regi 19:35-37.

Astfel și-a manifestat Domnul mânia împotriva acestei trufii mari și răscoale, și poporului i-a servit din nou dovada, că Iehova este Dumnezeu, și nu este nimeni altul pe lângă El.

Timp de mai multe sute de ani a condus Dumnezeu Atotputernic pe copiii lui Izrael cu mână iubitoare. În tot timpul acesta Satan, dușmanul a căutat să-i ducă în rătăcire și să-i abată de la Dumnezeu. În felul aresta Izraeliții au fost amăgiți din timp în timp, ei s-au predat Diavolului și a reprezentanților săi. Iehova și-a retras

atunci favoarea de la ei, și a îngăduit să cadă în mâna dușmanilor lor ca pedeapsă. Dacă însă ei în necazul și strâmtorarea lor au strigat cu căință la Domnul pentru ajutor, le arată milă și îndurare și iarăși i-a adus înapoi la sine. Iehova deseori a trimis la ei pe profeții lui sfinți, ca să-i avertizeze de nenorocirea ce-l amenință, dacă vor îngădui Diavolului și reprezentanților săi. Pentru ca să combată aceste avertismente, și pentru a amăgi poporul Diavolul a trimis profeți falși. Aceștia au pășit cu fățarie înaintea poporului în numele Domnului, afirmând că sunt reprezentanții lui Iehova, și prezicând minciuni poporului. (Ieremia 27:14) Politica aceasta pusă la cale aici se poate urmări până în timpul prezent foarte ușor. Anume reprezentanții lui Satan se dau drept reprezentanți ai lui Dumnezeu, și încontinuu refuză să asculte de Domnul, Dumnezeu.

Din pricina nelegiurii și fărădelegii domnitorilor lui Izrael, s-a hotărât Dumnezeu, ca să retragă scutul Său de la națiunea aceasta. Înainte să facă aceasta a trimis pe Ieremia, ca să fie profetul Său, și ca să avertizeze națiunea de nenorocirea ce-i amenința, pentru ca să se pocăiască și să se întoarcă din nou către El. Satan însă în același timp a trimis profeți falși între popor care au profetizat împotriva lui Ieremia. Între acești profeți falși este amintit în mod deosebit profetul Hanania. Atunci Domnul, pentru ca să-și arate puterea și prin aceasta să facă pe popor să-și aducă aminte, că El este singurul adevărat Dumnezeu viu, a lăsat prin profetul Ieremia să rostească disprețul Său față de profetul Hanania. Raportul despre aceasta este însemnat în Ieremia 28:15—17. „Și proorocul Ieremia a zis proorocului Hanania: „Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insufli poporului o încredere mincinoasă. De aceea, așa vorbește Domnul: „Iată, te izgonesc de pe pământ, și vei muri chiar în anul acesta; căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva Domnului.” Și proorocul Hanania a murit chiar în anul acela, în luna a șaptea.

Satan însă a stăruit în aceea, ca să trimită profeți mincinoși în numele Domnului, ca să ducă poporul în rătăcire. Și așa este și în timpul prezent. Mulți predicatori, care afirmă că predică în Numele Domnului, se străduiesc ca să țină pe oameni în neștiință despre adevăratul Dumnezeu și îngrijirile Sale mari pentru mântuirea oamenilor.

Zedechia a fost ultimul împărat al lui Izrael. El a făcut mult rău în fața Domnului. Satan l-a folosit ca să batjocorească pe Iehova Dumnezeu. Zedechia a devenit neascultător față de Domnul, îngâmfat și trufaș. Atunci Domnul Dumnezeu, a lăsat spre binele poporului, și pentru ca să-L poată recunoaște ca pe adevăratul său prieten și binefăcător, ca să se rostească următoarea sentință asupra lui Zedechia: „De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Pentru că vă făliți cu nelegiuirea voastră, vădindu-vă fărădelegile, arătându-vă păcatele în toate faptele voastre; pentru că vă făliți cu ele, veți fi prinși de mâna lui! Și tu, domn nelegiuit, gata să fii ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! – Ezechiel 21:24-27. .

Sentiința aceasta a fost executată în anul 606 î. Cr. Poporul Izrael a fost călcat de dușmanii lui și a fost dus în prinsoarea din Babilon, unde națiunea aceasta a trebuit să servească timp de șaptezeci de ani. Cu toate că mai târziu o rămășiță a lui Izrael s-a întors în țara lor proprie, totuși niciodată nu a mai avut un împărat din casa lui David. Chiar în profeția citată mai sus a promis Iehova Dumnezeu din nou venirea Aceluia, care are dreptul, ca să fie domnitorul peste popoarele de pe pământ, și care la timpul hotărât de Dumnezeu va fi Eliberatorul și unealta în mâna lui Iehova pentru binecuvântarea popoarelor de pe pământ.

Satan a știut, că pentru mulți iudei, felul și modul serviciului lor a fost lucrul cel mai important El a știut, că pentru ca să-i poată amăgi, a trebuit să trimită oameni la ei care vor afirma că servesc pe Dumnezeu. Deoarece Scriptura arată atât de clar, că Satan a folosit amăgirea aceasta în timpul favorizării lui Dumnezeu față de iudei, oare nu avem motivul și mai mare ca să așteptăm, că Diavolul va avea grijă, ca și în era creștină să amăgească și să înșele popoarele de pe pământ, întrucât va trimite între ei bărbați, care vor afirma, că reprezintă pe Domnul și vor predica în Numele Lui, în timp ce de fapt sunt reprezentanții Diavolului? Faptele de mai târziu ale Sfintei Scripturi dovedesc, că aceasta s-a și întâmplat de fapt. Precum Domnul a promis la căderea iudeilor, că va veni un Eliberator, astfel își găsește aplicare această promisiune și la creștini, și la toți aceia, care în sfârșit vor recurge la Domnul.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 IUNIE 1933

Nr. 11

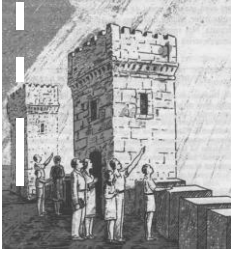
Cuprins:

POPORUL SĂU DE LEGĂMÂNT - Pag.269

HARFA LUI DUMNEZEU - Pag.283

ÎNCERCĂRI DE A DISTRUGE BIBLIA - Pag.287

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 IUNIE 1933

Nr. 11

POPORUL SĂU DE LEGĂMÂNT

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacob este partea Lui de moștenire.” – Deut. 32:9, 10.

IEHOVA a trimis pe Moise în Egipt, pentru ca să justifice Numele Său. Moise a transmis mărturia lui Iehova, așa cum i-a fost poruncit, și apoi în siguranță a condus pe Izraeliți afară din Egipt și peste Marea Roșie. Acolo se termină icoana aceasta. Dincolo de, Marea Roșie și în pustiu Moise a fost folosit de Iehova, ca și pe mai departe să întocmească icoane profetice, care la timpul hotărât vor fi împlinite de mai marele decât Moise, Hristos Isus. Icoana pe care a făcut-o Moise când a plecat în Egipt, a început să se îplinească, după cum s-a explicat într-un număr precedent al *Turnului de Veghere*, în anul 1914. Celelalte icoane, care au fost întocmite de Moise după ieșirea din Egipt, în parte au fost împlinite mult mai curând și în parte mult mai târziu. Fiecare din aceste icoane este desăvârșită, deoarece fiecare, icoană a fost prescrisă de Iehova și după voința Lui s-a întocmit.

2. Iehova i-a poruncit lui Moise, ca să aducă pe Izraeliți la muntele Sinai, și Moise a îndeplinit lucrul acesta. La Sinai Dumnezeu a întărit legământul Său cu Izrael, care și-a avut obârșia în Egipt, și temelia căruia a fost mielul jertfit. Ca mijlocitor, Moise a pus înaintea poporului cuvintele lui Iehova și poporul a acceptat condițiunile cuprinse în Ele. „Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înainte toate cuvintele acestea. cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: Vom face tot ce a zis Domnul Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” (Exod 19:7, 8). Izraeliții prin aceasta au fost de acord în mod expres, ca să facă voia lui Dumnezeu. Nici un om nu poate să vină la Dumnezeu, care nu crede în sângele vărsat lui Hristos Isus. Dacă un om dă dovadă de credința lui în sângele lui Isus, ca îngrijirea lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, prin aceasta el pășește într-un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Temelia acestui legământ este sângele Mielului, care ridică păcatul lumii. Legământul întărit dar la muntele Sinai, preumbrește acest din urmă legământ. Legământul, pe care l-a încheiat Dumnezeu prin Moise în Egipt cu Izraeliții, și pe care l-a întărit la Sinai, nu era singurul legământ, pe care l-a făcut cu acest popor ales, înainte ce a intrat în pământul Canaanului.

În Moab

3. Moise aproape patruzeci de ani a condus pe Izraeliți de la Sinai prin pustiu, și acuma erau deja în țara Moabului și aproape de țărmlurele râului Iordan, pe care era să-l treacă încurând în călătoria lor spre țara promisiunii. Acolo la porunca lui Iehova, Moise a ținut o cuvântare către Izraeliți. Timpul acestei cuvântări este indicat precis: „În al patruzecilea an, în luna unsprezecea, în ziua întâi a lunii, Moise a vorbit copiilor lui Izrael, și le-a spus tot ce-i, poruncise Domnul să le spună.” (Deut. 1:3) Acest timp stabilit era numai cu două luni înainte de începerea anului nou în Izrael. Moise a adunat acolo poporul în jurul lui, și în auzul întregului popor a amintit ce a făcut Iehova pentru ei de la întărirea legământului la muntele Sinai încoace. Cu ocazia aceasta Moise a repetat Izraeliților adunați, legea de bază. (Deut. 5:6-21) Fără îndoială, cu repetarea legii se intenționa pe lângă altele și aceea, ca să aducă aminte Izraeliților, că ei ca un popor erau îndatorați, să facă voia lui Dumnezeu. Din mulțimea care a ieșit din Egipt numai foarte puțini erau încă în viață, deoarece cei mai mulți au murit în cursul călătoriei. Aproape toți aceia, cărora le vorbi Moise, în Moab, erau copii acelora care au ieșit din Egipt, cu excepția lui Iosua, Caleb și câțiva din seminția lui Levi. Moise a declarat în mod clar și hotărât, că legământul pe care Dumnezeu l-a întărit la Sinai, nu a fost încheiat cu Avraam și Isaac, ci cu aceia care erau de față la muntele Sinai, dintre care erau încă și acuma câțiva în Moab.

4. Legământul făcut în Moab nu a fost simplu numai repetarea legământului făcut la muntele Sinai, ci a fost un legământ cu totul altul și deosebit: aceasta se dovedește prin următoarele cuvinte: „Iată cuvintele legământului pe care a poruncit lui Moise Domnul să-l încheie cu copiii lui Izrael în țara Moabului, afară de legământul pe care-l încheiase cu ei la Horeb.” (Deut. 29:1). Moise în acel timp (în Moab) făcu Izraeliților o descriere a multor lucruri minunate, pe care le-a făcut Iehova pentru ei de când au fost scoși din Egipt, și Iehova timp de patruzeci de ani i-a condus prin pustiu. Apoi, a zis Moise: „Să păziți dar cuvintele legământului acestuia, și să le împliniți ca sa izbutiți în tot ce veți face. Astăzi stați înaintea Domnului Dumnezeului vostru, voi toți, căpeteniile semințiilor voastre, bătrânii voștri mai marii oștirii voastre, toți bărbații din Izrael, copiii voștri, nevestele, voastre și străinul care este în mijlocul taberii tale, de la cel ce-ți laie lemne până la cel ce-ți scoale apă. Stai ca să intri în legământul cu Domnul, Dumnezeul tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ, și pe care Domnul, Dumnezeul tău îl încheie cu tine în ziua aceasta, ca să te facă azi poporul Lui și El să fie Dumnezeul tău, cum ți-a spus și cum a jurat părinților tăi, Avraam, Isaac și Iacob.” (Deut. 29:9-13) Aceste cuvinte ale legământului descoperă scopul lui Iehova ca să aibă un popor pentru sine; pe mai departe, că poporul trebuie să-și dovedească credințioșia față de Iehova, dacă dorește să aibă înaintare; și că legământul, acolo a fost încheiat cu toți credințioșii, și a cuprins pe toți credințioșii dacă erau prezenți sau nu. „Nu numai cu voi închei legământul acesta încheiat cu jurământ, ci atât cu aceia ce sunt aici printre noi, de față în ziua aceasta înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cât și cu cei ce nu sunt aici printre noi în

ziua aceasta." (Deut. 29:14, 15) Determinările legământului de la Sinai și cel de la Moab, arată că cel din urmă este mult mai cuprinzător. (Deut. 10:16-20; 30:11-14) „Să vă tăiați dar inima împrejur, și să nu vă mai înțepeniți gâtul." (Deut. 10:16) Aceste cuvinte cu privire la tăierea împrejur a inimii, nu au fost un adaos la legământul încheiat la Sinai ci a fost o poruncă specială a legământului încheiat în țara Moabului. Legământul legii de la muntele Sinai a orânduit pedeapsa de moarte pentru nelegiuire, „blestemul" însă a fost amintit prima dată la sfârșitul călătoriei din pustiu, când legământul din Moab a fost încheiat. Pe vremea când s-a făcut legământul acesta în Moab, s-a întâmplat că Moise prima dată a vestit, ceea ce a citat Petru după Rusalii, anume cuvintele: „Și oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului" (Fapte 3:23) Această profecie găsește aplicare îndeosebi după a doua venire a lui Hristos când adevărata întrebare decisivă despre viață și moarte va fi pusă înaintea acelor și decisă asupra acelor pe care Domnul i-a uns și pe care îndatorat, ca să asculte de poruncile lui Hristos Isus, mai marele decât Moise.

Înțelesul legământului

5. Aici ar fi de folos o lectură îngrijită a cărții a cincina a lui Moise. Numele Iehova apare acolo mai des decât în oricare altă parte a Bibliei. Întrucât avem dovada pozitivă a Scripturii, că Moise acolo a reprezentat sau a preumbrat pe Hristos Isus, astfel această profecie își găsește împlinirea ei mai mare la a doua venire a lui Hristos; și deoarece pe mai departe știm că toate aceste lucruri au fost scrise pentru mângâierea acelor peste care a ajuns sfârșitul lumii, adică pentru mângâierea și încurajarea deosebită a rămășiței, astfel trebuie să așteptăm, ca să găsim o aplicare a legământului făcut în Moab, asupra timpului prezent. – Deut. 18:15, 18; 1Corinteni 10:11; Romani 15:4.

6. Călătoria de patruzeci de ani a Izraeliților sub conducerea lui Moise era sfârșită, și adunarea solemnă a aceluia popor pe șesurile Moabului aproape de hotarele pământului promis, pe care conform promisiunii lui Dumnezeu trebuiau să-l moștenească, este o ilustrație potrivită a poporului care stă în legământ cu Iehova pentru a-i împlini voința, care la începutul judecății lui Hristos Isus, a mai marelui decât Moise, și pe timpul când acest mare Judecător a apărut în Templu a fost adunat și strâns laolaltă. (Mat. 25:31-46; 2Tesal. 2:1,2). În anul 1878 și de aici înainte până la anul 1918 s-a întâmplat, că Domnul Isus a arătat o deosebită atenție acelor de pe pământ, care s-au declarat de urmașii Lui. În decursul acestui timp s-a executat lucrul de pregătire a drumului înaintea lui Iehova; și cam la sfârșitul acestui timp, anume în 1918, a venit deodată în Templul Său marele Profet, Solul lui Iehova, ca să judece, și apoi imediat a început curățirea „fiilor lui Levi" (Maleahi 3:1-3) În decursul anilor 1878 până la 1919, poporul de legământ al lui Iehova era în pustiu și a trebuit să treacă prin probe foarte grele. În dată după ce s-a încheiat legământul în Moab, Iehova a trimis pe Izraeliți în moștenirea lor, în țara promisă; și în același fel trebuie îndată după venirea lui Hristos Isus la Templu, din îndurarea

lui Dumnezeu credincioșii să intre în moștenirea lor. Prin urmare putem să constatăm, că legământul încheiat în Moab face anume indicație la legământul pentru Împărăție. În legământul lui Iehova încheiat cu Izraeliții la muntele Sinai, poporul a fost întrebat, dacă vrea să-și îndeplinească partea din legământ; și poporul s-a rostit, că este gata să facă aceasta. În legământul făcut în șesurile Moabului, poporul a fost de acord ca să se declare voluntar, ca să facă voia lui Dumnezeu, deoarece deja la ieșirea din Egipt s-a declarat gata de bunăvoie să facă voia lui Dumnezeu. În același fel trebuie aceia, care sunt în legământ să facă voia lui Dumnezeu, să fie gata la venirea Domnului Isus la Templu, ca să primească condițiunile unui alt legământ, care de fapt este un legământ de credincioșie; și înainte ce iau în posesiune moștenirea lor, trebuie să se dovedească credincioși. Aceasta este în armonie cu Scriptura, care dispune, că unul, care a fost chemat pentru Împărăție, trebuie să fie ales sau adus în legământ și apoi să se dovedească credincios. – Apocalips 17:14.

7. Moise, după ce a adus aminte Izraeliților, că de patruzeci de ani i-a condus prin pustiu le-a spus: „Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, până în ziua de azi.” (Deut. 29:4) În același fel poporul de legământ al lui Dumnezeu, când la venirea Domnului Isus la Templu a fost adunat laolaltă, ca să fie judecat, până la acel timp pentru priceperea Numelui și scopului lui Iehova nu a avut minte ca să priceapă aceasta, sau, „ochi să vadă și să înțeleagă aceasta”. Înțelegerea lucrurilor mai adânci li s-a dat mai târziu. De la acel timp încoace numai cei aprobați, care cu bucurie și cu dragoste au ascultat, au fost învățați de la Iehova Dumnezeu. (Psalm 110:3; Isaia 54:13) De tot sigur legământul încheiat pe șesurile Moabului a preumbrit legământul pentru Împărăție și aceasta cuprinde credincioșia statornică și ascultarea față de Dumnezeu și Împărăție. Toți aceia care încheie legământ pentru Împărăție, ca prima condiție a intrării lor în moștenirea deplină, cu credincioșie trebuie să îndeplinească partea lor de lucru ce li s-a dat. Aceștia sunt aceia, care sunt amintiți de Moise ca „moștenirea” lui Iehova. „Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire.” (Deut. 32:9) Unii ca aceștia constituie pe națiunea sfântă, pe care Domnul a scos-o dintre oameni, ca să fie martori pentru El, și care trebuie să-I vestească virtuțile. (1Petru 2:9, 10) „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Iehova! Ferice de poporul pe care Și-l alege de moștenire ” (Psalm 33:12, *A.R.V.*) Evident, că aceștia sunt aceia, care devin martorii lui Iehova și statornici și cu credincioșie trebuie să-și împlinescă partea lor de legământ, înainte ce vor intra cu totul în moștenirea lor. Pe aceștia Iehova îi face membre a „clasei servului ales” și îi face legământ pentru națiuni, pentru ca înaintea poporului să pună mărturie despre El și Împărăția Lui; și cinstea aceasta nu o dă altora. – Isaia 42:1-8.

8. Iehova zice unșilor: „Să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui (Efeseni 1:18) Iehova stabilește locul poporului Său de legământ și nimenea nu poate să rămână

în locul acesta, dacă în ziua judecății nu primește și îndeplinește cu bucurie voia lui Dumnezeu. (1Ioan 5:3; 4:17, 18). Blestemele lui Iehova sunt peste cei care devin necredincioși față de legământul lor, și de binecuvântările Lui vecinice vor avea parte aceia, care stăruiesc cu credincioșie. Pentru aceasta au cuvintele lui Moise, pe care le citează apostolul Petru, aplicare pe timpul din prezent. „Pocățiți-vă dar, și vă întoarceți la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime. În adevăr Moise a zis .părinților noștri: Domnul, Dumnezeul vostru vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului.” (Fapte 3:19-23) La aceeași clasă, adunată în Templu zice în timpul de față Isus: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” –Apocalips 2:10, *R.V.*

9. În Moab a zis Iehova Izraeliților, că le va da „ploaie timpurie și ploaie târzie”, dacă cu sânguință vor da ascultare poruncilor Sale, de a iubi și a servi pe Iehova cu toată inima și cu tot sufletul lor. (Deut. 11:13, 14) Aceasta este în armonie cu profețiile rostite de Ioel și Osea. (Ioel 2:23; Osea 6:5) Cuvintele acestea sunt în armonie și cu profeția din Ezechiel 34:26: „Le voi face pe ele, și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme, și aceasta va fi o ploaie binecuvântată.” Aceste texte întăresc pe mai departe concluzia, că legământul făcut în Moab se va împlini asupra poporului lui Dumnezeu adunat în Templu, întrucât poporul lui Dumnezeu primește înprospătarea de ploaie târzie, după ce a fost strâns laolaltă în Templu. Acesta este timpul de înviore și de binecuvântare, în timp ce poporul lui Dumnezeu a fost foarte binecuvântat prin aceea, că Iehova i-a dat o pricepere a explicărilor Sale profetice. Numai aceia, care au fost aduși în acest legământ pentru Împărăție și cu sânguință și-au împlinit partea lor, au avut privilegiul, ca să primească binecuvântările acestea ilustrate prin ploaia târzie și să se bucure de ele, „Seninătatea feței împăratului este viața, și bunăvoința lui este ca un nor de ploaie târzie.” – Proverbe 16:15.

Ieșurun

10. Iehova numește pe poporul Său de legământ „Ieșurun”. Acest nume numai de patru ori apare în Scriptură; de trei ori în a cincia carte a lui Moise și odată în profeția lui Isaia. (Deut. 32:15; 33:5,26; Isaia 44:2) Numele acesta s-a folosit prima dată în vorbirea pe care a ținut-o Moise în șesurile Moabului, unde s-a încheiat legământul. Din tot ceea ce este însemnat de Iehova în Cuvântul Său, nimic nu este nefolositor sau de prisos. Astfel trebuie să deducem, că atât timpul, cât și locul unde s-a folosit cuvântul acesta, este însemnat. Numele înseamnă „Un popor drept” și astfel ar putea să se aplice la toți aceia, care sunt adunați în Templu la judecată și stau acolo în dreptatea lui Cristos Isus. Toți aceștia au fost născuți și

chemați ca fiii lui Dumnezeu; ei au primit chemarea și sunt aspiranții Împărăției; deci ei au fost făcuți drepti prin sângele vărsat al lui Cristos Isus. „Servul rău” trebuie că odată a fost socotit drept, pentru că de altfel nu ar fi putut să fie scos din Împărăție. Numele „Ieșurun” este a se aplica mai mult îndeosebi la aceia, care în judecată s-au găsit aprobați, au fost aduși în Templu și unși. Pentru aceasta le spune Iehova: „Așa zice Iehova, care le-a făcut, și care te-a format din mitră, care te va ajuta; Nu te teme servul Meu Iacove, și tu Ieșurune, pe care te-am ales.” – Isaia 44:2.

11. În cântecul profetic, pe care l-a scris Moise pe vremea când s-a încheiat legământul în Moab, și cuvintele căruia le-a vorbit în auzul Izraeliților, obțin următoarele cuvinte: „Și Ieșurun s-a îngărășat și a azvârlit din picior: Te-ai îngărășat, te-ai îngroșat, te-ai lățit. Și părăsi pe Dumnezeul care-l făcu.” (Deut. 32:15) Această profeție, care în mare parte, s-a împlinit cu ocazia judecății din Templu, arată, că va exista atunci o clasă, asupra căreia numele „Ieșurun” are o aplicare potrivită, care însă mai târziu va deveni necredincioasă, și care va uita pe Iehova. Numele „Ieșurun” arată o relație strânsă între Iehova și poporul Său și se pare cu totul evident, că Iehova a promis poporului său o relație atât de strânsă, deja pe timpul când s-a făcut legământul de la Sinai, când le spuse: „Acum dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu.” (Exod 19:5) Aceasta ar da de înțeles, că o astfel de relație este promisă unora, care intră în legământul de a face voia lui Dumnezeu și că ei sub condițiunea credincioșiei intră în relația aceasta cordială. Toți aceia care au primit chemarea pentru Împărăție și care au stat în Templu înaintea lui Cristos, ca să fie judecați, erau așadar atunci cuprinși în numele acesta „Ieșurun”, dar statornic numai pe aceia urma să-i caracterizeze numele acesta, care au fost aleși și stăruiesc cu credincioșie.

12. Faptele bine cunoscute sprijinesc această dovedire. După venirea Domnului Isus la Templu, erau aspiranți la Împărăție care sau socotit pe sine însuși înțelepți și conștienți de sine, au fost răzvrătitori și nelegiuți. Chiar așa a exprimat Moise: „Și Ieșurun s-a îngărășat și a azvârlit din picior: te-ai îngărășat, te-ai îngroșat, te-ai lățit. Și părăsi pe Dumnezeul care-l făcu, și disprețul stânca mântuirii sale.” „A se îngărășă” înseamnă în textul acesta „a-și da strălucire și a deveni gros”. Sunt, unii, care în trufia lor doresc foarte mult după aceea, ca să strălucească înaintea oamenilor, și aceștia prin aceasta au devenit necredincioși față de condițiunile legământului lor. Ei devin nelegiuți, sau activează în mod nelegiuit și refuză, să țină seama la calea lui Dumnezeu, de a fi activ în lucrul Său; ei mai mult urmăresc metodele lor egoiste ca să strălucească înaintea oamenilor. Ei sunt motive de poticnire și pun curse altora și atrag după ei învățăcei. Domnul Isus a declarat, că pe unii ca aceștia îi va scoate din Împărăția Sa. „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea” (Matei 13:41) Din aceasta rezultă, că înainte ce s-ar fi întâmplat aceasta trebuia să fie aspiranții Împărăției. Această clasă constituie pe

„servul rău ”, pe „omul fărădelegii”, pe „fiul pierzării”. (Matei 24:48-50; 2Tesaloniceni 2:3-9) Stânca Mântuirii este Iehova, și clasa servului rău, „fiul pierzării” nu ține seama de îndrumările lui Iehova. Profeția lui Moise spune despre unii ca aceștia: „Ai părăsit stânca cea care te-a născut, și ai uitai pe Dumnezeu, care te-a întocmit. Domnul a văzut lucrul acesta, și s-a mâniat, s-a supărat pe fiii și fiicele Lui. El a zis: îmi voi ascunde fața de ei, și voi vedea care le va li sfârșitul, căci sunt un neam stricat, sunt niște copii necredincioși. Ei sunt un neam care și-a pierdut bunul simț, și nu-i pricepere în ei Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege, și s-ar gândi la ce li se va întâmpla. A Mea este răzburarea și lui voi răsplăti, când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape, și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi.” – Deut. 32:18-20, 28, 29, 35.

13. Judecata însemnată aici sună pentru aceia, și va fi executată asupra acelorora, care sunt necredincioși față de condițiunile legământului lor pentru Împărăție; și aceasta se întărește pe deplin de cuvintele profetului Moise rostite în asemenea împrejurări, care mai târziu au fost citate de Petru după Rusalii. (Fapte 3:23) Aici avem o dovadă pe mai departe, că poporul de legământ al lui Iehova, care stă în legământul pentru Împărăție, este acela, care trebuie să audă și să urmeze poruncile Domnului Isus Cristos, ca Cel mai Înalt funcționar și mare Profet al lui Iehova. Anumite fapte și împrejurări s-au ivit chiar în lunile de curând trecute, care în mod foarte clar sunt o împlinire a acestei profeții. În unele grupe, bărbați, care în grupe au îmbrăcat slujba de bătrân și au căutat să strălucească acolo, s-au răscolat împotriva lucrului pentru Împărăție executat de poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ, și au declarat, că sunt împotriva lucrului, deoarece; „*Turnul de Veghere*” a publicat cu privire la bătrâni, ce se pare cu totul clar să fie adevărul scriptural. Astfel de lucruri sunt a se aștepta. Această confirmare sau împlinire a profeției este o încurajare pentru, credincioși, deoarece prin aceasta li se arată, că sunt pe calea potrivită.

„Împărat în Ieșurun”

14. Cuvintele lui Isus dovedesc clar, că prin judecata în Templu, El va descoperi clasa credincioasă și acesteia îi va transmite interesele împărăției de pe pământ, și o va face „servul înțelept și credincios”. (Matei 24:45-47) Profeția rostită de Moise în Moab stabilește timpul, când clasa servului credincios se va descoperi; și timpul acesta corespunde cu timpul judecății în Templu! Stă scris: „Și El era rege în Ieșurun, când se adunau copiii poporului, cu semințiile, lui dragi” (Deut. 35:5) „Regele în Ieșurun” amintit aici, indică negreșit pe Iehova Dumnezeu, și aceasta se întărește prin legătura textului și prin alte texte. Cristos este Capul adunării (a unși lor lui Dumnezeu), „iar Capul lui Cristos este Dumnezeu”. (1Corinteni 11:3) „Capii” poporului de legământ al lui Iehova sunt așadar Iehova însuși și Domnul Isus Cristos. În ce timp au fost dar adunați „capii poporului”?

Evident că pe timpul când Iehova zidește Sionul, organizația Lui principală. „Da, Iehova va zidi iarăși Sionul, și se va arăta în slava Sa”. (Psalm 102:16) Sionul, organizația lui Iehova, se ilustrează prin solia Lui care rămâne stearpă, până ce sosește timpul hotărât al lui Dumnezeu, ca să adune laolaltă pe organizația Sa. – Isaia 54:1-7.

15. La timpul hotărât Iehova a trimis capul vârfului organizației Sale, pe mai marele decât Moise, la Templu, și acolo adună la sine pe aceia, care sunt devotați cu credincioșie lui Iehova. „Strângeți-mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalm 50:5) Legământul făcut în Moab cu Izrael și publicat de Moise, cuprinde în anti-tip poporul întreg al lui Iehova, care trebuie să moștenească țara făgăduinței. Să observăm aici, că Domnul, Dumnezeu a zis: „Nu numai cu voi închei legământul acesta încheiat cu jurământ, ci atât cu cei ce sunt aici printre noi, de față în ziua aceasta înaintea Domnului Dumnezeului nostru, cât și cu cei ce nu sunt aici printre noi în ziua aceasta.” (Deut. 29:14,15) Când Isus Cristos a apărut în Templu, nu erau prezenți toți aceia, care vor moșteni Împărăția, ca să fie judecați, ci unii au fost după aceea aduși în Templu. Acești mai din urmă sunt ilustrați prin dramele profetice Estera și Rut. Adunarea Sionului va caracteriza și pe aceia, care au murit credincioși, și au luat parte la învierea întâia. Întrucât Scriptura s-a scris hotărât în folosul acelora de pe pământ, peste care a ajuns sfârșitul lumii, astfel legământul încheiat în Moab se referă cu deosebire la rămășiță. Zidirea din nou a Sionului a avut loc în anul 1918, și de atunci încoace sau născut copii în Sion. Pe timpul când se zidește Sionul, devine Iehova Rege peste poporul Lui de legământ și uns, care este Ieșurun.

16. Întrucât numele „Ieșurun” are înțelesul „popor drept” sau „popor iubit”, prin urmare numele acesta nu se mai poate aplica pe mai departe la aceia, care devin necredincioși, ci va aparține acelora, care au rămas credincioși. În Deut. 33:3 stă scris: „Da, El iubește popoarele; toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale.” Acest text scriptural arată o relație cordială între Dumnezeu și poporul Său. Iehova dovedește Sionului iubirea Sa deosebită, și aceasta arată, că „Ieșurun” înseamnă: Poporul iubit al lui Dumnezeu. „Da, Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui.” (Psalm 132:13) O autoritate competentă traduce numele „Ieșurun” cu „fericire și prosperitate” (*Fausset*). Iehova întinde binecuvântarea și propășirea Lui numai poporului Său drept, care stăruie cu credincioșie. În armonic cu aceasta stă scris: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea! Mântuiește Doamne Te rugăm! Dă izbândă Doamne, Te rugăm! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului, Iehova este Dumnezeu, și ne luminează. Legați cu funia vita pentru jertfă, și aduceți-o până la carnele altarului!” (Psalm 118:22-27) Faptele arată că începutul împlinirii acestei profeții cade la anul 1918, și că împlinirea a luat-o tare înainte îndeosebi de la 1922.

17. Chiar și faptul în sine, că Iehova a lăsat să se însemne o rugăciune pentru poporul Său, că totuși ar dori să dea înaintare poporului Său, dovedește, că acelora care ca membrele organizației ascultă de El cu credincioșie, de fapt le va da înaintare. Aceste cuvinte sunt a se aplica la clasa credincioasă Ieșurun, anume Sion. Cuvintele psalmistului, „Iehova este Dumnezeu, și ne luminează”, dovedesc, că Iehova învață și luminează, pe poporul Său credincios de legământ strâns laolaltă sub Capul, Cristos Isus. Aceștia sunt copiii lui Iehova prin Sion, soția Lui, ei au fost făcuți membre a organizației Sale, vor fi învățați de Dumnezeu, și se bucură de mare pace. Stă scris: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi”. (Isaia 54:13) Cei ce fac parte din clasa Templului sunt învățați de Dumnezeu, ei se bucură de pace, și neconținut sunt fericiți pentru lumina pe care le-o dă Dumnezeu.

18. Aceasta însă nu este așa la aceia, care aparțineau clasei „Ieșurun”, dar au călcat legământul lor, și au apucat o cale opusă poruncilor lui Dumnezeu. Aceștia nu sunt învățați de la Iehova, și pentru aceasta încontinuu vorbesc rău despre organizația lui Iehova, și despre lucrul pe care-l face pe pământ. Între unele, dintre adevărurile, pe care Iehova nu demult le-a descoperit poporului Său credincios, avem adevărul cu privire la bătrâni și relativ la serviciul lor prin alegere cu vot. Iehova a arătat poporului Său, că bătrânii nu se aleg prin votarea creaturilor, ci că adevărații bătrâni se dezvoltă prin o educație în asemănarea Domnului Isus Hristos. Cei ce odinioară erau „Ieșurun” dar apoi s-au „îngrășat”, refuză să consimtă la acest adevăr și să-l primească. Afară de aceasta ei leapădă și combat datorința cea mai importantă, atribuită poporului de legământ al lui Dumnezeu, de a mărturisi Numele Iehova și a vesti ziua răzbunării asupra organizației lui Satan. Acești neascultători nu sunt învățați de la Iehova, și din pricina aceasta ridică învinuiri false împotriva acelora, care cu credincioșie servesc pe Iehova. Trebuie să se evidențieze aici cu o deosebită tărie, că legământul făcut în Moab, arată că aceia, pe care Domnul cu ocazia venirii Sale la Templu i-a confirmat și i-a uns ca probați, mai târziu va trebui să continue, ca cu credincioșie să dea ascultare tuturor poruncilor Domnului, dacă doresc să intre în moștenirea lor glorioasă. Aceasta se poate ajunge numai printr-un devotament complet și neegoist față de Iehova și Împărăția Sa. Iehova își va face acum cunoscut Numele peste întreg pământul, și cei ce-L iubesc, într-o unitate vor conlucra, pentru a executa voința Celui Prea înalt.

Binecuvântări

19. Izraeliții de pe șesurile Moabului trebuiau în curând să intre în moștenirea lor și li s-a spus, că trebuie să se lupte înainte ce vor putea să intre în moștenirea lor. Cei ce fac parte din poporul de legământ al lui Iehova, care se află acum în Templu, înțeleg, că ei încurând vor intra în moștenirea lor, dacă vor fi credincioși până la moarte, că însă ei trebuie să se lupte înainte ce se va întâmpla aceasta. Lupta lor nu este cu arme trupești, ci constă în aceea, ca să se opună dușmanului conștiincios, cu credincioșie să transmită mărturia lui Iehova și pe mai

departe să vestească, că răzbunarea Lui contra organizației lui Satan se va duce la împlinire. Acești martori trebuie să vestească, că Iehova este Dumnezeu peste întreg pământul, și că Numele Lui trebuie să fie justificat. Credințioșii martorilor lui Iehova în executarea legământului lor de ascultare, face că dușmanul se pune în poziție de atac împotriva lor. Dușmanii sub conducerea lui Gog, mareșalului lui Satan, fac conspirație și de fapt fac pregătiri, pentru a nimici pe credințioșii din Ieșurun și la acești dușmani aparține în mod deosebit și clasa servului rău. Pentru a încuraja și a mângâia pe credințioși și de a le da speranță, Iehova le dă lumină și lasă să priceapă lucruri pe care le-a lăsat să se scrie cu o mulțime de ani mai înainte. În felul acesta continua să pună credințioșilor mâncări potrivite pentru propășirea lor pe masa Sa.

20. După ce Moise a vorbit foarte amănunții Izraeliților despre legământ, a scris Cântarea, și cuvintele acesteia – în ascultarea poruncilor lui Iehova - le-a vorbit înaintea urechilor lor, a pus în vedere binecuvântările, pe care le pot aștepta cei credințioși. „Iată binecuvântarea, cu care Moise, omul lui Dumnezeu a binecuvântat pe copiii Lui Izrael, înainte de moartea lui. (Deut. 33:1) Fără îndoială că cuvintele de binecuvântare rostite de Moise au fost vorbite pentru folosul și mângâierea deosebită a dreptilor, a rămășiței adunate acum în zilele aceste din urmă la Hristos. În curând va aduce pe credințioși în moștenirea lor veșnică; acestora însă li se spune, că trebuie să se lupte cu sânge și cu curaj sub Numele și steagul Regelui veșnic înainte ce vor putea obține moștenirea aceasta. Întrunirea semințiilor înaintea lui Moise se pare să corespundă sigilării semințiilor lui Izrael descrisă în Apocalips capitolul 7. Poporul de legământ al lui Iehova stă acum înaintea Lui pentru ca să audă totul, ce-i va spune Iehova prin Hristos Isus, și pentru ca apoi cu ascultare deplină și benevolă să-i execute porunca. Moise a vorbit toate cuvintele cântecului sau a psalmului în auzul poporului adunat înaintea lui și a încheiat cu cuvintele: „Puneți-vă la inimă toate cuvintele pe care vă jur astăzi..... căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața voastră, și prin aceasta vă veți lungi zilele în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul.” (Deut. 32: 46, 47) După ce poporul a auzit cuvintele acestui cântec, fără îndoială că a cântat cântarea în tovărășia lor.

21. Acuma vedem, că mai marele decât Moise, Hristos Isus, strânge la sine pe poporul de legământ al lui Iehova și pe cei aprobați ca încercați i-a adus în organizația Sa, ilustrată prin muntele Sion. O mare mulțime care a părăsit lumea, pentru ca să urmeze pe Hristos Isus, acum numai puțini sunt în organizația lui Dumnezeu. Mulți sau întors de la Iehova și de la comandantul oștirilor Sale. Unii dintre aceștia sau „îngrășat”, au părăsit pe Domnul și au atras pe alții după ei. În timpul prezent numai unșii sunt cu Hristos Isus pe muntele Sion. Numai aceștia pot să învețe să cânte „cântarea cea nouă”. (Apocalips 14:1-3) Membrele rămășiței credințioase au învățat să cunoască Numele lui Iehova și înțelesul acestui Nume și ca servii lui Iehova au privilegiul, ca să învețe cântecul de laudă și-l cântă ceea ce alții nu pot face. Ei văd, că Iehova în lupta cea mai mare dintre toate câte au fost, își va justifica Numele și că el se va acoperi cu

laurii victoriei și o slavă veșnică. Rămășița vede acum, că „partea Domnului este poporul Lui, Iacob (unșii Lui) este partea lui de moștenire.” (Deut. 32: 9). Ei știu, că, Iehova este Tatăl și Împăratul lor veșnic, și că ei sunt poporul Ieșurun, deoarece prin Isus Hristos sunt drepti și devotați pe deplin Împărăției. Afară de aceasta știu că Iehova le-a dat numele nou „martorii lui Iehova”, și i-a trimis, ca să-i vestească lauda pe pământ, ca o mărturie pentru Numele Lui. Ei au o vedenie a puternicei organizații, care se aseamănă cu un car mare de luptă, și peste întreaga organizație călărește și tronează Iehova. Printr-o cântare care dovedește o mare bucurie, spun ei astăzi: „Nimenea este asemenea Dumnezeului lui Ieșurun, trece pe ceruri într-ajutorul tău, și întru mărirea Sa pe nouri.” – Deut. 33:26.

22. Este sigur, că Iehova, cuvintele acestea rostite prin Moise le-a dat să se scrie pentru încurajarea deosebită a clasei rămășiței credincioase care trăiește acuma pe pământ. Acești martori credincioși ai lui Iehova, care sunt împrăștiați în toate teritoriile împărțite prin granițe naționale de pe pământ și cu toate acestea nu sunt o parte a lumii, văd că a sosit acuma ziua intrării lor în moștenirea lor veșnică. Dar știu, că mai întâi trebuie să vină bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu, și că ei trebuie să dea mărturia lui Iehova, până ce va avea loc bătălia cea mare. Dușmanul a ieșit la bătălie și s-a tăbărât împotriva martorilor; el speră să pună stavilă înaintării lor și să-i stărpească, ca să nu devină o națiune. Acești martori credincioși ai lui Iehova sunt puțini la număr și în sine nu au nici o putere, însă credința și încrederea lor în conducătorul Hristos Isus și în Regele lor veșnic, Iehova este desăvârșită, și în puterea aceasta vor duce la îndeplinire scopul lui Iehova. Ei văd că Numele lui Iehova, pe care pot să-l poarte acuma, este un turn tare de refugiu, în care aleargă și unde găsesc siguranță. Iehova dă martorilor mai mult ajutor și mângâiere, deoarece este Tatăl îndurărilor și Dumnezeul a toată mângâierea și acuma vorbește către martori, către rămășiță: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe dușman dinaintea la, și a zis: Nimicește-l!” – Deut. 33:27.

23. Cine din rămășița s-ar mai teme de vre-o oarecare parte a organizației lui Satan, în timp ce mai sună în urechile sale această declarație hotărâtă din gura Celui Atotputernic? Unii care se tem de Diavol sau de oameni, vor cădea în cursă, aceia însă, care au încredere deplină în Dumnezeu, nu vor cădea. Promisiunea scumpă a lui Iehova de a purta poporul Său pe brațele Lui veșnice nu a avut aplicare mai de vreme, decât numai după ce cei încercați ai Lui au fost adunați în Templu. Aceștia vor fi făcuți o parte esențială a oștirilor lui Iehova, care înaintează în luptă contra dușmanului sub comanda lui Hristos Isus, și este sigur, că dușmanul va cădea înaintea acestei oști puternice. Iehova dă acelor care îi aparțin Lui, asigurarea deplină, că El va alunga și va nimici pe dușman; El poruncește poporului Său de legământ, ca să lase să răsună tare acest adevăr mare, pentru ca alții să-l poată auzi. Cei bine plăcuți lui Iehova, Ieșurun, sau martorii credincioși, stau înaintea intrării, care duce în moștenirea lor, și cântă și laudă pe Iehova, și către îngerii păzitori, care

păzesc calea „Deschideți-mi porțile neprihănirii, pe care să poată intra națiunea cea dreaptă, care ține legea lui Dumnezeu.” Din pricina credințioșiei și devotamentului deplin a unșilor, se va rosti asupra lor următoarea binecuvântare: „Pe cel cu mintea ațintită spre Tine îl vei ține într-o pace desăvârșită: da, pacea căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Iehova pe vecie, căci Iehova Dumnezeu este stânca veacurilor.” (Isaia 26:1-4) Aceasta este în armonie deplină cu cuvintele de încurajare ale lui Hristos Isus, a mai marelui decât Moise, care sunt acuma vorbite către cei credințioși; „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția.” – Luca 12:32, *Roth*.

Bunătatea Lui

24. Bunătatea lui Iehova arătată poporului Său iubit prin Hristos Isus, întrece, concepțiile omenești. Nimenea alții de pe pământ nu poate să prețuiască aceasta decât aceia, care sunt devotați pe deplin lui Iehova. Iehova multe icoane a întocmit în folosul celor din urmă membre de pe pământ a lui Hristos. El a făcut un legământ cu Izrael la muntele Sinai, și cu patruzeci de ani mai târziu a făcut un alt legământ cu acest popor în șesurile Moabului. Acest din urmă legământ corespunde timpului, când Isus strânge laolaltă pe aceia, care au fost chemați pentru Împărăție, și sau dovedit aprobați ca bine primiți lui Dumnezeu, și aduși în legământul pentru Împărăție După ce ei au fost aleși în felul acesta, trebuie să rămână credințioși pentru eternitate. La început toți aceia care ca poporul de legământ al lui Dumnezeu au fost aduși în Templu, au fost însemnați cu numele „Ieșurum”, însă numai aceia, care vor fi aprobați, vor primi numele acesta. „Ieșurum”, însă numai aceia, care vor fi aprobați, vor primi numele acesta. Ieșurum nu este numele lor oficial, ci mai mult este numele, care dă de înțeles o relație cordială a credințioșilor față de Dumnezeu Iehova. Acelora, pe care Domnul îi judecă ca bine plăcuți Lui și-i unge, le dă un nume nou, pe care îl hotărăște gura lui Iehova. (Isaia 62:2) Aceștia suni trimiși ca martorii Lui, și ei nu mai sunt în ignoranță ce privește voia Lui Dumnezeu. „Porunca aceasta pe care ți-o dau Eu azi, nu este mai presus de puterile Tale, nici departe de tine. Dimpotrivă este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima la, ca s-o împlinești. (Deut. 30:11, 14) Rămășița credințioasă a fost făcută o parte esențială a oștirii lui Iehova de sub mai marele decât Moise, și trebuie să audă fiecare cuvânt și să-i dea ascultare. (Deut. 18:18; Fapte 3:23) Cum a vorbit Moise în Moab către Izraeliți, așa vorbește acuma mai marele decât Moise către poporul de legământ în Templu: „Iată, îți pun azi înainte viața și binele, moartea și răul.” (Deut. 30:15) Dacă cei din rămășiță doresc să trăiască, cu stăruință trebuie să înainteze în lupta contra organizației dușmană și să se consacreze pe deplin și cu totul lui Iehova și organizației Sale. Iehova a spus cuvintele Sale în gura lor și ca membrii organizației Sale până la sfârșit trebuie să efectueze mărturia lui Isus Hristos ce li s-a predat.

25. Unde Pavel scrie poporului de legământ al lui Dumnezeu în Hristos, citează cuvintele lui Moise și arată, că aceste sunt a se aplica îndeosebi la unșii din timpul prezent. (Romani 10:5-11) Iehova a înarmat pe poporul Său, ca

să pună mărturia Lui; și pentru a fi credincioși legământului lor, chiar aceasta trebuie s-o facă. La congresul din Columbus în anul 1931, Iehova a făcut cunoscut poporului Său, că i-a dai un nume nou, la pus ca martorul Său și l-a făcut o parte a servului ales, și numai acestui serv dă Iehova cinstea aceasta. Manifestarea bunătății Sale este prea mare pentru noi, ca s-o putem aprecia. Cei ce au văzut această bunătate a lui Iehova și o prețuiesc, cu deplină bucurie au intrat în serviciul Lui, pentru a pune mărturie pentru Numele Său. Pe lângă toate strâmtorările și schimbările continue la care sunt expuși acuma credincioșii, merg înainte în puterea Domnului și știu, că biruința lor în curând va fi desăvârșită. Numai unșii prețuiesc aceea, că ei suni copiii lui Iehova prin femeia Sa Sion și toți vor fi învățați de Iehova. Iehova hrănește acuma cu bogăție pe poporul Sau cu hrană prețioasă pe masa Lui, și pentru aceasta laudă și preamărește încontinuu pe Iehova, cu cuvintele însemnate pentru unșii Săi, care spun: „Voi lauda pe Domnul din toată inima mea, în tovărășia oamenilor fără prihană și în adunare. El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Iehova este îndurător și milostiv. El a dat hrană celor ce se tem de El; El își aduce pururea aminte de legământul Lui. El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui, căci le-a dat moștenirea neamurilor. Lucrările manilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate. A trimis poporului Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci; Numele lui este sfânt și înfricoșat. Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei te o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci”. – Psalmi 111:1, 4-7, 9, 10 *A.R.V.*

Întrebări pentru studiul berean

- 1, 2. În ce scop a trimis Iehova pe Moise în Egipt? Cum a fost împlinit aceasta? Cum și când a mai folosit Iehova pe Moise ca să întocmească încă alte icoane profetice? Când s-au împlinit aceste icoane profetice? Ce s-a întâmplat pe muntele Sinai; ce a preumbrit aceasta?
3. De cine au fost rostite cuvintele lui Iehova raportate în cartea cincina a lui Moise? Când și unde au fost rostite aceste cuvinte, către cine au fost îndreptate, și în ce relație de rudenie au stat acești adunați aici în Moab față de aceia care au fost adunați înaintea lui Moise la muntele Sinai? Ce se cuprinde în cartea cincina a lui Moise? Cu cine a fost încheiat legământul, care a fost întărit la muntele Sinai?
4. Legământul din Moab era tot același e ca și cel întărit la muntele Sinai, sau a fost un legământ înrudit cu acela? Citează texte scripturale ca dovadă pentru aceasta. Ce trăsătură importantă a scopului lui Dumnezeu se descopere în Deut. 29:9-13? Arată, că legământul de la Moab este mult mai cuprinzător decât acela întării la numele Sinai.
5. Motivează, pentru ce se poate aștepta o aplicare prezentă a legământului încheiat în Moab.

6. Arată că călătoria Izraeliților prin pustiu face indicație la timpul în cursul căruia s-a făcut „pregătirea drumului înaintea lui Iehova”.
- 7, 8. Aplică Deut. 29:4. Astfel ce a preumbrit legământul încheiat în Moab? La cine se referă și care este condițiunea ce trebuie împlinită de acela înainte de intrarea lui în moștenirea lor.
9. Arată îngrijirile cu privire la „ploaia târzie” și a „ploii binecuvântării” pentru poporul credincios de legământ al lui Dumnezeu, și cum au fost aceste profeții în cursul împlinirii.
- 10-13. Explică numele „Ieșurun” și asupra cui este a se aplica. Explică mai departe profeția neprielnică cu privire la „Ieșurun”, care stă însemnat în Deut. 32:15! Arată faptele, care dovedesc împlinirea prezentă a acestei profeții, și ce sunt judecățile însemnate împotriva acelora, care sunt necredincioși față de condițiunile legământului lor pentru Împărăție.
- 14, 15. Cine sunt „Regele în Ieșurun”, „Capii poporului” și „semințiile lui Izrael”, care sunt amintiți în Deut. 33:5? Când și cum au fost aceștia „adunați laolaltă”? Cum este a se aplica Deut. 29:14, 15?
- 16, 17. Întrucât corespunde numele „Ieșurun” cu ceea ce se spune în Deut. 32:15? Arată a) textele care arată, că „Regele în Ieruşun” la timpul Său hotărât va asculta rugăciunile poporului Său credincios; b) citează fapte care arată, că le-a trimis lumină, bunătate și pace.
18. Descrie procedura unora, care se poartă contra legământului lor și a poruncii lui Dumnezeu. Explică, pentru ce dovedesc o astfel de procedură. Ce lecție importantă are legământul încheiat în Moab pentru toți cei din clasa unsă, care doresc să intre în moștenirea lor glorioasă?
19. Compară starea Izraeliților în șesurile Moabului cu privire la cerințele privitoare la intrarea lor în moștenire, cu împrejurările poporului de legământ al lui Iehova în timpul prezent. Cum pot ei în ambele cazuri să biruiască pe dușman?
- 20-23. Despre cine au fost rostite binecuvântările descrise în Deut. 33. Pentru binele și mângâierea cui a fost prevăzut în deosebit darea de seamă, și cum slujește scopul acesta? Indică cuvintele de încheiere a cântării, dată de Moise acolo Izraeliților. Cum închipuie starea aceea profetică starea din prezent a poporului de legământ a lui Iehova. La ce se referă Deut. 33:27.
24. Arată că Iehova prin împlinirea icoanelor profetice, pe care le-a făcut cu Izraeliții în cursul călătoriei lor din Egipt spre Moab, și-a dovedit bunătatea Lui iubitoare față de poporul Său credincios de legământ. Ce răspundere aduce cu sine acest mare favor acordat?
25. Arată cu indicație îngrijirile făcute de Iehova poporului Său, căci Cuvintele Sale din Psalm 111:1, 4-7, 9, 10 sunt în curs de împlinire.

HARFA LUI DUMNEZEU

HARFA este un instrument muzical inventat cu mai multe sute de ani înainte. Dacă este acordată potrivit și dacă se trece pe ea cu măiestrie, atunci dă un sunet plăcut care face să tresalte inima de fericire. Harfa în cuvântul lui Dumnezeu este amintită prima dată de Genesa 4:21. Numele inventatorului este Iubal. Pentru aceasta este numit „tatăl tuturor aceloră, care mânuiesc „harfa și flautul”.

Cu 1812 ani înainte de venirea lui Isus în carne s-a întâmplat că Dumnezeu a organizat pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael ca o națiune, care după aceasta a fost cunoscută ca națiune Izrael. Izrael era singura națiune, cu care Dumnezeu a făcut un legământ sau un contract solemn, și nici o altă națiune nu a fost recunoscută de El în felul acesta. (Amos 3:2) Națiunea Izrael a fost folosită în scopul, ca să facă ilustrații sau tipuri, care au preumbrit lucruri mai bune din viitor: și aceia, care studiază raportul biblic despre experiențele lui Izrael, prin aceasta sunt puși în stare ca să se înțeleagă cam destul de precis evenimentele viitoare, care se vor dovedi binecuvântătoare pentru omenire. – 1Corinteni 10:1-13; Evrei 10:1.

În națiunea Izrael, harfa era un instrument consacrat bucuriei și veseliei. David, care a domnit peste Izrael timp de patruzeci de ani, era un maestru de a mânui harfa, și putem observa că în psalmi dintre care multe a scris el, harfa este folosită să învețe sau să reprezinte adevărul în mod simbolic. Iudeii au folosit instrumentul acesta la ocazii de bucurie, ca de exemplu în anul jubiliar și la serbări mari.

Istoricul iudeu Iosephus este un om de încredere pentru comunicarea, că harfa de regulă a avut zece coarde, câte odată însă era și mai mică în care caz avea numai 8 coarde. Numărul *zece* se folosește în Scriptură pentru a reprezenta simbolic ce este deplin sau desăvârșit cu privire la om. Deci lucrul așa putem să-l înțelegem că harfa cu cele zece coarde reprezintă adevărurile mari fundamentale, care se referă la scopul divin. Dacă două din aceste coarde lipsesc, ca la harfa cu opt coarde, astfel prin aceasta probabil că se dă de înțeles, că va fi o vreme, când două puncte importante a scopului divin nu vor fi văzute de oameni. Dumnezeu însă a făcut promisiunea, că la sfârșitul veacului sau a lumii o lumină mare va străluci asupra Cuvântului Său. Deoarece noi acum am sosit la acest punct, așteptăm cu încredere mai multă lumină, și aceasta o și găsim.

Cartea Apocalipsului, ultima carte din Biblie, în cea mai mare parte este scrisă în cuvinte simbolice. În Apocalips 14:2,3 și 15:2,3 găsim o descriere scurtă a unei clase de creaturi glorioase, care cântă pe harfele lor, și harfele aceste sunt amintite ca „Harfele lui Dumnezeu”. Harfa și aici servește ca un semn sau simbol al adevărurilor mari sau a anumitor trăsături a scopului divin; o mare parte a Bibliei de fapt este scrisă în scriere simbolică. Domnul folosește lucruri cu care suntem obișnuiți, ca să illustreze lucruri mari nevăzute, pe care nu le cunoaștem; și pentru acest scop servește și harfa.

Înainte ce am putea cunoaște pe Dumnezeu și a înțelege scopul Său cel mare, este de lipsă pentru noi să credem, că El există și că răsplătește pe toți aceia care îl caută cu sinceritate. (Evrei 11:6) Dar cum putem să credem? Pentru aceasta în primul rând trebuie să avem ceva cunoștință. Dar cum putem noi oare cunoaște că există un mare Dumnezeu? Las să ni se perinde înaintea ochilor unele din lucrurile de toate zilele și apoi să ne cugetăm asupra lor cu chibzuială.

Priviți florile din grădina voastră. Din același pământ răsar multe și diferite plante în culori și colorit diferit. Tot asemenea același pământ lasă să crească pomii cei mai diferiți, care la diferite anotimpuri aduc diferite fructe. Lucrurile acestea a trebuit să fie aduse în existență de o înțelepciune mai mare decât a oamenilor. Omul să-și rotească privirile asupra șesurilor întinse, peste munții înalți, peste râurile puternice și să privească la puterea nemărginită a Oceanului, pe valurile căruia corăbiile mari plutesc cu atâta măreție. Nu ne simțim oare siliți ca să deducem din aceasta că există un înțelept, care este mai mare decât orice am putea vedea, și care a creat lucrurile acestea?

Priviți acum în cerul senin asupra voastră și numărați - dacă puteți - planetele și stelele, cum își continuă călătoria fără zgomot, în marele Univers. Multe din aceste sunt mult mai mari decât pământul, și totuși fiecare corp ceresc, rămâne în cea mai perfectă ordine în calea lui croită, și își face rotirile fără zgomot. Ele nu se poate să fi ajuns acolo printr-o întâmplare, și omul cu rațiune trebuie să recunoască, că un Creator care este mai mare decât planetele, le-a așezat acolo. Când regele David a privit la această minune a Creațiunii, era atât de înviorat de măreția Creatorului, încât a scris: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea manilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii". – Psalmi 19:1-4.

Iar acum examinează pe om! Ce operă minunată este corpul lui! Privește echipamentul acesta de oase! Privește mușchii care fac posibil, mișcarea în fiecare parte a corpului. Structura nervilor este a se asemăna cu un sistem electric întrețesut, prin care veștile se pot transmite de la creier în toate părțile corpului. El posedă puterea ca să iscodească planuri cu ajutorul capacității sale de cugetare și să le traducă în fapte. Într-adevăr nu există o mașină care s-ar putea compara cu omul în construcție măiastră și procedură armonioasă. Dar cine este Creatorul acestei opere minunate? Noi trebuie să deducem,, că există o mare cauză prin care toate lucrurile care sunt văzute în Univers precum și lucrurile care ne sînt invizibile, le-a creat și le-a pus în acțiune. Și cine este El? Numele Lui este Iehova; marele Dumnezeu al Universului. – Psalmi 83:18; Genesa 17:1; Exod 6:3; 20:2-5.

Numele *Iehova* înseamnă mai mult decât „a exista prin el însuși” el arată scopul Lui cu creaturile Sale. Iehova este fără început și fără sfârșit, și profetul Moise a scris: „Din veșnicie în veșnicie ești Tu "Dumnezeule". (Psalmi 90:2; Isaia 26:4) El este marele și Atotputernicul Iehova Dumnezeu, și nu există nimeni altul pe lângă El, și onoarea și maiestatea Lui nu o posedă, nimeni altul. (Isaia 48:11) El

este marele și Atotînțeleptul Creator al tuturor lucrurilor care s-au creat. (Isaia 40:28; Genesa 1:1) Cele patru însușiri mari și veșnice ale lui Iehova sunt dreptate, putere, iubire și înțelepciune. Aceste însușiri divine în tot timpul conlucrează în absolută armonie. El își descopere aceste însușiri la diferite timpuri și în diferite moduri; și în anumite timpuri în mod cu totul deosebit a lăsat să acționeze aceste însușiri.

Dreptatea lui Dumnezeu s-a manifestat atunci când a pedepsit călcarea legii Sale. Puterea lui Iehova a acționat cu totul ciudat prin marele potop în zilele lui Noe, care a nimicit toate lucrurile de pe pământ. Iubirea lui a ieșit la iveală în mod cu totul minunat prin jertfirea Fiului Său iubit, comoara cea mai scumpă a inimii Sale, pentru ca omenirea să aibă ocazie să câștige viața. Înțelepciunea Lui dumnezeiască s-a manifestat îndeosebi în scopul Său mare, pe care îl execută treptat și pe oameni îi lasă să le vadă. Însușirile Sale sunt nemărginite. El este atât de înțelept că de la început a știut sfârșitul și scopul Său cel mare l-a prezis până în cele mai mici amănunte. – Fapte 15:18,

S-a recunoscut de toți, că omul este cel mai presus de toate creaturile viețuitoare de pe pământ. Inteligența lui covârșește cu mult pe a oricărei alte creaturi de pe pământ. Într-adevăr omul este făcut minunat și miraculos. Nu este oare logic a crede că Dumnezeu Atotputernic va descoperi ceva omului despre măreția și scopul divin? Desigur, și o astfel de descoperire se găsește în cartea minunată, în Sfânta Scriptură.

Cine a scris însă Biblia? Ceea ce ne este cunoscut sub titlul „Vechiul Testament” a fost scris de bărbații sfinți din vechime, care au fost mânați de puterea nevăzută a lui Dumnezeu ca să scrie cuvintele acestea.(2Petru 1:21; 2 Samuel 23:2; Luca 1:70) Testamentul Nou se compune din cuvintele vorbite, de Isus, Fiul lui Dumnezeu, care „așa a vorbit cum n-a vorbit încă om”, și cuvintele căruia au fost însemnate de aceia care l-au auzit și au fost martorii faptelor Sale. Afară de aceasta este în el și mărturia învățăceilor Lui, care au scris sub inspirația lui Dumnezeu.

Spiritul Sfânt este puterea nevăzută a lui Iehova, și spiritul acesta este sfânt, deoarece Iehova este sfânt. Puterea lui Iehova a lucrat asupra minții oamenilor iubitori de dreptate și devotați cu credincioșie dreptății, îndrumându-i precis la scrierea Bibliei. Spiritul lui Dumnezeu, adică puterea Lui nevăzută a plutit asupra apelor ce, acopereau pământul, și prin aceasta Dumnezeu activa în mod creator.(Gen. 1:2) În asemenea fel a influențat puterea nevăzută a lui Dumnezeu mintea anumitor oameni și i-a îndrumat ce să scrie. În felul acesta a scris Moise cele cinci cărți dintâi a Bibliei. Puterea nevăzută a lui Dumnezeu, care este spiritul sfânt, a lucrat asupra minții lui Moise, făcându-l astfel în stare, ca să facă un raport despre evenimentele principale, care au avut loc și să se scrie jos legea lui Dumnezeu, care a fost dată poporului Său prin Moise. În nici un alt fel nu se putea scrie jos istoria adevărată a creațiunii. Aceste fapte și adevăruri au fost scrise așadar sub inspirație dumnezeiască. (2Timotei 3:16; Iov 32:8) Profeții Bibliei au prezis evenimentele mari, care vor avea loc pe pământ, însemnările lor au fost fă-

cute la diferite timpuri și în împrejurări diferite, și cu toate acestea mărturiile sunt în acord unele cu altele. Mărturia lor a preumbrit evenimente viitoare.

Istoria însemnată este un raport despre fapte și evenimente care este aranjat în ordine cronologică.

Profeție adevărată este un raport precis de fapte și evenimente, care se vor întâmpla într-un timp viitor. Profeția - cu alte cuvinte - este o istorie, care este descrisă înainte de întâmplarea ei.

Nici o minte omenească nu ar fi putut să prezică în adevăr, că aceste lucruri sau evenimente vor avea loc în viitor. Numai mintea dumnezeiască poate face aceasta. Dacă găsim dar, că Biblia prezice anumite fapte și evenimente ca „întâmplări din viitor” și aceste preziceri au fost scrise jos cu o mulțime de secole înainte întâmplarea adevărată a acestor fapte, și dacă acum este întărit cu siguranță că aceste fapte și evenimente prezise într-adevăr s-au împlinit, atunci aceasta este dovada cea mai puternică, că oamenii anumiți care au scris jos aceste fapte și evenimente din viitor, în aceasta au fost conduși de spiritul lui Dumnezeu, și că prin urmare însemnarea aceasta s-a întâmplat sub inspirație dumnezeiască.

Aducem înainte un exemplu: Toate fulgerele vin de la Iehova și sunt o demonstrație a puterii Sale. Aceasta se arată în cuvintele pe care le-a îndreptat Iehova către Iov: „Poți tu să arunci fulgerele ca să plece? Îți zic ele: Iată-ne?” (Iov 38:35, *margin.*) Telegrafia fără fir și radio sunt invențiuni moderne. Acest text din Iov a fost aplicat asupra stațiilor de radio și administratorii lor, textul însă nicidecum nu poate să aibă un astfel de înțeles. Radio este de natura fulgerului și îi aparține lui Iehova, și omul numai cu permisiunea lui Iehova poate să se folosească de radio. Negreșit că textul înseamnă, că Dumnezeu trimite fulgerele Sale și că omul nu are așa putere. Radio este prin urmare o descoperire a puterii lui Dumnezeu și nicidecum puterea vreunei creaturi. Radio aparține lui Iehova, și omul îl folosește numai în urma permisiunii Lui.

Prin profeții Lui sfinți a lăsat Dumnezeu să se prezică că într-un timp din viitor va veni în lume un om puternic; care se va naște ca un iudeu (Deut. 18:15), Dumnezeu a indicat locul exact unde se va naște (Mica 5:2); El va veni la poporul Său, care însă nu-L va primi; El va fi disprețuit și lepădat de oameni, și va fi un om al durerilor și înrudit cu suferințele (Isaia 53:1-3); El va călări în Ierusalim călare pe o măgăriță și se va oferi de rege iudeilor (Zaharia 9:9); El va fi respins de iudei (Isaia 53:3) și va fi vândut cu treizeci de arginți (Zaharia 11:12); El va muri, dar nu de bunăvoie (Daniel 9:26) și nu va fi nici un motiv drept pentru moartea Lui (Isaia 53:8, 9, 11), cu toate acestea va fi socotit la, un loc cu cei fărădelege. (Isaia 53:12) El va muri de o moarte crudă, dar nici un os nu i se va frânge. (Psalmul 34:20). Carnea lui nu va vedea putrezire, și El va fi înviat din morți. (Psalmul 16:10) Toate aceste profeții de multe feluri au fost împlinite cu desăvârșire de Isus din Nazaret, marele, învățător, care a locuit în împrejurimea Ierusalimului și a murit în Ierusalim.

Toate faptele mai sus arată că Biblia a fost scrisă de oameni sfinți ai vremurilor trecute conduși de puterea lui Iehova și este un document, pe care

Dumnezeu l-a lăsat să fie păstrat și s-a dat oamenilor de călăuză pe calea dreptății; se arată mai departe că Biblia prezice calea și soarta definitivă a omului și în principal Împărăția lui Iehova și justificarea numelui Său efectuată prin Ea. Prin raportul divin al Bibliei ni se clarifică și înțelesul „Harfei lui Dumnezeu” simbolice și înțelesul celor zece coarde răsunătoare.

ÎNCERCĂRI DE A DISTRUGE BIBLIA

SFÂNTA Scriptură numită Biblia, de origine a fost scrisă parte în limba ebraică, parte în limba greacă. O traducere într-o altă limbă decât aceea în care s-a scris, se numește versiune. Primul care a tradus Biblia în limba engleză a fost John Wycliffe. Următoarea traducere de Biblie de importanță a fost aceea a lui Welliam Tyndale, care a dat baza pentru aproape toate versiunile engleze a Bibliei, care sunt în uz în timpul prezent.

Satan, dușmanul s-a folosit de preoțimea Angliei, ca să persecute pe Tyndale pentru credințioșia lui față de traducerea Bibliei. Aceasta este una din dovezi, că Tyndale a fost un serv credincios al Domnului. După ce o parte a Sfintei Scripturi a tradus-o, a fost silit să se refugieze în Germania, unde a terminat traducerea și a publicat multe exemplare a Noului Testament. Acuma era hotărât, ca traducerea s-o pună în mâna poporului englez. El le-a introdus în Anglia prin contrabandă, trimițându-le prin butoaie, suluri de stofe, saci cu făină și pe alte căi secrete.

Episcopii bisericii Angliei, care pe vremea aceea era catolică, și alți preoți s-au folosit de toate mijloacele ce le stătea la îndemână, ca să împiedice răspândirea traducerii de Biblie a lui Tyndale. Mii de Biblii au fost confiscate, și arse la crucea veche a Sf. Pavel. Tyndale a rămas în exil și a refuzat în mai multe încercări să se întoarcă în Anglia, știind bine că după întoarcerea lui episcopii și ceilalți preoți ai Angliei îi vor pricinui moartea. Între timp însă a fost înșelat de un preot în Germania, ridicat cu forța și întemnițat într-o pivniță. Acolo a suferit groaznic de frig și lipsă de mâncare, și în sfârșit a fost scos din temniță și ars pe un rug. Aceasta sa întâmplat la îndemnul preoțimii de atunci.

Satan însă și reprezentanții lui nu au putut împiedeca pe popor ca să ajungă în posesiunea Bibliei, deoarece a fost sosit timpul lui Dumnezeu pentru a pune Biblia în mâna poporului, îndată după moartea lui Tyndale a apărut așa-numita „Biblia lui Matei”. De fapt era traducerea lui Tyndale, dar a apărut sub un nume secret. Apoi a urmat Biblia cunoscută ca „Biblia cea mare” și a fost publicată în anul 1539; și mai târziu, în anul 1560 a fost publicată așa numita „Biblia de Geneva”. Dar toate aceste publicațiuni erau numai edițiile revăzute a traducerii lui Tyndale.

În anul 1611 s-a întocmit traducerea de Biblie numită în general Versiunea Autorizată. Mai este cunoscută și sub denumirea Versiunea Regele Iacob, deoarece regele Iacob al Angliei era autorul cel mai principal al acestei opere. Revizorii care au lucrat la opera aceasta au fost împărțiți în șase grupe, și fiecărei grupe i-a fost încredințată, o parte din lucrarea de examinare. Acești revizori sau folosit de toate ajutoarele pe care le-au putut câștiga la lucrul lor. Ei au studiat cu îngrijire traducerile ebraice, grecești, și spaniole, italiene, franceze și germane și le-au comparat una cu alta.

Fără îndoială n-a existat niciodată o ediție de Biblie engleză mai desăvârșită și măiastră ca Versiunea Autorizată a Bibliei. În general este folosită mai mult decât orice altă versiune a Bibliei. Cu toate acestea traducerea nu este desăvârșită deoarece cuprinde o mulțime de greșeli ce s-au observat mai târziu fiind comparate cu manuscrisele vechi. Cei ce au întocmit Versiunea Autorizată, nu au avut intrare la cele mai vechi trei manuscrise, anume manuscrisele Vatican, Sinaitic și Alexandrin.

În anul 1870 s-au asociat un cerc de învățați vestiți englezi, și a început opera de revizuire a Versiunii Autorizate a Biblicii engleze, și încurând după aceea s-au asociat cu ei un grup de învățați de seamă americani, să facă același lucru. Când traducerea autorizată a fost gata, manuscrisele vechi amintite mai sus nu erau accesibile. Comisiunea examinatoare, care în anul 1870 a început cu pregătirea Traducerii Revizuite, a avut intrare la aceste manuscrise. Manuscrisele vechi au fost comparate cu îngrijire cu diferitele traduceri și sau aplicat o grijă deosebită și sau folosit toate mijloacele posibile, pentru a publica o Biblie engleză, care să redea atât de precis cât e posibil cugetele exprimate în manuscrisele originale.

În anul 1881 s-a publicat prima ediție Engleză Revăzută și în anul 1885 ediția Americană Revăzută. Traducerea lui Tyndale a fost folosită în mare măsură de ambele comisii și a netezit calea pentru lucrul revizorilor. Aceste ediții revizuite sunt fără îndoială cele mai bune dintre toate traducerile engleze, deoarece cugetele le exprimă în formă simplă și clară. La aceasta mai vine aceea că în cursul celor trei sute de ani trecuți a survenit o schimbare desăvârșită în înțelesuri. Bărbații care au întocmit traducerea revizuită engleză și americană, sau străduit ca să redea, cugetele în expresiuni clare.

De pildă cuvântul vechi englez „hell” (Iad) a însemnat un loc întunecat, o groapă în pământ, în care se păstrează legume, ca să rămână proaspete. În timpul recent preoțimea a interpretat înțelesul cuvântului acestuia ca fiind un loc de chin veșnic, ceea ce nicidecum nu a fost cugetul cuvântului original. O altă pildă: Cuvântul englez „damnation” de origine a însemnat *judecat* și anume câteodată și o sentință de judecare sau condamnare. Preoții moderni însă i-au dat cuvântului acestuia însemnarea „osândire”, și că ar însemna, ca cineva să fie predat unui loc de chin veșnic.

Traducătorii traducerii revizuite americane, au lăsat netradus cuvântul grecesc Hades; acesta este cuvântul căruia preoțimea i-a atribuit înțelesul focul iadului și chin veșnic. Cuvântul grecesc pentru englezul „damnation” l-au înlocuit

cu „judgement” (judecată), deoarece primul cuvânt în limbajul vechi englez are același înțeles ca al doilea cuvânt modern în engleză; și aceasta dovedește, că preoțimea a dat cuvântului o înțelegere cu totul falsă. (Fapte 2:27; Ioan 5:29, R.V.) În ambele cazuri atât cei ce au făcut Traducerea Autorizată cât și cei ce au făcut Traducerea Revăzută, au folosit cuvântul potrivit, cum a fost înțeles pe timpul când a fost scris. Cu toate acestea preoțimea a apucat ocazia ca să reprezinte fals cuvântul lui Dumnezeu. Având în vedere toate luptele îndreptate contra Sfintei Scripturi este interesant, că textul scriptural cât de curat a rămas cu toate diferitele și multele copieri.

Una din cele mai curate traduceri a Noului Testament este traducerea numită „*Emphatic Diaglott*”. Ea este o traducere a textului original grec. În partea cea mai mare s-a folosit la aceasta manuscrisul Vatican, dar cu toate acestea traducerea este comparată și cu manuscrisul Sinaitic și altele. Ea reda cugetele în limbajul modern, și constituie un mare ajutor pentru cercetătorul grec și englez la studiul Testamentului Nou.

Fără îndoială puterea nevăzută a lui Iehova cu secole înainte a condus mâna bărbaților credincioși, ca să pregătească manuscrisul original al Bibliei. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu, și El a lăsat să se scrie jos cu totul precis. Fiindcă Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, Satan a apucat orice mijloace cei stătea în putere, ca s-o distrugă și să nimicească pe aceia, care cu credincioșie au căutat s-o traducă. Dumnezeu a permis ca Satan, dușmanul să meargă până la un anumit punct, și atunci l-a împiedicat. În diferite vremuri, oamenii cinstiți, devotați cu totul lui Dumnezeu au pregătit copiere a Bibliei. Poate cineva să nege că Dumnezeu a condus pe oamenii aceștia în lucrul lor? Întrucât aceștia sau silit cu credincioșie și cinstit, ca să reprezinte pe Iehova Dumnezeu, desigur că el a păzit Cuvântul Său de abateri și greșeli mari.

Satan prin reprezentanții lui pe mulți din aceștia oameni a lăsat să-i distrugă, care cu credincioșie și devotament și-au îndeplinit lucrarea; aceasta însă niciodată nu a putut-o face înainte ce nu și-au terminat aceștia lucrarea. Mii și mii de Biblii au fost arse de acești reprezentanți nelegiuți ai Diavolului: însă cu toate eforturile lor, totuși nu au putut să împiedice ca să nu continue desfășurarea scopului divin, și că Dumnezeu s-a descoperit poporului prin Cuvântul Său. Dat fiind, că Satan nu a putut împiedeca răspândirea Bibliei, atunci a căutat să falsifice înțelesul Bibliei prin reprezentanții lui și să planteze în cugetul oamenilor o interpretare falsă a Sfintei Scripturi. El a folosit tot ce i-a stat în putere, ca să întoarcă cugetul poporului de la Iehova și de la Cuvintele Sale curate a adevărului, cursul multor secole adevărurile minunate au fost întunecate de Diavolul și reprezentanții lui, smulse dinaintea poporului. Dar la timpul hotărât al lui Dumnezeu, adevărurile aceste curate fost restatornicite pentru cercetătorul sincer adevărului.

Creatura care în Sfânta Scriptură este înălțat peste toatele altele, este Fiul iubit al lui Dumnezeu. Iudeii timp de 4000 de ani și-au ațintit așteptările spre Messia, și au așteptat venirea Lui. Aproape timp de 2000 de ani și-au concentrat

speranțele creștinii la Cristos, și au privit cu așteptare la venirea Lui a doua. Fiul iubit al lui Dumnezeu, Logos, Isus, este Messia, Unsul lui Dumnezeu, Cristosul. Timpul pentru prezența Lui a doua a sosit, și acum El este prezent. Cu venirea lui a căzut o lumină mai mare pe Cuvântul lui Dumnezeu, chiar așa după cum a promis aceasta Domnul. (Proverbe 4:18; 1Corinteni 10:11) Prezența a doua și nevăzută a lui Cristos a început cam pe la anul 1874.

Precum a fost folosit William Tyndale, ca să atragă atenția poporului asupra Bibliei, așa a folosit Domnul pe Ch. T. Russel în jumătatea doua a secolului trecut, ca să facă atent popor asupra înțelegerii Bibliei; și îndeosebi asupra acestor fel de adevăruri, care din pricina uneltirilor Diavolului și a reprezentanților Săi au fost întunecate. Deoarece a fost sosit timpul hotărât al Domnului ca să restatornicească adevărurile acestea, a folosit el pe Ch. T. Russel ca să scrie cărți și să le publice, care sunt cunoscute ca „Studii în Scripturi”, prin care adevărurile mai fundamentale ale scopului divin au fost clarificate. Satan a făcut tot ce a putut ca să nimicească cărțile acestea, deoarece ele explică Sfânt Scriptură. Precum traducerea de Biblie a lui Tyndale a fost distrusă, așa și preoțimea a adunat mii de volume a „Studiilor în Scripturi” în părțile diferite a pământului și le-a ars în public. Dar totuși procedura aceasta blestemată a contribuit numai la aceea, ca să se răspândească și mai mult adevărul și scopul lui Dumnezeu.

Timpul lui Dumnezeu a sosit, ca adevărul Său să fie dat în știre; și nimic ce poate să facă Satan sau de care e în stare să facă nu poate să împiedece darea în știre a adevărului. A sosit timpul în care steagul lui Iehova trebuie să fie ridicat sus, pentru ca poporul să cunoască, pe care cale trebuie să umble. În jurul acestui steag divin se vor strânge toți aceia, care sunt dreți și au o inimă într-adevăr sinceră. Puhoiul adevărului crește din ce în ce mai mult și se va ridica tot mai mult până când va acoperi întreg pământul, precum acopăr apele malurile mării. Toate acestea se vor întâmpla spre cinstea lui Iehova. Timpul lui Iehova a sosit, de a da în știre Numele Său pe pământ, și aceasta va face prin Cuvântul Său și descoperirea puterii Sale în lupta Armagedonului. Trebuie să recunoaștem însă că adevărul nu aparține nici unui om; el este adevărul lui Dumnezeu. La diferite timpuri Dumnezeu a folosit oameni, sau unelte omenești pentru executarea scopului Său spre preamărirea Lui, dar adevărul a fost totdeauna adevărul lui Iehova și acela va rămânea și pe mai departe. Biblia este Cuvântul Său adevărul, și a fost dată spre călăuză acelora, care se străduiesc după dreptate.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IUNIE 1933

Nr. 12

Cuprins:

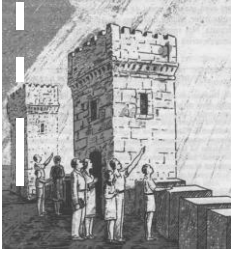
SANCTUARUL SĂU - Pag.293

CREDINCIOSUL DUMNEZEU - Pag.306

BINECVÂNTĂRI PROMISE PENTRU
ÎNTREAGA LUME - Pag.311

PENTRU CE NU A ÎMPIEDICAT DUMNEZEU? - Pag.313

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.K. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 Iunie 1933

Nr. 12

SANCTUARUL SĂU

„S-a mărit chiar până la mai marele oștirii; și s-a desființat sacrificiul cel perpetuu al său, și locul sanctuarului său s-a aruncat la pământ. Și o oaste împreună cu sacrificiul cel perpetuu s-a dat celui nelegiuit, care a aruncat la pământ adevărul; și a încercat multe, și a izbutit.” – Daniel 8:11,12.

Partea I

ESTE scopul anunțat al lui Iehova, ca să facă pentru sine o locuință sau un palat, căruia îi dă Numele și care în veșnicie îi va preamări Numele. Un astfel de loc sau un palat de locuit se numește în Scriptură „sanctuar”. Alte texte scripturale arată, că sanctuarul lui Iehova este organizația Lui principală sau partea principală a Sionului. „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui”. (Psalm 132:13). Venirea Domnului Isus la templul lui Iehova în anul 1918 indică timpul când Iehova își ocupă locul în sanctuarul său. În timpul acesta a rezidit Sionul. „, Ei văd intrarea Ta, Dumnezeule, intrarea Dumnezeului meu, Împăratului meu, în locașul cel Sfânt. În frunte merg cântăreții, apoi cei ce cântă din instrumente, în mijlocul fetelor care sună din timpane. Binecuvântați pe Dumnezeu în adunări, binecuvântați pe Domnul, cei ce vă coborâți din Israel!” (Psalm 68:24-26, R.V.). În anul 1922 s-a întâmplat că rămășița a început să observe intrarea lui Iehova și a „solului” sau „îngerului” său în sanctuarul său. Sanctuarul este ceea ce pe deplin și fără rezerve este devotat lui Iehova Dumnezeu. Este Templul său cel sfânt. „Ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește. Și-a zidit Sfântul locaș ca cerurile de înalt, și tare ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci.” – Psalm 78:68,69.

2. Iehova a dat servului său credincios Daniel, o vedenie despre Satan și reprezentanții lui, care au pângărit pe poporul lui Dumnezeu și au murdărit pe aceia, care erau moștenitori ai unui loc în locașul sau Templul lui Iehova. Daniel a făcut o însemnare despre vedenia lui profetică și evident că Dumnezeu la timpul hotărât lasă pe poporul său uns să înțeleagă vedeniile acestea, deoarece lucrurile scrise mai de mult au fost scrise pentru învățătura și mângâierea poporului său și prin urmare trebuie să fie înțelese de rămășiță în vreme ce petrece pe pământ. Năzuințele omenești de a pricepe profeții totdeauna au dat greș, deoarece Iehova numai la timpul său hotărât lasă să se înțeleagă profețiile sale. Oamenii cinstiți și devotați cu credințioșie în serviciul lui Dumnezeu cu seriozitate s-au năzuit, ca să

înțelege și să explice profeția lui Daniel amintită mai sus, dar faptele ieșite acum la lumină arată, că pentru urmașii consacrați ai lui Christos Isus de pe pământ era cu neputință ca să priceapă profețiile înainte de 1918. Tot ceea ce a fost publicat cu privire la împlinirea profeției sus menționate, a fost scris și publicat cu mult înainte de anul 1918. Ceea ce apare acum în aceste rânduri nici de cum nu poate fi privită ca o critică la adresa fraților noștri, care au încercat să înțeleagă și să explice profeția; dar nu se poate atribui nici unui om onoare pentru ceea ce explică și se publică aici.

3. În anul întâi al domniei lui Belșatar, a regelui lui Babel, Daniel a avut o vedenie pe care a însemnat-o. Această vedenie a descoperit organizația pământească a lui Satan, care a apărut în formă de fiare sălbatice. Se pare să fie de lipsă o explicare preliminară a capitolului al șaptelea a profeției lui Daniel, ca să putem aprecia în totul ce se spune de profet în capitolul opt despre sanctuarul lui Dumnezeu. Pentru a ajuta cercetătorul ca să înțeleagă punctele însemnate în examinarea progresivă a profeției se redă aici următorul extras:

SANCTUARUL LUI

4. Partea pământească a organizației lui Satan a apărut în următoarele stăpâniri universale amintite în ordine cronologică: Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și Marea Britanie. Împlinirea profeției are de a face îndeosebi cu a șaptea stăpânire mondială și se întâmplă în vremea existenței stăpânirii a șaptea mondială și pentru aceasta profeția lasă să iasă la iveală această stăpânire mondială în modul proeminent și de fapt de mare însemnătate ca oricare din celelalte stăpâniri mondiale. Stăpânirea a șaptea apare în profeție sub diferite titluri. Ea este a șaptea stăpânire mondială a organizației lui Satan; fiara cu ”două coarne”; ”profetul fals”, pe mai departe „creștinătatea” precum și o parte a fiarei celei mari, care a ieșit din mare. (Apocalips 13). „Creștinătatea” cuprinde în sine tot pământul, în care numele lui Christos se folosește în mod fățarnic, și unde urmașii credincioși ai lui Christos Isus sunt persecutați și rău tratați și unde numele lui Iehova este batjocorit în mod rușinat. Este același popor sau stăpânire care a nesfințit clasa sanctuarului lui Dumnezeu și a aruncat-o la pământ. „Au pus foc Sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău”. (Psalm 74:7). Această stăpânire mondială va fi nimicită de mâna lui Iehova spre justificarea Numelui său și clasa sanctuarului de pe pământ va vedea triumful organizației lui Dumnezeu.

VISUL

5. Capitolul al șaptelea a profeției lui Daniel se începe cu cuvintele; „În anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În cele din urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare” (Vers. 1 și 2). Partea nevăzută a organizației lui Satan este arătată ca cele patru vânturi a

cerurilor. (Efeseni 2:2 ; 6:12). Acea stăpânire nevăzută veni asupra neamului omenesc deja înstrăinat de Dumnezeu, „și patru fiare mari au ieșit din mare” în urma lucrării acestei forțe. (Vers. 3). Aceste patru fiare sunt patru stăpâniri mondiale începând cu Babilon care era în picioare chiar atunci ca cel dintâi și apoi urmă Medo-Persia, Grecia și Roma; toate acestea sunt diferite una de alta dar toate au fost purtate și sprijinite de poporul înstrăinat de la Dumnezeu și astfel au ajuns sub controlul lui Satan. În versetul 17 al capitolului al șaptelea se spune că aceste patru „fiare” sunt patru împărați, „care se vor ridica din pământ”; aceasta dovedește, că ele constituie partea văzută a organizației lui Satan care stăpânește peste pământ. De origină organizația lui a ieșit din „mare”, însă stăpânirile mondiale Egipt și Asiria au existat înainte de Babilon.

6. Iehova dă acum prin profetul său o mică istorie a stăpânirilor mondiale, anume a organizației vizibile a lui Satan, începând cu Babilon și mergând mai departe, cuprinzând și pe Imperiul Britanic; aceasta o face evident pentru ca să facă de cunoscut aceea parte a organizației lui Satan, care a nesfîntit sanctuarul Lui; și partea aceasta Iehova o descopere credincioșilor Lui pe timpul sfârșitului. Pe timpul când s-a dat vedenia, Daniel era în Babilon, unde a fost dus ca prizonier cu mulți ani înainte. Iehova a îngăduit ca Izraeliții să fie subjugați, întrucât și-a retras mâna ocrotitoare și prin aceasta Satan a devenit dumnezeul lumii întregi. Babilon era o stăpânire mondială și în vedenia lui Daniel era descrisă ca un leu cu aripi de vultur: „Cea dintâi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om, și i s-a dat o inimă de om”. (Daniel 7:4, *R.V.*). Aceasta dovedește că fiara reprezintă pe organizația Diavolului, deoarece acestea sunt semnele de recunoaștere a Diavolului, „Satan este asemenea unui leu răcnitor”. (1Petru 5:8 ; Psalm 104:21 ; Ieremia 2:15 ; Amos 3:4-8). Această fiară dintâi a avut dinți tari și sfîșia ca un leu. (Ioel 1:6 ; Osea 13:8). Avea o înfățișare cutezătoare și lacomă. (1Cronici 12:8 ; Psalm 17:12). În felul acesta se ilustrează o forță domnitoare, care guvernează în nelegiuire. „Ca un leu care răcnește și ca un urs flămând, așa este cel rău care stăpânește peste un popor sărac.” (Proverbe 28:15). „Aripile ei de vultur” arată simbolic, că Babilon s-a înălțat tare, dar repede a zburat încolo. (Iov 39:27-30; Ieremia 4:13). Babilon era mai însemnat decât stăpânirea mondială dinaintea lui, deoarece acum chiar și poporul de legământ a ajuns sub stăpânirea lui. Această fiară a fost ridicată de Diavol și s-a ridicat pe picioarele lui dinapoi, cum stă un om și a devenit nelegiuită și a avut o inimă a unui om rău. Acesta arată că Babilon urma să fie un nume și o ilustrație pentru fățarnicie și răutate, care vor fi folosite în Numele Domnului Dumnezeu și cu care vor amăgi pe popor.

7. Babilonul a fost răsturnat și Diavolul era imediat la treabă ca să ridice o altă stăpânire mondială pentru scopul său. „Și, iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: „Scoală-te, și mănâncă multă carne!” (Daniel 7:5). După Babilon a urmat Medo-Persia și este descrisă ca o fiară sălbatică, care era cu mult mai mare decât leul; în cuvântul

Domnului este descrisă precis ca o fiară sălbatică, care sfâșie cu ghearele sale. (2Regi 2:24); ca un „urs care stă la pândă” (Plângeri 3:10), care caută să-și prindă prada cu viclenie. (Proverbe 28:15). „Fiara stătea într-o rână (a întemeiat o domnie; *margin.*)” Aceasta s-a împlinit la moartea lui Dariu regele Mezilor; când Cir a ieșit la iveală și aceasta este arătat de însuși profetul. (Daniel 8:3,4,20). Această fiară, ursul a avut trei coaste în gură și împrejurarea aceasta dovedește că a fost o fiară răpitoare; coastele probabil arată rămășițele sau resturile celor trei, stăpâniri mondiale înaintașe, Egipt, Asiria și Babilon. Un funcționar a lui Satan împuternicit deosebit a fost încredințat ca să aibă grijă de stăpânirea mondială Persia: și Daniel așa vorbește despre acesta ca „prințul Persiei”. (Daniel 10:13,20). Prințul nelegiuit nevăzut și stăpânul acestuia însuși Diavolul, a zis stăpânirii acesteia mondiale nelegiuite: „Scoală-te, și mănâncă multă carne!”. Acea stăpânire mondială de fapt a cucerit ținuturi mari de țări și mulți oameni a stârpit. La timpul hotărât a fost dărâmată și o altă stăpânire bestială a lui Satan i-a luat locul.

8. Aceasta era stăpânirea mondială Grecia. „După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete, și i s-a dat stăpânire.” (Daniel 7:6). Faptele istorice bine cunoscute dovedesc că profeția aici descrie stăpânirea mondială Grecia, care și-a atins culmea gloriei sub domnia lui Alexandru cel mare. „Și cum se va întări, așa se va și sfărâma împărăția lui, și va fi împărțită în cele patru vânturi ale cerurilor, dar nu între urmașii lui, și nici nu va fi tot atât de puternică pe cât era sub el, căci va fi făcută bucățele, și va trece la alții în afară de aceștia.” (Daniel 11:4). Este istoric dovedit că stăpânirea mondială a Greciei a fost dărâmată și alții au moștenit-o.

9. În vedenia lui Daniel a apărut încă și-o a patra fiară. „După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespuse de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari din fier, mânca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne.” (Daniel 7:7). Capitolul al treisprezecelea al Apocalipsei descrie o fiară sălbatică, care s-a suit din mare. Aceasta nu este a patra fiară descrisă de Daniel, însă a patra fiară a profeției lui Daniel este una din „capetele” fiarei din mare a Apocalipsei. Natural, că stăpânirea mondială ce a urmat a preluat totul ce a rămas de la cea premergătoare. Socotind de la imperiul Babilon, Roma este a patra stăpânire mondială. Roma s-a făcut a șasea stăpânire mondială și prin urmare și această stăpânire mondială este descrisă în vedenia lui Daniel. Profeția spune în capitolul șapte, vers. 7 precum și 19, că fiara a avut dinți de fier și gheare de oțel, ceea ce dă de înțeles, că a posedat mai multă putere decât un urs să sfâșie cu ghearele sale; și cu acestea sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea. Roma a preluat toate metodele urâte de pustiire, pe care le-a învățat și practicat înaintașii ei. Roma s-a dovedit de celelalte fiare sau stăpâniri existente mai înainte, prin aceea, că mai întâi a luat o religie păgânească și mai târziu a practicat religia Diavolului, încât i-a schimbat numele și i-a pus inscripția „creștinism”, deoarece aceasta a servit mai bine intereselor lui Satan.

„Creștinismul organizat” a început cu Roma și din pricina aceasta a fost prevăzut în mod demn cu numele „Imperiul sfânt Roman”. Acesta este descris mai departe de profet ca având zece coarne: „Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul [dinainte, R.V.], care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați.” (Daniel 7:24). Cele zece coarne sunt descrise de profetul însuși ca zece regi și se referă evident la națiunile în creștere din Imperiul Roman. Partea cea mai importantă a profeției, întrucât poporul lui Dumnezeu este în discuție, se referă la aceea, ce vine după imperiul roman și pentru aceasta acestei părți a profeției i se acordă aici o mai mare atenție.

„UN CORN MIC”

10. Există o relație strânsă între cele „zece coarne” a imperiului Roman și „cornul mic” descris în versetul al optulea. „Cornul cel mic” a preluat religia Diavolului și alte unelte criminale folosite de a patra fiară. Despre fiara descrisă în Daniel 7:7 se spune: „mânca, sfârâma, și călca în picioare ce mai rămânea”. Fără îndoială această calcare în picioare înseamnă călcarea sau strivirea poporului rămășiței lui Iehova sau a poporului, care în sfârșit constituie rămășița poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii. Cuvântul evreiesc pentru „ce rămânea” este „*sh'ahr*” și este același cuvânt care în alte texte scripturale care se referă la membrele din urmă a corpului lui Hristos, se traduce cu „rămășiță”. (Vezi Isaia 7:3, *margin.* ; 10:22 ; 28:5). Aceasta se pare să fie într-adevăr cheia pentru înțelegerea profeției cu privire la desființarea sacrificiului perpetuu și la necinstirea sanctuarului. Din pricina aceasta, se acordă aici o mai mare atenție acestei părți a profeției.

11. Daniel tratează cele zece națiuni care se nasc din imperiul Roman și spune: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic [un alt corn, unul mic. R.V.] a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură..., care vorbea cu trufie.” (Daniel 7:8). Profeția din Apocalips 13:1,2 arată ce se întârește de altfel acum și de faptele bine cunoscute, că au existat șapte stăpâniri mondiale separate una de alta și deosebite clar, care s-au ivit în ordinea cronologică și au practicat domnie peste pământ; și că Imperiul Britanic este a șaptea stăpânire mondială. (Vezi „*Lumină*” cartea I, pag. 264). „Fiară” care a ieșit din mare și este descrisă în Apocalips capitoul 13, a avut șapte capete și zece coarne, dar un „corn mic” sau un al unsprezecelea corn nu a avut, ce ar fi crescut din capul său. Aceasta este o dovadă de întărire, că „cornul mic” din profeția lui Daniel este una din cele șapte stăpâniri mondiale și că acesta este Imperiul Britanic. Aceeași „fiară” este descrisă în altă formă, anume în Apocalips 13:11, ca o altă fiară care se ridică din pământ, „care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur”. Acest „corn mic” sau această fiară cu două coarne și-a avut începutul în Anglia mică și acum este cunoscută ca imperialismul Anglo - American, care este „creștinătatea”. (Vezi „*Lumină*” cartea I, pag. 283-287)

12. Faptele istorice sunt următoarele: Generalul roman Carausius s-a făcut cezarul Britaniei în anul 286 d.Hr. și în calitate de acesta a fost recunoscut de Roma. „El (Carausius) a făcut din Britania un stat neatârnat și a devenit părintele flotei Britanice”. („*The Americana*” Vol.13, pag.332). Aceasta indică de fapt nașterea sau începutul „cornului mic”. În curând după aceasta în anul 313 d.Hr., cezarul din Roma s-a convertit din motive politice la creștinism și natural că la aceasta a fost condus de Diavolul; și „creștinismul organizat” a devenit atunci religia Diavolului. Aici însă nu poate să se confunde aceasta cu adevărata religie a lui Christos. În anul 1558 când regina Angliei a devenit Elisabeta, această țară nu a avut nici alt teritoriu în afară de Europa, acum să observăm avântul ei rapid și dezvoltarea ei după războiul religios. „După Reformațiune, care s-a introdus după spiritul și metodele aceluia veac, poporul englez a început să fie stăpânit de o energie înfricoșătoare. Așa se păru căci calea vapoarelor Angliei peste Ocean deodată s-a deschis în toate direcțiile. Descoperirea Americii și a Indiei de Vest (Insulele Antile) a deschis noi ocazii pentru explorări și comerț. Trei națiuni s-au folosit de această ocazie — mai întâi Spania apoi Portugalia și în urmă Olanda. Anglia a venit mai în urmă. Spania și Portugalia au luat-o înaintea Angliei cu 150 de ani, până când Olanda și Franța au fost cu mult înaintea Angliei. Când însă Anglia a intrat în concurs, atunci vârfurile catargelor nu numai spre vest au purtat steagul englez, ci vapoarele ei au cutrierat toate mările lumii și le-au luat sub stăpânire.” (Vezi „*The Americana*” Vol.13, pag. 323, alin.1). Progresul dezvoltării imperiului mondial a fost surprinzător.

13. În anul 1914, care indică sfârșitul lumii, forța militară și navală a Imperiului Britanic a ajuns la o mărime de care n-a mai fost în lume. Imperiul Britanic, inclusiv America, s-a luptat unitar în războiul mondial. Aceasta corespunde în tocmai profeției, care zice, căci „cornul mic” și-a ajuns culmea puterii și prosperării” la sfârșit”. „La sfârșitul stăpânirii lor, (inclusiv Roma și alte părți ale creștinismului) când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean, („cornul mic”, stăpânirea mondială, începând cu mica Anglia).” – Daniel 8:23.

14. Tratând pe mai departe „cornul mic”, spune Daniel: „Și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele trei coarne”. Aceasta nu înseamnă că au fost nimicite cu desăvârșire, ci că au fost cotropite. Aceasta se clarifică prin cuvintele profeției în Daniel 8 versetul 24: „El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților.” „Micul corn” este aici, cel care biruiește pe „cei trei împărați”. Acești trei împărați erau Spania, Olanda și Franța, cum a fost citat mai înainte de „*Enciclopedia Americană*”. Profeția arată pe mai departe uneltele de nimicire a acestor „trei coarne” sau „împărați” în următoarele cuvinte: „Împăratul (Imperialismul Anglo - American, care și-a avut obârșia în Anglia mică) va face ce va voi; se va înălța (asupra celor trei împărați), se va slăvi mai presus de toți dumnezeii, și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului

dumnezeilor; și va propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.”
– Daniel 11:36.

15. Profetul, care descrie „cornul mic”, anume sistemul imperialist Anglo - American, spune: „Nu va ține seamă nici de dumnezeii părinților săi, nici de dorința femeilor; cu un cuvânt, nu va ține seamă de nici un dumnezeu, ci se va slăvi pe sine mai presus de toți. În schimb, va cinsti pe dumnezeul cetățuilor; acestui dumnezeu pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri de preț.” (Daniel 11:37,38). Dumnezeul străin se face cunoscut prin raportul istoric despre Imperiul Britanic. Descoperirea părții vestice a pământului a cauzat o goană și vânatoare după câștig. Cum s-a spus Spania și Portugalia au avut un avantaj de 150 de ani înaintea Angliei, când însă Anglia a început, dezvoltarea ei a fost chiar uimitoare. Despre dumnezeul străin să observăm următoarele: „Vapoarele Britanice au atacat pe cele Spaniole, ori unde le-au întâlnit; au prădat orașele lor și le-au furat corăbiile. Întreprinderi comerciale, poftă de viață aventuroasă și motivul stării rea politice a condus pe marinarii întăriți ai Elisabetei în cele mai îndepărtate părți a lumii. Ei au practicat un cult de credință, pe care l-au caracterizat ca, întruchiparea lui Neptun, al zeului mării sau zeul forțelor”. – „*The Americana*” Vol.13, pag. 323, alin.2.

16. Cu privire la „împăratul” sau „cornul” care a închipuit pe Spania, se spune: „Religia și America erau motivele mari a dușmăniei între Anglia și Spania... În 19 Iulie flota navală a Spaniei s-a suit în canal” și a fost zdrobită de Anglia. („*The Americana*” Vol. 13, pag. 323). De la acel timp începând s-a început o luptă între Britania pe de o parte și Spania și Franța pe altă parte și lupta aceasta navală a fost purtată în toate părțile mării și urmarea a fost, că Spania a fost „ruptă”. America care formează o parte a Imperialismului Anglo - American, a nimicit în anul 1898 flota Spaniei și i-a răpit insulele Filipine și Cuba și Spania mai mult niciodată nu și-a recâștigat puterea între națiuni.

17. Smulgerea celorlalți „împărați”, care au fost amintiți, s-a întâmplat înainte de 1914, înainte de sfârșitul lumii. Acum voim să examinăm „împăratul” sau „cornul” care a reprezentat Olanda. „În mijlocul secolului al șaptesprezecelea Țările de jos (Olanda) erau prima forță navală a lumii și timp îndelungat a stăpânit marea”. („*The Americana*” Vol. 20, pag. 91). La începutul războiului în anul 1665 coloniile olandeze din America au fost luate în stăpânire de Anglia. În anul 1797 Anglia a nimicit flota Olandeză în fața Camperdown și în același an a fost bătută și flota Franceză. („*The Americana*” Vol.13, pag. 325). Puterea „cornului” al treilea a căzut înaintea năvalei Englezilor și prin Tratatul de la Paris în anul 1763 întreg teritoriul Canadei a ajuns sub stăpânirea Britaniei, precum și peninsula Bretagne, câteva insule vestice și Florida. Anul 1775 a indicat începutul luptei celei mari între Anglia pe de o parte și Spania, Olanda și Franța pe de altă parte. „Când în anul 1781 s-a încheiat pacea, Franța, Spania și Olanda au fost făcute incapabile de luptă și aproape falite. Anglia însă a ieșit mai tare ca oricând mai înainte din război.” În anul 1805 Franța de sub Napoleon a început luptă împotriva Angliei. Apoi a urmat lupta navală de la Trafalgar, unde flota Franței a fost nimicită și

Anglia a câștigat domnia supremă peste mări. Cu referire la aceasta găsim în istorie însemnat următoarele cuvinte: „Scena finală a dramei a fost jucată, când cortina a căzut în anul 1815 în bătălia de la Waterloo. Numai cu 21 de ani mai înainte atât Franța cât și Spania și Olanda posedaseră flote puternice; în anul 1815 aceste erau aproape cu totul dispărute și flotele Spaniei și a Olandei niciodată nu au mai fost construite din nou. De la acel timp încoace poliția Britanică a devenit de fapt poliția de apă a lumii.(„The Americana” Vol. 13, pag. 325). Profetia cu privire la smulgerea celor „trei cornuri” sau puteri s-a împlinit.

ALTE SEMNE DE CUNOAȘTERE

18. Iehova face de cunoscut prin profetul său „fiara” cu „cornul mic” prin ochii și gura ei. „Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură, care vorbea cu trufie.” (Daniel 7:8). A avut ochi care au demonstrat inteligență omenească și viclenie, care au privit la ceea ce este pe dinafară și nu la ce este în inimă. (1Samuel 16:7). Astfel de ochi privesc valori omenești și materiale, de felul cum „omul fărădelegii” le vede; și „cornul mic” și-a rotit privirile egoiste și lacome peste întreg pământul și și-a însușit lucrurile pământului. Imperiul Britanic are o privire adâncă în lucrurile lumii acesteia și este un maestru iscusit în „uneltiri” sau în diplomație sau felul de a vorbi diplomatic. Este atins cu „pofa ochilor” și aceasta arată, că aparține organizației lui Satan. (1Ioan 2:16). Felul vorbirii sale trădează fiara, deoarece „vorbea ca un balaur”; Balaur este unul din numirile lui Satan și caracterizează amăgire, înșelăciune și nimicire.

19. Descriind mai departe această forță feroce stă scris: „Și amăgea pe locuitorii pământului”. (Apocalips 13:11-15). „Cornul mic” a vorbit lucruri trufașe împotriva lui Iehova însuși. „Asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne.” (Daniel 7:11,20 ; 11:36). „Cornul mic”, care și-a avut originea în Anglia mică, și care s-a dezvoltat la a șaptea stăpânire mondială sau în imperialismul Anglo - American, nu este nici exclusiv catolic și nici exclusiv protestant. Ridică falsa afirmație că ar fi Împărăția lui Christos și din pricina aceasta se numește „creștinătate”. Cum a devenit o stăpânire mondială, a aprobat întreaga așa numită „creștinătate organizată”, care și-a avut începutul în Imperiul Roman; și acuma sprijinește ambele religii, atât cea catolică cât și cea protestantă și le face în teritoriile sale o parte esențială a forței guvernamentale. Cu toate că este adevărat, că papa de la Roma a exprimat multe cuvinte defăimătoare de Dumnezeu, totuși nu se poate niciodată indica ca și „cornul mic”; dar toate faptele istorice arată, căci „cornul mic” începând cu Anglia mică, constituie sistemul imperialist Anglo - American, care este „creștinătatea” și s-a înălțat pe sine și a vorbit cuvinte trufașe. Să se examineze deci câteva „lucruri mari”, care contrazic ceea ce spune Cel Prea Înalt și prin urmare sunt împotriva Lui.

20. Scriptura spune, că Iehova este Împărat peste tot pământul, „A Lui este marea, El a făcut-o.”(Psalm 95:3-5). De necesitate această declarație a Cuvântului lui Dumnezeu cuprinde în sine și libertatea mării pentru popoare. Față de aceasta

englezii afirmă cu cuvinte trufașe, că marea le aparține lor și că ei stăpânesc mările. Ei afirmă că ar fi primit împuternicire divină și aceasta se exprimă cu accent în următoarele cuvinte redată în proză a poetului englez, scrise în anul 1740:

„Când Britania la porunca cerească
S-a ridicat din lumea mării albastre,
Era documentul conferit țării
Și îmbrăcat în cântece de îngerii săi păzitori:
Stăpânește Britanie! Britania stăpânește mările!
Englezii să nu fie niciodată robi.”

21. Cuvântul lui Iehova spune: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” (Psalm 24:1) „Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici.”(Levetic 25:23) „Când Cel Prea Înalt a dat o moștenire neamurilor, Când a despărțit pe copiii oamenilor”. (Deut. 32:8). Satan, dușmanul lui Dumnezeu, prin reprezentanții lui contra dreptății a luat la sine domnia și țările le-a împărțit în general, ceea ce a prezis Dumnezeu prin profetul său: „El (stăpânirea mondială a șaptea a lui Satan) îl va face să domnească peste mulți, și le va împărți moșii ca răsplată.” – Daniel 11:39.

22. Cu gura ei mare stăpânirea mondială a șaptea contrazice pe Iehova Dumnezeu și se pune împotriva Lui, spunând: „Nu există o țară unde să nu fie îngropat un soldat englez.... Dar ei nu au murit în zadar. Dacă este adevărat că sunetul tobei a toboșarului britanic îl urmează lumea în jurul soarelui ce răsare, astfel este tot atât de adevărat, că arborarea drapelului britanic în cele cinci continente a pământului se datorește în mare parte curajului eroic răbdător al soldatului britanic. – „*The Americana*” Vol.13, pag. 329. alin. 3.

23. Isus, când stătu înaintea stăpânirii romane în calitate de vorbitor al Celui Prea Înalt, a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Dar stăpânirea a șaptea mondială, în contrazicere și contrar acestui sol sfânt, în mod amăgitor se înfățișează ca reprezentantul lui Christos și afirmă că pe baza dreptului divin domnește pe pământ ; și un rege britanic lasă să se traducă Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia și să i se dedice lui însuși, și acolo în prefața traducerii cunoscută ca Versiunea Regelui Iacob spune: „Celui prea înalt și prea puternic principe Iacob din îndurarea lui Dumnezeu”. Această stăpânire mondială a întemeiat și susține o biserică de stat și cu sfințenie fățarnică apare în fața poporului, ca „apărătoarea credinței în Dumnezeu și Christos”; în realitate este partea cea mai puternică a organizației lui Satan de pe pământ și ca atare ea este aceea care „vorbește cuvinte trufașe contra Celui Prea Înalt”. (Daniel 7:25). Aceste texte scripturale împreună cu faptele, descopăr clar sistemul de stăpânire mondială Anglo - Americană, „creștinătatea”, ca stăpânirea mondială a șaptea, ca și „cornul cel mic”; ca „fiara cu două coarne” și ca pe „profetul fals” ; aceasta desființează sacrificiul perpetuu și calcă în picioare sanctuarul lui Dumnezeu.

RĂZBOI CONTRA SFINŢILOR

24. Cei devotați cu credincioșie lui Iehova de pe pământ constituie clasa sanctuarului său și prin urmare sunt sfinții Lui. Precum tatăl lor Satan, stăpânirea mondială a șaptea, cum a privit-o Daniel în vedenia lui, cu forță se opune poporului lui Dumnezeu. „Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit, până când a veni Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Prea Înalt, și a venit vremea, când sfinții au luat în stăpânire Împărăția.” (Daniel 7:21,22). Este cunoscut în general, că „creștinătatea”, sistemul de domnie Anglo-american, compus din grupurile conducătoare politice, comerciale și militare, din preoțime, poliția secretă și garda de bătauși, se luptă împotriva sfinților după aruncarea lui Satan jos din cer, și această luptă împotriva poporului lui Dumnezeu și-a ajuns culmea în anul 1918, când apoi această stăpânire mondială sălbatică „a asuprit pe sfinții Celui Prea Înalt”. (Daniel 7:25). În acest timp s-a întâmplat, că sfinții în armonie cu profeția lui Daniel „au fost dați în mâinile lui pentru o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme”; și aceasta corespunde și cu profeția din Apocalips 11:7, explicată în cartea *Lumină*, partea I pag. 203.

A SCHIMBA VREMILE

25. Cuvintele profetului și pe mai departe fac de cunoscut stăpânirea mondială a șaptea, când spune: „Se va încumeta să schimbe vremurile și legea” în conformitate cu *Rotherham*: „Și vor spera să schimbe timpurile” (Daniel 7:25). Aceasta nu se poate aplica la mutarea zilei de Sâmbătă în Duminică, deoarece Isus cu multă vreme înainte de existența stăpânirii a șaptea mondială a pironit legea pe lemn. (Coloseni 2:14 ; Efeseni 2:15 ; Galateni 1:10,11). Profeția lui Daniel se referă la „timpul sfârșitului” a domniei națiunilor. Acest timp a venit în anul 1914 când Iehova a așezat pe tron pe Împăratul său și pe Satan l-a alungat din cer. A șaptea stăpânire mondială sau „creștinătatea”, refuză să accepte pe Împăratul lui Iehova sau timpul lui Iehova pentru întemeierea Împărăției sale și în schimb caută să anuleze timpul lui Dumnezeu, întrucât sub forma Ligii Națiunilor ca domnitoare asupra lumii, așează o imitație în locul Împărăției lui Dumnezeu. Aici este timpul când „cornul mic” se răscoală contra Prințului păcii și face încercarea, ca să schimbe vremurile. – Daniel 8:11,25.

26. Sistemul de domnie mondială Anglo - American, ”creștinătatea”, speră că nu numai vremile, dar și „legea s-o schimbe”. Numai Iehova are acest drept. „El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!” (Daniel 2:21). Iehova a poruncit prin legea sa, că toți trebuie să adore pe Regele Veșniciei și să fie supuși Regelui de drept al pământului, Isus Christos; și El poruncește sfinților săi, ca să ducă poporului și domnitorilor lumii lui Satan vestea, că a sosit Împărăția lui Dumnezeu. (Matei 24:14). Întrucât sistemul de domnie mondială Anglo - American nu ține seamă de legea aceasta a lui Dumnezeu și în loc să primească pe Împăratul și Împărăția lui Dumnezeu, pune în locul acesteia „urâciunea pustiirii” și

dă ordin ca toți să se închine, adică să recunoască „chipul fiarei”, anume Liga Națiunilor.(Apocalips 13:15). „Niște oști trimise de el, vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiitorului”. (Daniel 11:31). Trebuie însă de observat, că Iehova nu va permite ca timpul său stabilit și legile sale întemeiate să fie răsturnate; și aceasta lasă acum să se vestească clar și lămurit. – Daniel 7:11.

VREMEA

27. Profeția lui Daniel arată timpul când profeta trebuie să se împlinească și să fie pricepută și anume îndeosebi cu privire la „cornul cel mic”, spunând: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:13,14). Aceasta arată prezența lui Iehova și a doua venire a lui Hristos Isus, a marelui Judecător, pe vremea când apare în Templu, ca să judece. În anul 1914 s-a întâmplat, când după cum exprimă profetul, „I s-a dat slavă, stăpânire și Împărăție”; și în anul 1918 a apărut în Templu ca să facă judecată. Profetul spune mai departe că în timpul acesta „au fost dărâmate tronuri”, ceea ce are înțelesul, că a sosit sfârșitul timpului lui Satan și a organizației sale, de a nu mai stăpâni lumea fără piedică. Acesta era timpul când „s-a așezat un Îmbătrânit de zile.”, și aceasta stabilește precis timpul pentru înțelegerea profetei. Descrierea în versetul acesta arată, că Christos Isus reprezentantul lui Iehova, a marelui Judecător este acela care este trimis la Templu, îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea să judece. „Scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins.”(Daniel 7:9). Timpul a sosit pentru aplicarea judecății pustiitoare sau de foc contra organizației lumii, care timp atât de îndelungat a necinstit Numele Celui Prea Înalt; cel mai rău călcător de lege însă împotriva cui se va executa judecata, este „creștinătatea”. – Maleahi 3:5.

28. Profetul Daniel mai indică un timp, spunând: „Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” (Daniel 7:10). În felul acesta indică prezența lui Iehova în Templu, reprezentat de Christos Isus, pentru a săvârși o judecată de pustiire asupra organizației lui Satan; și în timpul acesta va fi însoțit de oastea îngerilor săi sfinți. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică.” (Psalm 50:3). „Norii și negura îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Său de domnie. Înaintea Lui merge focul, și arde de jur împrejur pe potrivnicii Lui.”(Psalm 97:2,3). Să se mai observe că profetul spune: „Și s-au deschis cărțile.” Pe timpul acela, aceste cărți nu s-au deschis cu scopul ca să ajute marelui judecător, ci deschiderea înseamnă luminarea în cărțile profetiilor care conțin Cuvântul lui Dumnezeu, care au fost deschise, pentru a lăsa poporului credincios

al lui Iehova, care a fost adus în Templu, să înțeleagă profețiile, pentru ca acesta în armonie cu voința lui Dumnezeu să poată explica judecățile scrise mai înainte ale lui Dumnezeu. Ei trebuie să vestească că Numele lui Iehova se va justifica și această dare în știre are loc acum. Dovada este covârșitoare că această parte a profeției este în curs de împlinire în cursul anilor trecuți și cu totul deosebit de la 1922.

29. Daniel își îndreaptă ochii spre „cornul mic”, a șaptea stăpânire mondială, „creștinătatea” și asociați comerțului mare, politica și religia și care activează sub falsa denumire de „creștinism organizat”. Daniel se uita „din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela”.(Daniel 7:11). Stăpânitorilor mondiali dinaintea stăpânirii mondiale a șaptea de fiecare dată stăpânirea lor asupra lumii a fost luată mai înainte de partea care urma însă cele mai multe din ele au continuat să existe sau să trăiască, întrucât au fost prelungite pentru un anumit timp, dar – după cuvintele în Daniel 7:12 nu ca stăpâniri mondiale. Acum însă viziunea profetului arată nimicirea desăvârșită a celei a șaptea stăpânire mondială, întrucât „fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars.” Pentru întărirea acestui caz spune profeția următoare: „Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.” (Daniel 7:26). Fiara, anume organizația văzută a lui Satan și „profetul fals” care este fiara cu „două coarne”, vor fii aruncați de vii în lacul cu foc, aceasta va pune capăt existenței „cornului mic” și sfârșitul acesta se pare acum că este aproape. – Apocalips 19:20.

30. Capitolul al șaptea al profeției lui Daniel arată partea vizibilă a organizației Diavolului de la vremea, când Babilonul a răsturnat tronul lui Zedechia, regele lui Israel, până în vremea, când Christos Isus, Regele de drept al pământului își începe domnia. „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința.”(Ezechiel 21:27). Christos Isus va deveni Împăratul Cerului și a pământului întreg și întreaga creațiune trebuie să ajungă sub stăpânirea Lui; aceasta se arată clar în profeție. „I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. ; Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi Împărăția și vor stăpâni Împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie.” (Daniel 7:14,18). Rămășița poporului lui Iehova de pe pământ, de la 1918 a luat în primire interesele Împărăției, deoarece aceste interese au fost încredințate clasei servului credincios de pe pământ; și acum clasa servului are o parte la justificarea Numelui lui Iehova. Această profeție este o asigurare, că Împărăția de sub Christos va dăinui pentru totdeauna. (Daniel 7;22,27,28). Partea de încheiere a vedeniei acestei icoane arată biruința deplină a lui Iehova și a Împărăției sale în lupta Armagedonului. Dacă viziunea capitolului șaptea o tratăm în întregime, atunci putem vedea clar, că poporului lui Dumnezeu nu i-a fost cu puțință ca s-o priceapă înaintea de venirea lui Hristos Isus la templul lui Iehova.

31. Viziunile avute, și care sunt înregistrate în capitolele șapte și opt a profeției lui Daniel sunt în strânsă legătură una cu alta și au fost însemnate îndeosebi pentru folosul rămășiței; și rămășița trebuie să aștepte ca să se le priceapă acum. Profeția arată, că a trecut vreme lungă între timpul ridicării cornului mic, care este sistemul de domnie mondială Anglo - American și timpul „judecății și luarea stăpânirii sale”, ce indică sfârșitul și nimicirea celei a șaptea stăpânire mondială. Încă înainte ce cea din urmă s-ar fi sfârșit, a început Împărăția de sub Christos și după început are loc curățirea sanctuarului, la ce indică în mod deosebit în Daniel 8:14. Sanctuarul nu se putea curății mai curând, decât numai după ce Domnul, în calitate de mare Judecător a venit la Templul lui Iehova. După curățirea Templului vine bătălia „zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”, în care „fiara” și „profetul fals” vor fi nimiciți; și după aceasta Satan va fi stârpit cu desăvârșire. Poporul lui Dumnezeu acum are un interes deosebit față de Sanctuar. Deoarece el formează o parte a Sanctuarului, ca să execute scopul lui Iehova. Sanctuarul trebuie să fie curățit și să se facă o parte a organizației de război a lui Iehova, înainte că bătălia Armagedonului se va desfășura, deoarece rămășița constituie o parte a organizației folosită în prezent de Iehova. Capitolele șapte și opt a profeției lui Daniel trebuie să se examineze împreună, pentru a obține o pricepere a curățirii sanctuarului și anume în deosebi cu privire la timpul indicat în ea de 2300 zile înțelesul cărora poporul lui Dumnezeu de multă vreme a dorit s-o priceapă și s-a străduit s-o priceapă. Acum se pare a fi cu totul sigur, că nu papalitatea, ci sistemul de domnie mondială Anglo - American, adică „creștinătatea” este aceea, care a „desființat sacrificiul perpetuu și a aruncat la pământ Sanctuarul Lui”. Evident că a sosit timpul Domnului, ca să dea rămășiței o pricepere a înțelesului timpului de 2300 zile.

(Continuarea urmează).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

1 Ce înseamnă Sanctuarul lui Iehova? Ce scop are? Când și cum intrat Iehova în Sanctuarul său? Cui a făcut cunoscut Iehova acest fapt important, și cui a lămurit aceasta?

2 Despre ce tratează vedenia, pe care Dumnezeu a dat-o lui Daniel; și din ce motiv a lăsat Dumnezeu să se facă o însemnare despre aceasta? Explică pentru ce nu s-a putut pricepe până în prezent vedenia profetică.

3,4 Când i s-a dat lui Daniel această vedenie și ce se descopere în ea? Rezumă punctele principale, care trebuie înțelese la examinarea acestei profeții.

5 Ce se ilustrează prin „cele patru vânturi a cerurilor”? Ce reprezintă cele patru fiare mari, care se ridică din mare? Pentru ce se spune că aceste patru fiare sunt „patru împărați”, care se vor ridica din pământ?

6 Unde se găsea Daniel pe timpul vedeniei? Explică împrejurarea că era acolo. Cum descrie Daniel prima fiară în vedenie? Cum este a se aplica descrierea simbolică?

7 Ce spune Daniel despre fiara a doua? Ce spun alte profeții despre această fiară? Arată ce însemnări istorice se potrivesc cu descrierea.

8 Cum descrie Daniel fiara a treia? Arată că faptele istorice în legătură cu expresia profetică din Daniel 11:4 servesc la aceea ca să clarifice fiara.

9 Descrie a patra fiară din vedenie. În ce relație este această fiară cu fiara mare a Apocalipsei? Compară faptele cu descrierea pentru descoperirea acestei a patra fiară.

10. În ce legătură stă „cornul mic” amintit aici cu „fiara cu două coarne”? Ce se spune în versetul 7 de această a „patra fiară” și cum s-a împlinit aceasta? Indică înțelesul acestui fapt și o pricepere potrivită despre aceasta.

11-17 Raportează faptele istorice, care constituie împlinirea celor din Daniel 7:8. Arată armonia cu Daniel 8:23,24.

18-23 Arată, că faptele istorice și descrierea profetică a ochilor săi și gurii sale servește la aceea ca să se descopere „cornul mic”. Arată mai departe că acest „corn mic”, a vorbit cuvinte trufașe contra Celui Prea Înalt”.

24 Cum sunt a se aplica cuvintele: „ Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit”?

25,26 Când și cum s-a încumetat „cornul mic” ca „să schimbe vremurile și legea”? Schimbarea aceasta a avut loc? Cum s-a împlinit Daniel 11:31?

27 La ce se aplică Daniel 7:13,14? Ce înțelegem noi sub cuvintele: „Mă uitam până când se așezau niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos”?

28 Indică alte texte scripturale, care servesc la aceea, ca să se stabilească precis, că ce înseamnă „râu de foc” și „judecata” și „de mii de ori” și „de zeci de mii de ori zeci de mii”, ce sunt amintite în versetul 10.

29,30 Pentru ce examinează Daniel îndeosebi fiara cu „cornul mic”? Când și cum se împlinește versetul 26? Și versetele 14 și 18?

31 Pentru ce este de lipsă să înțelegem Daniel 7, pentru ca să putem aprecia potrivit profeția cu privire la „curățirea Sanctuarului” din capitoul 8? Arată importanța a unei înțelegeri potrivite și aprecierii a acestei profeții și pentru care trebuie rămasă să câștige o clară pricepere despre aceasta.

CREDINCIOSUL DUMNEZEU

PROMISIUNILE lui Iehova sunt sigure de împlinire. Cuvântul Său niciodată nu va da greș. Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu a zis că vrea să facă ceva, atunci aceasta o face la timpul său hotărât, întrucât împlinește învoiala sau legământul respectiv, pe care l-a făcut cu creatura Sa.

Iehova niciodată nu-și violează legământele. De repetate ori se face indicație la El, ca la un Dumnezeu credincios legământului. Moise spune, referindu-se la aceasta: „Să știi, deci, că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul

Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.” (Deut. 7:9) Moise a știut despre aceea, că Dumnezeu și-a ținut legământul făcut cu Avraam. El a știut, că lui Avraam i s-a dat un copil și sămânța lui Avraam s-a înmulțit până la al patrulea neam. (Genesa 15:16). El a știut, că Dumnezeu, în împlinirea promisiunilor sale a scos din Egipt pe urmașii naturali ai lui Avraam. Solomon asemenea a mărturisit, că Dumnezeu își împlinește cu credincioșie legămintele Sale. Solomon a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu ca Tine, nici sus în ceruri, nici jos pe pământ: Tu ții legământul și îndurarea față de robii Tăi, care umblă înaintea Ta din toată inima lor!” (1Regi 8:23) Neemia a dat o mărturie de același fel, cum stă însemnat în Neemia 1 versetul 5: „Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu care ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!”.

Dacă cealaltă partidă a legământului lui Dumnezeu devine necredincioasă și își calcă promisiunea, atunci Iehova nu mai are nici o obligațiune față de călcătorii de legământ. Aceasta însă nu Îl împiedecă să nu arate îndurare față de unii ca aceia care din slăbiciune, sau că au călcat legământul fiind Înșelați. Dacă un om în inima lui rămâne credincios lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi arată îndurare. Acela care iubește dreptatea să se străduiască ca să urmeze tot această regula. Dumnezeu pretinde milă de la aceia, care doresc să-i fie plăcuți.

Îndemnul sau pornirea pentru un legământ, pe care Iehova Îl face cu o oarecare creatura, nu este niciodată egoist. Pe nici o parte nu poate să existe o dorință pentru un avantaj egoist. Cu toate că Dumnezeu prețuiește mult credincioșia celeilalte părți a legământului, și credincioșia aceasta li este bine plăcută, totuși din împlinirea legământului a celeilalte părți nu se împărtășește de nici un folos. Pe de altă parte dorința creaturii, de a sta în relație de legământ cu Iehova, trebuie să izvorască totdeauna din dorința de a fi bine plăcut lui Dumnezeu și de a-i preamări Numele. Acesta este un motiv dezinteresat. Nici un om nu poate să intre în legământ cu Iehova mânat de dorința egoistă de a câștiga un loc în cer sau pe pământ. Cel ce este creștin, trebuie să încheie legământ cu Iehova fără să țină seama, că ce răsplată va avea. El se declară gata să facă voia lui Dumnezeu. Dumnezeu știe, că rezultatul pentru om va fi bun, dacă acesta este credincios; și El îndeamnă pe semnatar, ca să fie credincios. – Maleahi 2:1,2,4.

Iehova Dumnezeu se obligă în mod neegoist, de a-și împlini legământul. El spune: „Eu am plănuțit și Eu voi Înăfptui.” (Isaia 46:11) Aceasta nu o face spre avantajul sau folosul Său propriu ci spre avantajul și binele creaturilor Sale. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți, și să ne țină în viață, cum face astăzi.” (Deut. 6:24) Poruncile prescrise de Iehova pentru activitatea noastră, rămân totdeauna neschimbate. El nu se schimbă. – Maleahi 3:6.

Cuvântul legământ înseamnă „o învoială prin contract.” Este înțelegere solemnă, obligatoare între părțile care iau parte la ea. Cuvântul ebraic, care este

tradus cu expresiunea din limba engleză legământ, literal înseamnă „a tăia”, sau o „despicare”, ceea ce derivă din faptul, că cu ocazii de încheieri de legăminte, jertfele de animate au fost tăiate în bucăți, și părțile contractante au trecut printre aceste bucăți. Regula urmată la astfel de ocazii este descrisă de profet după cum urmează: „Tăind un vițel în două și trecând printre cele două jumătăți ale lui.” (Ieremia 34:18, compară și cu Genesa 15:17) Aici vedem în tip o ceremonie solemnă, care a semnalat sfințenia și puterea de întărire a învoielii dintre părți.

Pentru încheierea unui contract se cer următoarele: 1) Părțile care sunt împuternicite sau îndreptățite, să facă o învoială bilaterală: 2) cunoștința condițiilor, cu care omul cade de acord, ce se cheamă consimțământ: și 3) o despăgubire (garanție) bună și corespunzătoare, ce se dă din partea unei părți, celeilalte. Dumnezeu totdeauna este capabil să încheie un legământ. Despre astfel de creaturi care sunt în armonie și pace cu El. Asemenea se poate spune, că ele sunt capabile pentru un legământ. Unora ca aceștia li se dă mijloacele, ca să cunoască condițiile legământului, și promisiunile reciproce a părților constituie o bază bună și suficientă pentru legământ.

Adam, care ca om desăvârșit în Eden a cunoscut voința lui Dumnezeu pentru sine, s-a învoit să facă voia Creatorului Său, când a luat în posesiune lucrurile pregătite de Dumnezeu, și s-a bucurat de ele. Se poate spune pe drept, că între Dumnezeu și om a existat un legământ tăcut, neexprimat în cuvinte, a cărui scop a fost, ca omul sub condițiunea ascultării să aibă viață veșnică și să se bucure de toate plăcerile oferite de pământ. Adam, din pricina perfecțiunii sale a fost capabil, ca să încheie un legământ. Voința exprimată a lui Dumnezeu cu privire la Adam, și atitudinea lui Adam, pot pe drept privite ca un legământ. Adam a călcat legământul acesta prin neascultarea lui. „Dar ei au călcat legământul ca oricare om de rând; și nu Mi-au fost credincioși atunci.” (Osea 6:7, *R.V.*) Relația existentă dintre Adam și Dumnezeu a fost ruptă, și Adam a trebuit să sufere pedeapsa cu moartea. Toată generațiunea lui născută în păcat este supusă aceleiași pedepse, dacă nu cumva Dumnezeu va găsi îngrijire pentru împăcarea omului cu sine. Cu mult înainte de nașterea copilului Isus, Dumnezeu a început să dea de înțeles scopul Său, că pe om iarăși îi va împăca cu Creatorul Său, și prin legămintele Sale vrea să pregătească calea pentru aceasta.

Iehova a îndrumat pe Avram (numit mai târziu Avraam), ca să-și părăsească țara și să plece într-o țară străină. Dumnezeu i-a promis că îl va face o mare națiune, îl va binecuvânta, îi va face un nume mare, și îl va lăsa să fie o binecuvântare. Apoi a adăugat: „În tine se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ.” (Genesa 12:3) Fără de împăcarea omului cu Dumnezeu, omul nu poate să primească binecuvântări durabile. Aici s-a dat din partea lui Iehova o promisiune fără condițiuni a scopului Său, de a binecuvânta toate neamurile de pe pământ, adică de a le împăca cu sine însuși, și anume fără privire la aceea, că ce ar putea sau ar face careva din creaturile Sale. Acesta a fost un legământ unilateral, deoarece numai Dumnezeu singur s-a obligat pe sine prin această promisiune. Cu toate acestea legământul mai târziu a devenit un legământ între Dumnezeu și

Avraam, deoarece felul purtării lui Avraam a dovedit credința lui, ce l-a făcut bine neplăcut înaintea lui Dumnezeu.

Pe vremea, când Dumnezeu a îndreptat spre Avram cuvintele promisiunii, acesta era în țara lui natală. Cu clipa când Avram și-a pus piciorul pe pământul Canaanului, acolo a început el să locuiască. Cu patru sute treizeci de ani mai târziu în aceeași zi s-a stabilit paștele în Egipt și în aceeași zi au părăsit Izraeliții Egiptul. „Șederea copiilor lui Izrael în Egipt a fost de patru sute treizeci de ani. Și, după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Exod 12:40,41) Deoarece Avram era tatăl lui Izrael, astfel călătoria Izraeliților a început cu pășirea lui Avram în Canaan. Paștele a fost începutul legământului legii. Paștele a fost introdus exact la patru sute treizeci de ani după ce Dumnezeu a dat promisiunea lui Avram. (Galateni 3: 17) Această împrejurare arată, că Dumnezeu a vestit lui Avram scopul Său, încă atunci, când acesta era în Chaldea; și îndată ce Avram a pășit în pământul Canaanului, legământul a fost încheiat cu el și întărit pentru el cu condițiuni. De acum încolo, legământul a fost bilateral, deoarece a obligat pe ambele părți contractante.

Întrucât Avram și-a părăsit patria și a plecat către o țară străină, și-a manifestat credința în Dumnezeu și în promisiunea Lui. Credința lui Avram a fost ceea ce l-a făcut să fie socotit ca drept sau îndreptățit. (Romani 4:16-22). Întrucât el acum a fost îndreptățit din credință, prin aceasta a și fost făcut capabil, ca să facă un legământ cu Iehova. Pentru aceasta se pare ca o concluzie de netăgăduit, că legământul cu Avram a început în clipa, când a intrat în țara Canaanului.

Găsim că în legătură cu un legământ făcut cu Dumnezeu se aducea o jertfă de animal. Cu ocazia încheierii legământului avraamic, s-a adus oare o astfel de jertfă? Da, cel puțin în mod ilustrativ s-a adus o jertfă, și anume cum urmează: Când Avram și-a părăsit țara natală, ca să călătorească într-o țară străină (Canaan), cu aceasta a murit pentru țara lui natală și pentru toate lucrurile în legătură cu ea. El a fost făcut viu față de țara pe care a căutat-o. Noi nu avem nici o relatare despre aceea, că Avram s-ar fi întors vreodată în Chaldea, țara lui natală, chiar și numai pentru a o vizita. Mai târziu a trimis el pe servul său Eleazar spre țara aceea, ca să aducă de acolo o femeie pentru Isaac; însuși Avraam niciodată nu s-a mai întors acolo. Avram a jertfit totul ce era în legătură cu țara în care s-a născut, și prin aceasta și-a dovedit el credința în Dumnezeu. Aceasta se pare să fie motivarea apostolului Pavel. El a scris: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.” – Evrei 11:13-16.

Aceasta dovedește, că Dumnezeu face legământ cu cineva, care a murit pentru toate lucrurile trecutului, care însă prin credință și speranță la viitorul pe care l-a pregătit Dumnezeu a fost făcut viu. Iehova a lăsat lui Avram să vadă ziua

lui Mesia, în care se va întemeia guvernarea dreptății a lui Dumnezeu, în care i s-a făgăduit o parte lui Avraam. Avram astfel prin credință a privit înainte la Împărăția aceea. Isus a zis: „Tatăl vostru, Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.” – Ioan 8:56.

Îndată ce Avram a ajuns în Canaan, Dumnezeu prima dată i-a spus, că pământul acesta îl va da „sămânței” sale. La aceasta Avram îndată a făcut un altar Domnului, evident, ca să aducă o jertfă. – Genesa 12:6-9.

În Genesa 15:18 se folosește prima dată expresiunea „legământ” între Dumnezeu și Avram. Textul scriptural sună: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram, și i-a zis: Seminției tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat.” Aceasta s-a întâmplat aproximativ la zece ani după intrarea lui Avram în Canaan. Evenimentul acesta este de a se privi la timpul când legământul avraamic a fost încheiat? Ori cum să se înțeleagă aceasta altcum?

Cuvântul care în textul acesta este tradus cu „a făcut”, tradus literal înseamnă „a tăia”. Relatarea spune, că Dumnezeu cu ocazia aceasta, a „tăiat” un legământ cu Avram. Deja înainte de vremea aceasta a jertfit Avram animale pe altar. Cu ocazia această Avram a îndreptat lui Dumnezeu o întrebare: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște, că o voi stăpâni?” Ca răspuns la aceasta Dumnezeu l-a îndrumat ca să ia anumite animale și să le taie în bucăți. „Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.” Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar pasările nu le-a despiciat. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminției tale îi dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat”. – Genesa 15:9,10,18.

Din aceste evenimente se pot trage două concluziuni, și ambele corespund una cu alta. Acest caz poate fi privit ca o confirmare a legământului original, care a intrat în putere când Avram a pus piciorul pe pământul Canaan. Textul original al legământului s-a referit la scopul lui Dumnezeu, pentru a binecuvânta toate neamurile de pe pământ. Prin urmare a fost cu totul potrivit, ca Dumnezeu după aceea a confirmat legământul. Cealaltă concluzie este, căci cuvintele lui Dumnezeu către Avram în evenimentul acesta din urmă s-au referit la moștenirea pământului. Se pare de dorit și potrivit că s-a făcut și un alt legământ, care s-a referit îndeosebi la pământ (țară), pe care sămânța lui Avraam să-l moștenească pe vecie. Cu ocazia aceasta Avram nu a trecut între animalele de jertfă despicate, ci un fum din cuptor și niște flăcări au trecut între animalele despicate. Aceste au reprezentat pe Domnul și au semnalat fără îndoială, că Dumnezeu s-a îndatorat, ca să dea pământul lui Avram și seminției lui.

BINECUVÂNTĂRI PROMISE PENTRU ÎNTREAGA LUME

ÎNAINTE cu aproape patruzeci de secole Avraam a primit o promisiune de la Iehova; Dumnezeu Cel Atotputernic. Promisiunea a fost, ca toate neamurile de pe pământ să fie binecuvântate prin odrasla sau sămânța lui Avraam.

Această promisiune minunată a Cuvântului lui Dumnezeu urmează să se împlinească acum spre mare surpriză și bucurie a popoarelor istovite și nedumerite de pe pământ.

Iehova a lăsat să se întocmească icoane care urma să ilustreze efectuarea legământului său. Avraam care a fost făcut părintele mai multor națiuni, a reprezentat în mod simbolic pe Iehova Dumnezeu. (Romani 4:16,17). Sara ,soția lui a fost o ilustrație a legământului care a dat naștere „sămânței”. (Galateni 4:24-26). Isaac, singurul fiu a lui Avraam și a Sarei, este o icoană a „sămânței” promisiunii, care este Christosul. Christos Isus este capul adunării, care adunare este corpul său. – Coloseni 1:18.

Nu este de lipsă a fi un urmaș natural al lui Avraam, de a putea aparține „seminței” promise. Ioan Botezătorul vorbi către farisei: „Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam”(Matei 3:9). Isus a vorbit lui Zahau, un vameș și păcătos: „...Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam”(Luca 19:9). Aceste texte scripturale arată, că se cere mai mult decât o naștere naturală, pentru ca în înțelesul promisiunii să fie cineva privit ca un urmaș a lui Avraam. Cerința este o credință asemenea credinței lui Avraam. „Înțelegeți și voi, deci, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință”(Galateni 3:7). Este adevărat că Isus și-a primit trupul omenesc prin o față a lui Avraam, faptul acesta nu-l face „sămânța promisiunii”. Nu se poate spune că înaintea de consacrarea lui ar fi fost „sămânța promisiunii”. Pe timpul consacrării sale, Isus a fost născut de la Tatăl său și prin aceasta a devenit El „sămânța lui Avraam prin făgăduință”. A fost de lipsă, că Isus era un urmaș natural a lui Avraam, pentru că Dumnezeu așa a hotărât aceasta dinainte. Cu toate acestea nu descendența lui omenească, ci ascultarea lui față de voia lui Dumnezeu l-a făcut pe El „de sămânță”, care a trebuit să dea naștere legământului. Profetul Isaia a reprezentat pe Isus când a zis: „ Iată, eu și copiii pe care Dumnezeu mi i-a dat”. Acești copii toți erau părtași ai sângelui și cărnii.(Evrei 2:13,14). Nu mulți din urmașii direcți ai lui Avraam fac parte din „sămânță” sau că vor face parte din „sămânță”; dar toți aceia care formează „sămânța”, inclusiv Isus sunt părtași de sânge și carne.

Când a sosit timpul pentru alegerea copiilor lui Dumnezeu, a membrilor corpului, Isus nu a ales pe îngerii, ci pe „sămânța lui Avraam”. (Evrei 2:16). Sub aceasta înțelegem, că el a ales pe aceia care au avut credință ca a lui Avraam. Aceia, care prin Christos devin copii lui Dumnezeu, sunt moștenitorii promisiunii

și a „seminței”, conform promisiunii. Rudenie omenească nu are nici o influență decisivă asupra alegerii „seminței” lui Avraam după promisiune. Deci este clar că Christos este „sămânța” promisiunii și că toți cei care vin la Christos, în partea faptului, că ei sunt în Christos, sunt o parte a „seminței” și aceștia sunt spirituali.

S-a afirmat, că Isus a împlinit legea și că prin ținerea legii a câștigat destoinicia, ca să fie „sămânța promisiunii”. Aceasta nu poate să fie drept, Isus ne a fost fiu a Agarei, care precum spune Pavel reprezintă legământul legii. Dar legământul Avraamic dă naștere „seminței”, anume lui Hristos și aceasta trebuie să se întâmple cu totul independent de legământul legii.(Galateni 3:17). Cu toate că este adevărat că Isus a împlinit legea, totuși prin aceasta n-a câștigat nimic. El însă a slăvit legea și a documentat că este dreaptă și desăvârșită.

Scopul final a legământului Avraamic este binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Binecuvântarea trebuie să vină de la Dumnezeu. Pentru aceasta a vorbit Dumnezeu către Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ”. Avraam apare aici într-un mod de reprezentare, deoarece în icoana aceasta reprezintă pe Dumnezeu. Dumnezeu este acela care dă binecuvântarea. Legământul mai întâi trebuie să aducă la iveală „sămânța” care este Christos și prin Christos lasă Dumnezeu să se împartă binecuvântările. Astfel Isaac, unicul fiu a lui Avraam și a Sarei, reprezintă pe Christos. În ce va consta binecuvântarea? Fără îndoială pentru împăcarea omului cu Dumnezeu. Toți aceia care sunt împăcați cu Dumnezeu și au pace cu El primesc dreptul la viață. Cei ce primesc în primul rând binecuvântarea promisă prin legământul Avraamic sunt aceia care prin credința în sângele vărsat sunt îndreptățiți. Aceasta natural că înseamnă pe acei urmași naturali ai lui Avraam, care au primit pe Isus ca pe Christos, care au fost îndreptățiți și născuți de spiritul sfânt la Rusalii.

Apostolul Pavel spune: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”(Galateni 3:8). Expresiunea „neamuri” în legătură cu aceasta dă de înțeles străini, anume ne-iudei și prin urmare necredincioși sau păgâni. Aceasta arată că îndreptățirea prin credință este o trăsătură primordială și prin urmare prima parte a binecuvântărilor promisiunii Avraamice. În cursul domniei lui Mesia, popoarele și națiunile de pe pământ nu vor fi îndreptățite prin credință. Îndreptățirea lor va fi câștigată la finalul domniei sale prin ascultare desăvârșită. Cine sunt atunci „neamurile” amintite de apostol în textul de mai sus? Sunt fără îndoială necredincioșii sau ne-iudeii. Iudeii au primit mai întâi binecuvântările legământului Avraamic, cum dă de înțeles această Scriptură clar: „Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când i-a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” – Fapte 3:25,26.

Apostolul Pavel declară prin următoarele cuvinte cine sunt neamurile: „Pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit”. (Galateni 3:14). Luat deci precis, sămânța este esențială, anume Hristos Isus, de la care trebuie să vină binecuvântările la toate neamurile.

Cei se sunt îndreptățiți pe baza credinței lor în sângele vărsat a lui Isus Hristos, sunt împăcați cu Dumnezeu și pentru aceasta primesc prima dată binecuvântările promise prin legământul Avraamic. După ce au fost născuți de spirit și prin ungere au fost aduși în corpul lui Christos, devin o parte a „sămânței”: fiindcă este scris: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. (Galateni 3:29). În sfârșit membrii corpului lui Christos vor conlucra la împărțirea binecuvântărilor la popor, deoarece ei sunt o parte a lui Christos. Aceasta se ilustrează în icoană prin aceea, că Isaac, unicul fiu a lui Avraam a luat de nevastă pe Rebeca, prin care fapt ea a luat parte cu el la moștenirea lui. Isaac era capul peste Rebeca și ea s-a bucurat de ceea ce a avut, numai pentru aceea, că era soția lui. Christos este capul adunării lui Dumnezeu, care este trupul lui și adunarea se bucură de lucrurile pe care le va primi, numai pentru aceea, deoarece a devenit mireasa lui Christos. Așadar este cu totul evident, că apostolul Pavel în Galateni 3:8 se referă la neiuidei, care au fost îndreptățiți prin credință și că textul aceasta nu vorbește despre aceia, care vor fi binecuvântați în timpul domniei de o mie de ani a lui Christos.

Christos „sămânța” va împărți binecuvântările popoarelor de pe pământ. Binecuvântarea va consta în împăcare și restatornicire la desăvârșire omenească. Scopul aceasta nu poate fi ajuns prin credință. Îndreptățirea pentru oameni va izvorî din ascultare deplină. Deci când Pavel a zis, că Scriptura a prevăzut, că națiunile vor fi îndreptățite prin credință, nu s-a referit la națiuni în totalitatea lor, ci le astfel de ne-iudei, care devin membrele Unsului. Nu există sub cer alt nume prin care să poată veni mântuire, decât acela al lui Christos Isus și deoarece fiecare binecuvântarea a sa trebuie s-o primească prin „sămânță”, urmează din aceasta irevocabil, că aceia, care vor fi îndreptățiți în cursul erei creștine, îndreptățirea lor o primesc prin credință în sângele vărsat al lui Christos și prin aceasta își vor primi partea lor din binecuvântările promise prin legământul Avraamic. Împăcarea creștinilor are loc cu totul în timpul îndreptățirii prin credință.

PENTRU CE NU A ÎMPIEDICAT DUMNEZEU?

ÎNAINTE cu nouăsprezece sute de ani a fost răstignit pe cruce de dușmanii săi Isus Christos, unicul fiu a lui Dumnezeu și a murit, ca și cum ar fi fost un criminal. Nu a putut Dumnezeu împiedica moartea Fiului său iubit? Noi vedem că Dumnezeu este Atotputernic și din aceasta rezultă, că El ar fi putut împiedica moartea Fiului său iubit. Dacă Isus a fost sfânt și fără prihană, atunci pentru ce a trebuit să moară? Când a părăsit înălțimile cerești, ca să vină pe pământ și să

devină om, voința lui Dumnezeu a fost, ca El să moară ca om, pentru ca să câștige marele preț de răscumpărare pentru oameni. A fost de lipsă ca să moară omul desăvârșit, pentru ca neamul omenesc să poată primi ocazie, să câștige viață. Pentru că aceasta este așa, Satan este mai puțin de condamnat pentru că a făcut complot săucidă pe Isus și a ațâțat pe oameni, care îi făceau voia lui, ca săucidă pe Isus? Nicidecum. Dumnezeu nu a dat lui Satan împuternicirea, ca săucidă pe Isus; precum nici pe altcineva nu a împuternicit, ca să facă o conspirație, ca să nimicească pe Isus. Satan a căutat cu intenții rele să cauzeze moartea lui Isus, deoarece a știut, că Isus era Fiul lui Dumnezeu și deoarece a așteptat și s-a temut, că Isus va fi făcut Rege peste oameni și de la el se va lua domnia.

Fariseii, cărturarii și alții, care cu deplină conștiință au luat parte la aceea, ca săucidă pe Isus, au făcut aceasta – cum au recunoscut ei înșiși – din frică, că își vor pierde pozițiile și slujbele ocupate în popor. (Ioan 11:47,48). Satan nu a avut puterea, ca să ia viața lui Isus, dacă Isus ar fi rugat pe Tatăl său, ca să-și folosească puterea Lui nemărginită pentru El. Când Petru a tăiat urechea servului marelui preot, a zis Isus: „Atunci Isus i-a zis: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” – Matei 26:52-54.

Isus era atât de devotat Tatălui său, încât nu a voit să facă nimic împotriva voinței Lui. El a zis: „căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”. (Ioan 6:38). „Eu Sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor. Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” – Ioan 10:11,15-18.

Fiindcă Isus a știut, că era voia Tatălui său ca să moară, de bună voie a mers în moarte și nici n-a voit să se roage pentru puterea, care ar fi putut interveni, ca să împiedice aceasta. Domnul a fost răstignit de câțiva iudei. (Fapte 2:36 ; 7:52). Acela care i-a îndemnat să procedeze astfel, era Satan, Diavolul. Dumnezeu a permis o astfel de moarte a Fiului său în înțeleșul, că El nu a împiedicat moartea. El nu a împiedicat moartea Lui, deoarece voința Lui a fost ca Isus să moară; pentru ca scopul Lui să fie executat. El ar fi putut aranja moartea Fiului său în alt fel; însă deoarece Satan a umblat cu rea voință ca săucidă pe Isus, astfel Dumnezeu nu a împiedicat pe Diavol, ca să-și arate stricăciunea lui deplină. În același timp El a pus la probă pe unii, care erau aplecați ca să urmeze pe Satan. Dumnezeu a știut bine, că va ridica pe Isus din moarte.

Pentru oameni este de cea mai mare importanță să înțeleagă pentru ce a murit Isus. Numai printr-o înțelegere potrivită a chestiunii acesteia va putea omul

să recunoască iubirea cea mare a lui Dumnezeu, pe care a arătat-o oamenilor și pe care o arată încă.

În timp ce progresăm mai departe în tratarea scopului divin, cum se împlinesc și se descopere prin Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că Iehova voiește să libereze neamul omenesc de păcat și moarte și de toată puterea celui rău. Cine este deci acela, care va libera pe oameni din această robie? Care sunt condițiile legale? Când se va întâmpla aceasta și în ce fel? Aceste întrebări sunt de cea mai mare importanță. Răspunsul la această întrebare stă în directă legătură cu moartea lui Isus. Liberarea putea să aibă loc numai după răscumpărare. Spus cu alte cuvinte, numai după ce mai întâi sunt răscumpărate drepturile omului, poate omul să fie mântuit. Pentru aceasta este nimerit aici, ca să examinăm chestiunea răscumpărării. Pe lângă aceasta se va clarifica, pentru ce a trebuit să moară omul desăvârșit Isus.

Adam era un om desăvârșit când era în grădina Edenului. Din pricina păcatului însă a fost osândit la moarte. Legea exprimată a lui Dumnezeu a pretins, ca călcătorul legii să moară. Dreptatea însă a cerut executarea judecății și aceasta a însemnat moartea lui Adam. Dacă o sentință a unei judecăți pământești de ultima instanță, s-a ridicat la putere, atunci nu există nici o putere care ar putea să răstoarne sentința aceasta. Din motive mult mai serioase își găsește aplicarea această regulă asupra judecății lui Dumnezeu. Cum a judecat pe Adam la moarte, judecata aceasta a ajuns definitivă și a trebuit să fie executată. Dumnezeu nu-și poate răsturna sentința sa proprie. Dumnezeu nu se poate contrazice pe sine. Pentru aceasta era cu neputință ca legea aplicată asupra lui Adam să se înlătore sau să se răstoarne. Este însă consecvent cu totul, ca o astfel de sentință definitivă adusă în cazul amintit, să fie mulțumită prin înlocuire.

Următorul exemplu să servească de ilustrație: Să presupunem, că Jones a câștigat împotriva lui Smith o ordonanță de plată adjudecată de cincimii lei, ceea ce a fost întărită la ultima instanță judecătorească. Sentința aceasta a fost transformată în judecată, la care caz de neplată, se poate aplica închisoarea. Cel care era dator este băgat în temniță, deoarece nu-și plătește datoria. Smith are un tată care-l iubește și tatăl aduce cincimii lei, și-i predă creditorului recunoscut de judecătoreie, Jones, care primește banii drept plată. În urma acestei scene judecata cere, ca sentința executată să se ridice și Andrei se eliberează din închisoare. Aceasta este o procedură de judecată dreaptă.

Aceeași procedură se aplică cu mai mare efect la Curtea lui Iehova. Dumnezeu, în armonie cu El însuși a putut să ordoneze, ca sentința de pedeapsă împotriva lui Adam să fie mulțumită. Aceasta a trebuit să facă într-un mod legal, anume într-un mod care este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Ce a pretins legea? A cerut „viață pentru viață”.(Deut. 19:21). Un om desăvârșit Adam a fost judecat la moarte. Pentru aceasta legea a pretins o viață omenească desăvârșită. Prețul pentru răscumpărare, pentru mulțumirea sentinței de judecată printr-un înlocuitor, care a cauzat eliberarea lui Adam, a trebuit să fie o viață, care era exact de aceeași valoare cu viața, pe care Adam a pierdut-o prin judecată. Cu alte

cuvinte: numai o creatură omenească desăvârșită, care era aplecată să meargă în moarte, putea să corespundă cerințelor legii divine.

Întreg neamul omenesc se coboară de la Adam și din pricina aceasta toți au fost născuți în nedreptate și concepuți în păcat. (Romani 5:12 ; Psalm 51:5). Din aceasta rezultă, că nu era pe pământ nici o creatură omenească, care ar fi putut mulțumi cerința divină, pentru ca prin înlocuire să înlăture sentința rostită asupra lui Adam. O oarecare presupunere, că mulțumirea i s-ar atribui dreptății, nu poate fi adevărat. Dreptatea a fost mulțumită cu moartea lui Adam. Aceea pedeapsă sau aceea sentință judecătorească l-ar fi ținut pe Adam în moarte pentru totdeauna, dacă nu s-ar fi dat o înlocuire de egală valoare cu Adam, care să pășească în locul lui Adam, pentru ca să facă destul cerințelor judecății și pe Adam să-l elibereze. Înlocuirea trebuie să fie viața unui om desăvârșit.

Nu se putea folosi un înger sau o creatură cerească pentru ca să ia asupra sa sentința rostită împotriva lui Adam și să-l elibereze de sentința de moarte? Răspunsul este: aceasta nu se poate întâmpla, pentru că legea lui Dumnezeu nu poate să primească nici mai mult, nici mai puțin decât atâta cât pretinde sentința de pedeapsă; de altfel Dumnezeu s-ar contrazice și aceasta ar fi cu neputință. Satan aici iarăși a folosit viclenia și hoția sa, ca să orbească omenirea față de adevărata învățătură a jertfei de răscumpărare. El a pus în mișcare pe reprezentanții lui pământeni, care au umblat în numele Domnului, ca să învețe poporul, că Isus Hristos când a petrecut pe pământ, ar fi fost de natură divină și nu om; și că El a murit ca o ființă divină. Minteă sănătoasă poate să vadă că Dumnezeu ar fi nedrept dacă ar pretinde așa ceva. Aceste concluzii greșite pe mulți oameni i-a abătut de la Dumnezeu și Cuvântul său.

Noi vedem așadar, că legea a cerut viața unei creaturi desăvârșite și deoarece toți urmașii lui Adam au fost imperfecti și sunt, atunci ar fi rămas într-o stare disperată. Chestiunea este exprimată de profetul lui Dumnezeu cu următoarele cuvinte: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării”. (Psalm 49:7). În aceste împrejurări va găsi oare Dumnezeu îngrijire pentru răscumpărare? Scriptura răspunde pozitiv la această întrebare; ea spune: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuința a morților, unde îți este nimicirea?” – Osea 13:14.

Aici este cuvântul hotărât a lui Iehova, că El va efectua răscumpărarea pentru neamul omenesc. Aceasta se face cu totul sigur. Declarația lui Dumnezeu din (Isaia 46: 11) este „Eu am plănuț și Eu voi înfăptui”. (Isaia 55:11) „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”.

Din cauza aceasta unicul Fiu a lui Dumnezeu, „[Logosul] a fost făcut carne și a locuit între noi” (Ioan 1:14). Cum a putut Logos să se facă om când El trăia cu Tatăl său pe faza spirituală? La Dumnezeu nu este nimic cu neputință. Cu consimțământul lui Logos, Tatăl a transpus viața Fiului său de la natură spirituală la cea pământească. El a fost conceput în mitra fecioarei Maria prin puterea

Spiritului Sfânt, adică prin puterea nevăzută a lui Iehova. (Matei 1:18). La timpul hotărât a fost născut de la această mamă omenească. (Luca 2:9-11). „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege”. (Galateni 4:4). În vinele lui Isus nu curgea nimic din sângele imperfect a lui Adam, deoarece viața lui a fost adusă în existență sau începută prin puterea lui Iehova. Pentru aceasta când s-a făcut om era sfânt, nevinovat, nepătat și deosebit de păcătoși. (Evrei 7:26). Ca om a corespuns exact aceleia ce a fost omul desăvârșit Adam, înainte ce a păcătuit. Pentru aceasta a fost capabil omul Isus, ca să fie răscumpărătorul lui Adam și a neamului său.

Oare omul desăvârșit Isus putea într-adevăr să câștige mântuire pentru Adam și întregul neam omenească? Răspunsul sună: Da; Dumnezeu așa a hotărât aceasta. Un om a fost tatăl neamului omenească. Un om poate să răscumpească întreaga familie omenească, cum explică aceasta apostolul în scrisoarea sa către Romani din capitolul 5 versetele 18 și 19 .

Cineva ar putea însă întreba: „Pentru ce lasă Dumnezeu să moară urmașii lui Adam? Doară ei nu stau sub probă.” Să observăm cuvintele apostolului Pavel. El nu spune că toți oamenii au fost judecați la moarte : dar spune, că toți sunt condamnați la moarte. Unde se aduce o sentință de moarte acolo de necesitate trebuie să aibă loc a cercetare. Condamnare înseamnă însă numai o neaprobare.

Un pod peste un râu – pentru a face un exemplu – se folosește pentru circulație până ce podul devine nesigur; atunci este declarat de nefolositor, deoarece a devenit nesigur. Aceasta nu este vina podului. Vina este a materialului din care este făcut podul.

Nici un om nu se face el însuși. Nici un copil nu de la sine a venit în lume. Dumnezeu a dat lui Adam și Evei capacitatea, ca să continue înmulțirea neamului. Fiindcă pe vremea când s-au folosit de această capacitate a lor, erau imperfecti și copiii lor s-au născut imperfecti. Dumnezeu nu poate să aprobe ceva imperfect. Imperfecțiunea nu este păcatul copilului, ci vina sau greșeala consistă în substanțele din care s-a făcut. Fiindcă stă sub neaprobare, este condamnat. Această condamnare și neaprobare însă sunt rezultatul păcatului lui Adam. Pentru aceasta ajung toți sub condamnare și Dumnezeu e orânduit, că prin dreptatea Fiului său iubit, darul fără plată a vieții trebuie să ajungă la oameni, întrucât li se dă o ocazie, ca să asculte de Dumnezeu și astfel să câștige viață.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 IULIE 1933

Nr. 13

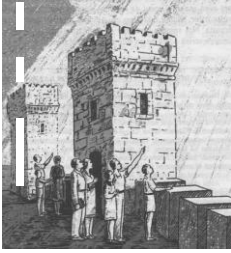
Cuprins:

SANCTUARUL SĂU
PARTEA a II-a - Pag.321

ÎNCEPUTUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU - Pag.335

MOARTEA MIELULUI LUI DUMNEZEU - Pag.339

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 IULIE 1933

Nr. 13

SANCTUARUL SĂU

„S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui Sfânt.” – Daniel 8:10,11.

PARTEA II-a

IEHOVA face ca dușmanii Lui însuși să se cunoască, ca astfel să le astupe gura și să nu le dea ocazie, să se plângă de judecata Lui cea dreaptă. Apoi le vestește scopul de a face judecată, pentru ca astfel să aibă ocazie, să știe în prealabil, care va fi sfârșitul lor; și înainte de toate să știe că Iehova este Dumnezeu Cel Atotputernic peste întreg pământul. El a lăsat profetului său Daniel să prezică un timp viitor, când pe pământ se va ridica o mare stăpânire de sub domnia lui Satan, care va practica amăgire și înșelăciune, va persecuta poporul credincios al lui Dumnezeu, ba chiar se va ridica împotriva Prințului Păcii și va desființa „sacrificiul perpetuu” și va arunca la pământ Sanctuarul Său. Capitolul șaptelea a profeției lui Daniel, explicat într-un număr precedent al „*Turnului de Veghere*” caracterizează sistemul stăpânirii mondiale Anglo - Americane, adică creștinătatea, ca „micul corn”, care vorbește cuvinte trufăse contra lui Iehova și a Împărăției sale, care speră că va schimba timpurile și legile lui Dumnezeu și pe sfinții Celui Prea Înalt îi persecută. Capitolul opt al profeției lui Daniel, face pe mai de parte cunoscut pe același sistem nelegiuit numit „creștinătate”, ca pe aceea, care aruncă la pământ Sanctuarul, sacrificiul perpetuu îl desființează și pe mai departe descopere, când se va curăța Sanctuarul și ce va fi rezultatul final.

2. În anul întâi al domniei lui Belșațar, Daniel a avut o vedenie a lor patru fiare și a unei altei fiare. Cu trei ani mai târziu a avut o vedenie, care în capitolul al optulea a acestei profeții se descrie în amănunt; în vremea aceea era în Susan lângă râul Ulai și vedenia în general se referă la același lucru. Viziunea este relatată în Daniel 8:3-12 și cititorul care cercetează, să citească cu grijă aceste versete, înainte ce tratează ceea ce spune aici. Daniel a căutat să înțeleagă vedenia: „Pe când eu, Daniel, aveam vedenia aceasta, și căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gavriile, tâlcuiește-i vedenia aceasta.”(Daniel 8:15,16). Aceasta arată că înțelegerea vedeniei profetice, se va da de la Iehova prin Fiul său puternic Christos, capul clasei Templului.

3. Gavril s-a apropiat de Daniel și a zis: „Fii cu luare aminte, fiul, omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului!” (Daniel 8:17). Acest timp a sfârșitului începe cu anul 1914 și versetul al șaptelea arată, că vedenia nu se putea împlini sau înțelege înainte de anul 1914. „Apoi (Gavril) mi-a zis: „Iată, îți (adică a clasei preumbrite de Daniel, adică rămășița) arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului.” (Daniel 8:19). Mânia lui Iehova se îndreaptă împotriva lui Satan și a organizației sale; și dovada arată că stăpânirea a șaptea mondială a avut o prosperitate mai mare decât oricare altă parte a organizației văzute a lui Satan. Prosperitatea acestei stăpâniri mondiale continuă „până ce se va împlini mânia”, arătând, că ea este ultima stăpânire mondială care s-a mărit. „Împăratul (a șaptea stăpânire mondială, sistemul imperialist Anglo - American) va...propăși până va trece mânia, căci ce este hotărât se va împlini.” (Daniel 11:36). Aceasta arată că odată cu prăbușirea „creștinismului” va înceta prosperitatea și nelegiuirea acestei organizații nelegiuite. „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câte-va clipe, până va trece mânia!”(Isaia 26:20). De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.” – Țefania 3:8.

4. Iehova scrie apoi ceva înainte despre istoria organizației lui Satan, conducând la „urâciunea pustiirii”. „Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărății Mezilor și Perșilor. Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâi împărat.” (Daniel 8:20,21). Medo-Persia era a patra stăpânire mondială și Grecia a cincea; și cea din urmă era mai puțin valoroasă decât a patra, după cum și un țap amărât este mai neînsemnat decât un berbec. Împăratul Alexandru cel Mare a fost împăratul cu „conul cei mare dintre ochi” și cu armata lui de treizeci de mii de soldați a copleșit imperiul Persan. Alexandru a murit în Babilon în anul 323 d. Chr. și împărăția lui a fost împărțită în patru părți; Ptolemeu a primit Egiptul, Seleukus Asia, Lysimachus Asia Mică și Casandar Macedonia. Profetul spune: „Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt, sunt patru împărății, care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere.”(Daniel 8:22). Nici unul dintre cei patru împărați amintiți nu a fost atât de puternic ca Alexandru cel Mare. În anul 146 d.Chr. Macedonia s-a prefăcut într-o provincie romană și în același an a ajuns și Grecia în aceeași situație. În anul 133 d.Chr. Roma a luat în posesiune teritoriul de stăpânire a lui Attalus și din teritoriile țărilor câștigate astfel s-a format provincia Asia. Cele patru împărății care s-au ridicat, nu au avut puterea imperiului grecesc de sub Alexandru.

5. Gavril a dat lui Daniel o explicație a acestei vedenii și trece peste căderea stăpânirii Greciei și căderea stăpânirii Romei și își îndreaptă privirea dea dreptul la a șaptea stăpânire mondială. Astfel nu se atinge de timpul de la moartea lui Alexandru, până în secolul al șaptesprezecelea și aceasta scoate la iveală însemnătatea stăpânirii a șaptea mondială, cum apare în vedenia aceasta și cum se

referă la poporul sfânt a lui Dumnezeu. Să observăm, că profeția în Daniel 8:8 spune: „În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor.”. Cornul către vântul din vest (America) a fost cea ce a condus la dezvoltarea stăpânirii a șaptea mondială. Gavril a dat lui Daniel explicarea în următoarele cuvinte: „La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor[fărădelegilor, *Roth.*], se va ridica un împărat fără rușine și viclean.”(Daniel 8:23). Dovada adusă pentru explicarea capitolului al șaptelea a profeției lui Daniel, arată că „împăratul fără rușine și viclean” amintit aici în versetul 23 a capitolului opt este sistemul de stăpânire mondială Anglo - American, „creștinătatea”. Aceasta este exact în armonie cu Daniel 8:9, unde spune: „Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată.” „Cornul mic” din acest verset este sistemul de domnie mondială Anglo –American, care are de punct cardinal situat în centru și se numește cu totul potrivit „Mare Britanie”. Ca stăpânire mondială a început de fapt la începutul secolului al 17-lea când regina acestei națiuni în mod oficial a pus temelia Societății comerciale Ostindice. Îndată după aceasta în anul 1607 s-a înființat prima colonie statornică engleză în Jamestown, Virginia; și aceasta a fost începutul celor treisprezece colonii a englezilor în America și aceste treisprezece colonii ani de rândul au fost o parte constitutivă a Imperiului Britanic. (*Turnul de veghere*, 1921, pag.12). Imperialismul Statelor Unite ale Americii a început cu „Doctrina Monroe”, în anul 1823. (*Vezi Lumină* cartea I, pag. 287; cartea *Justificare*, cartea I, pag. 325). În prezent (1933) Statele Unite au proprietăți în Est, Vest, Nord și Sud și în urma doctrinei Monroe au o influență dominantă asupra Americii de sud și în unire cu Mare Britanie stăpânesc comerțul mondial.

6. În armonie cu cele spuse să observăm aici, că „cornul mic” pe care l-a văzut Daniel, a devenit nespus de mare. Începând cu Anglia, când era mică, a devenit aceasta fiara cu două coarne din Apocalips 13 versetul 11: un corn reprezentând pe Marea Britanie și teritoriile ei și celălalt corn reprezentând Statele Unite și posesiunile sale. Irlanda niciodată nu a fost o stăpânire mondială și nu se putea privi ca una din coarne. Dacă privim la direcțiile cerurilor amintite de Daniel în 8:9, atunci cu „spre sud” se înțelege Africa și spre est înseamnă India, Australia și Noua Zeelanda; în timp ce „spre țara cea minunată” desigur este vorba de Palestina, care se numește „țara cea minunată dintre toate” (Ezec. 20:6,15). Este scris de asemenea: „Ei vor intra într-o țară glorioasă”. (Daniel 11:41). În anul 1869 Marea Britanie a făcut canalul Suez și în anul 1882 națiunea aceasta a luat în posesiune litoralul mării Persice și în același an 1882, britanicii au întreprins o descindere în Egipt. Faptul că profeția amintește sudul, estul și țara minunată, se deduce fără îndoială, că Marea Britanie a impus și în alte direcții; este un fapt, că Marea Britanie este și în nord și în vest, până când Statele Unite zac în vestul cel mai îndepărtat. În felul acesta acest „corn mic” , ”fiara” se face cunoscută și mai precis.

7. Gavril explică lui Daniel această parte a profeției și zice: „Se va ridica un împărat fără rușine și viclean.” (Daniel 8:23). Desigur că aceasta descrie pe sistemul de domnie mondială Anglo - American. „Ce este mai tare decât un leu”(Judecători 14:18). Marea Britanie în mod simbolic se arată ca un leu, până când Statele Unite în mod simbolic se arată ca un vultur răpitor, siluitor cu gheare ascuțite. Aceste două națiuni constituie „fiara cu două coarne”, ceea ce le face cunoscute ca pe acelea pe care profetul le descrie. „Viclean” descrie foarte potrivit diplomația Imperiului Britanic, care n-are asemănare între toate celelalte națiuni de pe pământ.

8. Cea mai mare domnie mondială care a existat cândva, este sistemul de domnie mondială Anglo - American și fără îndoială Diavolul este acela, care a făcut-o atât de mare. Despre aceasta a profetizat Daniel în vedenie: „S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare.” (Daniel 8:10). Gavril explică această parte a profeției în versetul douăzeci și patru și zice: „El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși”. Profeția Apocalipsului în următoarele cuvinte explică, de unde a venit puterea aceasta mare: „Fiara pe care am văzut-o...Balaurul (Satan) i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.” Popoarele de pe pământ sunt surprinse la vederea puterii atât de cuprinzătoare, care se practică de micile insule Britanice, ca centrul Imperiului Britanic. Această stăpânire mondială vicleană, pe mulți copii ai diferitelor națiuni i-a silit și prin groază i-a subjugat ca să facă pentru ei servicii de sclavi și să-i îmbogățească; prin banii câștigați pe nedrept, prin diplomația ei diavolească și apăsare vicleană și-a ținut puterea de domnie peste multe popoare a multor continente.

9. Gavril spune în explicarea lui pe mai departe: „El (a șaptea stăpânire mondială) va face pustiiri de necrezut”. Cuvântul evreiesc tradus aici „pustiire” se traduce și a „nimici” sau a „face pagubă”. Imperialismul Anglo - American a nimicuit, a pustiit și a făcut multă pagubă multor popoare de pe pământ. Gloatele Indiei, Buriile din Africa de sud, chinezii pustiți și mulți alții mărturisesc, că aceasta este adevărat.

10. Ne întoarcem acum la versetul al zecelea, unde spune: „S-a înălțat până la oștirea cerurilor.” Cuvântul tradus aici cu „oștire” se mai traduce și cu „a purta război” și „serviciu”.(Genesa 2:1 ; Psalm 33:6 , Exod 12:41). Fără îndoială „oastea” reprezintă pe unii, pe care Iehova i-a chemat cu o chemare cerească, a căror Cap și Împărat este Christos Isus, Regele. Imperialismul Anglo - American nu numai că s-a făcut mai mare decât stelele cerului, ci în mod trufaș își practică puterea contra poporului uns al lui Iehova și împotriva cauzei Împărăției și cu mare energie a încercat să împiedice pe popor ascultarea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Spre întărirea acestei concluzii ne referim la declarația lui Gabriel asupra cuvintelor amintite mai sus, când spune în versetul douăzeci și patru: „El...va izbuti în tot ce va începe, va nimici ... și chiar pe poporul sfinților.” Cu privire tot la aceeași stăpânire mondială sună profeția vedeniei lui Daniel în capitolul șaptelea: „Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război

sfinților, și i-a biruit, până când a veni Cel Îmbătrânit de zile”. (Daniel 7:21,22,25,26). Aceasta dovedește că puterea apăsătoare a imperialismului Anglo - American va activa îndeosebi împotriva poporului sfinților, până când se va desfășura judecata finală.

11. „Micul corn” care a crescut ca să fie sistemul imperialist „Anglo - American”, se face trufaș împotriva lui Dumnezeu și a Împărăției sale. Daniel 8:11 spune: „ S-a înălțat până la căpetenia oștirii”. Nu poate fi nici o îndoială, că aceste cuvinte se referă la marele Prinț al păcii, la Regele Regilor, Domnul Domnilor. În ziua aceasta a lui Iehova, când marele Prinț si-a îmbrăcat puterea și domnește și când toate națiunile de sub comanda Diavolului înaintază spre Armagedon, cât de neînțelept ar fi a aplica această profecție numai la papalitate? Este adevărat că papalitatea constituie o parte a „creștinătății” și că prin urmare este o parte a acestei stăpâniri diavolești; însă profecția de aici nu se referă la papalitate, ci la puterea nelegiuită, asupritoare și vicleană, la imperialismul Anglo - American. În anul 1914 s-a întâmplat, că Mihail marele Principe s-a sculat și a început domnia sa. (Daniel 12:1). Astfel era cu neputință să găsească aplicare profecția lui Daniel 8:11 înainte de 1914, în care timp papalitatea a avut foarte puțină putere. În „creștinătate” papalitatea și protestantismul lucrează mână în mână cu celelalte puteri stăpânitoare a organizației Diavolului și în comunitate constituie ei religia Diavolului sub denumirea „creștinism organizat”.

12. Observă cât de precis arată faptele, că imperialismul Anglo - American este partea de căpetenie a „creștinătății”, care el însuși se opune contra lui Christos Isus, Prințul păcii și „Căpetenia oștirii”. Gavril explică acest al unsprezecelea verset din capitolul opt al profecției lui Daniel și-i vorbește în versetul douăzeci și cinci: „Și prin politica sa[viclenia, *Roth*] va face să izbutească înșelăciunea[șiretenia, *Roth.*] în mâna sa”. Nu există nici o națiune care să aibă o diplomație mai vicleană, pentru înaintarea intereselor sale, ca stăpânirea a șaptea mondială și din pricina aceasta a avut mare progres. Liga Națiunilor este o capodoperă de diplomație sau viclenie diavolească ridicată împotriva Împărăției lui Dumnezeu și prin urmare împotriva Prințului Păcii. Imperialismul Anglo - American prin diplomația lui a născocit și a întemeiat instituția diavolească numită Liga Națiunilor. Președintele Statelor Unite a fost privit ca întemeietorul Ligii Națiunilor, dar de fapt cetățeni englezi au fost aceia, care au format-o. Președintele Statelor Unite chiar până în ceasul său de moarte a încercat să oblige poporul American să intre în Liga Națiunilor.

13. Pe mai departe tot procedura diplomatică a stăpânirii a șaptea mondială a fost aceia, care a ațâțat pe pruşii lacomi și setoși de sânge la gelozia diavolească, pricinuind în modul acesta izbucnirea războiului mondial și nimicirea atâtor oameni. Gavril spune mai departe despre „fiara cu două coarne”, care este numele cunoscut pentru imperialismul Anglo - American: „Inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți[în prosperitate, *margin.*]”. *Rotherham* traduce acest verset: „ Neglijând paza, el va distruge pe mulți”. Este cunoscut în general că după războiul mondial a început o prosperitate fără seamăn în afaceri

comerciale în teritoriile stăpânirii a șaptea mondială. Prin înșelăciune, care au fost efectuate în urma folosinței înșelătoare a banilor încasați de pe spinarea poporului în timpul războiului, s-au ridicat foarte mulți milionari noi. Au fost aduse la iveală întreprinderi sinistre și de renume rău de tot felul, îndeosebi de la 1920 până la 1929 și în 1929 a început depresiunea mare comercială în întreaga lume și de atunci înapoi mulți oameni au fost distruși. Mulți care s-au îmbogățit, urmând exemplul altor conducători vicleni și lacomi și care în cursul depresiunii financiare au pierdut totul, au săvârșit sinucidere. Un număr mare de consacrați au devenit în vremea aceea nepăsători față de legământul lor cu Domnul, ei s-au dat la multe speculațiuni și întreprinderi comerciale și au prosperat; în urma iubirii lor de bani și-au pierdut viziunea scopului lui Dumnezeu și au dispărut, „cufundându-se în mare”. (1Timotei 6:9,10 ; Proverbe 1:32, *Lumină*, cartea II, pag. 221). Aleșii lui Dumnezeu nu s-au lăsat ademeniți de chestiunea această vicleană, ci au continuat cu credincioșie să pună mărturia.

14. Domina a șaptea mondială continuă să se răscoale împotriva „Împăratului împăraților”, întrucât se opune cu stăruință marilor fapte, că timpul națiunilor s-a terminat în 1914, că Christos Isus este acum prezent și este Împăratul de drept al pământului și că toți trebuie să îngenuncheze înaintea Lui. (Apocalips 11:15). Prin întemeierea Ligii Națiunilor și diferite contracte de pace, prin ținerea de conferințe și o nesocotire desăvârșită a adevărului despre Împărăția lui Dumnezeu și alte lucruri imperialismul Anglo – American adică „creștinătatea”, combate și se opun pe martorilor lui Iehova chiar și până în zilele de azi. Anglia interzice, ca vestea Împărăției lui Dumnezeu să se predice prin radio în cuprinsul țărilor sale și acum și Canada caută să împiedice aceasta. Canada nu numai că a retras autorizațiunea oficială de la stațiunile de radio pe care poporul lui Dumnezeu le posedă în scop să vestească adevărul, ba chiar a adus o deciziune căci Cuvântul lui Dumnezeu, al adevărului și a Împărăției nu se poate emite prin radio numai după ce mai întâi a primit autorizația prealabilă pentru aceasta. Este cunoscut în public, că preoțimea bisericii anglicane sau elementul religios stă înapoia acestor eforturi, ca să împiedice ca poporul să priceapă vestea Împărăției; și în felul acesta pe față se „ridică împotriva Împăratului”, și împotriva Împărăției sale. Această autoritate arogantă de cenzură se răscoală contra Domnului și unșilor săi, chiar așa precum a prezis aceasta Domnul Dumnezeu, că se va întâmpla. Pentru a dovedi presupunerea că preoțimea fățarnică, care în mod fals pretinde că reprezintă pe Dumnezeu, este conducătoarea acelor care se luptă contra lui Christos și contra Împărăției sale, prezentăm următoarea, ce în curând a fost publicat în presa Canadiană:

„Hector Charlesworth, președintele comitetului de radio a declarat, că a fost înaintată o plângere, susținută de demnitate de o grupă de preoți anglicani din Saint John”; și această dare de seamă din ziar numește pe câțiva din preoți, care au ridicat protestul, anume: Rev. Kanon R.P.McKim, primatul bisericii ”St Mary’s”; și Rev. T.Hudson Stewart, primatul bisericii „St. John’s”.

„SACRIFICIUL PERPETUU”

15. Urmașii credincioși ai lui Christos timp îndelungat au fost de părere că introducerea „slujbei” de papalitate ar fi constituit împlinirea în mare cu privire la ștergerea sacrificiului perpetuu. (Vezi *Studii în Scripturi*, Vol. III, pag. 100). Părerea aceasta nu este întărită nici de fapte și nici de profeție. „Creștinătatea organizată” de la începutul ei a fost cu adevărat religia diavolească ivită sub titlu fals de „creștinism”; și aceasta este dovedită prin faptele de netăgăduit, ceea ce sunt bine înțelese de cei devotați cu credincioșie Domnului. Adevărații urmași ai lui Christos niciodată nu au fost populari în lumea lui Satan și nici nu puteau să fie, deoarece Isus le-a explicat aceasta clar și pe înțeles. „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” (Ioan 15:19). Contrar acestui adevăr biblic, „creștinismul organizat” a devenit religia plăcută tuturor în teritoriului numit „creștinătate” și aceasta este cazul și până azi. Constantin I, cezarul stăpânirii a șasea mondială, reprezentantul de pe pământ a lui Satan, a adoptat religia, pe care a numit-o „Religia creștină” și prin aceasta mulți oameni au fost amăgiți. Că a fost condus de Satan să facă aceasta se dovedește prin următoarele fapte: „În campania din Italia, cum se spune a observat o cruce în flăcări pe cer, anume sub soare, care a purtat următoarea inscripție: „In hoc signo vinces” (În acest semn vei învinge). În mod corespunzător a lăsat să se facă un stindard în forma aceasta, numit *Labarum*... Senatul a numit pe Constantin de conducător suprem și a declarat că ar fi august și Pontifex Maximus (Cel mai înalt preot). În anul 313 împreună cu Licinius a lansat decretul renumit de toleranță (indulgență) în favoarea creștinilor... Acest decret semnalizează momentul triumfului crucii și căderea păgânismului – *The Americana*, Vol.7, pag. 554.

16. Aceasta indică începutul „creștinismului organizat”, care de atunci încoace a fost numit „papalitate” și „protestantism”, ambele au constituit o parte esențială a organizațiunii lumii acesteia, care este organizația lui Satan. Ambele sunt active acum în teritoriile de domnie numite „creștinătate” și ambele se numesc „creștine”.

17. Partea profeției cu privire la „sacrificiul zilnic” față de ceea ce poporul lui Dumnezeu știe acum despre organizația Diavolului, face necesară o explicare îngrijită. Traducerea *Versiunii Autorizate* spune la Daniel 8:11 „s-a desființat sacrificiul cel perpetuu al său [pentru el, *margin*.]”, dar mai potrivită și în armonie cu traducerile engleze și germane, este cea din traducerea nouă, unde spune: „și [bestiala putere mondială] i-a smuls jertfa necurmată”. Această profeție se referă de tot clar la ceva, ce se bazează pe jertfa de răscumpărare, iese la iveală din aceasta și se adaugă la aceasta în continuare, anume prezentarea zilnică, necurmată a corpurilor clasei servului credincios a lui Dumnezeu, care pune mărturie în public pentru Numele lui Iehova și pentru Împărăția Lui. Această concluzie se întărește de textul scriptural indicat mai jos; și înainte ce am indica textul, am dori să observăm, că sistemul de domnie mondială Anglo - American, care este „creștinătatea” și în care conlucrează atât catolicii cât și protestanții, au desființat

sacrificiul necurmat (zilnic) a punerii mărturiei pentru Iehova și Împărăția sa și în felul acesta a aruncat la pământ locașul sfânt; aceasta a avut loc în anul 1918. Ca să putem prețui mai bine această parte a profeției, este necesar, ca înțelesul scriptural a „sacrificiului necurmat” să se explice la lumina textelor ce urmează mai jos.

18. Cuvântul ebraic este „*tah-meed*” și se traduce cu „zilnic” precum și cu „necurmat”. Precum indică textele următoare, aceasta are a face cu serviciul necurmat al Leviților sau servii consacrați ai Domnului. „Puși lângă fiii lui Aaron pentru slujba Casei Domnului, ei aveau să îngrijească de curți și de odăi, de curățirea tuturor lucrurilor sfinte, de împlinirea slujbei în Casa lui Dumnezeu, ei aveau să stea în fiecare dimineată și în fiecare seară, ca să laude și să mărească pe Domnul, și să aducă neîncetat înaintea Domnului toate arderile de tot Domnului, în zilele de Sabat, de lună nouă și de sărbători, după numărul și obiceiurile rânduite”.(1Cronici 23:28,30,31). „A pus pe preotul Țadoc și pe preoți, frații săi, înaintea locașului Domnului, pe înălțimea din Gabaon, ca să aducă necurmat Domnului arderi de tot, dimineța și seara, pe altarul arderilor de tot, și să împlinească tot ce este scris în legea Domnului, poruncită lui Israel de Domnul”. (1Cronici 16:39,40). „Apoi a strigat, ca un leu: „Doamne, am stat mereu în turnul meu de pază, și stam de strajă în toate nopțile” – Isaia 21:8.

19. Servii lui Iehova să nu înceteze de bună voie cu mărturia lor, ci necurmat trebuie să o transmită. „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc!” (Isaia 62:6) „Nădăjduiește totdeauna în Dumnezeul tău.” (Osea 12:6) „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.” (Psalm 43:1) „Pe Tine Te laud fără încetare.” (Psalm 71:6). Aceste texte scripturale scrise cu multă vreme înainte își găsește aplicarea deosebită la poporul consacrat a lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii și în toate textele indicate se folosește același cuvânt ebraic, care în Daniel 8:11 este tradus „necurmat” sau „zilnic”. Aceasta se mai întărește și în alte texte a Testamentului Nou cu privire la aducerea jertfei necurmăte Domnului, cum se arată în următoarele:

20. Servii credincioși ai lui Dumnezeu neîncetat trebuie să-și ducă sacrificiul. „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.”(Evrei 13:15). Fără îndoială aceasta se referă la serviciul necurmat și credincios a unșilor pentru vestirea Numelui și Cuvântului lui Iehova și a Împărăției sale, laudându-L și preamărindu-L în felul acesta.

21. Să observăm și următoarele texte: „Și tot timpul stăteau în Templu, și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu.”(Luca 24:53) „Și toată ziua în Templu și prin case (din casă în casă vestind solia, cum fac acum martorii lui Iehova) nu încetau a învăța și predica pe Christos.” (Fapte 5:42). „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte”(1Corinteni 15:31). „Care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac.” – Evrei 7:3.

22. Prin El, acest preot credincios, continuă urmașii Lui credincioși să aducă jertfe îndreptate Domnului. Profeția tratată aici, cum a fost arătat mai dinainte, trebuie să-și aibă împlinirea „la sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor” – Daniel 8:23.

23. Este adevărat că toate compartimentele catolice, cât și cele protestante ale „creștinătății”, prin crezurile lor precum și prin purtarea lor au negat valoarea jertfei de răscumpărare și în mod urâcios au ocărât Numele lui Dumnezeu și Christos Isus; dacă însă li se pune în vedere cazul, atunci ambele susțin că cred în Christos Isus și această religie organizată de Diavol este aceea, care a mărit importanța crucii și prin aceasta a înșelat și a dus în eroare milioane de oameni. Faptele amintite aici leagă „semnul crucii” din timpul lui Constantin cu folosința „crucii” ca simbol până în zilele noastre; și toate aceste fapte arată o cale de ocărare lui Dumnezeu apucată de „creștinismul organizat”, dar nu se referă la Daniel 8:11. Pe lângă aceasta știm, că aceste sisteme religioase ale stăpânirii a șaptea mondială și a altor stăpâniri, nu au putut împiedica socotirea neconținută a meritului jertfei de răscumpărare pentru poporul credincios a lui Dumnezeu. Ar fi imposibil a desființa prin introducerea misei (slujbei bisericești) meritul jertfei de răscumpărare și socotirea necurmată a acesteia pentru toți, care prin credință în Christos Isus, sunt în adevăr devotați Domnului Dumnezeu. Chiar dacă s-ar spune că misa a fost pusă ca înlocuire în locul jertfei lui Christos, totuși aceasta nu ar putea influența în nici un fel valoarea adevărată sau meritul jertfei lui Christos Isus. Desigur Diavolul însuși neagă valoarea jertfei de răscumpărare și aceasta a făcut-o el chiar îndată după moartea lui Isus; dar nu se poate spune, că „jertfa necurmată” sau „jertfa zilnică” ar fi fost desființată în felul acesta. În urma faptelor cunoscute acum și în armonie cu înțelesul scriptural al cuvintelor „jertfă necurmată” și „sacrifici perpetuu”, chestia se prezintă cu totul clar.

24. În decursul războiului mondial, Anglia, Canada, Statele Unite și alte părți a sistemului de domnie mondială Anglo - American, au pus capăt mărturiei publice a Martorilor lui Iehova de pe pământ. Astfel a fost desființată de „cornul mic” (imperialismul Anglo - American) jertfa necurmată, ce însemna serviciul zilnic necurmat al preamăririi lui Iehova. (Evrei 13:15). Războiul mondial care s-a început în anul 1914 a dat ocazie la aceasta și în 1918, s-a revocat libertatea predicării Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu și mulți martori ai lui Iehova au fost aruncați în temniță. Chiar în sine cuvintele profeției arată, că ele trebuie să găsească aplicare la timpul, când Domnul a apărut în Templu său, deoarece în Templu sau în cortul întrunirii a fost că jertfa de ardere a fost adus necurmat atât dimineața cât și seara; și deoarece în legătură cu cortul întrunirii sau Templu s-a făcut jertfe, atunci împlinirea acestei profeții își găsește aplicarea pe vremea rezidirii Templului, ceea ce a avut loc în 1918. Acela, care desființează jertfa necurmată, care „se înalță pe sine până la căpetenia oștirii” și este „obraznic și viclean”; toate aceste cuvinte de caracterizare arată, cum se dovedește din dovezile aduse mai înainte, că sistemul imperialist Anglo - American, partea principală a

creștinătății este acela, care a trebuit să săvârșească lucrul acesta nelegiuit și precum s-a arătat mai sus, le-a și săvârșit.

„ARUNCAT LA PĂMÂNT”

25. Sanctuarul lui Iehova este organizația principală, compunându-se din Christos Isus, Capul, și membrele corpului său, unși ca să fie regii și preoții lui Dumnezeu și care de necesitate trebuie să cuprindă și pe „membrele picioare” credincioase de pe pământ. „Și locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ” (Daniel 8:11). „Locul” este un teritoriu sau un loc întărit. Cuvântul ebraic „loc” se folosește la lucrurile care se referă la Iehova și serviciul Lui. „Locul” sau temelia sanctuarului său este poporul credincios de legământ al lui Dumnezeu de pe pământ, anume membrele picioare a Celui Uns. (Ezra 2:68 ; 1Regi 8:13). Rămășița prin urmare este partea de jos a clasei sanctuarului, adică membrele picioare. Aruncarea la pământ de necesitate trebuie să se refere la membrele credincioase a corpului lui Christos de pe pământ, întrucât dușmanul în timpul aruncării la pământ a fost deja aruncat jos din cer; și o aruncare la pământ a organizației lui Iehova din cer, ar fi o absurditate.

26. Faptele întăresc pe deplin concluzia de mai sus. În timpul războiului mondial membrele credincioase a organizației lui Dumnezeu de pe pământ, au fost aruncați la pământ și servii lui Satan au nesfințit sanctuarul lui Dumnezeu, care este locașul prin spiritul său; și dușmanul a făcut aceasta, întrucât a împiedicat serviciul membrilor corpului și a asuprit pe poporul sanctuarului lui Iehova de pe pământ, i-a aruncat în temniță și i-a înjosit în diferite chipuri.

27. Desființarea jertfei necurmăte, aruncarea la pământ a sanctuarului, înființarea urâciunii, au avut loc de fapt în unul și același timp. „ Niște oști trimise de el, vor veni și vor spurca Sfântul Locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea care pustiește.”(Daniel 11:31). Aceasta înseamnă că elementul comercial, militarismul și forța polițienească, mână în mână cu „forțele militare” religioase, sau puterea religioasă a domniei a șaptea mondială, care elemente din partea lor iarăși au fost sprijinite de împărat sau puterea domnitoare politică și care împreună cu cel din urmă au procedat conform poruncile Diavolului „au nesfințit sanctuarul, cetățuia”, anume pe sanctuarul lui Iehova; deoarece El este țaria lor. (2Samuel 22:33 ; Neemia 8:10). În loc să primească pe Christos Isus ca piatră de unghi sau ca pe Capul organizației lui Dumnezeu și a se supune domniei sale, sistemul de domnie mondială Anglo - American, adică „creștinătatea” a lepădat Împărăția lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu l-a aruncat înapoi să și l-a călcat în picioare. (Psalm 50:17). În locul Împărăției lui Dumnezeu, sub Christos, a șaptea domnie mondială a adus în existență și a așezat Liga Națiunilor, care este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Ea a lepădat Împărăția lui Dumnezeu și a declarat cam în felul acesta: „Această instituție făcută de oameni, Liga Națiunilor să stăpânească peste lume”. Când contractul Ligii Națiunilor a fost încheiat, poporul credincios al lui Dumnezeu a fost deja „aruncat la pământ” și ocazia acestuia de a aduce jertfa necurmată sau

zilnică a preamării și serviciului pentru Iehova și Împărăția Lui, a fost răpită și în urma acestui fapt a fost necinstit Numele lui Iehova. În felul acesta a dispus de niște oști, a stăpânirii a șaptea mondială a Diavolului; și ei „au desființat jertfa necurmată și au așezat urâciunea pustiirii”, chiar așa cum a prezis aceasta profetul. – Daniel 11:31.

„A ÎNCERCAT ȘI A IZBUTIT”

28. A șaptea stăpânire mondială a făcut o mare fărâdelege când a întărit și a înălțat Liga Națiunilor. În aceasta este sprijinită de elementul comercial, puterea militară, forța polițienească, preoțimea și marii politicieni și aceste oști adunate laolaltă au fost obligate de Diavolul, ca să combată adevărul și să distrugă și pe cei ce vestesc adevărul: „Și o oaste împreună cu sacrificiul cel perpetuu s-a dat celui nelegiuit[și oastea a fost dată celui nelegiuit, ca jertfă zilnică, *margin.*], care a aruncat la pământ adevărul; a încercat multe și a izbutit”.(Daniel 8:12). Negreșit căci cuvintele înseamnă, că s-a format „o oaste” sau o pază militară, ca să împiedice aceea ca poporul Lui credincios să preamărească neîncetat pe Iehova și să-i servească necurmat. Aceasta s-a întâmplat în teritoriile stăpânite de „creștinătate” și numai acolo au fost persecutați și aruncați la pământ martorii lui Iehova. Pentru săvârșirea acestui lucru nelegiuit, preoții catolici și protestanți cu ceilalți reprezentanți ai lui Satan, au lucrat în deplină înțelegere. Unșii lui Dumnezeu se bucură acum că înțeleg lucru acesta, căci este o dovadă pe mai departe, că sunt pe calea cea bună și servesc pe Iehova; din aceasta pot să recunoască, că lucrurile acestea au fost scrise dinainte spre mângâierea lor, pentru ca să le întărească speranța.

29. A șaptea stăpânire mondială, începând cu „cornul mic” a procedat de minune și a prosperat. Prin diplomație, fățarnicie, înșelăciune, amăgire și un abuz peste măsură de forță militară și navală, imperiul acesta a avut prosperare mare. Priviți la Africa, Asia, continentul American și la insulele mării și în toate acestea bate la ochi prosperitatea materială a stăpânirii a șaptea mondială. Furnicarul de oameni, care sunt activi în serviciul comercial-militar și naval, în politică, diplomație și religie, a avut o prosperitate comună și aceasta a stârnit la oamenii sinceri de pe pământ uimire și mare mirare. Iehova cu deosebire în teritoriile stăpânirii a șaptea mondială a lăsat să se pună mărturie din abundență și chiar acolo au aruncat forțele militare ale lui Satan, adevărul la pământ. Pe lângă aceasta au susținut cu tărie religia diavolească numită „creștinism”, ca să orbească ochii oamenilor sinceri, față de organizația dușmană într-adevăr nerușinată. Satan îndeamnă pe funcționarul lui suprem, pe Gog, să pună la cale un complot împotriva poporului lui Iehova; și în țările stăpânirii a șaptea mondială sau a „creștinătății” s-au săvârșit fapte dovedite pentru ațâțarea acestei conspirații și se săvârșesc și acum încontinuu pentru a se lupta contra lui Dumnezeu și a Împărăției sale. Această conspirație criminală a fost constituită pe timpul venirii Domnului Isus la Templul lui Iehova și conspiratorii de la acel timp au fost ocupați cu aceea, ca să opereze pe față contra poporului uns al lui Dumnezeu.

30. Satan a știut precis, că va veni timpul, când trebuie să se rezolve chestiunea cea mare a supremației și el a făcut pregătiri pentru aceasta. Acum este evident, că scopul lui Satan a fost, ca mai degrabă să nimicească pe oameni, decât să fie nevoit să vadă cum domnește peste ei Christos Isus; și din cauza aceasta a împins națiunile în războiul mondial. Lăcomia oamenilor după câștig a fost aceea, ce a făcut partea comercială a organizației Diavolului să fie cea mai tare și puternică. Sistemul de domnie mondială Anglo-american în privința comercială a avut multă prosperitate ca oricare altă stăpânire, care a existat cândva pe pământ. Această prosperitate comercială, a trezit între diferitele națiuni a „creștinătății” o gelozie criminală, ceea ce a fost introdusă de Diavolul chiar în scopul, de a distruge neamul omenesc. Satan a făcut pe servul său, fostul kaiser al Germaniei și pe susținătorii lui setoși de sânge prusieni să creadă, că el, kaiserul ar fi sortit din cer, ca să fie cel mai suprem aici pe pământ și ca să distrugă pe toți aceia, care i se opun. Stăpâniți de această idee, pruşii s-au pus pe treabă, ca să cotopească lumea; Satan însă în același timp a făcut diplomația Britaniei contra politicii Germaniei și astfel a cauzat ciocnirea, pentru a-și duce la îndeplinire scopurile sale demente... Satan a avut fără îndoială o cunoștință aproximativă despre vremea, când Iehova va așeza pe tronul său pe Împăratul său Christos Isus și îl va trimite să domnească și Satan a manevrat forțele sale militare în mod corespunzător. Până în anul 1914 Germania a devenit deja o mare putere maritimă, care numai de flota navală a imperiului mondial Anglo-american a fost întrecută. Germania a organizat forțe militare, pe care mulți le-au ținut pe vremea aceea de cea mai bună din lume. Între timp și până la „timpul sfârșitului” atât Germania cât și Marea Britanie s-au pregătit la ciocnirea cea mare, pe care a voit s-o dezlănțuiască Satan. Chiar la timpul hotărât, în anul 1914, Germania, sub conducerea lui Satan, a stăpânitorului nevăzut, a lăsat să ducă pe front forțele sale militare și marele război mondial a început. Imperiul Britanic a știut ce o să urmeze și era pregătit și era pe front, gata să înceapă lupta. Lupta ucigătoare a durat patru ani și nu ar fi încetat până ce națiunile nu ar fi fost distruse, dacă Satan ar fi putut să fie stăpân peste întreaga situație. Războiul s-a sfârșit fără să fi adus izbândă definitivă pentru una sau alta din partizi și nimeni nu a putut să aducă adevăratul motiv, că pentru ce s-a oprit.

31. Marele General, Isus Christos, funcționarul executiv al Celui Prea Înalt, a intervenit la porunca lui Iehova și în așa fel a manevrat puterile războitoare, încât războiul s-a sfârșit în anul 1918. Oare aceasta s-a întâmplat cu scopul, ca să păzească de măcel pe cei nelegiuiți? Nicidecum! Domnul a făcut să înceteze războiul, pentru a-și executa scopul și „din pricina celor aleși”. Exact cum a prevestit aceasta Isus. Jertfa necurmată sau de ardere a fost luată de la credincioșii lui Iehova și spre ocară Numelui lui Iehova au suferit persecuțiuni. Iehova a clarificat acum poporului său, că El dorește ca servi Lui unși, pe care i-a ales pentru Numele său; ca să aducă mărturia sa înaintea domnitorilor și popoarelor de pe pământ, înainte ce a venit timpul său, de a nimici organizația lui Satan. Din cauza aceasta a lăsat Iehova să înceteze războiul și El a trimis pe martorii săi, care au transmis mărturia lui Isus Christos cu o mai mare putere ca aceea făcută de

oameni, oricând mai înainte; și ei continuă să facă aceasta. În timp ce lucrul acesta de mărturie a progresat răspândindu-se în teritoriile sistemului de domnie mondială Anglo - American care este creștinătatea, elementul nelegiuit și-a ridicat capul, ca să combată și să calce în picioare pe martorii lui Iehova. Acești martori credincioși sunt amenințați, persecutați, li se impun pedepse bănești și sunt aruncați în temniță și ar fi acum fără ezitare nimiciți, dacă Atotputernicul Dumnezeu nu și-ar întinde asupra lor îngrijirea sa ocrotitoare. Sistemul de domnie mondială Anglo - American continuă să se mândrească cu puterea sa și să activeze împotriva Împărăției lui Dumnezeu și a Împăratului său. Aproape douăzeci de ani au trecut de când războiul mondial s-a sfârșit și încă și acum continuă sistemul imperialist Anglo - American, să procedeze cu fărădelege și să-i reușească. Dar să aibă în vedere toți, că acest sistem putred mondial stă în pragul strâmtorării îngrozitoare și a măcelului celui mai înfricoșat, de care ar fi visat cândva cineva și asemenea căreia niciodată nu va mai fi.

„ZDROBIT”

32. Iehova a făcut atenți pe domnitorii pământului asupra înștiințării sale și a lăsat să li se transmită prevestirea că Christos Isus este Regele. Niciodată mai mult nu vor putea aduce pretext, că ar fi rămas în necunoștință cu privire la acest mare adevăr. Dacă „creștinătatea” ,adică, sistemul de domnie mondială Anglo - American, ar fi sinceră în afirmațiunea ei că ar fi creștină, atunci această stăpânire mondială și-a dovedit supunerea loială față de Regele de drept al pământului. Dar „creștinătatea” amăgitoare orbește pe oameni prin înșelăciune și fățarnicie și continuă să se răscoale contra Prințului Păcii și să-i oblige să combată adevărul. Poporul lui Dumnezeu însă poate fi sigur, că acest element nelegiuit nu va avea biruință în aceasta. Sfârșitul sistemului de domnie mondială Anglo - American este aproape. În timpul cel mai scurt va cădea și se va distruge cu desăvârșire. Zdrobirea ei va fi cauzată de armatele și flotele unite a altor națiuni din lume? Ori va fi o luptă lăuntrică a mulțimii contra claselor dezvoltându-se în revoluție și anarhie și aceasta îi va pricinui prăbușirea? Răspunsul bazat pe Scriptură este hotărât: Nu! deoarece o nimicire venită în felul acesta nicidecum nu ar aduce cinste sau justificare Numelui lui Iehova. Dar lucrul cel mai important dintre toate, este justificarea Numelui lui Iehova. Gavril, solul lui Iehova, care a explicat lui Daniel înțelesul acestei profeții, a spus despre acest sistem imperialist Anglo - American puternic, grozav și asupritor, care este „creștinătatea”, următoarele: „Dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâni omenești”. (Daniel 8:25). Uriașii comerțului, politicienii mari și mici, preoții pioși cu înfățișarea lor fățarnică și toți păcăliții lor trebuie să ia la cunoștință acum, că Iehova în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, în care comanda supremă va avea Christos Isus, Regele, va stârpi cu desăvârșire unealta lui Satan, pe care o folosește pentru călcarea adevărului și necinstirea Numelui lui Iehova. Nici o putere pământeană nu va zdrobi sistemul diavolesc, ci va fi zdrobită fără mână de om, adică de mâna

lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Această cunoștință însuflețește inima tuturor unșilor și îi îndeamnă să continue să aducă laudă și onoare lui Iehova.

33. Martorii lui Iehova au tot motivul să se bucure și să strige de veselie. Părintele nostru ceresc descopere acum profețiile sale în armonie cu promisiunea sa, care va înmulți speranța unșilor săi. Acești credincioși nu vor lua parte la efectuarea manifestării mâniei lui Dumnezeu contra sistemului nelegiuit afară de faptul, că ei laudă pe Iehova și transmit vestea. Lor însă li s-a dat asigurarea deplină, că toată dușmănia pe care o manifestă acum domnitorii „creștinătății” contra adevărului, se va înlătura în curând prin căderea definitivă a sistemului diavolesc. Clasa sanctuarului lui Iehova trebuia să fie curată și așa să rămână cu desăvârșire, în timp ce laudă și preamărește pe Iehova. Membrele acestei clase numai așa își pot păstra neprihănirea, dacă cu credincioșie țin seamă de poruncile Domnului. Mai mare decât Moise are comanda și fiecare din organizația lui Iehova trebuie să caute cu sârguință să-i dea ascultare. Profeția lui Daniel descopere apoi, cum un sfânt pune o întrebare potrivită unui altul și întrebarea este chiar corespunzătoare pentru timpul acesta. Deci se pare sigur, că a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu, ca poporul său, rămășița să priceapă întrebarea pusă. „Am auzit pe un Sfânt vorbind; și un alt Sfânt a întreat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmăte și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare Sfântul Locaș și oștirea?”(Daniel 8:13). Care este așadar înțelesul celor „două mii trei sute” zile și curățirea sanctuarului?

(Continuarea urmează).

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREAN

1 Cum descopere Iehova pe dușmanii Lui? Pentru ce în felul acesta? Pentru ce li se transmite o prevestire? Ce scop profetic are capitolul șaptelea și pe mai departe a optulea a cărții lui Daniel.

2 Spune pe scurt ce a văzut Daniel în vedenia amintită în capitolul 8 versetul 1? Cu ce rezultat a căutat Daniel să aibă o pricepere a vedeniei?

3 Explică cuvintele din versetele 17 și 19: a) „vedenia privește timpul din urmă”; b) „Vreau să-ți explic”; c) „În timpul din ură a mâniei”. Care este împăratul care va avea reușită.(11:36). Arată cu texte scripturale, că aceasta va fi ultima stăpânire mondială a lui Satan.

4 Ce se înțelege sub cuvintele simbolice în versurile 20 și 21 și ce înseamnă ceea ce spune în versetul 22?

5,6 Arată faptele istorice, care servesc la aceea, ca să facă de cunoscut „cornul mic”, care „s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată”.

7,8 Care fapte face de cunoscut pe regele „fără rușine și viclean”? În ce relație stă cu aceasta fiara cu două coarne? Explică cu texte scripturale puterea mare a „fiarei”. Arată, dacă manifestarea unei astfel de puteri este de fapt în armonie cu izvorul de unde își are originea.

9 Cine va face „pustiiri de necrezut”? Cum s-a împlinit aceasta?

10. Ce înțelegem noi sub cuvintele: „(Cornul Mic) s-a înălțat până la oștirea cerurilor” și „a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta? Ce înțeles au cuvintele: „am văzut cum cornul aceasta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit cel îmbătrânit de zile”?

11-14 Arată împlinirea și timpul împlinirii cuvintelor profetice: „s-a înălțat până la căpetenia oștirii” ca o armonie cu declarația din versetul 25. Care sunt faptele care corespund profeției „Inima i sa va îngâmfa, va pierde mulți oameni”?

15,16 Arată originea și capul „creștinismului organizat”.

17-21 Clarifică prin texte scripturale, că ce se înțelege cu „jertfa necurmată”.

22-24 Cum și prin ce a fost desființată jertfa perpetuă?

25,26 Ce înțelegem sub „locul sanctuarului”? Când și cum a fost aruncat la pământ?

27 Care este împlinirea exprimării profetice a) „ei vor nesfinți sanctuarul, cetățuia”? b) „și vor așeza urâciunea pustiirii”?

28 Cine este oștirea amintită în versetul 12? Cui s-a dat această oaste? Cum se va da „împreună cu sacrificiul cel perpetuu celui nelegiuit”? Ce influență are asupra poporului uns al lui Dumnezeu înțelesul acestor lucruri?

29 Care sunt faptele care dovedesc, că a șaptea stăpânire mondială a lucrat și a prosperat?

30. Dă motivul pentru pregătirile mari navale și militare a națiunilor conducătoare până în anul 1914 și că apoi națiunile apoi deodată s-au încăierat în război.

31 Pentru ce chiar în 1918 s-a sfârșit războiul mondial, când nici o partidă nu a câștigat o biruință decisivă? Arată importanța unei înțelegeri adevărate și o apreciere cuvenită a acestui lucru. Arată, dacă s-a terminat prescurtarea scopului.

32,33 Cine va fi „zdrobit fără mână de om”? De cine? Când? Ce înseamnă cunoașterea acestui fapt pentru unșii din timpul prezent? Care este partea sau dreptul lor în relația aceasta? Numai cu ce condițiuni își pot păstra privilegiul aceasta? Ce întrebare importantă și în legătură cu aceasta așteaptă o explicație deosebită?

ÎNCEPUTUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

ÎN SCRIPTURILE ebraice care an fost întocmite și păzite de Iehova pentru îndrumarea oamenilor care trăiesc acum pe pământ, găsim o profeție marcantă despre o anumită operă minunată, care se va face în timpul prezent în lumea întreagă. Această lucrare care în anii de curând trecuți a avut un mic început, continuă cu o putere din ce în ce mai mare și pătrunde în spre toate direcțiile globului pământesc. Care este lucrarea aceasta?

Dumnezeu a vestit înainte lucrul întemeierii Împărăției sale și a declarat prin profetul său: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce crede nu se va

grăbi”. (Isaia 28:16). Cuvântul „piatră”, folosită aici în Sfânta Scriptură reprezintă în mod simbolic pe Regele uns al lui Dumnezeu. Punerea pietrei înseamnă așezarea lui Isus Christos, Unsul lui Dumnezeu, ca Împărat. Împăratul se va prezenta aceloră, care mărturisesc că sunt copiii lui Dumnezeu. Profeția aceasta a fost împlinită în mic în anul 33d.Chr., exact la trei ani jumătate după ungerea Domnului. În acel timp a intrat Isus călare în Ierusalim și s-a oferit ca Rege iudeilor, care au susținut, că ar fi poporul lui Dumnezeu. Pe timpul acela era încercat și probat și în momentul acesta le-a fost oferit ca Împărat; ceea ce se ilustrează prin punerea pietrei; și El a fost lepădat de ei. Dar această profecie a avut o mai mare împlinire în anul 1918, când Domnul a apărut în Templul său. Cum arată dovada adusă mai sus, Dumnezeu în anul 1914 și-a așezat Împăratul pe tronul său. Procedura aceasta a fost prezisă de Iehova în psalmul 2, versetul 6 „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel Sfânt.” Atunci a început războiul în cer, care era o mare probă sau încercare pentru Isus, deoarece a avut de purtat o luptă contra lui Satan și cu trei ani și jumătate mai târziu, în anul 1918 Isus a venit la Templul său. Atunci s-a oferit el ca Împărat aceloră, care pretindeau că sunt poporul lui Dumnezeu. La așezarea pietrei de unghi în mic în anul 33 după Christos, preoții ca și conducătorii poporului, cât și aproape întreg poporul iudeu au lepădat pe Christos Isus, ca Împărat, reprezentat prin „piatra de unghi”. În același fel în anul 1918 și de atunci preoțimea „creștinismului organizat” sau a „creștinătății”, a lepădat pe Isus ca Împărat și în locul Lui a ales Liga Națiunilor, o parte a organizației Diavolului. În cazul întâi, cu ocazia împlinirii în mic, când Domnul s-a prezentat, câțiva iudei puțini la număr cu bucurie l-au primit. Când așezarea pietrei s-a împlinit în mare, cei consacrați cu adevărat cu strigăte de bucurie l-au primit ca Împărat. În ambele cazuri corespundeau următoarele cuvinte aceloră, care au neglijat sau au refuzat să-l primească ca Împărat: „Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?” De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” – Matei 21:42-44.

Toți aceia care prin dovedirea devotamentului și credințioșiei fără rezerve față de Dumnezeu au purtat roadele Împărăției, sunt cuprinși de bucurie, de atunci de când știu, că Piatra unghiulară a fost stabilită. Acești creștini sunt descriși ca și unii care declară: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” – Psalm 118:22-24.

Când Christos Isus la venirea la Templul său s-a oferit de Rege, pentru mulți, inclusiv așa numită „creștinătate organizată” ca întreagă, precum și mulți alții, care au afirmat că sunt cu totul devotați Domnului, a devenit o „piatră de poticnire”. Unii dintre ei au schiopătat deasupra pietrei și au căzut. Iar peste alții piatra a căzut

și i-a zdrobit. Apostolul referindu-se la aceasta a zis: „Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.” Cinstea aceasta este, deci, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși „piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”; și „o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți”.(1Petru 2:6-8). Aceasta este întocmai ce a prezis profetul lui Dumnezeu. (Isaia 8:14). În armonie cu aceste profeții, faptele arată că așa numita „creștinătate organizată” de la 1918 a lepădat pe Domnul și Împărăția sa și a șchiopătat și a căzut. Pe mai departe arată faptele că mulți dintre aceia, care au afirmat, că sunt cu adevărat consacrați Domnului, nu au putut rezista în probă, ci au șchiopătat și au căzut.

Prin profetul său Daniel, Dumnezeu descrie pe Împăratul său uns ca pe o piatră, care „s-a desfăcut fără mână de om”. Muntele este un simbol al organizației lui Dumnezeu numit Sion, din care iese la iveală Christos, Unsul. (Romani 11:26). Această piatră, anume Regele uns al lui Dumnezeu, va zdrobi pe organizația lui Satan și va întemeia Împărăția de dreptate a lui Dumnezeu între oameni. – Daniel 2:35,44,45.

Rezumat pe scurt, faptele arată că Dumnezeu în anul 1914 a așezat pe tronul său pe Împăratul Lui că aceasta semnalează începutul întemeierii Împărăției sale; că mai departe nemijlocit după aceasta a urmat războiul în cer, când Satan a fost azvârlit din cer, că trei ani și jumătate mai târziu, anume în anul 1918 Domnul a sosit la Templul său și pe servii săi i-a adus în fața sa, ca să facă socoteală cu ei și să-i judece, mai departe că de la acel timp încoace Christos în calitate de Rege a fost prezentat tuturor acelor, care au mărturisit că sunt urmașii Domnului, când mulți dintre aceștia l-au lepădat, iar de alții a fost primit cu bucurie; și aceste fapte arată progresul Împărăției lui Dumnezeu de pe pământ. Ea a luat început în anul 1914 și acum progresează mai departe. Anul 1914 indică „începutul durerilor” și aceste dureri peste lume continuă. Cu toate acestea adevărații unși ai lui Dumnezeu se bucură, nu doar din pricina strâmtorărilor și suferințelor care s-au abătut peste semenii lor, ci asupra faptului, că a sosit ziua eliberării și că eliberarea aceasta va fi adusă de Regele uns al lui Dumnezeu.

Venirea Domnului la Templul său pentru încercare și probare trebuie să aibă un bun motiv. Cu ocazia progresului lucrării sale în legătură cu întemeierea Împărăției sau domniei sale de pe pământ, Domnul a făcut ceva pentru cei bine primiți de el. Descoperă Sfânta Scriptură ce trebuie să facă cei aprobați? Și în ce constau măsurile progresive de acum în legătură cu întemeierea guvernului dreptății al lui Dumnezeu?

Iehova face în timpul prezent o lucrare minunată între popoare. Lucrarea aceasta a prezis-o cu multă vreme înainte prin profeții Lui și a și motivat aceasta. „Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea

înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.”(Isaia 29:13,14). Profeția aceasta s-a împlinit în mic când Isus era pe pământ. Ea își găsește împlinirea ei desăvârșită în măsură deplină la venirea lui la Templul său. În timpurile din vechime, preoțimea evreiască compusă din farisei și asociații lor, așa a educat poporul, ca prin buzele lor să se aproprie de Dumnezeu, dar inimile oamenilor erau departe de El. Astăzi, sistemele confesionale, urmează pe liderii lor, clericii, care se apropie de Dumnezeu doar cu gura, cântă cântece aparent spre lauda Lui, au rugăciuni oferite de clerici în organismele legislative ale bisericilor lor, dar inimile tuturor nu sunt aproape de Domnul. Învățăturile oamenilor sunt respectate și Cuvântul lui Dumnezeu este ignorat.

Dumnezeu a dat atâtea dovezi nenumărate și bătătoare la ochi pentru ca toți cei care cercetează în Cuvântul lui Dumnezeu, să poată înțelege, că a sosit Împărăția sa; însă dovezile acestea sunt disprețuite de către preoțime și asociații lor și atenția poporului este abătută de la aceasta. Preoțimea pe mulți oameni îi amăgește, dar pe Dumnezeu natural că nu-l pot amăgi și lucrarea Lui minunată pe care o face, nu o pot împiedica. Timpul a sosit pentru a face lucrarea aceasta; și cu toate că în calitate de servii Lui folosește uneltele cele mai slabe, nici o putere nu poate să se opună progresului acestei lucrări. În lucrarea această minunată se cuprinde mărturia, care se dă popoarelor de pe pământ despre Iehova și domina Lui dreaptă, care se va întemeia acum. Ce privește lucrarea vizibilă actuală, aceasta nu se execută de niște oameni cu o vază publică însemnată, ci dimpotrivă de cei blânzi și umiliți cu inima. Dumnezeu nu a încredințat lucrarea sa preoțimii cu mare vază și prea onorate, ci a cinstit cu aceasta pe niște oameni disprețuiți de lume, dar Lui devotați pe deplin. Acest fapt face lucrarea cu atât mai minunată, cu cât în rezultatele ei așadar se manifestă puterea lui Dumnezeu prin oameni imperfecti.

În anul 1914 s-au ivit evenimente, care au început să îplinească profetația cea mare a lui Isus despre sfârșitul lumii. Războiul mondial, foametea, ciuma revoluțiile și cutremurele de pământ – toate aceste dureri urmând una după alta în scurte intervale – pentru urmașii credincioși ai Domnului, înseamnă o veste bună. Cum se pot numi astfel de evenimente o veste bună? Suferințele oamenilor într-adevăr nu înseamnă o bucurie; dar întrucât aceste evenimente s-au petrecut în exactă împlinire a profetiei, dovedesc ele irevocabil, că lumea a ajuns la sfârșit și că a sosit timpul lui Christos, care are dreptul, ca să-și înceapă domnia. În aceasta a constat vestea bună, care în așa măsură a bucurat inimile păzitorilor credincioși. Aceasta a fost începutul celui mai important eveniment din istoria omenească, deoarece atunci a început domina de dreptate a lui Dumnezeu. Acesta a fost evenimentul după care au privit cu așteptare adevărații urmași ai Domnului Isus timp de peste 1800 de ani și despre care profeții sfinți au profetit timp de peste 4000 de ani. Pentru astfel de urmași ai lui Isus, care au recunoscut înțelesul evenimentelor care s-au petrecut în anul 1914, a fost sosit un timp de bucurie, de plăcere și cântări jubiliare de laudă izvorâte din inimi umplute cu recunoștință, pentru lauda Dumnezeului Cel Atotputernic și spre lauda Fiului său iubit, al

Guvernatorului de drept al pământului. Această cântare de bucurie care a fost intonată pe atunci de cei credincioși, răsună de atunci cu o însuflețire crescândă.

Înainte ce Christos Isus a venit la Templu, nici urmașii cei mai devotați nu au avut o pricepere clară despre ceea ce trebuie să facă. Războiul mondial a ajuns în anul 1918 la sfârșit și în același timp a venit Domnul la Templul său. Unii, pe care Domnul i-a găsit credincioși și i-a numit „servul înțelept și credincios”, i-a luminat cu fulgere din Templul său, ca să aibă o pricepere clară cu privire la aceea, că ce se cere de la ei. (Apocalips 11:19). Lucrurile minunate care s-au întâmplat de la 1914, au adus observatorilor credincioși o așa măreață și veste bună și ei au înțeles mai clar ca înainte că Domnul a oprit Războiul Mondial, iar scopul urmărit de El aici a fost, ca să dea ocazie credincioșilor, ca să vestească poporului această veste bună înaintea sfârșitului definitiv. Isus a zis: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.(Matei 24:14). Adevăratul înțeles al acestor cuvinte nu s-a putut înțelege mai înainte, decât numai după ce a venit Domnul la Templul său. Cu cuvintele „această Evangheliie”, a făcut indicație la vestea bună, stând în faptul, că a sosit sfârșitul lumii și timpul când Iehova își va pune în activitate domnia sa cea dreaptă.

Prin acesta Prințul Păcii a dat fraților săi mai tineri o poruncă decisivă, pe care trebuie s-o împlinească; și toți cei ce Îl iubesc și care iubesc pe Dumnezeu, ascultă poruncile Lui și pentru aceasta se bucură de favoarea deosebită a lui Dumnezeu. (Ioan 14:21). Ținerea acestei porunci înseamnă, a se împărtăși la lucrarea mare și minunată, pe care o face acum Dumnezeu pe pământ. În ce constă lucrarea aceasta? Isus răspunde căci constă în vestirea acestei vești bune, care se va pune tuturor popoarelor ca o mărturie. Natural că aceasta înseamnă, că trebuie mărturisit popoarelor și domnitorilor de pe pământ; că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și izvorul vieții și a orice binecuvântare. Domnitorilor de pe pământ trebuie dat în știre, că a sosit timpul, când guvernarea lui Dumnezeu va prelua toate afacerile oamenilor. „Prizonierii” din diferitele sisteme religioase trebuie să aibă o ocazie, ca să primească vestea adevărului, pentru ca inimile lor să se bucure. Poporul trebuie să primească o ocazie să audă adevărul; și pentru aceasta steagul trebuie să fie înălțat, ca să înțeleagă că în viitorul apropiat îi așteaptă niște stări mai bune și tot aceasta trebuie făcut, înainte ce vine „ziua cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic”, în care organizația lui Satan trebuie să piară.

MOARTEA MIELULUI LUI DUMNEZEU

O GLOATĂ și mai marii preoților și fariseilor mergeau sub conducerea lui Iuda Iscarioteanul, trădătorul, spre grădina Getsimani și acolo au pus mâna pe Isus, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”. Apostolul Petru ar fi împiedicat arestarea lui Isus, Isus însă l-a mustrat și i-a poruncit, ca să-și bage sabia în teacă.

„Gloata și mai marele și slujitorii au apucat pe Isus și l-au legat”, ca să fie ascultat de funcționarii religioși iudei înaintea judecătoriei.

Cea supremă a evreilor, membrii cărora au știut, că Isus va fi arestat, era deja constituită. Era împotriva legii că această judecătorie înaltă se întrunește la ședință timp de noapte. Însă preoții, fariseii, cărturarii, oamenii bogați și politicienii conducători, din care se compunea judecata aceasta, au fost dispuși, ca să nesocotească legea. Preoții mari, oamenii de frunte, chiar toți conducătorii religioși ai iudeilor erau adunați acolo, ca să ajute șeful conspiratorilor, Satan Diavolul și să execute scopul său. Atât de hotărât și-au propus să nimicească pe Isus, încât preoțimea și asociații lor de martori mincinoși au căutat cu tot prețul să-i aducă judecata de moarte. (Matei 26:59). Membrii acestei judecătorii care aveau renumele de o corporațiune demnă, iubitoare de dreptate, acum erau cu totul schimbați; deoarece Cel rău a plantat în inima lor scopul său de a omorî pe cel nevinovat. Întrucât nu a putut găsi martori care ar fi putut dovedi despre ceva purtare vinovată a lui Isus, membrii acestei judecătorii diavolești – cu violarea legilor și procedurii judiciare a lor – au silit pe acuzat, pe Isus, ca să depună mărturie despre sine însuși, preotul mare punându-se în locul procurorului și violent a pus întrebarea: „Să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.”(Matei 26:63). Isus i-a răspuns: „Tu ai zis”. În urma acestei mărturisiri a fost găsit vinovat de hulirea lui Dumnezeu și judecata curții a fost: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea”. – Matei 26:63-66.

Când vor învăța oamenii să priceapă expresiunea inspiratului martor al lui Dumnezeu făcută cu multă vreme înainte, că Satan este dumnezeul lumii acesteia, că el a orbit cugetele oamenilor? (2Corinteni 4:3,4). Nu se poate oare cunoaște ușor că chiar judecătoriile țărilor, împlinesc voința rea a lui Satan, dacă aceasta așa voiește? Însă Domnul Dumnezeu, în curând va conduce pe oameni la cunoștința, că Iehova este Dumnezeu și că calea lui dreaptă în curând îi va elibera. Deci lasă să progresăm cu cercetarea executării scopului lui Dumnezeu, pentru ca să putem avea motiv să ne bucurăm.

Cel fără apărare, nevinovat, drept stătea înaintea acestei judecăți și fără vre-un motiv a fost găsit vinovat pentru moarte. Pentru întărirea sentinței a fost apoi târât înaintea înaltului reprezentant politic. Cu toate că acest domnitor și tovarăș de legământ al profitorilor și al preoților, nu a găsit nici o nedreptate în Isus, totuși nu a avut curajul moral, să-l pună în libertate. Nici astăzi nu sunt stările altcum.

Împrejurările au oferit cea mai favorabilă ocazie pentru Diavol și el a ținut o mână aspră peste toți servii lui, care au conlucrat în această afacere blestemată. Îngăduind năvalei preoțimii căpetenia politică a consimțit cu sentința de moarte a procedurii judiciare. Atunci Pilat, ca să scape de răspunderea pentru sentință, a luat un vas de apă, și-a spălat mâinile în prezența poporului și a strigat. „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia”. Iudeii bucuroși au luat asupra lor vina și apoi Isus a fost târât și executat. – Matei 27:24,25.

Fățarnicia și batjocura vin de la Diavol. Nimeni din cei ce au spiritul Domnului, nu ar recurge la astfel de mijloace. Isus a zis: „Eu sunt Fiul Omului”. Satan,

dușmanul a cugetat, că acum Isus este în ghearele sale. El a voit să încarce cu dispreț numele Fiului lui Dumnezeu și a îndemnat gloata, ca să-l batjocorească în felul aceasta. Diavolul știa că Isus era Fiul lui Dumnezeu, și acum batjocorindu-l, acest lucru era o ocară adusă Tatălui său. Pentru aceasta a pus în mișcare pe reprezentanții săi pământenii să facă o mulțime de ritualuri cu el. Mai întâi au învelit pe Isus într-o manta de purpură, care ilustrează demnitatea de rege; apoi i-au făcut o cunună de spini și au pus-o pe capul Lui ca un simbol al autorității sale; apoi i-au dat un toiag în mână ca un simbol al dreptului său de domnie și în sfârșit au îngenuncheat înaintea lui în semn de venerație fățarnică și au zis în batjocură și hulă: „Fii salutat, Rege al Iudeilor!”. Într-adevăr aici s-au împlinit cuvintele profetului: „Ocările celor ce te ocăresc pe Tine, au căzut pe mine”. (Psalm 69:9). Diavolul a batjocorit pe Dumnezeu cu ocazia aceasta, cu toate că L-au batjocorit încontinuu, totuși aceste ocări au ajuns acum un punct culminant și au fost aruncate pe Fiul său iubit.

Satan, dușmanul nefiind mulțumit cu atâta, a dat o dovadă pe mai departe a urii sale neînfrânate, întrucât a îndemnat pe agenții lui, ca să scuipe pe Domnul Isus, să smulgă toiagul din mână și apoi să-l lovească cu el. După toate aceste ritualuri de batjocură Isus din nou a fost îmbrăcat în hainele sale proprii și s-au făcut celelalte pregătiri pentru crucificarea Lui. Ca o ocară pe mai departe i s-a dat să bea oțet amestecat cu fiere. Apoi, el a fost cu cruzime crucificat pe lemn și astfel, supus la moartea cea mai rușinoasă cunoscută de un om. Preoții mari și alți membrii ai preoțimii și-au arătat ura lor răutăcioasă și mai mult prin aceea că s-au făcut conducătorii gloatei și au batjocorit și ocărit pe Isus în timp ce atârna pe cruce. Noi vedem că Dumnezeu a îngăduit aceasta, pentru ca Satan și agenții lui să-și ajungă punctul culminant al nelegiurii. Numai apoi a făcut Dumnezeu cunoscut, că a luat cunoștință de ceea ce s-a petrecut și că la el este orice putere.

Timp de trei ore țara a fost acoperită cu întunecime groasă. Astfel a arătat Iehova simbolic căci cu plecarea Fiului său iubit va veni o întunecime adâncă pe pământ. Când s-a sfârșit întunericul, Isus a strigat cu voce tare și a murit. În momentul când Isus a murit, Iehova a lăsat să se cutremure pământul. Munții au fost zguduți și stâncile s-au despicat. În templu era o perdea mare, lungă de treizeci coți lată de treizeci coți și groasă de patru țoli, care în clipa morții lui Isus s-a rupt în două de sus până jos. (Matei 27:51). O mare frică și groază a cuprins pe aceia, care aveau însărcinarea să fie martorii răstignirii, când au văzut această manifestare a puterii lui Iehova. Ei au spus despre Isus: „În adevăr aceasta a fost Fiul lui Dumnezeu!”. Niciodată înainte și niciodată după aceea, nu s-a arătat la moartea vreunui om o astfel de manifestare a puterii lui Dumnezeu. Poporul iarăși a primit învățătură de la Iehova, că El Iehova este Dumnezeu. La timpul său unii vor trage învățătură din timpul acesta.

Trupul lui Isus a fost pregătit pentru înmormântare și așezat în noul mormânt de Iosif din Aritmatea. Moștenitorul tronului Împărăției lui Dumnezeu era mort. Cu o bucurie răutăcioasă și-a dat seama Satan dușmanul, că el a câștigat lupta cea lungă și acum poate că este și mai mare decât Dumnezeu. Așa s-a sfârșit viața

pământească a unicului om bun și adevărat, care a trăit vre-odată pe pământ. El era fără vină, fără pată sau fără păcate. El era sfânt, nevinovat, nepătat și deosebit de cei păcătoși. El era fiul lui Dumnezeu și până la acest timp cu credincioșie și-a împlinit partea din scopul divin.

La timpul hotărât de Dumnezeu proba trebuie să vină peste fiecare om, ori că iubește dreptatea și vrea să asculte de Dumnezeu, ori că iubește răutatea și vrea să umble pe o cale rea. Fiecare creatură inteligentă trebuie să aibă o ocazie ca să se folosească de un astfel de drept de liberă alegere. Cărturarii, fariseii și alții au primit această ocazie la crucificarea lui Isus. Unii dintre iudei, care au conlucrat la aceea, ca să fie Isus omorât, erau lipsiți de cunoștința că El este Fiul lui Dumnezeu. Unii din clasa stăpânitoare asemenea era în neștiință despre aceasta. (Fapte 3:17). Cărturarii, fariseii și preoții însă nu au fost în neștiință; și chiar Iuda nu era în necunoștință, și natural că însuși Diavolul încă nu a fost în neștiință. Acelora care au păcătuit fără cunoștință contra Domnului Dumnezeu și contra lui Christos Isus vor fi iertați. Aceia însă care au știut că El a fost Christosul, aceia au păcătuit contra Spiritului Sfânt. „Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor”. – Matei 12:32.

Există în timpul nostru unii, care știu că Isus Christos este Regele Regilor și Domnul Domnilor; și care știu mai departe că un număr de oameni umiliți din poporul simplu dă mărturie despre aceste lucruri. Și totuși acești bărbați întunecați și înțelepți în ochii lor poartă în exterior un aer ipocrit, se mândresc cu Numele Domnului Isus și afirmă că îl reprezintă pe El, în timp ce păcătuiesc cu voia împotriva luminii, pe care o au, întrucât persecută pe aceia, care în liniște și statornic vorbesc despre scopul mare de mântuire a lui Dumnezeu. Domnul Isus se referă la clasa aceasta în parabole despre capre și oi. El a spus căci clasa caprelor va sta la stânga sa: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.” Atunci Îi vor răspunde și ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu Ți-am slujit?” Și El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” – Matei 25:31-46.

A păcătui împotriva Spiritului Sfânt nu înseamnă a păcătui împotriva unei creaturi sau a unei persoane, ci a proceda contra luminii adevărului. Spiritul Sfânt este puterea nevăzută a lui Dumnezeu care luminează cugetele oamenilor. A păcătui împotriva Spiritului Sfânt înseamnă deci a apuca cu voia și intenționat o cale contrară unei cunoștințe proprii despre dreptate și nedreptate. Cel ce păcătuiește contra Spiritului Sfânt acela are o inimă rea; adică un astfel de om nu ține seamă de legea lui Dumnezeu și nici de drepturile altora, ci în ciuda unei cunoștințe mai bune își dă silința să facă rău, pentru a-și ajunge scopurile egoiste.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 IULIE 1933

Nr. 14

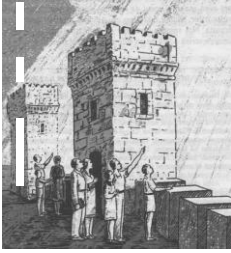
Cuprins:

SANCTUARUL SĂU
PARTEA a III-a - Pag.345

PROCEDURA CONTRA DUȘMANILOR - Pag.361

ÎMPĂRATUL PĂCII - Pag.366

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 IULIE 1933

Nr. 14

SANCTUARUL SĂU

Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” – Daniel 8:14.

PARTEA a III-a

CLASA Sanctuarului lui Iehova trebuie să fie curată, cum este scris: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!”(Isaia 52:11). Legătura textului arată fără îndoială că profeția aceasta a lui Isaia care s-a citat, se aplică la rămășița lui Dumnezeu care petrece acum pe pământ. Membrele rămășiței sunt numiți de Isaia „picioarele” lui Christos, care aduc vești bune, care anunță fericire, vestesc pacea și plini de bucurie continuă să facă de cunoscut vestea: Dumnezeu domnește; Împărăția a sosit. Ei sunt descriși ca picioarele „frumoase” din pricina devotamentului lor desăvârșit față de Iehova și Împărăția Lui. Ei se numesc „păzitorii lui Iehova”, sunt una în totul și încontinuu își ridică vocea pentru mărturie și cântă și preamăresc pe Cel Prea Înalt. Li se poruncește să cânte, deoarece Iehova i-a mângâiat; și El prin aceea îi mângâie că le dă o pricepere a profețiilor sale, care erau scrise de demult și acum a sosit timpul ca să fie înțelese. Ei sunt niște vase alese a lui Iehova, care transmit oamenilor cu bun simț vestea Împărăției sale și vestesc celor ce stăpânesc pământul, că ei trebuie să-și părăsească pozițiile și nu le vor mai primi niciodată. Aceste vase săvârșesc o lucrare sfântă, consacrată cu totul lui Iehova și Împărăției sale și cei ce iau parte la aceasta trebuie să aibă în vedere, ca să nu atingă ceva lucru necurat. Fiecare trebuie să fie curat.

2. În anul 1918 Iehova a trimis pe Fiul său iubit la Templu să facă judecată și scopul anumit al judecății este arătat în cele ce urmează: „Va curăți pe fiii lui Levi (Clasa preotească a servilor), îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite”.(Maleahi 3:3). Acest dar neprihănit este serviciul laudei pentru Iehova Dumnezeu și Împăratul său, care trebuie să se facă necurmat. „, Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui!”(Evrei 13:15). Rezultă deci, că Sanctuarul trebuie să fie curățit, înainte ce se va da ultima mărturie a lui Iehova. Toate lucrurile care sunt pricină de necurățenie trebuie înlăturate.

ÎNȚELESUL

3. Toate persoanele sincere trebuie să fie curate cu privire la corpul și cugetele lor și felul purtării lor trebuie să fie curat și fără prihană. Există în lume unii, care se străduiesc cu sinceritate să facă chiar aceasta, care însă nu afirmă că ar fi urmașii credincioși ai lui Christos Isus. Apoi sunt alții care s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu și care amintesc că ei pot să se dezvolte la perfecțiune, făcând ceea ce ei numesc „dezvoltare de caracter”. Cu toate acestea, curățirea Sanctuarului are un înțeles cu mult mai adânc decât acesta. Doar este scris: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”.(2 Corinteni 7:1). Curățirea de felul acesta trebuie să se facă de însuși fiecare consacrat, dar curățirea Sanctuarului se face prin Christos Isus, funcționarul executiv al lui Iehova. Curățirea Sanctuarului se referă la corpul întreg a lui Christos. Izraelul, poporul de legământ al lui Iehova a închipuit pe unii, care prin credință în sângele vărsat al lui Christos, stau acum într-o relație de legământ cu Iehova. În lege stă scris: „Cine se va atinge de un mort, de trupul unui om mort, și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului; acela să fie nimic din Israel. Fiindcă nu s-a stropit peste el apa de curățire, este necurat, și necurăția lui este încă peste el” (Numeri 19:13). Organizația lui Satan este un trup mort și fiecare parte a ei este sub sentința de nimicire a judecății. Cel ce este în legământ cu Iehova și a primit chemarea pentru Împărăție, pentru ca să poată fie curat trebuie să fie cu totul separat de organizația lui Satan și să rămână în starea aceasta izolată; el trebuie să fie devotat pe deplin lui Iehova Dumnezeu. Nu se admite să se facă vreun compromis cu organizația lui Satan și nici unul din cei aprobați, nu poate să aibă ceva comun cu organizația lui Satan.(2 Corinteni 6:15-18). Deci curățirea Sanctuarului trebuie să însemne o izolare desăvârșită a tuturor acelor care aparțin poporului lui Dumnezeu, de la aparținătorii organizației lui Satan. Numai cei curățiți pot să aducă o jertfă bine primită lui Iehova. (Maleahi 3:3). Curățirea Sanctuarului prin urmare trebuie să aibă înțelesul, că din grupul, care avea odată aspirație pentru Împărăție, toți aceia vor fi scoși care nu sunt cu totul devotați lui Dumnezeu; curățirea este înlăturarea acelor, care sunt dezaprobați de Dumnezeu, pentru ca să se poată deosebi cei bine plăcuți. – Evrei 12:27.

4. Pe când Isus Christos prima dată a intrat în Templul anti-tipic în Ierusalim „a dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau”(Matei 21:12). Dacă acum apare în adevăratul Templu, ca să judece, atunci de necesitate toți cei ce posed spiritul comercial, care afirmă că sunt consacrați, dar fie direct, fie indirect folosesc Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu în scopuri comerciale, vor fi scoși sau dați afară din Templu. Aceasta cuprinde pe toți preoții și pe mai marii turmelor lor, care folosesc Cuvântul lui Dumnezeu în scopuri egoiste. Mai cuprinde pe „omul fărădelegii” și pe toți aceia, care ar dori să extragă avantaje personale din vestea Împărăției. Toți cei care refuză să ia o atitudine curajoasă contra organizației lui Satan, care din contră se poartă cu seninătate și cu fățarnicie refuză să vorbească contra organizației Diavolului, de nevoie vor fi scoși afară. Și aceia care murmură împotriva Domnului și a lucrului său, care găsesc greșeli și combat

lucrarea, aceasta o fac din motive de interes personal și caută să câștige avantaje personale prin aceasta; toți aceștia de necesitate trebuie să fie culeși afară. Toți cei ce se străduiesc după aceea, ca să le urmeze oamenii; cei ce pun curse, ca să prindă oameni în ele și cei ce apucă o cale opusă poruncilor lui Dumnezeu și sunt mișcați de îndemnuri egoiste să facă aceasta și aceștia vor fi dați afară. Toți cei ce „din dor de câștig admiră persoane” vor fi aruncați afară. (Iuda 16). Toți cei murdăriți cu urâciune vor fi înlăturați, pentru că Isus spune : „Ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu”. (Luca 16:15). „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului”.(Apocalips 21:8,27). Numai acelora li se îngăduie să intre în Templu, care sunt curățiți. „Fericți sunt cei ce fac ordinele Lui, ca să aibă drept la arborele vieții și să intre pe porți în cetate”(Apocalips 22:14). Scopul lui Iehova este, ca să aibă un popor pentru El însuși, care îi este devotat cu desăvârșire și dezinteresat și cu bucurie îi servește pentru justificarea Numelui său.

SFÂRȘITUL

5. Cele mai din urmă ediții ale *Turnului de Veghere* tratează despre capitolele șapte și opt ale profeției lui Daniel și fără îndoială, stabilesc faptul că Diavolul folosește „cornul cel mic”, anume a șaptea stăpânire mondială, care și-a avut originea în Anglia mică și acum este cunoscut îndeosebi sub titlul sistemul Imperialist Anglo - American, sau „creștinătatea”; pe mai departe că acest „corn mic” este unealta lui Satan, ca să combată Împărăția, să desființeze „jertfa necurmată” și să arunce la pământ poporul lui Dumnezeu. Articolele amintite arată pe mai departe că această desființare a jertfei necurmate va avea loc la începutul „timpului sfârșitului” și este în legătură cu desființarea „jertfei necurmate” și în legătură cu „urâciunea pustiirii” și călcarea în picioare a clasei Sanctuarului, și că chestiunea despre curățirea clasei Sanctuarului și când va avea loc aceasta, se va discuta. Ar fi cu totul în afară de cadrele profeției a deduce căci curățirea Sanctuarului ar fi avut loc în anul 1846 după Christos, prin întemeierea alianței Evanghelice, care era o parte a organizației Diavolului.

6. Curățirea Templului indică lucrarea de separare desăvârșită, pentru ca cei, ce vor fi recunoscuți ca aprobați din partea Domnului, să se facă cunoscuți și să poată face o slujbă neprihănită. Când va avea loc această lucrare de separare (izolare)? Toate textele scripturale arată, că aceasta se va executa de Domnul Isus, după ce va veni la Templul său, ca să judece; cu care ocazie va fi întovărășit de îngerii Lui sfinți.(Matei 25:31). Cuvintele sale, „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea”, își găsesc aplicarea în același timp.(Matei 13:41). Lucrarea aceasta se întâmplă în timpul judecății la Templu; pentru aceasta era cu neputință să se fi putut împlini înainte de acest timp. Domnul Isus Christos a apărut în Templul său în anul 1918 și curățirea Templului nu putea să se înceapă înainte de acel timp, de necesitate a trebuit mai mult să se întâmple după acel timp. Explicarea profeției lui Daniel cu privire la timpul curățirii

Templului, publicată înainte de 1918, pentru aceasta este numai o presupunere și nu putea fi potrivită, deoarece profeția nu se explică prin oameni. În anul 1929 Domnul a dat poporului său o pricepere a „zilelor lui Daniel”, care sunt amintite în capitolul doisprezecelea al acestei profeții și atunci s-a făcut o încercare serioasă de a stabili și înțelesul celor două mii trei sute zile din Daniel 8:14; dar aceasta a fost cu neputință pe timpul acela; motivul este evident, anume că nu era încă sosit timpul hotărât a lui Dumnezeu. Faptele cunoscute bine acum se vor supune aici în legătură cu profeția; cum sunt explicate în aceasta și premergătoarele ediții a *Turnului de Veghere*; și cititorii sunt provocați, ca să aplice faptele asupra Scripturii și ei însuși să decidă, dacă explicarea publicată aici este adevărată și în armonie cu voia lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu are asigurarea ca toți cei născuți din organizația Lui, vor fi învățați de Dumnezeu și se vor bucura de mare pace. (Isaia 54:13). Acest text și-a putut găsi aplicarea numai după venirea lui Christos Isus la Templu. De aceea cu încredere deplină, putem aștepta că cei ce sunt devotați lui Iehova cu credincioșie și sunt copiii Lui, vor primi din mâna sa îndurată o explicare a profeției.

2300 DE ZILE

7. După dovezile aduse în *Turnul de Veghere* în articolul „Zilele lui Daniel” din 15 Decembrie (1929), se pare că „zilele” sau timpul să se înțeleagă literal și nu simbolic; cu privire la dovada din *Turnul de Veghere* că „zilele lui Daniel” sunt literale și trebuie socotite literal și nu simbolic. (*Turnul de Veghere*, 1929, pag. 372. parag. 9). Profeția lui Daniel nu spune că curățirea Sanctuarului va fi terminată după două mii trei sute de zile de la începutul ei, ci căci curățirea trebuie să se termine după peste două mi trei sute de zile după un timp anumit hotărât, care timp anumit natural că trebuie să se stabilească din însuși profeția dată. Întrebarea pusă de un sfânt, unui alt sfânt a fost următoarea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmte și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare Sfântul Locaș și oștirea?” (Daniel 8:13). Întrebarea nu este: Până când trebuie să se sfârșească curățirea Sanctuarului? În întrebare nu se spune nimic despre curățirea Sanctuarului, ci întrebarea pusă sună: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea[repetarea] jertfei necurmte și despre urâciunea pustiirii[care face pustiire, *margin.*]?” Până când va fi călcat în picioare Sfântul Locaș și oștirea?”. În versul al patrusprezecelea se dă răspuns numai la o parte a întrebării și răspunsul se referă în mod expres la timpul care trebuie să decurgă, începând cu existența a două lucruri, anume cu desființarea jertfei necurmte și urâciunea pustiirii. După înțeles întrebarea este: De la desființarea jertfei necurmte și de la introducerea urâciunii pustiirii, trebuie să fie 2300 de zile. Accentul trebuie să se pună aici pe cuvintele „urâciunea care pustiește”, deoarece atât lucru desființării jertfei necurmte, precum și lucrul nelegiuirii sau a urâciunii trebuie să fie în existență pe vremea începutului celor 2300 de zile, la sfârșitul cărora se va sfârși curățirea. Este prin urmare important acum de a stabili precis că ce se înțelege sub cuvintele fărădelege care pustiește

(urâciunea pustiirii) și când s-a început sau s-a pus temelie acestei fărădelegi; și de la *acest timp* începând, trebuie să ce înceapă numărarea celor 2300 de zile. Cu alte cuvinte, urâciunea care pustiește și *fărădelegea* sau *păcatul* trebuie ambele să consistă pe timpul, când încep cele 2300 de zile.

8. „Fărădelegea” sau „nelegiuirea” se înțelege o „răscoală sau răzvrătire”, anume o violare intenționată a legii lui Dumnezeu. A fi intenționat neascultător față de legile lui Dumnezeu, este păcat. Pavel, un membru a celei mai înalte judecătoria a Palestinei și un fariseu credincios, a scris după ce a devenit un urmaș adevărat al lui Christos Isus, următoarele cuvinte sub inspirația spiritului lui Dumnezeu: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!” (Romani 7:7). Aceasta înseamnă că răspunderea pentru răzvrătire sau fărădelege cade pe cel păcătos în măsură deplină de la timpul când s-a săvârșit fărădelegea și afară de aceasta criminalul a ajuns la cunoștință, că fapta nedreaptă săvârșită astfel este o violare a legii lui Dumnezeu. Cineva ar putea să facă o nedreptate și totuși în vremea aceea să nu știe că a fost o violare a legii lui Dumnezeu; dar când aceasta cunoștința îi este adusă, de la acest timp încoace este răspunzător. Diavolul a stabilit regula, că necunoștința legilor omenești nu scutește; dar legea lui Dumnezeu este îndurătoare și Dumnezeu numai după aceea face pe om răspunzător, după ce a primit cunoștință.

9. Sistemul de domnie mondială, Anglo - American, care este așa numita „creștinătate” și care a avut originea cu „micul corn” în Anglia mică, este acea putere, care în locul Împărăției lui Dumnezeu a pus Liga Națiunilor, care înaintea lui Iehova Dumnezeu este o „urâciune”. Sfătătorii spirituali ai acestui sistem de domnie mondială, adică preoțimea, a sfătuit puterile stăpânitoare ale „creștinătății” că Liga Națiunilor este „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Elementele comerciale și politice a acestei organizații de stăpânire mondială, dacă nu ar fi primit cunoștință pe mai departe, atunci ar putea spune și să stăruiască cu seriozitate în aceea, că s-ar fi încrezut să primească sfat de la preoți; dar deoarece li s-a spus că Liga Națiunilor este expresiunea politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, astfel au putut avea tot motivul să creadă că această Ligă a Națiunilor ar fi bine plăcută lui Dumnezeu și prin urmare înființarea Ligii Națiunilor nu ar constitui o intenționată violare sau răscoală împotriva legii lui Dumnezeu. Iehova nu permite acestor reprezentanți ai Diavolului să se poată scuza cu forțarea unui astfel de argument. Atât profetia cât și faptele arată, că Iehova nu le face cu putință nici o scuză de acest fel, ci pe stăpânitori direct i-a luminat despre această chestiune, pentru ca niciodată să nu poată spune, că ar fi procedat fără vină. Infama Ligă a Națiunilor a fost întemeiată la sfârșitul lunii Ianuarie 1919 de sistemul de domnie mondială Anglo - american. Încă înainte de timpul acesta, anume în anul 1918 clasa Sanctuarului sau poporul credincios a fost „aruncat la pământ” și „jertfa necurmată” a serviciului a fost desființată. Ce s-a întâmplat deci după desființarea jertfei necurmate și după întemeierea Ligii Națiunilor, pentru ca a șaptea stăpânire

mondială să câștige cunoștința că Liga Națiunilor a fost și este o urâciune în ochii lui Iehova? I s-a dat acestei stăpâniri mondiale ceva explicare despre urâciunea întemeiată, care ar fi așezat cu desăvârșire răspunderea pe această parte a organizației lui Satan?

10. La întrebare se răspunde într-un articol al *Turnului de Veghere* din 15 iulie 1926, începând cu pagina 211. Iehova folosește pe poporul său de legământ și apoi îi dă de înțeles, pentru ce a fost folosit în felul aceasta. El folosește pe poporul său de legământ, pentru ca în împlinirea acestei profeții a lui Daniel să facă stăpânirii a șaptea mondială prevestirea referitoare; și totuși atunci nici unul din unși nu a știut că au avut ceva legătură cu profeția explicată aici; ei nici nu ar fi putut ști aceasta până mai târziu, deoarece evenimentele care erau să îplinească profeția nu s-au petrecut pe deplin. Pe timpul amintit mai sus poporul lui Iehova s-a adunat în Londra, capitala Angliei la o întrunire generală. Atunci a fost votată o rezoluțiune intitulată: „O MĂRTURIE CĂTRE DOMNITORII LUMII”; această mărturie a fost o prevestire de avertizare, care a fost îndreptată către domnitorii stăpânirii a șaptea mondială și a declarat că Liga Națiunilor nu este expresiunea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ; că în urma acestui fapt preoții „creștinătății” sunt mincinoși și că ei au înșelat pe asociații lor pe domnitorii lumii și astfel s-au dat pe față ca reprezentanții Diavolului. După această mărturie domnitorii, mai mult nu au putut să se scuze și să spună, că nu au avut la cunoștință despre aceasta, că Liga Națiunilor este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Rezoluția amintită mai sus a fost formulată și cuvântarea publică a fost ținută în cartierul general pământesc sau „reședința” guvernului stăpânirii a șaptea mondială și anume așa numită „Sala regală”. Aceste cuvântări au atras atențiunea domnitorilor „creștinătății”, asupra faptului că Satan este dumnezeul lumii acesteia, că lumea s-a sfârșit, că Liga Națiunilor este o născocire a lui Satan și o amăgire, că Liga Națiunilor și întreaga „creștinătate” în curând vor cădea în bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu și că Împărăția lui Iehova este unica speranță a lumii.

11. Între alte lucruri, următoarele puncte au fost accentuate din ea: „Împotriva Cuvântului lui Dumnezeu conducătorii comerciali, politici și preoți, au încercat să stabilizeze ordinea veche a lumii și ca să domnească și pe mai departe asupra poporului prin acceptarea acelei născociri numite Liga Națiunilor, care în mod fals și defăimător de Dumnezeu a fost caracterizată ca expresiunea politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Adevăratul autor și părinte a contractului pentru Liga Națiunilor este Satan Diavolul, dumnezeul lumii acesteia rele, care a pus în picioare Liga Națiunilor ca ultima încercare a sa disperată, de a înșela pe oameni, de a-i abate de la adevăratul Dumnezeu și de a ține sub domnia sa proprie... 1) Legea lui Dumnezeu a fost disprețuită și tratată ca un lucru de nimic; 2) în cursul veacurilor au fost organizate stăpânirile mondiale și au urmat în ordine cronologică și acum au ajuns un punct culminant în Imperiul Britanic; 3) în toate aceste stăpânirile mondiale în numele religiei și în numele Dumnezeului Cel Atotputernic au săvârșit amăgire publică și îndeosebi preoțimea a fost folosită în scopul, să săvârșească o astfel de amăgire; 4) a sosit timpul când Atotputernicul

Dumnezeu se va face cunoscut oamenilor și își va demonstra scârba împotriva a toată ipocrizia; 5) pentru aceasta a așezat Iehova Dumnezeu pe regele său pe tronul Lui de autoritate și judecată; 6) Împărăția lui Dumnezeu este remediul desăvârșit pentru toate relele omenești și nu există altul; 7) domnitorii de pe pământ să fie cu băgare de seamă la aceasta și să asculte faptele acestea”. – *Turnul de Veghere*, 1926, pag. 121,213.

12. După ce rezoluția a fost citită înaintea publicului și după aceea a fost ținută vorbirea care întărea rezoluția, în ziua următoare apoi „*Daily News*” una din ziarele de frunte din Londra, a publicat un complex reportaj despre rezoluție și vorbirea publică. Tirajul zilnic al acestui ziar era atunci de 800.000 de exemplare și afară de aceasta au mai fost tipărite și distribuite încă multe exemplare. Această adunare generală a fost prin urmare o prevestire către domnitorii „creștinătății” și aceasta stabilește timpul pentru începutul „fărădelegii” sau „nelegiurii” amintite de profetul Daniel în 8:13, deoarece de acum încoace domnitorii au primit prevestirea în cercul lor propriu de activitate. Întrucât acum au tipărit prevestirea în presa zilnică proprie a lor, atunci acesta exclude, că ar putea să dezmintă că ar fi fost informați. „Creștinătatea” arătând prin aceasta Imperialismul Anglo - American, nu numai că a neglijat de a da ascultare atentă acestei mărturii și acestei vestiri, ci s-a purtat cu dispreț față de chestiunea aceasta și a continuat să calce în picioare pe poporul uns a lui Dumnezeu și de a se opune cu dușmănie lui Dumnezeu și Împărăției sale. Să observăm că profeția nu spune că urâciunea pustiirii și călcarea oștirii și a Sanctuarului se va sfârși la sfârșitul celor două mii trei sute de zile . Profeția numai atâta spune că Sanctuarul va fi curățit în timpul aceasta.

13. Adunarea generală din Londra a martorilor lui Iehova a luat început la 25 Mai 1926 și în cursul adunării a fost rezoluția compusă, votată și publicată. Întrucât Domnul lucrează prin poporul său credincios, care se află pe pământ în calitate de martorii săi, este potrivit, ca rezoluția s-o privim ca o notificare a Domnului către domnitorii lumii. În lipsa deosebitelor date opuse urmează să se aplice metoda biblică de socotirea timpului celor 2300 de zile, anume timpul după sistemul lunar. Alte metode de calculare a timpului sunt în funcție de organizarea acestei lumi, adică a organizației lui Satan. Dacă cele 2300 zile le socotim după metoda biblică, atunci timpul adevărat este de șase ani, patru luni și douăzeci de zile. Dacă noi începem să numărăm de la *fărădelegea* izvorâtă din Liga Națiunilor și din explicarea în legătură cu aceasta, ceea ce trebuie să înceapă la 25 Mai 1926, atunci cele 2300 zile sau șase ani, patru luni și douăzeci zile se sfârșesc la 15 Octombrie 1932. Vom găsi oare dovezi, care vor arăta că curățirea Sanctuarului a avut loc în acel timp?

14. Este sigur că curățirea Templului, care este Casa lui Dumnezeu s-a întâmplat, după ce Christos Isus a apărut în Templul său și a început să judece.(1 Petru 4:17). Aceia, care în acel timp și în cursul judecății au fost găsiți ca neaprobați au fost culeși și dați afară. (Matei 24:48-51). Întreaga operă de curățitoare se va face de Domnul, de marele Judecător și poruncile sale vor fi

executate de îngerii Lui, care păzesc la intrarea Templului. Aceia care prin felul purtării lor s-au pus în clasa „omului fărădelegii”, au fost separați ca nelegiuți și cei ce fac poticniri au fost alungați afară din Templu. Toți cei care se mărturisesc ca urmași a lui Christos Isus, îndeosebi preoțimea „creștinătății” și mai marii turmelor lor, după ce li s-a dat explicarea amintită mai înainte, în urma răscoalei lor urmată după prevestirea de mai sus, vor fi excluși cu desăvârșire și pentru totdeauna din clasa Templului sau Sanctuarului. A trebuit să vină timpul, când toți aceia care au folosit Templul sau organizația lui Dumnezeu, ca să facă un serviciu personal sau din egoism, din dor de câștig, sunt scoși afară deoarece clasa Sanctuarului la sfârșitul timpului hotărât trebuie să fie curată, pentru ca să se aducă lui Iehova o jertfă energetică, fără frică și dreaptă a preamării lui Iehova Dumnezeu. Ce s-a întâmplat deci la sfârșitul celor 2300 de zile?

15. Articolele „*Turnul de Veghere*” în edițiile din 15 August și 1 Septembrie 1932 au pus în vedere poporului lui Dumnezeu dovada scripturală, că nu există după Scriptură o slujbă de „bătrân” ales prin voturi ale creaturilor; că prin urmare alegerea de bătrâni cu astfel de metode trebuie să înceteze. Îndată ce informațiunea aceasta a ajuns la grupe, s-au luat măsuri, ca să-și organizeze serviciul și să elimine toate „slujbele cu alegerea”, cei ca bătrâni și diaconi. Este bine cunoscut că în istoria adunării aproape toate greutățile dintre poporul lui Dumnezeu sunt a se atribui influenței „bărbaților încăpățânați” din adunare, în timp ce au îmbrăcat slujba de bătrân creată prin vot și au stăruit în aceea ca să domnească peste poporul lui Dumnezeu. Această clasă de oameni a fost aceea, care a fost o piedică în calea rămășiței și care a combătut jertfa ei zilnică, anume serviciul ei zilnic pentru Iehova și Împărăția sa. (Evrei 13:15). Pe mai departe a fost clasa aceea, care în diferite grupe s-au răscolat împotriva organizației de care se servește Domnul și care a înfățișat Societatea ca și cum ar fi o fabrică de cărți pe o bază comercială vicleană. Cei mai mulți din acești bărbați au stăruit în aceea că în urma slujbei lor de bătrâni aleși au avut pretenție la o deosebită considerație și că numai lor le stă în drept să dirijeze, ce să se facă în adunare sau în grupă. Ei au dorit să câștige aprobarea din partea altor creaturi și din pricina avantajului lor egoist au pretins, să ocupe o poziție mai onorabilă decât alții. Sanctuarul desigur nu putea fi curat, până ce nu au fost înlăturați toți aceștia și până ce nu s-a realizat o unitate deplină între toți membrii clasei Sanctuarului. Edițiile amintite mai sus a revistei „*Turnul de Veghere*” pentru anul 1932, au publicat o metodă de organizare pentru serviciu. Multe grupe au început imediat cu organizarea serviciului în felul arătat. În „*Turnul de Veghere*” din 15 Octombrie 1932 s-a publicat o hotărâre care a fost o acceptare a notificării publice a Domnului prin canalul său de mijlocire cu privire la metoda potrivită de organizare. În intervalul din Septembrie până la 15 Octombrie aproape toate grupele ale poporului lui Dumnezeu din țară (America) s-au organizat după aceste norme. Este așadar o prevestire dată cu deplină putere a poporului lui Dumnezeu și prin urmare de la Domnul prin poporul său, că slujba de bătrân după alegere prin vot a încetat; dar însă toți aceia care sunt în Templu, deci în unitate deplină cu Domnul Isus și unși, pe baza maturității lor în Christos,

în înțelesul Scripturii sunt bătrâni. Hotărârea amintită mai sus a apărut în 15 Octombrie 1932 exact la sfârșitul celor 2300 de zile, astfel fiecare uns să compare profeția cu faptele și însuși să judece, dacă explicarea dată aici asupra celor 2300 de zile nu este Scripturală. Dacă este potrivită, atunci acesta este un motiv pe mai departe, pentru ca poporul lui Dumnezeu să continue să se bucure și să salte de bucurie că aceasta este o dovadă pe mai departe că Domnul conduce toate acțiunile poporului său, atât timp până când acesta rămâne credincios față de El.

CĂLCAT ÎN PICIOARE

16. „Urâciunea pustiirii, despre care a vorbit profetul Daniel”, stă în „locul sfânt”, adică încă tot afirmă, că ar fi metoda Domnului, de a governa lumea și va sta și pe mai departe așa, până ce va fi nimicită de puterea lui Iehova. Întrebarea pusă de Daniel 8:13 amintește atât „călcarea în picioare a sfântului Locaș cât și oștirea”. Evident că cuvintele „sfântul Locaș” și „oștire” sunt folosite pentru a se aplica asupra membrilor rămășiței, care petrec încă pe pământ și încontinuu sunt combătuți de Satan și organizația sa din pricina credințioșiei lor în transmiterea mărturiei lui Isus Christos.(Apocalips 12:17). Scriptura nu arată că clasa dată pentru călcare în picioare la sfârșitul celor 2300 de zile va fi scăpată și eliberată; și nu avem nici un motiv, să presupunem că pe vremea curățirii Sanctuarului vor fi liberi de persecuțiuni. Chiar contrarul trebuie să așteptăm. Isus ne explică motivul pentru ce răspunsul la întrebarea pusă în Daniel 8:14 se mărginește la curățirea Sanctuarului. Partea clasei Templului care trăiește pe pământ este rămășița credincioasă; și organizația lui Satan, îndeosebi partea cunoscută ca sistemul de domnie mondială Anglo - American, sau „creștinătate”, va continua să combată pe acești martori credincioși ai lui Iehova până la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Atunci se va ridica Iehova, cum declară Scriptura și se va lupta contra națiunilor și va ieși biruitor din luptă. Și în vremea aceasta, rămășița credincioasă, care anterior „nu a fost nimicită” din organizația sa va fi ulterior eliberată pe deplin și va fi pentru totdeauna mântuită de mâna marelui funcționar executiv al lui Iehova, care are conducerea în bătălia aceasta. – Zaharia 14:2-3.

17. Cuvântul ebraic tradus cu „a curăța” în Daniel 8:14 ,este *tsadaq* și acest text este unicul în care acest cuvânt se traduce astfel. În alte texte același cuvânt se traduce cu „fii drept”, „fii îndreptățiți”, „fii după dreptate”, „a se alipi dreptății”, „a se dovedi nevinovat”. Așadar cuvântul are înțelesul de justificare și biruință pentru dreptate. Aceasta arată așadar că rămășița ocupă o poziție hotărâtă și lămurită de partea lui Iehova, este cu totul devotată Lui și Împărăției sale și se dovedește ca dreaptă. Din aceasta rezultă că Iehova nu va îngădui, ca să aparțină oricine la clasa aceasta, care nu este în oarecare privință în armonie cu Împărăția și activitatea sa.

18. Curățirea are loc pe vremea, când clasa Templului va fi dusă în Templu și în unitate desăvârșită cu Christos Isus. Iehova face pe martorii Lui această clasă credincioasă a rămășiței și aceasta trebuie să pună o mărturie clară și lămurită

pentru Numele și onoarea lui Iehova. El folosește pe această clasă, să pună mărturie împotriva organizației lui Satan, înainte ce va nimici organizația aceasta. Trebuie să sosească timpul, când întrebarea cea mare de discuție să fie rezolvată cu desăvârșire pentru totdeauna; și Iehova Dumnezeu voiește ca prevestirea, că El este Dumnezeu, să fie pusă în vedere în mod clar tuturor acelor, care afirmă și susțin în careva formă că ar fi pretins un plan pentru prosperitatea oamenilor; care însă țin la un dumnezeu cu totul altul decât Iehova. El folosește pe martorii săi să transmită vestea și pentru aceasta le spune: „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Care dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorociri?[Despre lucruri care sunt încă înaintea noastră]. Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea [*tsadaq*,evreiește], ca să asculte oamenii și să zică: „Adevărat!” - „Voi Sunteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu Sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi”. (Isaia 43:9,10) „Numai în Domnul” Mi se va zice „locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel [poporul ales a lui Dumnezeu].” – Isaia 45:24,25.

19. Profetul Daniel nu a priceput înțelesul deplin a vedeniei și s-a întristat când a văzut pustiirea Sanctuarului. „Ascultă, deci, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău, și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste Sfântul Tău locaș pustiit...!” (Daniel 9:17). Dumnezeu a spus lui Daniel, căci cuvântul profetiei nu se va pricepe până la „timpul sfârșitului”, în care vreme „marele voievod”, care este Christos Isus, Regele, se va ridica. (Daniel 12:1,9). „Timpul sfârșitului” a început în Octombrie 1914, când Christos Isus ca Rege a fost așezat pe muntele Sion sau în organizația lui Dumnezeu ca Împărat. Domnul a vorbit cu Daniel, că la „vremea sfârșitului” mulți vor fi curățiți, se vor albi și se vor lămurii.(Daniel 12:10). Aceasta corespunde întocmai cu venirea lui Christos Isus la Templu să facă judecată în anul 1918. (Maleahi 3:1-3). Aceasta indică începutul lucrului de separare sau începutul curățirii Templului și promisiunea este, că nici unul din cei nelegiuți nu vor pricepe, dar cei înțelepți vor înțelege. Curățirea clasei Sanctuarului trebuie să se termine la 2300 zile după „fărădelegea” (păcatul, nelegiuirea), dar nu la 2300 zile după începutul judecății. Motivul indicat de Isus, pentru ce o anumită clasă nu pricepe este acela, că ei „fac fărădelege”, adică, sunt nelegiuți pentru aceasta vor fi culeși laolaltă și vor fi aruncați în întunericul de dinafară și acolo vor avea parte cu fățarnicii. – Matei 13:41 ; 24:51 ; 25:30.

20. Înțelepții sunt aceia care ascultă de Domnul, Lui se supun și de El sunt lăudați. Profetul lui Dumnezeu a întrebat: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”(Daniel 12:6). I s-a spus lui Daniel că va dura „o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme”, anume trei ani și jumătate sau 1260 de zile după metoda biblică de socotire; sfârșitul acestui timp sau „sfârșitul acestor lucruri minunate” urma să se învedereze prin aceea că „puterea poporului Sfânt va fi zdrobită de

tot.”(Daniel 12:7). Sfârșitul domniei neîmpiedicate a lui Satan și începutul domniei lui Christos Isus indică cu hotărâre timpul sfârșitului, anume 1 Octombrie 1914. Trei ani și jumătate sau 1260 de zile mai târziu, adică la începutul lunii Aprilie 1918 poporul sfânt al lui Iehova a fost risipit. Aceasta indică timpul sfârșitului acestor lucruri minunate și timpul începutului priceperii, deoarece Domnul Isus acum este sosit la Templu. Acesta arată cu totul clar, că profeția lui Daniel nu se putea înțelege înainte de 1918 și faptele arată chiar, că nici un om de pe pământ nu a putut-o înțelege, până ce nu a trecut acest timp. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1929, pag. 371-373). De la acel timp încoace numai „înțelepții” au priceput începutul Împărăției și alte adevăruri mari, pe care Iehova le-a învățat poporului său. Care au înțeles-o, au fost mai întâi încercați, curățiți, albiți și probați în felul acesta; și aceasta a trebuit să se întâmple înainte ce erau capabili s-o înțeleagă și să se aducă Domnului un dar de dreptate.

21. Mai departe, arătând timpul împlinirii acestei profeții, a zis solul lui Iehova către Daniel: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată, și de când se va așeza urâciunea pustiitorului, vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile”.(Daniel 12:11) Începutul celor 1290 de zile, care fac trei ani și șapte luni, se indică prin două lucruri, care vor exista în același timp, anume încetarea jertfei necurmte și prin așezarea urâciunii pustiirii. Cum s-a arătat deja în subiectul acesta, încetarea jertfei necurmte a fost pricinuită de a șaptea stăpânire mondială sau de „creștinătate” în primăvara anului 1918; și întemeierea Ligii Națiunilor, a „urâciunii pustiirii”, deoarece stă în locul Împărăției lui Dumnezeu, a avut loc la sfârșitul lunii Ianuarie 1919;deci aceasta indică data ultimă a începutului celor 1290 zile; astfel dacă de la acel timp indicat socotim 3 ani și 7 luni, atunci sfârșitul acestor zile de necesitate cad la începutul lunii Septembrie 1922, pe timpul indicat mai în urmă a trâmbițat primul înger a Domnului și a vărsat primul „potir” pe pământ, la care „poporul sfânt” al lui Dumnezeu a avut o parte. Pe vremea aceea poporul credincios al lui Dumnezeu a vestit prezența Regelui în Templu și aceasta s-a întâmplat printr-o rezoluție solemnă, care a dat de înțeles că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat; și că Christos Isus este Regele; că Împărăția a început și că Liga Națiunilor este consecința Diavolului. Această rezoluție și dovedirea în legătură cu ea au fost votate în adunarea generală de la Cedar Point în anul 1922, tipărite îndată după aceea și în milioane de exemplare distribuite între popoarele „creștinătății” întregi. (Vezi, *Turnul de Veghere*, 1922, pag. 324, 331; 1929, pag. 374; *Lumină*, cartea I, pag. 106). Aceste fapte par cu siguranță să împlinească profeția în Daniel 12:11 cu privire la cele 1290 de zile.

22. Atunci a zis solul lui Iehova către Daniel: „Ferice de cine va aștepta, și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!”(Daniel 12:12). Sfârșitul celor 1290 de zile indică timpul de mare încurajare pentru poporul lui Dumnezeu și din nou întăriți au intrat în serviciul lui Iehova. Cuvintele profeției citate mai sus, arată că sfârșitul celor 1335 zile trebuie să semnaleze începutul unui timp de binecuvântări deosebite a poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Din Septembrie 1922 multe adevăruri au fost descoperite poporului lui Dumnezeu și adevărurile

descoperite dau credincioșilor o încurajare mare, ca să efectueze lucrul cu zel; exact cu 1335 zile mai târziu, pe la sfârșitul lunii Mai 1926, mai precis la 25 Mai a acelui an, Iehova a lăsat să se abată binecuvântările sale asupra poporului său, care atunci era adunat la adunarea generală de la Londra și în același timp îngerul Domnului a vărsat „potirul” al cincelea. (Apocalips 16:10, *Lumină*, cartea I, pag. 137; *Lumină*, cartea II, pag. 31). Aceasta a indicat începutul timpului de fericire pentru poporul lui Dumnezeu și timpul acesta nu se va sfârși niciodată. Aceasta a indicat pe mai departe începutul timpului, de la care trebuie să se numere cele 2300 de zile. În timpul acela a văzut poporul lui Dumnezeu mai bine ca oricând mai înainte concluzia falsă a învățaturii că oamenii prin dezvoltare de caracter și atitudine fătarnică ei înșiși s-ar putea pregăti pentru Împărăție; și au început să înlăture toate lucrurile de acest fel și sincer și pe față să pășească înaintea Domnului și să se încreadă în Domnul, pentru ca El să-i facă potriviți pentru Împărăția sa; recunoscând că partea lor anume în ea este de a-și împlini cu credincioșie legământul.

23. Vărsarea „potirului” al cincelea, care era mărturia îndreptată către națiunile lumii, a semnalat începutul „fărădelegii pustiitoare” (a păcatului intenționat, care face pustiire).(Daniel 8:13); astfel aceasta a fost începutul celor 2300 de zile, la sfârșitul cărora trebuie să fie curățit Sanctuarul, ce a avut loc, cum s-a arătat mai sus. Scriptura și faptele dovedesc, că cele patru timpuri indicate în profeția lui Daniel, cum s-a amintit mai sus, sunt a se înțelege literal și nu simbolic. Afară de aceasta s-a mai arătat că aceste profeții nu s-au putut pricepe mai devreme decât venirea Domnului Isus la Templu în anul 1918 și atunci numai de aceia au fost înțelese care sunt cu totul devotați marelui Judecător Isus Christos și sunt aprobați de El.

ADVERSITATE

24. Trebuia să așteptăm ca după curățirea definitivă a Sanctuarului, unii vor afirma că aparțin organizației lui Dumnezeu, cu toate că ei combat clasa Sanctuarului. De la ediția „*Turnului de Veghere*” din 15 Octombrie 1932, sunt anumiți, care înainte de acest timp erau în legătură cu poporul uns al lui Dumnezeu, care au pășit în dușmănie pe față cu Societatea și lucrul ei săvârșit pe baza poruncii Domnului. Conducătorii între acești adversari sunt aceia care încă nu de mult au îmbrăcat în grupele poporului lui Dumnezeu slujba de „bătrân ales prin vot”. Între timp însă numai puțini s-au descoperit în felul acesta. Acești contrari niciodată nu au dovedit vre-un zel sincer pentru Domnul și Împărăția sa. Ei preferau să țină vorbiri, să fie priviți înțelepți și să lase în grija altora să ducă între oameni vestea Împărăției. Acum murmură și se plâng de Societate și lucrul de mărturie, pe care îl face în Numele Domnului. Acest lucru a fost prezis în Cuvântul lui Dumnezeu la Iuda 16. Aceasta este o dovadă pentru faptul, că acești murmurători și acuzatori nu au fost aprobați ca încercați, nu au fost aduși în Templu și pentru aceasta nu au fost născuți de organizația lui Dumnezeu; prin urmare nu sunt învățați de la Dumnezeu și nu au pace. Conducătorii în dușmănia

lor au putut să influențeze pe cei slabi, ca să le urmeze; pentru aceasta se explică aici adversitatea aceasta și cum să se poarte poporul lui Dumnezeu față de ei. (Iuda 20-22). Curățirea Templului aduce în sine de necesitate, că cei lepădați vor fi puși la o parte; și neapărat trebuie să fie unii ca aceia, care nu vor fi aprobați, deoarece de altfel nu ar trebui să se facă nici o lucrare de curățire. Faptul că adunarea lui Dumnezeu este unitară acum, înseamnă că de la sine înțeles toți trebuie să conlucreze, pe mai departe că aceia care se luptă contra lucrului, nu sunt în armonie cu Christos și cu lucrarea de mărturie pentru Dumnezeu și Împărăția sa. – *Turnul de Veghere* din 1932, paginile 259-261.

25. Dacă contrarii combat activitatea unitară a rămășiței în transmiterea mărturiei precum și în vestirea în același timp a răzbunării lui Dumnezeu împotriva dușmanului, aceasta dă de înțeles că acești contrarii nu sunt în Sanctuar. Scriptura declară, că unitatea chiar pentru aceea trebuie să fie adusă la cale, pentru ca toți sfinții să fie pregătiți pentru serviciu. (Efeseni 4:12, *R.V.*). O altă versiune a acelui text sună: „Pentru ca poporul Lui să fie cu totul echipat pentru lucrarea serviciului”. (*Weymounth*). Curățirea Templului sau a clasei Sanctuarului pregătește un popor, exclusiv pentru lucrul acesta. Timpul se apropie cu repeziciune timp în care Iehova își va justifica Numele. Înainte ce se va întâmpla această justificare în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, Dumnezeu dorește să aibă o oaste de martori adevărați și credincioși, pentru ca să conlucreze în unitate și armonie deplină în transmiterea mărturiei. Faptele arată că chiar o astfel de oaste de martori credincioși este încontinuu activă în această lucrare și împrejurarea aceasta să le servească de mare încurajare.

26. Sunt unii din poporul Domnului, care sunt nedumeriți de căderea și de dușmănia demonstrată de acești căzuți și au fost aplecați să facă încercarea, ca pe acești căzuți să-i readucă la armonie. O astfel de încercare este greșită. Când femeia lui Ezechiel a murit, Domnul i-a poruncit ca să nu se jelească. (Ezechiel 24:18). Aceasta arată că credincioșii nu trebuie să deplângă pe cei necredincioși și să nu încerce să-i readucă în Templu. Numai cei ce rămân în Sanctuar și nimeni alții nu vor prețui adevărurile acestea. Psalmistul a văzut pe ceilalți și a fost deznădăjduit când a văzut că ceilalți nu pot să priceapă: „M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zădarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul locaș al lui Dumnezeu, și am luat seama la soarta de la urmă a celor răi”. (Psalm 73:16,17). Nici unul din sfinți să nu se angajeze la discuții cu cei ce sunt contrarii. Să lăsăm pe contrarii să umble pe drumul lor, credincioșii însă să caute să continue cu sârguință să pună mărturia și să facă lucrarea pe care Domnul le-a pus-o în mână. Să aveam în vedere că toți copiii lui Dumnezeu născuți de la „femeia” sa sunt în Sanctuarul său și membrii în familia Lui sfântă; și toți aceștia vor fi învățați de Dumnezeu și se bucură de mare pace. Nimeni alții nu au acest privilegiu binecuvântat și nici un om nu le-o poate da. Este foarte important, că fiecare din clasa Templului să ia seama acum neîmpărțit la poruncile lui Christos Isus, a marelui Profet al lui Dumnezeu și să fie gata în orice vreme să demonstreze o ascultare cu bucurie. Cei ce rămân în Sanctuar în toate vremurile vor lauda și servi

pe Iehova: „Glasul Domnului face pe cerboaiice să nască; El despoaie pădurile; în locașul Lui totul strigă: „Slavă!” (Psalm 29:9). „Strălucirea și măreția sunt înaintea Feței Lui, slava și podoaba sunt în locașul Lui cel Sfânt”. (Psalm 96:6). „Ridicați-vă mâinile spre Sfântul locaș, și binecuvântați pe Domnul! Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!” (Psalm 134:2,3). Sanctuarul lui Iehova este palatul sau locașul Lui. Toți cei ce sunt în Sanctuar, vor asculta de poruncile sale. „Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Dumnezeu în Locașul Lui cel Sfânt, lăudați-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!” (Psalm 150:1). Domnul și-a curățit Sanctuarul, pentru ca unșii lui să poată aduce necurmat o jertfă în dreptate; și dacă fac aceasta, vor păstra neprihănirea lor față de Iehova și vor avea o parte la justificarea Numelui său.

27. Trebuie așteptat că „creștinătatea” va continua lupta ei nelegiuită contra unșilor Domnului, aceasta pentru nimic să nu-i descurajeze. Ei văd acum, că aceasta a fost puterea nelegiuită a lui Satan, care a făcut să înceteze „jertfa lor necurmată” și a așezat urâciunea pustiirii și a călcat în picioare pe poporul sfânt a lui Dumnezeu; că Iehova în curând se va răzbuna asupra dușmanului, întrucât va zdrobi cu desăvârșire pentru totdeauna organizația aceasta nelegiuită. O mână mică de copii curățiți ai Lui de pe pământ, curățiți pe baza faptului că sunt în Christos și sub conducerea Lui, îi sunt devotați pe deplin și fără rezerve, vor continua cu credincioșie să vestească mărturia; deoarece cred neapărat în Iehova și au încredere deplină în El și știu, că la timpul hotărât le va da o biruință desăvârșită prin Isus Christos și că Împărăția Lui în veci de veci va justifica Numele lui cel sfânt.

28. De la publicarea hotărârii în „*Turnul de Veghere*” din 15 Octombrie 1932, există unii, care ani de-a rândul au îmbrăcat slujba de „bătrân ales prin vot” și care încă și acum afirmă că ar aparține Domnului, care însă combat cu putere lucrul de mărturie a Societății și în general protestează contra a orice ce se execută de organizația Domnului. Unii dintre aceștia rămân în grupele acelora, care sunt devotați cu credincioșie lucrului. Arată oare aceasta că clasa Sanctuarului a fost curățit pe la 15 Octombrie 1932? Sau că trebuie să se mai facă ceva în legătură cu lucrul de curățire?

29. Înainte ce am răspunde la întrebarea aceasta, am dori să amintim o scrisoare, care a sosit chiar în vreme ce s-a scris acest articol și este asemenea ca și un alt număr mic de scrisori, care se ocupă cu chestiunea aceasta. Scriitorul epistolei este unul care ani de-a rândul a fost un bătrân ales prin vot al unei grupe a poporului Domnului, care însă a stăruit în aceea, ca să umble de capul lui. El a ridicat proteste contra acelui conducător regional de serviciu, care a fost trimis de Societate la grupă, ba chiar a cauzat greutate și conducătorului local, dar el însuși de fapt nu face nici o lucrare serioasă; și acum de la publicarea hotărârii amintite mai sus, continuă să citeze texte scripturale, ca să se justifice pe sine și calea sa pe care a apucat; și face multă gălăgie în jurul procedurii apucată de Societate. Martorii lui Iehova sânguincioși și dezinteresați care aparțin grupei aceleia, de curând s-au organizat în felul arătat de „*Turnul de Veghere*” și au înaintat cu

lucrarea, dar nu iau în seamă pe acești „bătrâni aleși prin vot”. Și acum se vaetă și scrâșnește din dinții asupra conducătorului de serviciu și asupra Societății și asupra lucrului ei. Aceasta se amintește aici, pentru ca răspunsul la întrebarea de mai sus, cum se dă de Domnul Isus Christos, să se poată înțelege și prețui. Isus a zis cu privire la Sanctuar și curățirea ei, că El va trimite pe îngerii Lui și va scoate pe cei nelegiuți și care sunt pricină de păcătuire. „Și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”(Matei 13:42). Astfel este evident că după curățirea Templului sau a Sanctuarului, aceia, care sunt în afară de Templu, se vor văieta, vor urla și vor scrâșni din dinții lor. Isus spune despre aceștia că sunt niște servi răi și netrebnici și le ia „talantul”. „Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. – Matei 25:28-30 ; Apocalips 22:15.

30. Apoi după curățire, credincioșii din Templu vor străluci ca martori ai lui Iehova și despre aceasta spune Isus: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor”. (Matei 13:43). Cei ce fac parte din Templu nu au nici un motiv sau timp ca să se plângă, ci pentru ei este un timp de serviciu cu bucurie în preamărirea lui Iehova.(Isaia 12:2-6 ; Psalm 29:9). Întrucât sunt în Templu, vor fi învățați de Iehova și prețuiesc hrana pe care li le-a dat.(Isaia 54:13). Ei stăruiesc în aceea, ca să țină poruncile lui Dumnezeu: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!”(Apocalips 22:14). Dacă cineva se află în Templu și apoi devine necredincios, atunci, sigur îngerul Domnului îl va culege și îl va da afară. Credincioșii care sunt în Templu au o parte la justificarea Numelui sfânt al lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1 Ce se cere de la clasa Sanctuarului lui Iehova? La cine se referă Isaia 52:11? Ce descriere pe mai departe a acestei clase găsim în legătura textului? Ce li se poruncește să facă și pentru ce?

2 Cine curăță și lămurește cum arată Maleahi 3:3? Când și în ce scop are loc aceasta?

3 Fă deosebire între curățirea la care se face aluzie în 2 Corinteni 7:1 și curățirea la care se referă profetic din Numeri 19:13.

4 Arată în amănunt cu citarea textelor referitoare la împlinirea din Matei 12:12, aplicat la Templul adevărat. Care este scopul acestui lucru de curățire?

5 Cine este „Cornul mic”? De cine este folosit ca unealtă și în ce privință se folosește astfel? De cine: a) a fost desființată „jertfa necurmată”? b) Când s-a așezat „urâciunea pustiirii”? c) Cum și când s-a călcat Sanctuarul în picioare?

6 Ce înseamnă curățirea Templului? Cum și când se întâmplă aceasta? Explică faptul, că profetia aceasta nu s-a putut pricepe în trecut. Cine poate aștepta ca să înțeleagă chestiunea în timpul de față și pentru ce?

7 „Zilele lui Daniel” să se privească literale sau simbolice? Ce spune chiar întrebarea profetică și răspunsul referitor la 2300 zile? Ce expresiune este de a se intona îndeosebi aici la această explicare?

8 Fă deosebire între „păcat” și „răscoală” (sau cum se folosește aici „fărădelege”; „călcare de lege”). Arată prin exemplu, împrejurarea care face responsabil pe nelegiuit pentru călcare sa de lege.

9-12 Explică cum a încercat Diavolul ca să scutească „creștinătatea” de răspunderea călcării legii lui Dumnezeu. Explică faptele care stabilesc răspunderea pentru „urâciunea pustiirii”.

13 Când au început cele 2300 de zile? Pe ce bază s-a tras această concluzie? Când se va sfârși timpul aceasta?

14,15 Când a început curățirea Templului? Care ar fi rezultatul judecății ce începe acum? De cine se face lucrarea de curățire? Ce scop are curățirea aceasta? Arată ce s-a întâmplat în împlinirea profeției cu privire la curățirea Sanctuarului la sfârșitul celor 2300 de zile?

16 Explică: a) dacă „urâciunea pustiirii” stă încă „în locul cel sfânt” b) dacă „sfântul locaș și oștirea sunt încă călcate în picioare” c) că experiențele prezente ale rămășiței sunt de așa natură, cum ar trebui să aștepte luând în seamă și alte texte scripturale referitoare la aceasta.

17 Sublinieze importanța și asigurarea adevăr sugerat în înțelesul cuvântului „a curăța”, cum de folosește în versul 14.

18 În ce relație stă curățirea Templului cu Isaia 43:9,10 și 45:24,25?

19 Care este motivul lui Daniel, ca să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Sanctuar? Când trebuie să se priceapă vedenia profetică și cuvântul profeției? De cine? Când trebuie să se împlinească Daniel 12:10 și pentru ce? Pentru ce nu trebuie să înțeleagă aceasta cei nelegiuiți?

20 Cine sunt cei înțelepți? Aplică întrebarea pusă asupra lui Daniel 12:6 și răspunsul dat la aceasta asupra Daniel 12:7. Care este dovada, că numai „cei înțelepți vor înțelege”?

21 Ce indică în profeție începutul celor 1290 de zile? Când și cum s-au adus la iveală aceste două lucruri? Când s-a început deci cele 1290 de zile? Când s-au sfârșit? Ce s-a întâmplat atunci?

22,23 Când s-au început cele 1335 de zile (12:12)? Care au fost binecuvântările legate cu aceste zile? Ce s-a întâmplat la sfârșitul acestui timp? În ce legătură stă aceasta cu Apocalips 16:10? Și cu cele 2300 de zile din profeția lui Daniel? Și cu „urâciunea pustiirii”? Și cu „curățirea Sanctuarului”?

24 Descrie dușmănia care s-a manifestat pe mai departe după „curățirea Sanctuarului”. În ce constă activitatea lor principală? Care este înțelesul căii apucate de ei? Arată baza scripturală pentru această concluzie referitoare la ei.

25 Ce scop are aceea, de a aduce adunarea la unitate? În ce relație stă aceasta cu curățirea Templului sau a clasei Sanctuarului? Cum se descopere, că s-a realizat o astfel de unitate și că servește scopului arătat mai înainte?

26,27 Cum să se poarte credincioșii față de aceia, care s-au făcut contrari sau care au căzut. Pentru ce? Care este dovada că cineva este în Sanctuar? Cum vor privi credincioșii dușmănia provenită de la „creștinătate”? cum vor proceda și care este baza credinței și încrederii lor?

28,29 Arată printr-un exemplu atitudinea unora cu privire la activitatea de mărturie a organizației vizibile a Domnului, pentru a lămurii, dacă mai trebuie să se facă lucrare de curățire. Explică starea lor actuală pe baza textelor Scripturale.

30 Cum se aplică Matei 13:43? Pentru ce au credincioșii apreciere și bucurie? Ce privilegii pe mai departe pot încă aștepta?

PROCEDURA CONTRA DUȘMANILOR

ELIBERARE deplină și trainică de sub neliniștea asupra noastră în lumea întregă, este pusă la cale de marele Creator Iehova, pentru toți oamenii iubitori de pace.

Din Sfânta Scriptură reiese clar, că lui Satan, cu toate că a devenit dușmanul lui Dumnezeu, i-a fost îngăduit să rămână în cer, până ce a sosit timpul lui Dumnezeu să fie expulzat de acolo. În Iov 1:6 stă scris: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor”. Aceasta s-a scris după potop și împrejurările arată fără îndoială că Satan pe timpul acela a avut intrare în cer. Cu domnia nelegiuită a lui Satan în cer era în legătură o oaste de spirite rele sau îngeri căzuți.(Efeseni 6:12). Acești nelegiuiți împreună cu Diavolul au alcătuit partea nevăzută a lumii și au exercitat o influență puternică asupra oamenilor. Dumnezeu însă la timpul său hotărât îi va nimici prin Christos. – 2 Petru 3:7-13 ; 1 Ioan 3:8.

Cu mult timp înainte a stabilit Dumnezeu alungarea lui Satan din cer. El a știut când va veni timpul aceasta, aceea însă nu ni s-a descoperit, că a lăsat cuiva să știe timpul acesta sau nu. După indicațiile Scripturii aceasta nu i-a fost descoperit nici Domnului Isus, Dumnezeu însă natural că a știut înainte toate despre aceasta. „Cunoscute de la începutul lumii”(Fapte 15:18). După învierea sa și prezentarea lui în cer, Isus a venit înaintea Tatălui său și Iehova Dumnezeu i-a spus: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”(Psalm 110:1). Aceasta dovedește pe deplin, că Dumnezeu a hotărât deja atunci, ca să alunge pe Satan din cer și apoi să-l lase puțin timp pe pământ. Pământul este așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Aceasta se exprimă clar în Isaia 66 versetul 1. Pe Satan a-l face așternut picioarelor lui Isus, înseamnă că Dumnezeu îl va pune sub picioarele sale. Dar până la acel timp Isus a trebuit să aștepte. Christos Isus era deja pe timpul acela îmbrăcat cu autoritate și putere și aceasta se arată prin faptul că Dumnezeu a vorbit către El: „Șezi pe tronul Meu, la dreapta Mea!”. Ceea ce dovedește o poziție de favoare. Isus însuși a spus, căci cu ocazia ridică lui la cer s-a așezat la Tatăl său pe tronul său. Cu toate că Isus în timpul acela putea să facă orice, totuși nu a alungat din cer pe dușman, până nu a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Natural că putem fi siguri, că atunci a procedat în armonie cu voia lui Dumnezeu.

Satan dușmanul neîmpiedicat și neconturbat a putut să continue operațiunile sale nerușinate, cu toate că Dumnezeu a știut că la timpul stabilit de el, va nimici toate lucrările rele a lui Satan. Secole de-a rândul a privit Isus trufia și nelegiuirea contra lui Dumnezeu a lui Satan. El a văzut influența distrugătoare a lui Satan asupra guvernelor, națiunilor și a oamenilor de pe pământ, pentru a-i abate de la Dumnezeu. El a trebuit să observe cum Satan, dușmanul a defăimat pe Iehova și l-a reprezentat fals și cum a persecutat pe creștini, care cu credincioșie au ascultat de poruncile lui Dumnezeu; cu toate acestea, a trebuit să aștepte. Dumnezeu a urmărit un scop anumit, când a făcut pe Isus să aștepte cu atacul contra dușmanului, până la un timp hotărât. Pavel întărește că Isus a trebuit să aștepte, când spune: „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui.” – Evrei 10:12,13.

Evident că Dumnezeu a avut de gând ca la timpul hotărât să provoace pe Fiul său să intervină; și timpul începerii acțiunii ar fi la sfârșitul lumii și la momentul când vine acela, „cărui i se cuvine dreptul”, cum a prezis Dumnezeu prin profetul său. Dovada adusă mai sus arată în mod convingător că timpul hotărât pentru aceasta a fost anul 1914. Sfânta Scriptură declară că la începutul timpului hotărât Dumnezeu a poruncit Fiului său iubit, prințului și preotului, ca să înceapă lupta împotriva lui Satan; și momentul acesta indică „Începutul durerilor”. Stă scris: „Domnul [Iehova] va întinde din Sion [organizația lui Dumnezeu] toiagul[sceptrul de autoritate, putere și dreptate care este pus pe Fiul său] de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”(Psalm 110:2). În acel timp s-a ridicat Isus Christos, adică și-a exercitat puterea și autoritatea și a început să acționeze contra dușmanului; și această procedură contra dușmanului progresează deoarece dreptul de domnie a lui Satan este sfârșit. Acel timp este începutul bătăliei din cer prin Regele măririi, cu Fiul lui Iehova și îngerii Lui pe de o parte și Satan, fiul necredincios al lui Dumnezeu, numit și șarpele cel vechi și îngerii lui pe de altă parte. Dumnezeu vrea să dea de înțeles că aceasta este lupta Lui și că Christos Isus conduce lupta contra dușmanului și că Iehova Dumnezeu din acest motiv va face pe dușman așternut picioarelor lui Isus, Iehova spune înțelesul: „Este lupta mea; opera aceasta însă voi lăsa s-o facă Fiul meu”. Natural că Satan în trufia lui nu a voit să părăsească de bună voie cerul și astfel a urmat lupta. Aceasta se întărește de profeția lui Daniel, unde se declară că Mihail a început să procedeze contra lui Satan. „Mihail” de referă la unsul lui Dumnezeu, care este Christos Isus. Profetul spune: „În vremea aceea [anume la sfârșitul lumii, în anul 1914 sau la începutul durerilor] se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”. (Daniel 12:1). Atunci a început timpul luptei din cer; și în același timp a început și strâmtorarea de pe pământ. Cu ocazia războiului din cer Satan a fost aruncat cu desăvârșire din cer și strâmtorarea de pe pământ va continua, până când își va atinge culmea

mizeria cea mai mare cea a fost vreodată, când apoi atât partea văzută cât și cea nevăzută a organizației lui Satan va suferi o înfrângere desăvârșită.

O dovadă care întărește aceasta se găsește în capitolul doisprezecelea a Apocalipsei. Cartea aceasta este scrisă în limbaj simbolic. Cuvântul „femeie” este folosit acolo pentru o ilustrație simbolică, anume, ca un simbol al organizației lui Dumnezeu, care aduce la iveală sau dă naștere guvernării drepte, închipuită simbolic ca „copilul de parte bărbătească”. În profeție stă scris: „Înainte ca să simtă dureri, a născut, și înainte ca să-i vină suferințele, a dat naștere unui fiu”.(Isaia 66:7). Spus potrivit, aceasta înseamnă că guvernarea s-a născut înainte ce a început lupta. Această ordine corespunde naturii chestiunii, deoarece guvernarea nouă trebuie să vină în existență înainte ce se putea pune în aplicare lupta contra domniei lui Satan. În limbajul simbolic al Apocalipsei apare urmașilor adevărați și credincioși ai lui Isus „un mare semn în cer”. Aceasta nu înseamnă cumva că în anti-tip creștinii ar fi văzut semnul acesta cu ochii lor naturali, ci cercetătorii cu credință a profeției divine au recunoscut semnul mare, care a fost ilustrat prin femeie, pe organizația lui Dumnezeu. „Femeia” reprezintă Sionul și este „învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap”. Acest limbaj simbolic înseamnă că Sion posedă lumina soarelui a Cuvântului lui Dumnezeu și a adevărului și se poartă corespunzător luminii ilustrate prin „lună”. Că „pe cap avea o cunună”, reprezintă că Sionul, organizația lui Iehova, este asemenea unei regine cerești și prin urmare este în stare să nască, pe copiii lui Iehova. Bărbatul ei este Iehova, Regele veșniciei. El a făcut-o înfricoșată.

În același timp a apărut „un alt semn” în cer, „un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete”.(Apocalips 12:3). „Balaurul mare roșu” este organizația Diavolului.(Apocalips 20:1-3). „Cele șapte capete” reprezintă simbolic că Cel rău a exercitat o putere nevăzută nemărginită asupra națiunilor de pe pământ, până când cele zece coarne în simbol dau de înțeles, că el guvernează toate guvernele și popoarele de pe pământ. „Șapte” este un simbol al perfecțiunii cu privire la lucrurile nevăzute, până când „zece” reprezintă perfecțiunea lucrurilor văzute. Astfel aceste amândouă împreună arată că Diavolul înainte de începerea luptei și pe vremea nașterii guvernului nou a exercitat o putere desăvârșită în cer (nevăzut) și tot așa pe pământ peste națiunile pământului.

Nașterea „copilului bărbat” reprezintă simbolic Împărăția și indică timpul când guvernarea lui Christos Isus a început să procedeze împotriva lui Satan. Prima procedură a guvernării noi a fost expulzarea lui Satan din cer. Războiul din cer a început și Satan a fost aruncat jos din cer. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția

Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos”. – Apocalips 12:7-10.

Lucrurile care s-au întâmplat pe pământ, ne fac în stare ca să explicăm profetia cu privire la timp. Ceea ce face de cunoscut începutul durerilor, anume izbucnirea războiului mondial în anul 1914, stabilește momentul; și durerile acestea trebuie continue contra lui Diavolului până în bătălia cea mare a Dumnezeului Atotputernic, care bătălie se va sfârși cu nimicirea a toată puterea pământească a dușmanului. (Apocalips 16:13-16). Când războiul din cer s-a sfârșit, procedurile și măsurile au fost continuate pe pământ. „De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească”. – Apocalips 12:12,13.

Satan care atunci și de atunci a recunoscut, că timpul său pentru pregătirile la lupta cea mare a Armagedonului este scurt, continuă ca să ațâțe națiunile la un război mare; în timp ce prin Gog, funcționarul său suprem nevăzut și fiii lui devotați cu credincioșie, preoții, au pus la cale o persecuție infamă contra acelor, care aici pe pământ reprezintă cu credincioșie pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Aceste persecuțiuni infame continuă încă. Aceasta este și explicația prin faptul, că preoțimea și sistemul lor religios organizat și mărit peste întreg pământul, azi cu atâta putere combat vestirea adevărului despre întemeierea guvernării drepte a lui Dumnezeu, Isus nu numai că a declarat că (în anul 1914) războiul mondial va fi începutul durerilor, ci afară de aceasta și aceea că sfârșitul definitiv se va caracteriza printr-o strâmtorare fără seamăn de pe pământ și că strâmtorarea aceea va fi cea din urmă. „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”.(Matei 24:21,22). Aceste cuvinte ale Maestrului lasă străduințele febrile și disperate ale diferitelor guverne pământene pentru dezarmare, să fie înțelese printr-o mizerie ce n-a mai fost. Fără îndoială domnitorii acestor guvernări nu știu că în realitate Satan este acela, care îi ațâță să se înarmeze. Fiindcă aici se atrage atitudinea asupra acestor fapte, aceasta nu se face cu scopul de a discredita pe conducători și de a-i disprețui, ci numai cu scopul, de a arăta adevărata împrejurare, pentru ca atât conducătorii cât și poporul să poată ști, că Satan este marele dușman al omului.

În lupta cea mare din cer Isus a fost Comandantul și a câștigat biruința. Profetul spune că Iehova s-a întors către Fiul său iubit și a zis: „, Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.”(Psalm 110:4). Aceasta dovedește că Christos Isus este Melhisedec cel anti-tipic și ca marele Mareșal al lui Iehova, conduce lupta contra dușmanului Satan. Profetul lui Dumnezeu îl reprezintă apoi pe Iehova șezând la dreapta Fiului său iubit, ce dă de înțeles că Iehova a fost ajutorul lui cel mare. „, Domnul, de la dreapta Ta, zdrobește

pe împărați în ziua mâniei Lui. El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte; El zdrobește capete pe toată întinderea țării”. – Psalm 110:5,6, *Roth*.

Pentru întărirea pe mai departe a acestui punct, profetul lui Dumnezeu descrie, cum își folosește Christos Isus înputernicirea pentru a conduce forțele dreptății în luptă contra celui rău și le conduce spre biruință și spune: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Războinic viteaz, încinge-ți sabia, podoaba și slava, da, slava Ta! Fii biruitor, suie-te în carul tău de luptă, apără adevărul, blândețea și neprihănirea, și dreapta ta să strălucească prin isprăvi minunate!” – Psalm 45:2-4.

Prin profetul său a lăsat Dumnezeu să se facă un tablou și o descriere a stăpânirilor mondiale, anume a Babilonului când a devenit o stăpânire mondială, precum și a celorlalte stăpâniri mondiale ce i-au urmat, inclusiv Imperiul Britanic și Liga Națiunilor. Liga Națiunilor se compune din mai mult de cincizeci națiuni și este o organizație a așa numitei „creștinătăți” sau a „creștinismului organizat”. Adevăratul autor a Ligii națiunilor este Satan, Diavolul. El este marele spirit conducător, care a pus la cale această Ligă a Națiunilor pentru a stăpâni lumea. Dumnezeu însă declară căci conspirația aceasta va eșua cu desăvârșire și se va prăbuși. Citiți odată Cuvintele lui Dumnezeu în profetia lui Isaia, cap.8, versetele de la 9-12. aproximativ în acest timp începe să se împlinescă profetia lui Daniel, cum stă scris: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic”. – Daniel 2:44.

Să se observe din nou, că exact în anul 1914 națiunile de pe pământ, au început să se încaiere în războiul mondial cu furie și că popoarele au început să cugete cu trufie; anume că războiul mondial va pregăti națiunile pentru democrație și o domnie a poporului și că aceasta se va putea pune la cale printr-o ligă a națiunilor. Pe vremea aceea s-a împlinit profetia că Iehova va așeza pe tronul său pe Fiul său scump. După aceea stăpânitorii pământești s-au întrunit la o conferință și oamenii de stat, financieri și preoțimea lumii s-au înțeles ca să nu ia în seamă împlinirea profeției cuvântului lui Dumnezeu; ba chiar mai mult, ei s-au înțeles ca ei înșiși să întemeieze o stăpânire pe pământ și pe aceasta au numit-o „expresiunea politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Aceasta au făcut-o și au numit-o Liga Națiunilor. Astfel s-au sfătuit ei la un loc contra lui Dumnezeu și a Unsului său. Domnul însă râde și la timpul hotărât își va manifesta puterea contra lor. Să se observe cum Iehova prin profetul său a prezis exact, că în legătură cu aceasta s-a întâmplat de la 1914: „ Pentru ce se întărâtă neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșerte? Împărății pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” - Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei. Apoi , în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia

Sa, zicând: „Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel Sfânt.” – Psalm 2:1-6, *Roth*.

Aceste texte scripturale arată peste orice îndoială, faptul că Domnul progresează cu întemeierea unei guvernări a dreptății și că în legătură cu aceasta nici politicienii ambițioși, nici jefuitorii mari lipsiți de simț sau preoții nu au nici un amestec. Christos este Domnitorul nevăzut al guvernării de dreptate și la timpul hotărât va avea pe pământ reprezentanții săi, care vor conduce afacerile pământului fără greșală. Întemeierea Împărăției sale, care a început în anul 1914, progresează.

ÎMPĂRATUL PĂCII

UN CHARACTER foarte neobișnuit în Biblie, este Melchisedec, Împăratul Salemului, ce înseamnă Împăratul păcii. El a ocupat o slujbă foarte înaltă care numai acum se clarifică cercetătorului sincer.

În relatarea scrisă, care s-a întocmit de Dumnezeu înainte cu multe secole și pe care a păstrat-o până în zilele de azi pentru lămurirea oamenilor, găsim o descriere a unui eveniment remarcabil în viața patriarhului Avraam, care în Biblie se numește prietenul lui Iehova.

Lot, o rudenie a lui Avraam într-o bună zi a fost luat prizonier și escortat. Avraam a ieșit ca să-l elibereze, ceea ce i-a și reușit. La întoarcerea lui Avraam a fost întâmpinat de regele Salemului care i-a dat pâine și vin și l-a mângâiat și binecuvântat. În raportul din Genesa 14:18-20 stă scris:

„Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeu Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuală din toate.”

Prin evenimentul aceasta s-a întocmit o altă ilustrație mare. Melchisedec a preumbrit acolo pe marele executor a lui Iehova, care este însărcinat cu executarea scopului lui Dumnezeu și în aceasta stă cuprins binecuvântările pe care le-a promis Dumnezeu să le aducă oamenilor prin seminția lui Avraam. Melchisedec reprezintă aici pe Logos și pe mai departe pe Isus Christos, adică pe puternicul reprezentant al lui Iehova, care posedă toate titlurile acestea. Sfânta Scriptură clarifică aceasta. Stă scris despre Isus: „Domnul a jurat, și nu-I va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec.” – Psalm 110:4.

Natural că era un motiv pentru că Avraam a venit în atingere cu Melchisedec. Despre aceasta scrie Pavel. „În adevăr, Melchisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuală din tot, care, după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii” apoi și „Împărat al Salemului” adică „Împărat al păcii”; fără tată,

fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac. Vedeți bine, deci, cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război! Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuală de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuală de la Avraam, și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele”. – Evrei 7:1-6.

În legământul făcut cu Avraam, Dumnezeu a declarat: „Eu vreau să te binecuvântează” și iarăși: „În tine se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ”. Din aceasta rezultă că Avraam însuși trebuie să se împărtășească de o binecuvântare; și ceea ce se spune despre el și despre Mechisedec în textul de mai sus, arată că acel preot pe care l-a preumbrit Melchisedec, va binecuvânta pe toți inclusiv pe Avraam. Aceasta dovedește că Avraam personal este subordonat legământului și a „preotului regal după ordinul lui Melchisedec”. Prin aceasta este clar arătat că Avraam în privința legământului este numai o figură care în ilustrație reprezintă pe Dumnezeu și că în Dumnezeu este izvorul adevărat a orice binecuvântare.

Putem observa că în legământul Avraamic nu există mijlocitor. Nu toate legămintele necesită mijlocitor. Cu ocazia contractării unui legământ, prin care numai o parte se îndatorește, nu este de lipsă un mijlocitor. Dacă ambele părți ale unui legământ sunt capabile de contractare, este asemenea netrebuincios un mijlocitor. Există două motive întemeiate pentru ce la legământul Avraamic nu se pretindea un mijlocitor: 1) deoarece Dumnezeu s-a îndatorat ca să binecuvânteze toate neamurile de pe pământ și că el va împlini aceasta, fără considerare la aceea ce face un altul. Legământul a fost unilateral și pentru aceasta nu a necesitat un mijlocitor. Avraam este folosit aici, ca să ilustreze simbolic pe Iehova Dumnezeu. 2) Când legământul a intrat în putere și era obligatoriu, Avraam și-a dovedit deja credința în Dumnezeu și din pricina aceasta a câștigat aprobarea lui Dumnezeu. Credința lui i-a fost socotită neprihănire sau spre dreptate. Întrucât a fost socotit drept sau a fost îndreptățit, în puterea aceasta a fost capabil să facă legământ cu Iehova.

Un mijlocitor este o persoană din mijloc, un intermediar sau un împăciuitor. Întreg neamul omenesc trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu prin Christos Isus. „Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” și să fim împăcați deci, cum citim în Fapte 4:12. Isus a zis despre sine însuși: „Eu Sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.(Ioan 14:6). Apostolul explică: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită”.(1 Timotei 2:5,6). Aceste texte scripturale nu se refer la un legământ, ci fără îndoială la Isus ca mijlocitorul sau împăciuitorul omului cu Dumnezeu. Aleșii nu printr-un mijlocitor al legământului vor fi făcuți membrii ai Christosului, ci în puterea credinței lor în sângele vărsat al lui Christos Isus.

Poporul de pe pământ care va fi restatornicit va primi binecuvântările restatornicirii prin serviciul promisiunilor unui legământ nou și „sămânța” legământului Avraamic va fi unealta pentru distribuirea acestor binecuvântări.

După un timp anumit Avraam a murit, fără să fi primit binecuvântările, care i-au fost promise. Cu multă vreme după aceasta, Ștefan, mânat de spiritul sfânt, a mărturisit următoarele despre Avraam: „Din țara[terenul] aceea nu i-a dat nimic în stăpânire[lui Avraam], nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el, cu toate că n-avea nici un copil”(Fapte 7:5). Pavel a scris sub conducerea Domnului, după ce a înșirat credința lui Avraam și a altora: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi”(Evrei 11:39,40). Din aceste cuvinte reiese cu totul clar că la timpul hotărât al lui Dumnezeu, Avraam trebuie să fie readus din groapă și să vină în beneficiu deplin al binecuvântărilor, care au fost promise.

Profetul lui Dumnezeu a scris: „El Își aduce pururea aminte de legământul Lui...a așezat legământul Său în veci”.(Psalm 111:5 și 9). Aceste cuvinte sunt o asigurare că Avraam se va întoarce din mormânt, îndată ce a sosit timpul pentru ca el să primească binecuvântările sale personale în acord cu promisiunile legământului. Dumnezeu a promis să-l binecuvânteze și El pururi își aduce aminte de legământul său. Restatornicirea lui Avraam se mai indică și prin următoarele cuvinte: „Eu Sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam”(Exod 3:6). Isus a arătat înțelesul acestei expresiuni a lui Iehova, când a declarat: „Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre „Rug” când numește pe Domnul: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.”(Luca 20:37). Împrejurarea că legământul asigură mortului Avraam viață în viitor, evident că motivul pentru aceasta este, că Iehova se numește pe sine, „Dumnezeul lui Avraam”. Chiar și faptul că Avraam în ilustrație a reprezentat pe Dumnezeu cel viu în veci, ne familiarizează cu cugetul că Avraam va trăi din nou și niciodată nu va muri. „Vei ține cu îndurare față de Avraam”(Mica 7:20). Ca o asigurare mai departe a rostit Isus următoarele cuvinte: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor”(Matei 8:11). Împărăția va fi a lui Mesia și Mesia constă din preoțimea după ordinul lui Melchisedec. Avraam în Împărăția mesianică va ocupa o poziție ca un reprezentant al acestei Împărății pe pământ. Aceasta se indică prin promisiunea legământului, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam.

Christos este unealta sau preotul regal, pe care Dumnezeu îl va folosi în cursul domniei sale de o mie de ani, ca pe toți oamenii ascultători să-i aducă în armonie cu sine însuși. Atunci termenii legământului vor fi împliniți cu desăvârșire, pentru că în timpul acela toate națiunile de pe pământ vor avea o ocazie, ca să fie împăcate cu Dumnezeu. Toți cei ce vor asculta de Dumnezeu, vor fi împăcați cu Dumnezeu și se vor bucura de o restatornicire deplină. Aceasta va caracteriza împlinirea desăvârșită a legământului Avraamic. Celelalte legăminte

amintite, anume legământul legii, legământul de sacrificiu și legământul nou sunt subordonate legământului Avraamic.

Membrele corpului lui Christos, care vor fi cei dintâi care se vor părtăși de binecuvântări, au privilegiul în opera minunată de realizare a promisiunii lui Dumnezeu către Avraam, de a binecuvânta toate neamurile de pe pământ, ca să conlucreze pentru distribuirea binecuvântărilor la alții. Cei dintâi care au fost aleși, ca să fie o parte a „sămânței”, au fost iudei. Apoi membrele corpului lui Christos au fost alese din neiudei sau națiuni. Aceștia sunt aceia, pe care Dumnezeu i-a ales în mod special ca pe un popor pentru Numele său. – Fapte 15:14.

Același punct este tratat în parabolele lui Isus. O parabolă este o expunere preumbritoare sau simbolică, care ilustrează ceva lucru adevărat. Isus a rostit o parabolă despre un anumit om bogat și despre un sărac, cu numele Lazăr. (Luca 16:19-31). Omul bogat a ilustrat pe poporul iudeu, care a fost foarte favorizat de Iehova Dumnezeu. Lazăr a preumbrit în ilustrație pe neiudei care nu erau favorizați de Iehova și pentru aceasta au ocupat poziția de cerșetori. „Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui”. – Luca 16:22,23.

Moartea bogatului și a celui sărac, reprezintă o schimbare totală în situațiile lor de până acum. Avraam reprezentând în ilustrație pe Domnul, închipuie pe Dumnezeu și sânul lui Avraam simbolizează o poziție în favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a lepădat pe iudei prin Christos și prin urmare și-a retras cu totul favoarea de la ei. După aceasta la timpul hotărât neiudeii sau neamurile au fost așezate în favoarea lui Dumnezeu și astfel în cursul erei creștine s-au bucurat de privilegiul ca să fie membrii „sămânței”, care s-a promis prin Avraam. Aceia care în felul acesta au ajuns în favoarea lui Dumnezeu și s-au dovedit credincioși față de privilegiul lor de a servi pe Domnul, la timpul hotărât vor avea o parte la lucrarea de împăcare, care va fi executată de Dumnezeu prin Christos pentru mântuirea omenirii.

În timpul prezent când se desfășură scopul lui Dumnezeu, aceia care în felul acesta au fost favorizați, chemați și aleși de Domnul, au privilegiul cel mare ca să fie martorii lui Dumnezeu pe pământ și prin aceasta pot să-i dovedească un devotament trainic. (1 Ioan 4:17,18). Credințioșia până la sfârșit îi va asigura ca fiind pe deplin și complet o parte a „sămânței” lui Avraam, în conformitate cu promisiunea.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

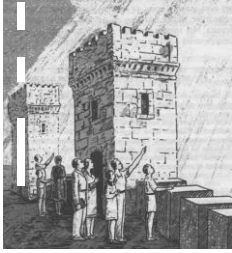
1 AUGUST 1933

Nr. 15

Cuprins:

CERCETARE	- Pag.373
CINE-I DE PARTEA DOMNULUI?	- Pag.386
„EL SE ȚINE TARE ÎN NEPRIHĂNIREA LUI”	- Pag.389
BABILON: ORGANIZAȚIA DIAVOLULUI	- Pag.392

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 AUGUST 1933

Nr. 15

CERCETARE

„Am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că erau patru coarne.” – Zaharia 1:18.

IEHOVA pregătește acum pe aceia, care îl iubesc pentru evenimentul cel mai minunat din istoria omenirii. Mai mult de șase mii de ani, împrejurările pentru oamenii care căutau să facă ce este drept, sau părut cu totul potrivnice. Acuma însă acelor care s-au pus de partea lui Iehova, s-a descoperit marele adevăr, că se apropie o prosperitate fără seamăn și binecuvântări pentru neamul omenesc. Cel ce cu sânguință înțelege adevărul ce i se oferă acuma, va fi înălțat deasupra stărilor triste din prezent din lumea aceasta și va vedea dovada incontestabilă, că timpul pentru eliberare a sosit.

2. În toate vremurile un dușman viclean a strâmtorat pe oameni, a aruncat asupra lor nedreptate și asupra, i-a împins în curse, le-a umplut zilele cu nedumerire și necaz și în sfârșit i-a dus în groapă cu mâhnire. Acel dușman, Diavolul a folosit orice mijloace ce se pot închipi ca să necinstească Numele marelui Creator, Iehova și pe oameni să-i înstrăineze de la El. Acest dușman încă cu multă vreme înainte a constituit o organizație întemeiată pe o religie falsă și înșelătoare și prin acestea a plantat o frică mare superstițioasă în inimile oamenilor și mulțimi mari de oameni au fost prinse în lațurile sale religioase. A întemeiat un mare sistem comercial, pe care l-a folosit ca să jefuiască pe oameni de rodul lucrului lor cinstit făcut cu trudă și ca să corupă elementul politic, care numai în aparență domnea. Satan s-a mai folosit de acești despoți politici ca se oblige poporul să rămână în supunere. Punctul culminant al acestei organizații grozave s-a atins în a șaptea stăpânire mondială, numită și „creștinătate”. Această stăpânire mondială în mod fățarnic și amăgitor a folosit Numele lui Christos și a lui Dumnezeu, și a adus cea mai mare ocară și rușine pe Numele sfânt al lui Iehova. Această ocară și nelegiuire trebuie să aibă un sfârșit, și pentru aceasta umple inimile oamenilor sinceri cu bucurie, văzând, că punctul culminant s-a ajuns, când apoi va avea joc o schimbare desăvârșită spre bine.

3. Iehova a dat în știre scopul său, de a justifica Numele său sfânt în războiul Armaghedonului; pentru aceasta se numește războiul acesta în Cuvântul său „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. Organizația lui Iehova simbolizată prin muntele Sion este locul de întrunire a trupelor sale; pentru aceasta se numește locul acesta „Armaghedon”. Acolo este locul, unde „se va ridica și se

va lupta., pentru ai săi. (Zaharia 14:3) Oștile războinice ale lui Iehova vor fi conduse de Christos Isus, care acum este Regele regilor și își desfășură puterea de Rege. (Apocalips 17:14; 19:11-14) Iehova desigur nu găsește necesar ca să se pregătească pentru bătălia cea mare; este însă necesar să pregătească anumite părți esențiale a organizației sale și să dea în știre că El este Dumnezeu și că a hotărât, ca să nimicească pe dușman, care a defăimat numele său și a adus suferințe și moarte peste creaturile Sale. Administrarea afacerilor lumii trebuie să fie smulsă din mâinile lui Satan, cu desăvârșire, și să fie puse în mâinile lui Christos Isus a domnitorului de drept a pământului. Satan timp de mai multe secole a fost „domnitorul lumii acesteia”, și acum refuză să abdice: din această pricină puterea și organizația lui trebuie să fie zdrobite cu desăvârșire. Iehova este răbdător și îngăduitor. (Exod 34:6) El a dat toate posibilitățile dușmanului său, ca să-și dovedească provocarea și afirmațiunea sa laudăroasă, că pe toți oamenii îi va face să ia poziție contra lui Dumnezeu. Totuși trebuie să vină timpul când Iehova trebuie să pășească înainte; și dacă mânia sa se va arăta, atunci se va face atât de hotărât, încât toți vor ști, că El este Dumnezeul Cel Atotputernic. Însă înainte ce își va executa judecata asupra dușmanului, lasă ca să fie avertizat în mod convenit și temeinic, și aceasta este o parte a pregătirii sale.

4. În cursul secolelor din vechime Iehova a îndemnat prin spiritul său sfânt oameni de bună credință, ca să scrie lucrurile pe care le-a hotărât, a le lăsa să se întâmple în zilele din viitor; și profețiile însemnate atunci, se împlinesc în timpul prezent. Între acei oameni sinceri și temători de Dumnezeu, care au scris profețiile, era și Zaharia, nepotul profetului Iddos. Aproximativ în anul 520 înainte de Christos s-a întâmplat când Zaharia a primit prima vedenie de la Iehova și a început să le însemne. Peste 2400 de ani a început să se îplinească aceea vedenie profetică. Anume în acest timp s-a încetat războiul mondial început în 1914, și puterile stăpânitoare ale lumii au început să facă planuri diferite pentru reconstrucție. Domnitorii „creștinătății” au primit dovada că lumea lui Satan a ajuns la capăt și că a sosit timpul pentru începutul Împărăției lui Dumnezeu sub Christos Isus. Totuși a șaptea stăpânire mondială în loc să fie atentă la dovada aceasta, a stabilit o înlocuitoare a Împărăției lui Dumnezeu, și această înlocuitoare este o urâciune murdară în ochii lui Dumnezeu.

5. Vedenia lui Zaharia a venit de la Domnul și în timp de noapte. În vedenia aceasta a văzut o oaste de bărbați, care ședeau călări. Comandantul acestor călăreți călărea pe un cal roșu, și bărbații care îl urmau călăreau pe niște cai roși, murgi și albi. Aceasta a fost o vedenie cerească, care a preumbrit lucruri, care trebuie să se întâmple în zile din viitor pe pământ. Trupa aceea de cavalerie cerească stătea între mirți într-un umbrar. Din această poziție favorabilă a cercetat comandantul călăreților cu priviri scrutătoare orașul Ierusalim, până când ceilalți călăreți a trupei sale cutreierau țara în lung și lat și au adunat informații. După aceasta s-au întors și au făcut raport comandantului lor. Ceea ce a văzut comandantul cu ocazia inspectării sale proprii și ceea ce i s-a raportat din partea ajutorilor săi l-a umplut cu o mânie dreaptă. În vedenie, Ierusalimul a apărut ca un

oraș dărâmat, și iudeii erau din cale afară de nepăsători, și n-am făcut nimic pentru rezidirea lui. Comandantul călăreților a început fără șovăire să-și pregătească puterile armate, și războiul acela a preumbrit cel mai mare război, care s-a abătut vre-odată asupra națiunilor de pe pământ.

6. A trecut un interval de ani, în vreme ce călărețul principal continuă opera de pregătire, și în cursul acestui timp numai un mic număr de oameni de pe pământ dă oarecare atenție lucrului ce se face. Cu toate că opera de pregătire nu se întâmplă în secret, ci cu totul pe față, și comandantul chiar și pe adversarul său îl înștiințează și îl provoacă, ca să se pregătească pentru această mare bătălie; și îl face să știe clar, care va fi sfârșitul luptei. În vedenia sa, profetul vede atât oastea puternică a lui Iehova cât și a dușmanului așezate în linie de bătaie față-n față, și el descrie oamenii, care au luat poziție în diferitele oști armate. Ceasul decisiv sună, și ambele oștiri puternice se năpustesc una asupra celeilalte. Sfârșitul este o biruință desăvârșită pentru comandantul pe calul său roșu, care stă în umbrarul mirșilor.

7. Vedenia descopere mai întâi pe comandant și pe ajutorii lui, cum inspectând au privit Ierusalimul. Orașul acela este un simbol al poporului de legământ al lui Dumnezeu în „creștinătatea” de azi, care „creștinătate” înseamnă îndeosebi sistemul Imperiului mondial Anglo - American, poporul care se află într-un legământ absolut de a face voia lui Dumnezeu. Inspecția privește și pe aceia, care au făcut un legământ, pentru a face voia lui Dumnezeu; și ceea ce urmează după inspecție, privește toate clasele de oameni din lume.

8. Faptele cunoscute acuma bine, arată, că în împlinirea judecății profetice, opera de pregătire s-a început în anul 1918 și de atunci încoace în intervalul de cincisprezece ani a continuat, iar acum se apropie ora pentru conflictul teribil a forțelor armate. Profetul Zaharia a preumbrit o mică oaste de persoane consacrate cu totul lui Dumnezeu, care se află acum pe pământ, căror credincioși Dumnezeu le-a dăruit o pricepere a vedeniei profetice. În același timp Iehova a încredințat acestei oști de martori pe care i-a ales pentru Numele său, datoria și marele privilegiu, ca să dea în știre altor oameni de pe pământ vedenia și înțelesul ei. Acestei oști i s-a dat porunca, ca să informeze pe domnitorii pământului înaintea judecății și să le dea în știre, ce este pe punctul de a se petrece în împlinirea vedeniei profetice; pe mai departe a lămurit pe toți oamenii cu bună credință, pentru ca ei în timpul măcelului acela mare, care în curând se va împlini, să poată găsi o cale de scăpare. Întreaga profeție a lui Zaharia luată în considerare și desfășurată aici mișcă inima tuturor acelorora, care cu sinceritate doresc să vadă întemeiată pe pământ o guvernare dreaptă. Până când profeția aceasta și împlinirea ei privește pe toate creaturile care trăiesc acuma pe pământ, fie că sunt într-un legământ absolut, fie că într-unul direct cu Iehova Dumnezeu, totuși numai o oaste mică o va înțelege și prețui. Preoțimea „creștinătății” și mai marii turmelor lor, adversarii vestirii soliei despre răzbunarea lui Dumnezeu și a Împărăției Sale, clasa „servului rău”, a „omului fărădelegii”, „fiul pierzării” (2Timotei 2:3), nu numai că vor nesocoti să priceapă profeția și explicarea ei, ci pe lângă aceasta o vor trata cu

dispreț și batjocură. Pe de altă parte cei ce sunt pe deplin devotați Domnului Iehova, care chiar pentru aceasta sunt martorii Lui aleși, pe mai departe oamenii cu bună credință, din care se va forma clasa Ionadab, și afară de această mai târziu „turma mare”, vor înțelege profetia și înțelesul ei, și o vor aprecia în mare măsură.

9. În anul 1914 s-a ridicat Prințul păcii și a aruncat pe Satan jos din cer. (Daniel 12:1; Apocalips 12:1-9) În anul 1918 a venit acest Prinț puternic la Templul lui Iehova, ca să țină judecată, și pregătirea datează de la acel timp încoace. „Nimicitorul se suie împotriva ta., (Naum 2:1) Acest anunț profetic înseamnă, că puternicul mareșal al lui Iehova acum este prezent și face pregătiri pentru bătălia cea mare. Iehova vorbește acuma către rămășița sa unsă de pe pământ: „Păzește[protejează] cetățuia! Ia seamă la drum! Întărește-ți coapsele! Adună-ți toată puterea! Căci Iehova așează iarăși slava lui Iacob [a unsului său, adică, a rămășiței sale credincioase de pe pământ”]. (Naum 2:1,2, *A.R.V.*) Poporul lui Dumnezeu a fost adus la situația de unitate și acuma „aduce lui Iehova daruri drepte”, și anume neconținut; și astfel este pregătit, ca să-și împlinească partea. Împrejurarea că Iehova a prezis prin profetul său viitorul război al Armagedonului, dovedește că bătălia va avea loc; și faptul pe mai departe că înțelesul acestei profetii a deschis-o ușilor săi, este dovadă pentru aceea, căci timpul pentru bătălia Armagedonului este aproape; și astfel profetia este obiectul unui interes adânc din partea ușilor.

10. Despre organizația militantă a lui Iehova și armamentul ei „în ziua aceea”, spune profetul lui Iehova: „Scuturile vitejilor săi suni roșii, războinicii sunt îmbrăcați cu purpură; fulgeră carele de focul oțelului în ziua sorocită pregătirii de luptă”. (Naum 2:3, *A.R.V.*) Organizația lui Iehova este mânăta de zelul înflăcărat pentru justificarea Numelui său mare, și pentru aceea fulgeră organizația aceasta ca focul oțelului. Mai departe spune Iehova: „Am dat poruncă sfintei mele oștiri — zice Domnul — am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărirea Mea.” (Isaia 13:3, *A.R.V.*) Apoi se întoarce Iehova spre dușman, îl provoacă ca să se pregătească și îl avertizează despre sfârșitul luptei: „Scoale-ți apă pentru împresurare! Drege-ți întăriturile! Calcă pământul, frământă lutul, și gătește cuptorul de cărămidă! Acolo te va mânca focul, te va nimici sabia cu desăvârșire, le va mistui ca niște lăcuste, căci le-ai înmulțit ca forfăcarul, le-ai îngrămădit ca lăcustele! Negustorii lai suni mai mulți decât stelele cerului, s-au îngrămădit ca puii de lăcustă care își întind aripile și zboară. Domnitorii lai sunt ca lăcustele, mai marii tăi ca o ceată de lăcuste, care tăbăresc în dumbrăvi pe răcoarea zilei: când răsare soarele, zboară și nu se mai cunoaște locul unde erau.” – Naum 3:14-17, *A.R.V.*

11. Domnul dă asigurarea pe mai departe că această luptă va fi sfârșitul definitiv. „Ce planuri faceți voi împotriva Domnului? El le zădărnicește. Nenorocirea nu va veni de două ori.” – Naum 1:9, *A.R.V.*

12. Dușmanul știe că are puțină vreme și pentru aceasta se pregătește de război în mânia lui. (Apocalips 12:12). Satan, continuând politica sa de amăgire și

înșelăciune, a diplomației, lăudăroșiei și lingușirii adună laolaltă forțele sale, de luptă comerciale, politice și militare, precum și forțele polițienești, și apoi explică poporului prin gura preoților săi ipocriți, că această alianță nelegiuită ar fi unealta pentru mântuirea lumii. Satan se folosește de diferitele elemente a organizației sale blestemate, ca să abată popoarele tuturor națiunilor, îndeosebi popoarele „creștinătății”, de la Dumnezeu, și să-l aducă în lagărul lui nelegiuit. Pe lângă aceasta Satan mai face sistemul imperialist Anglo - American, de vorbitorul său principal de pe pământ. Pentru aceasta se numește în Scriptură sistemul acesta „profetul fals”; și prin organizația aceasta bestială vorbește Satan către oameni, și-i amăgește. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Aceștia suni duhuri de draci, care fac senine nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Duhurile cele rele l-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.” – Apocalips 16:13, 14,16, vezi *Lumină*, cartea a II-a, pag. 42.

13. Așa se pregătește Satan pentru bătălia cea mare și în aceiași timp numără cu sânguință pe credincioșii urmași ai lui Christos Isus. El face o conspirație împotriva lor. Pentru ca să stârpească și să nimicească pe acești martori credincioși ai lui Dumnezeu. (Psalm 2:3,4; 83:2-5) Această conspirație este deja constituită, și în dominațiunile „creștinătății”, s-au săvârșit fapte doveditoare împotriva unșilor lui Dumnezeu, iar acest lucru este mai departe dovada că "creștinătatea" este instrumentul lui Satan. Satan încearcă să distrugă pe acești credincioși ai lui Dumnezeu și să-i abată de la loialitatea lor față de Dumnezeu, pentru ca să nu poală fi o parte a națiunii sfinte a lui Dumnezeu; el încearcă să-i sugrume, deoarece ei sunt aceia, pe care Dumnezeu îi folosește, ca să vestească lumii scopul Său, de a nimici organizația dușmanului. Iehova lasă pe profetul Său să scrie următoarele despre martorii Lui: „Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război! — Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi șede să judec toate neamurile de primprejur.”, – Ioel 3:9, 12, *A.R.V.*

Templul

14. Templul sau Sanctuarul lui Dumnezeu trebuie să fie înălțat și curățit înainte de justificarea definitivă a Numelui lui Iehova, și această lucrare este o parte a pregătirii la lupta zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Un interval de timp înainte de deschiderea Templului pentru judecată, Christos Isus și-a îndreptat atenția spre consacrații lui Dumnezeu de pe pământ și a pregătit drumul înaintea lui Iehova, ca pe acești consacrați să-i aducă la vremea și la locul judecății; și de la acel timp, spune Iehova: „Iată. voi trimite pe solul meu; el va pregăti calea înaintea Mea.” (Maleahi 3:1) După ce

lucrarea aceea a fost terminată, Christos Isus deodată sau de-a dreptul a venit la Templu: „Iată că vine, zice Domnul oștirilor.” Intervalul de timp de atunci și până la vremea bătăliei Armagedonului în Scriptură este însemnat ca „ziua pregătirii Sale”. Sfânta Scriptură arată că aceste două intervale de timpuri sunt deosebite și separate una de alta, și anume în privința următoare: Timpul pregătirii drumului înaintea lui Iehova se sfârșește cu venirea lui Christos Isus la Templu, până când „ziua pregătirii Sale” se începe pe vremea venirii lui Christos Isus la Templu. Consacrații trebuiau încercați înaintea Domnului; ei trebuiau să fie încercați și judecați, și cei ce au fost aprobați, au fost aduși în Templu și unși. Aceasta este o parte a lucrării „în ziua pregătirii Sale”. Lucrarea aceasta a fost preumbrită de rezidirea Templului tipic în Ierusalim. Cartea profetică a lui Zaharia tratează această lucrare a pregătirii de război și bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic și stările care vor exista la sfârșitul acestei bătălii. Toate acestea au fost însemnate pentru ca să întărească pe rămășița credincioasă, a poporului uns al lui Dumnezeu, care se află acuma pe pământ. Despre punctul acesta Iehova a dat acuma o mulțime de dovezi și se cade, ca toate aceste dovezi să le observăm cu sârguință. Revista aceasta chiar în acest scop s-a editat.

15. Acolo unde într-un text Scriptural apare expresiunea „Iehova oștirilor”, sau „Domnul oștirilor”, aceste cuvinte se referă îndeosebi la Iehova ca comandantul suprem al forțelor sale armate; și El folosește forțele Sale de luptă pentru a-și manifesta mânia asupra dușmanului. Este de observat, căci cuvintele profetice despre venirea lui Christos Isus sună: „Iată că El vine, zice Domnul oștirilor.” (Maleahi 3:1, *A.R.V.*) În acord cu profeția lui Zaharia, sună porunca pentru rezidirea Templului: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Întoarceți-vă la mine zice Domnul oștirilor, și mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 1:3, *A.R.V.*) Marele Dumnezeu a bătăliei face pregătirile pentru războiul final și cei din organizația Sa, cu zel caută să primească lămurire cu privire la aceasta.

16. Cir, regele Persiei, sub îndrumarea lui Iehova a lăsat să se dea un decret pentru rezidirea Templului din Ierusalim. La aceasta o rămășiță a iudeilor s-a întors din prinsoare, și a început cu lucrul rezidirii; dar din cauza opoziției dușmanilor, timp de șaisprezece ani acești iudei nu au făcut nimic deloc pentru rezidirea Templului. Între timp Darius a urmat pe tron după Cir. În al doilea an de domnie a acestui Darius, Dumnezeu a trimis la iudei pe ambii profeți ai Lui, anume pe Hagai și pe Zaharia, ca să-i însuflețească să reînceapă lucrul rezidirii Templului. Zaharia a început să profetească cu două luni în urma lui Hagai, adică în luna a opta a anului al doilea a domniei lui Darius. (Zaharia 1:1, vezi *Justificare*, cartea a III-a, pag. 109) Zaharia a fost un fiu a lui Berechia, și acesta a fost un fiu a lui Ido, profetul. Așa dar Zaharia a fost un nepot al profetului. Scriptura mai arată că Zaharia a mai fost și preot. (Neemia 12:1-4 : 12,16) Numele Zaharia înseamnă „Iehova are grijă de ai săi”; Zaharia a preumbrit pe clasa servului lui Dumnezeu, care la sfârșitul

lumii lui Satan este pe pământ, de care are grijă Dumnezeu, și pe care îi face pietre vii în Templul Său, care Templu este zidirea Lui spre justificarea Numelui Său mare. Numele Berechia înseamnă „binecuvântat de Iehova”. În același timp Zaharia sa mai numit și fiul lui Ido, deoarece de fapt a fost un fiu a generațiunii a doua. (Ezra 5:1) „Ido” înseamnă „oportun”; „născut într-o zi de sărbătoare”; „iubitor”; „potrivit”. Noi știm, că Iehova toate le face la timpul oportun.

17. Serviciul acestor Izraeliți L-a nemulțumit Iehova și pentru aceasta a lăsat pe Zaharia să profețească și să zică: „Întoarceți-vă la Mine, zice Domnul oștirilor... Nu fiți ca părinții voștri”. (Zaharia 1:2-5) Părinții lor au lăsat să se întâmple că Templul zidit de Solomon a fost umplut cu tot felul de murdării și a fost necinstit prin idolatrie; și acuma acei întorși din prinsoarea din Babilon, au dovedit aceeași nepăsare pentru interesele lui Dumnezeu întrucât au lăsat să se întâmple, că lucrul de la Templul în Ierusalim zăcea în paragină. (Hagai 1:4) Cuvintele profetului Zaharia servesc de avertisment tuturor celor născuți de spirit, care și-au neglijat datoriile și obligațiunile impuse de Domnul. (Zaharia 1:6) Isaia a profețit o asemenea nemulțumire a lui Iehova față de poporul Său consacrat de pe pământ. (Isaia 6:1-9; 12:1) Aceasta este una din motive, pentru ce Domnul Iehova a trimis solia Sa pentru curățirea poporului Său, anume, ca să lămurească și să curețe clasa Templului; și lucrarea aceasta natural că trebuie să fie făcută prin scoaterea afară a tuturor turburătorilor și rebelilor. Toți trebuie să știe, că Iehova este Dumnezeu, și că Numele Lui trebuie să fie justificat; și lucrarea aceasta trebuie să înceapă la casa lui Iehova. (Maleahi 3:1-3; Ezechiel 20:1, 37, 38; 33:33) Această lucrare de pregătire și curățire trebuie să aibă loc înainte de lupta finală; pentru aceea este o parte a lucrului, ce se va face în „ziua pregătirii Sale”.

O vedenie

18. În ziua a douăzeci și patra a lunii unsprezecelea, ce corespunde cu luna Februarie a noastră, profetul Zaharia a avut o vedenie. Aceasta s-a întâmplat în jurul „ploii târzii”. Hagai a profețit cu trei luni mai înainte. După a douăzeci și patra zi a lunii a noua a aceluiși an, cum se pare Hagai a încetat de a mai profeți, cel puțin nu găsim nici o însemnare despre o profeție pe mai departe de la el; însă de la acel timp încoace exclusiv numai profetul Zaharia a ocupat slujba de profet în legătură cu lucrarea Templului ce era de executat.

19. Profetul raportează despre vedenie: „M-am , uitat noaptea, și iată că un om era călare pe un cal roș, și stătea între mirți într-un umbrar; în urma lui erau niște cai roși, murgi și albi”. (Zaharia 1:8) Timpul de noapte a vedeniei se referă la un timp, când „întunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele.” (Isaia 60:2) „Omul călare pe un cal roș” era îngerul Domnului, care s-a materializat, și căruia alți îngeri i-au raportat, despre rezultatul cercetărilor lor. (Zaharia 1:11) El călărea pe un cal roș, și acesta simbolizează un război sângeros. (Isaia 63:2) Omul călare pe calul roș, reprezintă desigur pe Christos Isus, comandantul și mareșalul organizației de război a lui Iehova. – Psalm 45:4.

El cercetează

20. Este timpul inspecției! Omul de pe calul roș „stătea”, adică și-a pus calul să se odihnească; și aceasta corespunde timpului când „s-a făcut tăcerea în cer”, era perioada de timp a neactivității între sfârșitul lucrului lui Ilie (Maleahi 4:5, 6) și începutul lucrului Elisei a adunării lui Dumnezeu. (Apocalips 8:1; *Lumină*, cartea I, pag. 99). Călărețul de pe calul roș „stătea între mirți într-un umbrar”. Alte traduceri redau acest text cu "în umbra" sau "loc umbrat". (*Roth., A.R.V.*, margin.) Probabil că comandantul și-a adăpostit calul într-un loc pe coasta muntelui măslinilor în umbra pomilor, și din locul acela a inspectat orașul Ierusalim. În timpul acela crescuseră mirți pe coasta muntelui măslinilor. (Neemia 8:15) Acesta era locul potrivit pentru comandant să oprească, și împrejurarea că se amintește cu tot dinadinsul că și-a ținut calul sub mirți, arată, ca era sosit timpul potrivit al lui Iehova, ca să se întoarcă la poporul său, să-i restatornicească adevărul și să-l strângă la sine. „Mirt” înseamnă seceriș, timpul restatornicirii și a bucuriei. (*Turnul de Veghere*, 1931, pag. 149; *Ocotire*, pag. 19) Aceasta poate să stabilească timpul împlinirii profeției, anume, ca timpul, când Domnul adună la sine pe poporul său, pregătindu-se, ca să-l curețe cu ocazia judecării din Templu. – Psalm 50:5; Isaia 41:19; 55:13.

21. Omul de pe calul roș, a inspectat orașul Ierusalim cu priviri scrutătoare, care închipuie pe poporul de legământ al lui Dumnezeu. După descrierea profetului (Neemia 2:11-15) Ierusalimul trebuie că era într-o stare jalnică. Inspectorul general al armatei lui Iehova trebuie că la, privirea Ierusalimului pustiit, s-o fi umplut de indignare. În același fel, trebuia Christos Isus, când a venit în anul 1918 ca să inspecteze pe cei ce se mărturiseau a fi poporul lui Dumnezeu, și pentru a întemeia Templul, să fie cuprins de indignare, când a observat pustiirea părții pământene a organizației lui Dumnezeu, a poporului de legământ a Celui Prea înalt. Următoarele cuvinte ale lui Isaia se par să fie foarte potrivite aici, și exprimă indignarea Domnului: „Căci în inima mea era o zi de răzbunare, și venise anul celor răscumpărați ai mei”. (Isaia 63:4) Aceasta stabilește timpul, când începe să se îplinească profeția lui Zaharia.

22. Inspectorul general a oștirilor lui Iehova a vizitat în același timp și organizația pământească a lui Satan: „El stătu și a măsurat pământul”. Ceea ce a văzut aici, a trebuit să-i mărească mânia și zelul său înfocat să-l aprindă și mai tare, pentru a proceda la timpul potrivit și să distrugă lumea nelegiuită. „Privește și face pe neamuri să-i tremure”. (Habacuc 3:6) Este ziua de pregătire pentru război a lui Iehova. (Naum 2:3) Înapoia omului călare pe calul roș, stăteau alți călăreți pe „niște cai roși, murgi [*margin.*, spălăciți; *Leeser*, deschiși] și albi”. Aceasta arată, că comandantul suprem a fost însoțit de ofițerii armatei lui Iehova, și aceștia fac inspecția, și fac raport comandantului lor. (Zaharia 1:11) Din aceasta rezultă concluzia irezistibilă, că acești călăreți care însoțesc pe Domnul Isus, trebuie, să fie îngerii sfinți, care l-au însoțit cu ocazia venirii Lui la Templu. (Matei 25:31) „A văzut muntele plin de cai și de cară de foc.” (2Regi

6:17) Aceștia au închipuit organizația de război a lui Iehova. „Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.” – Apocalips 19:14.

23. Zaharia a rugat pe Domnul, ca să-i explice pe acești oameni călări, și îngerul care i-a vorbit, i-a dat o explicație. „Am întrebat: Ce înseamnă caii aceștia, Domnul meu? Și îngerul care vorbea cu mine, mi-a zis: Îți voi arăta ce înseamnă caii aceștia”. (Zaharia 1:9) Această întrebare a fost pusă în folosul credincioșilor din rămășiță, care petrec acuma pe pământ, și îngerul Domnului răspunde la întrebarea lor dându-le explicația cuvenită. (Apocalips 1:1) Aceasta dovedește că explicația profeției nu se naște de la oarecare om, numelui lui ci că Domnul Isus, Cel mai Înalt al organizației lui Iehova, trimite poporului său informațiile necesare prin îngerii Lui sfinți. „Omul care stătea între mirți a luat cuvântul și a zis: Aceștia sunt aceia, pe care i-a trimis Domnul să cuture pământul!” (Zaharia 1:10) În vedenie aceștia reprezintă pe oștirea lui Iehova, pe care o folosește pentru manifestarea mâniei sale împotriva dușmanului. Cu armata aceasta sunt uniți pe drept martorii lui Iehova de pe pământ

24. Satan, și servii lui nelegiuți se furișează în taină cuturend pământul, ca să spioneze pe credincioșii poporului lui Dumnezeu, și să le facă rău; și acești călăreți în viziunea lui Zaharia lucrează ca observatori ai lucrurilor privitoare la organizația lui Iehova și ei execută voința sa. Domnul și-a îndreptat acuma fața sau privirile ochilor săi asupra lucrurilor de pe pământ, și El inspectează atât organizația dușmanului, cât și pe aceea a lui Iehova. Ochii Domnului observă toate lucrurile de pe pământ. (Zaharia 4:10; Apocalips 5:6) Călăreții erau ca ochii Domnului. — Numeri 10:31.

25. Sub inspecției făcure raport conducătorului lor; „Și ei au vorbit îngerului Domnului, care stătea între mirți, și au zis: Am cutrierat pământul, și iată că tot pământul este în pace și liniștit.” (Zaharia 1:11) Conținutul raportului lor este, că întreaga organizație a lui Satan au găsit-o egoistă și într-o stare de automulțumire, fără să fie cu considerare la Împărăția lui Dumnezeu de sub Isus Christos sau să arate ceva interes pentru ea. Acest raport trebuie că s-a făcut pe la sfârșitul războiului mondial, anume pe vremea, când reprezentanții lui Satan au căutat după mijloace și căi, ca să aducă pace pe pământul secătuit de război. Ei nu au dat nici o atenție Împărăției lui Dumnezeu și întrucât este vorba de aceasta au stat liniștiți și în pace și sau încrezut în Liga Națiunilor, Tribunalul păcii, contractele de pace și asemenea lucruri, care urmau să servească la aceea, ca să țină lumea în stăpânirea organizației Diavolului. Natural, că reprezentanții lui Satan nu au dat o mână de ajutor poporului lui Dumnezeu, ca să vestească adevărul, ci l-au tratat cu dispreț și ură. Aceasta descrie atitudinea a diferitelor părți a organizației lui Satan de pe pământ de la 1918 până la 1922. Dar poporul rămășiței lui Dumnezeu cu toate acestea s-a pus în picioare și a început să lucreze. După ce acești sub inspecții și-au terminat raportul, „Atunci îngerul Domnului a luat cuvântul, și a zis: Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim, și de cetățile lui Iuda, pe care le-ai mâniat în acești șaptezeci de ani?” (Zaharia 1:12) Aceasta corespunde stării între poporul lui Dumnezeu de la

1918 până la 1922, probabil până la congresul mare din anul 1922 în Cedar Point, Ohio, când poporul de legământ a Domnului a observat că Christos, marele Inspector general a sosit la Templu, atunci a exclamat: „Mântuiește Doamne, Te rugăm! Dă izbândă Doamne, Te rugăm!” (Psalm 118:25) În anul 1922 s-a întâmplat, că poporul de legământ al lui Dumnezeu s-a făcut conștient de neglijența lui. În legătură cu rezidirea Templului anti-tipic. Atunci a rostit Domnul cuvinte de mângâiere poporului său. și s-a bucurat când a observat, că mânia lui Iehova s-a întors de la ei. (Isaia 12:1-4; 61:1-3) „Domnul a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere, îngerului care vorbea cu mine.” – Zaharia 1:13.

26. După ce a primit Zaharia cuvintele, bune și mângâietoare de la Domnul, i s-a poruncit, ca să facă o vestire: „Și îngerul care vorbea cu mine, mi-a zis: Strigă și zi.” Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion.” (Zaharia 1:14) Această proclamație este atât o anunțare a răzbunării lui Dumnezeu contra dușmanilor săi, cât și o solie de mângâiere către poporul său. Iehova a așezat Numele său pe poporul Lui consacrat, care reprezintă interesele Lui adevărate, și căruia i-a dat o parte la justificarea Numelui său. Pentru aceea își manifestă gelozia, în timp ce își întoarce favoarea sa mare către Sion. (Zaharia 8:1-3; Psalm 102:16) Din acest motiv Domnul a prevăzut eliberarea și salvarea poporului său din robie în anul 1919. Tovarășii lui Satan, îndeosebi sistemul Imperialist Anglo - American, în cursul războiului au maltratat pe poporul credincios al lui Dumnezeu, și au provocat astfel mânia lui Iehova. Pentru aceea a lăsat profetului, său să declare: „Și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfa[nepăsătoare(mândre, *margin.*), *Roth.*]: Căci mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire.” (Zaharia 1:15). „Creștinătatea” acestui sistem Imperialist Anglo - American, nu numai că a devenit nepăsătoare față de Împărăția lui Dumnezeu, bazându-se liniștit și sigur pe puterile sale proprii, de a rezidi națiunile, ci încă a și ajutat să mărească nenorocirea poporului lui Dumnezeu. Domnul spune mai departe: „M-am mâniat puțin” (pe propriul Său popor), și pentru aceasta a lăsat să se întâmple că dușmanul a luat în arest pe poporul său. (Jeremia 12:7). Creștinătatea nu a consimțit cu aceia, care au predicat Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu — (care predică pe timpul său s-a făcut cu frică și cutremur) —, ci i-a cauzat plăcere, ca să pedepsească pe poporul de legământ al lui Iehova și să-i înmulțească din rășputeri nenorocirea. De atunci tot acești servi ai lui Satan au continuat, ca să se lupta contra poporului uns al lui Dumnezeu. Profetia lui Ezechiel descrie nelegiuirea „creștinătății” împotriva poporului rămășiței lui Dumnezeu. – Vezi Ezechiel cap. 25. *Justificare*, cartea a II-a, pag. 9.

27. În timp ce Iehova face pregătiri pentru pedepsirea organizației dușmanului, trimite El pe „Mesagerul legământului”, pe Christos Isus, ca să adune laolaltă pe poporul său, să rezidească clasa Templului și să-i facă apti pentru a putea lua parte la lucrarea sa. „De aceea așa vorbește

Domnul: Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va li zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului.” (Zaharia 1:16). Văzând aceasta, rămășița lui Iehova să fie foarte zeloasă și din pricina atacurilor dușmanului să nu-și lase mâinile să slăbească în lucru. Domnul declară că Templul său trebuie să se edifice, și s-a zidit, „și anume în strâmtorarea timpurilor”. (Daniel 9:25) Funia de măsurat trasă asupra Ierusalimului măsoară progresul lucrului, ce a făcut Iehova de la 1922 la rezidirea organizației sale de pe pământ. El își exprimă scopul de a mângâia pe poporul său și de a-l întări. „Strigă din nou și zi: Așa vorbește Domnul oștirilor: Cetățile mele vor avea iarăși belșug de bunătăți, [în cetățile mele (ar trebui) să fie abundență de binecuvântări, *Roth.*] Domnul va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul.” (Zaharia 1:17) Iehova a dat prosperitate organizației sale, întrucât i-a predat rămășiței mărturia lui Isus Christos, interesele Împărăției de pe pământ și datoria de a executa lucrarea Elisei; mai departe vărsându-și spiritul peste el, l-a adus în organizația sa, și a lăsat să bea din nou rodul viței împreună cu Domnul Isus Christos în organizația sa. „Tot astfel Domnul mângâie Sionul, și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțămiri și cântări de laudă.” (Isaia 51:3) După ce Sionul va fi rezidit, toți cei ce sunt în Sion, trebuie să laude pe Iehova. „Tu te vei scula și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărâtă pentru el. Da, Domnul va zidi iarăși Sionul, și se va arăta în slava sa. Pentru ca ei să vestească în Sion Numele Domnului, și laudele lui în Ierusalim.” (Psalm 102:13,16,21) Iehova și-a justificat Cuvântul față de poporul său, întrucât a pus în gura lui solia sa a adevărului și îl trimite afară, ca să-i transmită mărturia. – Isaia 51:16.

28. După ce Iehova a mângâiat pe poporul său în Sion îl face atent la dușmani, care se vor sui împotriva poporului său. „Am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că erau patru coarne!” (Zaharia 1:18) Coarnele simbolizează mijloace de a împunge, sau de a pune pedepsă peste un alt cineva. (Ezechiel 34:21; Deut. 33:17) Până pe timpul profeției lui Zaharia, au fost deja pe pământ patru puterii mondiale diavolești, și au încărcat pedepse peste oamenii care serveau pe Iehova cu credincioșie. Profeția de mai sus înseamnă, că alte patru stăpâniri mondiale, anume Grecia, Roma, sistemul de stăpânire mondială Anglo - American, care este „creștinătatea”, și națiunile asociate în Liga Națiunilor, care împreună constituie a opta stăpânire mondială, vor continua în combaterea poporului uns al lui Iehova. (Apocalips 17:11) Îngerul Domnului a dat lui Zaharia de înțeles că aceste coarne reprezintă stăpânirile, care risipesc pe poporul lui Dumnezeu. (Zaharia 1:19) Cele „patru coarne” ar putea să caracterizeze nimerit puterea sumară a organizației lui Satan, care folosește forță contra poporului lui

Dumnezeu și își ajunge măsura deplină a nelegiurii sale în al șaptelea Imperiu mondial.

29. Numărul „patru” se folosește în Scriptură ca un simbol pentru perfecțiune, cum ar fi un pătrat. „Domnul mi-a arătat patru fierari.[meșteri, *Roth.*; potcovari, *A.R.V.*]” (Zaharia 1:20) Acești „fierari” sau „lucrători în artă”, sunt lucrători de arhitectură. Cu numărul „patru” se indică aici în mod simbolic întreaga oaste a Domnului care izbește coarnele de pe capetele taurilor organizației lui Satan, și le zdrobește. Având în vedere că profetul întreabă cu privire la patru constructori sau fierari, un înger al Domnului a spus: „Aceștia sunt coarnele care au risipit pe Iuda [poporul credincios al lui Dumnezeu], de n-a mai putut ridica nimeni capul [în anii 1918 și 1919]; dar aceștia [fierarii, dulgherii sau constructorii] au venit să sperie și să taie coarnele neamurilor care au ridicat cornul împotriva țării lui Iuda, ca să-i risipească locuitorii.” (Zaharia 1:21) Aceste sunt uneltele pregătite de Dumnezeu pentru deruta dușmanului, cum s-a întâmplat de pildă la timpul său prin Ghedeon. (Judecători 8:12; Isaia 19:16; Ezechiel 30:9) Această hoardă nelegiuită a lui Satan se ridică, ca să risipească și să nimicească pe aceia, care preamăresc pe Iehova Dumnezeu și sunt ilustrați prin Iuda; Domnul Dumnezeu însă a hotărât stârpirea acestor agresori, și face pregătirile necesare pentru aceasta. Dacă martorii lui Iehova ar fi lăsați fără îndrumare sau fără hrană spirituală, atunci s-ar descuraja și li s-ar slăbi inima, și dușmanul i-ar pune pe fugă. Dar Iehova dă îndrumări poporului său credincios și îi dă mângâiere și încurajare, pentru ca să aibă speranță la o biruință desăvârșită prin Christos Isus; și astfel pregătește El pe credincioșii Lui pentru partea lor în lucrul justificării.

30. Cu ocazia pregătirii poporului său pentru lucrarea finală a zilei bătăliei celei mari, lasă Iehova pe ziditorul Templului, Christos Isus, ca să strângă în Templu pe credincioșii Lui, și de la vremea aceasta îi hrănește cu o hrană potrivită și le dă învățătura, care îi face cu totul destoinici pentru lucrarea sa. Rămășița credincioasă prețuiește în cel mai mare grad faptul că de la anul 1922 Iehova treptat descopere profețiile, și rămășița le-a folosit în scopul, ca să împlinescă profeții, și mai târziu a dat unșilor o pricepere a acestor lucruri; aceasta a fost spre mare folos a lor și i-a încurajat tare. O astfel de cunoștință a scopului lui Dumnezeu și a evenimentelor, printre care a lăsat Domnul să treacă poporul Său, a înmulțit credința și speranța credincioșilor săi și i-a întărit în Domnul și în puterea și tăria sa. Nu este nici o mirare că acești credincioși s-au bucurat în ciuda persecuțiilor și pedepselor suferite din partea reprezentanților organizației lui Satan din pricina credincioșiei lor în transmiterea mărturiei pentru Împărăție. „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru ca, noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.” (2Corinteni 4:17,18) Deoarece unșii văd acum, că Domnul i-a pregătit pentru lucruri mari în serviciul său, bucuria și mângâierea lor se va înmulți.

Întrebări pentru studiul berean

1. În ce scop dă acum Iehova poporului său o pricepere mai clară a Cuvântului său? Care este adevărul cel mare descoperit acum aceluia, care au luat poziție de partea lui Iehova? Care este rezultatul a unei descoperiri de acest fel?
2. Arată pe scurt, care este experiența neamului omenesc în secolele trecute? Cine este răspunzător pentru aceasta? Cum și-a executat calea nelegiuită? Ce era scopul său?
3. Ce înseamnă „Armagedon” și ce „Muntele Sion” și „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”? Cine va lupta în războiul acesta? Este necesar pentru Iehova să se pregătească pentru lupta aceasta mare, și ce scop urmărește prin aceasta? Ce scop are războiul? Ce scop are lucrarea de mărturie ce se face acum în lumea întreagă?
4. Cum și când s-a dat profeția ce se explică aici? Sub ce evenimente începe profeția să se împlinescă?
- 5,6. Când a însemnat Zaharia profeția aceasta, și de la cine a primit-o? Ce a văzut?
- 7,8. Explică înțelesul profetic a primei întâmplări descoperite în vedenie. Cine va cunoaște și va aprecia înțelesul acestei profeții? Pentru ce?
9. Arată împlinirea de la Daniel 12:1; Naum 2:1,2, care sunt semnele, că războiul Armagedonului este aproape?
- 10,11. Cum sunt a se aplica Naum 2:3 și cum Isaia 13:3? La cine este a se aplica Naum 3:14-17 și ce scop urmărește porunca aceasta? Își găsește împlinirea Naum 1:9?
- 12,13. Ce dovezi avem noi despre împlinirea următoarelor texte scripturale: Apocalips 12:12; dar în Apocalips 16:13,14,16; Psalm 2:2,3; 83:2-5; Ioel 3:9,12?
14. Arată deosebirea între timpul pentru „pregătirea drumului înaintea lui Iehova” și „ziua pregătirii sale”. Ce tratează profeția lui Zaharia? Pentru ce a fost păstrată în scris?
15. Care este înțelesul: a) expresiunii „Domnul oștirilor”; b) mai departe a împrejurării, că Iehova descopere înțelesul acestui nume?
16. Ce s-a întâmplat după manifestul dat de Cir? Arată că apoi a fost de lipsă lucrarea profetică a lui Hagai și a lui Zaharia. Arată pe mai departe faptele cu privire la Zaharia și înțelesul lui profetic.
17. Explică porunca lui Iehova: „Întoarceți-vă la mine... nu fiți ca părinții voștri”. La cine se referă profeția? Arată armonia acestor cuvinte a lui Zaharia cu solia lui Iehova către poporul său prin Isaia.
- 18,19. Când a primit Zaharia vedenia aceasta? Întrucât este de mare însemnătate acest fapt? Cine este „omul” care apare aici? Ce simbolizează „călare pe un cal roșu”?

- 20-22. Este însemnată expresiunea, el „stătea între mirși”? Ce a făcut el acolo și ce a văzut? Arată împlinirea a acestei părți a vedeniei profetice. Plin urmare ce se ilustrează profetic prin cai și călăreți ai vedeniei?
- 23,24. Ce înseamnă răspunsul îngerului la întrebarea, „cine sunt aceștia?”
25. După înțeles care a fost raportul pe care subalternii au dat comandantului lor? Ce stare se prezice prin întrebarea îngerului din versul 12? Când și cum a răspuns Domnul cu „cuvinte bune și de mângâiere”?
26. Cum și când și-a manifestat „Domnul oștirilor” zelul său cel mare pentru Ierusalim și pentru Sion? Pe cine „se mânie cu o mânie foarte mare” și pentru ce să mânie? Cum „au ajutat ele spre nenorocire”?
27. a) Când și cum s-a întors Domnul „iarăși către Ierusalim cu îndurare”? b) „a zidit în Ierusalim casa sa”? c) „a tras funia de măsurat asupra Ierusalimului”? d) cetățile sale Iasă să aibă belșug în bine? e) mângâie Sionul? f) a ales Ierusalimul?
28. Ce se mai arată afară de aceasta în vedenie? Care este înțelesul a acestei părți a profeției?
29. Cum este a se înțelege expresia profetică a îngerului despre, „cei patru fierari”?
30. Descrie, cum a pregătit Iehova pe poporul său pentru lucrarea finală a războiului celui mare? Cum au fost ei influențați prin cunoștința și de evenimentele prevăzute de Iehova?

CINE-I DE PARTEA DOMNULUI?

CARE este acuma datoria urmașului credincios al lui Christos? Cu alte cuvinte: Creștinul are azi îndatoriri, cărora alți oameni nu sunt supuși? Regele uns al lui Iehova, căruia i se cuvine dreptul de domnie, a vorbit: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea.” (Matei 12:30) Pe acest mare domnitor după ordinul lui Melchisedec, pe regele uns a lui Iehova, l-a așezat pe tronul său și El conduce și duce la îndeplinirea lucrarea mare a lui Iehova între oameni. Este deci sigur, că Satan, Diavolul este împotriva unsului lui Dumnezeu și împotriva tuturor aceluia, care cu credincioșie servesc pe Domnul. Toți cei ce nu stau de partea lui Christos, a Regelui, și nu iau parte la lucrul pe care l-a orânduit, trebuie să fie socotiți alături de aceia, care sunt împotriva Lui. Fie că știu ei aceasta, fie că nu, cu toate acestea este adevărat că toți aceștia sunt influențați de Satan, ca să se opună cu dușmănie Domnului și lucrării sale. Aceasta trebuie să cuprindă și pe mulți, care sunt de părerea, că ar fi urmașii lui Christos. Poporul a fost orbit de influența vicleană a lui Satan și cu excepția clasei Ionadab, nu ia parte la opera mare a unșilor pentru vestirea vestei bune a Împărăției lui Dumnezeu. Din contră, mulți mărturisitori urmași ai lui Christos, sunt în legătură cu dușmanul în combaterea

acelora, care plini de bucurie dau ascultare poruncii, de a vesti guvernul dreptății a lui Dumnezeu.

Ce fac sistemele bisericesti? Ei nu spun nimic poporului, despre guvernul drept și actual al lui Dumnezeu. Preoții, și conducătorii lor, expun această veste a Împărăției lui Dumnezeu unei adversități publice. Ei spun oamenilor că nu există nici o dovadă, că Domnul și Împărăția sa ar fi sosit. Ei învață poporul că sistemele bisericesti mai întâi trebuie să reformeze lumea, și să îmbrace pământul în măreția perfecțiunii morale a omului, înainte ce ar putea să vină Christos. Multora le sună plăcut aceasta, însă este o viclenie a Diavolului, destinată ca să înstrăineze inimile oamenilor de la adevăr. Preoțimea acestor sisteme bisericesti își folosește influența pentru a împiedeca pe săracii comunității lor, de a asculta vestea despre Împărăție. Așadar sistemele bisericesti nu fac nimic, pentru vestirea veștii bune, ci mai mult combat vestea aceasta.

Oare toți unșii ascultă de porunca, pentru răspândirea veștii? Nu; și astfel cei ce nu fac aceasta, sunt în contradicție cu guvernul de dreptate a lui Iehova. Mulți, care pe vremuri erau candidați ca membrii în familia regală, acuma refuză să dea ascultare poruncilor Domnului, și prin aceasta ei dau dovada de lipsă, de iubire față de Dumnezeu, Christos și Împărăția sa. Isus a zis, că la sfârșitul lumii, adică de necesitate cu ocazia venirii sale la Templu, va face o lucrare de separare între toți consacrații, și anume prin scoaterea afară a celor nelegiuți. „Fiul omului va trimite pe îngerii săi, și ei vor smulge din Împărăția lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire, și pe cei ce săvârșesc fărădelegea.” – Matei 13:41.

Aceste cuvinte ale Maestrului, arată că toți, cei ce vor fi scoși afară, un interval oarecare de timp erau candidații Împărăției. De altfel nu ar fi posibil, ca să fie dați afară din Împărăție. Ei vor fi dați afară, deoarece s-au poticnit în modul și felul cum înțelege Domnul a-și conduce lucrarea. Întrucât au refuzat să facă lucrarea Domnului, cum s-a poruncit, au devenit nelegiuți. Solia adevărului sună atât de tare în urechile lor și atât de clar și pătrunzător arată la ceea ce trebuie să facă în prezent un urmaș al Domnului în legătură cu vestirea Împărăției, încât se poticnesc în aceasta și inimile lor s-au împietrit; și din pricina această au fost scuturați afară. În loc ca Dumnezeu să încerce să ducă oameni în cer, dimpotrivă El scutură afară pe toți, care pot fi zguduiți, pentru ca cei aprobați să iasă la iveală. – Evrei 12:27.

În cursul celor cincizeci de ani trecuți, unii au venit la „adevărul prezent”, s-au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, și după ce au fost primiți ca fiii Lui, au primit chemarea pentru un loc în Împărăție. Unii dintre ei, care de la natură au fost mai bine înzestrați și erau mai capabili să țină învățături decât alții, au fost aleși în diferitele adunări la slujba de „bătrân”. Ei însă adeseori au neglijat ca să umble în umilință și blândețe au fost cuprinși de importanța lor proprie și au îngăduit influenței viclene a lui Satan și au ajuns în cursa lui. Ei nu au ascultat cu bucurie de poruncile Domnului. Ei nu erau de acord cu felul și modul Domnului de a face lucrarea sa minunată pe pământ, și întrucât au neglijat ca să recunoască și să prețuiască aceasta, au refuzat ca să ia parte la ea. Ei au urmat mai bucuroși

înțelepciunea lor proprie. În contradicție cu porunca Domnului însemnată în Proverbe 3:5,6, s-au sprijinit pe înțelepciunea lor proprie. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” Astfel de conducători au influențat și pe alți consacrați, să le urmeze pe calea lor stricată. Întrucât ei neglijează să recunoască marele privilegiu de a prevesti guvernarea dreaptă a lui Dumnezeu, și întrucât își închipuie, că ar fi persoane importante în orânduirea lui Dumnezeu, cugetă că tot ceea ce Dumnezeu așteaptă de la ei ar fi studiul, discursuri, „dezvoltare de caracter” și a fi gata pentru ridicarea la cer. Ei însă trec cu vederea faptul, că Dumnezeu a poruncit iubiților săi, ca acuma să facă lucrarea Lui; și lucrarea aceasta este, de a vesti poporului vestea buna despre guvernarea Lui. Ei nu recunosc cât de important este a ura de bun venit pe Regele reîntors și să ducă altora vestea despre aceasta. Pentru aceasta neglijează refuză să ia parte la lucrarea de mărturie, ce trebuie făcut în intervalul de timp de la venirea Domnului la Templul său și până la definitivă prăbușire a organizației Diavolului.

Aceasta a fost preumbrit și în experiențele regelui David, care era o ilustrație a lui Christos. David a trimis pe preoții lui la bătrânii lui Iuda și a lăsat să le amintească, că ei erau frații lui și prin urmare au o datorie. El a lăsat să se pună în vedere bătrânilor că ei ca și conducători erau îndatorați, ca cei dintâi să salute de bun venit pe rege, și influența lor s-o folosească, spre bine. „La rândul său, împăratul David a trimis să spună preoților Ţadoc și Abiatar: Vorbiți bătrânilor lui Iuda, și spuneți-le: Pentru ce ați fi voi cei din urmă pentru întoarcerea împăratului în casa lui? Căci ce se spunea în tot Israelul ajunsese până la împărat ca să-l aducă în casa lui. Voi sunteți frații mei, sunteți os din oasele mele și carne din carnea mea; pentru ce ați fi voi cei din urmă pentru aducerea împăratului înapoi?” – 2Samuel 19:11,12.

Toți unșii care trăiesc acuma pe pământ, sunt frații lui Isus Christos; și răspunderea de a ura de bun venit pe Regele întors și de a vesti cu bucurie reîntoarcerea, zace îndeosebi asupra aceloră, care au fost făcuți conducători între poporul său de pe pământ. Mulți dintre ei neglijează să procedeze astfel; și întrucât neglijează să se pună pe partea Domnului, influența lor va fi lucrătoare în partea contrară, adică împotriva Domnului.

Iehova a arătat în această vreme, mare de probă, la venirea solului său la Templul său. El a declarat că acest timp va fi un timp de niște încercări atât de înfocate, încât se va pune întrebarea: Cine va fi în stare să stea în vremea aceasta? Profetul a zis: „El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri ca aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri în neprihănire.” – Maleahi 3:3.

Aici explică profetul în cuvinte simbolice că Domnul, la venirea sa la Templul său va ședea ca lămuritor și curățitor al vestei adevărului, va topi greșelile și prin razele lumini din Templul său va lumina cugetele tuturor celor cu adevărat devotați Lui. În ce scop s-a întâmplat aceasta? Profetul răspunde: „Pentru ca ei (adică unșii) să aducă lui Iehova daruri neprihănite.” De ce natură este darul

acesta? Profetul răspunde, că acesta constă în preamărirea lui Iehova. „Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o „jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui...” (Evrei 13:15) Aceasta înseamnă că toți unșii, care dovedesc iubire și recunoștință față de Domnul, vor rezista în proba înfocată și după aceasta vor aduce Domnului un dar necurmat al laudei, întrucât ascultând de poruncile sale, vestesc pretutindena domnia Lui dreapta.

„EL SE ȚINE TARE ÎN NEPRIHĂNIREA LUI”

ÎNȚELESUL procedurilor răutăcioase ale lui Satan contra omului temător de Dumnezeu, Iov, trebuie să se priceapă acuma clar, deoarece a sosit după Scriptură timpul stabilit al lui Dumnezeu, ca să descopere înțelesul acestor profeții din vechime pentru lămurirea și întărirea acelorora, care trăiesc azi pe pământ.

Ceea ce este însemnat despre Iov în cartea care poartă numele lui, va fi de un interes mai mare pentru noi, dacă începem să recunoaștem, că Dumnezeu la aceea l-a folosit, ca să facă o icoană minunată despre justificarea Cuvântului lui Dumnezeu și despre restatornicirea neamului omenesc.

Satan l-a acuzat Iehova, că El ocrotește pe Iov și vitele lui, din care pricină acesta nu poate fi înduplecat, ca să se închine Diavolului. La aceasta Iehova a dat mână liberă lui Satan ca să încerce, să înduplece pe Iov să Îl părăsească pe Domnul; și astfel Satan a plecat ca să facă pregătiri pentru a-și duce la îndeplinire scopul său infam, ca să turbure devotamentul credincios al lui Iov față de Domnul.

A sosit ziua, când toți copiii lui Iov erau adunați în casa fratelui lor cel mai mare și acolo au băut și au mâncat. Satan a ațâțat pe Sabeii, care erau unelte în mâinile sale, și ei au furat vitele și măgărițele lui Iov, le-au mânat și au omorât pe servii lui Iov. Alți servi au păzit oile, și iată că s-a pogorât foc din cer, și acesta a mistuit oile împreună cu servitorii. În același timp, Chaldeii tot asemenea unelte în mâna lui Satan, au furat cămilele lui Iov și au ucis pe servii lui, care păzeau cămilele. În timp ce copiii lui Iov mâncau și beau împreună, Satan a pus la cale o furtună năprasnică, care a zdrobit casa în care erau; și toți copiii lui Iov au căzut victime. (Iov 1:13-19) Diavolul a crezut, că Iov acuma va blestema pe Dumnezeu. Dar din contră, Iov s-a umilit înaintea Domnului Dumnezeu, și a zis: „Gol am ieșit din pânțele mele, și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, și Domnul a luat, — binecuvântat fie Numele Domnului! În toate acestea Iov n-a păcătuit de loc, și n-a învinuit pe Dumnezeu de nici o prostie.” (Iov 1:21,22) Contrar lui Adam, Iov a dovedit față de Dumnezeu supunere deplină și ascultare de bunăvoie. Așadar Iov și-a păstrat neprihănirea și devotamentul său față de Dumnezeu.

Este foarte probabil, că după expulzarea lui din grădina Edenului, Adam a plâns și s-a întristat datorită a ceea ce a pierdut, pe mai departe s-a amărât și a

suferit. Atât Adam, cât și urmașii lui, au fost urâți de Diavolul și au suferit din mâinile sale. Numele Iov înseamnă „tânguitor sau plângător, urât sau persecutat”. În aceasta potrivit închipuie el pe astfel de membrii ai neamului omenesc, care au suferit din pricina năzuinței lor de a face ce este drept. Istoria neamului omenesc s-a scris cu lacrimi amare. După ce Iov și-a pierdut averea și copiii, a venit iarăși o zi, când fiii lui Dumnezeu sau prezentat înaintea lui Iehova, și din nou a fost și Satan între ei, ca să apară înaintea lui Iehova. (Iov 2:1). Satan, Diavolul a putut încă conversa cu Dumnezeu.

„Domnul a zis Satanei: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu mă îndemni ca să-l pierd fără pricină. Și Satan a răspuns Domnului: Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-ți mâna și atinge-te de oasele și carnea lui, și sunt încredințat că te va blestema în față. Domnul a zis Satanei: Iată ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.” – Iov. 2:3-6.

Satan era hotărât ca să zdrobească încrederea lui Iov în Domnul și să-l abată de la Domnul Dumnezeu.” Și Satan a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până în creștetul capului.” (Iov. 2:7) Iov iarăși s-a umilit înaintea Domnului, ceea ce a arătat prin aceia, că s-a pus să șadă în cenușă. „Și Iov a luat un ciob să se scarpine, și a șezut în cenușă.” – Iov 2:8.

Satan și-a fi adus acuma aminte, cum a procedat în cazul lui Adam. În năzuința sa de a pune capăt neprihănirii lui Iov, și acuma s-a folosit de femeie, pe care a dat-o Dumnezeu ca tovarășă a lui Iov. „Nevastă-sa i-a zis: Tu rămâi tot neclintit în neprihănirea ta. Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov. 2:9) Lui Satan din nou nu i-a reușit ca să zdruncine credința lui Iov. Iov a muștrat pe soția sa, și i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce! primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul? În toate acestea Iov n-a păcătuit de loc cu buzele lui.” – Iov. 2:10.

Adam a căzut în probă. El a păcătuit intenționat, cu ochii deschiși. (1Timotei 2:14) Adam nu a iubit pe Dumnezeu. El a fost stăpânit de pofta lui egoistă. Satan așa s-a cugetat, că precum Adam a îngăduit poftelor sale egoiste la îndemnul Evei, și a căzut, asemenea va îngădui Iov provocării femeii sale, și va cădea. Iov însă nu a căzut în probă. El nu s-a răscolat împotriva lui Dumnezeu, și nu l-a negat. Cu toate că și-a pierdut copiii și toată avuția sa, totuși a avut o încredere deplină în Dumnezeu și o credință neșrămutată și prin aceasta și-a păstrat neprihănirea. În acel timp a vorbit Dumnezeu către Satan: „El se ține tare în neprihănirea lui, și tu mă îndemni să-l pierd fără pricină.”

Integritate înseamnă a păstra credincioșie față de ceea ce omul ține de drept, indiferent de influențele pe dinafară, la care poate să fie supus omul. Înseamnă că omul ține tare la neprihănirea sa într-o nedreptate ce i se face intenționat, și mai departe că omul ține tare în credința și încrederea lui față de Creatorul său. Cineva poate să fie învinuit de o crimă și în urma acestei învinuiri

să sufere o pedeapsă mare, cu toate acestea însă să fie nevinovat și în toate suferințele să ție sincer la nevinovăția sa în mijlocul fărădelegii intenționate. Pentru aceasta ar beneficia el de încrederea tuturor aceluia, care îl cunosc. Relatarea în cartea, care poartă numele lui Iov, arată că Iov în toate timpurile și în cele mai mari suferințe a ținut tare necontenit la neprihănirea sa, întrucât cu tărie și-a păstrat credința în Dumnezeu și s-a bucurat de încrederea lui Dumnezeu.

S-a presupus, că în Eden, Adam a fost desăvârșit în toate privințele, în afară de experiența sa. O astfel de concluzie este greșită și în contradicție cu Scriptura. Iehova l-a creat pe Adam desăvârșit. În Deut. 32:4 stă scris cu tot dinadinsul, că toate lucrările lui Iehova sunt desăvârșite. În lucrările lui Iehova nu există o perfecțiune combinată cu mărginire. Adam a preferat mai mult, ca să urmeze pe Diavolul, decât să asculte de Dumnezeu; și astfel a căzut și a pierdut totul ce i-a dat Dumnezeu. Iehova descrie starea lui în următoarele cuvinte: „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, ne stoarse, nelegate, și nealinate cu unt de lemn.” – Isaia 1:6.

Iov a fost imperfect în organismul său, el a avut însă un devotament desăvârșit în inima sa față de Domnul. El a preferat mai bine să servească pe Domnul, decât pe Diavol; în aceasta și-a păstrat neprihănirea și s-a bucurat de încrederea lui Dumnezeu. Astfel este dovedit, că nu există nici o scuză pentru felul purtării nepotrivite a lui Adam. Aceasta mai dovedește, că nimic nu scuză pe o creatură cuminte, dacă intenționat alege ca să servească mai curând pe Diavolul decât pe Dumnezeu. Cel ce iubește pe Dumnezeu, acela caută să cunoască calea lui Dumnezeu și după posibilitate să urmeze calea aceasta; și o astfel de purtare este bine plăcută lui Dumnezeu.

Cartea Iov timp îndelungat a fost o taină. Unii au afirmat că nu este altceva decât o capodoperă literară; alții spun, că ar fi cel mai mare poet din lume. Dar este mult mai mult decât ambele. Însuși Iehova Dumnezeu a lăsat să se înscrie cartea aceasta. Spre folosul tuturor aceluia, care sunt pe deplin devotați lui Iehova, spune Sfânta Scriptură: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4) Afară de aceasta Iehova a mai dat promisiunea, că în cursul „timpului sfârșitului” unii vor înțelege într-adevăr Cuvântul său, ceea ce cuprinde în sine și pe cartea lui Iov. (Daniel 12:4,10) Din aceasta reiese clar, că trebuie să vină o vreme, când membrele clasei unse a lui Iehova, înainte ce vor fi luate de pe pământ, vor înțelege cartea lui Iov. Raportul înșiră următoarele persoane:

Iehova Dumnezeu; fiii lui Dumnezeu; Satan, dușmanul; Iov, omul din Uz; soția lui Iov; cei zece copii ai lui Iov; Elifaz, Bildad și Țofar, cei trei prieteni preținși ai lui Iov; tânărul Elihu; și un public numeros. Scena acțiunilor este atât în cer cât și pe pământ. Se pare cu totul sigur, că în carte este o învățătură de cea mai mare importanță pentru întreaga creațiune și îndeosebi pentru oameni. Prin urmare din îndurarea lui Dumnezeu este privilegiul unșilor pentru a înțelege conținutul cărții la timpul potrivit al lui Dumnezeu.

BABILON: ORGANIZAȚIA DIAVOLULUI

AUTORITATEA puternică, supraomenească nevăzută care stă în spatele organizațiilor umane pământești, care asuprește întreg neamul omenesc, este marele nelegiuit, Satan, Diavolul. După potopul monstruos, care a distrus lumea veche, Babilon a fost începutul organizațiilor pământești ale lui Satan, constituite pentru apăsarea pe nedrept a neamului omenesc. Faimosul Nimrod era reprezentantul uman al lui Satan, care l-a folosit, pentru a zidi orașul Babilon în țara Șinear. Însemnările Sfintei Scripturi spun: „El a domnit la început peste Babel (sau Babilon), Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.” – Genesa 10:10.

Nimrod, primul împărat al orașului nelegiuit Babilon, era un tiran și un vânător iscusit de fiare sălbatice, un mare războinic și jefuitor al țării, care în ochii poporului s-a înălțat deasupra lui Iehova. Prin aceasta a demonstrat aceeași lăcomie ca și conducătorii religioși, jefuitorii, militariștii și politicienii. Pe lângă aceasta este cu totul evident că scopul principal al organizației a fost, cum s-a evidențiat în mod deosebit atunci, introducerea religiei Diavolului și defăimarea Numelui lui Iehova.

În cursul timpurilor Nabucodonosor a urmat lui Nimrod ca domnitorul Babilonului. Nabucodonosor asemenea era un mare aderent al religiei Diavolului. Cuvintele profetului Ezechiel (21:21) dovedesc faptul acesta; el scrie despre Nabucodonosor: „Căci împăratul Babilonului stă la răscruce, la capătul celor două drumuri, ca să dea cu bobii; el scutură săgețile, întreabă terafimii, și cercetează ficatul.” Profetul Daniel (3:1) atrage atențiunea la același lucru, când spune: „împăratul Nabucodonosor a făcut un chip de aur, înalt de șaiszeci de coți și lat de șase coți. L-a ridicat în valea Dura, în ținutul Babilonului.” Era un domnitor rău, nelegiuit și tiran. (Daniel 4:27) Profetul Ieremia (51:34) vorbește despre Nabucodonosor, împăratul Babilonului, ca despre un balaur: „M-a înghițit ca un balaur.” În felul acesta face Domnul prin profeții săi, pe împăratul Babilonului, cunoscut ca reprezentantul Diavolului, și îi dă unul din numirile Diavolului, anume „Balaur”. Același profet numește pe împăratul Babilonului și „împăratul Șișacului”. – Ieremia 25:26.

Profetul Isaia caracterizează pe Lucifer, care a devenit Satan, Diavolul, cu tot dinadinsul, ca pe domnitorul nevăzut al Babilonului și întărește prin aceasta constatarea referitoare, pe care Dumnezeu a lăsat să se dea prin profetul Ieremia. În capitolul patrusprezecelea a profetului Isaia (14:4,12,13) stă scris: „Atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului și vei zice: Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. Cum ai căzut din cer luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima la: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptea!” Aceasta corespunde faptului, că Nimrod organizația sa a întemeiat-o în nord în loc de sud; și deci, ca să formeze organizația aceasta a năvălit în țara locuită de alții.

Dovada este puternică și convingătoare, că Satan, șarpele cel vechi, Diavolul, este a se privi ca împărat, domnilor dumnezeu și „bărbatul” Babilonului. Prin urmare Babilonul este soția lui Satan și astfel simbolizată ca o femeie stricată, imorală. S-a spus, că Babilonul închipuie sistemele bisericești, care la început a fost poarta spre mărire și spre Dumnezeu, care apoi a căzut și a devenit o poartă a greșelilor și a încurcăturilor și o amestecătură mizerabilă, compusă în mare parte din neghină și fățarnici. Scriptura nu sprijinește deducerea aceasta. Babilonul niciodată nu a fost organizația nominală a lui Dumnezeu sau a lui Christos. Babilonul niciodată nu a stat de partea lui Dumnezeu, ci pe timpul zidirii turnului Babilonului, a fost organizat ca o batjocură sfidătoare la adresa lui Iehova, era devotat religiei Diavolului, și prin urmare nu putea să vină de la Iehova Dumnezeu. Babilonul prin urmare nu poate să caracterizeze nicidecum o religie lipsită de credință, ci mai mult era o religie diavolească și o organizație diavolească de la începutul existenței sale. Faptul că și alte religii ca așa numita „religie creștină” au căzut pradă organizației lui Satan, este o chestiune cu totul deosebită.

Iehova, chiar de la întemeierea ei în șesul Șinear, a numit organizația diavolească ”Ba-bel” sau „confuzie”; pentru aceasta nu poate Babilonul să reprezinte o organizație, care odinioară ar fi fost poarta spre gloria cerească. Dumnezeu a dat numele de „confuzie,” pentru că a fost locul unde a încurcat vorbirea sau limbile oamenilor. Babilonul a adorat, pe Diavolul de la începutul lui. Faptele arată fără îndoială, că Babilon sau (Ba-bel) este organizația întemeiată de dușmanul original al lui Iehova, Satan, Diavolul. Acest nume de la începutul lui și până azi a caracterizat totdeauna organizația lui Satan. Unde Babilonul este amintit de Domnul ca o fecioară; acolo desigur că numai în mod ironic se amintește așa. – Isaia 47:1.

Sfânta Scriptură arată, că organizația Diavolului constă din două părți, prima din o parte nevăzută pentru oameni, care exercită domnia anume supremă și prin urmare are stăpânire peste întreaga organizație, și a doua din partea văzută pe seama oamenilor. Organizația aceasta în Scriptură se numește „lumea rea de azi”, a cărui dumnezeu este Satan. (Galateni 1:4; 2Corinteni 4:3,4) Partea nevăzută se numește „cer”, deoarece este nevăzută; până când partea vizibilă se numește „pământ”, deoarece este vizibilă pentru oameni. (2Petru 3:7) Că Babilonul simbolic reprezintă pe organizația lui Satan sau *lumea*, reiese clar din următorul text scriptural: „Proorocie împotriva Babilonului, descoperită lui Isaia, fiul lui Amoț.... Gemeți că ziua Domnului este aproape; ea vine ca o „pustiire a Celui Atotputernic... Voi pedepsi[Iehova], *lumea* pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași și voi doborî semeția celor asupritori... Pentru aceasta voi clătina cerurile și pământul se va zgudui din temelii lui de mânia Domnului[Iehova] oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse.” – Isaia 13:1-13; Apocalips 17:3-5, 18 .

Felul cum a fost situat vechiul oraș Babilon, a ilustrat atât partea cerească cât și partea pământească a organizației. Râul Eufrat izvorăște din

grădina Edenului, care ilustrează potrivit pe neamul omenesc după expulzarea omului din Eden. Orașul Babilon a fost zidit pe ambele părți a râului, și acesta a curs din nord spre sud și astfel a împărțit orașul în două părți. În o parte a orașului s-a zidit templul, și în partea cealaltă palatul regal. Ambele părți ale orașului erau legale între ele cu un pod frumos și un coridor subteran. Ambele părți a orașului au tivit într-o oarecare măsură râul, care șerpuia printre ele. Râul simbolizează astfel neamul omenesc, strâmtorat între partea văzută și cea nevăzută a organizației Diavolului, a domnitorului acestei organizațiuni. Acolo este scaunul lui de domnie, și organizația lui este suportată și sprijinită de popor. Babilonul este însemnat în Scriptură ca o „desfrânată”, și profetul lui Dumnezeu o descrie ca și cum șade pe mulțimi, popoare și națiuni. – Apocalips 17:15.

Orașul Babilon, organizația Diavolului în Scriptură este învinuită cu desfrânare, adulter, vrăjitorie, omor și multe alte crime și găsită vinovată. (Apocalips 17:5,6) Babilonul, „a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.” (Apocalips 14:8) „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.” (Apocalips 18:3) „Vino dar cu descântecele tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, căroră ți-ai închinai munca din tinerețe; poale că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile noi, ce are să ți se întâmple.” (Isaia 47:12,13). „Negustorii tăi erau mai mari pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria la.” (Apocalips 18:23) „Căci (Babilonul) este o țară de chipuri cioplite, și au înnebunit cu idolii lor.” (Ieremia 50:38) „Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie.” (Ieremia 51:7) Cartea Apocalipsului numește Babilonul în capitolul 19:2: „Curva cea mare care strica pământul cu curvia ei.”

Scriptura aduce vinul în legătură cu curva. Aici desigur nu este vorba de vinul, căruia anumiți preoți și susținători ai prohibițiunii sunt preinșii dușmani. Domnul explică ce este vinul, unde în Isaia 28:7 spune: „Dar și ci se elatină de vin, și băuturile tari îi amețesc.” „Ei suni beți; dar nu de vin (natural); se elatină, dar nu din pricina băuturilor tari.” (Isaia 29:9) Este evident, că sunt beți de lucrurile nelegiuite pe care Diavolul a lăsat să se pregătească și să se răspândească. Este vorba de vinul curvei, pentru o falsificare a vinului organizației adevărate a lui Dumnezeu, despre care în Proverbe 9:1,2 stă scris: „Înțelepciunea... și-a junghiat vitele, și-a amestecat vinul, și-a pus masa.”

S-a fost nutrit cugetul că „vinul curviei ei” (Apocalips 17:2) ar însemna unirea sistemelor bisericesti cu guvernele lumii acesteia, pentru că prin legătura aceasta s-ar dat de gol necredincioșia bisericilor față de „mirele” Isus. Aceasta nu poate să fie deloc drept. Nici Babilonul literal, dar nici cel simbolic nu a fost vreodată logodit cu mirele Isus, și în privința aceasta nici nu se poate învinui de „adulter”. Babilonul este unit și căsătorit cu Diavolul și cu învățăturile puse la cale de el și pe alții i-au mânat și ademenit ca să desfrâneze cu el. Împărații pământului au desfrânat cu el. Babilonul, opera puterii Diavolului nu se putea prin nimic

altceva ilustra mai potrivit, decât printr-o femeie imorală, deoarece în ochii lui Dumnezeu este o organizație cu totul imorală; pentru aceasta și domnitorii pământului, care s-au unit cu el și au primit religia lui, s-au făcut vinovați de necurățenie; și oricare sistem, care cândva a aparținut organizației Domnului și s-a unit cu el sau că a fost amăgit de el, este vinovat de adulter și de desfrânare. Închinarea la idoli, îndeosebi din partea acelorora, care au fost cândva în legământ cu Iehova, arată pe închinători ca adulteri și necurați, iar Babilonul este vinovat de la origine.

A doua carte a Cronicilor, capitolul 21:11 spune: „Ioram a făcut chiar înălțimi în munții lui Iuda. A târât pe locuitorii Ierusalimului la curvie, și a amăgit pe Iuda.” Locuitorii Ierusalimului erau poporul de legământ al lui Dumnezeu; când însă au primit religia Diavolului, au săvârșit curvie cu organizația Diavolului, adică cu Babilonul. Tot această regulă își găsește aplicare asupra Israelului spiritual. Unii, care au aparținut cândva poporului de legământ al lui Dumnezeu, care apoi au fost murdăriți de vinul sau învățăturile false, ale Diavolului; și au primit religia Diavolului, au săvârșit curvie cu Babilonul, mama curvelor, și numele ei li se potrivește, deoarece ei au fost primiți în familia ei.

Iehova Dumnezeu însemnează Babilonul ca „mama curvelor și urâciunea pământului”. Ea este mama a tot aceea, ce în ochii lui Dumnezeu este o urâciune. Ea este mama „urâciunea pustirii, despre care a vorbit profetul Daniel”; care urâciune este Liga Națiunilor. (Matei 24:15) Numele Babilon se referă în primul rând la organizația lui Satan și se potrivește la întreaga sămânță, deoarece această organizație o aduce în existență, și care reprezintă organizația aceasta nelegiuită.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

15 AUGUST 1933

Nr. 16

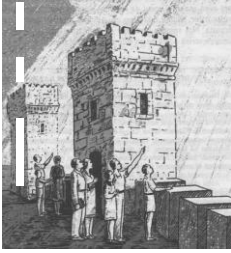
Cuprins:

MÂNGĂIERE - Pag.399

MELODIA CREAȚIUNII - Pag.415

DREPTATEA DIVINĂ MANIFESTATĂ - Pag.419

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 AUGUST 1933

Nr. 16

MÂNGÂIERE

„Și îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înainte. El i-a zis: „Aleargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui” – Zaharia 2:3,4.

IEHOVA este părintele îndurărilor și Dumnezeu a orice mângâieri, și pentru aceasta mângâie pe poporul său în funcție de nevoie lor. (2Corint. 1:3-5). Unșii au acuma însărcinarea, ca să mângâie pe aceia de pe pământ care suspină și se încred în Iehova. Această mângâiere se face prin faptul, că acelora, care au urechi de auzit li se pune în vedere, că Iehova este Dumnezeu, și că Împărăția lui este unealta pentru eliberare definitivă și pentru binecuvântarea omenirii. Cea mai mare mângâiere a unșilor constă în aceea, de a cunoaște pe Iehova și scopul său și pe mai departe de a-și cunoaște propria relație față de Cel Prea înalt; acest privilegiu li s-a dat de Iehova prin Christos Isus, capul organizației Templului.

2. În capitolul anterior al *Turnului de Veghere* s-a tratat o vedenie a lui Zaharia. prin care Iehova al oștirilor declară, că „funia de măsurat trebuie să fie trasă deasupra Ierusalimului.” După aceasta profetul Zaharia a avut o altă vedenie. „Am ridicat ochii și m-am uitat și iată că era un om care ținea în mână o funie, de măsurat.” (Zah. 2:1). Versetul al patrulea arată, „că omul cu funia de măsurat” în mână este un tânăr; astfel ilustrează el aici pe aceeași clasă, care în profeția lui Ioel este reprezentată prin tineri, care văd vedenii. (Ioel 2:28). Tânărul din vedenia aceasta reprezintă pe cei credincioși și zeloși, care apar înaintea Domnului, după ce a sosit la Templul său să facă judecata. Profetul Zaharia întreabă după aceea despre scopul acestui om. „L-am întrebat: Unde te duci? Și el mi-a zis: Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are.” (Zaharia 2:2) În felul acesta reprezintă ei pe poporul plin de credință a lui Dumnezeu, cum cercetează în profețiile sale, ca să cunoască care trebuie să fie poziția lor și lucrarea actuală în organizația sa. Aceștia nu se mărginesc simplu la aceea, ce li se explică de alții despre Cuvântul lui Dumnezeu, ci merg „la lege și la mărturie” și cercetează neconținut, ca să stabilească ceea ce Dumnezeu vrea să vadă din partea poporului său uns. (Isaia 8:20) Acest tânăr de aici, care ilustrează pe rămășița credincioasă, nu de aceea vine, ca să găsească greșeli și să critice

organizația lui Dumnezeu și s-o condamne, ci ca să știe ce trebuie să facă ca să fie în armonie cu Iehova și ca să poată primi prosperitate și binecuvântare din mâinile sale. Aceasta este atitudinea adevărată a rămășiței credincioase de pe pământ. Aceasta se arată și de Ezechiel, întrucât observă diferitele adâncimi a apei, care curge din Templu. – Ezechiel 47:3-6.

3. Dumnezeu a încredințat îngerilor săi anumite obligațiuni și interese ale Împărăției în care se cuprinde și transmiterea cunoștinței către poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ pentru mângâierea și ajutorul lui. Cu toate că nu putem înțelege, întocmai cum mijlocesc îngerii aceste comunicări, totuși atâta știm, că ei fac aceasta; și Sfânta Scriptură și faptele arată, că aceasta se și face. (Matei 25:31; Iuda 14,15; Zah. 14:5) Această concluzie se adevărește pe deplin prin următoarele cuvinte ale profeției lui Zaharia: „Și îngerul care vorbea cu mine a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înainte. El i-a zis: Aleargă de vorbește tânărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi locuit ca o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui.” (Zah. 2:3,4) Aici se poruncește îngerului Domnului, ca să se grăbească și să transmită mesajul de mângâiere sfinților de pe pământ, care întreabă. Mulți își vor aduce aminte, cum, în anul 1919, când credincioșii stăteau nemângâiați, Domnul le-a dat o pricepere a ilustrațiilor Ilie și Elisei, pentru care timp îndelungat și-au bătut capul, și aceasta a adus mângâiere. În timpul acesta au înțeles că trebuie să se mai facă mult lucru pentru preamărirea Domnului, și aceasta le-a adus mare bucurie. După aceasta, cu ocazia marelui congres a poporului lui Dumnezeu din anul 1922, îngerul Domnului a 'vorbit' „clasei tânărului”, anume acelora, care erau tari în Domnul, și le-a aduse lămurire. Acești credincioși au putut să vadă apoi vedenii, adică, ca să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu: și aceia care au arătat o apreciere pentru harul ce le-a fost dăruit, de atunci au continuat a înțelege profețiile, și toate acestea le-au adus multă mângâiere.

4 „Tânărul”, adică rămășița credincioasă a lui Iehova de pe pământ, a fost avertizată, că Ierusalimul trebuie să fie locuit ca un oraș fără ziduri, „din pricina mulțimii oamenilor și vitelor, care vor fi în mijlocul lui”. Femeia lui Iehova, adică Sionul, a primit durerile facerii și a trebuit să-și nască copiii, adică pe „rămășița seminției lor”, și astfel să înmulțească numărul membrilor organizației lui Dumnezeu. (Isaia 66:8; Apocalips 12:17; Mica 5:3) Ei i se poruncește: „fă loc în cortul tău” pentru că „sămânța ta va lua în moștenire neamurile”. (Isaia 54:2,3) Profeția se referă la timpul după nașterea Împărăției, și acum orașul trebuie să fie adus sub autoritatea Prințului Păcii. În anul 1924 unii au început cu adevărat să prețuiască lămurirea aceasta, ce a fost o mare mângâiere pentru ei: și i-a pregătit pentru lucrurile mai mari viitoare, îndeosebi pentru a participa la opera justificării Numelui lui Iehova. „Oraș deschis” nu dă de înțeles, că organizația lui Dumnezeu ar fi

fără pază. ci că ocrotitorul lui este Iehova. (Zah. 2:5) Cuvântul „oameni” folosit în versetul al patrulea, trebuie să excludă pe toți cei necurați. (Isaia 52:1) Aceasta arată că cei care au încheiat legământ cu Iehova, care au urmat chemarea pentru Împărăție și în acest timp se găseau pe calea înaltă, sunt numai un număr restrâns; dar la timpul hotărât de Dumnezeu toți cei născuți de spirit trebuie să pășească pe calea înaltă și să intre în organizația lui Iehova; pentru aceasta profeția trebuie să se refere și la clasa „turmei mari” și s-o cuprindă și pe ea. (Apocalips 7:9-14). Atunci când aceasta va fi adusă în ea, va constitui o mulțime în organizația lui Dumnezeu, pe care nu o poate număra nimeni. „Mulțimea vitelor” închipuie prosperitatea organizației lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat vitele și târătoarele, „și pe om l-a pus să domnească peste ele”. Astfel se pare „vitele” Ierusalimului reprezintă simbolic pe aceia care în fine vor fi aduși în organizația de pe pământ a lui Dumnezeu și vor fi sub autoritatea „Unului”, ca clasa „oilor” descrisă de Christos Isus. (Matei 25:31-40). Aceștia la timpul său trebuie să umble pe calea înaltă, și să intre în organizația lui Dumnezeu. Toate lucrurile de pe pământ, care primesc viață, vor fi supuse „omului” uns, Christos Isus. (Psalm 8:4-7) Ilustrațiunea arătată aici tratează despre prosperitatea mare a organizației lui Dumnezeu. Omul, care a fost favorizat cu o cunoștință a adevărului, dar apoi se refuză să-i urmeze, „este asemenea unui dobitoc, care va fi stârpit.” (Psalm 49:12,20); Astfel de oameni n-au nici o preferință față de dobitoace (Eclesiast 3:18,19) „Mulțimea... vitelor” poate să ilustreze prea bine pe aceia, care au fost însemnați pe frunțile lor de clasa unșilor și care vor fi trecuți peste „strâmțorare”. Ei vor fi însemnați ca clasa Ionadab și mai târziu vor umbla pe „calea înaltă”, aceasta este clasa care este descrisă și ca „Milioane ce trăiesc acuma, nu vor muri niciodată”. Ei sunt aceia, a căror viață va fi cruțată, și despre care a scris profetul. (Ezechiel 9:4 ; 14:13,17,19,21; Isaia 49:20,21) Aceștia trebuie să fie însemnați de „Omul îmbrăcat în haină de in cu călmară la brâu.” Priceperea acestor profeții, a adus mângâiere unșilor lui Iehova, pentru că ei prin aceasta au fost lămurii că trebuie să se facă o lucrare mare; pe mai departe că este privilegiul lor mare ca să ia parte la aceea, dacă sunt credincioși, și că lucrul acesta va pricinui justificarea Numelui lui Iehova. Toți cei care, cum s-a amintit mai sus, vor umbla pe „calea înaltă”, trebuie să fie lămurii înainte de Armagedon, și Iehova a transmis lucrul acesta rămășiței sale unse, încât i-a dat privilegiul, ca să aducă „roadele” Împărăției sale și să le ducă altora, pentru ca și ei să poată ști că Dumnezeu este Cel Atotputernic. Această lucrare pe câmpul lui Iehova este o cauză binecuvântată și însoțită de pace și bucurie.

5. Această vedenie profetică a lui Zaharia descoperă că Templul, sau Sanctuarul lui Iehova va fi construit și curățit, și că însuși Iehova va fi în mijlocul și peste membrele organizației sale. Pentru aceasta este Iehova scutul lor desăvârșit. „Eu însumi, zice Domnul, voi fi un zid de

foc de jur împrejurul lui, și voi fi slava lui în mijlocul lui!” (Zah. 2:5). Rămășița lui Iehova nu se va baza pe protecția unora ca, poliția secretă, jandarmerie, armate și flotele navale, ci se va încrede în scutul Domnului, care le este tăria și zidul adevărat. Iehova este un zid de ocrotire desăvârșită pentru aceia, care se găsesc înăuntrul organizației sale, și un zid de foc mistuitor pentru dușmanii de dinafară. Oricine dacă încearcă să intre în organizația lui Dumnezeu prin o altă „ușă” sau „poartă” decât Christos Isus, va găsi că a încercat ceva lucru cu neputință. Acela nu poate să treacă peste zid. (Ioan 10:1-9) Pentru dușman, „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. (Evrei 12:29) Pentru organizația sa Iehova este un scut și o pavază desăvârșită: „Cum este înconjurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul său. De acum și până în veac.” (Psalm 125:2) Profeția se referă îndeosebi la timpul din prezent și descoperă că Iehova se va îngriji de orice scut necesar pentru poporul său; și pentru aceasta Numele Lui este un turn tare sau o întăritură pentru poporul sau. – Proverbe 18:10, *A.R.V.*

6. Măreția organizației întregi este Iehova însuși. „Eu... voi fi slava lui în mijlocul lui.” Este palatul lui Iehova ce va fi zidit, și El este lumina și slava palatului. Această profecție arată, că Templul lui Iehova trebuie să se întemeieze, și că El va locui în Templul său sfânt în mijlocul organizației sale. Nu se va găsi în ea nicidecum slava vreunei creaturi, de felul ca ale conducătorilor sau bătrânilor aleși sau dezvoltătorilor de caracter, care se țin mai sfinți decât alții. Și nici nu se va face în ea vre-o cinste, onoare și slavă vreunui om, fie că au trăit în trecut, sau în prezent. Orice slavă pentru adevăr și pentru lucrarea săvârșită în legătură cu adevărul i se cuvine lui Iehova. Slava poporului uns al lui Iehova va consta în Numele și puterea lui Iehova. „Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze: căci o luminează slava lui Dumnezeu, și luminătorul ei este Mielul.” (Apocalips 21:23) „Da. Domnul va zidi iarăși Sionul și se va arăta în slava sa.” (Psalm 102:16) „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine.” (Isaia 60:1) „Glasul Domnului face pe cerboaiice să nască: El despoaie pădurile; în locașul Lui totul strigă: Slavă!” (Psalm 29:9) Motivul acestui fapt este explicat în profecția lui Ezechiel. – Ezechiel 43:2,4, *Justificarea*, cartea a III-a, pag.244.

7. Țara Babilonului era la nord de țara Palestinei locuită de iudei, și pentru aceasta se numește și „țara nordului”. (Ieremia 25:9) Babilonul este un simbol al organizației lui Satan, îndeosebi al „creștinătății”; și toți aceia, care doresc să fie pregătiți pentru bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu și să stea de partea lui Dumnezeu, trebuie să părăsească organizația Diavolului. În concordanță cu aceasta spune profecția lui Zaharia: „Fugiți, fugiți din țara de la miazănoapte! zice Domnul.” (Zaharia 2:6). De la congresul mare din anul 1919 a poporului lui Dumnezeu, neconținut s-a tot auzit strigătul: „Jeșiți afară din el, poporul meu”. (Apoc. 18:4) De când poporul uns a lui Dumnezeu a înțeles că Satan este aruncat jos din cer și de când a luat act de organizația acestuia, cu mai

multă stăruință decât oricând mai dinainte, a avertizat cu glas tare așezământul acesta nelegiuit, și a încurajat poporul, ca să fugă afară din el, să se pună contra lui și să pășească de partea lui Iehova. Persecuțiunile, care în cursul războiului mondial și anume îndeosebi prin sistemul imperial Anglo - American au venit asupra poporului lui Iehova, au venit cu scopul de al onora pe Iehova, întrucât a mărit lucrarea de mărturie în lumea întreagă, și a lăsat să se săvârșească în mod mai pronunțat. Aceasta se întărește de următoarea profeție a lui Zaharia: „Căci v-am împrăștiat în cele patru vânturi, zice Domnul.” Iehova s-a îngrijit de căi și mijloace, și pe martorii lui i-a trimis la toate națiunile „creștinătății”, și în primăvara anului 1933 s-a dat o mărturie unită în nouăzeci și patru state diferite de pe pământ. Pregătirea poporului pentru bătălia cea mare a Armagedonului înaintează.

8. Când Izraeliții s-au întors din Babilon la Ierusalim, aceasta nu au făcut-o din niște motive egoiste, ci au ieșit, „ca să zidească casa Domnului în Ierusalim.” (Ezra 1:5) Când Zaharia a primit vedenia și a început să profetească, Babilonul era distrus deja de optsprezece ani: pentru ce a profetizat: „Scapă Sioane, tu care locuiești la fiica Babilonului!” (Zah. 2:7, *Roth.*) „Scapă, Sioane, care locuiești în Babel” (*Roth.*, margin). Rămășița nu pentru aceea este adunată în Sion, organizația lui Dumnezeu, pentru ca acolo să se odihnească și să stea în plăcută neactivitate, ci pentru ca să fie pregătită pentru lucrare, și să ia parte la opera vestirii mărturiei lui Iehova și cu care să continue până la timpul Armagedonului. Așadar poporul uns al lui Dumnezeu trebuie să fie cu desăvârșire separat și despărțit de organizația lui Satan. Adunarea rămășiței Sionului a început după căderea organizației satanice din cer; după care vorbește încă strigătul de alarmă despre Babilon, care încă este în picioare, și aceasta arată în împlinirea profeției, că strigătul trebuie să răsună la timp și anume înainte de bătălia Armagedonului. Prin urmare în aceasta constă lucrarea prezentă a rămășiței, și astfel vedem profeția în curs de împlinire, pregătind la ziua cea mare a Atotputernicului Dumnezeu.

9. Christos Isus este cel care justifică Numele lui Iehova, și Dumnezeu L-a trimis la națiuni, îndeosebi la „creștinătate”, care a persecutat pe unși Săi. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor lui.” (Zah. 2:8). *Rotherham* redă aceste text: „ Pentru propria onoare a lui [Iehova], M-a trimis pe mine la națiunile care se strică”. Sistemul imperialist Anglo - American, sunt națiunile unde au loc cele mai multe persecuțiuni a martorilor lui Iehova; acestor popoare trebuie să li se vestească „mărturia lui Isus Christos”, și aceasta se întâmplă spre cinstea lui Iehova. Christos Isus conduce pe clasa servului, și o trimite să cutreiere țările, și să transmită mai departe mărturia, lui Iehova, care Isus Christos i s-a dat, și pe care El a transmis-o rămășiței. (Apoc. 12:17) Aceasta este o lucrare de pregătire pentru războiul cel mare; deoarece Iehova vrea ca mărturia să fie dată înainte ce se deschide lupta. Este vorba de onoarea Numelui lui Iehova, și mărturia pentru acest motiv trebuie să se dea. „De aceea spune casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu din pricina

voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui meu cel sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care a-ți mers.” – Ezechiel 36:22; Psalm 115:1,2; Isaia 66:18,19.

10. Cuvintele de autoritate ale lui Isus arată, că El va trimite pe îngerii Lui, ca să culegă toate poticnirile și pe cei ce fac fărădelege. (Matei 13:41) Aceasta este lucrarea curățiri Sanctuarului, pentru ca cei aprobați să fie pregătiți pentru lucrul lui Iehova și să poată da toată atenția intereselor Împărăției. După ce aceasta s-a făcut, cei aprobați constituie rămășița, care este foarte scumpă Domnului, și iubită de El cu cordialitate, pentru aceea vorbește Iehova prin profetul său despre ei, ca de „lumina ochilor”. Ochii lui Iehova păzesc rămășița, și cei ce se ridică împotriva ei, se ridică împotriva ochilor lui Iehova. Cel ce cu credincioșie servește pe Iehova, pe acela îl va ocroti și îl va pregăti pentru luptă. „Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine: cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.” (Psalm 101:6) Rămășița se roagă plină de încredere: „Păzește-mă ca lumina ochilor, ocrotește-mă la umbra aripilor tale, de cei răi, care mă prigonesc, de vrăjmașii mei de moarte, care mă împresoară.” (Psalm 17:8,9) Pe cei ce țin tare la devotamentul lor față de Dumnezeu, îi va păzi. – Deut. 32:10.

11. Iehova neconținut își arată bunătatea față de martorii lui credincioși, și favoarea lui este o mare mângâiere pentru ei. Deci în timp ce Domnul întărește pe poporul său, îl înștiințează că își va întoarce foaia contra organizației lui Satan, îndeosebi contra acelei părți a organizației de pe pământ, care persecută pe rămășița credincioasă. „Iată, îmi ridic mâna împotriva lor, zice Domnul, și ele vor fi prada celor ce le erau supuși, ca să știți, că Domnul oștirilor m-a trimis.” (Zah. 2:9). Altă traducere redă acest text astfel: „Iată, eu voi scutura mâna peste ei” (*E.R.V.*) „Pentru că, iată-mă! Fluturând mâna peste ei, ei vor deveni o pradă propriilor sclavi, și voi [ipocrita "creștinătate"] veți ști că Domnul oștirilor mi-a trimis.” (*Roth.*) Profetia arată, că aceasta este judecata lui Iehova, care se va executa asupra prigonitorilor poporului său, deoarece ei astfel au necinstit Numele lui Iehova. În cursul războiului mondial, sistemul imperialist Anglo - American, adică „creștinătatea” a jefuit pe martorii lui Iehova și au ucis lucrarea Ilie. Acuma însă vorbește Iehova: „Iată îmi ridic mâna împotriva lor.” Aceasta este mâna judecății sale care îi va zdrobi. (Deut. 32:41). Iehova a trimis pe martorii săi ca să pună mărturie înaintea „creștinătății”, și astfel să-i servească: „creștinătatea” însă s-a purtat rău cu martorii lui Iehova pentru acest serviciu, și aceasta este o defăimare a Domnului. Pentru aceasta indică Domnul servilor săi ce să facă cu dușmanii. „Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoite în potirul în care a amestecat ea!” (Apoc. 18:6). Oamenii care aparțin organizației lui Satan; îndeosebi clasa dominantă a „creștinătății”, anume păstorii și mai marii turmelor, trebuie să știe că Iehova al oștirilor a trimis pe martorii săi ca să pună în vedere acestor fățarnici, că în anul 1918 a trimis pe Judecătorul și Solul său la Templu, și că de la acel timp înapoi a lăsat

ca adevărul său să fie împărțit domnitorilor de pe pământ prin reprezentanții Lui umiliți și credincioși de pe pământ, dar acești fățarnici au defăimat adevărul său și acum trebuie să primească pedeapsa cuvenită. Lui Iehova nu Îi este place, dacă în legătură cu opera aceasta sunt laudați oameni; pentru aceea poruncește poporului său ca să cânte lauda lui Dumnezeu: „Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul” (Isaia 12:5) Organizația întreagă a lui Iehova este prezentată prin simbolul unei femei numită Sion, care femeie dă naștere organizației împărătești sau a organizației principale. Aceasta cuprinde în sine și pe membrii rămășiței de pe pământ, care vor rămâne credincioși până la sfârșit. Astfel organizația Împărăției în mod potrivit se numește „fiica Sionului”. Membrii organizației principale sunt îndrumați să cânte lauda lui Iehova din pricina lucrurilor minunate pe care le-a făcut. „Strigă de veselie și bucură-te fiica Sionului! Căci iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul”. (Zah. 2:10). Împărăția s-a născut în 1914 și nașterea fiilor Sionului a început după 1918, după ce a început judecata la casa lui Dumnezeu. Toți cei născuți astfel, care rămân credincioși, vor fi învățați de Domnul, și au o mare pace; pentru aceasta este pentru ei un timp de mare bucurie, și de veselie. Unșii văd acum, că Iehova, reprezentat prin Fiul său iubit, a venit la Sanctuarul său, și bucuria lor nu cunoaște margini. Iehova este în Templul său sfânt, și acest fapt pentru toți cei ce au iubit prezența Lui, este un motiv de veselie. (Habacuc 2:20; 2Timotei 4:8). „Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Christos.” (Tit. 2:13) Aceasta înseamnă pentru credincioși că ei sunt liberi, și că ei vor servi pe Dumnezeu în acord cu voința sa și nu după prescripțiunile oarecărei creaturi. Pentru aceea se bucură în Domnul și locuiesc în pace și siguranță în Templu.

12. „Ziua lui Iehova” s-a instituit deodată cu începerea domniei Regelui și pentru rămășiță datează îndeosebi de la 1918. Pentru mângâierea pe mai departe a poporului său credincios, declară Iehova prin Zaharia: „Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea, și vor fi poporul meu. Eu voi locui în mijlocul tău, și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimes la tine.” (Zah. 2:11). Organizația națiunilor de pe pământ, care domnesc acum, se va nimici și niciodată nu se va alătura la Domnul. Multele neamuri, amintite aici înseamnă oamenii diferitelor naționalități, care vor da ascultare adevărului, și se vor pune pe partea lui Iehova și a Împărăției sale: și chiar aceasta este ceea ce fac ei în timpul prezent. Această clasă de oameni s-a ilustrat prin Ionadab. care s-a alăturat la Iehu și s-a suit în carul lui Iehu. Cei care „în ziua aceea” se vor alătura Domnului, cuprinde pe „turma mare” sau „mulțimea mare”, care iese din toate neamurile. (Apoc. 7:9) Da, această profecie trebuie să cuprindă pe toți cei ce intră în organizația lui Iehova. (Numeri 18:2,4; Genesa 29:34) Toți aceștia vor deveni poporul lui Dumnezeu, deoarece toți au stat de partea lui Iehova în cauza discuției.

Totuși se face o excepție între aceștia și aceia, pe care Dumnezeu i-a ales ca „pe un popor pentru Numele său”, și pe acești din urmă profeția îi indică ca pe „Sanctuarul” lui Iehova. Rămășița știe acum, că Iehova a trimis pe Solul său la Templu, și credincioșilor a lămurit înțelesul profeției. Aceasta înseamnă așadar că rămășița nu are drept să fie leneșă, ci lucrarea ce i s-a încredințat trebuie s-o facă cu toată puterea. „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu le teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea lui și va cânta în veselie pentru tine.” (Țefania 3:16,17). Rămășița nu poate să împlinească poruncile lui Dumnezeu, prin ceea ce se numește dezvoltare de caracter. Rămășița trebuie să facă mult mai mult decât aceasta. Ea înaintează acum către câmpul de bătălie și pe care trebuie să fie atentă cu sârguință la fiecare poruncă care se dă din partea lui Christos Isus, mai marele decât Moise. – Fapte 3:22,23.

13. Rămășița constituie azi pe pământ clasa ilustrată prin Iuda („laudă”), deoarece se ocupă cu aceea, ca să laude și să preamărească pe Iehova și despre ea spune profetul: „Domnul va lua înstăpânire pe Iuda ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt, și va alege iarăși Ierusalimul”. (Zah. 2:12). Legământul pentru Împărăție a fost încheiat cu seminția lui Iuda; și cei chemați la Împărăție și cei primiți în legământul pentru Împărăție, care cu credincioșie țin condițiunile acestui legământ, sunt „moștenirea” lui Iehova. (Deut. 32:9). De la rezidirea Sionului, Iehova i-a luat în moștenire ca pe palatul sau locuința Lui oficială în care timp a făcut pe Christos Isus piatra de unghi și piatra de temelie a Sionului și după aceasta a lăsat să se nască copiii săi prin femeia sa. – Isaia 28:16; 54:13; 66:8; Psalm 132:13; 33:12.

14. „Pământul sfânt” amintit în profeție, se mai numește și „țara Sanctuarului”. (*Roth.*) Aceasta arată îndeosebi prezența în Templu a Fiului iubit al lui Dumnezeu, care sfințește „țara” sau „pământul”, adică starea rămășiței de pe pământ. Ezechiel descrie Templul cum stă în mijlocul „sfinților din țară.” (Ezechiel 45:1-3). Numele organizației lui Dumnezeu simbolizate prin femeia sa, este Ierusalim. (Isaia 54:6,7). În acord cu profeția lui Zaharia, Domnul „va alege iarăși Ierusalimul”. Aceasta indică timpul când organizația lui Iehova și-a născut copiii, și înseamnă că toți aceștia vor fi învățați de Dumnezeu în Templu, pe mai departe au mare pace și sunt pregătiți pentru bătălia Armagedonului și la ceea ce va urma după aceea.

15. Creaturile din organizația lui Satan de mai multe secole sau dedat la un potop de lăudăroșie și la flecării de nimica; acum însă a sosit timpul lui Iehova ca să țină judecată, și spune: „Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El sa și sculat din Locașul Lui cel sfânt.” (Zaharia 2:13) Elementele oficiale ale organizației satanice în mod cutezător caută ca să suprimă libertatea de vorbire a martorilor lui Iehova lăudându-se că ei dețin o putere supremă și au drept să decidă, asupra ceea ce să aibă sau să asculte poporul. Afară de aceasta mai fac

preziceri seducătoare pentru viitor și fac planuri semețe și neputincioase pentru restatornicirea lumii bolnave. Ei au refuzat ca să dea ascultare mesajului lui Iehova și ziua pentru a face din organizația lui Satan o jertfă de tăiat, a sosit. Pentru aceasta spune Iehova: „Tăcere înaintea Domnului Dumnezeu! Căci ziua Domnului este aproape, căci Domnul a pregătit jertfa [din organizația lui Satan] și-a sfințit oaspeții [*margin.*, pe membrele credincioase a organizației divine] : În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe voivozii și fiii împăratului [sămânța șarpelui] și pe toți cei ce poartă haine străine [prin care se fac cunoscuți].” (Țef. 1:7.8) Servii Diavolului sunt îmbrăcați în haine, care îi fac cunoscuți ca membrii organizației sale. Mulți oameni de pe pământ și îndeosebi stăpânitorii sau făcut cunoscuți, întru cât se pun pe partea Diavolului; și ei trebuie să fie dați pentru jertfă. „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Habacuc 2:20) Iehova, reprezentat prin Isus Christos de la 1918 este în Templul său și a ținut judecată. Nici unul dintre acești eroi cu gura nu vor putea rezista. Ziua mâniei lui Iehova a sosit. (Psalm 76:7,8). Membrii lăudăroși ai organizației pământene a Diavolului continuă ca să-și bată pieptul și să se laude și să-și arate importanta lor proprie. Pentru aceea vorbește Domnul: „Și tu să le proorocești, toate aceste lucruri, și să le spui: Domnul va răzni de sus: din Locașul Lui cel sfânt va face să-i răsunе glasul: va răzni împotriva locului locuinței Lui; va striga ca cel ce calcă în teasc, împotriva tuturor locuitorilor pământului.” (Ieremia 25:30). Martorii lui Iehova trebuie să continue să vestească mesajul cu curaj. Aceasta nu trebuie să se facă într-un mod scuzabil și temător, ci cu niște cuvinte deschise și fără frică și cu deplină încredere în Domnul. Pentru ce trebuie să meargă vreun martor al lui Iehova să ceară de la vre-o parte a organizației lui Satan permis să poată predica evanghelia Împărăției. Aceasta este lupta lui Iehova și El nu va cere vre-o îndurare. Fiii lui credincioși se încred în El fără rezerve, și ascultă de toate poruncile sale. Iehova se ridică și își pregătește oastea și spune: „Eu îi trezesc.... pe fiii tăi Sioane, împotriva copiilor tăi. Grecia [fiii șarpelui] și le fac pe tine [Sion] ca o sabie a unui erou.” La timpul său Domnul va stârpi pe dușman. – Zah. 9:13,14.

16. Iehova arată acuma celor favorizați ai Lui, că El pregătește creaturile sale și mobilizează puterile sale militare pentru bătălia zilei celei mari. Deci nici unul din cei ce vreau să rămână neprihăniți înaintea lui Iehova, să nu arate nici o frică de vre-o creatură, ci să aibă în vedere încurajarea: „Cutremurați-vă [înaintea lui Iehova] și nu păcătuiți. Spuneți lucrul acesta în inimile voastre când stați în pat: apoi tăceți”. (Psalm 4:4) Aceasta înseamnă, că nici o creatură nu are dreptul să îndrăznească, să meargă înaintea Domnului și să predice vederile lui proprii, ci creatura trebuie să fie atentă la mâna Domnului și în perfectă armonie cu poruncile Domnului Dumnezeu trebuie să procedeze. Christos Isus, marele profet al lui Iehova dă poruncile, și toți aceia, care doresc să fie bine plăcuți lui Iehova trebuie să asculte de acest mare profet. (Fapte 3:23). Nu este o luptă simplă, ci lupta cea mai mare a veacurilor stă chiar nemijlocit înaintea

noastră. Cel ce stăruiește de partea lui Iehova neconținut, și pe mai departe se va bucura de pace și mângâiere în timp ce merge la război.

Luminare

17. Lumina, vine de la Iehova prin Christos Isus. Ea se dă unșilor credincioși de pe pământ în Templu și le aduce mare pace și mângâiere. Zaharia din nou a vorbit cu îngerul Domnului, și aceasta arată că rămășița primește îndrumarea prin îngerul Domnului. Rămășița nu percepe nici o voce auzibilă, și aceasta nici nu este de lipsă Iehova își are mijloacele și căile sale bune ca să întipărească cugete unșilor săi. Tuturor altora în afară de organizația lui Iehova, aceasta este o taină. Către Zaharia, adică către rămășița vorbește îngerul Domnului: „Ce vezi”? Eu am răspuns: M-am uitat și iată că este un sfeșnic în totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului, și altul la stânga lui.” (Zah. 4:2,3) În vedenia aceasta se arată, cum rămășița primește dovezi pe mai departe sau mai multe dovezi despre organizația lui Iehova și lucrul său în legătură cu ea. Poporul de legământ al lui Dumnezeu a dormitat și ațipise o bucată de timp cum indică versul întâi. (Zah. 4:1; Matei 25:1-5; Apoc. 8:1) În anul 1919 a început să se trezească și aproximativ cu trei ani mai târziu s-a trezit complet: și de la acest timp încoace cei devotați Domnului fără rezerve sunt în stare să privească clar în depărtări, până când alții s-au cufundat în visuri și au rămas în întunec. – Apoc. 3:18; 2Petru 1:9; Ioel 2:28.

18. Zaharia un văzul un sfeșnic, de aur un simbol al luminării și a bucuriei. Semnificativ la această vedenie, este aceea, că pe vremea împlinirii ei, Templul lui Dumnezeu din cer era deschis pentru luminarea aceloră, care sunt devotați lui Iehova. (Apoc. 11:19) Vasul cu untdelemn deasupra sfeșnicului conținea uleiul pentru luminat, și ilustrează ungerea prin spiritul lui Dumnezeu; după care cei ce au primit ungerea, puteau să fie luminați asupra „adâncului” sau a lucrurilor adânci, care înainte de acest timp nu se puteau înțelege; cum stă scris: „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1Cor. 2:10) „Cât despre voi. ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” (1Ioan 2:27) „Cele șapte țevi pentru candelă” sunt un simbol al canalului desăvârșit pentru distribuirea ungerii și luminării. Cele „șapte candelă” dau o lumină desăvârșită spirituală. Sfeșnicul în total ilustrează organizația și lucrarea de mărturie pentru luminarea tuturor, care se consacră lui Iehova și primesc cunoștință despre scopul și Împărăția sa. Vedenia despre sfeșnicul de aur este o profeție pentru martorii lui Iehova în timpul prezent, și ea se împlinește acum spre bucuria lor în Domnul.

19. Cei doi „măslini” de lângă candelă, reprezintă poporul de rămășița a lui Iehova, anume pe martorii credincioși. ”Aceștia, sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 4:14) Că acești măslini preumbresc pe martorii lui Iehova, se dovedește de Apocalips 11:3,4. Faptele arată că există două clase a martorilor lui Iehova, care au primit ungera sa și anume: 1) Cei găsiți credincioși la venirea Domnului Isus Christos la Templu, ca să judece, iar clasa aceasta este preumbrită de Mardoheu și Naomi și fără îndoială în anul 1922 a fost unsă; și 2) care după aceea au venit la Domnul și au fost aleși și unși și clasa aceasta se ilustrează prin Estera și Rut, întrucât ei toți aparțin acestei familii de „măslin”, de fapt ei constituie o singură clasă, anume pe rămășița, pe martorii lui Iehova: și ei fac toți unul și același lucru, anume ei duc mesajul luminător al Domnului la aceia, care doresc să cunoască pe Iehova și Împărăția Lui. Ei toți au grijă de „avuția” sau interesele Împărăției, și sunt servii cu doi talanți și servii cu cinci talanți, anume „servul înțelept și credincios”. Ei poartă ulei în sine, deoarece, sunt „părtași ai rădăcinii și grăsimii măslinului”. – Rom. 11:17, *R. V.*

20. Unșii lui Iehova ilustrați prin Zaharia s-au informat: „Ce înseamnă lucrurile acestea Domnul meu” Aceasta arată că ei caută după explicarea divină a Cuvântului lui Dumnezeu și nu după concluzii omenești, și nici nu se bazează pe visuri omenești. Îngerul vorbi către Zaharia: „Nu știi ce înseamnă aceste lucruri? Eu am zis: Nu. Domnul meu.” (Zah. 4: 4,5) Poporul de legământ al lui Dumnezeu, care aici este preumbrit prin Zaharia, nu a putut să știe aceasta înainte de venirea lui Christos Isus la Templu. Împrejurarea că profeția privește Templul și arată o relație cordială între Zaharia și înger, dovedește, că îngerii Domnului din Templu sunt folosiți pentru a lumina și a mângâia pe unși și pentru a le aduce adevăruri îmborsitoare. Cinstiți și cu sinceritate, cum sunt membrii rămășiței, trebuie să recunoască: Noi nu știm aceasta. Apoi Domnul îi luminează și chiar în acest scop trimite pe îngerii săi.

21. Să se observe aici, că îngerul a dovedit o pricepere potrivită a stării sale în organizație. Cel ce se ține pe sine înțelept și important, ar zice: „Eu îți voi spune; pentru că eu sunt învățat și sfințit.”. Îngerul însă nu a servit cu explicarea lui proprie, ci lui Iehova I-a dat toată cinstea. „Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul meu, zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4:6). Învățătura mare din aceasta este a cinsti și a preamări pe Iehova care prin puterea sa își duce la împlinire scopurile sale și poporului său îi pune o masă de ospăț. Aceasta dă poporului lui Dumnezeu tărie de credință, încât nu este în nedumerire cu privire la aceea, dacă este pe calea potrivită sau nu. Aceia însă care dimpotrivă urmează învățăturile oamenilor și cinstesc pe oameni, nu vor fi luminați, și prin urmare nu simt învățați de la Dumnezeu. Rămășița să fie atentă la aceștia și să-i ocolească. Rămășița în cel mai bun caz

posede prea mică putere, tărie și avere; cu toate acestea lipsurile sale în această privință nu trebuie s-o descurajeze. Ea nu poate să facă nimica, decât numai prin Spiritul lui Dumnezeu. Sfeșnicul și măslinii învață aceeași lecție. Martorii lui Iehova radiază lumina lui Iehova numai în puterea împrejurării iar ei sunt membrii organizației sale și posed spiritul său. Puterea anumită, care îi face să vestească mărturia, este „uleiul de aur” (vers. 12) care este spiritul lui Iehova. Aceasta este mărturia lui Iehova, pe care a încredințat-o lui Christos Isus și pe care, El din partea sa a transmis-o în parte rămășiței sale credincioase. (Apoc. 12:17). Templul nu poate să fie pe deplin terminat, înainte ce nu va fi terminată mărturia, deoarece participarea la aceasta lucrare de mărturie este aceea, care zidește și edifică pe clasa Templului, și aduce dovada, că cine este credincios până la sfârșit.

22. „Bătrânii aleși” întunecați, egoiști, se aduc, pe sine într-o stare ridicolă, întrucât caută să împiedece înaintarea lucrului mărturiei; aceasta este o cutezanță, de a împiedeca edificarea Templului ca pregătirea pentru ziua cea mare a bătăliei. Asemenea adversari sunt preumbriți prin bastarzii religioși, samaritenii, care afirmă că sunt poporul lui Dumnezeu: acești contrari fac și în prezent aceeași afirmațiune, cu toate că în realitate sunt partizani ai organizației lui Satan. Îngerul Domnului vorbește către contrari: „Cine ești tu munte mare înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de îndurare, îndurare cu ea.” (Zah. 4:7) O clasă de oameni religioși, care sunt preumbriți de poporul Samariei, au constituit o organizație, care dușmănește organizația lui Dumnezeu și lucrul Lui de pe pământ; și această organizație adversară cinstește un om sau mai mulți oameni și urmează învățăturile unui om și nu învățăturile Domnului, și procedând astfel se fac vinovați de „păcatul Samariei”. (Amos 8:14). Ei s-au făcut o parte esențială a Babilonului, adică a organizației lui Satan. Clasa aceasta susține până în ziua de azi: „De când primul autor al „*Turnului de Veghere*” a murit, în revista aceasta nu s-a mai publicat nici un adevăr descoperit.” Această declarațiune este o ocară obraznică față de Iehova. Domnul se întoarce către acești lăudăroși cu cuvinte ironice: „Tu munte mare.” Prin aceasta se înțelege, că ei în închipuirea lor se țin prea mari. Ei se opun mai marelui Zorobabel, Christos Isus, ziditorul Templului. În organizația sa sunt membrii credincioși ai corpului său, care constituie azi rămășița de pe pământ, deoarece ei sunt clasa unsă a Templului și sunt ziditorii Templului; acestora se opune cu dușmănie „muntelui mare”. Profeția declară că acest lăudăros „munte mare” se va preface „în șes” înaintea lui Zorobabel adică Christos Isus, adică va fi înjosit cu totul. Iehova vorbește către ziditorul cel mare al Templului, Christos Isus: „Iată, te fac o sanie ascuțită, nouă de tot, cu mulți dinți[o nouă sanie ascuțită care are dinți, *Roth.*]; vei zdrobi, vei sfărâma munții, și vei face dealurile[părți înalte] ca pleava.” – Isaia 41:15; 40:4.

23. Piatra de temelie a Templului este Christos Isus. Profeția declară cu totul sigur, că El trebuie să fie adus înainte. Aceasta s-a întâmplat în anul 1918 cu ocazia punerii definitive a „pietrei de unghi” la venirea lui Christos Isus la Templu, ca să facă judecată. (Psalm 118:22; Isaia 28:16) Atunci a fost El prezentat de Iehova ca domnitorul de drept a pământului. Membrele corpului lui Christos de pe pământ, sunt folosiți pentru a duce altora explicarea aceasta, și să îndrepte atenția acestora asupra acestui fapt. Martorii credincioși vestesc această veste cu o „strigare tunătoare”, și aceasta s-a și început de fapt la conferința cea mare din 1922, unde miile de adunați au cunoscut, că Regele a sosit la Templul său; și unde s-au ridicat și au strigat cu glas tare: „Vestiți Regele și Împărăția!” De atunci au tot continuat, ca mai departe să proclame vestea fără frică și să pună mărturia plini de bucurie. – Isaia 12:6; Zaharia 9:9.

24. Iehova a dat pietrei grație și mărire, și martorii Lui dau în știre aceasta: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.” (Psalm 45:2) „Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut. Domnul dă îndurare și slavă, și nu lipsește de nici un bine pe cei ce umblă fără prihană.” (Psalm 84:11). Rămășița credincioasă admiră piatra, ca pe cea mai frumoasă a întregii creațiuni; toate lucrurile fiind cu totul minunate, El fiind cel mai mare domnitor, care va avea cândva lumea. Ei nu preamăresc pe nici un om, și nici nu sunt recunoscători față de unul ca acesta; deoarece Dumnezeu și-a cinstit pe Fiul său iubit, martorii Lui cinstesc pe Fiul cu voce tunătoare: „Îndurare, îndurare cu ea!” și spun: „Binecuvântai să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului,” pentru că voi sunteți cei mai grandioși arhitecți dintre toți câți sunt. (Psalm 118:26, *A.R.V.*) Aceasta este o expresiune de admirațiune a operei de artă, pe care Iehova o execută spre justificarea Numelui său; și astfel Celui Prea înalt i se dă cinste. – Ioan 5:23; 2Tess. 1:10.

25. Iehova va folosi pe unșii săi, ca să ducă la îndeplinire hotărârile sale, indiferent de adversitate, și asigurarea lui expresivă în privința aceasta este indicată de profet în următoarele: „Măinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor și isprăvi; și veți ști, că Domnul oștirilor m-a trimis la voi.” (Zah. 4:9). Zorobabel a depus piatra fundamentală a Templului în primăvara anului 535 înainte de Christos. (Ezra 3:8-10). Cu șaisprezece ani mai târziu, Zorobabel a depus din nou temelia Templului. (Hagai 2:18) Aceasta s-a întâmplat cu reușită indiferent de orice adversitate. Christos Isus ziditorul Templului lui Iehova, se folosește de oastea lui mică ca să-L reprezinte pe pământ și să înceapă lucrarea Elisei după ce a sosit la Templu ca să judece, întrucât a început lucrarea aceasta, o va și isprăvi indiferent de orice adversitate. (Filipeni 1:6) El nu privește la persoană, dar numai pe aceia îi va lăsa să ia parte la edificarea Templului, care sunt devotați pe deplin lui Iehova și ascultă de profetul mare al lui Iehova. El va isprăvi opera la timpul convenit. (Ezra 5:1,2; 6:14,15) Isus

Christos face lucrarea aceasta pentru justificarea Numelui lui Iehova. și rămășița va conlucra la aceasta în deplină armonie. – Ioan 17:21- 23; Efes. 4:12-14.

26. Precum Goliat a disprețuit statura mică a lui David, care a venit să se lupte cu el, astfel disprețuiește și Satan și toate hoardele sale, micimea și armătura organizației lui Dumnezeu de pe pământ. Satan și întreaga lui oaste disprețuiesc pe organizația lui Iehova, și aceasta este combătută încă de mai mulți alții, care se fălesc că ar fi în adevărul prezent, dar în realitate aparțin „Sinagogei lui Satan”. (Apoc. 3:9) Ei vorbesc cu dispreț și batjocură de rămășița mică, care de fapt este mică la număr și neînsemnată în ce privește puterea fizică și financiară. Dușmanii însă uită să ia în socoteală, că lucrul acesta nu se face cu bogăție, putere sau influență, ci prin spiritul lui Dumnezeu, și I-a plăcut lui Dumnezeu, ca sa invite pentru serviciul său pe cei disprețuiți. – 1Corinteni 1:28.

27. Acești batjocoritori vor avea oare ocazia să vadă și să se bucure? Ei vor vedea rezultatul lucrului Domnului, dar nu se vor bucura. „Căci cine disprețuiește ziua începuturilor mici ? Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Acești șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul.” (Zah.4:10, *A.R.V.*) Înțelesul clar a acestui text este că ochii desăvârșiți ai lui Iehova vor vedea, cum zidirea Templului se apropie de terminare: pentru aceea lucesc acești ochi desăvârșiți de bucurie. Iehova știe, că El va avea pe pământ o clasă mică credincioasă, care își va păstra neprihănirea până la isprăvirea Templului și până la justificarea deplină a Numelui său; și aceasta îmbucură inima Lui și inima lui Isus Christos. Cei șapte ochi ai Domnului privesc în jur și observă progresul lucrului și terminarea lui. (Deut. 14:12 ; 2Cronici 16:9; 1Regi 8:29). În *Versiunea Autorizată*, prepoziția „cu” este un cuvânt suplimentar, prin urmare, textul nu înseamnă că Zorobabel avea atât firul cu plumb cât și de asemenea, cei șapte ochi în mâna lui. Cei „șapte ochi” sunt ochii sau capacitatea desăvârșită de vedere a lui Iehova, privind la cumpăna din mâna lui Zorobabel, marele arhitect; și inima Lui se umple de bucurie, văzând că Unsul Lui va justifica Numele său.

28. După ce Zaharia a primit explicarea prin îngerul Domnului, a întrebat din nou după înțelesul celor „doi măslini” de la cele două capele a sfeșnicului, și după înțelesul celor „două ramuri de măslin, care suni în partea dreaptă a sfeșnicului, și varsă aurul din ele”. (Zah. 4:11,12) Repetarea întrebării sale arată cum clasa Zaharia cercetează în Cuvântul lui Dumnezeu la lumina faptelor cunoscute, și caută să înțeleagă profeția. Deci se pare că sfeșnicul reprezintă pe organizația lui Iehova de pe pământ care răspândește lumina, și concluzia aceasta se întărește de următoarele cuvinte ale lui Isus: „Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale cele dintâi. Altfel voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apoc. 2:5). Aceasta descrie pe clasa „fecioarelor înțelepte” care au avut ulei în vasele lor când a fost turnat în candelor lor și apoi au mers în întâmpinarea mirelui. (Matei 25:7-9) Ca „pomii dreptății” sunt vii, deoarece sunt „plantați lângă pâraie”, încontinuu primesc lămpile lor aprinse, vii și arzând. O minune se arată aici și anume în aceasta: uleiul de măslini se câștigă în general

prin stoarcerea fructului: în cazul acesta însă se extrage din tulpina pomului. Acesta este felul și modul, cum acești „pomi ai dreptății” oferă rodul Împărăției. Ei conduc uleiul prin țevile conductelor direct în organizația luminătoare și îl folosesc acolo pentru cinstea lui Iehova și a Regelui. „Dar măslinul le-a răspuns: Să-mi părăsesc eu untdelemnul, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor?” – Judecători 9:9.

29. Profetul a răspuns îngerului că el nu pricepe înțelesul vedeniei, și îngerul a răspuns: „Aceștia suni cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 4:13,14) Aceștia sunt ambii profeți conducători la zidirea Templului, anume Iosua, marele preot; și Zorobabel, care arată pe Christos Isus atât în poziția ca preot jertfitor precum și ca marele funcționar executiv al lui Iehova și ziditorul Templului. Toți membrii unși ai corpului său stau cu El și se bucură de mare pace și mângâiere, deoarece ei toți pot să ia parte la justificarea Numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce explicație dă Iehova despre sine prin apostolul Pavel în 2 Cor. 1:3-5? În acord cu aceste Scripturi care este scopul „îndurărilor” și a „mângâierii”, unșilor.
2. Cine este „omul cu funia ele măsurat în mână”? Cum se împlinește răspunsul profetic la întrebarea lui Zaharia? Arată importanța acestor fel de „măsurători”.
- 3,4. Dă exemple, care ilustrează împlinirea poruncii profetice „aleargă, și vorbește acestui tânăr”. Care este înțelesul și aplicarea mesajului, ce trebuia să transmită îngerul?
- 5,6. Ce se arată prin această vedenie profetică? Cum este Domnul: a) „un zid de foc împrejurul Ierusalimului” b) „Slava în mijlocul lui”?
7. Cui s-a dat porunca profetică: „Ieșiți afară din țara de nord”? Ce înseamnă cuvintele: „V-am împrăștiat după cele patru vânturi”? Arată că porunca este executată de clasa către care a fost îndreptată, și căci cuvintele s-au împlinit.
8. Sionul este scăpat, ca să mai locuiască la fiica Babilonului?
- 9,10. Cine sunt „el” și „pe mine” care survin în versul 8? Explică cuvintele „După slavă m-a trimis El Iehova”. Cine sunt „neamurile care v-au jefuit”? Arată prin texte întregitoare, cât de potrivite suni cuvintele: „cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor lui”.
11. Asupra cui va lăsa Domnul să se ridice mâna sa? Cum și pentru ce? Cum ei „vor fi prada celor ce le erau supuși”. Descrie împrejurările care îi aduc la judecată. În ce scop vor fi executate asupra lor aceste judecăți? Care este învățătura ce se cuprinde în Isaia 12:5? Cine este „fiica Sionului” amintită în Zaharia 2:10 „Saltă de bucurie!”. Cum trebuie să se întâmple aceasta? Cine trebuie lăudat și pentru ce? Explică cum vine Iehova și locuiește în mijlocul Sionului.
12. Ce înseamnă cuvintele „în ziua aceea”. Explică dacă versetul 11 a fost în curs de împlinire. Fă deosebire între „un popor pentru Numele său” și între multele națiuni, care se vor alătura lui Iehova și vor fi poporul său. Care este dovada căci

cuvintele, „vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis la tine”, se referă la timpul prezent?

13,14. Pentru ce se spune. „Iehova va lua în stăpânire pe Iuda ca moștenirea Lui”? Arată cum și când s-a împlinit aceasta. Arată că „țara sfântă” (vers. 12) se mai numește potrivit și „pământul Sanctuarului”. Arată mai departe dacă Iehova a ales din nou Ierusalimul’.

15,16. Descrie motivul pentru porunca: „Toată carnea să tacă înaintea lui Iehova.” Ce înseamnă cuvintele: „El s-a sculat din locașul lui cel sfânt”? Cum este a se aplica Țefania 1 :7,8 și este aceasta în armonie cu aplicarea din Zaharia 2:13? Cum sunt a se aplica Habacuc 2:20 și Ieremia 25:30 și Zaharia 9:13,14? Explică psalmul 4:4,5 și arată înțelesul lui în legătură cu Fapte 3:23.

17,18. De unde vine luminare? Cum se întâmplă luminarea aceasta? Cui se dă și care este rezultatul? Ce se arată prin vedenia descrisă în Zaharia 4:2,3? Când își găsește aplicare această vedenie? Explică simbolul sfeșnicului de aur și a candelii din capătul de sus și a celor șapte candelie și a celor șapte țevi de ulei la cele șapte candelie.

19. Pe cine preumbresc „cei doi măslini” în icoana profetică. Ce înseamnă ca cei „doi măslini” să stea de ambele părți a sfeșnicului de aur?

20. Aplică versetele 4 și 5?

21. Arată că îngerul a avut o pricepere potrivită despre situația sa în organizația lui Iehova. Arată învățătura cea mare din aceasta pentru rămășiță. Ce fapte importante, trebuie să înțeleagă rămășița, pentru ca să fie în stare, să prețuiască învățătura ce reiese din icoana profetică a sfeșnicului și a măslinilor?

22-24. Ce înseamnă cuvintele: „Cine ești tu, munte mare înaintea lui Zorobabel ?” Ce înseamnă strigătul: „Te vei preface într-un șes”. Arată împlinirea părții ultime a versului 7.

25. Când și cum au zidit Casa aceasta mâinile lui Zorobabel? Cum și când o vor isprăvi mâinile sale? Ce înseamnă cuvintele „Vei ști, că Domnul oștirilor m-a trimis la tine”?

26,27. În care fapte găsim noi răspunsul la întrebarea profetică: „Cine disprețuiește ziua începuturilor mici”. Cine sunt „cei șapte”? Pentru ce sunt acești „șapte” umpluți de bucurie, și cum? Ce înseamnă cuvintele: „Acești șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel”?

28. Ce întrebare pe mai departe pune profetul și care este aplicarea profetică de aici? În care relație stă această întrebare din Apocalips 2:5 cu Matei 25:7-9 și Judecători 9:9?

29. Ce învățătură importantă găsim pentru rămășiță în întrebarea profetică din versetul 13 și în răspunsul dat la aceea? Identifică pe „cei doi unși”? Stau ei înaintea Domnului „întregului pământ”? Care este marele privilegiu în privința aceasta de care se bucură membrii unși ai corpului lui Christos?

MELODIA CREAȚIUNII

PROFEȚII sfinți care au înregistrat hotărârile lui Iehova, nu au înțeles ce scriu. Ei știau doar că scriu despre ceva, ce se va împlini în viitor, dar cum și când se va întâmpla întocmai, despre aceasta n-au știut nimic. Ei au cercetat și examinat cu sârguință toate izvoarele de învățătură ce le stăteau la dispoziție, ca să câștige înțelegere despre aceea, ce au însemnat în realitate profețiile, când trebuie să fie împlinite și de ce natură ar fi timpul indicat care se referă venirea lui Isus, suferințele sale, moartea și învierea Lui, dar nu le-au putut înțelege cu toate că au căutat să le priceapă, (1Petru 1:10-12). Chiar și îngerii din cer au știut că profeții au scris în felul acesta, dar nici ei nu au priceput, cu toate că bucuroși ar fi privit în marele scop al lui Dumnezeu. Dumnezeu și-a descoperit și și-a arătat scopul său mare numai atunci, când a fost sosit timpul hotărât de El, și până atunci a păstrat totul pentru el însuși.

Aranjamentul divin înseamnă așadar o îngrijire pusă la cale de Iehova pentru creerea a tot ceea ce a fost creat și afară de aceea ducerea la îndeplinire a scopului său cu privire la creaturile sale. Primul care a înțeles scopul divin a fost Isus, înainte de venirea lui pe pământ. Isus era Logosul, în care găsim înțelesul, că El vorbește și activează pentru Iehova. În capitolul al cincilea al Apocalipsei ni se arată o icoană minunată scrisă în limbaj simbolic. Iehova este arătat cum stă pe tron și în mâna sa dreaptă ține o carte sau un sul de hârtie, care conține scopul său cel mare. Mâna este un simbol al puterii și ținerea sulului în mână a preumbrît faptul, că scopul său Iehova îl are exclusiv în puterea și în paza Lui. Icoana arată apoi încă un puternic sol sau înger sau reprezentant, care strigă cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?” În cer erau o ceată de îngeri sfinți. Dar nici unul din ei nu a putut să deschidă cartea sau sulul, și nici să privească în ea; ba chiar nimeni de pe pământ nu a fost în stare, ca să privească la sul sau să-l deschidă. Unul dintre titlurile date lui Isus este: Leul din seminția lui Iuda. Acestui mare și puternic, Fiului iubit al lui Dumnezeu care mai târziu a primit numele Isus, i s-a dat privilegiul, ca să deschidă cartea și să rupă pecetea care țineau în taină conținutul ei; prin aceasta se ilustrează, cum a făcut de cunoscut Iehova Fiului său iubit scopul său. Icoana descrie pe cel din urmă în felul următor: „Și la mijloc între scaunul de domnie... am văzul stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi... El a venit, și a luat cartea din mâna dreapta a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.” – Apoc. 5:6,7.

Numărul *șapte* este un simbol al perfecțiunii: *coarnele* sunt un simbol al puterii; și *ochii* sunt un simbol al înțelepciunii. Pentru aceea este arătat acesta, ca fiind în posesiunea puterii și înțelepciunii desăvârșite, pentru a îndeplini acest privilegiu minunat și serviciu. Acesta o este primul caz că taina

cea mare a lui Iehova, a scopului său mare cu privire la justificarea Numelui său, a fost descoperit cuiva; și de la acest timp încoace i-a plăcut lui Iehova ca să descopere unele părți a scopului său unor astfel de oameni, care în mod cinstit și cu sinceritate s-au străduit ca să-l înțeleagă. Dumnezeu a promis că va răsplăti pe aceia, care îl caută cu sârguință, și care cu sinceritate se străduiesc ca să-l cunoască. Pentru aceasta, cu ocazia cercetării hotărârii sale ne putem aștepta cu încredere la aceea, că din timp în timp ne va da atâta descoperire și cunoștință a scopului său cum îi place și acel lucru ne va servi spre bine și fericire.

Instrumentul muzical, harfa, se folosește în Biblie pentru a ilustra înălțimea și frumusețea, armonia neîntrecută și farmecul maiestos a scopului și a aranjamentului lui Dumnezeu. Înregistrarea acestor mari îngrijiri și aranjamente, este făcută în Testamentul vechi și cel Nou. Această relatare descopere scopul lui Dumnezeu cu privire la oameni, dă o relatare despre căderea lui, o vedenie profetică a mântuirii și eliberării sale și binecuvântarea finală a tuturor oamenilor ascultători cu viață veșnică. Marile învățături sau adevăruri fundamentale, care sunt puse în Biblie, și care sunt baza scopului lui Dumnezeu cu privire la justificarea Numelui său și cu privire la oameni, vor constitui astfel coardele pe harfa lui Dumnezeu. Aceste adevăruri fundamentale au fost exprimate de Iehova prin gura profeților săi, prin Isus și prin învățăceii Lui. Legea lui Dumnezeu este voința Lui exprimată. Legile înseamnă o regulă a purtării, ce arată ceea ce este drept și interzice ceea ce este nedrept. Biblia conține legea lui Dumnezeu stabilită pentru conducerea oamenilor.

David care era un maestru iscusit al harfei, a devenit rege peste Israel. Numele David înseamnă „iubit”. Iubitul lui Iehova este Fiul său Isus, Christosul. David a fost folosit de Iehova, ca să ilustreze sau să preumbrească pe Christos, prin care se înțelege Isus și urmașii Lui credincioși. David a cântat pe harfă cu zece coarde, și era un mare artist al harfei. Așa se pare ca și cum aici s-ar exprima în mod simbolic, că anti-tipul lui David, anume Isus și membrele corpului său, urmașii Lui credincioși, vor mânui harfa aceasta cu măiestrie și vor fi folosiți de Dumnezeu în scopul, ca să învețe pe alții care ar dori să știe. Așadar cele zece coarde a harfei, sunt un simbol nemerit a celor zece adevăruri fundamentale sau învățături mari ai scopului divin. Cele zece coarde a harfei urmează în ordinea arătată, cum urmează: 1. Creațiune; 2. Dreptatea arătată; 3. Promisiunea Avraamică; 4. Nașterea lui Isus; 5. Prețul de răscumpărare; 6. Înviere; 7. Taina descoperită; 8. Prezența Domnului; 9. Glorificare; 10. Restatornicire.

Dacă cineva înțelege aceste zece adevăruri fundamentale și știe să prețuiască armonia și frumusețea exprimată prin ele, prin aceasta va fi în stare, ca să mânuiască „Harfa lui Dumnezeu” și aceasta va îmbucura inima și cugetul și îl va umplea cu o muzică plăcută. Fără îndoială că scopul mare a lui Dumnezeu ilustrat prin harfă a fost cuprins dintr-odată, dar noi aici vom explica numai pe cea dintâi din aceste adevăruri fundamentale, ceea ce este ilustrat prin prima coardă a harfei, anume, creațiunea.

Tema „Creațiune” tratată aici se referă îndeosebi la pământ și la creaturile pământene, al cărei coroană este omul. Noi nu dorim să căutăm creațiunea altor planete și nici a altor creaturi. Se va face indicație numai la expresiunile biblice, că începutul creațiunii lui Dumnezeu era Logos, care expresiune în Bibliile, noastre este tradusă cu „Cuvântul”. Raportul cu privire la acesta sună: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era [cu] Dumnezeu, și Cuvântul era [un] dumnezeu.” (Ioan 1:1) *Dumnezeu* este un nume aplicat la Iehova, Cel Atotputernic. Câteodată numele acesta se mai aplică și la alte creaturi puternice, până când numele Iehova se referă exclusiv și numai la marele Dumnezeu veșnic. Logos, Cuvântul era un dumnezeu, un puternic. „El era la început [cu] Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” El era marele reprezentant al lui Iehova și unealta Lui la creațiunea tuturor lucrurilor.

Întrucât Biblia a fost scrisă pentru binecuvântarea *oamenilor*, raportul despre creațiune în prima carte a lui Moise se ocupă cu omul și locuința lui. Acolo citim: „La început a creat Dumnezeu cerul și pământul. El a creat soarele ca luminătorul pământului ziua și luna ca luminătorul pământului noaptea. Dumnezeu a creat și păsările și tot felul de aripate, care zboară în văzduh și peștii mării. El a creat animalele și toate târâtoarele și pe toate animalele de pe pământ”. Toate aceste lucruri au avut loc înainte de creerea omului. Dumnezeu a format pământul cu multe secole înainte de creerea omului, și l-a creat, pentru ca omul să aibă o locuință. unde să locuiască. Iehova a lăsat să se scrie prin profetul său: „Eu am făcut pământul, și am făcut pe om pe el. Căci așa vorbește Domnul, făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.” – Isaia 45:12,18.

Dumnezeu a creat pe primul om și pe soția lui din elementele pământului, și le-a dat capacitatea, ca să zămislească și să nască copii, și întreg neamul omenesc s-a coborât din această primă pereche. Dumnezeu a fost Tatăl și pământul mama lui Adam. Primul om s-a numit Adam, și prima femeie a primit numele Eva. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul său. La făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” – Genesa 1:27,28.

Noi toți avem interesul să știm, cum a creat Dumnezeu pe primul om Adam. Biblia spune: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Genesa 2:7) Dumnezeu nu i-a dat omului un suflet, deosebit și separat de trup. Cuvântul „suflet” înseamnă o creatură vie, care respiră. Fiecare om este *un* suflet. Nici un om nu are un suflet. Dumnezeu pe toate creaturile care se mișcă le-a numit

„suflete”. (vezi, Genesa 1:20, *margin.*) Diferitele soiuri de animale le numește suflete. – Numeri 31:28.

Iehova a pregătit apoi omului o locuință frumoasă, o grădină sau un parc frumos, numit în Biblie, Eden. Toate lucrurile, din Eden erau desăvârșite, deoarece toate lucrările lui Iehova sunt desăvârșite. (Deut. 32:4) „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței, binelui și răului. Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.” – Genesa 2:8,9,15.

Dumnezeu a dat omului o lege, pentru ca să-l guverneze prin aceea, El i-a spus, ce poate să facă și ce nu poate să facă; și El i-a comunicat că o călcare a legii ar aduce moartea peste el. „Domnul, Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere clin orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței, binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” – Genesa 2:16,17.

După aceasta a creat Dumnezeu pe Eva, pentru ca să fie o ajutoare sau tovarășă pentru Adam. (Genesa 2:21-25) Dacă Adam și Eva în tot timpul ar fi ascultat de Iehova, atunci nu ar fi urmat niciodată, boală, jale și moarte între oameni.

În Scriptură, Logosul este caracterizat ca „Luceafărul strălucitor”. (Apoc. 22:16). El a fost și este în toate vremurile plăcerea și desfătarea Părintelui ceresc Iehova. Steaua este o caracterizare simbolică pentru o creatură cerească. „Luceafărul de dimineață” este cel mai onorat în întreaga Împărăție cerească, în afară de Iehova. Alte creaturi cerești sunt indicate simplu ca „stele”.

Foarte des se poate auzi întrebarea: Cine a creat pe Diavolul, adică pe Satan, pe cel rău? Răspunsul potrivit este acesta: el nu totdeauna a fost Diavol sau Satan. El a fost creat ca o creatură desăvârșită și frumoasă. El a fost numit și „stea a cerului”. Numele lui de original a fost Lucifer. (Isaia 14:12-14) Profetul Ezechiel spune despre el, că era „un heruvim uns, ocrotitor”, ce se pare să dea de înțeles, că a avut autoritate asupra altora. Continuând mai departe, raportează profetul: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.” (Ezechiel 28:14-15) El este descris ca o creatură frumoasă: Profetul vorbește despre El cu următoarele cuvinte: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba la, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.” – Ezechiel 28:13.

Și alte oști de îngeri din cer sunt indicați ca fiii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat pământul, punându-i temelii ca să fie locuință pentru oameni, și după ce a creat apoi făpturile frumoase omenești pe pământ, atunci cei doi mari

luceferi ai cerului, Logos și Lucifer, au cântat împreună un cântec de laudă, și fiii îngerești ai lui Dumnezeu scoteau strigate de bucurie. (Iov. 38:4-7) Se pare că pe atunci, toate creaturile lui Iehova erau în desăvârșită armonie cu El și îl ascultau: și natural că au urmărit cu interes încordat continuarea creațiunii. Și apoi după ce au fost create cele mai supreme creaturi pământești, bărbatul desăvârșit și femeia desăvârșită, înzestrați cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și creați după chipul și asemănarea lui Iehova, atunci mare bucurie domnea în cer; și acesta a fost motivul pentru cântecul jubiliar și pentru veselia în rândul oștilor cerești.

Cu ocazia desfășurării scopului divin vedem noi așadar, că creațiunea este prima parte a acestui scop și cu tot dreptul este caracterizată ca prima coardă pe harfa lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură spune: „Dumnezeu e lumină și în El nu este întunec.” (1Ioan 1:5) Toate lucrările lui, Iehova sunt desăvârșite. (Deut. 32:4) Pentru aceea trebuie să deducem, că toate creaturile lui Iehova erau în lumină și că erau creaturi ale luminii, toate fericite, pline de bucurie: și când bărbatul desăvârșit și femeia desăvârșită au fost puși în grădina măreață a Edenului, și acolo toate lucrurile erau stăpânite de bucurie deplină.

DREPTATEA DIVINĂ MANIFESTATĂ

Una dintre însușirile divine este dreptatea. Psalmistul îndreptându-se către Iehova spune: (Ps. 89:14). „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului tău de domnie.” Înțelepciunea divină a stabilit aranjamentul mare ale lui Dumnezeu. Dreptatea divină a trebuit asemenea ca să-și execute partea în armonie cu alte însușiri divine. Legea lui Dumnezeu trebuie să rămână neschimbată. Fiindcă Dumnezeu nu se schimbă, creaturile pot să aibă în El o încredere nestrămutată, și să creadă cu tărie, că El totdeauna așa procedează, cum spune. Unei călcări a legii lui Dumnezeu, ca o măsură de pedeapsă a dreptății divine, trebuie să urmeze pedepsirea călcătorului de lege. Este îndatorirea dreptății, ca să aibă grijă, ca legea să fie executată. Manifestarea dreptății preamărește Numele și demnitatea lui Iehova. Fără de manifestarea dreptății, ar fi fost cu neputință pentru Iehova ca să-și exprime în așa măsură desăvârșită iubirea față de oameni, anume prin îngrijirea răscumpărării și a binecuvântărilor de mai târziu. Dacă cineva are cunoștința despre îndatorirea dreptății divine și pentru ce s-a arătat, aceasta îl face fericit. Dacă cineva nu înțelege și nu prețuiește însușirile divine aceluia îi este cu neputință, ca să prețuiască cuvenit bunătatea și îndurarea lui Iehova față de oameni. Iehova este prea bun pentru ca să poată fi nedrept. El este prea înțelept, ca să greșească: și este prea iubitor, pentru ca să poată fi egoist și puterea Lui se manifestă întotdeauna în așa fel încât la sfârșit aduce bine.

Manifestarea dreptății este o coardă simbolică a harfei lui Dumnezeu. Noi însă trebuie să vedem și să prețuim această manifestare, ca să cunoaștem

frumusețea și armonia, pe care o aduce la iveală coarda aceasta, dacă se folosește în legătură cu alte coarde sau învățături.

Binele și răul sunt principii sau îndemnuri opuse a activității. Binele este legea sau conduita activității de care este condus Iehova în toate cazurile. Răul numai atunci este activ, dacă o creatură calcă legea lui Iehova. Dumnezeu a creat pe om cu o capacitate de alegere morală liberă. El nu l-a oblicat ca să facă anumite lucruri. El i-a spus omului, că va fi binecuvântat dacă va face anumite lucruri: și pe mai departe, că în caz de săvârșire a unor lucruri nepermise de legile lui Dumnezeu, va primi o pedeapsă, pedeapsa stabilită pentru aceasta era moartea. Mama, Eva a fost înșelată și amăgită de Satan, Diavolul, ca să calce legea lui Dumnezeu. Tata, Adam când a văzut că tovarășa și ajutoarea lui s-a făcut vinovată de călcarea legii lui Dumnezeu, și care acum era judecată că ea trebuia să moară, a văzut de bine ca să se alăture ei în călcarea legii și să moară împreună cu ea. (1Timotei 2:14). Va fi aici de interes ca să examinăm împrejurările mai apropiate, care au condus la călcarea legii lui Dumnezeu și să stabilim pentru ce a manifestat Dumnezeu dreptatea sa față de om în felul, că l-a judecat la moarte.

Toată stăpânirea i se cuvine pe drept lui Iehova. El a dat omului domnia peste lucrurile pământului. Lucifer a privit pe omul desăvârșit Adam și pe femeia Eva în grădina Edenului; și deoarece a știut că au primit puterea de la Iehova, ca să se înmulțească și să umple pământul, mânat de trufie a conceput un plan ca să-i înstrăineze de la Dumnezeu și să-i îndemne ca să-l cinstească pe el însuși în loc de Iehova, pentru ca Lucifer să fie cel prea înalt. Profetul Isaia (14:12-15) ne dă o mică privire în chestiune, când spune: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ tu, biruitorul neamurilor. Tu ziceai în inima la: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu: voi șede pe muntele adunării dumnezeilor la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi li ca Cel Prea Înalt. Dar ai fost aruncat în locuința morților în adâncimile mormântului”.

Astfel vedem, că Satan, cuprins de trufie, a căutat să se facă asemenea Celui Prea Înalt. Dumnezeu și-a exprimat dreptatea față de Lucifer, întrucât a hotărât just, ca acest nelegiuit să moară la timpul hotărât. (Ezechiel 28:14-18 ; Evrei 2:14). Lucifer din pricina nelegiuirii sale a fost cunoscut sub următoarele numiri și astăzi tot aceste numiri le poartă: *Balaur*, *Șarpele cel vechi*, *Diavol* și *Satan*. (Apoc. 12:9) În Genesa cap. 3 se numește șarpe. *Balaur* înseamnă „înghițitor”. *Satan* înseamnă „adversar”. *Diavol* înseamnă „batjocoritor”; și *Șarpe* înseamnă „amăgitor”. Toate aceste numiri fac apel la însușirile blestematului Satan.

După relatarea din prima carte a lui Moise, șarpele cel vechi, a amăgit pe Eva în felul următor: Iehova a zis lui Adam și Evei ca să nu mănânce din rodul unui anumit pom din grădină, anume din pomul cunoștinței binelui și a răului. Diavolul apropiindu-se de Eva în însușirea lui de șarpe, ca amăgitor, a vorbit către ea: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” La întrebare Eva a răspuns:

„Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii. Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Șarpele cel vechi, Diavolul a răspuns: „Hotărât că nu „veți muri, dar Dumnezeu știe, că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Cu alte cuvinte, el a dat Evei de înțeles, că Iehova caută să o țină pe ea și pe bărbatul ei în necunoștință și prin aceasta să-i exploateze. Fără îndoială că Diavolul însuși a mâncat din rodul pomului în prezența Evei și intenționat o mințit după aceea, zicând: „Hotărât că nu veți muri”. Dumnezeu știe că nu veți muri. În felul acesta a dus în eroare pe mama, Eva ca să mănânce din rod; și aceasta a fost o călcare a legii lui Dumnezeu. Noi știm că Satan este un mincinos, deoarece Isus a zis despre el: „El de la început a fost ucigaș, și nu stă în adevăr. Pentru ca în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” – Ioan 8:44.

Faptul că Eva a fost amăgită și prin aceasta sedusă, ca să calce legea lui Dumnezeu, nu s-a schimbat legea lui Dumnezeu nicidecum și nici nu a avut nici o influență asupra executării sale. Adam a mâncat intenționat din rod și astfel a luat parte și la călcarea legii. – 1Timotei 2:14

După ce Adam și Eva au păcătuit contra legii lui Iehova sau ascuns între pomii din grădina Edenului. Iehova vorbi către Adam și a întrebat: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Adam a răspuns, că Eva i-a dat din rod, ca să mănânce din el: și Eva la rândul ei a răspuns că șarpele a amăgit-o. Ei amândoi statură în fața legii lui Iehova și și-au recunoscut vina. Demnitatea legii lui Iehova trebuia păstrată. Dat fiind că legea Lui nu se schimbă (Evrei 6:18), n-a rămas alta, decât aceea, ca să se execute legea aceasta. Apoi Iehova a rostit sentința sa asupra lor, despre care se relatează: „Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.” Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el” blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pământ să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” – Genesa 3:16-19.

Așa și-a meritat moartea omul perfect. Toate cu ce era înconjurat — locuință, libertate, pace, fericire, prosperitate și viață pe pământ — erau desăvârșite. Acuma însă a trebuit să moară și să se întoarcă în țărână, din care a fost luat. Dumnezeu nu a lăsat să moară imediat, ci i-a dat un termen de 930 de ani, înainte ce s-a cufundat în moarte. În grădină era hrană desăvârșită, care a ținut în viață pe omul perfect; și Adam nu murea dacă ar fi rămas în Eden, numai atunci dacă Iehova i-ar fi luat viața pe cale nemijlocită. Dumnezeu însă l-a alungat din grădina Edenului, i-a retras hrana desăvârșită și a lăsat să-și caute hrana între spini

și măracini și alte elemente imperfecte ale pământului, care erau de găsit, în afară de Eden: și între astfel de împrejurări a continuat să agonizeze și să slăbească, până când la sfârșitul termenului de 930 de ani a murit.

Părinții, care iubesc pe copiii lor cu tot caldul inimii lor, pedepsesc câteodată pe copil, pentru că a călcat vre-o porunca. Părinții nu de aceea pedepsesc pe copii, pentru că suferințele copilului le-ar cauza plăcere, ci aceasta o fac spre binele copilului, pentru că să fie educat, și să primească învățăturile cele mai potrivite. Dacă copilul ar proceda totdeauna drept, și nu ar face niciodată ceva rău, nu ar merita nici o pedeapsă și nici nu ar primi nici o pedeapsă din partea părinților iubitori. Iehova procedează cu oamenii în felul cum face îndeosebi pentru aceea, ca să le arate că legea Lui nu se poate călca, fără ca să nu urmeze pedeapsa: și că nimeni care procedează contra legii lui Dumnezeu, nu va primi viață veșnică; și pe mai departe că Iehova Dumnezeu este singurul izvor al vieții veșnice și că El numai acelora o dă care îl iubesc și îi sunt ascultători.

Când Dumnezeu a judecat la moarte pe primii noștri părinți, și i-a alungat afară din grădina Edenului, a conceput deja hotărârea ca să-și justifice Numele și să binecuvânteze în viitor oamenii. Astfel iubire a fost ceea ce l-a îndemnat, ca să judece pe Adam la moarte. Orice procedură a lui Iehova este îndemnată de iubire; pentru că Dumnezeu este iubire. Așa procedează întotdeauna ca să poată rezulta ceva bine din ea. Manifestarea dreptății sale neclintite a fost de lipsă pentru că demnitatea și maiestatea lui Iehova să fie păstrată, însă în același timp când a procedat astfel, îndemnul acestei proceduri a fost iubire. Trebuie că inima lui Iehova a fost întristată văzându-se obligat ca să pedepsească pe creaturile sale în felul acesta. Pentru că Iehova nu are plăcere de nenorocire. Și cu toate acestea a trebuit să cauzeze bucurie pentru Iehova, când s-a cugetat la binecuvântări și restatornicire, care se vor acorda oamenilor, ca să manifeste în acest fel dreptatea, pentru ca la urmă să rezulte bine din ea.

Deci despre manifestarea dreptății lui Dumnezeu foarte potrivit putem vorbi ca despre acordul Moll în muzica harfei lui Dumnezeu. Acordul Moll se pare să fie o parte necesară în muzică, pentru a putea obține o armonie, adevărată.

Iov, o pildă adevărată de răbdare, se pare să preumbrească în suferințele sale omenirea care suferă sub urmările condamnării și în nenorocirile sale a zis: „Harfa mea s-a făcut în instrument de jale”. (Iov 30:31) Omul desăvârșit Adam și tovarăsa lui, care acum și-au pierdut locuința lor desăvârșită, și hrana lor a trebuit s-o câștige acuma cu sudoarea feței lor, suferind trupește și spiritual fiind despărțiți de Dumnezeu, probabil că au zis și fără îndoială că vorbeau după înțelesul: „Harfa noastră sa făcut în instrument de jale”. Începând de la acel timp, întreaga lume a fost într-o stare de întristare, și oamenii încă tot suspină și suferă în dureri. Oamenii în general nu au avut apreciere față de manifestarea dreptății lui Iehova. Creștinul însă care a ajuns la o cunoștință a scopului lui Dumnezeu, și recunoaște și prețuiește scopul lui Iehova pentru binecuvântarea omenirii poate să se bucure asupra manifestării dreptății divine și aceasta o și face.

În perioada erei creștine Dumnezeu are o biserică adevărată a căror membrii sunt desemnați a fi trupul lui Christos. (Filipeni 1:29; Coloseni 1:18). Ei se mai numesc și membrii preoției regale. (1Petru 2:9,10) În cursul călătoriei lor pământești sunt socotiți ca membrii preoției de jertfă, care a fost preumbrită prin Aaron. Era datoria lui Aaron și a fiilor săi, ca la ceremoniile în legătură cu cortul întrunirii în pustiul din peninsula Sinaitică să servească înaintea Domnului. Doi fii ai lui Aaron au fost uciși pe loc de Iehova pentru că ei au voit să aducă foc străin înaintea Lui. Atunci lui Aaron și celorlalți doi fii ai lui rămași în viață, li s-a poruncit, ca să nu plângă pe cei doi fii morți. Evident că aceasta este o icoană care dă de înțeles, că aceia, care au ajuns la cunoștința scopului lui Dumnezeu, nu se întristează că Iehova a judecat la moarte pe primii noștri părinți, ci mai mult se bucură la manifestarea acestei dreptăți divine, deoarece ei înțeleg că aceasta a fost de lipsă pentru justificarea Numelui mare a lui Iehova. Și dacă noi recunoaștem și prețuim acest scop divin atunci în adevăr putem exclama: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne. Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile tale, Împărate al Neamurilor” – Apocalips 15:3.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

1 SEPTEMBRIE 1933

Nr. 17

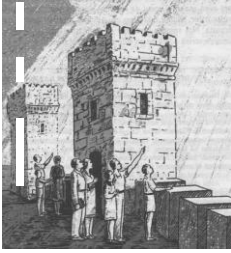
Cuprins:

JUDECATA ȘI EXECUTAREA EI - Pag.427

SOLUL LUI IEHOVA - Pag.441

IOV, SERVUL LUI IEHOVA - Pag.446

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 SEPTEMBRIE 1933

Nr. 17

JUDECATA ȘI EXECUTAREA EI

„Îmi voi rosti judecățile împotriva lor, din pricina întregii lor răutăți, pentru că m-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei și s-au închinat înaintea lucrării mâinilor lor”. – Ieremia 1:16.

IEHOVA a favorizat pe Israeliți mai mult decât pe oricare alt popor din timpul acela. El a făcut un legământ cu ei și a ținut cu credincioșie partea sa din legământ. Dacă Israel ar fi ținut partea lui din legământ, atunci ar fi fost foarte binecuvântat. Dar din pricina necredincioșiei, Iehova a lăsat să se scrie judecata Lui asupra lui Israel, și El a trimis pe profetul său ca să vestească judecata sa, și la timpul stabilit a lăsat să se execute pedepse asupra acestei națiuni. Israeliții ca popor au preumbrit „creștinătatea”; și ceea ce s-a întâmplat cu Israel, se va întâmpla și cu „creștinătatea”, numai că în măsură mult mai mare. Națiunile care constituie „creștinătatea” au fost în mai mare măsură favorizate ca oricare alte națiuni de pe pământ, deoarece au avut acces la Cuvântul lui Dumnezeu și au primit învățătură despre Împărăția sa; pe mai departe deoarece ei s-au numit cu numele lui Christos și au primit Cuvântul lui Dumnezeu și au intrat într-un legământ absolut de a face voia lui Dumnezeu. Din pricina nelegiuirii „creștinătății”, Dumnezeu nu numai că a lăsat să se scrie judecata Sa, dar acuma o și dă în știre.

2. Iehova a lăsat să se însemneze judecățile sale cu mult înainte de executarea lor, și acuma descopere unșilor Săi înțelesul lor și-i trimite, ca să dea în știre judecățile sale. Martorii lui Iehova sunt foarte aspru criticați din pricina vorbirii lor clare cu ocazia vestirii răzbunării lui Iehova contra organizației lui Satan. Preoțimea și asociații lor, împreună cu „servul rău”, spun că acești martori trebuie să fie împiedecați, ca „să condamne alte religii”. Ei nu știu, că rămășița nu reprezintă nici o „religie”, cum se înțelege în general aceasta expresie, ci reprezintă pe Dumnezeu. Cei ce afirmă că ar fi în adevărul prezent, care însă combat lucrul de mărturie săvârșit pe pământ, spun că o astfel de critică asupra organizației lui Satan este inutilă și greșită. Credincioșii însă nicidecum nu se vor lăsa conturbați de astfel de critici negative, și nu vor pierde dinaintea ochilor, că Iehova a pus în datoria martorilor săi, ca să proclame răzbunarea sa, să o arate aceasta dușmanului și să avertizeze pe aceia, care doresc să cunoască și să învețe dreptatea.

3. Profetul Zaharia în capitolul al cincilea a însemnat o vedenie despre un sul zburător. „Am ridicat din nou ochii, și m-am uitat, și iată că era un sul de carte care zbura. El m-a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns: Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coți, și o lățime de zece coți.” (Zah. 5:1,2) Un sul este un raport scris. (Ezra 6:2) Ce a văzut Zaharia a fost o însemnare a judecății lui Iehova asupra dușmanului. (Zah. 5:3) O parte a documentului se îndreaptă contra tâlharilor, cealaltă parte contra mincinoșilor. El nu este păstrat în vre-o boltă mucegăioasă, ci zboară asemenea unui avion repede spre locul său de destinație. „Cum zboară rândunica, așa nu nimerește blestemul neîntemeiat.” (Prov. 26:2, *A.R.V.*) În cazul de față însă este un motiv bun și întemeiat; pentru aceea ajunge și blestemul repede. Este o solie scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, numită și „sulul cărții”. (Psalm 40:7) Pentru a ajuta lui Zaharia, în prezent rămășiței, ca să priceapă înțelesul vedeniei, Iehova îi dă rămășiței „ochi să vadă”, adică înțelegere. (Prov. 20:12) Măsurile „sulului” sunt arătate ca douăzeci coți lungime și zece coți lățime, ceea ce pentru un document este o mărime însemnată. El a fost desfăcut și întins pe plan; altfel nu putea fi măsurat în cele două direcții. Măsurile corespund suprafeței „sfintei” din cortul întrunirii din pustiu și dau de înțeles, că mesajul sulului se referă îndeosebi la toți aceia, care afirmă că sunt reprezentanții lui Dumnezeu în țările „creștinătății”.

Blestem

4. Un blestem este a anunțare solemnă și irevocabilă care arată soarta acelora, care intenționat calcă legea lui Dumnezeu. „Sulul zburător” scris pe amândouă părțile este un mesaj al răzbunării lui Dumnezeu față de călcătorii legământului. „Și el mi-a zis: Acesta este blestemul care este peste toată țara; căci după cum este scris pe o față a lui, orice hoț va fi nimicit de aici, și oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârșire de aici, după cum este scris pe cealaltă față a lui.” (Zah. 5:3) Blestemul nu putea să privească pământul întreg mai înainte decât timpul când Domnul Isus a venit la Templu, ca să țină judecată. Faptele dovedesc că blestemul a început să se rostească în anul 1922, când „un glas tare din Templu” a zis către cei șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (Apoc. 16:1) Elementul religios al „creștinătății” și-a atribuit că ei ar fi într-un legământ cu Iehova Dumnezeu, deoarece au primit numele Christos, și pretind că se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este a se aplica îndeosebi la preoțime, care a furat Cuvântul lui Dumnezeu, și au ascuns cheia cunoștinței. (Luca 11:52) „De aceea iată. zice Domnul, am necaz pe proorocii [predicatorii falși] care fură unul de la altul cuvintele mele.” (Ieremia 23:30). Preoțimea și tovarășii lor în „creștinătate”, pentru că „ei călcau legile lui [Dumnezeu], nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și sufăr locuitorii ci pedeapsa nelegiuirilor lor: de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” (Isaia 24:5,6; Maleahi 4:5,6) Preoții pe mulți oameni i-au abătut de la Dumnezeu, chiar așa ca Absalom, care a furat inimile oamenilor; și aceasta au făcut-o ca să

servească Diavolului. (2Samuel 15:6). Blestemul a fost rostit și asupra clasei „servului rău” a „omului fărădelegii”, a „fiului pierzării”. Aceștia în mod voit au furat de la organizația lui Dumnezeu pe cei slăbuți, și i-au atras în societatea Diavolului.” „Dacă se va găsi cineva, care să fi furat[departe de organizația lui Dumnezeu] pe vreunul din frații lui, pe vreunul din copiii lui Israel[spiritual], și să-l fi făcut rob sau să-l fi vândut, hoțul acela să fie pedepsit cu moartea.” (Deut. 24:7) Această profeție se referă îndeosebi la aceia, care au urmat chemarea pentru Împărăție și aceasta se arată îndeosebi prin faptul, că legământul pentru Împărăție a fost preumbrit prin legământul încheiat cu Israel pe șesurile Moabului. (*Turnul de Veghere*, 1933, pag. 163) „În lăcomia lor vor căuta ca prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi.” (2Petru 2:3) Clasa servului rău s-a făcut părtașă a preoțimii în combaterea mesajului Împărăției. (Psalm 50:18: Proverbe 29:24). Blestemul rostit asupra acestor tâlhari, este nimicirea.

5. Christos Isus rostește acest blestem, cu ocazia ținerii judecății în Templu. (Mal. 3:5) Cei ce au intrat în legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și după aceea în mod intențional se fac călcători ai legământului, sunt unii, care jură strâmb. (Psalm 24:4; Levetic 19:12) Cei care își calcă jurământul au fost avertizați de Domnul. (Eccl. 8:2) Este nelegiuire a practica o religie, care nesocotește pe Iehova Dumnezeu: dacă însă oamenii afirmă că se închină înaintea lui Iehova și că umblă pe urma pașilor lui Isus și apoi folosesc aceasta ca pretext pentru fățarnicia lor, atunci aceasta este o nelegiuire urâtă. Religia arătată în mod fals ca „creștinism” a fost făcută de a șaptea stăpânire mondială ca religia ei, și timp de mai multe secole preoții „creștinismului organizat” s-au prezentat fals ca învățătorii Cuvântului lui Dumnezeu, au mințit pe cei slabi și pe alții, textele Sfintei Scripturii le-au folosit ca pe o manta pentru fărădelegea lor, și astfel au abătut pe oameni de la Dumnezeu. Ei știu foarte bine, că au jurat strâmb. Tot asemenea aceia, care au intrat într-un legământ să facă voia lui Dumnezeu, și au urmat chemării pentru Împărăție, dar acuma se opun cu dușmănie vestirii mesajului Împărăției, sunt înaintea lui Iehova ca și călcători de jurământ. Blestemul va pedepsi casele acestor nelegiuți, atât de sigur, precum îngerul Domnului a cercetat fiecare casă din Egipt. – Exod 12:23, 29.

6. „Îl trimit (blestemul) – zice Domnul oștirilor – ca să intre în casa hoțului, și în casa celui ce jura strâmb în Numele meu, ca să rămână în casa aceea, și s-o mistuie împreună cu lemnele și pietrele ei” (Zah. 5:4) Blestemul va da de urma criminalilor, chiar oriunde ar fi; chiar dacă spun: Cine ne vede? Iehova nu-i lasă să găsească nici o cale de scăpare. Mesajul blestemului îi ajunge prin radio, telefon și tipar; mesajul pătrunde în ascunzătoare și spală „locul de adăpost al minciunilor”. Împrejurarea că profetul spune că „blestemul va rămânea în casele lor”, arată că ei sunt nelegiuți fără speranță de îndreptare, și sunt nimiciți. – Ieremia 23:29.

7. Cei ce se opun adevărului, nu vor crede ceea ce stă aici scris. Numai cel ce își ridică ochii spre cer, în credință petrece la Dumnezeu și urmează cu supunerea pe Christos Isus, numai aceluia i s-a dat vedenia aceasta și

înțelesul ei, „îngerul care vorbea cu mine, a înaintat și mi-a zis: Ridică-ți ochii și privește ce iese de acolo.” (Zah. 5:5) Îngerul Domnului descoperă acum rămășița locul definitiv al nelegiurii. Satan și-a început organizația sa religioasă fățarnică și nelegiuită în șesurile țării Șinear, care organizație este ilustrată printr-o femeie, anume prin soția lui Satan, numită „Babilon”. Această organizație diavolească fățarnică în toate vremurile a furat Cuvântul lui Dumnezeu și l-a folosit spre rău și pe oameni i-a furat de la serviciul lui Dumnezeu, și a adus la iveală o mulțime de creaturi, care au jurat strâmb înaintea lui Dumnezeu. Acești înșelători religioși sunt defăimătorii Numelui lui Iehova, și trebuie să fie duși în locuința lor veșnică.

8. Profetul întrebă îngerul: „Ce este aceasta? Și el a zis: Iese efa. Și a adăugat: Aceasta este nelegiurirea lor în toată țara.” (Zah. 5:6, *A.R.V.*) Profetia arată astfel cum apare în ochii lui Iehova și El aduce sentința și măsoară pedeapsa. Efa este o măsură mare și simbolizează o mare unitate de măsură a unei chestiuni. O măsură dă de înțeles o judecată; prin urmare profetia aceasta înseamnă, că Iehova a măsurat și a judecat, și că acelora, asupra cărora s-a rostit judecata, li s-a măsurat o măsură mare.

9. Efa era acoperită cu un disc de metal asemenea plumbului, și în mijlocul ei ședea o femeie. (Zah. 5:7). Acoperișul era din un metal nenobil, care însă părea la privire ca argintul, și prin urmare a preumbrit fățarnicia care se practică cu atâta reușită de agenții religioși ai Diavolului, și această mantie de pretext infamă și josnică va fi nimicită. (Ieremia 6:29; Ezechiel 22:18) Iehova ia jos acest disc sau acoperiș și descoperă ce se găsește în efa, și iată că se vede în ea o femeie. Femeia aceasta este fără îndoială femeia Diavolului, adică organizația lui fățarnică, care se numește „Babilon”. Organizația aceasta a născut pe tâlhari, mincinoși și pe toți ceilalți criminali. (Apoc. 17:3,5) Organizația lui Satan este în totalitate stricată. Despre femeia care ședea în efa a vorbit îngerul: „Aceasta este nelegiurirea. Și i-a dat brânci în efa și a aruncat bucata de plumb peste gura ei.” (Zah. 5:8) „Nelegiurirea” amintită în textul citat, înseamnă „confuzie” (*Roth.*) și se referă îndeosebi la clasa, pe care Domnul o curăță dintre poporul său de legământ. (Matei 13:41) Aceasta poate să se refere la „omul fărădelegii”, „fiul pierzării” și la preoțimea întreagă, care susține că servește pe Dumnezeu. În realitate însă servește pe Diavolul. Acoperișul s-a ridicat și femeia aceasta nerușinată a fost descoperită; după aceasta din nou a fost aruncată în efa, și discul sau acoperișul a fost pus iarăși pe efa. Așa o închide Domnul, pentru ca să fie dusă acolo, unde aparține. Ea nu are loc în „pământul sfânt”, în starea poporului lui Dumnezeu, ci va fi dusă acolo unde aparține, despre care îngerul Domnului dă mai târziu lămurire profetului Zaharia.

10. Acuma se evidențiază felul și modul cum scoate și expediază Domnul pe mulțimea aceasta fățarnică, care este întruchiparea adevărată a nelegiurii. „Am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că s-au arătat două femei. În aripile lor sufla vântul: ele aveau aripi, ca aripile cocostârcului. Au ridicat efa între pământ și cer.” (Zah. 5:9) Aceste amândouă femei sunt fără îndoială servii Domnului Dumnezeu

și servii marelui Judecător în Templu. Ca femei sunt ele supuse „bărbatului Isus Christos”. (1Corinteni 11:3) Astfel ele ilustrează nimerit îngerii, de care se folosește Domnul, pentru a scoate afară pe cei nelegiuiți din Templu și de a-i ține în depărtare față de Templu. „Fiul omului va trimite pe îngerii săi (preumbriți aici prin cele două femei) și ei vor smulge din Împărăția lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire, și pe cei ce săvârșesc fărădelegea (aceia care erau cândva aspiranții Împărăției), și-i vor arunca în cuptorul aprins, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:41,42) Profetul declară: „În aripile lor sufla vântul”; și aceasta înseamnă ca puterea lui Dumnezeu era cu ele pentru efectuarea urgentă a sentinței de pedeapsă. Aripile arată, că ele sunt creaturi, care zboară cu iuțea înainte judecării. Împrejurarea că „ele aveau aripi ca ale cocostârcului”, arată, că ele au știut timpul judecării și au știut că a sosit timpul judecării. „Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri... dar poporul meu nu cunoaște legea Domnului”. (Ieremia 8:7) Aripile cocostârcului sunt late și în stare să suporte sarcini însemnate. Cocostârcii zboară la înălțimi mari și profeția spune: „Au ridicat efa între pământ și cer”, și pe femeia bătrână, întruchiparea nelegiurii, repede au dus-o la locuința ei veșnică.

11. Unde aparține „nelegiuirea” ilustrată prin locuirea efei? Această întrebare a pus-o Zaharia, cum se raportează în versul al zecelea, la care îngerul Domnului răspunde: „Se duc să-i zidească o casă în țara Șinear ca să fie așezată acolo și să rămână pe locul ei.” (Zah. 5:11). Țara Șinear era țara, unde Satan și-a pus temelia organizației sale, pentru ca prin ea, să abată pe oameni de la Iehova prin metodele minciunii și hoției; pentru aceea reprezintă țara aceea începutul nelegiurii. „Și pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: Haidem! Să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: Haidem, să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” (Genesa 11:2,4) Poporul de legământ a lui Dumnezeu a fost prins și târât spre țara Șinear. (Daniel 1:1,2) Dar la timpul său hotărât Iehova a readus iarăși pe rămășița poporului său; precum atunci, așa este și în prezent, când a restatornicit pe rămășița sa credincioasă a scos-o din organizația lui Satan și a adus-o în organizația Sa. „În același timp, Domnul își va întinde mână a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului său.” (Isaia 11:11) Solii grabnici ai lui Iehova, zburând asemenea cocostârcilor, duc înapoi clasa nelegiuită sau fărădelege la locul stabilit pentru mulțimea aceasta, și acest loc pregătit pentru ei, a fost ilustrat simbolic prin țara Șinear. Casa amintită aici, unde este dusă femeia sau „nelegiuirea”, ilustrează o stare de moarte veșnică. „Mormântul e casa mea.” (Iov 17:13) „Toți împărații neamurilor, da, toți se odihnesc cu cinste fiecare în mormântul (locuința) lui.” (Isaia 14:18) O casă caracterizează un loc de odihnă durabilă, și ilustrația aceasta arată, că nelegiuirea este destinată nimicirii veșnice. Blestemul lui Iehova asupra organizației nelegiuite a lui Satan, este o justificare a

Numelui său sfânt, și arată care va fi rezultatul războiului cel mare. Nelegiuirea va fi stârpită pentru totdeauna. – Psalm 145:20.

12. Iehova al oștirilor este Dumnezeuul Atotputernic al războiului. El are un timp hotărât pentru război, și un timp hotărât pentru pace și în urma războiului va introduce o pace veșnică între creaturile sale. Când a trimis pe Isus Christos ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi imediat după aceasta a urmat un război în cer, și Christos Isus a fost învingătorul. Câmpul de bătaie a fost apoi mutat pe pământ, și de atunci se pregătesc forțele războinice pentru lupta cea mare finală. În vedenia întâia a profetului a apărut o ceată de călăreți cu comandantul lor, care este Christos Isus, și primul său lucru consta într-o examinare sau inspectare a lucrurilor de pe pământ, înainte de începerea operațiunilor. Caii ilustrează pregătiri de război și aceea avangardă de călăreți, care au inspectat țara, arată, că forțele de luptă a Domnului se pregătesc pentru războiul cel mare de pe pământ.

13. În cursul zidirii Templului, profetul Zaharia a primit din nou o vedenie despre organizația de război a lui Iehova. Aceasta înseamnă că în timp ce Christos Isus adună la sine în Templu pe urmașii adevărați ai Lui, li se dă acestor credincioși o vedenie despre organizația de război a lui Iehova. Profetul ridică din nou ochii, și raportează ce a văzut: „Am ridicat din nou ochii și m-am uitat, și iată că patru care ieșeau dintre doi munți; și munții erau munți de aramă.” (Zah. 6:1). „Carele” sunt simboluri ai organizației războinice a lui Iehova. Cele „patru care” înseamnă că organizația lui Iehova este un pătrat, pregătită cu desăvârșire pentru a ataca dușmanul din toate părțile, de a-l birui și distruge definitiv. „Căci iată: Domnul vine într-am foc, și carele Lui sunt ca un vârtej: își preface mânia într-un jăratec, și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc își aduce Domnul la îndeplinire judecățile, și cu sabia Lui pedepsește pe oricine; și cei uciși de Domnul vor fi mulți la număr.” (Isaia 66:15,16) „Vin urnind ca niște cară pe munți, și pâraie ca o flacăra de foc, când mistuie miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă.” (Ioel 2:5; Hab. 3:8) Că aceste care de război au ieșit dintre doi munți de aramă, reprezintă, că ele sunt extrem de tari, și „arama” arată, că este suprapământescă, adică supraomenească și este, trimisă de Iehova, și nicidecum nu este o parte a organizației pământene a lui Satan. Aceste care preumbresc organizația de luptă a lui Iehova, de sub conducerea lui Christos Isus. Munții aceștia în foc, nu se vor preface în „niște munți arși”, cum trebuie să fie organizația lui Satan. (Ieremia 51:25) Organizația de luptă a lui Iehova în focul luptei va străluci în lucirea luminii ca picioarele lui Christos în vedenia lui Ioan.: „Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor: și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.” (Apoc. 1:15) „Îngerului bisericii din Tiatira scrie-i: Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para locului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.” (Apoc. 2:18) Atât Daniel cât și Ezechiel au avut o vedenie despre acest Puternic și spun, că „brațele și picioarele Lui arătau ca arama lucitoare.” (Daniel 10:6). „A cărei înfățișare era ca arama.”

(Ezechiel 40:3) Acești munți de „aramă” ilustrează organizația universală a lui Iehova, precum și pe organizația principală a ei, care după sfârșitul războiului din cer apare în deplină armătură de război. Din acest „munte” sau organizație universală s-a rupt „piatra”, „fără ajutorul unei mâini de om”; și această piatră sau organizație principală, Regele uns, a crescut și „a devenit un munte mare, și a umplut pământul întreg” și așadar este cea mai principală sau mai importantă parte a organizației lui Iehova.

14. Carele de război înhămate cu caii cum se vede, apar împreună și se apropie din toate părțile. Dacă avem în vedere că iudeii au citit de la dreapta spre stânga, această icoană ar da de înțeles, că primii cai și carul care au fost văzuți, au apărut din extrema dreaptă. „La carul dintâi erau niște cai roși, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi și la al patrulea car cai bălțați și roși.” Zah. (6:2,3) Aceste care trase de cai dau de înțeles pregătiri pentru războiul cel mare și deplasarea pentru instalarea în pozițiile de luptă. Caii de la extrema dreaptă, se numesc după litera ebraică „roși” și în versul al șaptelea arătați ca „tari”. Carul al doilea este tras de „cai negrii”, al treilea car, la stânga de la mijloc, de „cai albi” și al patrulea, de „cai bălțați și tari[puternici, *margin.*]” *Versiunea Revizuită Americană* redă această parte a textului cu „cai puternici cenușii” care stau la stânga în extrem și trag spre sud, și astfel se deosebesc de caii roși de la dreapta.

15. Profetul a întrebat pe înger despre înțelesul carelor și a cailor, și a primit următoarea lămurire: „Îngerul mi-a răspuns: Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 6:4,5) Aceștia închipuie pe organizația lui Iehova, care „din vânturi își face solii.” (Psalm 104:4) Aceasta este o organizație desăvârșită, deoarece este simbolizată prin numărul patru; și afară de aceasta este o organizație cerească, și cuprinde pe rămășița de pe pământ, pe care Dumnezeu „a pus-o să șadă împreună în locurile cerești, în Christos Isus.” (Efeseni 1:3; 2:6) Rămășița credincioasă de pe pământ, a fost salvată de puterea întunecului, și așezată în Împărăția Fiului iubit al lui Iehova. (Coloseni 1:13). De la 1918 încoace Domnul a ales și a adunat prin îngerii săi pe rămășița „din spre cele patru vânturi, de la o margine a cerului la alta”. (Matei 24:31; Zah. 2:6). Aceste „patru vânturi” se bucură de buna plăcere a lui Iehova și cu bucurie îl servesc în ziua aceasta. (Psalm 110:3) Ei pleacă după ce odată s-au prezentat înaintea Domnului, asemenea celor șapte bărbați, care sunt descriși în capitolul nouălea a profeției lui Ezechiel.

16. Babilonul se întindea la nord de Palestina, și pentru aceasta s-a chemat „țara de nord”. (Zah. 2:6,7; Ier. 10:22). Zaharia a început să profețească numai la optsprezece ani după prăbușirea Babilonului. Această profeție trebuie deci să se refere la organizația lui Satan, care poartă numele Babilon și privește îndeosebi pe „Gog din pământul Magog”, despre cine a profețit Ezechiel. (Ezechiel 38:2,15; 39:2, *R.V.*) Zaharia vede cum „cailor negrii” înhămați înaintea carului al doilea, cum o iau spre nord. (Zaharia 6:6). Această parte a armatei Domnului se instalează cu poziția în atac contra întăriturilor organizației lui Satan, care stau sub poruncile lui Gog, a comandantului lui Satan și se apropie de luptă. „Și cei albi [în hămați la al

treilea car], au mers după ei.” (Zaharia 6:6) Aceste amândouă care trase de cai, care atacă țara din nord corespund cu faptele, că două armate sub comanda a lor doi împărați împreună au atacat și au dărâmat orașul anume Babilon. „Împărăția la va fi împărțită, și dată Mezilor și Perșilor.” (Daniel 5:28) Armata lui Gog constă din două părți, din una văzută și alta nevăzută; ambele au conspirat contra poporului uns al lui Dumnezeu, și ambele părți trebuie să fie atacate de oastea Domnului și distruse. Ambele care, anume al doilea și al treilea, care pornesc aici contra dușmanului, reprezintă pe cei sfințiți ai lui Iehova, pe care îi folosește, pentru ca să sfășie „pământul”. (Țefania 3:8) „Am dat poruncă sfintei mele oștiri — zice Domnul, am chemat pe vitejii mei la judecata mâniei mele, pe cei ce se bucură de mărimea mea. — Iehova oștirilor își cercetează oastea care va da lupta. Eu vin dintr-o țară depărtată [din cer] de la marginea cerurilor [cari nicicând nu au făcut parte din lumea aceasta]. Domnul [comandantul oastei sale] și uneltele mâniei Lui vor nimici tot pământul [Babilonul țara nordului sau întărirea organizației lui Satan]. — Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a Chaldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu.” – Isaia 13:3,5,19.

17. „Caii bălțați” își uruiesc carul de război în poziția de atac pe frontul de sud. „Cei bălțați [pestriți, *Roth.*]s-au îndreptat spre țara de miazăzi”. (Zah. 6:6) Acești, cai trag al patrulea car și în versul al treilea sunt amintiți ca „cai bălțați tari”. Edom sau Idumeea [partea nordică se numea și Teman], Egiptul și Etiopia, toate zac înspre sud de pământul sfânt. Profeția cu toate acestea trebuie să se refere la anti-tipul acestora, deoarece aceste țări au fost deja dărâmate înainte ce Zaharia a început să profețească. În profeție Edomul sau Idumeea ilustrează pe clasa „servului rău”, pe „omul fărădelegii” pe „fiul pierzării”: Egiptul reprezintă partea vizibilă a organizației lui Satan, compusă din elementele comerciale, politice și religioase; și Etiopia reprezintă mâna tare anume pe mercenarii militari și politici. Toți aceștia trebuie să cadă în Armagedon, și forțele de luptă ale lui Iehova se pregătesc acuma în pozițiile lor de luptă pentru atac. (Ieremia 25:15.16) Profeția lui Ezechiel arată, că îndeosebi și banda mercenarilor se asociază cu forțele de luptă ale lui Gog în atacarea poporului de legământ al lui Iehova, și aceasta indică la un compromis al trupelor dușmane de luptă în nord și în sud împotriva unșilor Domnului.

18. Caii tari din versetul al șaptelea reprezintă pe rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Sunt aceiași cai, care în versul al doilea sunt indicați ca și „cai roși”. *Versiunea Americană Revizuită*, în desemnează ca și cai „tari”, iar *Rotherham* îi arată ca și cai de culoarea „roșu închis”. „Caii” nu sunt „cai bălțați, sau murgii” ai versetului al treilea, care trag carul al patrulea. Caii „roșii închis” amintiți în versurile doi și șapte, sunt înhămați la carul cel dintâi, apar în dreapta la extrem și trebuie să fie cei dintâi care sunt observați de poporul de legământ al lui Dumnezeu: și aceasta corespunde și faptelor. Ei preumbresc pe poporul de rămășiță a lui Dumnezeu de pe pământ, care este ilustrat de Ezechiel prin simbolul unui

om îmbrăcat în in și cu călămară la brâu, care aruncă cărbuni aprinși asupra orașului. (Vezi Ezechiel 9 și 10). Caii care trag la carul întâi dau de înțeles următoarele: Lucrul de mărturie, sau „facerea semnului pe frunte” trebuie să se facă, înainte ce va avea loc lupta zilei celei mari a lui Dumnezeu. „Cei roși au ieșit și ei și au cerut să meargă să cutureiere pământul. Îngerul le-a zis: Duceți-vă de cutureiați pământul! Ei au cutureierat pământul.” (Zah. 6:7) Împrejurarea că aceștia „cer ca să meargă”, dovedește că ei sunt plini de înflăcărare în ziua puterii împăratului; sunt gata să asculte de porunca, de a cutriera pământul și de a predica Evanghelia Împărăției. (Matei 24:14; Psalm 110:3) Îngerul Domnului a vorbit către rămășița aceasta: „Duceți-vă și cutureiați pământul!” Aceasta înseamnă, că ei trebuie să se ocupe sânguincios cu lucrul mărturiei. Aceasta a fost semnalul pentru ei, ca să pornească. Să observăm acuma, cum conduce Domnul mișcările poporului său prin îngerii săi și anume fără ca să cunoască lucrul acesta la aceeași vreme. În 8 Septembrie 1922 s-a întâmplat, cu ocazia unei adunări mari a poporului lui Iehova, când a ajuns la cunoștința, că Christos Isus a venit la Templu ca să țină judecată; și că încă mult lucru era de făcut pentru ei. Atunci a lăsat Domnul să se adreseze aceste cuvinte către mulțimea adunată: „Credeti voi, că Domnul este acuma în Templul său și judecă națiunile de pe pământ?” Mulțimea mare a strigat cu glas tare: „Da!” Vorbitorul a continuat: „Credeti voi că Regele măririi și-a început domnia?” „Da!” a răspuns mulțimea adunată. „Atunci înapoi pe câmp, voi Fii ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Proclamați solia în lung și lat. Lumea trebuie să știe, că Iehova este Dumnezeu, și că Isus Christos este Regele regilor și Domnul Domnilor. Aceasta este ziua tuturor zilelor. Iată, împăratul domnește! Voi sunteți vestitorii Lui publici, pentru a vesti pretutindeni mesajul său. Pentru aceasta vestiți, vestiți, vestiți pe Rege și Împărăția sale. (*Turnul de Veghere*, 1922, pag. 337.) Urmând poruncile Domnului, rămășița a ieșit după aceasta, a cutrierat pământul și a vestit mesajul Împărăției, și continuă încă mereu. La întrebarea lor, că lucrul acesta cât timp va mai dura, Domnul le dă în știre, că acest lucru trebuie să continue până la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. (Isaia 6:11). Oastea de război a Domnului înaintează, și ziua bătăliei se apropie tot mai mult.

19. Partea aceea a armatei care a plecat în țara nordului împotriva dușmanului, îndeplinește partea principală a lucrului. „El m-a chemat și mi-a zis: iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea în țara de la miază-noapte.” (Zah. (6:8) Carele de război trase de caii cei negri și albi înaintează împotriva lui Gog în țara lui Magog și aceasta este plăcut lui Iehova. Aceasta arată, că aceasta este divizia armatei sale, care justifică Numele Lui. „Ei...au potolit(indignarea) spiritului meu”(Leeser); „au liniștit spiritul meu”, sau

„s-a potolit mânia mea” (*Roth.*, notă de subsol). Ei potolesc mânia lui Iehova, deoarece ei execută răzbunarea Lui asupra organizației satanice. (Ezechiel 39:6) Ei

vor săvârși lucrarea aceasta, după ce lucrul de mărturie a părții de pe pământ va fi terminat. Partea ilustrată prin „caii bălțați”, care pornește „înspre țara de la miazăzi”, adică contra părții pământești a organizației lui Satan își face partea în spre buna plăcere a lui Iehova; cu toate acestea însă divizia, care stârpește pe dușmanul nevăzut Gog, și pe toți cei din țara Magog, execută partea cea mai esențială a sentinței de judecată. Divizia pământească a armatei lui Satan este pur și simplu părtașul lui Gog în conspirație. După căderea organizației sale, va fi apoi legat și omorât Satan, balaurul cel vechi. (Apoc. 20:1-3) Toate acestea trebuie să se întâmple înainte ce Numele lui Iehova va fi pe deplin justificat. Organizația lui Satan, capul, trunchiul și coada, trebuie să fie zdrobită, și numai după aceea va fi Iehova potolit. (Ezechiel 5:13; 16:42; 21:7; 24:13) Împrejurarea, căci conducătorul armatei cu strigat tare dă poruncă diviziei care înaintează contra lui Gog, arată că oastea înaintează spre linia de bătaie, și că zgomotul luptei a început. Toate acestea dovedesc, că martorii lui Iehova de pe pământ nu sunt aceia, care pun capăt organizației Diavolului de pe pământ, și că ei trebuie să-și săvârșească lucrarea de mărturie, înainte ce se dezlănțuie cu adevărat bătălia cea mare. Rămășița nu ar putea cauza nimicirea dușmanului, chiar nici atunci, dacă timp de un milion de ani ar vesti adevărul. Ei se prezintă pe ei înșiși și execută partea lor în acord cu voia lui Dumnezeu, și după aceasta urmează lupta cea mare. La punctul acesta a profeției apare o nouă icoană.

Justificator

20. Membrii organizației lui Iehova care își împlinesc partea în justificarea Numelui său nimerit pot să fie indicați ca justificatori. Christos Isus este Capul și comandantul lor, și pentru aceasta este El marele justificator; lucrul executat de membrii pământești a organizației sale, este cu totul neînsemnat. Și totuși profetul lui Dumnezeu își îndreaptă aici atenția spre oastea Templului, atât la Cap, cât și la corp și aceasta se întâmplă fără îndoială pentru a întări și a încuraja pe rămășița de pe pământ. Zidarii Templului din Ierusalim erau în robie, și apoi au fost eliberați. Cei ce în prezent au o parte la zidirea Templului adevărat, și sunt încă pe pământ, odinioară asemenea erau în robie, și acum își aduc întreaga avuție mică a lor, ilustrată prin aur și argint, pentru ca să fie folosiți în legătură cu lucrarea Templului. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Să primești daruri de la cei din robie: de la Heldai, Tobia și Iedaia. și să te duci tu însuși în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Țefania, unde sau dus ei, când au venit din Babilon.” (Zah. 6:9,10) Robii s-au întors și vin către Sion, adică spre organizația lui Dumnezeu. Nimirile citate în profeția aceasta sunt însemnate. „Heldai” (acesta în versul patrusprezecelea se numește și „Helem” — tărie) înseamnă „lumesc” „ce rămâne în picioare”; „cu viață lungă”. Numele Tobia înseamnă „bine plăcut lui Iehova”. Numele „Iedaia” înseamnă „cunoscut lui Iehova” „Iehova poartă grijă de el”. Înțelesul numirilor citate mai sus arată, că ele împreună se referă la rămășiță. „Holdai”, rămășița deși în trecere se află în lume, dar totuși nu face parte din ea; dar în cursul Armaghedonului va rămânea în picioare și astfel are viață

lungă. „Tobia” este bine plăcut lui Iehova, deoarece este devotat cu credincioșie; și „Iedaia” nu numai că înseamnă că Dumnezeu cunoaște rămășița, ci pe lângă aceasta și aceea, că îi poartă ele grijă și o păzește. Cei trei oameni amintiți au venit din Babilon, și probabil că erau trimiși mandatarai ai iudeilor rămași în Babilon, ca să vadă, cum stă lucrarea Templului, care pe atunci s-a reluat iarăși. Lui Zaharia i s-a poruncit ca să meargă în casa lui Iosia, și acolo în prezența acestor trei bărbați să facă anumite lucruri, pe care lucruri ei mai târziu le vor raporta fraților lor din Babilon. Evident căci casa lui Iosia a fost folosită și aleasă în acest scop, deoarece Templul pe timpul acela nu era încă terminat. Casa aceea, era o casă a unui preot „întemeiat de Iehova” (ce dă de înțeles numele „Iosia”), și nimerit poate să reprezinte casa preoțească a lui Iehova, pe rămășiță, membrii căreia locuiesc acum la adăpostul Domnului, unde sunt ocrotiți și păziți de El.

21. După ce acest grup s-a adunat în casa lui Iosia, Zaharia a fost îndrumat, cum urmează: „Să iei de la ei argint și aur, și să faci din el o cunună, și s-o pui pe capul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot.” (Zah. 6:11) Acest argint și aur fără îndoială că era strâns sau contribuit și adus de acești trei bărbați, deoarece se spune în versul al zecelea: „Luați ce este a lor”. *Versiunea Revizuită* a versetului unsprezece este în acord cu aceasta, și citim: „Da, ia de la ei argint și aur”. Împrejurarea, că a venit acel grup compus din trei bărbați, după ce rămășița autentică era deja întoarsă din Babilon de mai mulți ani, și după ce lucrul Templului l-a reluat iarăși, face indicație la aceea, că cei trei bărbați au reprezentat pe aceiași, care au fost ilustrați prin Estera și Rut. (Vezi versul 15) În armonie cu aceasta vin membrii clasei rămășiței cu plină credință, care sunt împrăștiați pe întreg pământul, adică sunt în lume, dar nu fac parte din ea, se pun la dispoziția Domnului își aduc contribuția lor lucrului Regelui și a Împărăției lui Iehova; și aceasta a fost preumbrit prin întrebuintarea pe care a făcut-o Zaharia din argintul și aurul predat lui.

22. Zaharia a lăsat să se facă o cunună[coroană, *Roth.*] și a așezat-o pe capul lui Iosua, a preotului mare, prin ce s-a preumbrit cununa de pe capul lui Isus Christos. (Psalm 21:3) Punerea cununii s-a făcut prin Zaharia și aceasta indică la aceea, că rămășița este aceea, care atrage atenția asupra faptului, că Christos este Regele încoronat, și că acesta a sosit. Rămășița face aceasta după sosirea Domnului la Templu, îndeosebi de la anul 1922, când a exclamat: „Domnul este în Templul său: vestește pe Regele și Împărăția sa”. Acuma se cunoaște că Isus a fost încoronat de Iehova ca Împărat în anul 1914, și rămășița mărturisește faptul acesta, chiar așa după cum Heldai, Tobia și Iedaia, au pus mărturie înaintea celor rămași în Babilon după întoarcerea lor. Iehova poruncește acum, ca „toți să cinstească pe Fiu, cum cinstesc pe Tatăl”, (Ioan 5:23) Aceasta se ilustrează prin contribuția lor de aur și argint.

23. Profetului Zaharia i-a fost poruncit ca să vorbească către preotul mare, și anume în prezența și în spre folosul celor trei bărbați, care erau prezenți ca martori și au reprezentat pe rămășița, care petrece acum pe pământ: „Și să-i spui: Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, că un om, al cărui nume

este ODRASLA, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului.” (Zah. 6: 12). Pe vremea, când Christos, piatra, a fost depusă în mic, a zis Pilat: „Iată omul!” (Ioan 19:5). La timpul când Christos Isus a fost uns ca Rege, piatra fiind pusă în mod definitiv, Iehova a zis: „Iată un om, numele căruia este ODRASLA.[VIȚA, Roth.]”. Isus Christos este Odrasla sau Vița lui Iehova. Nu Zorobabel în casa lui David a fost încununat, ci Iosua, preotul mare. Aceasta dovedește căci casa lui David a fost numai tipică, și că „ODRASLA”, este Ramură directă a lui Iehova, cel mai înalt funcționar al său, și mare preot după ordinul lui Melhisedec. În anul 1914 s-a întâmplat, că Iehova a trimis din Sion pe „ODRASLA” și acesta este o „viță” neînsemnată în ochii domnitorilor pământești. El însă strălucește în Templul lui Iehova și va justifica Numele lui Iehova. Cuvintele „în locul lui” din profecie înseamnă „din Sion”, anume din organizația universală a lui Iehova, din care s-a scos Isus Christos și a fost făcut Capul organizației sale împărătești și crescut ca vârful ei. (Ezechiel 17:22-24) Această icoană profetică arată îndeosebi, că Isus, după ce a fost încoronat de Rege de Iehova și după ce a alungat din cer pe Satan, ca Regele încoronat, ca mare preot și judecător al Casei lui Dumnezeu, trebuie să vină la Templul lui Iehova. Atunci aduce pe cei credincioși în Templu și îi pregătește, ca să ia parte la opera justificării Numelui lui Iehova. Acești martori al lui Iehova preumbriți de cei trei bărbați, trebuie să transmită mărturia altor oameni din lume și chiar aceasta este ceea ce fac ei în prezent.

24. Zorobabel și Iosua în anti-tip au închipuit pe una și aceeași persoană, anume pe Christos Isus, care este un „Preot pe tronul său”, și ocupă slujba preumbrită de Melhisedec. (Evrei 7:1) „Da, El va zidi Templul Domnului, va purta slava, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, și sfat de pace va fi între ei amândoi.” (Zah. 6:13.) Ca Ziditor al Templului este îmbrăcat cu maiestate, cinste și slavă, și asupra lui zace însărcinarea și răspunderea, ca mare Justificator al Numelui Tatălui său. „Pe El se va sprijini toată slava casei Tatălui său... și va fi un scaun de slavă pentru casa Tatălui său” (Isaia 22:24,23) Christos Isus îmbracă ambele slujbe ca Rege și Preot, și între amândouă slujbele nu există nici o contradicție; pentru aceea stă scris: „Și sfat de pace va fi între ei, amândoi”(Roth.). Sfatul sau scopul celor două slujbe este pace. Ca preot jertfitor este calea pentru oameni, de a câștiga pace cu Dumnezeu, (Efes. 2:14). El împlinește, opera de împăcare în cer ca un preot regal; El domnește ca Regele lui Dumnezeu și nimicește pe Satan și organizația lui, care atât timp lung au lucrat ca turburători ai păcii; și El va aduce „Pace pe pământ și bună învoire între oameni”. El este „împăratul Salemului” ce înseamnă „împăratul Păcii”; „îl vor numi: Minunat. Sfetnic... Prințul păcii”. (Isaia 9:6,7). El este justificatorul, și va aduce la iveală pace veșnică, luptându-se pentru aceasta.

25. Din aurul și argintul adus ca dar, Zaharia a făcut o cunună pentru preotul mare, care a servit spre amintirea credincioșiei și devotamentului fondatorilor. „Cununa va fi pentru Helem (alt nume pentru Heldai), Tobia și

Iedaia. și pentru Hen (Iosia, fiul lui Țefania), ca o aducere aminte în Templul Domnului.” (Zah. 6:14). Acești bărbați și-au demonstrat credințioșia, întrucât ei „în ziua lucrurilor mici”, când Templul abia a fost început să se rezidească, au venit din Babilon, la casa Domnului. (Hagai 2:3) Domnul a arătat aprecierea sa pentru devotamentul lor, precum și pentru devotamentul lui Iosia, a fiului lui Țefania, care și-a pus la dispoziție casa, pentru ocazia aceea. Acei bărbați închipuie în icoană pe membrii rămășiței credincioase, care pot să ia parte la cinstea, pe care Iehova i-a demonstrat, și pentru care credincioși, El păstrează o „cunună a neprihănirii”. (2Tim. 4:8) Ei primesc însă cununa aceasta, când sa va arăta Păstorul cel mare (1Petru 5:1-4) Ei trebuie să continue în credințioșie și să aibă grijă, ca nimeni să nu le ia cununa: Aceasta va fi „spre amintire în Casa lui Iehova”. Din aceasta se evidențiază, că acești patru bărbați numiți prin aprobare vor fi cinstiți în Sanctuarul lui Iehova; și aceasta arată, că rămășița este adunată acum sub Christos în Templu și că cei din rămășiță în același timp sunt moștenitorii Împărăției și comoștenitori ai lui Christos Isus. Toate acestea se ilustrează prin cunună.

26. Lucrul acestor bărbați nu s-a sfârșit cu contribuția lor în argint și aur. Ei trebuiau să fie martori ai încoronării lui Iosua și să audă cuvintele profetului; și apoi au trebuit să se întoarcă și să mărturisească în fața altora, ce au văzut. Aceasta arată, că cei din rămășiță, pe care îi preumbriră cei trei bărbați, trebuie să intre în lucrul, de mărturie și să pună mărturie înaintea altora, după ce au fost luminați; aceasta se întărește de următoarele cuvinte finale a profeției. „Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului: și veți ști astfel că Domnul oștirilor m-a trimes la voi. Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeuului vostru.” (Zah. 6:15). Cei de departe sunt aceia, care după a doua revărsare a spiritului sfânt au fost primiți în Templu, și cărora le pun mărturia cei din clasa Templului. (Isaia 43:6,7; Psalm 147:2; Matei 24:31) Cei adunați astfel vin, înainte și se ocupă cu lucrul Templului. Ei împlinesc locurile altora, care ar fi putut să facă parte din Templu și au luat parte la lucrarea Ilie, care însă au devenit nepăsători, s-au poticnit în piatră și de atunci au vorbit tot de dezvoltare de caracter, și au fost puși la o parte. În Ierusalim se aflau unii, care au crezut, că a sosit timpul pentru ei să locuiască în case bine căptușite, dar lucrarea Templului s-o lase pustie. (Hag. 1:4) Aceștia au preumbririt pe aceia, care s-au declarat mulțumiți cu aceea, ce a dat Domnul înainte de venirea Lui la Templu; și care au pierdut ocazia de a avea un loc în serviciul Templului. Pentru aceasta în locul lor au venit „cei din depărtări” și ei se bucură de privilegiul binecuvântat, de a putea servi în Templu. Cei din urmă sunt ilustrați îndeosebi de Eстера și Rut.

27. Faptul, că Iehova în armonie cu profeția lui Zaharia s-a îngrijit de toate cele de lipsă pentru zidirea Templului, dovedește, că Zaharia a fost un profet

adevărat trimis de Dumnezeu. Astfel și-a justificat Iehova atunci Cuvântul său, și în timpul prezent justifică El pe martorii Lui înaintea „creștinătății” și în felul acesta au ei parte la justificarea numelui lui Iehova, Martorii lui Iehova să nu-și bată capul, când și cum se vor împlini multele lucruri promise. Dacă ei țin ceea ce le-a dat Domnul, vor vedea împlinirea scopului lui Dumnezeu. „Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” Aceasta înseamnă, că rămășița trebuie să facă cu sârguință și cu toată puterea sa, lucrul pe care i l-a încredințat Iehova, fără să țină seamă de ceea ce ar face alții. Templul la timpul său va fi terminat și Numele lui Iehova va fi justificat; totuși din partea acelor care, se află în Templu se pretinde, ca să demonstreze o ascultare deplină, dacă în sfârșit doresc să ia parte la justificarea Cuvântului și a numelui lui Iehova.

Întrebări pentru studiul berean

1. Explică judecățile rostite aici care mai târziu au fost executate asupra lui Israel. Aplică profeția la aceea, ce a reprezentat în umbră Israelul.
2. Care este scopul lui Iehova, că descopere acum înțelesul judecăților scrise și trimise de martorii săi pe teren? Martorii Lui se bucură de aceasta? Cine combate lucrarea de mărturie? Cum și pentru ce fac ei aceasta? Cum se poartă credincioșii față de dușmănia aceasta?
3. Descrie vedenia următoare a lui Zaharia. Ce a conținut însemnarea scrisă pe sul? Ce reprezintă măsurile sulului?
- 4,5. Pentru ce se spune. „Acesta este blestemul”? În ce timp a început să pătrundă „blestemul”? Cum s-a întâmplat? Pentru ce în acest timp? Arată cu ajutorul altor texte scripturale înțelesul cuvintelor „orice hoț” și „oricine jură strâmb”. La cine își găsește aplicare profeția?
6. La cine se referă versetul 4?
- 7-9. Explică versetul 5 pentru a arăta, că este important pentru Zaharia, ca să vadă ce este ceea ce vine. Descrie „efa” amintită în versetul 6. Ce simbolizează? Arată, cum se potrivește femeia văzută în ea asupra profeției. Ce înseamnă cuvintele îngerului: „Aceasta este nelegiuirea”? Ce exprimă procedurile ce urmează după aceasta?
- 10,11. Ce însemnează „cele două femei” amintite în versetul 9? Arată că un astfel de semn de cunoaștere este în armonie cu alte texte, care se referă la culegerea afară a celor nelegiuși. Arată prin alte texte, ce vrea să spună profetic în relatare că în această vedenie, „cele două femei”, au dus pe femeia din efa în țara Șinear, ca să-i zidească acolo o casă, și s-o pună acolo jos.
- 12,13. Cum a apărut deja Iehova ca Dumnezeul bătăliei cu privire la lupta finală? Ce a văzut profetul în vedenia lui cea dintâi? Ce a văzut el în vedenia relatată în cap. 6:1? Explică simbolul carelor și a celor doi munți de aramă. Citează alte texte, care descriu lupta și pe războinicii cei mai importanți din ele.

14,15. Ce se arată prin descrierea din cap. 6:2,3? Cum este a se înțelege explicarea îngerului, de ceea ce a văzut profetul în vedenia lui?

16,17. Arată, dacă profeția aceasta se referă la propriul Babilon. Ce s-a văzut prin limbajul profeției, căci cail negrii pornesc spre țara nordului, și cail cei albi după ei? Ce este important în cuvintele pe mai departe „cei bălțați s-au îndreptat spre țara de miază-zi”?

18. Arată că profeția în versetul 7 este în curs de împlinire.

19. Explică cuvintele: „Iată că cei ce se în dreaptă în țara spre miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea, în țara de la miază-noapte”.

20,21. Față de înțelesul numelor din versetul 10 arată cum „Zaharia”, ia daruri de la cei din robie care au venit din Babilon și au intrat în casa lui Iosia. În ce scop sau adunat ei acolo? Ce a fost preumbrat prin aceasta?

22. Cum a făcut „Zaharia” în împlinirea profeției o cunună și a pus-o pe capul lui Iosua?

23 Pentru ce a trebuit profetul să procedeze, cum se raportează în versetul 10, și să execute îndrumările, care simt indicate în versetele 11 și 12? „Un om, al cărui nume este Odrasla”; explică cu referire la „Odrasla” cum și când al cuvintelor „va odrăsli din locul lui” și el „va zidi Templul lui Iehova”. În ce scop se întâmplă lucrurile acestea?

24. Pe cine închipuie Zorobabel și Iosua? Întrucât? Arată împlinirea profeției (Isaia 22:23,24) cu privire la slava, care trebuie să fie asupra Lui. Ce se înțelege prin aceea, că „sfat de pace va fi între ei amândoi”?

25,26. Pentru ce au fost răsplătiți oamenii amintiți în versetul 14 în felul acesta? Pentru ce au trebuit oamenii aceștia, după ce au contribuit cu aur și argint, să mai fie martori ai încoronării lui Iosua? Cum și-a avut împlinirea profeția aceasta?

27. Cum putem noi ști, că Zaharia a fost un profet credincios, trimes de la Domnul? Ce învățătură se cuprinde în aceasta pentru martorii lui Iehova în timpul prezent? Cum accentuează Iehova starea, pe care toți trebuie s-o ajungă, dacă doresc să rămână în Templu? Ce aplicare deosebită cade pe vremea aceasta? Pentru ce este acesta un așa mare privilegiu?

SOLUL LUI IEHOVA

DEODATĂ va venit la Templul sau solul „îngerul legământului”. Aceasta este expresiunea cea mai marcantă în ultima carte a Vechiului Testament a scrierilor ebraice. Care este înțelesul ei?

A venit solul legământului la Templul său? Și în ce relație stă venirea Lui cu întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ?

Unul din momentele întemeierii Împărăției de dreptate a lui Dumnezeu, este venirea lui Christos la Templul său. Solomon, împăratul pașnic

și renumit al lui Israel, care era un tip al lui Christos, a zidit un Templu lui Iehova. Templul acesta a fost zidit din pietre și a preumbrit Templul lui Dumnezeu, care nu este zidit cu mâni de om. Aceia pe care Dumnezeu i-a uns și care se dovedesc credincioși față de El, constituie Templul său, pe care-l folosește pentru scopurile sale hotărâte. Templul său nu are nici o comunitate cu organizația lui Satan, și în nici un chip nu face parte din ea. „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu”, „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu.” (2Cor. 6:16) „Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un duh, și prin El și voi sunteți, zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” – Efeseni 2:18,22.

Capul sau piatra de unghi a Templului lui Dumnezeu este Christos Isus; și tovarășii Lui se numesc pietre vii. (Isaia 28:16: 1Petru 2:58; Evrei 3:6) Christos Isus este solul lui Iehova și acela, de care se slujește pentru zidirea Templului spiritual al lui Dumnezeu. Dumnezeu spune următoarele prin profetul său: „Iată, voi trimite pe solul meu: el va pregăti calea înaintea mea și deodată va intra în Templul său, Domnul, pe care-l căutați: Solul legământului pe care-l doriți: iată, că vine, zice Domnul oștirilor.” – Maleahi 3:1.

Isus a declarat urmașilor săi că după anumite pregătiri se va întoarce la ei și-i va lua cu sine. (Ioan 14:3) Profeția de sus a lui Maleahi arată, cum Christos Isus, Solul pregătește drumul, și apoi vine la Templul său; și că venirea Lui aduce mare bucurie clasei Templului. Una din titlurile Domnului Isus este „mire”, și tovarășii Lui în Împărăția sa se numesc „mireasă”. Natural că membrii clasei miresei erau plini de bucurie cu ocazia venirii mirelui. Pavel declară, că venirea Domnului la Templul său, va fi plăcută acelor, care vor lua parte împreună cu El în Împărăția Lui de dreptate. (2Tim. 4:8) Aceasta înseamnă, că toți urmașii lui Christos Isus, unși într-adevăr care îl iubesc cu sinceritate, vor sălta , de bucurie îndată ce vor fi observat prezența Lui în Templu.

Isus adeseori a vorbit în parabole despre Împărăție. O parabolă este o explicație secretă, dată în forma unei profeții, care numai la timpul său hotărât, anume la timpul împlinirii ei poate să fie înțeleasă. Dacă Isus în parabole a vorbit către ucenicii Lui prin aceasta a avut de scop ca urmașii Lui adevărați să priceapă parabolele acestea după împlinirea lor; și pentru ca prin priceperea și credința lor și bucuria lor să se înmulțească când El a vorbit despre timpul sfârșitului lumii, când își va lua puterea și va începe să domnească și a declarat care va fi dovada acestor lucruri, dădu Isus o parabolă despre fecioare. El a zis: „Atunci Împărăția cerurilor se va semăna cu zece fecioare, care și-au luat candelilele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte.” – Matei 25:1,2.

Numărul zece este un simbol al plinătății și închipuie pe toate fecioarele. Astfel cele „zece fecioare” ilustrează pe toți cei consacrați, născuți de spirit și chemați. Aici se arată două clase, clasa înțeleaptă și clasa nechibzuită. „Înțelepții” sunt oameni, care cunoștințele lor le folosesc în acord cu poruncile lui Dumnezeu și cu bucurie se consacră serviciului pentru înmulțirea intereselor Împărăției încredințate lor. Pentru unii ca aceștia Împărăția lui Dumnezeu este totul, și toate lucrurile vieții lor le subordonează acestei împărății și intereselor sale. (Prov. 3:35; 13:1; Matei 6:33) Fecioarele „nechibzuite” sunt oameni, care cu toate că s-au declarat gata să facă voia lui Dumnezeu, și care doresc după binecuvântările Domnului, dar în același timp doresc să placă lumii; și în urma egoismului lor neglijează ca să-și împlinească cu credincioșie datorințele lor cu privire la interesele Împărăției. Secole de-a rândul au privit cu așteptare creștinii la întoarcerea Domnului, pe care le-a promis-o. Ei sunt arătați în parabolă, cum ies în întâmpinarea Lui. Parabola arată, că toate fecioarele iau cu sine candelile lor. Fecioarele înțelepte a luat cu sine ulei în candelile lor dar fecioarele nebune nu au avut ulei. O „candelă” în Sfânta Scriptură este folosită ca simbolul Cuvântului lui Dumnezeu, a adevărului, până când „uleiul” este un simbol al bucuriei și voioșiei. (Psalm 119:105; 23:5; Evrei 1:9). Toți creștinii au avut Biblia lor și au și învățat ceva din ea, dar numai înțelepții au înțeles-o și au privit în așteptare întemeierea Împărăției. Fecioarele înțelepte erau pline de bucurie, când a sosit la ele mirele, și în cuvintele parabolei au strigat cu bucurie: „Iată, mirele!” (Matei 25:6). Această parabolă despre fecioare ilustrează venirea Domnului la Templul său.

Dumnezeu a voit ca timpul venirii la Templul său să fie stabilit prin dovezi și împrejurări El dând dovezile referitoare la aceasta. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să lase să aibă loc pe timpul revenirii Domnului niște împrejurări, care să corespundă cu evenimentele întâmplare la prima venire a sa. Aceste paralele fac posibil cercetătorului, ca să stabilească timpul împlinirii profeției; și apropierea evenimentelor în legătură cu ea, ne dă apoi, o clară înțelegere a profeției. Ungerea lui Isus a urmat în anul 29, după Christos și după aceasta imediat a intrat în slujba sa. Cu trei ani și jumătate mai târziu Isus a intrat călare în Ierusalim, s-a prezentat iudeilor în calitate de rege lor și îndată după aceea a intrat în Templu și a început să-l curețe. (Matei 21:1-13) În anul 1914 însă Isus Christos, în ascultarea poruncii lui Dumnezeu, s-a ridicat ca preot după ordinul lui Melhisedec și a început opera întemeierii Împărăției. Exact la trei ani și jumătate mai târziu, anume în primăvara anului 1918 a venit Isus la Templul său și a început, ca să-l curețe. Clasa fecioarelor înțelepte a recunoscut îndată după aceea, împlinirea profeției acesteia, și bucuria ei a fost mare. Deci faptele arată că parabola despre fecioare a început să se împlinească la venirea Domnului în Templul său în anul 1918.

Scopul venirii sale la Templu este, cum arată Sfânta Scriptură, practicarea judecății. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt. Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.

Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia” (Psalm 11:4,5) Judecata aceasta trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu, adică cu urmașii lui Christos. Prin urmare aceasta reprezintă și probele înfocate amintite de profetul Maleahi. (Mal. 3:2,3). Pavel descrie ziua aceasta, ca un timp când lucrul fiecăruia va fi încercat prin foc. (1Cor. 3:12-15). Timpul acesta se mai indică prin despărțirea acelor care cu adevărat sunt devotați Domnului de către aceia, care numai cu jumătate inimă îl servesc. – Matei 13:24-30,37-40.

Faptele arată, că în împlinirea acestor profeții începând de la primăvara anului 1918 a venit o mare încercare asupra poporului lui Dumnezeu, și că în acel timp mulți au fost persecutați, când unii au stat tare cu credință, până când alții au căzut. De fapt a fost o încercare față de Domnul Dumnezeu. De atunci curățirea Templului a continuat, și mulți au căzut, timp ce alții au pășit în locul lor și au trecut proba. Credincioșii s-au bucurat în experiențele pe care Dumnezeu a lăsat să vie asupra lor. Această curățire a clasei Templului, adică a celor devotați lui Dumnezeu s-a ilustrat și prin profetul Isaia. (Isaia 6:1-9). Este o împlinire a acestei profeții, că în scurt după 1918, cei cu adevărat consacrați lui Dumnezeu s-au trezit la cunoștința privilegiilor lor.

După aceasta a urmat judecata organizațiilor indicate ca și „creștine”. Războiul mondial și evenimentele care au urmat, au dat tuturor cercetărilor Scripturii dovadă îndestulătoare, că a sosit timpul pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu. Mulți preoți au văzut aceasta și au recunoscut adevărul referitor la aceasta. Cu aceasta au fost prinși într-un clește mare. Ei erau prea lacomi, ca să strălucească înaintea altora. Ei erau exact ca anti-tipul lor fariseii. Ei au dorit ca să aibă loc întemeierea Împărăției dar cu o scenă de priveliște pe care să fie ei văzuți în lumina artificială multicoloră. Pentru aceasta au luat-o înaintea Domnului, s-au asociat cu organizația Diavolului, numită Liga Națiunilor, și au caracterizat-o pe aceasta ca reprezentanța Împărăției lui Dumnezeu de pe pământ.

Din experiențele bogate în încercări, care au început în 1918 și de atunci au continuat, a ieșit la iveală clasa „fecioarelor înțelepte”; aceștia sunt creștinii supuși și credincioși Domnului, care în mijlocul tuturor probelor pe care a lăsat Domnul să vie asupra lor și în toate împrejurările erau plini de bucurie. În noaptea întunecoasă, ilustrată prin miezul nopții, au observat pe mire, și au strigat: „Iată, mirele!”

O dovadă pe mai departe pentru înaintarea întemeierii Împărăției lui Dumnezeu avem în parabola pe care a dat-o Isus învățăceilor săi despre, mine și „talanți”. În parabola despre mine, Isus s-a reprezentat pe sine, întrucât a zis: „Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată, ca să-și ia o Împărăție, și apoi să se întoarcă.” înainte de plecarea sa a încredințat celor zece servi ai Lui zece mine (poli), sfătuindu-i ca până la întoarcerea lui să le folosească cu înțelepciune. „Zece” este un simbol al plinătății; astfel cei „zece servi” închipuie pe toți cei chemați ai lui Dumnezeu, și cele „zece mine”, toate interesele Împărăției încredințate servilor în timpul absenței Domnului Isus. El s-a întors ca să facă socoteală cu toți servii Lui; și aceasta închipuie venirea sa la Templul său în anul

1918. Parabola arată că o parte a servilor se va dovedi credincioasă, iar cealaltă parte necredincioasă. Credincioșii vor aprecia cuvenit interesele Împărăției încredințate lor și cu credincioșie vor reprezenta pe Domnul; până când ceilalți vor fi nepăsători sau neglijenți. Când vine, ca să facă socoteală cu ei, răsplătește după merit pe cei credincioși și pedepsește pe cei necredincioși. învățătura cea mai importantă a parabolei este pentru a arăta, că Domnul cu ocazia venirii sale la Templu încearcă sau face socoteală cu servii Lui și stabilește cine este credincios și cine necredincios. – Luca 19:12-26.

Isus a mai rostit o altă parabolă despre aceasta împrejurare, care asemenea dovedește, că a-nul 1918 este timpul venirii sale la Templu. „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care când era să plece într-o altă țară, a chemat pe servii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui și a plecat.” – Matei 25:14, 15.

În parabola aceasta „avuția sa” reprezintă interesele Împărăției sau domniei sale, ceea ce este simbolizat și prin parabola indicată despre „mine”. În parabola aceasta interesele Împărăției se mai ilustrează și prin „talanți”. În parabola despre „mine” toate interesele Împărăției sunt predate în comun tuturor servilor săi; în parabola despre „talanți” dimpotrivă, fiecăruia dintre unși personal, și anume „după puterile fiecăruia”. Expresiunea „putere” din acel text scriptural arată măsura de subordonare și devotament credincios față de Dumnezeu, ce se va deosebi prin măsura spiritului Domnului. Cu cât mai mult se umple cineva cu spiritul Domnului, cu atât mai mare este capacitatea lui și cu atât mai mare credincioșie reprezintă interesele Domnului. Interesele Împărăției reprezentate în parabolă prin „avuția sa” și „talanți” săi și pe mai departe spiritul Domnului sau devotamentul iubitor reprezentat prin „putere” dau ocazie creștinului ca să-și dovedească supunerea și credincioșia față de Domnul. Dacă Domnul se întoarce și face socoteală nu răsplătește pe nimeni pentru oarecare folos, pe care l-ar fi adus cineva lui Dumnezeu. Nici un om, indiferent de ceea ce ar putea săvârși, nu poate să aducă Domnului nici un folos. (Luca 17:10) Urmașii Lui sunt lăudați numai pentru credincioșia lor. Către aceia, pe care îi găsește credincioși în îngrijirea intereselor sale, spune: „Bine serv bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23) Aceasta arată, că credincioșii sau cei bine plăcuți Domnului intră în bucuria Domnului, în vreme ce se găsesc încă pe pământ, și că aceasta este răsplata lor pentru devotamentul lor dezinteresat pentru cauza Domnului. Parabola arată mai departe, că celui necredincios i se ia talantul, anume interesele în legătură cu Împărăția, și se dă acelora, care s-au dovedit credincioși. – Matei 25:28, 29.

Aceste parabole arată, modul în Domnul măsoară pe toți aceia, care au intrat într-un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și că cu această măsură constată cine sunt aceia, care formează clasa Templului sau pe membrele credincioase a lui Christos de pe pământ. (Apoc. 11:1). Aceasta este o lucrare ce trebuie să se facă de Domnul la venirea sa la Templul său. Pe cine Domnul îl găsește devotat cu credincioșie Lui, care față de interesele Împărăției toate

celelalte le lasă la o parte, pe acela îl aprobă; și pe toți aceștia la un loc îi caracterizează ca pe „servul înțelept și credincios”; de la acel timp încoace încredințează acestui „serv credincios și înțelept” întreaga avuție a sa, anume toate interesele Împărăției sale de pe pământ. Despre acest serv stă scris: „Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile sale.” (Matei 24:45-47) Contrar acesteia, amintește Scriptura despre o altă clasă, numită „serv rău”, care se compune din aceia, care sunt dezaprobați de Domnul, deoarece ei nu au dovedit nici o apreciere dreaptă față de Împărăția lui Dumnezeu.

Parabolele despre „fecioare”, despre „mine”, despre „talanți” și descoperirea „servului credincios și înțelept” toate s-au împlinit pe timpul venirii Domnului la Templul său. Ele ilustrează o operă de încercare, probă și a alegere a celor credincioși, în cursul timpului când, înaintează opera întemeierii Guvernului de dreptate.

IOV, SERVUL LUI IEHOVA

CARTEA Iov una din cele mai vechi cărți a Bibliei, era până acuma acoperită dinaintea priceperii tuturor acelor care au citit versetele sale emoționante, dar interesante; acuma însă apare pusă în ordine și expunere potrivită, ca o descoperire a unei părți a scopului măreț al lui Iehova, a Dumnezeului Celui Viu. Mesajul său aduce pentru popoarele suferinde și nedumerire o lumină mângâietoare și înprospătătoare.

Iehova este cel mai mare regizor al ilustrațiilor vii. El permite oamenilor să facă diferite ilustrații; ei crezând că prin eforturile lor aceste ilustrații sunt foarte bune. Dar ei nu sunt cei ce se țin a fi. Deja la începutul istoriei omenești a folosit Iehova oameni, care au procedat în acord cu scopurile sale desăvârșite, și prin procedurile lor a lăsat ca să se preumbrească zilele viitoare ale mântuirii și restatornicirii la viață. Acești oameni au dorit tare ca să priceapă înțelesul procedurilor lor dar natural că înțelegerea aceasta nu au obținut-o, deoarece nu era nici voința lui Dumnezeu, dar nu era nici timpul stabilit pentru a pricepe aceasta. Mulți dintre, oamenii folosiți astfel de Dumnezeu, au avut credință în Dumnezeu, și El le va răsplăti credința la timpul său. Chiar și îngerii din ceruri au dorit, ca să priceapă lucrurile acestea; Dumnezeu însă a păstrat înțelesul acestor taine pentru aceia, care vor trăi pe pământ la timpul hotărât pentru aceasta, și care îi vor fi devotați cu credincioșie.

Între ilustrațiile mari întocmite, care sunt tratate în Biblie, se află și istoria lui Iov. Această ilustrație este cu totul unică în felul ei, fără o relație directă cu celelalte cărți, și dă creaturilor învățăturile de cea mai mare importanță. Cartea ce poartă numele lui Iov numai în mică măsură a fost pricepută, ceea ce nici nu era cu putință înainte de timpul stabilit al lui Dumnezeu. Dacă noi, tratăm cartea lui Iov în lumina profeției împlinite și a scopului descoperit, al lui Dumnezeu, atunci

aceasta începe să se deschidă înaintea cercetătorului sincer al adevărului. Vorbirea folosită în Iov dă o clară ilustrațiune a puterii lui Dumnezeu, pentru a da omenirii viață prin restatornicire, și vestește mai departe scopul și îngrijirea lui Dumnezeu de a și face aceasta. Ilustrația restatornicirii nu numai la iudei se referă, ci la toate popoarele de pe pământ, întrucât ne arată Scriptura, Iov nu era iudeu. El a trăit în afară de țara lui Israel. El locuia în Uz, în partea estică față de Palestina. Despre Iov stă scris: „Și omul acesta era cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului.” (Iov 1:3) Aceasta pune pe Iov într-o poziție pe care numai el o ocupă și arată, că ilustrația lui Dumnezeu formată despre el trebuie să aibă înțelesul de primul rang.

Ceea ce stă scris despre Iov stârnește un interes cu atât mai mare, dacă înțelegem, că Dumnezeu l-a folosit pentru realizarea unei ilustrații minunate a restatornicirii, prin ce neamul omenesc va primi viață. Uz prin Aram era un urmaș al lui Sem. Astfel Iov era un urmaș lui Sem, a fiului lui Noe, și Dumnezeu a lăsat să se anunțe binecuvântări deosebite pentru Sem. (Genesa 9:26: 10:23) „Uz” înseamnă „sfat” sau „sfătuire” ce se pare să dea de înțeles, că Uz și urmașii lui au căutat să primească sfat și cunoștință de la Iehova. Toate acestea par să indice la aceea, că Iov stătea într-o anumită relație cu Dumnezeu, și că Dumnezeu l-a folosit pentru un scop anumit.

O ilustrație este o imagine a unei chestiuni reale. Reprezentarea poate să fie privită cu ochi naturali, sau poate să fie o închipuire despre ceva adevărat. Dacă Iov a trăit de fapt sau că istoria lui este un simbol, nu are nici o însemnătate. Raportul este descris în Cuvântul lui Dumnezeu, și este menit pentru educația omenirii. Deoarece însă Biblia cuprinde o sumedenie de dovezi, că Dumnezeu a folosit oameni pentru întocmirea ilustrațiilor vii, ca prin aceasta să demonstreze desfășurarea scopului său pentru mântuire, astfel aceasta este o dovadă foarte tare de probabilitate, că Iov într-adevăr a trăit și a fost folosit ca o ilustrație vie: și pe mai departe, că el a avut legătură cu Dumnezeu sau a stat într-o anumită relație cu El. Despre aceea dovada este cu totul convingătoare, că Iov a trăit ceva mai târziu decât Avraam. Chiar și de mărturia altor profeți este întărit, că Iov a trăit în adevăr, și că istoria lui nu este numai o simplă parabolă. – Ezechiel 14:14, 20; Iacob 5:11.

Între Iov și Adam există o relație bătătoare la ochi, ce nu se poate trece cu vederea. Deosebirea între ei constă în aceea, că Adam nu și-a păstrat neprihănirea, până când Iov a făcut aceasta. Adam, omul desăvârșit, era un prinț și locuia în grădina sădită la răsărit fie Eden; el era în legătură cu Dumnezeu și era sfătuit de El. Iov era „mai mare decât toți fiii din răsărit” ceea ce l-a făcut prinț între oameni. Scriptura vorbește despre el ca de un domnitor. (Iov 21:28; 31:37). El a trăit în țara Uz, ce înseamnă că stătea în legătură cu Dumnezeu, sau că a primit sfat de la El.

Dumnezeu a creat pe Adam desăvârșit, și a fost voința Creatorului ca creatura lui să-l adore. Dimpotrivă era opera Diavolului ca să înstreineze pe Adam de la Dumnezeu. Diavolul din motive egoiste a apucat calea aceasta. Iehova nu a

îngrădit pe Adam cu o astfel de apărare, ca să-l facă invulnerabil față de uneltirile lui Lucifer, ci a îngăduit ca Adam să fie expus încercărilor, pentru ca astfel să-l probeze.

Despre Iov stă scris: „Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.” Cu toate că organismul lui era imperfect, și nu avea drept la viață, cu toate acestea inima lui era curată față de Dumnezeu și pentru aceasta l-a făcut Dumnezeu desăvârșit. Deoarece Dumnezeu privește la inima sau la motivul care îl face pe om să acționeze, astfel numai din aceste puncte de vedere a și judecat pe Iov. „Domnul nu se uită la ce este omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1Sam 16:7) Inima lui Iov era umilită față de Domnul Dumnezeu, și el s-a temut de Dumnezeu cu o frică adevărată sau după voința lui Dumnezeu. (Iov 23:15-17) Pentru aceea a trecut Iov în ochii lui Dumnezeu, din pricina inimii sale sincere și curate, ca un om desăvârșit. Adam în adevăr a fost desăvârșit în Eden; Iov însă a fost socotit desăvârșit; și astfel între amândoi a existat o anumită concordanță în privința aceasta.

Prințul Adam era un om bogat. El a avut o femeie, pe care i-a dat-o Dumnezeu; și înaintea lui era nădejdea de a umplea pământul cu un neam desăvârșit de fii și fete. El era tatăl familiei omenești. Lui s-a dat domnia peste toate creaturile vii, peste animalele și pasărilor de pe pământ. – Genesa 1:26 și 2:19.

Iov pe timpul său era un domnitor între oameni (Iov 29:25) Bogăția și vaza lui erau între altele motivele, pentru ce a fost cel mai mare dintre toți fiii Răsăritului. Dumnezeu folosește simboluri în legătură ilustrațiile făcute de El. Numărul zece este un număr simbolic și reprezintă o plinătate atotcuprinzătoare, altfel spus, include totul Deci oricare multiplicare a numărului zece va reprezenta așadar aceeași idee. Cu privire la aceasta este interesant și important, a ținea seama de bogăția lui Iov, pentru că în aceasta se va putea observa o concordanță cu prințul Adam. Iov a avut șapte fii și trei fete, în total zece copii. Totalul copiilor săi poate așadar foarte bine să reprezinte pe toți urmașii lui Adam, sau cu alte cuvinte întreaga familie omenească. Iov a avut 7000 de oi și 3000 cămile, în total 10.000 de animale. În afară de aceasta a avut 500 perechi de boi și 500 măgărițe. (Iov 1:3). Din aceasta rezultă, că poziția lui între oameni și bogăția lui cea mare l-au făcut de cel mai mare om din vremea aceea. Când i s-a făcut parte de restatornicire, i-a fost înapoiat tot ce a pierdut, ba chiar și mai mult; și aceasta este o dovadă pe mai departe, că Iov a fost folosit de Dumnezeu, ca să facă o ilustrație vie despre cursul vieții omului și cum se va face omului parte de răscumpărare și restatornicire.

Adam putea să fie cu totul devotat lui Dumnezeu, întrucât pentru el ca om desăvârșit aceasta era o simplă datorie. Iov a fost devotat lui Dumnezeu cu totul din voință liberă. Fiii lui Iov au aranjat într-o zi un ospăț la care au luat parte toți fii și toate fiicele, sale. Devotamentul față de Dumnezeu a lui Iov reiese din fapta lui nemijlocit după acest ospăț. „Și după ce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi; se scula dis de dimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: Poate că fiii mei au păcătuit și au hulit pe Dumnezeu

în inima lor. Așa avea Iov obicei să facă.” (Iov 1:5) Faptul că Iov a făcut aceasta „în toate zilele”(margin.) sau „de obicei”, este o dovadă pe mai departe cât de devotat era lui Iehova.

Lucifer, în decursul timpului cât a locuit Adam în Eden, era îngrijitorul acestuia. Iehova Dumnezeu l-a numit în slujba aceasta. Dar din pricina necredincioșiei și răscoalei lui Lucifer Dumnezeu a schimbat numele acestuia în Balaur, Șarpe, Satan și Diavol. Superioritatea asupra oamenilor însă nu i-a fost revocată Diavolului și astfel și ca Diavol a exercitat putere și pe mai departe peste oameni. Dovada pentru aceasta se găsește în cartea Iov precum și în alte părți a Sfintei Scripturi. Ce a făcut pe Lucifer să cadă și l-a făcut Diavol, era lăcomia lui după închinarea ce i-a fost adusă lui Dumnezeu de Adam. Pentru realizarea planului său nelegiuit, s-a folosit el de Eva, femeia, pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam; și el a avut reușită în intențiile sale infame.

Diavolul a invidiat de la Domnul închinarea și adorarea adusă de Iov, Domnului. Diavolul a învinuit pe Iov că, el numai din motive egoiste îl servește pe Domnul. A sosit ziua când fiii lui Dumnezeu s-au prezentat înaintea Domnului Iehova, Satan, Diavolul asemenea a apărut între oastea aceasta cerească. Aceasta dovedește că Satan era în cer și a avut intrare în fața lui Iehova. Satan a dorit să abată pe Iov de la Dumnezeu; și Dumnezeu a știut aceasta și-i dădu ocazie ca să încerce aceasta.

„Domnul a zis Satanei: De unde vii? Și Satana a răspuns Domnului: De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis Satanei: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. Și Satan a răspuns Domnului: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este a lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-ți mâna ta, și atinge-te de tot ce are și sunt încredințat că te va blestema în față. Domnul a zis Satanei: Iată îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna. :Și Satan a plecat dinaintea Domnului.” (Iov 1:7-12) Dar învinuirile lui Satan sau dovedit false.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Iehova

15 SEPTEMBRIE 1933

Nr. 18

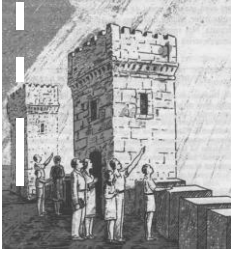
Cuprins:

ASCULTARE - Pag.453

SFINȚIT DOMNULUI IEHOVA - Pag.470

ÎNCERCARE DE A ÎMPIEDICA ÎNVIEREA - Pag.474

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 SEPTEMBRIE 1933

Nr. 18

ASCULTARE

„Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curul, așa este înțeleptul care mustra, pentru o ureche ascultătoare” – Proverbe 25:12.

CLASA Sanctuarului lui Iehova mai întâi trebuie să învețe ascultare înainte de a putea lua parte la justificarea Numelui său mare. Dumnezeu își dă Cuvântul poporului său de legământ și la timpul său hotărât și înțelesul Cuvântului său, pentru ca să fie instruiți; și în urma acestui fapt trebuie să facă voia sa. Către aceia, care se găsesc în legământ cu El, spune: „Ia învățatură Ierusalime, ca nu cumva să mă depărtez de tine și să fac din tine un pustiu, o țară nelocuită!” (Ieremia (6:8). Aceste cuvinte ale lui Ieremia privesc pe aceia care se află acuma pe pământ și au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Înțelept este acela, care cu sânguință caută să cunoască voia lui Dumnezeu declarată în Cuvântul său și apoi se grăbește, să facă voia aceasta. A asculta numai cu urechile, ceea ce spune Cuvântul său nu este de ajuns: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.” (Iacob 2:22, **R.V.**) Aceasta arată, că cei ce și-au însușit numai litera și nu spiritul Cuvântului, și care neglijează să facă ceea ce Dumnezeu le poruncește, au apucat o cale greșită. Numai formalitatea în ținerea literei Cuvântului este neplăcut lui Iehova, deoarece aceasta este egal cu o batjocură, și „Dumnezeu nu se lasă batjocorit”. (Gal. 6:7). Când Christos Isus a apărut în Templu ca să țină judecata și pe cei probați să-i aducă în Templu, precum arată faptele și Sfânta Scriptură, atunci erau două clase înaintea Lui, din care una s-a complăcut în formalisme: aceștia au făcut eforturi ca să apară sfinți fățarnici și evlavioși, ei au iubit ca să se roage în public, și au postit, pentru ca să poată vedea cât de buni sunt ei, și că ei sau dezvoltat în așa măsură, că ar fi potriviți și trebuincioși pentru Împărăție. Cealaltă clasă dimpotrivă era de natură cu totul alta: ea consta din cei umiliți și doritori să învețe, care au urmat cu credincioșie ceea ce au recunoscut ca voia lui Dumnezeu, și anume cu bucurie niciodată nu s-au uitat la puterea și capacitățile lor proprii. Clasa amintită mai întâi este cea neascultătoare, și cealaltă este clasa cea ascultătoare. Ambele clase trebuie să fie despărțite, pentru ca cei aprobați să poată fie pregătiți pentru lucrarea în Templu și pentru justificarea Numelui lui Iehova în legătură cu bătălia zilei celei mari. Membrii ambelor clase stau înaintea scaunului de judecată, și ambele și-au jertfit dreptul lor să trăiască ca creaturi omenești. Dar se cere de la ei ceva mai important. Ei trebuie să fie ascultători. „Îi plac Domnului mai mult arderile de

tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului”? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii,” (1Samuel 15:22,23) Profetia lui Zaharia dată în legătură cu zidirea Templului arată atât pe clasa ascultătoare, cât și pe cea neascultătoare. Ambele clase se deosebesc una de alta, și cei ascultători vor fi pregătiți, vor fi primiți în Templu și vor avea parte la justificarea Numelui lui Iehova.

2. Introducerea capitolului al șaptelea al profetiei lui Zaharia arată pe anumiți Israeliti, care erau trimiși, din orașul Betel, ca să se roage și să vorbească către ziditorii Templului. Aceasta a avut loc cu ceva mai mult de doi ani înainte de terminarea Templului, ceea ce dovedește că oamenii aceia nu au fost trimiși ca să se roage în Templu. Prin urmare, în *Versiunea Autorizată* este o redare insuficientă a textului. Traducerea corectă este: „În anul al patrulea al împăratului Dariu, Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia. În ziua a patra a lunii a noua, care este luna Chislev, cei din Betel trimiseseră pe Șaretei și pe Reghein-Melec cu oamenii săi, să se roage Domnului.” (Zaharia 7:1,2, *A.R.V.*). Cuvântul „Betel” în limba ebraică înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Înțelesul acestui text este că acei oameni din orașul Betel au fost trimiși la Ierusalim. Oamenii aceia sau întors din Babilon cu rămășița și sau stabilit la Betel. (Ezra 2:28; Neemia 7:32; 11:31) Cei doi bărbați, Șarețer și Reghem Melec s-au prezentat sub numiri și titluri ca veniți din străinătate, cu toate că acuma trăiau în pământul sfânt; și aceasta indică la aceea, că ei nu erau pe deplin în armonie cu orânduirea lui Iehova în conducerea lucrului său. Deci acei oameni închipuie potrivit pe aceea clasă a urmașilor preinși ai lui Christos, care au ascultat adevărul, care au luat parte la lucrarea Ilie și au făcut lucru mare din aceea, că ei sunt o parte a Casei lui Dumnezeu adică Betel. În 1918 și după aceea sau descoperit anumite grupe de visători, care afirmă că sunt în „adevărul prezent” și aspiranții Împărăției. Amândoi bărbați amintiți, care au venit din Betel prin purtarea lor au arătat, că ei aparțin acelor „din vremurile bune de demult”, care nu au ținut pas cu adevărul și cu serviciul Domnului. Tot asemenea dovedește clasa preumblată de acești bărbați, că ei trăiesc în trecut, întrucât țin tare la obiceiurile stabilite de oameni, și iau seama la zile, luni, vremuri și ani. (Gal. 4:10). Ei nu s-au despărțit cu totul de organizația lui Satan, ci se cugetă încă la aceea, că ei trebuie să fie supuși stăpânitorilor politici, care domnesc țara ;ei refuză, ca să spună adevărul despre acești domnitori, că anume aceștia sunt o parte esențială a organizației lui Satan, ca prin aceasta nu cumva să dea cuiva motiv, ca să se despartă de ceea ce după părerea lor este „adevărul”. Ei sunt „pacifiști în fața lui Iehova”(Roth.); aceasta indicând o clasă de oameni, care în esențial practică un „devotament excesiv”, care găsesc o plăcere cu totul deosebită în aceea, ca să cânte cântări, să vorbească despre însușirile lor eminente, și pe mai departe și despre omagiul lor pentru un erou al credinței, dar de fapt ei nu dovedesc un zel adevărat și un devotament real față de serviciul Domnului Dumnezeu, precum a poruncit El. Chiar și pe preoțimea

fățarnică o numesc ei „frații noștri creștini”. Din moment ce aceștia nu sunt o parte a organizației lui Dumnezeu, astfel nici nu e tare de mirat, că ei numesc pe acești fățarnici „frați creștini”. Nici o mirare când ei doresc, ca să se vorbească domol, când se amintește de organizația lui Satan. „Cei de o seamă se întovărășesc ușor”.

3. Iosua, marele preot, și Zaharia și Hagai profeții, lucrau la Templu, când au apărut acești bărbați, foarte sfinți la față, ca să se arate. Probabil că au avut niște bărbi lungi evlavioase, au apărut cu solemnitate și sfințenie, vorbeau cu demnitate mare și cu o seriozitate evlavioasă către preoții din Templu, și au vărsat chiar și niște lacrimi de crocodil. „Și să întrebe pe preoții din Casa Domnului oștirilor și pe prooroci: Trebuie să plâng și în luna a cincia și să mă despart, cum am făcut atâția ani?”. (Zaharia 7:3) Când erau în Babilon s-au proșternut la pământ și au plâns și de la acest timp erau mereu niște aderenți ai formalităților, și cu toate că din îndurarea lui Dumnezeu s-au întors în țara lor, totuși nu au conștientizat să verse și mai departe lacrimi. Ei nu au prețuit bunătatea lui Dumnezeu, ci s-au cugetat, că ei trebuie să continue să plângă și să se prezinte pe sine ca pe niște oameni buni. Timp de șaisprezece ani au privit nepăsători că Templul stătea pustiu, și că nimic nu s-a făcut pentru rezidirea lui; și totuși au vărsat lacrimi amare în perioade regulate, pentru ca alții să poată spune despre ei: „Priviți la oamenii aceștia sfinți!” De ar fi fost ei însă într-adevăr sinceri și devotați lui Dumnezeu, atunci încă de demult s-ar fi trezit și ar fi încetat de a mai plânge; s-ar fi pus cu curaj și cu zel arzător contra dușmanului, și cu bucurie s-ar fi pus pe treabă, ca să rezidească Templul așa cum a poruncit Dumnezeu. Chiar așa se întâmplă cu clasa amintită mai sus de la 1916 și în deosebi de la 1918. Sunt unii care au fost scoși din Babilon sau din organizația lui Satan, și care au primit adevărul publicat înainte de vremea aceea. care însă fiindcă un om conducătorul lor pământesc, a fost luat de la ei, au zis: „Mai departe nu mai este adevăr; lasă să ne adunăm laolaltă, să ne desfătăm cu trecutul și să deplângem ceea ce am pierdut.” Domnul pe toate aceste lucruri mici, care se desfășură în prezent, le-a preumbrit în modul cel mai minunat și aceasta chiar de aceea a făcut, ca să ajute credincioșilor să poată face deosebire între fățarnici și servii zeloși ai lui Dumnezeu, pentru ca credincioșii să fie întăriți și pregătiți, de a da năvală în bătălia zilei celei mari.

4. Bărbații care au venit la Ierusalim s-au interesat și au pus întrebare preoților și profeților, dacă mai varsă lacrimi în lunile a cincilea și a șaptelea stând deoparte, cum au făcut de mai mulți ani. Ziua a șaptea a lunii a cincia, era ziua când Babilon a dărâmat Ierusalimul și Templul. (2Regi 25:8,9) Acum au văzut că oameni credincioși au zidit din nou Templu; deoarece pe acești oameni de bunăcredință i-au văzut că nu plâng, ei cu bucurie lucrează, atunci au cugetat acești fățarnici sfinți evident, ca prin întrebarea lor să facă într-o măsură oarecare să mustre pe zidari, și în același timp să arate, că ce oameni buni din cale afară ar fi ei. Domnul arată că pe mai departe nu mai era potrivit a posti și a plânge, ci că

postul din luna a cincia să fie zile de „veselie și bucurie”. (Zah. 8:19). De la venirea Domnului Isus la Templul lui Iehova și strângerea la un loc a credincioșilor s-a întors un timp de bucurie; însă acei „visători” care se cugetă la „vremea bună de demult” și țin tare la tradițiile omenești, continuă să postească și să plângă, și într-adevăr și-au primit deja răsplata și aceasta este aprobarea lor unii față de alții. (Matei 6:16). Plângăcioșii din prezent nu văd, că Domnul Isus este în Templu. De fapt acesta este unul din adevărurile mari, pe care le combat cu înfocare, și se dedau la critici aspre contra martorilor lui Iehova, deoarece ei declară că Domnul este în Templul său sfânt. Aceasta arată că Domnul nu există pentru ei, cât ei nu iau cunoștință despre Templu și nu-i aparțin, și că prin urmare nu sunt născuți de organizația lui Dumnezeu și nu sunt învățați de la Dumnezeu. Dacă ei ar fi adunați la Domnul și unși, atunci ar vedea adevărurile mari și minunate, pe care Domnul le descopere acuma credincioșilor săi. Ei ar pune la o parte toate formalitățile, și ar înceta de a mai posti și a plânge. Toți cei din Templu vestesc mărirea Domnului, și „bucuria Domnului este tăria lor”. – Psalm 29:9; Neemia 8:10.

5. Iehova a dat atunci profeților săi o solie, pe care trebuia s-o transmită tuturor plângăcioșilor al „vremurilor bune de demult”. „Atunci Cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:” (Zah. 7:4). Cuvântul rostit către Zaharia găsește o paralelă corespunzătoare cu lumina mare, care după 1922 a fost dată credincioșilor. Să avem deci în vedere unele din lucrurile minunate, pe care Domnul le-a adus de atunci clasei Templului, și să ne bucurăm de ele. I-a plăcut Domnului să folosească „*Turnul de Veghere*” ca un mijloc să transmită mesajul Lui poporului său; și în anul 1923 a început Domnul să transmită mesajul său celor flămânzi ai Lui și prima dată au învățat înțelesul cuvintelor „Bucuria lui Iehova este tăria voastră.” (Neemia 8:10, *A.R.V.*) După aceasta a descoperit Iehova poporului său în Februarie a aceluiași an, că paharul de vin cu ocazia cinei de amintire ilustrează bucuria din pricina sosirii Regelui și a Împărăției sale. (*Turnul de Veghere*, 1923, pag.56) După aceea s-a înțeles cum se cade prima dată parabola despre talanți și mine, în care se cuprinde și bucuria Domnului. (*Turnul de Veghere*, 1923, pag. 35,71). După aceea s-a luminat parabola despre fecioare, în care se arată că uleiul este un simbol al bucuriei, și că fecioarele sunt pline de bucurie, deoarece se află în favoarea Domnului. (*Turnul de Veghere*, 1923, pag. 296). Iehova a continuat de atunci, ca să lase să lumineze fulgerele sale asupra Templului său și clasa Templului a continuat și mai departe să salte de bucurie și zelul ei și energia ei în serviciul Domnului a mai crescut.

6. Toți cei din Templu știu, că Domnul Isus este de față, și ei se bucură. A plânge acuma nu s-ar cuveni de loc, și prin urmare nu i-ar place Domnului. Pentru aceea a poruncit Domnul profetului Zaharia să vorbească oamenilor celor care deplâng „vremurile bune de demult” și să le spună: „Când ați postit și ați plâns în luna a cincia și a șaptea, în acești șaptezeci de ani, oare pentru mine ați postit voi?” (Zah. 7:5) Mesajul divin al sfatului și a îndrumării se îndreaptă ca și atunci, așa și astăzi spre întreg poporul de legământ al lui Israel, înțelegând

atât pe cei ce ocupă poziții de răspundere, precum și pe ceilalți, anume atât clasa Mardoheu-Naomi, cât și clasa Estera-Rut, care din urmă clasă mai târziu a venit la adevăr: Această parte a profeției arată, că toți aceștia au practicat într-un anumit grad lucruri, care nu mai erau potrivite. Ei au suferit în trecut și au plâns: acuma însă de când Domnul a venit la Templul său, nu trebuie să postească și să plângă mai mult, deoarece a sosit timpul pentru bucurie. Numai singur cuprinsul versetului al cincilea a profeției arată în sine, că postul „în luna a cincina și a șaptea” trebuia să fie un post instituit de bunăvoie în amintirea dărâmării Ierusalimului. (2Regi 25:25,26) Nu este nici o dovadă, că Iehova în cursul robiei de șaptezeci de ani ar fi impus celor prinși postul acesta. Ei înșiși au introdus postul acesta la îndemnul oamenilor. Și în același fel multe formalități, de care s-a obișnuit poporul de legământ al lui Dumnezeu, ca și în trecut așa și acuma sunt în toate instituțiile omenești și la aceasta se potrivesc de minune următoarele cuvinte a apostolului: „Dacă ați murit împreună cu Christos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum a-ți trăi încă în lume vă supuneți la porunci ca acestea: Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru! Toate aceste lucruri care pier odată cu întrebuițarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești.” – Coloseni 2:20-23, *Diag.*

7. Acești visători și postitori moderni au urmat, îndrumări omenești și se deprind de exemplu pentru „dezvoltarea caracterului”, ceea ce place cărnii lor proprie și altor oameni; ei cred că prin aceasta s-ar fi făcut maturi pentru Împărăție și ei mai fac aceasta cu scopul ca să apară în ochii altora ca cei plăcuți lui Dumnezeu. Ei se abțin de la lucruri pe care Iehova nu le-a oprit, și își permit lucruri pe care le-a oprit. Așadar postul lor nu a fost orânduit de Iehova. Viața nenaturală de castitate nu este plăcută lui Dumnezeu; ceea ce îi place însă este activ și hotărât de a fi în oferirea „roadelor Împărăției”, așa cum a poruncit și aceasta a face cu zel și cu bucurie. Cel ce poartă de priveliște „o formă de evlavie”, și inima sa în același timp se desfată asupra persoanei însăși sau o altă creatură, nu poate să fie plăcut lui Dumnezeu. O priveliște pe din afară este o batjocură, și Dumnezeu nu este orb să nu vadă.

8. După aceasta profetul lui Dumnezeu dă de înțeles acestor idolatri îngâmfați, fățarnici și visători că mâncarea și băutura lor în zilele de prosperitate, nu de aceea s-a întâmplat ca să-și folosească puterile în serviciul Domnului, ci spre egoismul lor propriu. „Și când mâncați și beți, nu sunteți voi cei ce mâncați și beți? Nu cunoașteți cuvintele pe care le-a vestit Domnul prin proorocii de mai înainte, când Ierusalimul era încă locuit și liniștit împreună cu cetățile lui de primprejur, și când și partea de miazăzi și câmpia erau locuite?” – Zaharia 7:6,7, *Roth.*

9. Înainte de 1916, cei ce au intrat în legământ cu Iehova au dobândit pe vremea aceea o prosperitate considerabilă. Nenorocirea lor mare și robia lor în organizația lui Satan în 1917 și 1918 a venit asupra lor. De atunci încoace au plâns

și au urlat acești visători. — ei au devenit contrari — și de atunci nu au încetat de a plânge și a urla, deoarece ultima dorință și testamentul unui om nu au fost executate întocmai; întrucât ei își închipuie că un om ar putea face o îngrădire a lucrului lui Dumnezeu. Iehova însă le spune prin profetul său, că ei în loc să se lege de cuvintele și părerile unui om mort, să studieze profețiile scrise mai dinainte pentru mângâiere și învățătură, să se nutrească din aceste cuvinte ale Domnului, și să urmeze cu sârguință poruncile sale. Iehova a lăsat și pe profetul Isaia să scrie despre lucrul acesta. (Isaia 58:4,5) „*Turnul de Veghere*” a tras atenția asupra acestei profeții și a încurajat pe cei căldicei și plângători, ca să se trezească și să dea ascultare poruncilor Domnului. Ei însă continuă pe căile lor egoiste și nu vreau să țină seama de Cuvântul lui Dumnezeu. – *Turnul de Veghere*, 1929, pag. 131,147.

10. Acuma a sosit timpul pentru predicarea adevărului și rămășița trebuie să asculte cu strictețe de toate poruncile Domnului. (Fapte 3:22,23) Dacă ei vreau să evite nenorocirea cea mare de a ajunge în robia organizației lui Satan și pentru aceasta să cadă în Armaghedon, trebuie să urmeze cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu însemnat de sfinții profeți, care Cuvânt s-a scris îndeosebi spre binele și mângâierea clasei Templului. Se cere deci acuma de la fiecare membru a clasei Templului ca să procedeze cu precauțiune și să dovedească ascultare deplină Domnului.

11. Poporul de legământ al lui Dumnezeu este însărcinat ca să vestească judecățile scrise mai înainte și a face dreptate unul altuia. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel: „Așa a vorbit Domnul oștirilor: Faceți cu adevărat dreptate, și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul.” (Zah. 7:8,9) Cei ce s-au învoit ca să facă voia lui Dumnezeu sunt îndemnați ca să nu facă părtinire și să nu înalțe numele unui om. (Psalm 50:20; Luca 16:15) Fiecare membru al corpului lui Christos trebuie să dovedească îndurare și compasiune fraților săi și tuturor celor consacrați lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce pretinde Domnul Dumnezeu. (Mica 6:8) A înșela pe un frate în mod egoist este foarte condamnat în ochii lui Dumnezeu. „Nu asuprași pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac și nici unul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.” (Zah. 7:10) A presupune rău despre un frate sau a vorbi rău despre el, este o manifestare a spiritului „omului fărădelegii”, și este un atentat împotriva unui uns al lui Dumnezeu, și exercitarea unei astfel de nelegiuiri, va conduce în sfârșit pe nelegiuit în clasa „servului rău”. (1Tes. 5:15) Oamenii care au venit din orașul Betel la ziditorii Templului, au postit, dar nu spre onoarea Domnului, ci din motive egoiste, și cei ce azi de pe pământ susțin că ar fi urmașii lui Christos pot să învețe din aceasta, ca să nu se dedice postului, ci la serviciul cu bucurie a Domnului.

12. Israeliții erau îndărătnici și refuzaseră să asculte, și pentru aceasta au trebuit să sufere. Faptele și pedepsele, lor au fost însemnate drept pilde, pentru folosul nostru, pentru ca să putem umbla pe calea adevărată. „Dar ei n-au vrut să ia aminte ci au întors spatele, și și-au astupat urechile, ca sa n-audă.” (Zah. 7:11) Aceasta nu este numai istorie ce s-a petrecut cu 2500 de ani mai înainte ci

corespunde întocmai cu ceea ce au făcut „creștinătatea” și „servul rău” de la 1922 încoace până azi. Mulți din cei ce afirmă că ar fi copiii lui Dumnezeu, în loc să-și folosească cu bucurie și de bunăvoie mâinile, pentru ca Numele lui Iehova să fie înălțat, au combătut lucrarea Împărăției, și continuă să o dușmănească cu cuvinte și cu fapte aspre. „Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor, prin Duhul său, prin proorocii de mai înainte. Din pricina aceasta Domnul oștirilor s-a aprins de o mare mânie.” (Zah. 7:12) Ei și-au închis urechile față de adevăr, și inimile lor le au îndreptate împotriva lucrului Împărăției. Mânia lui Dumnezeu a venit asupra națiunii Israel din pricina neascultării lor; și aceasta preumbrește că în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, adversarii trebuie să se împărtășească de o asemenea pedeapsă.

13. Creștinătatea”, în cursul perioadei Ilie a lucrului lui Dumnezeu nu a voit să asculte și rezistă încă în încăpăținarea ei. Clasa servului rău se asociază în prezent cu alte părți a organizației satanice și a luat poziție împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Deci dacă vor striga, atunci Iehova nu-i va asculta. „Când chema El, ei n-au vrut s-asculte: „De aceea nici Eu n-am vrut s-ascult, când au chemat ei, zice Domnul oștirilor.” (Zah. 7:13) „Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în piețe. Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele. Atunci mă vor chema și nu voi răspunde: mă vor căuta și nu mă vor găsi. Pentru ca au urât știința, și n-au ales frica Domnului.” – Proverbe 1:20, 23, 28, 29.

14. Iehova a risipit pe Israeliți și a adus mare strâmtorare asupra lor, lăsându-i să cadă. (Zah. 7:14) Acesta a fost tipic pentru „turma mare”, care este deja asemenea unei „moșteniri pustiite”. (Isaia 49:8) „Turma mare” nesocotește Cuvântul lui Dumnezeu, și pentru aceasta a fost aruncată jos; dar la timpul cuvenit vor fi scăpați. Aceia însă care sau întors din Babilon, au fost luminați și chemați la Împărăție, și care au primit privilegiul ca să conlucreze la Templu, dar apoi intenționat devin căldicei și neascultători — cu cât mai mare va fi pedeapsa lor! (Apoc. 3:14-18; 1Petru 4:17; 2Petru 2:12,13). O manifestare exterioară din motive egoiste și ipocrite vor primi o răsplată dreaptă din mâna Domnului. Aceia însă care ascultă cu bucurie, vor câștiga aprobarea Domnului.

Râvna lui Iehova pentru Sion

15. Iehova și-a legat Numele cu Ierusalim și a readus pe cei credincioși din pricina numelui său. Azi tot asemenea râvnește pentru Sion, organizația sa. Pentru aceea stă scris în profetie: „Cuvântul Domnului oștirilor a vorbit astfel: Așa vorbește Domnul oștirilor: Am o râvnă mare pentru Sion și sunt stăpânit de o râvnă plină de mânie pentru el.” (Zah. 8:1,2, *Roth.*) După ce Satan a fost aruncat jos din cer a început o mare persecuțiune a organizației lui Dumnezeu de pe pământ. „Creștinătatea” a respins pe Christos Isus, Regele, și din pricina aceasta se va „descărca mânia lui Iehova asupra „creștinătății”. Râvna sa nu v-a aștepta mult, înainte ce va apuca să mântuie Sionul. (Ieremia 25:12) După ce regele Babilonului

(adică Satan) și „poporul acela” (partea nevăzută a organizației lui Satan) erau aruncați cu mare mânie din cer, Iehova atunci a fost mișcat de râvna Lui cea mare pentru Sion, ca să se pregătească pentru pedepsirea finală a organizației nelegiuite, care pedeapsă va executa-o în Armaghedon.

16. Iehova și-a dat cuvântul, că „femeia,, sa va da naștere unei semințe, care va nimici pe dușman. Timp de șase mii de ani, în aparență promisiunea aceasta zăcea uitată; dar în realitate nicidecum nu a fost uitată. În cursul acestei perioade, partea cerească a organizației lui Iehova era ca o văduvă. Iehova explică prin profetul său: „Câteva clipe le părăsisem, dar te voi primi[la întoarcerea mea] înapoi cu mare bucurie.” (Isaia 54:5-8) În anul 1914 Iehova iarăși s-a întors cu îndurare către organizația cerească ilustrată prin femeia sa. În ceea ce privește partea pământescă a organizației sale, Iehova nu s-a întors mai de vreme de 1918, în care timp Solul său a venit de-a dreptul la Templu. (Mal. 3:4) În armonie cu aceasta a profetizat Zaharia: „Așa vorbește Domnul: Mă întorc iarăși în Sion. și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: Cetatea cea credincioasă, și muntele Domnului oștirilor se va chema: Muntele cel sfânt.” (Zah. 8:3) Iehova prin gura altor profeți a dat în știre scopul său, de a se întoarce cu favoarea sa către Sion, și aceasta a și făcut-o. (Psalm 102:13-16) În Sion găsește acum rămășița sa credincioasă scăpare. (Isaia 14:32; 24:23) „Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacob, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. Și iată legământul meu cu ei zice Domnul; Duhul meu, care se odihnește peste tine [Christos mai marele decât Isaia] și cuvintele mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura [rămășița, așa cum este ilustrată prin cei trei fii ai lui Isaia], nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor, copiilor tăi[clasa Ruth, clasa Naomi], de acum și până în veac, zice Domnul.” (Isaia 59:20,21, *A.R.V.*) (Mica 4:7,8; Isaia 33:5,6). Iehova a împlinit credincioșilor săi de pe pământ această promisiune, și i-a făcut de martorii Lui.

17. Organizația lui Iehova preumbrită prin Ierusalim, arată după aceasta prosperitate. „Ierusalim se va chema Cetatea cea credincioasă”, adică organizația credincioșiei și a statorniciei, și anume mai întâi prin rămășița de pe pământ, clasa Iuda apoi prin clasa Ionadab, și la timpul hotărât și prin „turma mare”, îngerul Domnului însă va scoale toate poticnirile și pe toți cei ce fac fărădelege. (Apoc. 22:15) „Privește Sionul, cetatea sărbătorilor noastre! Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuință liniștită, ca un cort care nu va mai fi mutat, ai cărui țărushi nu vor mai fi scoși niciodată, și ale cărui funii nu vor mai fi dezlegate. Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de râuri, de pâraie late, unde totuși nu pătrund corăbii cu lopeți (puterea comercială a lui Satan, reprezentată îndeosebi de stăpânirea mondială britanică) și nu trece nici un vas puternic. Căci Domnul este Judecătorul nostru. Domnul este Legiuitorul nostru. Domnul este împăratul nostru: El ne mântuiește.” – Isaia 33:20-22, *A.R.V.*

18. Iehova în veci de veci va fi un loc de scăpare pentru poporul său și nici un „străin” structură militară nu va mai trece prin el. (Ioel 3:16,17,21, *A.R.V.*) Poporul rămășiței lui Dumnezeu vede acuma binecuvântările acestea și se bucură, și Iehova vorbește către ei: „Nu trebuie să le temi de nici o nenorocire... Nu te teme de nimic! Sioane să nu-ți slăbească mâinile!” (Țefania 3:14-17, *A.R.V.*) Iehova a trimis la Templu pe Judecătorul său mare; astfel a „restatornicit pe Judecătorul Său” și a trimis pe „sfetnicul Lui minunat”, și de acum încolo organizația Lui trebuie să se numească: Cetatea credincioasă a dreptății. (Isaia 1:26:30:20) Cei născuți din Sion primesc învățătura de la Dumnezeu și se bucură de mare pace și bucurie. - Țefania 3:13.

19 Multe profeții arată, că mulți oameni vor cunoaște pe organizația lui Dumnezeu înainte de Armageddon și apoi vor recunoaște, că Iehova nicidecum nu este răspunzător pentru necazul și răul care umple azi pământul, și că Împărăția lui Iehova este adevărata unealtă de scăpare pentru lume. Pentru adversarii lui Dumnezeu a sosit ziua de mare strâmtoare; pentru aceia însă care au luat poziție de partea lui Iehova și cu statornicie și credincioșie îl reprezintă a răsărit dimpotrivă ziua prosperității, a bucuriei și a binecuvântărilor. Poporul cu bucurie va veni spre Sion, Împărăția și vor înveseli cu Regele. – Ier. 31:23; Psalm 48:1,2; Ioel 3:17.

20. La optsprezece ani după întoarcerea rămășiței din Babilon, s-a dat următoarea profeție: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Iarăș vor ședea pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, care se vor juca pe ulițe.” (Zah. 8:4,5) Aceasta nu poate să se refere la bătrânii amintiți în profeția lui Ioel, pentru că Iehova este împotriva acelora, care prezic și povestesc visuri mincinoase, și pe popor îl duc în rătăcire prin minciunile lor, și pe aceștia îi va stârpi. (Ieremia 23:32) Profeția lui Zaharia arată în continuare în limbaj figurativ, că Dumnezeu în zilele bătrâne a bisericii adevărate, anume la sfârșitul lumii, Dumnezeu va restatornici rămășița în organizația Lui și ea își va aduce roadele. (Ps. 37:25; 92:14,15). Rămășița credincioasă va rămâne în organizația lui Iehova în zilele sale de bătrânețe, în ea având parte de protecție nemaifiind alungată de dușmani din ea. (Psalm 31:23) Mardoheu și Naomi ambii erau bătrâni în timpul dramelor Estera și Rut; și „băieții și fetele (cei tineri), care se vor juca pe ulițele (Ierusalimului)”, ne apropie cugetul, că aici este preumbrită clasa Estera și Rut ca membrele rămășiței. Acești tineri sunt copiii. Sionului; astfel ilustrează ei de sigur o parte a rămășiței. (Isaia 66:8; Psalm 113:9; Psalm 127:3-5) Cu ocazia împlinirii acestei profeții spune Sionului: „Cine mi i-a născut (clasa Estera și Rut)? Căci eram fără copii, și stearpă?” (Isaia 49:19-22, *A.R.V.*) Copii voioși obișnuiesc să se joace pe ulițe. Explicarea profetică, că acești copii se joacă pe ulițe, arată că ei sunt în Domnul fără griji, plini de încredere și cu voie bună. „Să se veselească fiii Sionului de împăratul lor! Să laude Numele Lui cu jocuri, să-L laude cu toba și cu harfa!” – Psalm 149:2, 3.

21. Minunate sunt binecuvântările de care se bucură în prezent Sionul și credincioșii văd că binecuvântările aceste vin de la Domnul. „Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi de mirat oare și în ochii Mei zice Domnul oștirilor.” (Zah. 8:6) Pentru Iehova nimic nu este cu neputință. Împlinirea profeției se datorește faptului că favoarea lui Iehova s-a întors iarăși la Sion; că El aduce în Templu pe poporul său de legământ care se dovedește ascultător și credincios. Îl unge și îl luminează; poporul său exclamă: „Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție în ochii noștri!” – Psalm 118:23.

22. Poporul lui Iehova constă din aceia, care cu bucurie îl ascultă, și El îi ocrotește și îi binecuvântează pentru aceea: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, Eu izbăvesc pe poporul meu din țara de la răsărit, și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce înapoi și vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul meu. și Eu voi fi Dumnezeu lor în adevăr și dreptate.” (Zah. 8:7, 8) Pentru ca să-i izbăvească, Iehova aduce mai întâi la iveală pe împăratul său, aruncă jos pe Satan și pe organizația lui din cer, după aceea pune capăt războiului mondial din pricina poporului său ales și apoi trimite afară pe cei ascultători ai Lui ca să-l reprezintă ca martori în pregătirile sale pe mai departe pentru Armagedon. Rămășița locuiește în siguranță, deoarece Numele Iehova este locul lor de scăpare. (Proverbe 18:10) Mai mult nu mai cinstesc și preamăresc oameni. Ei se închină înaintea lui Iehova și Lui îi servesc.

23. Rămășița credincioasă este poporul lui Dumnezeu, care a fost ales pentru Numele său; și aceștia au de făcut un lucru și mesajul și uneltele lor divine cu care sunt prevăzuți trebuie să le folosească în serviciul Domnului. „Așa vorbește Domnul oștirilor[rămășiței]: Întăriți-vă mâinile, cei ce auziți astăzi aceste cuvinte din gura proorocilor, care au vorbit în ziua când s-a pus temelie Casei Domnului oștirilor, când s-a început să se zidească Templul!” (Zah. 8:9) Cei ce aud acuma și prețuiesc profețiile acestea, pe care Iehova le-a deschis în ziua aceasta poporului său și le-a lămurit, trebuie să fie tari și activi. Este privilegiul lor să ajute pe cei mai slabi să înțeleagă, ce înseamnă a întări mâinile slăbite.” (Isaia 35:3) Lucrarea Templului progresează și Domnul prevede pe poporul său, pe rămășița sa cu hrana de lipsă, pentru ca să fie tari în El și în puterea tăriei sale.

24. În anul 1922 poporul lui Dumnezeu a ajuns la cunoștința, că Isus a sosit la Templu, și lumea de la ace timp încoace au început să prețuiască privilegiul lucrării Împărăției. „Căci înainte de aceste[acele, R.V.] zile nu era răsplătă nici pentru lucrul omului nici pentru vite. Cei ce ieșeau și intrau n-aveau nici ei pace din pricina vrăjmașului, și Eu dezbinam pe toți oamenii unii împotriva altora.” (Zah. 8:10). Zaharia nu a profețit aici despre depresiunea actuală comercială a organizației lui Satan ci despre stări care au domnit între poporul lui Dumnezeu înainte de 1922. Înainte de acest an nu au cumpătat serios importanța serviciului organizat, pentru aceasta nu era pentru ei o răsplătă sau un serviciu cu efect. Ba chiar nu exista nici o bucurie cu efect. Domnea între ei o anumită măsură de frică

și rezervă, din cauza plecăciunilor făcute înaintea elementelor comerciale și politice a organizației lui Satan și le-au recunoscut ca fiind „autoritățile înalte,, sau „stăpânirile mai mari”; din pricina aceasta nu era pace. Ca învățătură principală era privită dezvoltarea caracterului și acesta a fost subiectul despre care au vorbit în cea mai mare parte bătrânii aleși prin vot, care doreau să strălucească: dar serviciul din afară a fost pus la o parte de ei. Nu s-a făcut nici o lucrare reală, ze-loasă și cu efect. Poporul lui Dumnezeu a fost apăsător și împiedicat prin „samariteni”, care încă tot continuă, să se facă vinovați de „păcatul Samariei” întrucât ei cu privire la ceea ce trebuie să se facă, bagă de seamă la cuvintele oamenilor și nu la Iehova. Diavolul s-a folosit de acești „samariteni” și de alte elemente a organizației sale, ca să apese pe poporul lui Dumnezeu și a-i inspira frică; au mai dominat și certuri în grupe, unde „bătrânii aleși” înfumurați, au domnit peste moștenirea lui Dumnezeu. Unii ca aceștia au trebuit mai întâi să fie dați afară din Sanctuarul lui Dumnezeu, înainte ca unitatea să fie deplină. Unii dintre contrari, după ce vor fi dați afară, ei înșiși vor continua cu toate puterile lor să împiedice lucrarea martorilor lui Iehova; cu toate acestea martorii lui Iehova vor continua cu statornicie și nu vor ținea socoteală de adversitate, întrucât vor ocoli pe aceia, care caută să-i împiedice.

25. Pe vremea când Zaharia a profetizat, temelia Templului a fost deja pusă și lucrarea progresa deja de doi ani. Aceasta corespunde foarte potrivit timpului de la 1922 și îndeosebi de la 1926, care mai din urmă timp indică începutul timpului de fericire. (Dan. 12:12) „Acum nu voi mai face rămășiței poporului acestuia ca în trecut, zice Domnul oștirilor.” (Zah. 8:11) „În trecut” erau zilele neglijenței. Când însă poporul de legământ al lui Dumnezeu a ajuns la cunoștința că Iehova a avut o lucrare pentru ei, atunci s-a schimbat starea lor, și a început pentru ei prosperitatea. „Ci semănăturile vor merge bine[vor fi sigure, Roth.], vița își va da rodul, pământul își va da roadele, și cerurile își vor trimite rouă: și toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia”. – Zah. 8:12.

26. Acum să observăm, cum Iehova prin Christos Isus puternicul arhitect al Templului, a împlinit profeția. Prosperitatea amintită de Zaharia corespunde întocmai cu profeția din Hagai 2:19 și Isaia 30:23. De aici încolo se dă o plinătate de hrană spirituală pentru toți aceia, care cu plăcere se nutresc din ea Domnul în îndurarea sa a îngăduit ca această hrană spirituală să fie întinse prin publicațiunile Turnului de Veghere și în domeniul acelora să fie răspândită, care iubesc pe Dumnezeu. „Sămânța” a prosperat, și urmarea este o pace care întrece orice pricepere omenească!

27. Iehova aduce la iveală „rodul” prin „vița” sa. (Isaia 27:2,3; Ioan 15:1, 2) Rămășița se bucură să ducă rodul acesta fraților săi și tuturor acelora, care vreau să asculte. În același timp rămășița însăși bea din rodul viței din nou și laudă pe Rege și pe Iehova. (Matei 26:29; Luca 22:18) Domnul a binecuvântat truda rămășiței la construirea țării sau a organizației, și astfel a dăruit creștere și propășire spre slava Domnului. (Mal. 3:11) Promisiunea „Cerul își va da rouă”, spune în simbol, că nu va avea loc nici o lipsă în primirea hranei

adevărului ci că Domnul va continua, să prevadă pe rămășița cu toate cele de lipsă. Domnul a așezat pe masa sa o plinătate de mâncări proaspete, dătătoare de viață, și le-a dat multă bucurie și pace. În trecut se obișnuia ca jumătate din coloanele „*Turnului de Veghere*” să fie umplute cu „Priviri din Turn”, privind lucrurile ce privesc lumea; clar de la 1924 încoace a încetat, și întreg spațiul ce stă la dispoziție servește la publicarea adevărilor despre Împărăția lui Iehova și această îngrijire îndurată a Domnului a păstrat pe poporul său credincios proaspăt și sprinten. „Ca ploaia să curgă învățăturile mele, ca rouă să cadă cuvântul meu, ca ploaia repede pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarbă! Căci voi vesti Numele Domnului. Dați slavă Dumnezeului nostru!” (Deut. 32:2,3) Poporul lui Dumnezeu a învățat acuma, că adevărurile cuprinse în cartea a cincina a lui Moise să referă la poporul lui Dumnezeu, care a fost adunat în Templul său. Cei ce sunt în Christos au fost făcuți o unitate care unitate este „ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului: căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața, pentru veșnicie”. (Psalm 133:3) Promisiunea lui Iehova prin Zaharia a sunat: „Toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia”; și în adevăr El și-a ținut promisiunea, și continuă să facă aceasta. Lucrarea a început să fie îmbrățișată cu toată seriozitatea și cu o putere deosebită, îndeosebi de la 1926, și acest an indică începutul lucrului deosebit al curățirii Sanctuarului ca o pregătire pentru lucrul mai mare ce trebuie să urmeze. (Ioel 2:23-28) Cei ascultători ai lui Iehova continuă să se vesească și să-l laude, în timp ce conlucrează la lucrarea Templului, și aceasta indiferent de ceea ce ar putea să zică sau să facă dușmanul, deoarece ei știu bine, că Iehova îi apără; și în Numele său se află în siguranță.

28. Iehova folosește pe poporul său ca o unealtă pentru binecuvântarea altora; pentru aceea a profețit Zaharia: „După cum a-ți fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare. Nu vă teme-ți, ci întăriți-vă mâinile!” (Zah. 8:13) Amintirea casei lui Iuda și a lui Israel arată, că profeția se împlinește într-o vreme de unitate în Christos. Din pricina neascultării lor a venit blestemul lui Dumnezeu peste ei și au trăit între păgânii, pentru ca ei erau un blestem. Aceasta era și starea Israelului spiritual înainte de 1922 când Dumnezeu s-a supărat pe poporul său de legământ, deoarece era neglijent și neascultător. Dar apoi și-a întors mânia de la ei. (Isaia 12:1) Pentru credincioși astăzi este o plăcere să vestească Numele și lucrările lui Iehova: „și nu va mai fi nici un blestem” peste ei (Apoc. 22:3). Vestirea sânguincioasă a mesajului despre Împărăția lui Iehova de fapt este o binecuvântare pentru mulți oameni, îndeosebi pentru clasa Ionadab. „Rămășița lui Iacob va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine, de la Domnul, ca ploaia mărunță pe iarbă, care nu se bizuie pe nimeni, și nu atârnă de copiii oamenilor. Îmi voi răzbuna cu mânie, cu urgie, pe neamurile care n-au vrut să asculte.” – Mica 5:7, 15.

29. Iehova pregătește pe poporul său pentru bătălia zilei celei mari, și pentru aceasta îi poruncește, ca să nu se teamă; „Ascultă Israele! Voi astăzi sunteți aproape de luptă împotriva vrăjmașilor voștri. Să nu vi se turbure inima, fiți fără teamă, nu va spăimântați, nu vă îngroziți dinaintea lor.” (Deut. 20:3) Gog și-a adunat toate forțele sale de luptă pentru constituirea unei conspirații și aceștia își îndreaptă acuma instituțiile lor dușmănoase contra „locului de adăpost, al lui Iehova”; aceia însă care se încred în Iehova fără rezerve, nu trebuie să se teamă, și nici nu se vor teme. (Ps. 27:1; 118:6; Țefania 3:16; Evrei 13:6; I Ioan 4:17,18) Pentru aceea vestește rămășița în ziua aceasta a judecării, vestea Împărăției fără frică, și va continua cu ea, indiferent de orice adversitate.

30. Înainte de 1918 Dumnezeu a lăsat să se vestească pe pământ adevărul potrivit cu timpul de atunci, și creștinătatea a avut ocazie, să câștige cunoștința despre Împărăție. În timp ce se făcea așa lucrul Ilie, poporul credincios al Domnului a fost rău tratat îndeosebi în anul 1918 din partea „creștinătății”. Pe vremea aceea se găseau între poporul de legământ al lui Dumnezeu „bătrânii aleși” care au neglijat să servească pe Dumnezeu; și din pricina necredincioșiei lor a fost de lipsă să fie scoși afară, pentru ca cei aprobați să poată fi pregătiți pentru scopurile lui Dumnezeu. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După cum am căutat să vă fac rău când mă mâniați părinții voștri, zice Domnul oștirilor, și nu m-am căit de lucrul acesta.” (Zah.8:14) Domnul de fapt nu s-a căit de aceasta, ci a dus la îndeplinire lucrarea de curățire, pentru ca să aibă o oaste, care „va aduce daruri neprihănite lui Iehova”. (Mal. 3:1-4; Ezechiel 20:35-38) Judecata trebuie să se înceapă de la Casa lui Dumnezeu și trebuie să continue până ce Sanctuarul va fi justificat, și atunci nelegiuirea va lua sfârșit. – 1 Petru 4:17; Ezechiel 21:24,25.

31. De la 1922 și îndeosebi de la 1926 Iehova a dat prosperitate poporului său credincios. „Tot așa acum mă întorc în aceste zile și hotărâsc să fac bine Ierusalimului și casei lui Iuda. Nu vă temeți.” (Zah. 8:15) Aceasta a făcut-o Iehova, deoarece a sosit timpul pentru justificarea Numelui său și nu pentru ca rămășița ar fi meritat binecuvântările. (Ezechiel 36:21-23) Fiul „de parte bărbătească” s-a născut; aceasta înseamnă că Împărăția a început; pentru aceasta a sosit și „timpul hotărât, pentru a arăta îndurare față de Sion și pentru preamărirea și justificarea Numelui lui Iehova. – Psalm 102:13; Isaia 63:4.

32. Dacă rămășița vrea să rămână în Templu și să se împărtășească din lucrurile bune pe care le-a pregătit Iehova, atunci trebuie să facă ceea ce i s-a poruncit. „Iată ce trebuie să faceți fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii.” (Zah. 8:16) Această poruncă a Domnului nu se poate ține, dacă înaintea poporului lui Dumnezeu se țin vorbiri despre „dezvoltarea caracterului” sau alte vorbiri măgulitoare. Vorbitorii trebuie să vorbească adevărul, și nu este adevărat că omul prin propriile sale puteri s-ar putea pregăti pentru cer în mod potrivit; și vorbitorul nici atunci nu poate să îndeplinească porunca lui Dumnezeu, dacă prin vorbirea lui atrage și distrează publicul. El trebuie să asculte de Iehova Dumnezeu și Christos Isus. După ce a fost adus în starea de unitate,

trebuie să vorbească mesajul Împărăției a adevărului dat de Domnul. „Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora.” (Efes. 4:24,25) Ei trebuie să vorbească adevărul prezent și nu ceea ce s'a învățat adunării în cursul perioadei Ilie a lucrului. Ei trebuie să arate pe față la cerințele urmașilor lui Christos, la însărcinarea și răspunderea lor, și trebuie să vorbească adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu și despre dușman, cum a poruncit aceasta Dumnezeu. Cel care refuză să dea ascultare marelui profet al lui Dumnezeu în aceasta și alte lucruri importante, va fi nimic. Fățarnicia nu se va suferi mai mult. (Fapte 3:22,23) Adevărul despre judecata lui Iehova trebuie spus, deoarece El a poruncit să se facă aceasta. Evitați orice discuție, dar fiți sărguincioși în vestirea adevărului: cum stă scris: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să le meargă bine (să fie în liniște și siguranță). Din pricina Casei Domnului Dumnezeului nostru, caut fericirea la.” (Psalm 122:6,9) „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții.” (Gal. 5:15) Rămășița credincioasă va păstra unitatea în Christos și cu voioșie va înainta în oastea Domnului. (Efes. 4:13; Fil. 1:27) Iehova urăște necredincioșia față de organizația sa. (Isaia 58:1). Fiecare din membrii ei este răspunzător Domnului, și trebuie să se pună pe sine pe planul al doilea arătând atenție precisă și grijă față de interesele Împărăției. „Nici unui să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său, și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea le urăsc zice Domnul.” – Zah. 8:17.

33. Iehova a dat răspuns la întrebarea pusă de locuitorii din Betel. (Zah. 7:2,3). Postul din luna a patra s-a introdus în amintirea căderii Ierusalimului și luarea ca rob a regelui. (2Regi 25:3-5) Postul din luna a șaptea s-a întâmplat în amintirea pustiirii complete a țării: și postul din luna a zecea a căzut pe vremea când Ezechiel a primit vestea, că orașul a fost distrus. (Ezechiel 33:21) Iehova a zis la aceasta: „Acesta să nu mai fie un timp de plâns, ci să fie casei lui Iuda spre desfătare și bucurie și serbări fericite[întâlniri plăcute, *Roth*]”. Pentru aceea declară Domnul: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Postul din luna a patra, postul din luna a cincina, postul din luna a șaptea și postul din luna a zecea se vor preface pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voioșie. Dar iubiți adevărul și pacea!” (Zah. 8:19) Când strâmtorarea anilor de la 1917 până la 1919 a venit peste poporul de legământ al lui Dumnezeu, putea să vadă cu bucurie trecerea strâmtorării peste el, și să privească aceasta ca îngăduit de la Iehova spre ducerea la îndeplinire a scopurilor sale. Însă desigur, că cei ce iubesc pe Domnul și adevărul său, nu s-au mai plâns mai mult după 1919 asupra acelor întâmplări, care cu toate acestea o fac, pun din nou temelii faptelor moarte și nu merg „spre cele desăvârșite”. (Evrei (6:1) În loc să asculte de Domnul și să umble în lumina pe care a dat-o poporului său, mulți „fățarnici” și pe mai departe au cinstit zile, luni,

vremuri și ani și au ținut adunări solemne pline de lacrimi spre amintirea morții aceluia om, care i-a condus în trecut, și la astfel de ocazii s-au rugat: „Dumnezeu să binecuvânteze amintirea lui”. Ba s-au silit și la aceea, ca să perpetueze lucrul mort al lui Ilie, precum și pietrele moarte ale piramidei și lucruri asemănătoare, care nu sunt plăcute Domnului. A sosit timpul când lucrul Templului trebuie să se facă; și pentru aceasta este oportun „a uita ce a trecut”, și cu bucurie a pune mâna pe lucrul, care în vederea justificării Numelui său, trebuie să se facă în acord cu poruncilor lui Iehova. Domnul spune: „Dar iubiți adevărul și pacea!”. Aceasta dă de înțeles unitate și pace în executarea voinței divine, dar nu o pace câștigată în urma unui compromis cu dușmanul. (Evrei 12:14) Credincioșii și cei adevărați au corespuns poruncii Domnului. Devotamentul lor credincios față de, Iehova se manifestă în „Adunările regionale de servicii” mici și mari, în „zilele de mărturie universală” și campaniile dese spre onoarea și lauda lui Iehova care au loc și chiar în ciuda îndărătniciei dușmanului din localitățile ca de ex. Bergenfield. Asbury Park și Plainfield, New-Jersey, precum și în alte țări. Ascultarea aceasta au executat-o cu bucurie și mare pace. Aceste nu erau „serbări pline de lacrimi”. Rămășița se bucură în adevărul ce i se dă de Iehova în continuu, mai ales cu totul deosebit de la 1922 încoace.

34. Iehova a promis prin Zaharia, că mulți care erau supuși organizației lui Satan, vor veni ca să primească adevărul din mâinile reprezentanților Domnului. (Zah. 8:20) Organizația principală trebuie să devină o casă de rugăciune pentru toate popoarele și pentru toți oamenii, care vor primi cândva viața. (Isaia 56:7) Adevărul trebuie să ajungă la urechile multor oameni pentru ca ei să se poată dovedi ca unii care stau de partea Domnului; și aceasta trebuie s-o facă înainte de Armagedon. Aceasta a fost preumbrit de rugăciunea lui Solomon. (1Regi 8:41-43) Zaharia 8:21,22 arată, că mulți oameni vor veni la cunoștința adevărului și vor povesti altora despre el. Clasa preumbrită de Ionadab aude acum adevărul și spune cu cuvintele profetului: „Și eu vreau să merg”, și să spună și altora despre Împărăție, nu pentru măgulire sau discuție, ci de bună voie, pentru a fi spre ajutorul altora. (Fil.1:15 17) Aceasta parte a profeției lui Zaharia arată că mulți oameni ai diferitelor naționalități, ca japonezi, chinezi, indieni și alții vor auzi evanghelia Împărăției. Faptele arată că această parte a profeției acum începe să se împlinească. Mesajul Împărăției se tipărește acum în 60 de limbi, și martorii lui Iehova și a Împărăției lucrează în 78 țări de pe pământ. Cei ce aud adevărul și îl primesc, nu se vor închina mai mult preoților, predicatorilor și rabinilor, ci vor căuta adevărul în Templul lui Iehova. Aceasta în timpul prezent este în curs de împlinire. – Isaia 2:3; Mica 4:2.

„Zece oameni”.

35. Numărul „zece” închipuie simbolic plinătate despre lucrurile referitoare la pământ, sau despre toate lucrurile, și în felul acesta se întrebuițează și în profeția următoare. „Așa vorbește Domnul oștirilor: în zilele acelea zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și vor zice:

Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” — (Zah. 8:23). Timpul indicat ca „zilele acelea” acuma a început, și „oamenii din toate limbile neamurilor” caracterizează pe toți oamenii, care constituie pe clasa Ionadab, indiferent de naționalitate și aceștia acuma încep să caute adevărul Împărăției, (2Regi 10:15-23; Psalm 68:31; Isaia 55:5, 6). Poala unei haine se lungește până la picioare, din care motiv cuvintele profetului. „Vor apuca pe un iudeu de poala hainei” natural că se referă la picioarele lui Christos, care justifică Numele lui Iehova și îi aduce laudă: și acesta este înțelesul numelui „Iudeu” sau „Iuda”. Christos Isus este „Leul din seminția lui Iuda” și Împăratul tuturor acelor care laudă Numele lui Iehova. (Apoc. 5:5) Urmașii Lui credincioși de pe pământ sunt membrele picioarelor sale sau rămășița, care duc acuma vestea bună despre Împărăție și cântă lauda lui Iehova. (Isaia 52:7 și 8) Clasa servului rău spune: „Noi suntem iudei” ; Domnul însă declară că ei sunt membrii organizației lui Satan și Domnul știe aceasta. (Apoc. 3:9; 2:9) Iehova a pus Numele său pe unșii săi și pentru aceea indica cei „zece oameni” pe toți oamenii de pe pământ care cu sinceritate caută adevărul, și aceștia nu vor rătăci în stabilirea că cine este „iudeu”. Ei vor ști că el este Christosul, anume Christos Isus și membrele corpului său uns. (Isaia 62:2; 65:15; Apoc. 2:17) Acești oameni cu bun simț spun acuma membrilor picioarelor lui Christos, „iudeului”, după felul vorbei profetului: Noi stăm de partea voastră. Cu aceasta exprimă: „Noi ajutăm pe martorii lui Iehova și suntem pentru Împărăție.” Martorii lui Iehova urmând porunca sa preiau acuma conducerea, clasa Ionadab le urmează și în felul acesta se suie în căruță sau organizație. (Isaia 62:10; 57:13, 14, vezi cartea *Justificare*, partea a III-a, pag. 29). Rămășița credincioasă s-a subordonat în ascultare desăvârșită poruncilor lui Iehova și îndrumărilor organizației sale și îi place să folosească rămășița în serviciul Templului, și să se pregătească pentru războiul Armagedonului ce stă chiar în față.

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce pregătire și activitate este de lipsă, pentru ca clasa Sanctuarului lui Iehova să poată lua parte la justificarea Numelui său? Cum este a se aplica Iacob 2:22 la starea actuală a poporului de legământ al lui Dumnezeu? Cine sunt cei înțelepți? Explică împrejurarea, căci pe când Christos a venit la Templu să judece au apărut două clase. Cum se poartă El cu aceste două clase?
- 2-4. Oamenii din Betel au fost ei oare trimiși ca să se roage și să vorbească în Templu? Arată, că acești oameni reprezintă profetic o clasă, care a ieșit la iveală de la 1916. Explică existența unei astfel de clase în timpul prezent.
5. Cum sunt a se înțelege cuvintele profetice (7:4), „Atunci cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:”?
- 6,7. Cum putem ști, dacă postul amintit în versetul 5 a fost rânduit de Iehova? Ce spune apostolul Pavel despre formalități? Citează faptele care arată, că este important pentru cei ce stau în serviciul Templului, ca să priceapă chestiunea aceasta.

8-10. Spune profetul acestor idolatri, căci ce scop urmăresc cu aceea, dacă beau și mănâncă? Ce trebuia să facă? Care sunt dovezile că ei preumbresc o clasă, care acum se descopere? Arată înțelesul actual al versului 7.

11. Care este aplicarea expresiei profetice; „Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel”? Ce înseamnă cuvintele: „Faceți cu adevărat dreptate”. Explică aplicarea versetelor 8-10. Găsesc aici aplicare Ps. 50:20? Luca 16:15? Mica 6:8? 1Tes. 5:15?

12-14. Arată că procedura indicată în versetele 11 și 12 se potrivește la aceea ce au făcut „creștinătatea” și „servul rău” de la 1922. Proverbe 1:20,23,28,29 este în armonie cu aceasta? Care este în relația aceasta starea „turmei mari”, celor căldicei și neascultători?

15,16. Când și cum a „vorbit cuvântul Domnului oștirilor”? (8:1) Dacă se ia în considerare aplicarea ei profetică? Cum și când a râvnit Iehova oștirilor „pentru Sion cu o râvnă mare și mare mânie”? și i-a făcut cunoscut întoarcerea spre Sion?

17,18. De cine și când se va numi Ierusalim cetatea adevărului? Cum sunt a se aplica Isaia 33:20-22; Ioel 3:16, 17, 21; Țefania 3:14-16; Isaia 1:26; 30:20; Țefania 3:17?

19. Cum se poate spune cu adevărat, că a sosit ziua strâmtorării celei mari, precum și ziua prosperității, bucuriei și binecuvântărilor?

20,21. Explică Zah. 8:4,5 cu citarea altor texte. Care este cugetul, care se cuprinde în întrebarea din versetul 6?

22. Cum a împlinit Iehova promisiunea din versetele 7 și 8 ? Pentru ce s-a făcut aceasta?

23. Către cine sunt îndreptate profetic cuvintele din versetul 9? Ce se înțelege sub cuvintele „întăriți mâinile voastre”? Cum s-a îngrijit Iehova, ca lipsa aceasta să se îplinească ? Ce privilegii găsesc ei prin aceia că aud cuvintele din gura profetului?

24. Cum se înțelege versetul 10?

25,26. Explică cuvintele din versetul 11 ca introducere a cuvintelor din versetul 12. Când și cum s-a împlinit profeția aceasta? Compară profeția aceasta cu cea din Hagai 2:19 și Isaia 30:23.

27. Enumeră câteva binecuvântări, care au fost asupra lucrului rămășiței, ce a început ca împlinirea profeției în Ioel 2:23-28.

28. Care este înțelesul faptului, căci cuvintele din versetul 13 atât față de „ casa lui Iuda” cât și față de „casa lui Israel”. În ce măsură erau ei un blestem între națiuni? Cum îi va „ mântui” Iehova și cum se va îngriji, că fie „ o binecuvântare”?

29. Când și cum își găsește aplicarea profetică cuvintele din Deut. 20:3?

30,31. „Cui a căutat Iehova să facă rău”? Ce a fost îndemnat? Arată, că Domnul nu a lăsat să se căiască; și pe mai departe că în zilele acestea a făcut bine Ierusalimului și Casei lui Iuda.

32. Cum va împlini rămășița cerințele expuse în versetul 16?

33. Pentru ce amintire s-au înființat serbările din lunile a patra, a cincea, a șaptea și a zecea? Explică, dacă poporul de legământ al lui Dumnezeu într-adevăr a împlinit porunca Domnului dată în versetul 19?
34. În afară de versetele 20 și 22 citează și alte texte, care dovedesc scopul și rezultatul vestirii mesajului Împărăției.
35. Explică versetul 23, pentru a arăta, dacă profeția este în curs de împlinire. Ce alt privilegiu are acum rămășița credincioasă?

SFINȚIT DOMNULUI IEHOVA

CAM cu treizeci și cinci secole mai înainte, înaintașii poporului evreu care trăiau risipiți pe pământ, trăiau ca sclavi în înțeleșul cuvântului, sub domnia Egipteană. Atât pentru evrei, cât și pentru așa numitele „națiuni” din prezent zace o însemnătate adâncă în contractul sau legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu prin Moise cu oastea de sclavi, care atunci cu puterea lui Dumnezeu au fost eliberați de sub robia Egipteană.

Horeb este numele în general pentru munții sinaitici din Arabia. Ambele nume folosite în Scriptură, înseamnă de fapt una și aceeași. Se poate pune întrebarea: Oare următoarele texte Scripturale nu arată că legământul legii a fost încheiat la muntele Sinai și nu în Egipt? „Domnul. Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb”. (Deut. 5:2) „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci pentru tot Israelul!” (Mal. 4:4) „Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeleș: aceste sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.” (Galateni 4:24). Că aceste texte scripturale dovedesc alt ceva, vor face de cunoscut următoarele motive exprimate.

Ceea ce s-a întâmplat pe muntele Sinai în legătură cu legământul legii, a avut loc aproximativ la cincizeci zile după ieșirea copiilor lui Israel din Egipt. Ceea ce s-a săvârșit la Sinai evident că era numai sfințirea sau întărirea aceleia ce s-a întâmplat în Egipt, pe timpul Paștelui. La Sinai s-a dat Israelitilor o explicare amănunțită a legământului legii. Mai întâi li s-a dat legea de bază, care se compune din cele zece porunci.(Exod. 20:1-17). După aceea au urmat prevederile obișnuite ale legii. Moise a însemnat legea, după cum a fost dictată de Iehova și apoi a fost transmisă Israelitilor. Pe lângă aceasta au fost jertfite niște animale și sângele a fost stropit peste altar și peste popor. (Ex. 24:7,8). Aceasta a fost confirmarea sau introducerea aceleia, ce s-a întâmplat în Egipt. La Paștele din Egipt Israelii au luat sângele mielului și l-au stropit pe stâlpii și grinzile caselor lor și întreaga familie era în casă. Acolo sânge a fost o probă asupra fiecărei case.

Dimpotrivă evenimentele de la muntele Sinai erau mai mult o cauză națională, când întregii națiuni s-a confirmat aceea, ce s-a fost făcut fiecărei case în parte, care erau o parte a națiunii. Din pricina legământului care a fost încheiat prin

serbarea Paștelui, Iehova a lăsat Israelii să se împărtășească îndată de foloasele legământului, întrucât i-a eliberat din sclavia Egipteană. Aceasta a constituit răscumpărarea Israelii de sub apăsarea Egiptului, cum stă scris: „Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta.” (Isaia 43:3) „Nu ești tu acela, care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării, un drum pentru trecerea celor răscumpărați?” (Isaia 51:10) Egiptul a închipuit lumea, în care se aflau Israelii. Horeb este muntele lui Dumnezeu și închipuie simbolic cerul. Era deci potrivit că în ilustrația aceasta, cartea legii a fost stropită cu sânge la muntele Horeb și nu în Egipt. Faptele arătate dovedesc așadar că legământul a fost încheiat în Egipt și confirmat sau sfințit la muntele Sinai.

Oare pentru ce a încheiat Iehova un legământ cu Israelii? Desigur nu pentru aceea, că doar ar fi meritat aceasta, sau că doar Iehova ar fi fost obligat cumva față de ei. Ei sau murdărit cu idoli Egiptului, la vremea, când Dumnezeu era gata să-i scoată din Egipt, a zis: „Lepădații fiecare urâciunile care vă atrag privirile, și nu vă spurcați cu idoli Egiptului! Eu Sunt Domnul. Dumnezeuul vostru!” (Ez. 20:7) Aceasta dovedește că ei nu erau vrednici de favoarea lui Dumnezeu. Atunci totuși pentru ce a încheiat Dumnezeu un legământ cu ei? Iehova a încheiat legământul său cu Avram, și acesta trebuia să fie ținut în picioare. El a întărit legământul lui Isaac și Iacob. Acești oameni erau părinții lui Israel. Dumnezeu a iubit poporul Israel din pricina părinților lor. Apostolul a scris: „În ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor”. (Romani 11:28) Prin profetul său a zis Dumnezeu: „Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe cari-i țin Egiptenii în robie, și mi-am adus aminte de legământul meu.” (Exod 6:5) Se spune aici că Dumnezeu și-a adus aminte de legământul său. De ce legământ și-a adus aminte? Natural că de legământul cu Avraam, deoarece legământul legii pe vremea aceea nu a fost încă încheiat. „De aceea spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți.” – Exod 6:6.

Iehova a promis că El va binecuvânta toate familiile de pe pământ prin „sămânța promisiunii” și binecuvântarea răscumpărării și a vieții, le va transmite tuturor neamurilor și națiunilor de pe pământ. Iehova nu a putut și nici nu a vrut să folosească vre-o creatură care era în legământ cu Satan sau sedus de dușman, pentru executarea scopului său de a binecuvânta omenirea. Israelii s-au murdărit cu idoli, pe care Satan i-a dat Egiptenilor. Acum Dumnezeu a voit să dea lecții Israelii, adică urmașilor naturali ai lui Avraam, că nimeni nu poate să aparțină seminței promisiunii, care nu se lasă de nelegiuire. Israelii au trebuit să fie lămurii despre aceea ce este păcat. Dumnezeu a voit să le dea legea sa, prin care să poată câștiga cunoștința despre aceea, că ce este păcatul.

Următoarele cuvinte ale apostolului Pavel scrise sub inspirație divină arată scopul legământului legii: „Prin lege a venit cunoștința păcatului” (Romani 3:20) „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege.” (Romani 7:7) „Căci înainte de lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege.”

(Romani 5: 13) „Unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege?” – Romani 4:15.

Dacă neamul omenesc era fără păcate, atunci nu era deloc lipsă pentru existența unei legi. Urmașii lui Avraam erau și sunt copiii lui Adam, care prin păcat a adus condamnare peste toți. (Romani 5:12) Legile nu sunt pentru oamenii drepecți, ci pentru păcătoși. „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cel fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și de mamă.” (1Timotei 1:9) Pavel cu ocazia explicării legământului legii, arată motivul pentru introducerea acesteia și spune: „Atunci pentru ce este legea. Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege. Până când avea să vină „sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor. Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” – Galateni 3:19,24.

Iehova este izvorul a orice viață, și nimenea care I se opune nu poate să primească viață veșnică. Satan, dușmanul dorește ca pe toți oamenii să-i facă dușmanii lui Dumnezeu, și dacă aceasta i-ar reuși, ar duce la nimicirea omului, fără speranță la viață. Prin urmare, Dumnezeu a dat legea Lui Israelui pentru binele lor și pentru binele întregii omeniri. Să observăm că prima condiție a legii de bază se referă la Iehova ca singurul Dumnezeu adevărat. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vre-o înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul.” – Exod 20:2-4.

Doctrina învățată de preoțime, că ar fi trei dumnezei în unul, ce numesc ei „sfânta treime”, este în contradicere directă cu ceea ce stabilește legea de bază a lui Dumnezeu. Preoții sfintei treimi învață poporul, că ar fi un Dumnezeu-tată, Dumnezeu-fiu și Dumnezeu Spirit-Sfânt și toți trei ar fi una cu privire la putere, personalitate și veșnicie. Aceasta este în directă contradicere cu prima mare poruncă.

În plus față de aceasta, preoții învață poporul că Maria ar fi mama lui Dumnezeu, și că ea ar poseda și ar exercita puterea, de mijlocire pentru iertarea păcatelor, din care pricină oamenii trebuie să se roage la ea pentru iertarea păcatelor. Da ei merg încă și mai departe în violarea cerinței clare a legii lui Dumnezeu, întrucât fac chipuri cioplite înaintea cărora preoții se închină, și preoții aceștia indică și poporului, ca ei asemenea să se închine și să se roage acestor chipuri. Aceasta este o dovadă pe mai departe pentru faptul, că Satan, Diavolul este primul autor a învățăturii sfintei treimi, și autorul cinstirii și adorației unei femei, și pe mai departe de a îngenunchea înaintea chipurilor cioplite.

Când Dumnezeu a dat poporului Israel cele zece porunci, care foarte potrivit se numesc legea de bază, i-a tras atențiunea asupra faptului că singura cale la viață este ascultarea față de Dumnezeu. Aceasta a făcut-o spre binele poporului. Scopul Diavolului a fost îndreptat înspre aceea ca să abată pe oameni de la Dumnezeu și în scopul acesta a folosit chiar pe preoțime. Căci cu aceasta a înșelat preoțimea, sau că aceștia intenționat și cu voia au procedat astfel, nu schimbă cu

nimic întâmplarea. Cu toate acestea dovedește irevocabil, că preoțimea nicidecum nu reprezintă pe Domnul Dumnezeu. Domnul în repetate rânduri și-a înălțat Cuvântul și a adus pe cercetătorul adevărului aproape de adevărurile sale mari. Pentru ca ei să poată cunoaște calea spre viața veșnică.

Toate legile sale sunt în armonie și bazate pe marele adevăr că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu. Satan a forțat problema chestiunii mari de discuție. „Cine este Dumnezeu”? Chestiunea de discuție trebuie să se decidă spre binele lui Iehova: și toți aceia, care doresc să primească cândva viață trebuie să se pună pe partea lui Iehova. Iehova este drept și adevărat. Adevărul acesta mare l-a vestit Dumnezeu poporului Israel la muntele Sinai. De la acel timp încolo urma, ca legea să servească de îndrumător, ca să conducă pe Israel pe calea dreptății până la venirea „seminței făgăduinței”, prin care trebuie să fie iudeii binecuvântați. Fără o lege, fiecare iudeu ar fi fost abătut de la Dumnezeu până la vremea venirii lui Christos Isus, a Fiului iubit al lui Dumnezeu; și pentru aceasta nici unul din ei nu ar fi putut avea ocazia, ca să devină o parte a „sămânței”. Legământul legii s-a dat lui Israel din pricina stării sale păcătoase.

„Sămânța promisiunii” trebuie să fie devotată cu totul și fără rezerve lui Iehova Dumnezeu. Cineva, care cunoaște pe Dumnezeu și totuși își întoarce inima spre Satan, este necurat și Dumnezeu a arătat lui Israel prin legământul legii sale, ce s-a cerut de la poporul acesta, pentru ca să fie sfânt înaintea Lui. De la vremea de când legământul, era „sfânt lui Iehova”. (Ieremia 2:3) Israelii erau poporul ales al lui Dumnezeu și nicidecum a Diavolului. Satan a adus sub stăpânirea sa toate celelalte națiuni. Dacă Israel ar fi ascultat de lege până la venirea „seminței”, atunci pe vremea aceea ar fi primit ocazie, ca să devină o parte a acestei „semințe”. Dumnezeu a vorbit către poporul Israel; „Îmi vei fi o Împărăție de preoți și un neam sfânt.” – Exod 19:6.

Dumnezeu a avertizat pe Israelii ca să nu facă vre-un legământ cu dușmanii lor și le-a poruncit să se păzească de alți zei puși de Diavol. (Exod 23:32) El a poruncit poporului săucidă cu pietre pe fiecare bărbat și femei din Israel care s-ar închina și ar cinsti alți zei, fie soarele sau luna sau orice din oștile cerești. (Deut. 17:2-5) Legea a dispus că întâi născuții lui Israel să fie consacrați Domnului. Dumnezeu a dat lui Israel diferite legi, care să-i instruiască cu privire la calea dreptății. Aceste legi trebuiau să servească de îndrumător, ca să conducă pe Israelii pe calea dreaptă până la venirea lui Mesia, a „seminței promisiunii”. Aceste lucruri au fost scrise înspre folosul urmașilor lui Christos. – Romani 15:4.

Cuvântul lui Dumnezeu ca legea sa, și voia sa exprimată asemenea servește scopului, ca să conducă și să învețe pe creștini, că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu: că planul său de mântuire va fi dus la îndeplinire prin Christos Isus, „sămânța promisiunii” și că nu există alt nume sub cer între oameni în care oameni pot să fie împăcați și salvați. (Fapte 4:12) Dar preoțimea neagă Cuvântul lui Dumnezeu; ea neagă sângele vărsat al Mântuitorului și învață că oamenii posedă nemurire în sine și nu pot să moară; pe mai departe învață că omul prin puterile sale proprii se poate dezvolta la perfecțiune. Aceasta este o dovadă pe mai departe

pe lângă aceea, că preoțimea nu reprezintă interesele lui Dumnezeu și a lui Christos, ci pe Satan, Diavolul. Dumnezeu aduce acuma la lumină adevărul despre această chestiune și despre alte lucruri asemenea, pentru ca poporul să cunoască necesitatea de a se abate de la așa numita „creștinătate”. Cine caută adevărul cu seriozitate și sinceritate, aceluia Dumnezeu îi va arăta calea adevărată. – Psalm 25:9.

ÎNCERCARE DE A ÎMPIEDICA ÎNVIEREA

ÎNVIEREA morților înseamnă o trezire din moarte și o renaștere la o viață perfectă. Omul Isus era mort, când pe Golgota și-a dat viața și ca om a trebuit să rămână mort pentru totdeauna, pentru ca dreptul său, de a trăi ca o creatură omenească, să poată furniza prețul de răscumpărare pentru neamul omenească.

Învierea lui Isus a fost cea mai mare manifestare a puterii divine, care s-a descoperit vreodată înaintea ochilor omenești. Deoarece aceasta este adevărul, se poate crede, că Satan, dușmanul a făcut tot ce i-a stat în putere, ca să împiedice învierea lui Isus; și că dacă aceasta nu i-a putut reuși, va face tot posibilul, ca să orbească pe popor contra acestui adevăr. Aceasta este chiar aceea ce arată relatarea. Să acceptăm în mod rațional, că Satan a cunoscut cuvintele profeției. În psalm 16:9-11 stă scris despre Isus: „De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște. Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta”. Aceste texte sunt destule, să arate că învierea lui Isus a fost așteptată. Diavolul și îngerii lui nevăzuți probabil și unii din reprezentanții lui vizibili hotărâți că erau într-o încordare ridicată; se poate să se fi felicitat reciproc din pricina morții lui Isus. Însă îndată ce au putut să se cugete cu chibzuință, s-or fi cugetat le cuvintele profetice însemnate mai dinainte despre învierea lui Isus. Relatarea spune: „A doua zi care vine după ziua Pregătirii, preoții cei mai de seamă și Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, și i-au zis: „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: „După trei zile voi învia.” Dă poruncă, deci, ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul, și să spună norodului: „A înviat din morți!” Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.” Pilat le-a zis: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.” Ei au plecat, și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.” – Matei 27:62-66.

Cum au putut avea cunoștința preoții cei mai de seamă și fariseii despre cuvintele lui Isus, că El va învia din morți după trei zile? Nu este nici o bază pentru a crede că El ar fi făcut o astfel de declarație în prezența sau în auzul lor. Scriptura arată dimpotrivă, că Isus a spus ucenicilor săi, că după trei zile va învia. Le-a spus-o însă confidențial și nici ucenicii nu au priceput atunci, și ce anume a

gândit mai târziu însă au înțeles. – Matei 16:21 ; 20:17,18 ; Marcu 9:21 ; Luca 9:19-22 ; 18: 31-33.

Deci concluzia rațională, este că Satan, dușmanul a înțeles cuvintele lui Isus adresate ucenicilor săi, și că el a întipărit cugetul acesta în mintea fariseilor. Probabil că Satan s-a cugetat că El, dacă i-ar fi cu puțință, va împiedica învierea lui Isus; și dacă aceasta nu i-ar reuși, atunci va tulbura cugetele oamenilor într-atât, încât ei nu vor crede învierea Lui. Satan nu a putut împiedica învierea, dar a avut un rezultat destul de bun în aceea, ca să denatureze adevărul cu privire la învierea lui Isus. În afară de aceasta Dumnezeu a dat încă o plinătate bogată de dovezi a faptului învierii lui Isus, pentru ca toți să poată recunoaște, îndată că cugetele lor vor fi deschise pentru o pricepere adevărată.

Cu ocazia tratării de mai aproape a textelor citate mai sus observăm, că Isus a avut grijă, ca să fie singur cu ucenicii Lui, când le-a vorbit despre învierea sa. Așadar fariseii nu ar fi așteptat peste trei zile învierea Lui, dacă nu le-ar fi insuflat dușmanul cugetul acesta. După ce cugetele acestea au fost întipărite în mintea preoților din partea lui Satan, și au câștigat putere deplină de la Pilat ca să se îngrijească de o pază, și-au câștigat una pe plată și au lăsat să se păzească mormântul de ei. Aceste santinele, au ținut o pază strictă. La timpul hotărât însă a venit îngerul lui Iehova la groapă, a tăvălit piatra de la intrare și astfel a deschis mormântul. Paznicii erau foarte uluiți de ceea ce au văzut și au auzit fugind în grabă în oraș ca să comunice preoțimii că Isus a înviat din morți.

Imediat, profanele autorități au fost convocate la sfat, în care elementele financiare, politice și preoțimea au căutat să se folosească de toată înțelepciunea lor ca să combată situația grea. După o lungă consfătuire, elementul financiar al uniunii a procurat o sumă mare de bani, pe care au depus-o în mâinile preoțimii care apoi au mituit pe paznici și le-au spus: „Spune-ți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat. Și dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului îl vom potoli noi și vă vom scăpa de grijă. Ostașii au luat banii și au făcut cum i-au învățat. Și s-a răspândit zvonul acesta printre iudei până în ziua de astăzi.” – Matei 28:13-15.

Ei așa de bine au aranjat chestiunea aceasta, încât cele mai multe popoare, mai mult de nouăsprezece sute de ani nu au crezut învierea lui Isus. Diavolul a fost în stare, ca să trezească o astfel de îndoială, că mulți nu au știut dacă Domnul Isus Christos a înviat de fapt, ori că ucenicii Lui i-au furat trupul. Dar cu toate aceste eforturi ale dușmanului, Iehova s-a îngrijit de o mulțime de dovezi, care erau de ajuns să convingă pe un serios cercetător al adevărului în acel timp sau mai târziu, că Dumnezeu a înviat din morți pe Fiul său iubit.

Când Isus a fost înviat din morți de Dumnezeu, marele Maestru s-a arătat, dar nu preoțimii, ca aceștia să-l vadă și să-i fie de mărturie. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ei nu ar fi raportat adevărul despre înviere. Să observăm, că Domnul niciodată nu folosește oameni răi ca să fie martorii Lui împluterniciți. Unii pot să vorbească în Numele Lui, dar aceasta o fac fără să fie autorizați. Domnul a ales de martori ai învierii sale pe unii, care erau credincioși Lui și L-au iubit.

Apostolul Matei era un om credincios. Mai târziu și-a pus mărturia, deoarece mai dinainte a primit de la Domnul promisiunea căci cuvintele rostite pe pământ vor fi întărite în cer, așadar mărturia lui Matei poate fi luată ca adevăr curat, nefalsificat. Mărturia lui spune că după Sabat, în zorii zilei întâi a săptămânii, pe care noi o numim Duminică, două femei credincioase s-au dus la mormântul Domnului nostru. Acolo au văzut un înger al Domnului care le-a apărut în statura unui om. „Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor: Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul: și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor săi că a înviat din morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta. Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui. Dar Iată că le-a întâmpinat Isus. și le-a zis: Bucurați-vă: Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele, și I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților mei să meargă în Galilea, acolo mă vor vedea.” – Matei 28:5 - 10.

Cei unsprezece ucenici credincioși au urmat îndrumarea primită și erau pe drum spre Galilea, pe munte unde Isus i-a chemat, și acolo L-au văzut și I s-au închinat. – Matei 28:16, 17.

Una din cele mai bune metode de a încerca credibilitatea martorilor, care pun mărturie despre unul și același lucru, este o comparație a mărturiilor date, fiind în mod faptic același. Dacă un martor spune același lucru din cuvânt în cuvânt, ce a spus celălalt martor, atunci se poate spune cu o siguranță aproape absolută, că ambii martori spun un neadevăr, deoarece mărturia lor au pregătit-o în mod artificial pentru un scop. Acolo însă unde punctele esențiale în declarațiile martorilor ies la iveală, cu toate că sunt vorbite în diferite chipuri și moduri, găsim în ea dovada, că martorii au vorbit adevărul. Astfel în declarațiile martorilor învierii găsim o concordanță esențială. Fiecare a povestit întâmplarea în felul obișnuit lui și a vorbit adevărul.

Mărturia ucenicului Marcu în esențial este aceeași ca a lui Matei. (Marcu 16:1-7) Mărturia lui Luca în evanghelia sa întărește asemenea cele spuse de cei doi martori amintiți mai dinainte. El povestește că femeile s-au dus la mormânt, și au văzut că piatra a fost rostogolită; că ele au intrat în mormânt, și că trupul lui Isus nu era acolo: și fiindcă erau nedumerite pentru ce s-a întâmplat așa, le-a apărut doi oameni (în realitate îngeri) și au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat.” – Luca 24:5,6.

Mărturia apostolului Ioan în unele amănunte este diferită. În esențial însă este în concordanță cu celelalte trei relatări. (Ioan 20:1-10) Acești ucenici au strâns datele de la femeile care erau cele dintâi la mormânt, și fiecare a raportat evenimentele, cum le-au auzit de la femei, și afară de aceasta ce a văzut ei înșiși. Deoarece în punctele principale nu este deosebire, astfel nu este nici un motiv să ne îndoim de veracitatea declarațiilor acestor martori. Afară de aceasta relatările a

fost scrise sub inspirație, și prin urmare păstrate de Domnul, ele putând fi ușor acceptate ca adevăr.

Era scopul lui Dumnezeu ca să facă convingătoare și cu putere de dovedire mărturia despre învierea Domnului, nu pentru dușman, ci în folosul acelora, care în acel timp sau mai târziu urmau să fie educați despre aceasta. În scopul acesta a apărut Domnul Isus ucenicilor săi în diferite ocazii, și de fiecare dată numai pentru scurt timp, lăsând câte o mărturie puternică și covârșitoare. El nu s-a prezentat în trupul care a fost crucificat. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ucenicii ar fi fost aplecați să creadă, că El ar fi simplu numai omul Isus, care a adormit și iarăși s-a trezit. Trupul Lui nu a văzut putrezire, deoarece Domnul a zis că nu va vedea putrezirea. „Nu vei lăsa ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea.” Când Isus a fost înviat din morți nu mai era om, ci din contră era reoglundirea măreției lui Iehova. El s-a așezat la dreapta maiestății în cer. (Evrei 1:3; Filipeni 2:6-11) Aceasta ar fi fost imposibil pentru o creatură omenească. Carne și sânge nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. – 1Corinteni 15:50.

Un anumit timp după învierea Lui din morți a zis Isus: „Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.”(Apoc. 1:18). El a mai zis că i s-a dat orice putere în cer și pe pământ. (Matei 28:18) Deoarece a avut orice putere în cer și pe pământ, urmează de aici, că Domnul era înzestrat cu capacitatea, ca să îmbrace un trup după plăcerea sa, în care apoi putea să apară ucenicilor săi; și aceasta ne explică cum a putut să apară în diferite vremuri și în diferite timpuri ucenicilor săi. Dacă El ar fi apărut în trupul crucificat, atunci imediat L-ar fi cunoscut. Să ne amintim însă că Maria Magdalena, cu toate că L-a văzut, dar nu L-a recunoscut, până ce nu i-a vorbit în felul și modul Lui confidențial. Arătările Lui ce au urmat îndată după aceasta înaintea martorilor, sunt amintite și descrise în evangheliile și în diferitele epistole a scriitorilor Testamentului Nou.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1933

Nr. 19

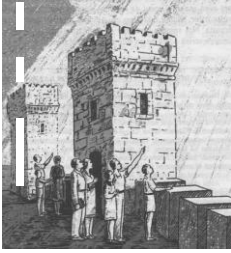
Cuprins:

MECLHISEDEC - Pag.481

LEGEA LUI DUMNEZEU ȘI LEGĂMÂNTUL
LEGII - Pag.497

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI” - Pag.500

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isala 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 OCTOMBRIE 1933

Nr. 19

MECLHISEDEC

„Cel ce face vânturile trimișii săi, flăcările de foc servii săi”. – Psalm 104:4.

IEHOVA s-a servit de un om ca prin el să preumbrească pe marele preot și domnitor drept al lumii, și numele acelui om a fost Melchisedec. El a îmbrăcat slujba dublă a unui preot și împărat și despre el a lăsat Dumnezeu să se scrie prin Moise: „Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: El era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.”(Genesa 14:18) Începând din zilele lui Avraam, oameni devotați lui Dumnezeu, au privit cu așteptare la venirea a Celui mai mare decât Melchisedec. Nu este însemnare despre începutul sau despre sfârșitul lui și nici despre tatăl său sau mama sa, deoarece în slujba sa nu a avut înaintaș și nici urmaș. Melchisedec a ilustrat slujbele îmbrăcate de Christos Isus. El era un model al lui Christos Isus. „ În adevăr, Melchisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt.... care, după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii” apoi și „Împărat al Salemului” adică „Împărat al păcii”; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac.” – Evrei 7: 1-3.

2. Iehova a trimis pe Fiul său iubit pe pământ. L-a uns pentru slujba înaltă de mare preot și Împărat. L-a înviat din morți și L-a înălțat asupra orice făptură. L-a îmbrăcat cu orice putere din cer și de pe pământ și L-a așezat într-o poziție în cer, unde a trebuit să rămână, până ce va fi sosit timpul lui Dumnezeu, ca să-L trimită să-și înceapă domnia. Timpul acesta hotărât a sosit în anul 1914 după Christos și atunci L-a așezat Iehova ca Împărat și mare preot în slujbă, și L-a adus la iveală, din Sion, pentru ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi. Despre EI a vorbit Iehova: „Domnul a jurat și nu-i va părea rău: Tu ești preot în veac în felul lui Melchisedec.”(Psalm 110:1-4).

3. Isus Christos, Unsul, cu puțin timp înainte de sfârșitul slujbei sale pământeste, a intrat călare pe un măgar tânăr în orașul Ierusalim, și aceasta a avut loc chiar la trei ani și jumătate după ungerea Lui. Acolo și atunci a fost El prezentat iudeilor ca Împăratul lor. După aceasta a apărut și în Templu și l-a curățit. (Matei 21:1-12) Exact la trei ani și jumătate, după ce a fost instalat în slujba de Împărat Isus Christos în primăvara anului 1918 a fost prezentat ca Împăratul drept și legal al lumii „creștinătății” și altora, după ce îndată a apărut în Templul lui Iehova să țină judecată și să curățească clasa Templului.

Atunci a fost Christos Isus pus de Iehova ca piatra de temelie și piatra de unghi a palatului său regal. După aceea a inspectat Christos pământul, îndeosebi „creștinătatea” și pe urmașii Lui credincioși și aceasta a fost începutul pregătirilor pentru lupta zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu.

4. Sub conducerea lui Iehova a profețit Zaharia despre acest mare Melchisedec și a zis: ”Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”. – Zaharia 9:9.

5. Profeția lui Zaharia, care indică prăbușirea organizației lui Satan nu se putea înțelege de nici un om de pe pământ, până ce n-a venit Christos Isus la Templu, ca să judece. Cei ce au lepădat pe Christos Isus ca Împărat natural că acum nu vor pricepe profetația aceasta. Cei ce, au lepădat dovada publicată cu privire la „nașterea națiunii” prin care se înțelege începutul Împărăției, niciodată nu au crezut prezența Domnului în Templul lui Iehova. Este definitiv întărit că timpul, pentru priceperea și aprecierea profetației din capitolul acesta, a sosit numai după venirea Domnului la Templu, și în timp ce rămășița credincioasă este adunată în Templu și primește ungerea.

6. Rămășița, care pe vremea judecății a fost găsită credincioasă, a fost adusă în Templu și unsă. Este aceea, care este chemată să se veselească, și care chiar și de fapt este plină de bucurie. (Isaia 61:10) Acestea sunt „fetele Sionului” deoarece ei sunt copiii femeii lui Dumnezeu, anume a organizației sale. În urma acestui fapt și alții, dacă ei aud și cuprind cu mintea că Domnul se află în Templul său sfânt, pot să strige de bucurie. Fiicele Sionului descrise în profetația aceasta au fost făcute membre a organizației lui Dumnezeu, și prin urmare sunt o parte a preoției regale și sunt învățate de Dumnezeu. (Isaia 54:13) După ce Iehova a ridicat pe Împăratul său pe tronul său, și Împărăția s-a fost născută, a trimis pe Împăratul său la copiii Lui credincioși. (Apoc. 12:5; Mat. 21:1-12; Ioan 12:12-16 ; Psalm 118:22-26) Profetația aceasta s-a împlinit în măsură mică, atunci când Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgar, și împlinirea definitivă a început în 1918, și judecata continuă până ce Templul adevărat nu va fi curățit. Despre marele Judecător care execută lucrarea aceasta, stă scris: „El este drept, și marele justificator al Numelui lui Iehova”. *Rotherham*.

7. Matei și Ioan descriind alaiul Domnului în Ierusalim, citează o parte a profetației lui Zaharia (9:9), dar următoarele cuvinte le-au lăsat afară amândoi: „El este neprihănit și biruitor.” (Mat. 21:4,5; Ioan 12:14,15). Alți traducători redau partea aceasta a textului cum urmează: „drept și biruitor este El”. (*Leeser*) „îndreptățit și biruitor este El”. (*Rotherham*). Evident că apostolii au lăsat afară aceste cuvinte intențional, deoarece n-a fost încă sosit timpul pentru judecată și pentru justificarea Numelui lui Iehova; și această parte a profetației trebuie să se îplinească pe deplin, după ce Christos Isus a fost instalat ca Împărat și Judecător, și pe timpul, când se prezintă pământului întreg ca Judecător. După ce în anul 1914 a fost instalat ca Împărat, a câștigat o biruință asupra lui Satan întrucât atât pe el cât și pe oardele

sale le-a aruncat jos din cer. În anul 1919 a fost prezentat ca Împărat și atunci a primit însărcinarea, ca să judece lumea și să justifice Numele lui Iehova: și pentru aceasta înaintează mereu „biruitor și ca să biruiască.” – Apoc. 6:2; 12:7,9.

8. Pe timpul împlinirii în mic a profeției, poporul când a văzut pe Isus călărind în Ierusalim, a strigat: „Osana” care înseamnă: „Mântuiește, te rugăm” Cu ocazia împlinirii a doua, au rostit martorii unși ai lui Iehova: cuvintele potrivite: „Mântuiește Doamne, te rugăm! Dă izbândă Doamne, te rugăm” (Psalm 118:25, R.V.). Împăratul lui Iehova, Christos Isus. aduce acum atât mântuire și scăpare din organizația lui Satan precum și răscumpărare din păcat și moarte, care toate se întâmplă spre justificarea Numelui lui Iehova. Când a venit pe pământ a fost umil și blând, s-a supus sub mâna lui Iehova și pentru aceasta a câștigat favoarea Celui Prea Înalt. (Prov. 3:34). El vine acuma la Templul său și se oferă popoarelor de pe pământ ca Împăratul și Judecătorul lor, și aceasta o face prin solia sa, pe care o transmite prin membrele umile ale picioarelor sale, rămășița, martorii lui Iehova de pe pământ. El călărește pe un măgar, desigur pentru ca să se facă cunoscut ca Mesia, Împăratul uns (1Regi 1:32-39) El este descris ca unul, „care este călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”, adică călare pe un asin vioi, nou, pe care încă nu a călărit nimeni altul. Ca Împăratul uns al lui Dumnezeu nu a avut pe nimenea înaintaș în slujba sa, și nici nu va avea urmaș niciodată. (Evrei 7:3) Rămășița unsă a lui Iehova vede acuma pe Împăratul puternic „pe tronul înalt și mareț” șezând în Templul său, și bucuria Lui este mare precum au prezis atât Zaharia cât și Isaia. – Isaia 6:1-3.

9. Christos Isus vine în pace și acelora, care au iubit venirea Lui le aduce mare bucurie. După aceea începe lucrul de pregătire a membrilor corpului său de pe pământ, și să-și îndrepte atențiunea asupra lucrurilor, care sunt în legătură cu bătălia viitoare a zilei celei mari care bătălie va justifica Numele Tatălui său. „Voi nimici carele de război din Efraim. și caii din Ierusalim și arcurile de război vor fi nimicite. El va vesti neamurilor pacea, și va stăpâni de la o mare la cealaltă, și de la râu până la marginile pământului.” (Zah. 9:10). În profeția aceasta Efraim a închipuit pe cele zece seminții ale lui Israel. Până când interesele celorlalte seminții au fost unite în Iuda. Nimicirea carelor de război și a cailor prevestită în profeție, arată cum Domnul introduce pace și unitate în organizația sa întreagă, și că aceasta numai un Împărat are. (Ezechiel 37:16-23: Psalm 133) Christos, marele războinic va pedepsi națiunile în Armaghedon și astfel le va obliga să fie gata de pace. „Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ. El a pus capăt războaielor până la marginile pământului: El a sfărâmat arcul, și a rupt sulița, a ars cu foc carele de război.” (Psalm 46:8,9) „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor își vor face fiare de plug și din sulițele lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul.” (Isaia 2:4) „Și El va domni de la un capăt al mării la celălalt capăt și de la râu până la capătul pământului.” și El trebuie să domnească peste a tot ceea ce stătea cândva sub puterea lui Satan. (Psalm 72:8 ; Dan 7:14, 27: Genesa 15:18-21) Ca marele

Împărat și preot mare al lui Iehova, întreaga lume va governa-o în dreptate, și ca prințul păcii va introduce pace pe pământ și bună înțelegere între oameni.

10. Profetia din versetul al nouălea nu se referă la iudei, ci la membrele organizației divine, care pe timpul când Împăratul va fi instalat în Templu, salută Numele Lui. Profetia din versetul al unsprezecelea este îndreptată spre clasa aceasta. „Însă cât[pentru că, *Leeser*] pentru tine Sioane, din pricina legământului tău pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă.” (Zah. 9:11) Poporul credincios al lui Dumnezeu timp îndelungat a fost ținut prins de organizația lui Satan. Sângele lui Christos Isus a sfințit legământul de sacrificiu, și garantează scăparea aceloră din legământ, care rămân statornici cu credințioșie Domnului, și rămân dușmani organizației lui Satan. Christos Isus a izbăvit deja pe cei credincioși din organizația lui Satan. (Isaia 45:13) Aceasta s-a întâmplat după sosirea lui Isus la Templu. Organizația lui Satan însă încă tot ține în prinsoare pe „turma mare”. Domnul însă la timpul său hotărât îi va scoate din temnițe. (Ps. 68:6; 69:33; Isaia 42:6.7) Profetia lui Zaharia declară, că acești prizonieri trebuie să fie scoși din groapa în care nu este apă, adică adevăr. „Creștinătatea” care este o parte esențială a organizației lui Satan și unde credincioșii au fost ținuți în robie, și-a săpat fântânile sale, care sunt uscate și în care nu există nici un adevăr, asemenea gropii în care a fost întemnițat Ieremia. (Ier. 38:6-13) În Babilon nu există nici o apă a adevărului, și străjerii acelei organizații nelegiuite își dau toată silința ca să împiedice pe martorii lui Iehova, ca să vină în atingere cu „turma mare” ținută acolo în temniță, și să le aducă solia adevărului.

11. Cei ce erau în legământ pentru Împărăție, și care sau dovedit credincioși până la venirea Domnului la Templu, erau cei dintâi care au fost eliberați din prinsoarea organizației lui Satan; în urma acestui fapt aceștia trebuie să transmită vestea adevărului „mulțimii mari”, sau „turmei mari”, care au rămas în Babilon ca prizonieri. Iehova a lăsat să profetească Zaharia: „Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoita!” (Zah. 9:12) Acest verset al profeteiei cuprinde atât pe rămășița credincioasă, cât și pe clasa predestinată „strâmtorării”. Potrivit traducerii *Rotherham* textul este redat astfel: „Întoarceți-vă la cetate, voi prizonieri ai speranței, și astăzi vă spun, căci îndoita mă voi întoarce la voi”. Iehova declară aici prin Împăratul și Judecătorul său care a sosit acuma la Templul său, că El (Iehova) le va întoarce dublu credincioșilor clasei rămășiței adusă în Templu. Organizația principală a lui Dumnezeu este cetățuia mare a organizației sale universale. Clasa „turmei mari” s-a și declarat gata să facă voia lui Dumnezeu, și a fost născută de spiritul său și acuma acești prizonieri din Babilon dacă doresc să aibă viață, trebuie să se întorcă la organizația lui Dumnezeu. „Turma mare” va face aceasta, dacă se va pune de partea lui Iehova și va saluta pe Christos ca Împărat; că va face aceasta se arată în Apocalips, fiind ilustrați cu ramuri de finic în mână pe care le flutură înaintea Împăratului. (Apoc. 7:9, Cartea *Lumină*, partea I, pag.93) În prezent sunt ei „prizonieri cu nădejde”, deoarece țin tare la nădejdea, de

a fi la Domnul. (Romani 8:24) Această nădejde o exprimă „turma mare”, când se roagă cu rugăciunea însemnată de profet: „Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud Numele tău! Cei neprihăniți vor veni să mă înconjoare, când îmi vei face bine.” – Psalm 142:7.

12. Următoarea parte a profeției, anume: „O spun și astăzi[sau, „în acea zi”], că îți voi întoarce îndoit.” se referă cu totul deosebit la rămășița credincioasă. „Ziua aceea, sau timpul indicat cu „astăzi” a început cu domnia lui Isus Christos și pentru rămășiță îndeosebi de la 1919, când din îndurarea lui Dumnezeu a fost, eliberată din organizația lui Satan. „Turma mare” rămâne în custodia temnicerilor Babilonului: însă către cei aprobați, care cu ocazia judecării lui Iehova au fost aduși în Templu prin Christos Isus, și El vorbește acum ca și Capul clasei Templului: „O spun și astăzi, că îți voi întoarce[înapoia, *Roth.*] îndoit!” Cuvântul ebraic tradus aici cu „îndoit” înseamnă „de două ori pe atât” (Exod 16:22: Iov 12:10) Faptele care întăresc profețiile acestea arată, că după 1919 Iehova a dat rămășiței sale credincioase ce constituie pe clasa Elisei, o „măsură dublă a spiritului lui [Ilie]”. (2Regi 2:9) Faptele și profețiile acestea stabilesc în mod definitiv, că această parte a profeției se referă la rămășița credincioasă, care primește „partea dublă”. După ce Iov a fost supus probei și când era recunoscut ca aprobat, i s-a dat de două ori pe atât cât a avut mai înainte, ceea ce ilustrează aceeași clasă. (Iov 42:10) Cei ce în lucrarea Ilie au fost credincioși și la judecată în probă au fost găsiți credincioși, și care de atunci și-au păstrat devotamentul desăvârșit, constituie clasa, adică pe rămășiță, căreia asemenea i se va da dublu. În felul acesta își arată Iehova favoarea către ei care a fost retrasă de la ei o vreme oarecare. Favoarea lui Iehova a fost retrasă de la 1918 până la 1919 și după aceea s-a întors iarăși înapoi, cum arată alte profeții. (Isaia 12:1) Iehova după întoarcerea favorii sale către rămășița sa credincioasă, i-a dăruit de două ori pe atâta adevăr, și ei au făcut o lucrare cu mult mai mare, în vreme ce au transmis oamenilor adevărul acesta. O comparație a publicațiilor care în cursul perioadei Ilie a lucrării au conținut adevărul, cu publicațiile perioadei Elisei a adunării lui Dumnezeu, este aici foarte interesantă. Zidirea Templului este de același înțeles cu întemeierea „cetății”. „Da. Domnul va zidi iarăși Sionul[ca o fortăreață] și se va arăta în slava sa. El ia aminte la rugăciunea nevoiașului și nu-i nesocotește rugăciunea. Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte; pentru ca ei să vestească în Sion Numele Domnului, și laudele Lui în Ierusalim.” (Psalm 102:16-21) După ce Domnul și-a zidit cetățuia, cheamă pe clasa „turmei mari”, ca să se întoarcă la organizația Lui: „Atunci oricine va chema Numele lui Iehova, va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care îi va chema Iehova”. (Ioel 2:32) „Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt, și casa lui Iacov își va lua înapoi moșiile.” – Obadia 17.

13. „Dublul” amintit în versetul doisprezecelea, a profeției nu se referă nici la pedeapsa iudeilor, și nici la întoarcerea lor în favoarea divină. Nu este un mesaj al nenorocirii, ci un mesaj al binelui, tratând despre o dublă parte a binelui, și privește exclusiv pe clasa Templului. În acord cu traducerea *Leeser* partea aceasta a traducerii sună: „Încă azi îți declar, că îți voi da (binele) îndoit”. În nota marginală a aceeași traduceri se spune: „Chiar în această zi îți vestesc o solie bună îndoită”. Este cu totul clar că versetul al treisprezecelea al profeției în realitate este o parte a versetului al doisprezecelea, și stabilește timpul, când trebuie să i se dea rămășiței favoarea dublă sau mesajul fericirii și al favorii. „Căci îmi încordez pe Iuda ca arc și iau pe Efraim ca săgeată, și voi scula pe fiii tăi, Sioane împotriva fiilor tăi, Grecie! Te voi face ca sabia unui viteaz!” Potrivit lui *Rotherham*, textul spune: „Căci Mi-l încordez pe Iuda ca pe un arc, iar pe Efraim îl potrivesc ca pe o săgeată! Îi voi ridica pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, țară a Greciei, și te voi face ca sabia unui viteaz!” (Zah. 9:13) Iehova arată aici armătura aleșilor săi pentru războiul cel mare.

14. Iuda și Efraim reprezintă aici pe fiii uniți ai organizației principale a lui Iehova, deoarece ei într-un loc se numesc ‚fiii Sionului’. În icoana aceasta ilustrează ei unitatea în Christos pentru lucrarea lui Iehova și anume unanimitatea tuturor celor descriși în Apocalips 7:4-8. a celor douăsprezece seminții. Timpul pentru unitatea amintită de apostol, a sosit. (Efes. 4:13) Toți aceștia sunt pregătiți ca să poarte război contra organizației lui Satan. Primul fiu al Sionului este Isus Christos, „Leul din seminția lui Iuda” și ceilalți care laudă pe Iehova sunt în război împreună cu El. În profeția aceasta Iuda și Efraim închipuie pe Christos și membrele credincioase a corpului său, cărora Iehova le dă o măsură dublă a favorii sau spiritului său. El i-a ales pentru scopurile sale. Mare ridicare pentru lucrarea ce va urma a început cu învierea sfinților credincioși adormiți, și după aceea prin aducerea rămășiței la unitate cu Christos Isus și constituirea lor ca o parte esențială a Templului. Christosul adus la unitate este arma de război a lui Dumnezeu, și este folosit de Iehova la aceasta. „Tu mi-ai fost un ciocan și o unealtă de război. Am zdrobit neamuri prin tine, am nimicuit împărății prin tine... Dar acum voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Chaldeii, tot răul, pe care l-au făcut Sionului, supt ochii voștri zice Domnul.” (Ieremia 51:20-24) Iehova umple acum arcurile (Iuda) sale cu Efraim (ca săgeți) în scopuri de război. Iehova a trezit pe fiii Sionului și îi pregătește la război contra „Greciei” și „fiii” acesteia..., „Grecia” și „fiii” ei închipuie aici pe organizația lui Satan, îndeosebi pe partea indicată ca „creștinătate” sau stăpânirea a șaptea mondială. După ce profeția, lui Zaharia a fost scrisă, Babilonul era deja zdrobit și Grecia era aproape să devină a cincina stăpânire mondială. Domnia mondială romană și mai târziu sistemul fie domnie mondială Anglo - American sunt vlăstarele stăpânirii mondiale Grecia: așadar expresiunea profetică „fiii Greciei” caracterizează pe uneltele lui Satan de pe pământ de la sfârșitul lumii sale, și aceste unelte sunt stăpânirea a șaptea mondială și toate națiunile care compun Liga Națiunilor. Cea mai importantă parte a acestei

organizatului este „creștinătatea”, imperialismul Anglo - American. (Dan. 8:21—23; *Vezi Turnurile de Veghere* de la 15 August până la 15 Septembrie 1933). În zilele de azi, Sionul adică organizațiunea lui Iehova este făcută ca „sabia unui erou”. Dușmănie între cele două semințe, ce rezultă din împlinirea prezicerilor lui Iehova sunt descrise aici cu însuflețire. (Genesa 3:15) Astăzi se întâmplă, că Iehova pregătește oastea sa pentru război, pentru ca să o folosească pentru pedepsirea organizației lui Satan și „în ziua aceea”, adică în ”timpul prezent”, când dă unșilor săi o parte dublă a bunătății. – Isaia 27:1.

15. Rămășița vede acuma împlinirea profeției, că Iehova al oștirilor se va arăta deasupra întregii organizații războinice a sa, cum stă scris: „Dar Domnul se va arăta deasupra lor și săgeata Lui va porni ca fulgerul: Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță, și va înainta în vijelia de la miazăzi.” (Zah. 9:14) De aici înainte, Iehova este apărătorul organizației sale: „Cum își întind paserile aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul, îl va ocroti și-l va izbăvi, îl va cruța și-l va mântui.” (Isaia 31:5) Christos Isus este săgeata ascuțită a lui Iehova: „Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, m-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și m-a făcut o săgeată ascuțită, m-a ascuns în tolba Lui cu săgeți.” (Isaia 49:2) Ca strălucitorul și biruitorul comandant de război al lui Iehova pornește la cale ca fulgerul, adică cu iuțeala fulgerului, ca și Iehu (Regi 9:20), ca să lupte contra dușmanului. Fulgerul lui Iehova arde cu văpaie din Templu, ca o prevestire și avertisment, că va veni o nimicire repede peste dușman. Cum spune Zaharia: „Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță”; care sunt cele șapte trâmbițe în care au sunat. Sunetul trâmbițelor înseamnă o vreme de nenorocire pentru organizația lui Satan și un timp de bucurie pentru organizația lui Dumnezeu, atât în cer cât și pe pământ, și dă de înțeles că bătălia cea mare și biruința definitivă sunt foarte aproape. (*Vezi, Lumină*, partea I, pag. 100). „Vijelia” amintită de Zaharia, arată că organizația lui Iehova cu oastea sa de războinici cu mare putere se aruncă asupra organizației lui Satan. (Ezechiel 38:14,15; 39:2; Habacuc 3:3; Isaia 21:1) Multe texte scripturale sunt indicații puternice la aceea, că cel puțin câțiva membrii a rămășiței credincioase vor fi pe pământ și vor vedea Armagedonul, în timp ce sunt încă în carne. Următoarea profeție este o întărire, puternică a acestei concluzii: „Domnul oștirilor îi va ocroti și vor mânca[astfel se vor hrăni, Roth.], și vor zdrobi pietrele de praștie[și vor călca în picioare pietrele din praștie, Roth.], vor bea, vor face gălăgie ca amețiți de vin, vor fi plini ca un pahar de jertfă, ca și colțurile altarului..” (Zah. 9:15) Chiar în timpul de față aruncă dușmanul o grindină de pietre împotriva rămășiței lui Dumnezeu: aceasta însă nicidecum nu împiedecă pe rămășiță să înainteze și să nu îndeplinească cu bucurie partea sa din lucrare. Credincioșii calcă în picioare pietrele aruncate asupra lor, trec peste ele și continuă să vestească renumele Celui Prea Înalt. Acuma credincioșii nu numai apă beau, dar ei mai gustă din „rodul viței” Împărăției de bucurie, și acesta îi întărește în marșul lor. „Vinul” reprezintă aici simbolic voioșia lor sau

bucuria inimii lor. (Ps. 104:15). Pentru aceea se spune, despre rămășiță: „Vor face gălăgie ca de vin”, deoarece ei bucură cu Domnul oștirilor. (Isaia 12:6) Expresiunea profetică că ei „vor fi plini ca un pahar de jertfă,” indică la aceea că rămășița trebuie să vadă curgerea sângelui vieții dușmanului și va fi mulțumită. (Isaia 34:3,6, 8) Paharele de jertfă a altarului au servit la împiedicarea scurgerii sângelui. Picioarele lui Christos vor fi scăldate în sângele dușmanului, prin ce profetul exprimă în mod simbolic, că membrele picioare trebuie să vadă cum se va nimici dușmanul. – Psalm 68:23.

16. Iehova este marele păstor al turmei sale, și ca atare o ocrotește, păzește și scutește și în El găsește turma înaltul turn al siguranței. În concordanță cu aceasta a prezis Zaharia: „Domnul, Dumnezeuul lor îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara sa!” (Zah. 9:16) În trecut Iehova a condus pe turma sa prin mâna lui Moise, acum însă prin mâna mai marelui decât Moise, Christos Isus. (Ps. 77:20) El și-a dat cuvântul că va ocroti și va mântui pe turma sa. (Ezechiel 34:22; Ps. 95:7) Cea mai importantă învățătură pentru rămășița este Împărăția, pentru că Împărăția va justifica Numele lui Iehova. Pentru aceea țin la înălțime steagul lui Iehova și arată poporului că Împărăția este cea mai demnă de atenție și cea mai primordială. Iehova ridică pe martorii săi drept „pietre de cunună,,. Mesajul Lui este acela, pe care acești martori credincioși îl susțin și mesajul acesta este un steag sau un îndrumător pentru oamenii, care caută dreptatea. Ce ocară rușinoasă i s-ar face lui Iehova, dacă martorii săi ar merge la servii Diavolului să ceară permisiune de a predica Evanghelia Împărăției. Cei ce rămân în clasa rămășiței sau a Templului, se sprijinesc numai pe Iehova și-i împlinesc poruncile, pe care i le-a dat prin mai marele decât Moise.

17. În timp ce lucrul de pregătire înaintează între poporul lui Dumnezeu înainte de bătălia cea mare, Iehova lasă să-i privească îndurările și frumusețile sale..... ”O, cât de mare va fi bunătatea sa cât de mare frumusețea sa! Grâul va veseli pe tineri, și mustul pe fecioare.” (Zah. 9:17). Sionul, adică organizația lui Iehova este zidit în măreție, și prin organizația sa strălucește frumusețea lui Iehova. (Ps. 48:2 , 50:2) Regele și Marele Preot care este capul Sionului este, de asemenea, frumos. (Isaia 33:17; Ps. 45:2,11) Credincioșii privesc acum pe Domnul Iehova și pe marele Judecător în frumusețe și măreție în Templu. „Grâul” (sau pâinea de grâu) dă putere rămășiței și vinul bucuriei îi înveselește inima, și bucuria Domnului este tăria întregii clase a Templului. Unii dintre ei se numesc „tineri” deoarece sunt tari în Domnul și au primit o privire în profeții: alții însă se numesc „fecioare” sau „slujnice”, deoarece ele toate s-au făcut părtașe din revărsarea spiritului lui Iehova. (Ioel 2:28, 29) Vestea Împărăției înveselește inimile lor, ei văd că Iehova a hotărât ca să justifice acum Numele său, că El sprijinește pe rămășița și o pregătește pentru bătălia zilei celei mari. Ei văd pe Împăratul măreț cum pornește călare pe calul său de război, și acești credincioși îi urmează, oriunde să îndreaptă alaiul său de război.

Binecuvântările sale

18. Lucrul Templului continuă și se va termina, dacă fiecare „piatră vie” ascultă de mai marele decât Moise și și-a dovedit devotamentul desăvârșit față de Iehova și locuiește durabil în Templu. Iehova se îngrijește de ei în ce privește toate necesitățile lor. (Luca 11:13) Azi vorbește către rămășița care lucrează la Templu: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp.” (Zah. 10:1) Ploaia este un simbol al binecuvântărilor înprospătătoare ale lui Dumnezeu, de care rămășița zilnic are lipsă. Ploaia târzie veni în „luna cea dintâi” sau aproximativ în aprilie după calendarul de azi. (Ioel 2:23) Ploaia târzie indică binecuvântări ale Împărăției, și iată că Iehova și-a exprimat față de poporul său aprobarea Lui. „Seninătatea feței împăratului este viață, și bunăvoința Lui este ca un nor de ploaie târzie.” (Prov. 16:15) Îndeosebi de la 1925 încoace a dat Iehova poporului său un torent constant de binecuvântări, și prin aceasta i-a înprospătat și binecuvântat în măsură mare. „Fulgerele” sau „norii de ploaie”, fac indicație la prezența Domnului în organizația sa și dau lumină și binecuvântare. (Ps. 68:9; Ezechiel 34:26; Ioel 2:23) Oricare care lucrează la Templu, este aprovizionat cu bogăție, și „paște în pășuni verzi.” (Ps. 23:2) Acești credincioși aduc „Toată zeciuiala lor în camera de provizie” a lui Dumnezeu, și El a deschis ferestrele cerului și a revărsat binecuvântările sale asupra lor (Mal. 3:10) Iehova păstorește clasa Templului prin mâna Păstorul său, Conducătorul Christos Isus. Nici un membru al rămășiței credincioase nu se va lăsa turburat de batjocoritorii care își bat joc de Dumnezeu și îngrijirea Lui față de ai săi. Credincioșii se vor depărta de toți contrarii și vor continua, cu deplină înțelegere, cu curaj și cu bucurie să lucreze la Templu. Lucrătorii Templului vor fi acuma pregătiți, și dacă se vor dovedi credincioși vor fi făcuți pe veci o parte a preoției după felul lui Melchisedec, și prin urmare unelte în mâna lui Iehova pentru efectuarea lucrului și a datoriilor, care le-a fost, impuse. În toate secolele viitoare vor fi primitorii speciali ai bunătății sale.

19. Iehova se întoarce cu atențiunea sa spre păstorii falși și la învățătorii falși, care umblă pe căile lor și prin urmare pe calea nelegiurii și aceasta o face Domnul, pentru că rămășița să fie sfătuită cu privire la ei și să-i ocolească. Pentru aceasta a profețit Zaharia: „Căci idolii [R.V., terafimii; Roth.,idolii din casă] vorbesc nimicuri, ghicitorii proorocesc minciuni, visurile mint[visurile spun neadevăruri, R.V., margin.] și mângâie cu deșertăciuni. De aceea ei rătăcesc ca o turmă, sunt nenorociți, pentru că n-au păstor.” – Zaharia 10.2.

20. Unii și-au așezat idoli din casă, ca citirea de fiecare zi a unui vot sau hotărâre de dimineață, sau a lor douăsprezece pagini din „*Studiile în Scripturi*” sau a unui capitol din Biblie, și se fac, pe sine însuși să creadă, că prin executare de formalități, astfel ar servi lui Dumnezeu, și că prin acestea ei s-ar face mai sfinți decât alții. Aceasta fac ei, în loc să primească ploaia sau favoarea lui Dumnezeu. Astfel de nimicuri nu pot să producă ploaie, spune Domnul. „Toți laolaltă sunt

proști și fără minte, știința idolilor nu este decât deșertăciune e lemn!” (Ier. 10:8) „Este oare printre idolii neamurilor vreunul care să aducă ploaie? Sau poate cerul [astrologii, închinătorii Diavolului] să dea ploaie? Nu dai Tu ploaie Doamne Dumnezeul nostru? Noi nădăjduim în tine, căci Tu ai făcut toate aceste lucruri!” (Ier. 14:22) „Proorocii” amintiți de profetul Zaharia dintre aceia care se mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu sunt oameni, ca „bătrânii aleși” sau alții în poziții asemenea, care amintesc că ei ar primi bine plăcerea lui Dumnezeu prin frământările lor sfinte și cuvintele lor ce sună frumos, cu care bucuros își gădile urechile unul altuia; aceștia sunt oameni care caută să atragă după ei învățăcei, și au intenția, ca să cauzeze turburare în poporul de legământ al lui Dumnezeu, care cu sinceritate se străduiește să asculte de poruncile sale și să facă lucrul său. Însă toți martorii credincioși și adevărați ai lui Iehova vor ocoli pe acești învățători, prooroci și visători falși, care caută numai avantajul lor și nu au nici un interes sincer pentru Împărăție și pentru aceasta nici nu-i servesc cu bucurie. – Romani 16:17,18.

21. Iehova este contra unora ca aceștia și sfătuiește pe rămășița sa credincioasă, să se curețe din cărările lor. (Ezechiel 13:9) Credincioșii trebuie să facă aceasta, pentru ca să fie curățiți și pregătiți pentru lucrul Domnului, și în sfârșit să poată deveni o parte a preoției în felul lui Melchisedec. Nici unul nu poate să fie pregătit pentru serviciul Templului, care se întovărășește cu aceia, care combat lucrul, pe care îl face Domnul acuma pe pământ. Dumnezeu scoale pe acești prooroci și visători întunecați din organizația sa, și astfel, credincioșii să-i ocolească: „De aceea nu veți mai avea vedenii înșelătoare, și nu veți mai rosti proorocii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul meu și veți ști că Eu sunt Iehova.” (Ezechiel 13:23) Așa este sigur, precum Iehova are o organizație pe pământ, așa de sigur și hrănește pe membrii organizației acesteia prin mâna lui Christos Isus. Faptele dovedesc că El folosește publicațiunile Societății turnul de Veghere, ca să transmită adevărurile acesteia rămășiței sale. Astfel este de așteptat că proorocii și tâlcuitorii viselor vor combate pe cei ce sunt editorii adevărului, și în infamia lor vor batjocori pe credincioși: și faptele arată că ei chiar fac aceasta. Domnul declară că întunecime și încurcătură va fi partea acelor care duc în rătăcire pe poporul său și se luptă contra lucrării sale. „Din pricina aceasta va veni noaptea peste voi, fără nici o vedenie! Și întunerecul fără nici o proorocie! Soarele va asfinți peste acești prooroci, și ziua se va întuneca peste ei! Văzătorii vor fi dați de rușine, ghicitorii vor roși, toți își vor acoperi barba; căci Dumnezeu nu va răspunde”. (Mica 3:6,7) Acești visători vorbesc cu amăgire, și sau abătut de la Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. (Ieremia 23:26-28,32) Ostenelile lor de a mângâia pe cineva sunt cu totul zadarnice, și astfel nu îndeplinesc, nici o parte din însărcinarea dată poporului de legământ al lui Dumnezeu. Deoarece nu au primit iubirea adevărului, părăsesc ei turma lui Dumnezeu și își fac ei înșiși turme. Ei se încred într-un om ca învățătorul și păstorul lor și de la moartea lui au devenit fără conducător și încurcați și acuma se vaetă și zic: Nu mai este păstor și mai mult adevăr, de când a murit.

22. În rândul păstorilor falși se numără și preoțimea, care afirmă că reprezintă pe Domnul, și pe mai departe și „bătrânii aleși”, egoiști, care iubesc aprobarea și lauda oamenilor. Toți aceștia umblă pe calea lor stricată, și în urmă se văd în clasa „omului fărădelegii”, a „Fiului pierzării”. Dumnezeu a lăsat pe profetul Zaharia să proorocească următoarele, despre ei: „Mânia mea s-a aprins[este, R.V.] împotriva păstorilor, și voi pedepsi pe țapi. Căci Iehova oștirilor își cercetează turma, casa lui Iuda și o va face ca pe calul său de slavă în luptă.” (Zah. 10:3) Astfel de țapi sunt conducători care s-au ridicat ei înșiși, și cei cu vază a turmei, și pe aceștia îi va pedepsi Dumnezeu cum spune. (Ezechiel 34:17,18; Isaia 34:6) Iehova în cursul perioadei Ilie a lucrului a cercetat turma sa și i-a dublat binecuvântările, deoarece îi este credincioasă și ascultă de poruncile sale. Dumnezeu vine la turma sa proprie și anume în calitate de Iehova al oștirilor, ca s-o pregătească pentru război. Profetul spune: „Iehova face casa lui Iuda ca pe calul său de slavă în luptă”, pe care călărește El în bătălia Armagedonului. (Ps. 68:32, 33) Organizația lui Iehova din care rămășița constituie o parte, asemenea poartă război; rămășița arde de zel este lipsită de frică și este pe deplin supusă Domnului, și aceasta este ea deoarece a primit de la Domnul o măsură dublă a spiritului lui Ilie. Rămășița este recrutată în oastea de război din cer și urmează pe Domnul Christos Isus care călărește pe calul său drept de război, oriunde merge. – Apoc. 19:14.

23. Profetul vorbește acumă îndeosebi despre Christos Isus, capul organizației lui Iehova, care ca piatră de unghi a fost trimis în 1918 la Templu și pus acolo, și căruia i s-a dat Împărăția. „Din el va ieși piatra din capul unghiului, și din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război: din el vor ieși toate căpeteniile laolaltă.” (Zah. 10:4) Christos Isus este piatra de unghi a palatului măreț al lui Iehova a organizației sale principale. (Isaia 28:16) Christos Isus, capul casei lui Iuda este „țărșul”, pe care agață Iehova toate vasele organizației sale. (1Cor. 8:6; Evrei 1:3; Col. 1:17) Rămășița lui Iehova de pe pământ constituie „picioarele” lui Christos Isus și El se aseamăna cu un țărș, care caută să sfășie pe Satan. „Și totuși Domnul Dumnezeu nostru, s-a indurat de noi lăsându-ne câțiva oameni scăpați și dându-ne un adăpost în locul lui cel sfânt, ca să ne lumineze ochii și să ne dea puțină răsuflare în mijlocul robiei noastre.” (Ezra 9:8) Christos Isus, pentru preamărirea Tatălui său este pus ca țărș într-un loc tare și pe țărșul acesta trebuie să fie atârnată întreaga măreție a casei regale. Clasa „omului fărădelegii” preumbrită de Șelma, care este „țărșul” pretins, Domnul în ziua bătăliei o va dezrădăcina împreună cu Satan pe vecie. (Isaia 22:15-25) Christos Isus este asemenea și „arcul de luptă” sau armătura de război al lui Iehova, cu care bate pe dușman. (Ps. 45:5). Iehu era un mânuitor iscusit al arcului și a trimis o săgeată ca glonțul drept în inima dușmanului, și astfel a preumbrît pe Christos. care va stârpi pe dușmanii lui Iehova. (2Regi 9:24) „Fiecare asupra” este nimic, conform cu *Rotherham* „toți vor fi spulberați împreună”. În Armagedon Christos și oastea sa de război vor strâmtora pe dușmanul care se luptă sub comanda lui Gog. Toate hoardele lui Satan le va fugări înaintea sa, și va zdrobi pe toți asuprații. „Căci

jugul care apăsa asupra lui, toiagul, care-i lovea spinarea, nuiua celui ce-l asupra le-ai sfârâmat ca în ziua lui Madian. Căci orice încălțăminte purtată în învălmășeala luptei, și orice haină de război tăvălită în sânge, vor fi aruncate în flăcări, ca să fie arse de foc.” (Isaia 9:4.5) „Atuncea vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului și vei zice: Iată asupraitorul nu mai este, asuprairea a încetat.” – Isaia 14:4.

26. Rămășița Domnului în sine este slabă, ei sunt însă tari în Domnul și în tăria puterii sale, deoarece se sprijinesc cu totul pe El și dau ascultare poruncilor sale. (Ef. 6:10) Ei se luptă sub conducătorul lor și vor vedea cum dușmanii vor fi făcuți așternut picioarelor lui Christos, și cum va fi zdrobit, chiar așa cum a zdrobit Iehu pe Izabela. – 2Regi 9:33; Ps. 110:1,5.

27. Zaharia profetește mai departe despre organizația de luptă a lui Iehova: „Ei vor fi ca niște viteji care calcă în picioare noroiul de pe ulițe: în luptă se vor lupta, pentru că Domnul va fi cu ei: iar călăreții vor fi acoperiți de rușine.” (Zah. 10:5) Fiindcă rămășița a primit asigurarea Domnului pentru rezultatul victorios al luptei, este plină de curaj și continuă cu cântece de biruință, ca să-și împlinească datorințele în legătură cu Templul. Domnul este în Templu la ei și le dă curaj să lucreze și să se lupte. Oastea lui Iehova va zdrobi cu desăvârșire pe dușman: „Tu mi-ai fost un ciocan și o unealtă de război. Am zdrobit neamuri prin tine am nimicit împărății prin tine” (Ier. 51:20.21) La aceasta folosește Iehova pe organizația Templului. „Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda și spune: Voi clătina cerurile și pământul: voi răsturna scaunul de domnie al împărățiilor, voi nimici puterea împărățiilor neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele: caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ, și unul va peri ucis de sabia altuia.” (Hagai 2:21,22) Partea vizibilă a organizației lui Satan va fi încurcată teribil, și deoarece nu va avea un dușman vizibil cu care ar putea să se măsoare, se vor năpusti unii asupra altora și se vor omorî reciproc. – Judec. 7:22; 2Cron 20:22,23.

28 În casa lui Iosif, fiul său Efraim a luat locul de întâi născut. Profeta Zaharia arată pe Iuda și casa lui Iosif care sunt în unitate, și aceasta arată că rămășița, care se adună din toate părțile pământului este una cu Christos și în unire constituie un front puternic, contra dușmanului, și situația aceasta fericită este azi ajunsă de rămășiță. „Voi întări casa lui Iuda și voi izbăvi casa lui Iosif; îi voi aduce înapoi, căci îmi este milă de ei[va face să locuiască, *R. V., margin.*] și vor fi ca și când niciodată nu i-aș fi lepădat; căci Eu sunt Domnul Dumnezeu lor și-i voi asculta.” (Zah. 10:6) Rămășița unită acuma cu desăvârșire este pregătită pentru război, uitând toate greutățile lor din trecut, sprijinindu-se cu totul pe conducătorul lor și pe Iehova, urmează pe conducătorul lor măreț fără frică, până la biruință: „Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine. Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit, și te voi strânge de la apus. Voi zice miază-noaptei: Dă încoace! Și miază-zilei: Nu opri, ci adu-mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului: pe toți cei ce poartă Numele meu și pe care i-am făcut spre slava mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit.” (Isaia 43:5-7) Acești membrii credincioși ai

clasei Templului sunt acuma, ca și cum niciodată nu ar fi fost strâmtorați, și ei posed asigurarea deplină a lui Iehova că îi va asculta, îi va scuti și îi va ocroti.

27. „Efraim” înseamnă „rodnicie dublată”. Aceasta este o ilustrație a lui Christos, cuprinzând pe rămășiță, după ce aceasta a primit de la Iehova o măsură dublă a favorii, și s-a întors la ea prosperitatea. În armonie cu aceasta spune profetul Zaharia: „Efraim va fi ca un viteaz; inima lor se va bucura ca de vin; fiii lor vor vedea lucrul acesta și se vor veseli, inima lor se va bucura în Domnul.” (Zah. 10:7) Această armată unită a Domnului este condusă de cel mai puternic „Viteaz”, care pornește fericit în luptă și e sigur de învingere, și săgețile căruia străpung pe dușman. (Ps. 45:3-5: Isaia 13:3) Membrii oștirii sale, sunt chemați îndeosebi pentru scopul lui Dumnezeu, de a da în știre mânia Lui contra dușmanului și ei au fost astfel chemați, aleși și pregătiți. Ei sunt „războinici viteji.” (1Cron. 12:25) După ce Sanctuarul s-a curățit, și ei toți au fost pregătiți pentru război, „aleargă ca niște oameni puternici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui și nu se abate din cărarea Lui.” (Ioel 2:7) Profetul Isaia spune, „copiii lor vor vedea”, ceea ce evident că este o indicație la copiii rămășiței, a organizației lui Dumnezeu, care nu se luptă cu arme trupești sau cu unelte adevărate de nimicire, ci cântă lauda lui Iehova și văd biruința mai marelui decât Iehu peste toți dușmanii lui Dumnezeu. „Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi.” – Ps. 91:8.

28. Ca și în trecut și în timpul, prezent șuieră dușmanul asupra poporului lui Dumnezeu, își clătină capul și scrâșnește cu dinții împotriva lor; dar foaia se întoarce pe cealaltă parte, contra dușmanului. (Plângeri 2:15,16) Profeția lui Zaharia spune: „Le voi fluiera [Îi voi chema, *Leeser*; voi fluiera lor, *margin*] și-i voi aduna, căci i-am răscumpărat, și se vor înmulți cum se înmulțeau odinioară.” (Zah. 10:8) Fluieratul sau șuieratul Domnului are aici de scop ca să trezească atenția poporului său, ca să-l adune, așa după cum un păstor face atentă turma sa cu un șuierat ascuțit. Șuieratul lui Iehova dă de înțeles, că face atent pe poporul său asupra mesajului mâniei sale și îl strânge laolaltă, ca să vestească mesajul acesta. Oastea Domnului nu este o parte a lumii lui Satan și dacă Domnul cheamă la sine sau strânge la sine pe credincioșii Lui, atunci aceștia în grabă se adună și înaintează în luptă în ascultare față de poruncile sale. (Isaia 5:26,27) Cei ce formează pe clasa Estera și Rut, sunt convocați de la 1922 și au fost adăugați celor unși; ei sunt cuprinși aici în rămășiță și astfel fac parte din cei izbăviți și înmulțiți.

29. Iehova a pus pe martorii Lui între popoarele de pe pământ dar nu pe toți într-un singur loc. Ei sunt împrăștiați pentru ca să execute voia lui Dumnezeu. „Îi voi risipi printre popoare [*națiuni*, *R.V.*], și își vor aduce aminte de mine în țări depărtate: vor trăi împreună cu copiii lor și se vor întoarce.” (Zah. 10:9) În diferitele țări unde se află martorii lui Iehova. sunt conștienți de faptul că Iehova este scutul și tăria lor și că ci sunt reprezentanții Lui. Ca și scheletele din „valea schelelelor uscate” acești risipiți într-un timp erau descurajați; acum însă sunt vii din nou, au intrat cu bucurie în serviciul Domnului și continuă mai departe fără să țină seamă de localizarea lor. I-a plăcut lui Iehova să se slujească de publicațiunile

Turnului de Veghere, să le aducă adevărul prezent; chiar așa cum Ezechiel a fost folosit, ca să proorocească scheletelor din valea scheletelor uscate și astfel să le facă să reînsuflească din nou, rămășița credincioasă vede acum că îndurarea lui Iehova s-a întors la poporul său, că i-a unit în Christos și i-a pregătit pentru a fi de folos Lui.

30. Iehova a pregătit rămășița pentru serviciu în luptă, încât a scos-o din organizația lui Satan și a despărțit-o cu totul, și despre aceasta spune profetul: „Îi voi aduce înapoi din țara Egiptului și-i voi aduna din Asiria: îi voi aduce în țara Galaadului și în Liban, și nu le va ajunge locul.” (Zah. 10:10) Egiptul reprezintă aici pe elementul comercial, până când Asiria pe elementele politice și religioase ale organizației lui Satan. Iehova a scos afară pe rămășița sa credincioasă dintre aceștia, și acum rămășița în ascultare față de porunca lui Dumnezeu vestește mânia lui Dumnezeu asupra organizației lui Satan, vestește Împărăția lui Dumnezeu și continuă să preamărească renumele Numelui său: „În vremea aceea vă voi strânge: căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război supt ochii voștri. zice Domnul.” (Țef. 3:20) Iehova aduce pe rămășița sa în „țara lui Galaad” care nume înseamnă „mulțimea mărturiei”, și se referă la rămășița lui Iehova din timpul prezent. Iehova o aduce în „Liban”, care cuvânt înseamnă „alb”, care caracterizare privește pe Împărăția de dreptate a lui Iehova. Cel Prea Înalt a adus azi rămășița într-o situație ilustrată de Galaad și Libanul, și rămășița, prin vestirea „mărturiei lui Isus Christos” despre Iehova și Împărăția sa de dreptate, aduce celor înfometăți și setoși balsamul din Galaad. (Ier. 8:22; Judec. 7:3). Rămășița de pe pământ nu trebuie să „găsească acolo nici un loc durabil”, ea însă trebuie să ducă mărturia clasei „prizonierilor” și clasei Ionadab spre avertisment și mărturie.

31. La aceasta dă profetul de înțeles că rămășița credincioasă nu va mai fi împiedecată, în punerea mărturiei pentru Numele lui Iehova. „Israel va trece prin strâmtoările mării, va lovi valurile mării [Potrivit cu *Rotherham*: Deși el trece printr-o mare de suferință, îl va face să cadă în mare cu valurile sale] și toate adâncimile Nilului se vor usca. [Nilul, pe care Satan îl declară ca organizația și posesiunea sa]; mândria Asiriei va fi frântă, și toiagul de cârmuire al Egiptului va pieri.” (Zah. 10:11) Calea pentru înaintarea martorilor lui Iehova trebuie să fie făcută liberă. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Iehova al oștirilor. Eu pun cuvintele mele în gura ta și le acopăr cu umbra mâinii mele, ca să întind ceruri noi, și să întemeiez un pământ nou și să zic Sionului: Tu ești poporul meu!” (Isaia 51:15,16). Iehova face aceasta în timp ce înaintează cu pregătirile pentru bătălia cea mare care trebuie să-i justifice Numele. Organizația lui Satan constituită din elementele comerciale, politice și religioase, nu va mai împiedeca vestirea mărturiei despre Dumnezeu și Împărăția sa. Aceasta este o asigurare, deplină pentru rămășița că înaintarea ei cu toată împotrivirea ce i se face nu va mai fi împiedecată. Este hotărârea lui Iehova ca mesajul său să fie vestit și să nu mai fie împiedecată. (Isaia 14:24,25) „Sceptrul” sau puterea de cârmuire, trebuie să se înlătore de la Egipt, adică de la

organizația lui Satan, și Christos trebuie să domnească în dreptate, și „toiagul, de domnie nu se va depărta din Iuda de acum și până în veac.” (Genesa 49:10) Tronul puternicului Christos Isus trebuie să rămână în veci și pentru totdeauna, deoarece „toiagul de domnie al Împărăției Tale, este un toiag de dreptate.” – Ps. 45:6 ; Evrei 1:8.

32. Pentru a pregăti pe rămășița în scopul punctului său culminant, o întărește și lasă să i se vestească prin Zaharia promisiunea sa că o va și face: „Îi voi întări în Domnul, și vor umbla în Numele Lui, zice Iehova!” (Zah. 10:12) Rămășița credincioasă este adusă în Casa Domnului și acolo printr-o pricepere mai bună a Numelui și a scopurilor sale și a organizației sale a primit putere de la El. În scopul acesta Iehova a încărcat masa sa cu o plinătate de hrană dătătoare de viață și întăritoare pentru poporul său de legământ. Timpul pentru multe vorbiri ale înțelepților „bătrâni aleși” a trecut. Domnul nu mai folosește pe aceștia, ca să dea hrană poporului său. Cel ce studiază cu sârguință și cu îngrijire adevărurile proaspete de pe masa Domnului va fi tare în El și în puterea tăriei sale. Fiecare individual trebuie să ia parte și să se hrănească din adevăr întrucât cu sârguință studiază ceea ce a dăruit Domnul „De la mine vine sfatul și izbânda, Eu sunt priceperea, a mea este puterea”. (Prov. 8:14) Aceasta înseamnă: Iehova și scopurile sale, înțelesul Numelui său, a pricepe organizația sa și îndrumările organizației sale și a le urmări apoi cu sârguință. „Calea Domnului este un zid de apărare pentru cel nevinovat, dar ruină pentru cei ce fac răul.” (Prov. 10:29) „Un om înțelept este plin de putere, și cel priceput își oțelește vлага”, (Prov. 24:5) Acești credincioși din rămășiță, care sunt înțelepți, pentru că au câștigat înțelepciunea cerească iau în primire împărțeala teritoriului sortit lor ca martorii lui Iehova, cutreieră pământul și pun mărturia. Aceasta nu o fac în numele unui om, ci în Numele lui Iehova, pentru că El le-a dăruit Numele. „Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele, dumnezeului său, noi vom umbla în Numele Domnului Dumnezeuului nostru, totdeauna și în veci de veci.” (Mica 4:5) Rămășița vede acum cum Regele biruitor pornește la război sigur de biruință, și ei îl urmează cu cântări de bucurie.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cine a fost Melchisedec? În ce scop l-a folosit Iehova? Prin ce arată Scriptura, că a fost folosit în felul acesta?
2. Când a instalat Iehova pe marele său Rege și mare preot și L-a trimis să domnească? Ce a făcut mai dinainte în cauza aceasta?
3. Arată că timpul când a fost uns Isus până la timpul când s-a oferit iudeilor ca Împărat, are împlinire și în acest timp.
- 4,5. Ce indică profeția lui Zaharia? Când se putea înțelege? Pentru ce nu s-a putut pricepe mai de vreme? Cine nu va pricepe profeția? Și de ce ?
- 6-8. Arată împlinirea în mic și împlinirea definitivă a versetului 9. Pentru ce au lăsat o parte afară Matei și Ioan cu ocazia citării acestei profeții? Când a început să-și găsească aplicarea partea aceasta. Ce evenimente constituie împlinirea profeției ?

9. La cine se referă versetul 10. Citează alte texte Scripturale care profetesc despre evenimentele acestea sau își găsesc împlinirea în ele.

10. Către cine sunt îndreptate profețiile din versetele 9 și 11? Cum a cauzat Iehova eliberarea explicată profetic în versetul 11? Pentru ce se spune că s-a întâmplat „din pricina sângelui legământului tău”

11-13. Despre cine vorbește versetul 12 în mod profetic? Cum se întorc spre cetățuie aceia, care sunt „prizonieri ai speranței”? Cui întoarce Iehova „dublu”? Cum și când?

14. În ce fel a) „a întins (Iehova) pe Iuda ca pe un arc”? b) „a umplut arcul cu Efraim”? c) „a trezit pe fiii Sionului contra fiilor Greciei”?

15. Descrie împlinirea versetului 14. Ce experiențe a rămășiței credincioase arată împlinirea versetului 15?

16. Cine este „turma poporului său”? Cum o scapă Iehova în ziua aceea? Cum au devenit „pietre de cunună, strălucind în țara sa”?

17. Cine sunt aceia, care iau drept adevăr, că „grația și frumusețea sa, sunt mari”? Arată împlinirea părții din urmă a versetului 17.

18. De ce natură este lucrarea Templului ce se face acum? Când se va sfârși lucrarea aceasta? Explică dacă Iehova a împlinit promisiunea relatată în Zaharia 10:1.

19-21. Pentru a arăta înțelesul versetului al doilea, ca o parte a acestei profeții, indică dovada vizibilă a profeției sale. Explică prin texte scripturale starea acelor de azi, care prezic și vorbesc vise mincinoase. Cum a eliberat Dumnezeu pe poporul său din mâinile idolii neamurilor și a ghicitorilor?

22. Cine sunt „păstorii” și „țapii”, despre care este vorba în versetul 3? Pentru ce-i va pedepsi Dumnezeu? Pentru ce numește Dumnezeu pe turma sa „Casa lui Iuda”? Și-a luat El Casa lui Iuda și o face ca pe calul său de slavă în luptă?

23. Despre cine vorbește versetul 4? Explică cuvintele: „din el va ieși Piatra din capul unghiului și țărșul” și „din el va ieși arcul de război și toate căpeteniile laolaltă”.

24,25. Arată că împlinirea profetică din versetul 5 mai potrivit se aplică la rămășița. Descrie evenimentele (Jud. 7:22; 2Cron. 20:22, 23), care ilustrează profetic încurcătura părții văzute a organizației lui Satan.

26,27. Descrie experiențele și starea actuală a rămășiței care arată împlinirea versetelor 6 și 7.

28. Explică cuvintele: „Le voi fluiera și-i voi aduna”. În ce mod au avut loc mântuirea și înmulțirea prezise?

29. Pe cine a selectat Iehova dintre popoare? Dintre care popoare? Cum a făcut aceasta?

30. Explică împlinirea profeției din versetul 10 dată prin simboluri.

31. În ce fel se împlinește versetul 11?

32. Arată, că: a) Iehova și-a împlinit promisiunea, „Îi voi face tari în Domnul”; b) că expresiunea profetică, „vor umbla în Numele Lui”, este asemenea în curs de împlinire.

LEGEA LUI DUMNEZEU ȘI LEGĂMÂNTUL LEGII

ÎN CUVÂNTUL lui Dumnezeu găsim o deosebire clară între legea lui Dumnezeu și legământul legii, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu iudeii cu multe secole mai înainte. Dovada scripturală cu privire la chestiunea aceasta servește mai departe la aceea, ca să preamărească Numele lui Iehova și să facă pe poporul său în stare a cuprinde adâncimea înțelepciunii sale. Procedura lui Iehova este totdeauna dreaptă. Cercetătorului adevărului îi pricinuieste mare mulțumire, a cunoaște, că Iehova niciodată nu poate să procedeze greșit. „Căile Lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Cuvântul Domnului este încercat: El este un scut pentru toți cei ce aleargă la El.” (Psalm 18:30.) Cei umiliți doresc să fie învățați despre calea lui Dumnezeu și să fie conduși pe ea, deoarece calea lui Dumnezeu este cea dreaptă. Față de aceștia își îndreaptă favoarea Dumnezeu. „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea sa.” (Psalm 25:9). Cel ce vrea să fie condus pe calea dreaptă se roagă asemenea lui David: „Căci Tu ești mare și faci minuni, numai Tu ești Dumnezeu. Învață-mă căile Tale Doamne Eu voi umbla în adevărul Tău. Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău.” (Ps. 86:10,11). Cei ce să roagă astfel, câștigă mulțumirea lui Iehova, și aceasta este de o valoare nemăsurată. (Prov. 16:15) Ei se odihnesc cu deplină credință și cu încredere în Domnul, „Căci Tu binecuvântezi pe cel neprihănit, Doamne, și-l înconjori cu bunăvoința Ta, cum l-ai înconjura cu un scut. (Ps. 5:12) „Îndurarea Lui ține toată viața.” (Ps. 30:5) Aceste, adevăruri mari neschimbate, pe care ni le descopere Sfânta Scriptură, sunt stele conducătoare pline de lumină pentru aceia care doresc viață și pace.

Urmașii naturali ai lui Avraam, sub conducerea mâinii lui Iehova au găsit o locuință în țara Egiptului. Dumnezeu i-a adus în Egipt, pentru ca acolo să se folosească de ei la întocmirea unor icoane, care să preumbrească împăcarea oamenilor cu Dumnezeu. Egiptul a fost o ilustrație a lumii rele de azi, a cărei dumnezeu este Satan. Urmașii lui Avraam, Israeliții, au fost foarte apăsați și persecutați din partea lui Faraon și a uneltelor sale, și doreau să fie eliberați de sub serviciul lor de sclavi. În situațiunea lor au închipuit pe popoarele de pe pământ care suferă sub apăsarea lui Satan și a reprezentanților săi; și popoarele de pe pământ doresc după eliberare de sub apăsare și după niște împrejurări pașnice, fericite pe pământ.

Evident că Dumnezeu o vreme îndelungată nu a împiedecat apăsarea, ci a îngăduit să fie continuată, urmând ca inimile poporului să se poată întoarce, spre El. Poporul a strigat către Dumnezeu pentru ajutor, și Dumnezeu a trimis pe Moise

în Egipt, ca să devină, Eliberatorul lui Israel. În aceasta Moise a reprezentat în ilustrație pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, pe Isus Christos, pe care Iehova l-a trimis în lume ca să mărturisească despre El și să răscumpere popoarele din lume ; apoi Christos Isus a venit a doua oară, ca să fie Justificatorul Numelui lui Iehova și Eliberatorul cel mare al popoarelor de pe pământ din apăsarea lui Satan și de sub păcat și moarte. – Deut. 18:15,18; Fapte 3:19-24.

Când Dumnezeu a trimis pe Moise în Egipt, întâia dată s-a arătat în înțelesul Numelui său Iehova. Cu numele acesta urma să fie cunoscut pe mai departe între Israeliți, care urma să fie poporul său favorizat sau națiunea sa preferată. Numele Iehova indică pe mai departe scopul său cu poporul său favorizat. Să observăm că El a îndrumat pe Moise ce să vorbească acesta către Israel cu privire la scopul său de atunci. Dumnezeu vorbi: „Eu vreau să fac lucrurile acestea pentru voi. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele meu ca „Iehova”. De aceea spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al meu: Eu voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște că Eu Iehova Dumnezeul vostru, vă izbăvesc din muncile cu care vă apasă Egiptenii. Eu vă voi aduce în țara, pe care am jurat că o voi da lui Avraam. lui Isaac și lui Iacob: Eu vă voi da-o în stăpânire: Eu Iehova.” – Exod 6:3 ; 6-8.

După aceasta a încheiat Dumnezeu un legământ cu poporul Israel. Prin legământul acesta a cinstit și a favorizat mult pe Israeliți. Între altele așa a vorbit către ei: „Acum dacă veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi legământul meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al meu; îmi veți fi o Împărăție de preoți și un neam sfânt. Aceste sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” (Exod 19:5, 6) Legământul acesta este indicat În Sfânta Scriptură ca legământul legii. (Galateni 3:17) A servit scopul ca să pregătească calea pentru împăcare cu Dumnezeu.

Între legea lui Dumnezeu și legământul legii sale, pe care l-a încheiat cu Israel, trebuie să se facă o deosebire clară. Legea lui Dumnezeu pentru oameni este voința sa exprimată. Este prescripțiunea sa pentru conduită, ce pretinde ascultare față de ceea ce este drept și prescrie pedepse pentru fapte nedrepte. Avraam a ținut legea lui Dumnezeu, anume voința exprimată a lui Dumnezeu, în măsură ce a cunoscut voința aceasta. Cu toate acestea Avraam nu a stat sub legământul legii. „Pentru că Avraam a ascultat de porunca mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile mele, orânduielele, mele, și legile mele.” (Genesa 26:5) „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.” – Romani 4:3, 13.

În legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu Avraam cu privire la „sămânță”, Dumnezeu s-a folosit de Avraam, precum și de Sara, femeia lui Avraam și de Isaac, care era unicul fiu al lui Avraam pentru a ilustra simbolic legământul acesta și urmași acesteia. Avraam a reprezentat pe Iehova Dumnezeu, Sara legământul și Isaac „sămânța” sau odrasla legământului. Dumnezeu a mai încheiat și alte legăminte la care tot asemenea s-a folosit câte o femeie pentru ilustrarea simbolică a legământului. În legământul legii ce se tratează aici, s-a folosit Dumnezeu de Agar, de o sclavă, ca să illustreze legământul, și de fiul ei Ismael, pentru preumbrirea seminței legământului. Pilda sau ilustrația aceasta a avut scopul, ca să învețe îndeosebi pe creștini, pe care la timpul său hotărât Dumnezeu a început să-i aleagă și să-i învețe.

Avraam, Isaac și Iacob au fost amintiți ca părinții lui Israel. Legământul legii nu a fost făcut cu părinții. „Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta.” (Deut. 5:3) Părinții lor erau morți înainte ce s-ar fi încheiat legământul legii. Promisiunea inițială dată lui Avraam, și întărită față de Isaac și Iacob s-a referit de fapt la „sămânța” prin care trebuie să vină binecuvântările la toate neamurile de pe pământ. Promisiunea lui Dumnezeu nu a atârnat de vre-o faptă a legii. Promisiunea Lui era neschimbată, și legea nu i-a adăugat nimica. Întrucât Isaac nu stătea sub legământul legii, a închipuit simbolic pe „sămânța”, care nu stă sub legământul legii.

Agar era o egipteancă, (Genesa 16:1) Ea a fost o ilustrație simbolică a legământului legii. (Galateni 4:21) Împrejurarea aceasta lasă să apară potrivit că legământul ilustrat prin ea a fost încheiat în Egipt. Ieremia, profetul lui Dumnezeu a scris despre legământul acesta: „Legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului.” (Ieremia 31:32) „Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut, cu voi când a-ți ieșit din Egipt, și Duhul meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!” — Hagai 2:5.

Aceste texte scripturale arată, că legământul legii a fost încheiat în Egipt, și anume în ziua când Israeliții au ieșit din Egipt; și pe mai departe este arătat aici, că aceasta a avut loc exact la 430 de ani după intrarea lui Avraam în Canaan. Izraeliții au părăsit Egiptul în ziua patrusprezecea a lunii Nisan în anul 1513 înainte de Christos. În ziua aceea s-a introdus și s-a mâncat primul paște a lor. „Și după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului.” (Exod 12:41) Pavel a întărit mărturia aceasta, când a scris: „Iată ce vreau să zic: Un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, un poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de legea venită după patru sute treizeci de ani”. – Galateni 3:17.

Apostolul Pavel a scris din nou: „În adevăr, acolo unde este un testament trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut.” (Evrei 9:16,17, *Roth.*) Același text în *Emphatic Diaglott* este redat astfel: „este ferm asupra victimelor moarte”. Mielul de paște, a fost jertfa, ce trebuie să fie înjunghiată. Moise a fost reprezentat prin mielul de paște; și după ce mielul a fost înjunghiat, de aici înainte Moise a fost

privit ca mort. Acesta încă este un punct de sprijin pentru stabilirea timpului, când s-a încheiat legământul legii și o dovadă pe mai departe a faptului, că a fost încheiat în Egipt.

În ziua cincisprezecea a lunii a doua după ieșirea lor din Egipt Israelii au murmurat contra lui Moise, deoarece flămânzeau. „Domnul a zis lui Moise: Iată că voi face să ploaie pâine din ceruri. Poporul va ieși afară, și va strânge, cât îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare, și să văd dacă va umbla sau nu după legea mea. Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.” (Exod 16:4,26). Legământul legii pe vremea aceea era în putere, și evenimentul acesta a avut loc înainte ce Israelii ar fi ajuns la Sinai.

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI”

„LUCRAREA ciudată” a lui Iehova în foarte scurtă vreme va atrage atențiunea tuturor creaturilor din cer și de pe pământ asupra sa.

Cel mai mare privilegiu, ce s-a acordat vreodată oamenilor de pe pământ, este acordată acuma unșilor de pe pământ; anume privilegiul de a pune mărturie între oameni despre întemeierea Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă pentru aceia, care doresc să asculte, o veste bună, deoarece ea anunță că Împărăția lui Dumnezeu va ridica de pe umerii lor apăsarea grea ce i-a îngreuiat timp atât de îndelungat, va zdrobi puterile Celui rău și va aduce omenirii ceea ce, de atâta vreme dorește. Aceasta înseamnă justificarea Numelui mare a lui Dumnezeu. A lua parte la vestirea cu bucurie, a acestei vești bune, înseamnă. a lua parte la campania cea mai mare ce s-a făcut vreodată pe pământ. În prezent popoarele de pe pământ se chinuiesc în dureri sub apăsarea stăpânilor lor. Mai cu seamă nu există nici un guvern, care ar fi mulțumitor pe deplin pentru vreun popor sau vreoa națiune. Noi astăzi trăim într-o vreme, când oamenii se află în cea mai neagră mizerie. Pentru aceasta este chiar timpul oportun pentru Dumnezeu, ca să lase să se vestească oamenilor prin unșii săi că eliberarea prin îngrijirea Lui îndurată este foarte aproape. Cel ce neglijează, sau se opune să se folosească de ocazia aceasta, acela se lipsește pe sine de cel mai mare privilegiu, ce s-a oferit vreodată omului. Mulți dintre aceia, care afirmă de a urma în urmele pașilor Domnului, vor apuca oare privilegiul acesta mare și vor activa în lucrarea actuală a Domnului?

Iehova a știut înainte și a prezis, că aceasta se va face numai de o mică oaste. Domnul Dumnezeu prin Israelii naturali a lăsat să se preumbrească experiențele Israelului spiritual. Între Israelii au existat câțiva credincioși, însă majoritatea poporului nu a prețuit favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat profetului său Isaia o vedenie, în care Israelii au fost asemănați cu un măslin de pe care aproape toate măslinile au fost scuturate: pe mai departe profetul aseamnă pe Israelii cu o vie, din care cu excepția câtorva rămași după cules, toți strugurii au fost culeși. (Isaia 17:6 : 24:13) Aceasta a ilustrat că pe vremea probei

finale, când trebuie să se arate, cine vrea ca să ia parte la lucrul mare și minunat al lui Dumnezeu, de pe pământ, numai un mic număr va apuca, privilegiul acesta fericit. Isaia și fiii săi au fost folosiți de Iehova ca tipuri, pentru a preumbri, ce se va întâmpla în legătură cu aceia, care să mărturisesc a fi urmașii lui Isus. Isaia a scris, cum urmează: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem semne și niște minuni în Israel [semne sau semnale, care indică clar la niște lucruri care vor avea loc în viitorul apropiat], din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” – Isaia 8:18.

Chiar și prin numele fiilor lui Isaia s-a semnalat și s-a preumbrit situația, care va veni peste aceia, care se vor mărturisi ca urmașii lui Isus. Numele unuia din fiii lui (Isaia 8:3) înseamnă judecată aspră, inevitabilă, cu care Domnul va cerceta pe poporul, care se numește după El. Numele celuilalt fiu (Isaia 7:3) înseamnă „rămășița se va întoarce” și numele acesta se referă îndeosebi la îndurarea cu care Domnul va aduna pe cei aleși, și caracterizează felul și modul cum va păzi pe aceia care îl iubesc.

Punctul cel mai important aici este acela că experiențele lui Israel au dezvoltat o rămășiță, care a preumbrit, că odată o mică rămășiță cu bucurie va activa în lucrul Domnului. (Isaia 1:9). Următoarele cuvinte ale apostolului Pavel, pe care le-a scris despre Iudei, întăresc aceasta: „Tot așa și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har.” Ceea ce s-a întâmplat cu Israelul natural, a preumbrit ceea ce va veni la sfârșitul lumii peste aceia, care în acord cu mărturia lor sunt urmașii lui Isus Christos și aceasta arată lămurit că pe vremea aceasta va exista o rămășiță. O rămășiță este ceea ce mai rămâne, după ce un mare număr s-a îndepărtat. Aceasta înseamnă că după zguduirile și culegerile din Împărăție, despre care vorbește Isus Christos, foarte puțini rămân devotați cu credincioșie lui Dumnezeu și cu bucurie fac voia Lui și pentru aceasta vor fi îndemnați de niște porniri neegoiste. Clasa aceasta constituie rămășița. Domnul caracterizează pe rămășița aceasta, ca pe „servul credincios și înțelept”, căreia i-a încredințat toată averea sa, sau toate interesele pământești ale Împărăției sale. (Matei 24:45; Isaia 42:1,6) Este bucuria acestei rămășițe credincioase să asculte de poruncile Domnului și să vestească vestea bună. Dacă azi un uns al Domnului neglijează să facă parte din această clasă a rămășiței, atunci aceasta este vina lui, cauzată de mândrie, nepăsare sau neglijență. Ar fi o așteptare logică, că evenimentul cel mai mare din istoria oamenilor, anume începutul domniei de dreptate, va fi salutat din partea mulțimii. Totuși nu este așa. I-a plăcut lui Dumnezeu să facă oamenilor o anunțare prin astfel de oameni, care indiferent de orice adversitate, în El se încred. El se folosește de aceștia, ca să-și facă lucrarea măreață și minunată. Ei sunt puțini la număr și fără vază și renume între conducătorii lumii.

Întrebarea cea mare pusă înaintea oamenilor pentru a decide, este: Cine este Dumnezeu? Adică: De cine vreau oamenii să asculte și la cine să se întoarcă? Pe cine vreau să și-L aleagă ca obiect de închinare ca servicii divin. Pentru ca să poată face o alegere trebuie să obțină un grad de cunoștință; și cum ar putea să câștige cunoștința aceasta, dacă nimeni nu le vorbește despre adevăr? Iehova aduce dovezi

pentru ca să arate oamenilor, că Satan mult timp a fost dumnezeul lumii acesteia și asupritorul omenirii, și că acuma a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să aducă domnia Lui cea dreaptă între oameni. Dumnezeu are astfel de oameni, care să vestească aceste mari adevăruri poporului. Preoțimea obligă poporul să creadă, prin învățatura amăgitoare a dezvoltării caracterului și prin alte mijloace înșelătoare, că omul în urma eforturilor sale proprii ar fi în stare ca să se refacă și să creeze niște stări dorite de ei. Acești învățători cu învățăturile lor rătăcite lucrează contra lui Dumnezeu, și procedează ca reprezentanții lui Satan, a dușmanului. Satan cu ajutorul acestor unelte orbește omenirea față de adevăr. Timpul a sosit când trebuie să se dea o mărturie oamenilor și popoarelor de pe pământ, pentru ca astfel să poată avea ocazie, să cunoască, cine este Dumnezeu Atotputernic și din partea cui vor fi binecuvântați. Iehova poruncește: „Scoate afară poporul cel orb care totuși are ochi, și surzii care totuși au urechi. (Isaia 43:8). După aceea, poruncește, ca toate națiunile să se adune și popoarele să fie strânse laolaltă, ca să audă. Preoțimea și învățătorii falși sunt invitați, ca să dovedească veracitatea învățăturilor lor false, ori să recunoască, că nu au drept, și apoi să aprobe adevărul. „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri ? Care dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorocii!? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică: Adevărat!” – Isaia 43:9.

Trebuie să fie cineva, care stând de partea Domnului pune mărturie despre aceea, cine este marele și puternicul Dumnezeu. Iehova alege pentru lucrarea aceasta onestă pe rămășiță și vorbește către ea următoarele cuvinte: „Voi sunteți martorii mei, zice Domnul, voi și Servul meu pe care L-am ales ca să știți ca să mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de mine na fost făcut nici un Dumnezeu și după mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de mine nu este nici un Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi: voi îmi sunteți martori — zice Iehova — că Eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:10-12) Mărturia aceasta trebuie să fie pusă așa cum a poruncit Isus. Pentru ca popoarele de pe pământ să poată avea ocazie, să-și ia o decizie asupra întrebării de discuție celei mari: Cine este Iehova? Desigur azi nu s-ar putea găsi o poziție mai onorabilă și mai binecuvântată decât a servi în calitate de ambasadori ai lui Iehova marelui Dumnezeu al Universului!

Dacă Iehova este în drum să facă o lucrare mare, atunci face de cunoscut aceasta. El a lăsat pe Noe timp de mai mulți ani să predice despre aceea și să anunțe oamenilor, că potopul ce era să vină va nimici toată viața de pe pământ. (Genesa 6:12-17: 2Petru 2:5) Când Dumnezeu era pe cale să elibereze pe poporul său ales din robia Egipteană și să zdrobească domnia aceea nelegiuită, care îl asuprise, și care era un anti-tip a organizației lui Satan, a lăsat ca domnitorii Egipteni să aibă cunoștință despre scopul său. (Exod 7:1,2) Când Dumnezeu era pe cale să aducă strâmtorare peste iudei, și să le lase casa pustie, asemenea a lăsat să li se facă cunoscut lor și în deosebi conducătorilor lor scopul său. (Matei 21:43; 23:34-39) În fiecare caz a ales de martori ai săi astfel de oameni care îi erau pe

deplin consacrați. În zilele de azi, când Dumnezeu vrea ca să-și îndeplinească lucrarea cea mare a întemeierii domniei sale drepte de pe pământ, care trebuie să zdrobească întreaga organizație a lui Satan, asemenea lasă să fie avertizați despre aceasta stăpânitorii și poporul. Și în acest caz nu a ales pe cei egoiști, ca să facă lucrul acesta. Marele privilegiu de a-L reprezenta în prezent l-a rezervat unșilor săi chemați, aleși și care stăruie cu credincioșie. (Isaia 61:1-3: 6:8-11) Rămășița îndeplinește lucrarea aceasta din îndurarea Domnului. După anul 1918 o mică oaste de creștini a vestit domnitorilor națiunilor de pe pământ, că a sosit timpul pentru întemeierea guvernării drepte a lui Dumnezeu pentru binecuvântarea oamenilor care vor veni.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 OCTOMBRIE 1933

Nr. 20

Cuprins:

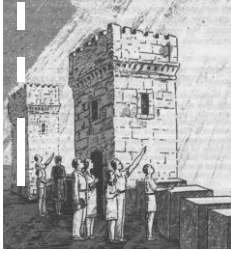
„PĂSTORI ȘI TOIEGE”

- Pag.507

ORGANIZAȚIA LUI SATAN : BABILONUL

- Pag.520

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isala 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 OCTOMBRIE 1933

Nr. 20

„PĂSTORI ȘI TOIEGE”

„Atunci m-am apucat să pasc oile de tăiat, în adevăr cele mai ticăloase din turmă. Am luat două toiege: pe unul l-am numit „Îndurare”, iar pe celălalt l-am numit „Legământ”. Și am păscut oile”. – Zaharia 11 : 7.

IEHOVA este marele Păstor, și Christos Isus este Păstorul Conducător poporului de legământ ai lui Dumnezeu. Cei ce cu credințioșie calcă pe urmele lui Isus și pășesc înainte spre unitatea cu Christos , au fost făcuți sub-păstori. Dacă cineva din poporul de legământ al lui Dumnezeu ocupă o poziție ca păstor și învățător, care însă devine semeț, aspru, egoist și fățarnic, atunci acela este un păstor fals și nelegiuit, și ca atare va fi marcat de Domnul. (Ezechiel 34, Cartea *Justificare*, partea a II-a, pag. 222). Astfel de păstori falși sunt în principal formați din trei clase. În sfârșit însă debarcă într-o singură clasă și ajung în același loc. Acești păstori falși, cu ocazia pregătirii la bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu, trebuie să fie dați afară dintre poporul lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie aruncați acolo, unde le este locul. Iehova descopere rămășiței sale adevărata stare a lucrurilor, și procedura lui Dumnezeu, pentru ca rămășița să aibă pricepere, și să fie tare în Domnul. În tovărășie cu păstorii vedem pe mai marii turmelor și pe alții care îi sunt supuși. Iehova a făcut pe Zaharia ca să profetească următoarele despre zidul „creștinătății”, adică despre păstorii falși și neadevărați precum și despre mai marii turmelor lor, care s-au fortificat și zăvorât după rândurile puternice a organizației satanice: „Deschide-ți porțile Libanului, ca să-ți mănânce locul cedrii! (Zah. 11:1). În capitolul zece versetul 10 a profeției lui Zaharia, Libanul este folosit pentru ilustrarea Împărăției drepte a lui Dumnezeu: dar în Zaharia 11:1 Libanul este folosit în mod ironic, și închipuie aici pe clasa falsă, care afirmă că este poporul lui Dumnezeu, dar în realitate aparține Sinagogeii, sau organizației lui Satan. Aceștia natural că trebuie să se asigure prin propriile lor puteri și aceasta se ilustrează prin porțile lor sigure contra focului. Scutul acesta însă nu-i va scăpa dacă vine timpul pentru executarea judecății lui Dumnezeu. Cedrii Libanului falsificat sunt puternicii organizației lui Satan, și aceștia de sine înțeles nu sunt zidiți în Templu. Acești puternici locuiesc pe piscurile cele mai înalte a organizației lui Satan (Amos 2:9). Timpul vine când Domnul va zdrobii cedrii aceștia, precum un om tare rupe în două o scobitoare pentru dinți: despre aceasta a scris profetul: „Glasul Domnului sfarmă cedrii; Domnul sfarmă cedrii Libanului”. (Ps. 29:5). Zaharia profetește aici în mod deosebit despre „creștinătate”, și

Ezechiel a profetizat despre locul care trebuie s-o nimicească. – Ezechiel 20:15 – 19; Cartea *Justificare*, partea a I-a, pag. 269-271

2. Pomii sunt folosiți pentru ilustrarea creaturilor. Chiparoșii și cedrii fac parte din aceeași familie de arbori, și se folosesc la construirea vapoarelor comerciale a lumii și la facerea de instrumente de război. Chiparoșii și cedrii simbolici sunt în strânsă legătură. (Ezechiel 27:5; Naum 2:3). Dacă unul cade atunci celălalt se văietă; pentru aceasta sună profetia lui Zaharia: „Vaietă-te chiparosule, căci cedrul a căzut și cei falnici sunt nimiciți! Văietati-vă stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos!”. (Zah. 11:2). „Stejarii din Basan” asemenea închipuie pe niște puternici, care sunt și dușmanii lui Dumnezeu, împreună sunt o parte a organizației lui Satan, care la vremea stabilită trebuie, să cadă cu desăvârșire. (Ezechiel 27:6). „Ascultați cuvântul acesta, juncane din Basan, despre muntele Samariei, voi care asupriți pe cei sărmani, zdrobiți pe cei lipsiți, și ziceți bărbaților voștri: Dați-ne să bem!”. (Amos 4:1, *Turnul de Veghere*, 1932, pag. 117). Din stejarii Basanului s-au făcut și idoli (Isaia 44:9 - 14), și sub stejari s-au celebrat slujbe de idolatrie. (Isaia 1:29; 57:5, *margin.*; Osea 4:13). Acești stejari închipuie îndeosebi pe religia Diavolului, care se folosește ca paravan, pentru a ascunde mișcările celorlalte părți a nerușinatei organizații a Diavolului. Religia Diavolului, se practică în umbra comerțului mare, ilustrată asemenea prin „stejarii puternici a Basanului”. Faraonul Egiptului și sfetnicii lui care domneau peste popor și îl asupreau, se aseamănă cu cedrii înalți iar cu ocazia căderii acestora începe un vaiet mare. (Ezechiel 31:2,3,16). Profetiile dau de înțeles, că părțile organizației lui Satan se vor prăbuși una după alta, și vaietul va urma căderii fiecăreia în parte. „Creștinătatea” care se sprijinește îndeosebi pe sistemul imperialist Anglo - American, afirmă că este vița de vie a Împărăției lui Dumnezeu, și că domnește în urma înputernicirii primită din partea lui Dumnezeu. Cedrii despre care este vorba aici în profetia lui Zaharia, se pare să privească pe „creștinătatea”. Ea a lepădat Împărăția lui Dumnezeu, și în locul ei a întronat născocirea Diavolului, pe care a indicat-o ca fiind reprezentanta Împărăției. De atunci încoace, precum indică diferite traduceri, „creștinătatea” a devenit „pădurea întărită” (*notă marginală*), „pădurea nepătrunsă” (*Roth.*); și anume din pricina înarmărilor sale pentru război: și ea primește laude din pricina tratatelor de pace și convențiunii asemenea, ca asigurări contra războiului. Focul Armagedonului va mistui întregul sistem, împreună cu Satan, cedrul de căpetenie, și securea de război a marelui tăietor de lemne a lui Iehova, este deja îndreptată la rădăcina pădurii. – Matei 3:10.

3. Păstorii falși din „creștinătate” sunt conducătorii în practicarea religiei și uneltele pentru orbirea oamenilor față de adevăr. Ca o recompensă pentru lucrarea lor nesfântă, celelalte părți a religiei satanice au alimentat pe acești păstori. Și dacă masa gratuită a acestora li se va lua, vor ridica un urlet mare. Ei sunt mercenarii comerțului mare și mănâncă din mâinile stăpânilor lor: și dacă ei asemenea altor oameni de rând, vor fi nevoiți să se îngrijească de cele trebuincioase, desigur se vor văieta. Pentru aceasta spune profetul: „Păstorii scot strigăte de jale, pentru că li

s-a nimicit fala: puii de lei mugesc, căci mândria Iordanului este nimicită”. (Zah. 11:3). Dacă vor vedea pustiite locurile lor de pășune, atunci vor începe să se vaiete, și strigătele lor de jale vor fi auzite. (Ier. 25:36). Zaharia spune: „li s-a nimicit fala”. În altele texte spirituale, cuvântul ebraic care aici este tradus cu „fală” se traduce cu „haine”, „mantie” sau „veștmânt”. Acești profeți falși poartă niște haine ciudate, veștimente sau mantale ciudate, și au încercat prin aceasta să se prezinte ca reprezentanți ai lui Dumnezeu; și le-a și reușit ca în felul acesta să amăgească poporul și să-l înduplece să procedeze cu mare cinste și onoare față de ei. Dar profeția arată că „vraja” provenită de la acești domni spirituali, a început să dispară, dar repede. (Ezechiel 34, Cartea *Justificare*, partea a II-a, pag. 222; Cartea *Profeție*, pag. 18-23). Rezoluțiile sau hotărârile concepute și răspândite în lung și în lat de martorii lui Iehova, au demascat pe păstorii falși și le-a zdruncinat o bună parte din fală: Domnul însă declară că are și mai mult pregătit pentru ei, și că El îi va pustii cu totul. Profeția referitoare la acești păstori, amintește „lei mugitori”, și cu totul evident se folosesc aceștia pentru ilustrarea politicianilor de meserie, care se folosesc de preoțime ca de un scut sau paravan al faptelor lor stricate. Dacă acești politicieni își vor pierde slujbele lor grase și vaza lor, se vor înfometa și vor muși ca lei tineri, care aleargă împrejur să găsească ceva ce să le potolească foamea. „Puii de leu duc lipsă, și le este foame, dar cei ce caută pe Iehova, nu duc lipsă de nici un bine”. (Ps. 34:10). „Vei pași peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi”. (Ps. 91:13). Acești pui de lei urlă, deoarece „mândria Iordanului este nimicită”(Roth.). Se pare că se referă aceasta la timpul când ocaziunea martorilor lui Iehova de a pune mărturia este la un stadiu ridicat, și are ca urmare că pășunea celor îngâmfați se pustiește, și aceasta se caracterizează prin „nimicirea mândriei Iordanului”. (Ieremia 49:19; 50:43, 44). Pustiirea așa se pare să se fi început cu revărsarea potirului al șaptelea a mâniei lui Dumnezeu în anul 1927. (Apoc. 16:12). „Puii de lei” și politicienii religioși de atunci au mugit și au tropăit din picioare. Unii dintre acești „pui de lei” se găsesc între directorii și conducătorii stațiilor de radio, întrucât aceștia își permit, a decide, ca poporul numai aceea să audă, ce au de zis tovarășii lor de legământ din organizația lui Satan.

4. Turma lui Dumnezeu, din care Isus este principala oaie și cea mai importantă, este aceea, care este sortită de junghiat. (Isaia 53:7). Către Zaharia care preumbrește pe Christos și pe frații Lui, zice Iehova: „Paște oile de tăiat! Căci cei ce le cumpără le taie și nu se simt vinovați. Și cel ce le vinde zice: Binecuvântat să fie Domnul, căci mă îmbogățesc! Și păstorii lor nu le cruță”. (Zah. 11:4,5). Apostolul Petru a fost îndrumat să scrie în același înțeles: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine”. (1Petru 5:2). Slujitorii lui Satan, preoțimea și „omul fărădelegii”, vând pe cei slăbuți ai turmei la comercianții de suflete, adică grupelor stăpânitoare, care astfel în mod nedrept au pe oile acestea în pălăriile lor. Acești comercianți de oameni de multă vreme s-au purtat rău cu săracii turmei lui Dumnezeu, i-au învinuit fals și i-au înjunghiat.

Domnul vorbește și prin gura unui alt profet despre această bandă infamă, care înghite pe nevoiașii, și arată cum zic: „Când... putem să micșorăm efa [adică a înșela] și a mări siclul, și a falsifica cântarul; pentru ca să vindem pe săraci pe bani și pe nevoiași pentru o pereche de ghetete? Și după aceasta Domnul le vorbește din pricina faptelor rele „Niciodată nu voi uita nici una din faptele lor”. (Amos 8:4-7). Acești asupritori și ucigași ai poporului lui Dumnezeu „nu se căiesc”, deoarece sistemele religioase false le spun că ei fac un bine, dacă se poartă în felul acesta cu poporul umil al lui Dumnezeu. Asemenea unor mercenari ascultători, ei nu sunt dispuși, ca să ridice de pe umerii oilor oarecare greutate și să ie ia asupra lor, ci în egoismul lor au convenit în taină ca să ucidă toată turma lui Dumnezeu. Clasa „omului fărădelegii”, practică vinderea turmei lui Dumnezeu și pretind cu fățarnicie, că servește pe Dumnezeu, întrucât zice: „Lăudat să fie Domnul că m-am îmbogățit!”. Domnul arată că cei căldicei chiar acestea cuvinte le folosesc. (Apoc. 3:17). Haman a vândut pe iudeii, ucigașilor din Persia. Estera a spus despre aceasta: „Căci eu și poporul meu suntem vânduți să fim nimiciți, junghiați și prăpădiți”. (Estera 7:4). Mulți din „bătrânii aleși” care se învârtesc între poporul lui Dumnezeu, refuză să se alătore protestului contra organizației lui Satan, și să ducă poporului mesajul Împărăției de mângâiere și eliberare. Tot această clasă întunecată a „bătrânilor aleși” afirmă că paște turma lui Dumnezeu, dar aceasta nu, ci mai mult ia parte la acțiunea dușmanului, de a nimici turma lui Dumnezeu.

5. A sosit ziua, când oamenii trebuie să ia poziție ori de partea ori contra lui Iehova, deoarece aceasta este ziua justificării. Pentru aceasta Iehova declară prin profetul său; „Căci nu mai am milă de locuitorii țării... zice Domnul: O iată, dau pe oameni, pe unii în mâinile altora și în mâinile împăratului lor; ei vor pustii țara, și n-o voi izbăvi din mâinile lor”. (Zah. 11:6). Locuitorii amintiți în versetul acesta sunt elementele domnitoare și sprijinul lor, care nu au semn pe frunte; și Domnul nu va avea milă de ei. (Ezechiel 9:4-10). Ei au devenit nemiloși și din pricina aceasta nu vor găsi milă. (Matei 6:14,15; 18:32-35). Clasa Ionadab dimpotrivă are semn pe frunte; aceia însă care nu suspină după dreptate sau nu caută pe Domnul, nu au primit semnul de cunoaștere. Pe această clasă din urmă Domnul o dă pe mâna împăratului său, Christos, și în mâna membrilor organizației sale de război ilustrată prin Iehu, care va tăia „creștinătatea”, și nimic nu va putea scăpa din mâinile răzbunătorului. Aurul și argintul lor nu-i va putea scăpa. (Ezechiel 7:19; Țefania 1:18). Nici chiar oamenii ca Noe, Daniel sau Iov nu vor putea scăpa pe aceia, care nu au semnul. – Ezechiel 14:16, 18, 20.

„Îndurare” și „Legământ”

6. Profetia din versetul următor al șaptelea se împlinește, de la vremea, de când Spiritul sfânt în calitate de administrator încetează de a mai activa ca mângâietor și ajutor al celor consacrați. Prin urmare împlinirea cade pe vremea, când Domnul Isus, ca anti-tipul lui David a sosit la Templu și turma lui Dumnezeu a luat-o sub scutul său. De la vremea aceasta paște El turma lui Dumnezeu. „Atunci m-am apucat să pasc oile de tăiat, în adevăr cele mai ticăloase din turmă. Am luat două

toiege; pe unul l-am numit „Îndurare”, iar pe celălalt l-am numit „Legământ”. Și am păscut oile”. (Zah. 11:7). Profetul spune aici: „Am păscut oile”; aceasta înseamnă natural, că ceea ce face El, face ca reprezentantul lui Iehova. Este turma lui Iehova, și cuprinde pe toți cei „săraci cu spiritul”, care se pun de partea lui Iehova. Mai întâi vor fi hrăniți aceia, care se află în legământul pentru Împărăție, și apoi după ordine, va fi hrănită „turma mare” și clasa Ionadab. Iehova este marele Păstor și El se folosește de Fiul său iubit, de Pastorul cel bun, ca să pască turma sa; și astfel închipuie aici Zaharia pe Christos Isus, „Păstorul cel bun”. (Ioan 10:14). Christos Isus în Templu, El însuși paște turma lui Dumnezeu și pentru aceasta folosește pe membrii credincioși ai corpului său.

7. Zaharia, care ca reprezentant al Domnului paște turma, spune: „Am luat două toiege”. Aceste erau toiege de felul pe care le-a purtat David, când a ieșit să se lupte cu Goliat. (1Sam. 17:40-43). În profeția aceasta, cele două toiege închipuie pe cele două legăminte ale lui Iehova, care sunt încheiate cu aceia, care cheamă Numele său și care hotărât sau în mod tăcut au intrat în legământ cu El. Unul din aceste toiege, numit „Îndurare”, închipuie legământul veșnic, pe care Dumnezeu l-a încheiat cu toată carnea. (Vezi versetul 10; Genesa 9:1-6,16,17). Curcubeul este frumosul simbol al legământului veșnic, și acest legământ este un legământ de îndurare sau milă, pentru că Dumnezeu a promis că pământul niciodată mai mult nu-l va pedepsi cu potop. Pe celălalt toiaș îl numi „Legământ[Legătură sau Unitate, *A.R.V., margin.*]”, și aceasta ilustrează legământul făcut cu Iuda sau cu casa lui David pentru Împărăție, și pe legământul acesta a fost bazată frățietatea lui Iuda și a lui Israel. (Zah. 11:14; Genesa 49:8-10). „Din el va ieși Piatra din capul unghiului, din el va ieși țărșul, din el va ieși arcul de război; din el vor ieși toate căpeteniile laolaltă. (Zah. 10:4). „Iuda a fost în adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor; dar dreptul de întâi născut este al lui Iosif”. (1Cronici 5:2). „Toate semințiile lui Israel au venit la David, în Hebron, și au zis: Iată că noi suntem os din oasele tale, și carne din carnea ta. Astfel toți bătrânii lui Israel au venit la împărat în Hebron, înaintea Domnului. Și au uns pe David împărat peste Israel”. (2Sam. 5:1,3). Ei toți erau în frățietate sub un împărat.

8. În cursul activității Spiritului sfânt ca îngrijitor și ajutor, și în timp ce ambele legăminte aveau un efect bun, Iehova putea să comunice cu aceia din „creștinătate” care au devenit părți contractante; cu toate acestea a trebuit să vină timpul - și a și sosit - când „creștinătatea” calcă legământul, și pe când Dumnezeu nu mai este îndatorat pe mai departe, ca să țină legământul din partea sa, cum reiese din versetele zece și patrusprezece ale acestei profeții. În locul acesta a profeției, Zaharia preumbrește pe Domnul Isus Christos, care prin îngerii Lui stă în directă legătură cu turma lui Dumnezeu, pentru a o ocroti, a o hrăni și a fi stăpân peste dușman. Christos Isus este ilustrat cum pășește înainte din Betleemul anti-tipic, și acuma stă de față și paște turma sa în puterea lui Iehova și în maiestatea Numelui lui Iehova. (Mica 5:2,4). El nu paște pe cei ce calcă legământul, ci este exclusiv păstorul acelora, care caută pe Domnul, și paște în mod deosebit pe

rămășița sa credincioasă. „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, și anume pe servul meu David; el va paște, el va fi păstorul lor”. (Ezechiel 34:23). „Și eu însumi voi strânge rămășița oilor mele din toate țările, în care le-am izgonit; le voi aduce înapoi în pășunea lor, și vor crește și se vor înmulți. Voi pune peste ele păstori care le vor paște; nu le va mai fi teamă, nici groază, și nu va mai lipsi nici una din ele, zice Iehova”. (Ier. 23:3, 4). Domnul nu va mai folosi pe „bătrânii aleși” egoiști și îngâmfați să păzească turma sa, ci El se slujește de aceia, care sunt „născuți de la Dumnezeu” și „sunt învățați de Iehova” și umblă umiliți înaintea Lui și preamăresc Numele Lui. „Vă voi da păstori după inima mea, și vă vor paște cu pricepere și cu înțelepciune”. – Ieremia 3:15.

9. Dumnezeu stârpește pe toți păstorii falși și egoiști din turma sa, pentru ca cei credincioși să poată fi folosibili în serviciul său și pentru ca să fie pe deplin pregătiți pentru el. Acești falși și netrebnici se clasifică în trei clase, anume: 1) „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”, 2) preoțimea, cea modernistă și cea ortodoxă, și 3) „bătrânii aleși”, care și-au permis a afirma că ar fi îngrijitorii turmei lui Dumnezeu, care însă refuză și neglijează să dea ascultare poruncilor lui Dumnezeu și să se nutrească din hrana la timp, pe care a pregătit-o Domnul pentru ai săi. Ei dimpotrivă, se pasc pe sine însuși și cu încăpățănare și intenționat urmează o cale nelegiuită. Profetia spune despre aceasta: „Am nimicuit cu desăvârșire pe cei trei păstori într-o lună; sufletul meu nu-i mai rabdă, și se scârbise și sufletul lor de mine”. (Zah. 11:8). De la venirea la Templu a Domnului Isus, a fost ocupat cu lucrul acesta de „înlăturare” și „curățire”(Roth). „O lună” înseamnă un period scurt de timp, când cei lepădați, vor fi scoși afară și corespunde lunii întâi a anului, a lunii Nisan; în care lună Isus, în anul 1918 a venit la Templu, și a început cu judecata. Toate interesele Împărăției, care până atunci erau în mâinile păstorilor falși din cele trei secțiuni, trebuiau să fie luate de la ei și să fie date celor credincioși. Despre clasa „omului fărădelegii” stă scris: „Cine-i păstorul care-mi va sta împotriva? De aceea ascultați hotărârea pe care a luat-o Domnul împotriva Edomului [clasa „omului fărădelegii”], și planurile pe care le-a făcut împotriva locuitorilor din Teman”. (Ier. 49:19,20). Despre preoțime, păstorii falși, spune Domnul : „Cine este păstorul care să poată sta înaintea mea ? De aceea ascultați hotărârea lui Iehova ce a luat El asupra Babilonului[clerul „creștinătății organizate”], și gândurile Lui pe care le-a gândit asupra pământului Chaldeilor [a creștinătății]”. (Ier. 50: 41, 45). „Dar acum, voi răsplăti Babilonului și tuturor locuitorilor Chaldeii, tot răul, pe care l-au făcut Sionului, supt ochii voștri, zice Iehova”. (Ier. 51:24). Ce privește secțiunea cealaltă, pe „bătrânii aleși”, care au luat asupra-le să pască turma lui Dumnezeu, dar, ei își servesc interesele lor egoiste, stă scris despre ei: „Vai de păstorii lui Israel, (a poporului de legământ al lui Dumnezeu) care se pasc pe ei înșiși”. – Ezechiel 34:2.

10. Toți aceștia debarcă în sfârșit într-o singură clasă, despre care Iehova spune: „Totuși sunt niște câini lacomi, care nu se mai satură. Sunt niște păstori care nu pot pricepe nimic; toți își văd de calea lor, fiecare umblă după folosul lui”. (Isaia 56:11). Când Isus a apărut în Templu, ca să judece, a început opera de tăiere,

și cum spune profetul, în vremea aceea mânia Lui s-a aprins împotriva păstorilor. (Zah. 10:3). De la timpul acela a dat El afară pe clasa „servului rău”. (Matei 13:41; 24:50, 51; Osea 5:6, 7). Acești păstori falși își manifestă ura lor contra lui Dumnezeu, și Domnul, Dumnezeu îi disprețuiește. Cele trei grupe de păstori falși nu iubesc prezența lui Isus Christos a Păstorului de căpetenie, când vine la Templu cu toate oștile îngerilor săi; și pentru aceasta nu au de așteptat nimic. „Cununa vieții” este păstrată numai pentru aceia care iubesc prezența Păstorului. (2Tim. 4:8; 1Petru 5:4). Cei egoiști nu și-au însușit „iubirea adevărului”, și vor fi scoși din Împărăție. – Ezechiel 34:10.

11. Există o grupă de oameni care bucuroși urmează pe păstorii falși, adică pe „omul fărădelegii” (2Tesal. 2:10, 11); afară de aceasta o altă grupă formată din mai marii turmei „creștinătății organizate” de sub conducerea preoțimii; pe mai departe unii ca aceia, care dau atenție clasei „bătrânilor aleși”, egoiști, și le urmează, cu toate că aceștia, de la venirea Domnului la Templul său, se opun lucrului său. Tuturor acestora le spune Domnul prin profetul Zaharia: „Și am zis: Nu vă mai pot paște! Cea care are să moară, să moară; cea care are să piară, să piară, și cele ce mai rămân, să se mănânce unele pe altele”. (Zah. 11:9). Cei nelegiuți refuză să dea atenție avertismentului ce li s-a dat, pentru aceea lasă Domnul să piară, și sângele lor va fi pe capul lui propriu. (Ezechiel 3:19). O parte a clasei acesteia de păstori falși va fi stârpită prin sabie, și o altă parte prin foamete, ce se ilustrează prin „mâncarea cărnii unul altuia”. Aceasta se întărește prin următoarele profeții: Ezechiel 5:1-4; 12; Ieremia 15:1, 2.

12. Acum i se poruncește lui Zaharia ca să întocmească o ilustrație vie, care descopere scopul lui Iehova; și aceasta o face profetul întrucât rupe ambele toiage Îndurare și Legământ. Mai întâi rupe toiagul Îndurare, care simbolizează legământul veșnic, pentru că toți din cealaltă parte a legământului, l-au călcat deja. (Isaia 24:5; Genesa 9:1-6). Pentru aceasta vorbește aici Iehova prin profetul său: „Mi-am luat toiagul „Îndurare” și l-am rupt, ca să rup legământul meu, pe care-l încheiasem cu toate popoarele [oamenii, *R. V.*]”. (Zah. 11:10). Pentru ca Iehova să rămână drept, nu poate mai mult să pască turma care a călcat legământul cu „Îndurare” și „Legământ”; pentru aceasta a adus la iveală din organizația Lui universală pe „copilul bărbat”, care va paște cu un toiag de fier toate națiunile. – Apoc. 12:5, *Roth*; Ps. 2:8,9.

13. Iehova a hotărât să lovească pământul cu cel mai groaznic blestem din toate timpurile. (Mal. 4:5,6; Isaia 24:6). „Creștinătatea” în repetate rânduri a călcat legământul veșnic, înainte ce a ajuns marele punct culminant în anul 1914, când întreaga creștinătate a violat legământul, întrucât a vărsat în râuri sângele și a făcut rău martorilor credincioși ai lui Iehova, și i-a omorât. Deoarece prin aceasta „creștinătatea” a călcat în picioare legământul veșnic și l-a rupt, Iehova nu este mai departe îndatorat să țină legământul față de ei și ruperea „Îndurării” ilustrează ruperea desăvârșită a legământului. „Și când s-a rupt în ziua aceea, nenorocitele acelea de oi, care au luat seama la mine, au cunoscut astfel că acesta era Cuvântul Domnului”. (Zah. 11:11). „În ziua aceea” Iehova a trebuit să-și aducă aminte de

legământ și ca să-l declare ca rupt, pentru ca aceia care iau seama la Cuvântul său, să știe și să poată cunoaște că Iehova a făcut aceasta.

14. Înțelesul adevărat al legământului veșnic a fost înțeles mai întâi și publicat de poporul lui Dumnezeu în anul 1927. (*Turnul de Veghere*, 15 Decembrie 1927). Cartea „*Guvernare*”, originalul căreia a fost publicat în August 1928 dă o explicare pe mai departe a legământului veșnic; și publicarea acestei cărți a fost un avertisment dat „creștinătății”, că ea adică „creștinătatea” a călcat legământul acesta. Cei ce stau de partea Domnului, știu că El va face socoteală în Armaghedon cu aceia, care au călcat legământul veșnic; și că aceasta nu va avea loc prin o luptă dintre națiuni, ci prin bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. *Rotherham* în felul următor a redat partea din urmă a textului profetic: „Atunci, comercianții de oi, care m-au privit, au recunoscut că aceasta este porunca de la Domnul”. Domnitorii văzuți ai organizației lui Satan se aseamănă cu comercianții de oi, ce înseamnă vânzători sau proprietarii de turme. (Vezi Zaharia 11:5). Câteva zile după publicarea cărții „*Guvernare*”, în originalul englez în anul 1928, domnitorii „creștinătății” și a altor națiuni au semnat tratatul de pace de la Paris, prin care au tăgăduit prin jurământ războiul ca un mijloc de decizie în neînțelegeri internaționale; și preoțimea a declarat că tratatul acesta de pace a venit de la Domnul. Urmașii credincioși ai Domnului au știut bine că astfel de tratate de pace nu provin de la Domnul, ci mai mult, Domnul a lepădat cu totul „creștinătatea”.

15. Zaharia se întoarce apoi spre „comercianții de oi” și spune: „Eu le-am zis: Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata[simbria mea, *R.V.*, salariul meu, *Roth.*]: dacă nu, nu mi-o dați! Și mi-au cântărit cu plată treizeci de arginți”. (Zah. 11:12). Profeția aplicându-se mai întâi la Isus, se va vedea, că „comercianții de oi”, au căutat să-i ia slujba de îngrijitor peste turma sa, întrucât L-au ucis. Isus a încetat de a mai sluji oile rătăcite ale lui Israel, când a dat declarația însemnată în Matei 23:37-39. Iuda, care s-a prezentat ca reprezentantul lui Isus, era casierul, și avea în păstrare punga. În taină a intrat în tratative, pentru a vinde pe Isus „comercianților” (neguțătorilor de oi). În cazul lui Isus, comercianții au prețuit valoarea serviciului său la treizeci de arginți. Iuda care era un hoț și-a făcut târgul în taină, a furat banii care-i trebuiau plătiți în mâinile lui Isus. (Ioan 12:6). Prețul de treizeci de arginți a fost târguit între Iuda și comercianții (Luca 22:3-6), și pentru aceasta vedem prețul mic, la care l-au taxat. Acuma, când „omul fărădelegii, fiul pierzării” preumbrit prin Iuda s-a descoperit, va face oare aceste înainte de Armaghedon un asemenea servici „comercianților de oi”? Dacă va face de fapt, atunci aceasta va documenta, că grupa care face asemenea lucruri, este vrednică de moarte. – Exod 21:16.

16. Isus a anunțat poporului Israel, că serviciul său pentru Israel s-a sfârșit. (Matei 23:37-39). În August 1931 urmașii Lui credincioși au răspândit o rezoluțiune intitulată. „Avertisment de la Iehova”, care mesaj s-a emis prin mai multe stațiuni de radio și mai târziu a fost pus în mai multe milioane de exemplare în mâinile poporului, și mai ales și în mâinile „comercianților de oi”. Aceasta se pare să fie o renunțare potrivită a urmașilor credincioși ai lui Christos Isus, de a

mai avea comun cu „creștinătatea” și „comercianții lui de oi” și cu păstorii lui falși: și se pare să reprezinte o împlinire pe mai departe a profeției din Zaharia 11:12. În rezoluțiunea aceea spune între altele: „Noi declarăm devotamentul nostru deplin față de Dumnezeu și Împărăția Lui, și ne face plăcere să fim martorii Lui și să răspândim mărturia Lui spre onoarea Numelui său. Credința noastră ne interzice și face imposibil pentru noi, să luăm parte la război sau să participăm la oarecare alte întreprinderi, ce ar putea să cauzeze suferințe sau pagube omenirii. Noi suntem pentru Împărăția păcii eterne a lui Iehova”. Aceasta servește ca o declarație de ieșire din serviciul „creștinătății”, și din orice legătură cu ea. Cu ocazia aceleiași conferințe principale s-a votat o hotărâre, prin care rămășița lui Dumnezeu a acceptat „Numele nou”, ceea ce este o altă dare în știre, că rămășița s-a despărțit cu totul de la organizația adversarilor săi. Aceasta era de același înțeles ca și cum cu cuvintele profetului ar fi zis: „Dați-mi plata[sau, salariul]”.

17. Preoțimea Israelită nu a găsit prețios sângele lui Isus și pentru aceasta au stabilit prețul de treizeci de arginți pentru viața Lui. Preoțimea de azi și tovarășii lor de legământ, nu pun nici un preț pe lucrul martorilor lui Iehova, care arată oamenilor calea pentru scăpare și cum pot să evite strâmtorarea cea mare. Dimpotrivă preoțimea înfierează lucrul martorilor lui Iehova ca un comerț ambulant sau de stradă. Ei au stabilit o valoare foarte scăzută pe martorii lui Iehova, și care va fi oare prețul pe care și-l va rezerva „omul fărădelegii, fiul pierzării” pentru trădarea acestor credincioși? – Ieremia 12:6.

18. Rezumând pe scurt chestiunea, se poate acum vedea clar, că Iehova Dumnezeu în anul 33 după Christos a trimis pe Fiul său scump, care era de o valoare de neprețuit, la Ierusalim, și L-a oferit ca pe Răscumpărătorul și Împăratul aceluiași popor. Sub conducerea preoțimii și a mai marilor turmei, iudeii au lepădat pe Domnul Isus și i-au stabilit prețul în treizeci de arginți și au pus mâna pe El și L-au răstignit. În anul 1918 Iehova a trimis la „creștinătate” pe Împăratul său, care este de o valoare neprețuită, și îl prezintă ca pe Împăratul lumii; „creștinătatea” însă a lepădat pe Împărat și Împărăția, și s-a predat cu totul organizației lui Satan. Atunci a trimis Iehova pe martorii săi cu vestea Împărăției sale, ca să avertizeze lumea întreagă. Dar preoțimea și distinșii turmelor lor au lepădat vestea aceasta, și au fixat prețul mesajului și pe mesagerii lui Iehova ca nimic, întrucât spun după înțelesul: Voi nu prețuiți nici treizeci de bani. Iehova se adresează acuma „creștinătății”: „Ce fel de preț măreț a-ți pus pe Mine și pe solia Mea adresată vouă!”. Martorii săi credincioși continuă să transmită mărturia Lui, și după ce au isprăvit să facă aceasta, se prezintă și zic: „Am făcut ce mi-ai ordonat”. Iehova a rupt relațiile sale cu Ierusalimul, și a nimicit orașul. El a rupt acum relațiile sale și cu „creștinătatea” și va nimici organizația aceasta. Lucrurile acestea amintite au fost preumbrite prin ruperea toiogelor Îndurare și Legământ. Toate acestea au fost scrise mai dinainte pentru întărirea aceluia, care se află acuma pe pământ și care iubesc pe Iehova.

19. Iehova este Maestrul clasei Zaharia, și astfel prețul plătit i se cuvine lui Iehova. „Dar Domnul mi-a zis: Aruncă olarului prețul acesta scump cu care M-au

prețuit! Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar”. (Zah. 11:13). Alte traduceri ale acestei profeții deosebite sună: „Atunci am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului în visterie”. (*Roth.*); „până la trezorier” (*Leeser*). Iehova este „Olarul”. Multe texte scripturale întăresc concluzia aceasta. Olarul formulează sau crează. „Dar Iehova, Tu ești Tatăl nostru, noi suntem lutul, și Tu olarul, care ne-ai întocmit: suntem cu toții lucrarea mâinilor Tale”. (Isaia 64:8). Cuvântul ebraic tradus cu „olar”, se mai traduce cu „primul”, „format”, „modela”. (Genesa 2:7,8,19; Ier. 1:5; Isaia 13:1,7,21). Christos și membrii corpului său au fost „întocmiți” [modelați de un Olar] de Iehova. „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele, care-mi erau rânduite mai înainte de a fi fost vreuna din ele.” (Ps. 139:16). Isus este primul ucenic a Marelui Olar, Iehova. – Ioan 1:3.

20. Cu ocazia întocmirii asupra prețului pentru Isus, preoțimea iudaică în realitate a stabilit prețul lui Iehova și a serviciului său pentru ei. (Ioan 5:23). Nu este deci de mirare că Domnul Iehova, cum declară profetul, vorbește în mod ironic: „Prețul acesta scump cu care M-au prețuit! (*Roth.*)” Cu ironie spune „un preț scump, cu care a fost prețuită îngrijirea divină” (*Leseer*, margin.). Ce neînsemnat apare prețul acesta, comparat cu următoarele cuvinte a psalmistului: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. (răscumpărarea sufletului lor este atât de scumpă, că nu se va face niciodată). Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă mormântul”. (Ps. 49: 7-9). Că Zaharia a luat piesele de argint și le-a aruncat la olar, nu a preumbrit chiar aceea, cum a primit Iuda plata sângelui. Ieremia a fost cel ce a prezis aceasta. (Matei 27:3-10). Iuda a aruncat banii în Templu unde și Zaharia a aruncat banii. Iehova se află acum în Templu: și banii, pe care i-a primit de la „Zaharia”, mărturisește contra acelora, care au stabilit prețul: și aceasta face necesar, ca marele olar să ia aceleași măsuri contra acestor „comercianți de oi”, care nu vreau să știe nimic despre serviciul martorilor credincioși ai lui Iehova. Ei au fost deja avertizați, și pentru aceasta sângele lor va cădea pe capul lor. (Ezechiel 3:19; 33:2-5). „Tocmai așa voi zdrobi pe poporul acesta și cetatea aceasta, cum se sparge vasul unui olar, fără să poată fi făcut la loc. Și morții vor fi îngropați în Tofel, din lipsă de loc pentru îngropare”. (Ier. 19:10, 11). Astfel ilustrează Iehova zdrobirea în bucăți a „comercianților de oi”. (Vezi Psalm 2:9; Isaia 30:12-14; Apoc. 2:26,27). Că Zaharia a aruncat banii în Templu, se pare să reprezinte aceea, că martorii lui Iehova sunt însemnați ca și „comercianții de oi” ai „creștinătății”, și pe mai departe cum martorii credincioși susțin cauza aceasta Părintelui ceresc și aduc materialul de documentare, și spun după înțelesul: „Am făcut precum mi-ai ordonat”. – Ezechiel 9:11.

21. Zaharia a rupt toiagul Legământ sau Relație, care a reprezentat legământul pentru Împărăție. „Apoi mi-am rupt al doilea toiag: „Legământ”, ca să rup frăția dintre Iuda și Israel”. (Zah. 11:14). Frățietatea dintre cele zece seminții ale lui Israel și seminția lui Iuda, s-a rupt după moartea lui Solomon, deoarece semințiile s-au dovedit necredincioase față de legământul pentru Împărăție, și din pricina închinării la idoli a casei domnitoare a lui Solomon (1Regi 12:19-24: 11:4-

13): mai departe din cauza refuzului celor zece seminții ale lui Israel de a se supune și pe mai departe voinței lui Dumnezeu privitoare la legământul pentru Împărăție. (Genesa 49:10; 2Sam. 7:4 - 17; Psalm 89:3, 4, 35-37). Israel nu a voit să fie conduși de casa lui David, cu care s-a încheiat legământul pentru Împărăție. De asemenea se arată prin ruperea toiagului „Legământ” că în împlinirea profeției lui Zaharia, legământul încheiat cu „creștinismul organizat” s-a rupt sau a încetat. Catolicii, protestanții și alții au pretins că au intrat în legământul pentru a face voia lui Dumnezeu, și de a se afla și în legământul pentru Împărăție. Cei ce constituie pe așa numita „creștinătate organizată”, au rupt legământul acesta prin închinarea lor la idoli sau Diavol, și s-au făcut o parte esențială a organizației lui Satan. Un alt motiv este acela, că ei au refuzat să dea ascultare „Leului din seminția lui Iuda”, care refuz s-a manifestat în felul cel mai hotărât în anul 1919 cu ocazia aprobării Ligii Națiunilor din partea Asociației Bisericii. Atunci au luat o poziție hotărât dușmănoasă contra lui Iehova și a Împărăției sale. Aceștia împreună cu toți aceia, care au respins pe Domnul Isus cu ocazia venirii sale la Templu, au rupt legământul cu Iehova, și pentru aceasta nu poate să pască și pe mai departe turma aceasta rebelă. Cartea „Justificare” tratează amănunțit subiectul acesta. Zaharia, rămășița credincioasă a lui Dumnezeu a rupt, vorbind figurativ, toiagul „Legământ”, pe vremea votării rezoluției din 26 Iulie 1931, când și „Justificarea” și alte mesaje de asemenea a Împărăției au fost publicate și adunase la cunoștința, aderenților „creștinătății”. Vărsarea celor „șapte ultime plăgi” de la 1922 până la 1928 nu au mișcat „creștinătatea” și pe alții urmași preținși ai lui Christos, ca să se căiască: pentru aceasta a venit ruperea din 1931. Pe timpul acela rămășița a renunțat la de orice relație de frățietate față de aceia, care neagă Împărăția, și aceasta au făcut-o când au primit „Numele nou”, pe care i i-a dat Iehova, și pe care și l-au însușit. Dușmanul a învinuit fals pe martorii lui Iehova, că ei și-au schimbat numele, ca în felul acesta să înșele. Aceasta este tactica organizației lui Satan. Dumnezeu însuși a dat Numele nou și cu multă vreme înainte I-a prezis: credincioșii, numai aceia au făcut ca și Zaharia, au executat voința lui Dumnezeu, care, precum a declarat Dumnezeu cu multă vreme dinainte, trebuia să se facă. Prin primirea numelui nou și prin ruperea tuturor relațiilor față de dușmanii Împărăției, rămășița credincioasă a prezentat Domnului Iehova cauza sa spre decideră, și declară că stă cu totul pentru Împărăție și că nu are nimic comun cu vreă organizație care are o face cu Satan. (2Cor. 6:15-18). După ce Zaharia a rupt ambele toiage „Indurare” și „Legământ”, Domnul i-a poruncit, ca să „ia și uneltele unui păstor nebun[păstor fără valoare, Roth.]”. (Zah. 11:15). Aceste unelte sunt mijloacele sau echipamentul pentru servicii. Purtătorii mai vechi a acestor unelte și-au pierdut dreptul de a le mai folosi, pentru că s-au făcut nebuni și încăpățânați; și deoarece ei au neglijat să-și împlinescă datorițele și îndatoririle, li s-a interzis să pășească pe calea înaltă, și ocaziile lor de servicii le-a fost luate de către cei credincioși. (Vezi Isaia 35:8, A.R.V.). Această parte a profeției privește pe clasa „servului rău”, a „omului fărădelegii”, care este descris de Christos Isus în Matei 24:48-51; 25:26-30 și în Luca 19:24-26. „Nebunul va fi robul omului înțelept”

(Prov. 11:29). „*Turnul de veghere*” din 1 Februarie și 1 Aprilie 1923 a atras atențiunea mai ales asupra transpunerii intereselor Împărăției sau „*avuția*” Păstorului, de la clasa celor nebuni la clasa „*servului credincios și înțelept*”. Pe vremea aceea i-a fost făcut cunoscut rămășiței, clasei servului credincios, că Domnul era în Templu; servul nebun însă a lepădat adevărul și a arătat prin aceasta, că Templul nu era pentru ei. Rămășița îndată a urmat porunca, de a lua în primire uneltele, pe care Domnul le-a luat de la cei nebuni, să le folosească în lauda lui Dumnezeu.

22. Când păstorii aceia au fost invitați la Împărăție și au intrat în serviciu, nu erau nebuni; mai târziu, spre sfârșitul lucrului Ilie a devenit clasa nebună, netrebnică și idolatră; și alții au devenit nebuni mai târziu, întrucât au apucat aceeași cale. Domnul nu a mai putut da nici o ocupație acestei clase de servi netrebnici. Pentru aceea a lăsat profetului Zaharia să profețască: „Căci iată că voi ridica în țară un păstor, căruia nu-i va păsa de oile care pier[care sunt ascunse, *margin.*]; nu se va duce să caute pe cele mai tinere[toate acestea trebuie risipite, *R.V.*], nu va vindeca pe cele rănite[și cele care au fracturi, nu vor fi legate, *Roth.*], nu va îngriji de cele sănătoase, ci va mânca din carnea celor mai grase, și nu le va mai lăsa decât copilele!” – Zaharia 11:16.

23. „*Turma mare*” este aceea, care este „*ascunsă*” în temnițele sau sistemele bisericești ale ei și este pierdută din ochi: aceștia au lipsă de vestea Împărăției dar servul nebun și netrebnic nu-i vizitează. „*Tinerii*” cu privire la cunoștința și înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu sunt aceia, care rătăcesc în dreapta și stânga între organizațiile „*creștinătății*”, și caută ceva ca să se sature. Cei „*răniți*” sau zdrobiți s-au păgubit în urma atingerii lor cu organizația lui Satan. Nici unuia din aceștia nu caută să-i servească pe cei nebuni sau leneși. „*Pe cei slabi nu-i va hrăni*”. (*Roth*). Toți cei „*încă în picioare*”, care așadar nu fac nici un progres în cunoștința adevărului, sunt „*cei slabi*”; deoarece duc lipsă în hrana spirituală, care poate le-ar folosi, și din care nu pot mânca. Servul nebun sau leneș nu merge cu hrana la timp în mâna sa din casă în casă, ca să învețe pe oameni despre Împărăția lui Dumnezeu, ba chiar combate și ceea ce a dat Domnul. Asemenea fiarelor sălbatice ca lupii și leii, au atacat acești adversari pe turma lui Dumnezeu, în timp ce își slujeau intereselor lor. Ca niște fiare sălbatice pe mulți i-au amăgit, și prin cuvinte dulci și vorbiri rostite cu măiestrie au amăgit inimile celor nevinovați, și astfel cu bună știință și-au umplut pântecul lor propriu. De la aceștia trebuie să se despartă cei credincioși. – Romani 16:17, 18; Fil. 3:18, 19; 2Pet. 2:3.

24. Când Păstorul principal apare în Templul său, acesta este un timp de nenorocire pentru cei nebuni, buni pentru nimic, păstori lipsiți de valoare; pentru aceea spune profetul Domnului: „*Vai de păstorul de nimic[păstor fără valoare, R.V.], care își părăsește oile! Să cadă sabia pe brațul lui și pe ochiul lui cel drept! Să i se usuce brațul de tot, și să i se strângă ochiul drept!*”. (*Zah.11:17*). Servul nebun devine netrebnic, nelegiuit și leneș. (*Matei 25:30*). Ca un serv al idolilor, este o nimica și în felul idolilor se așează ca un dumnezeu și afirmă că este asemenea lui Dumnezeu. (*Ier. 10:8, 15; 51:17, 18; 2Tessal. 2:4*). Iehova a invitat

pe profetul Ezechiel, ca să rostească un vai asupra acestor fel de păstori. (Ezechiel 34:1,2, vezi, Cartea a II-a, *Justificare*). Profetul arată apoi calea pe care umblă acești servi nebuni. Cei ce constituie clasa „servilor fără valoare” părăsesc turma Domnului îndată ce găsesc că nu li se permite, ca să domnească peste Societate sau organizația oilor lui Iehova. Chiar și înainte ce s-ar fi retras cu totul din turma lui Dumnezeu, în urma egoismului lor erau adversarii intereselor Împărăției; și Domnul i-a găsit în starea aceasta, când a venit la Templul său. Aceștia părăsesc turma și atrag pe alții după ei, întrucât vorbesc lucruri rătăcite. (Fapte 20:30). „Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul (nu au cugetare”. (Iuda 19). Cei ce aparțin acestei clase netrebnice, au urmat calea aceasta egoistă și nelegiuită cu începere de la anul 1917.

25. Marele Judecător din Templu leapădă pe clasa servului rău. Sabia care vine peste brațul său [pe care-l frânge, *Roth.*, margin], trebuie să vie și peste ochiul lui cel drept. Apostolul avertizează, că Iehova și Păstorul Lui principal nu în zadar poartă sabia. (Rom. 13:4). El judecă aspru pe „păstori de nimica”: „Să se usuce brațul de tot”. Brațul cu mâna, o parte a brațului ilustrează simbolic armamentul pregătit de Iehova pentru serviciul Împărăției sale; și în urma judecății Domnului, armamentul acesta s-a luat cu totul de la clasa servului rău sau netrebnic, ceea ce ilustrează prin uscarea brațului. „Ochiul drept” desigur că indică cel mai bun ochi sau cel mai bun mijloc pentru a vedea și acesta trebuie să „se stingă cu desăvârșire”. Membrii acestei clase, nu numai că refuză să ia drept adevăr prezența Domnului în Templu și că țin judecată, ba chiar vorbesc cu dispreț despre credincioși, care dau în știre faptul că Domnul se află în Templu. Pentru cei nelegiuiți nu este Templul, pentru aceasta nici nu le descopere Domnul adâncimea Cuvântului său. (Isaia 42:9; 1Cor. 2:10). Acesta este efectul sabiei sau a judecății fulgerătoare a lui Dumnezeu asupra lor. Priceperea lor s-a întunecat. (Romani 11:10; Efes. 4:18; Ps. 69:23). Prin aceasta profetul dă o descriere precisă a stării prezente a clasei servului rău, care combate pe martorii lui Iehova și vestirea mesajului Împărăției pe care o fac. „Înțeleptul își are ochii în cap, iar nebunul umblă în întuneric”. (Eccl. 2:14; Matei 6:22, 23). Zdrobirea „păstorului de nimic” amintită de profet, îl face cu totul netrebnic sau „de nimica”; de aceea stă scris despre el: „Cel ce face nedreptate, să facă și pe mai departe”. (Apoc. 22:11). Pe unii ca aceștia, Domnul îi aruncă în întunericul de dinafară. (Matei 25:30). Înainte ce Templul este curățit, mai întâi trebuie să se scoată afară clasa servului netrebnic, și să fie dat afară din rândul celor credincioși ai lui Dumnezeu, pentru ca cei probați să fie făcuți destoinici în mâna Domnului, și să-I poată aduce o jertfă îndreptată.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cum face deosebire Iehova între păstori amintiți în Cuvântul său? Explică dezvoltarea unei clase de servi judecată ca lepădată. Ce se întâmplă cu clasa aceasta? Cine sunt „distingii turmei”? Ce este înțelesul simbolic al „Libanului”

aici? „Deschideți porțile”: în ce chip? Ce este „focul” amintit aici? Cum va mistui acesta cedrii Libanului?

2. Pe cine reprezintă „chiparoșii” și „cedrii” și „stejarii Basanului”? Ce înseamnă cuvintele: „pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos”?

3. Ce înseamnă „strigătele de jale a păstorilor”? Cine sunt leii tineri amintiți aici? Cum și pentru ce „zbiară”, pentru că „mândria Iordanului este nimicită”?

4. Arată că profeția versetelor 4 și 5 a fost în curs de împlinire.

5. Explică versetul 6.

6-8. La ce timp se referă profeția din verset 7? Cine sunt „cele mai ticăloase din turmă”? Cu ce se hrănesc? Ce înseamnă cele două toiege amintite aici? Sunt toiegele numite cu nume potrivite?

9, 10. Cine sunt cei „trei păstori” (vers. 8)? Cum au fost „nimiciți în o lună”? Cum s-au făcut detestați de Iehova? Explică pentru ce i-a „urât” Iehova? Ce dovedește aceea că există o astfel de situație?

11. Pe cine nu va paște Domnul în înțelesul versetului 9 și pentru ce nu? Cum este a se aplica expresiunea profetică din versetul acesta?

12-14. Arată că Iehova pe motive drepte a rupt toiagul „Îndurare”. Pentru ce a fost rupt în „ziua aceea”? Care este înțelesul cuvintelor din versetul 11 „nenorocitele acelea de oi, care au luat seama la mine au cunoscut astfel că acesta era cuvântul lui Iehova”? Cine sunt „comercianții de oi, care m-au privit”? Arată, de asemenea că și ei „au știut, că a fost Cuvântul lui Iehova”.

15, 16. Explică faptele, care împlinesc versetul 12.

17, 18. Cu privire la atitudinea lor față de Mântuitorul și Împăratul lor, compară atitudinea conducătorilor religioși iudei cu atitudinea „creștinătății” și urmările care au rezultat din aceasta.

19, 20. Cum se împlinește versetul 13 ?

21. Ce a însemnat aceea, că Zaharia a rupt toiagul „Legământ”, ca să „rupă frăția dintre Iuda și Israel”?

22, 23. Care a fost păstorul ridicat, căruia nu i-a păsat de oile care pier? Cine sunt aceia, căroră nu vor să le servească, și pentru ce nu vor să facă această? Care sunt faptele care dovedesc împlinirea acestei părți a profeției?

24, 25. Explică existența unui „păstor de nimica” pe vremea când păstorul principal vine la Templu. În ce mod lucrează „păstorul de nimica” și care este rezultatul? Descrie răul ce a venit peste el. Ce scop dublu împlinește judecata aceasta?

Organizația lui Satan : Babilonul

CEL MAI mare profet al lui Dumnezeu este Isus Christos, Fiul său unul născut. Pe vremea când era pe pământ ca om, acest cel mai mare profet dintre toți în mod profetic a făcut indicație la evenimentele și stările din zilele noastre și a zis, că prin aceasta se caracterizează sfârșitul lumii sau a veacului, în care Diavolul,

Satan a stăpânit peste oameni. În profeția acesta despre sfârșitul organizației lui Satan și începutul Împărăției lui Dumnezeu a zis Isus: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului”. (Matei 24:30). Acest „semn al Fiului omului” este vedenia organizației universale a lui Dumnezeu, peste care Christos Isus a fost așezat ca și Cap din partea lui Dumnezeu. Vedenia a fost descoperită urmașilor credincioși ai lui Christos Isus, care au primit chemarea cerească, prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Marele profet al lui Iehova, a vestit profetic un alt semn din cer, care va apare aceloră, care aparțin clasei Templului de pe pământ. În Apocalipsa pe care Dumnezeu a dat-o Domnului Isus, ca să-i arate servilor săi credincioși de pe pământ, stă scris: „În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ. Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște”. (Apoc. 12:3, 4). Cuvintele acestea asemenea sunt o profeție, și este evident că s-a împlinit aproximativ pe vremea, ca profeția despre femeia simbolică, care, cum explică Scriptura, naște copilul bărbat. Dacă concluzia aceasta este adevărată, atunci vom putea găsi câteva fapte, care arată împlinirea.

Profeția descrie un balaur mare roș, care stătea gata să înghită copilul bărbat al femeii, îndată ce va fi născut. *Balaur* este unul din numirile pe care Dumnezeu le-a dat lui Satan. Acest nume caracterizează pe Satan, dușmanul, și toate uneltele nelegiuite de care se folosește. Culoarea *roșie* ca focul reprezintă ceva nimicitor. Înțelesul cuvântului „balaur” este ceea ce înghite. „Balaurul roșu” reprezintă așadar organizația diavolească și din cale afară de stricată, care și-a propus, să înghită și să nimicească Sionul, organizația lui Dumnezeu și copilul simbolic de parte bărbătească, anume națiunea sau guvernarea nouă, care trebuie să cârmuiască lumea în dreptate.

Din aceasta rezultă concluzia, că „balaurul mare roșu” al profeției, este o ilustrație a organizației dușmane lui Dumnezeu, a lui Satan. Organizația lui Satan constă din o parte văzută și alta nevăzută, deoarece Satan este o creatură spirituală nevăzută ochilor omenești. Numărul *șapte* (numărul capetelor balaurului) este un simbol al plinătății și a celor nevăzute, până când numărul zece (numărul coarnelor balaurului) este un simbol al plinătății celor văzute de oameni. Ambele numere sunt simbolice și sunt folosite de Dumnezeu, ca să reprezinte organizațiunea completă a lui Satan, atât partea văzută, cât și pe cea nevăzută. Cele „șapte cununi” închipuie întreaga putere și autoritate pe care o manifestă asupra organizației sale, precum și faptul, că această putere dominantă este nevăzută pe seama oamenilor. Cele „zece coarne” sunt un simbol al puterii complete de stăpânire peste toate națiunile de pe pământ. Isus a spus ucenicilor săi că Satan, Diavolul este domnitorul nevăzut al lumii, și îl dușmănește pe Isus. (Ioan 14:30). Pavel, un apostol al lui Isus a făcut o asemenea mărturie, când a numit pe Satan „dumnezeul veacului acestuia”. – 2Cor. 4:3, 4.

Este logic a accepta că organizația nevăzută a lui Satan are sub - diviziuni, care sunt administrate de stăpânitori subalterni; și deducerea aceasta o întărește și Scriptura. Noi știm că aceasta corespunde părții vizibile; și partea vizibilă reoglindește totdeauna orânduiala, ce există și la partea nevăzută. Afară de aceasta, profetul lui Dumnezeu mai amintește pe „căpetenia Persiei”, și pe „căpetenia Greciei”, care au stat împotriva îngerului Domnului cu dușmănie, și prin urmare erau reprezentanți ai Diavolului. (Daniel 10:13, 20). Aceasta dă de înțeles că Diavolul a așezat câte o căpetenie pentru reprezentare peste națiunile sau părțile pământului ale organizației sale. Pavel vorbește despre ei, ca despre „stăpânitorii întinericului acestuia”, și spune că ei se luptă contra membrilor organizației lui Dumnezeu. – Efeseni 6:12.

Mulți au fost amăgiți cu privire la Satan și făcuți să creadă, că nu are nici o importanță deosebită, și că este legat încă de demult și că nu are nici o organizație. Mulți au fost înșelați să creadă, că Satan are coarne și copite și poartă un vătrai sigur contra focului, ca să ațâțe focul iadului și să chinuiască pe creaturile care cad în ghearele lui. Satan însuși este autorul acestor minciuni fantastice, care sunt folosite de reprezentanții lui, ca să facă pe oameni să rătăcească și să-i țină în orbire față de procedura lui adevărată.

Dar dovada scripturală arată clar că Satan este un dușman vicelan, iscusit, cu două fețe, înșelător, fățarnic și cu o mare influență amăgitoare contra dreptății. El se arată ca un înger al luminii și acopere minciunile sale ucigătoare cu puțin adevăr, ca să înșele pe cei nevinovați. (2Cor. 11:14; 2Tesal. 2:9). Metodele sale sunt atât de fine și viclene, încât a amăgit pe mulți buni creștini, ca să creadă, că el nu are a face nimic cu guvernele din prezent a lumii; și după împrejurare numai puțini au cunoscut și prețuit cuvenit faptul, că el are o organizațiune puternică. Se pare deci important și necesar, ca să arătăm aici dovada de existența organizației sale, și de a explica originea, dezvoltarea și scopul organizației sale.

Lăcomia a fost ceea ce a îndemnat pe Lucifer, fiul frumos a lui Dumnezeu, ca să se răscole, și în urmare a devenit Satan, dușmanul lui Dumnezeu. El a dorit să aibă un tron mai presus decât alte creaturi, pentru ca aceștia să se închine înaintea lui și să-l adore; chiar așa precum creațiunea se închină înaintea tronului lui Iehova și îl cinstește adorându-L. Astfel s-a pus Lucifer la treabă, ca să-și întemeieze organizația sa, atât între creaturile spirituale, cât și între oameni. Pe pământ pe oameni i-a organizat în sisteme religioase. După aceea a ridicat grupele stăpânitoare comerciale și sprijinindu-le cu un sistem militar, și apoi a format o organizație politică. Întreaga organizație a umplut-o cu o religie și pe conducătorii părților financiare și politice i-a făcut de mai marii turmelor părții religioase a organizației și în felul acesta a legat laolaltă toate trei părți. Babilon foarte potrivit reprezintă grupa religioasă, Asiria grupa politică și Egiptul grupa comercială a organizației sale puternice. Și în imperiile care au urmat pe cele amintite, aceste trei elemente – comercială, religioasă și politică – au ocupat poziții distincte și au ieșit la iveală ca grupele domnitoare stăpânitoare.

Babilon a fost întemeiat de Nimrod. El era fiul lui Cuș, și Cuș era fiul lui Ham. În cartea primă a Bibliei stă scris: „El a domnit la început[Nimrod] peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.(Genesa 10: 10, 6-9). „ Nimrod” înseamnă „ rebel, sau acela care domnește”(Cruden). Nimrod a părăsit țara care a fost sortită tatălui său Ham, și a invadat țara sortită lui Sem, fratelui lui Ham, care zăcea la nord și s-a stabilit în țara Șinear. Aici a manifestat el spiritul de lăcomie și rebeliune a lui Satan. Se pare să fie de însemnătate, că atunci când urma să fie trimiși în Canaan țara făgăduinței, oameni credincioși, Dumnezeu a chemat pe Avraam, și l-a scos afară din țara stăpânită de Satan și reprezentanții lui și astfel l-a scos afară din locul de naștere efectivă a organizației lui Satan.

Babilon, sau Babel după limbajul băștinaș sună Babil și înseamnă „ poarta lui Dumnezeu”. Cuvântul ebraic „ Ba-bel” înseamnă „încurcătură”. Și motivul pentru ce Dumnezeu a aplicat numele acesta pe Bab-il, se explică în următoarele în relatarea biblică: „ De aceea cetatea a fost numită Babel (ebr.: încurcătură), căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului”. (Genesa 11:9). Babil se mai numește și Șeșac; aceasta este numele zeului Lună. Cetatea Babel a fost zidită de Nimrod cu scopul evident, ca să facă un nume altuia în afară de Iehova, Dumnezeul adevărat.(Genesa 11:4). Faptul că orașul aceluia s-a dat numele Bab-il (Babilon), dovedește că s-a zidit în batjocura lui Iehova și chiar de la început era organizația dușmanului. S-a numit cu numele acesta pentru defăimarea și provocarea Atotputernicului Dumnezeu.

Scriptura arată că zeul orașului rebel se chema „ Bel”. (Isaia 46:1 : Ier. 50:2 ; 51:44). Autoritățile în Știință ca Dr. Strong, spun, că „ Bel” este o scurtare a numelui „Baal”. „ Baal” înseamnă maestru, bărbat, zeu sau domn. Iehova este Domnul, Dumnezeu și „bărbatul poporului său și a organizației sale”. (Isaia 54:5). Satan, numit și Baal sau Bel a fost și este bărbatul și domnul organizației sale de pe pământ și organizația lui a venit la iveală cu Nimrod, ca și capul ei vizibil. Nimrod a devenit bărbatul propriei sale mame. Astfel Satan a creat și a luat în căsătorie Babilonul, organizația sa. Toată averea lui Satan, a fost rezultat lăcomiei lui. Iehova a vorbit către Babilon prin gura profetului său și a zis: „Tu, care locuiești lângă ape mari [adică, popoare și națiuni], și care ai vistierii nemărginite, ți-a venit sfârșitul și lăcomia ta a ajuns la capăt!”(Ier. 51:13). Iehova a dat lui Satan numele Balaur, ce înseamnă mâncător și înghițitor, și astfel a caracterizat Iehova pe Bel [Baal] ca zeul Babilonului și orașul sau organizația Babilonului, ca organizația înghițitoare a Diavolului. – Ieremia 51:34.

Închinarea la Baal a fost religia Diavolului întemeiată. Aderenții au cinstit Diavolul întocmai cum a dorit el. (1Regi 16: 31-33 , 18: 19- 40). „Religia” a fost partea cea mai importantă a organizației orașului Bebel. Cu aceasta evident că s-a urmărit scopul, de a abate cugetele oamenilor de la Iehova Dumnezeu, și de a-i îndupleca să se închine Diavolului și creaturilor sale .

În conformitate cu o autoritate sigură, numele Bel înseamnă „cel ce face tulburare” și aceasta trezește cugetul că Babilonienii pe Bel și nu pe Iehova l-au

cinstit ca pe acela care a încurcat limbile. Încurcarea limbilor sau a vorbirii pe vremea zidirii turnului Babel, era urmarea fărâdelegii lui Satan și a reprezentanților săi și pentru aceasta se numește Satan cu drept un tulburător, Satan a încurcat credința religioasă și exercițiul religios și pe oameni i-a orbit față de adevăr. Dumnezeu vorbește prin profetul său contra Diavolului și a organizației sale și poruncește martorilor săi credincioși: „Dați de știre printre neamuri, dați de veste și înălțați un steag! Vestiți, n-ascundeți nimic! Spuneți: „Babilonul este luat! *Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit!*” – Ieremia 50:2.

Cuvintele profetice au prezis, că va veni timpul când însuși cel ce încurcă va fi încurcat; și aceasta trebuie să se întâmple pe vremea când Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, va zdrobi organizația cea mare dușmană, Babilonul, precum zeul ei, care este Satan. Mesajul de eliberare pentru popoarele de pe pământ trebuie să fie dus până la marginile pământului de către aceia care sunt unși să fie martorii credincioși pe pământ al lui Iehova. Mesajul aceasta se vestește chiar acum și în curând va duce la împlinire Iehova lucrarea sa cea mare spre gloria veșnică a Numelui și Cuvântului său și a Puterii sale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 NOIEMBRIE 1933

Nr. 21

Cuprins:

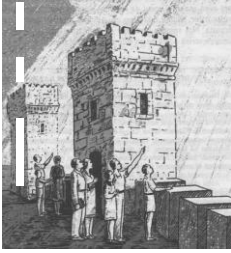
„NU VĂ TEMEȚI”

- Pag.527

ISUS CHRISTOS ESTE MESIA?

- Pag.543

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armageddonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 NOIEMBRIE 1933

Nr. 21

„NU VĂ TEMEȚI”

„Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întunec, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.” – Matei 10:26,27.

IEHOVA a clarificat pe deplin aceluia, care îl iubesc că prezentul este timpul pregătirii sale la război, și că lupta în curând se va da cu dușmanul și se va termina cu justificarea definitivă a Numelui său. „Toate își au vremea lor... iubitul își are vremea lui, și urâțul își are vremea lui: războiul își are vremea lui și pacea își are vremea ei.” (Eccl. 3:1,8) Este vremea lui Dumnezeu, de a pune capăt nelegiurii.

² Pe mai departe Iehova a făcut cu totul clar unșilor săi prin Cuvântul său și împlinirea profeției sale că a așezat pe tron pe Împăratul său și că guvernarea Lui a început; Împăratul se află în Templul său și își zidește organizația : El a adunat la sine în Templu pe aceia, care sunt moștenitorii Împărăției: aceștia primesc învățătură în Templu și Dumnezeu îi învață: ei sunt făcuți martorii lui Iehova, pentru ca să pună mărturie pentru Numele său și ca martorii lui trimiși în lume; mărturia lui Isus Christos a fost transmisă rămășiței credincioase care se găsește în Templu, întrucât rămășița execută cu credincioșie poruncile Domnului în punerea mărturiei. Diavolul este supărat din cale afară și caută să facă eforturi disperate pentru stărpirea martorilor. – Apoc. 12:17.

³ Afară de aceasta Iehova prin Cuvântul său a pus clar în vedere copiilor săi că toate cele scrise dinainte în Cuvântul său a lăsat să se scrie spre luminarea, ajutorul și mângâierea rămășiței credincioase de pe pământ, peste care a ajuns sfârșitul lumii; și că lumina aceasta s-a dat pentru că să poată da o mărturie completă pentru Numele Lui. Transmiterea mărturiei acesteia are efectul că dușmanul își îndreaptă focul spre martorii credincioși, și acești martori credincioși necesită numai hrana spirituală pentru siguranța deplină a credinței, pentru ca să-i convingă că stau pe partea potrivită și fac ceea ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Pentru aceasta le vorbește Iehova: „Puterea ta, ca zilele tale! Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Ieșurun. El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele sale

cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta și a zis: Nimicește-l.” – Genesa 33:25-27.

⁴ Pentru ca aceia care se află în Templu să fie asigurați stă încă scris: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea. Dumnezeuul meu în care mă încred! Da. El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiriile ei. El le va acoperi cu penele Lui și le va ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua.” (Psalm 91:1-5) „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămân în el. Cum este El așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește, frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.” (1Ioan 4:16-18) Domnul a făcut posibil credințioșilor săi, ca să aibă o apreciere a acestor adevăruri scumpe date în Cuvântul său și este dator și privilegiul unșilor să arate recunoștința lor pentru aceasta.

⁵ Marile adevăruri care se cuprind în textul citat chiar în zilele acestea au aplicare asupra poporul Lui Dumnezeu, și unșii mereu trebuie să țină în minte lucrurile acestea. Rămășița unsă trebuie să aștepte cu siguranță, că va suferi persecuțiuni în timpul acesta de război și să sufere contrazicerile păcătoșilor; și întrucât războiul, este din ce în mai aprins, astfel Domnul Dumnezeu prevede rămășița cu cele de lipsă, ca să o țină în picioare și s-o păzească. Rămășița trebuie să fie pe mai departe convinsă despre aceea, că toate textele scripturale sunt în deplină armonie cu textele citate mai sus. Deci ținând seamă de aceste reguli întărite și neschimbate, pe care Iehova le-a însemnat în Cuvântul său ca o asigurare pentru noi, ca să explice mai cu amănuntul textul citat dinainte. – Matei 10:26,27.

⁶ Este potrivit, ca mai întâi să curățim păreri greșite de până acum. Pentru ca aplicarea adevăra a textului scriptural să se prețuiască mai bine, Isus a îndreptat cuvintele acestea către ucenicii Lui, numai către ei, ceea ce reiese cu totul clar din legătura textului. Întreg capitolul al zecelea a Evangheliei lui Matei se îndreaptă spre ucenici și spre urmașii credințioși ai lui Christos Isus, și îndeosebi către rămășița credințioasă. În explicările date până acum, cuvintele acestea din versetele 26 și 27-lea au fost aplicate ca și cum împlinirea lor ar cădea în timpul domniei lui Christos pentru renașterea și restatornicirea neamului omenesc. Isus a zis: „Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit, care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întunec, voi spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche să propovăduiți de pe acoperișul caselor.” (Matei 10:26, 27) În explicarea publicată de mai dinainte a textului acesta scriptural, s-a zis: „În cursul veacului de o mie de ani se vor înfățișa ucigașul cu cel ucis, datornicul cu creditorul, hoțul cu cel pe care l-a furat, hulitorul cu cel pe care l-a hulit, pentru ca lucrurile tănuite sau ascunse sau

săvârșite pe ascuns să fie lămurite tuturor.” – *Studiilor în Scripturi* Vol. IV, pag. 541.

⁷ Să se spună orice despre textul acesta, totuși se pare că nu există nici un motiv, pentru ca să fie aplicat asupra tuturor oamenilor în timpul renașterii neamului omenesc. Se pare că nu este nici un motiv serios ca și criminalul să fie înfățișat cu victima în cursul acestui timp. Dacă un om este învinuit că a săvârșit o crimă, și din pricina aceasta se înfățișează înaintea judecății, este o regulă a tribunalelor lumești ca să-l înfățișeze cu victima sau cu cel pe care l-a păgubit, pentru ca cei ce examinează cauza, să poată constata faptul real. O astfel de procedură nicidecum nu-i va fi de lipsă în cursul domniei de o mie de ani a lui Christos. Christos este Judecătorul drept, care cunoaște tainele inimii oricui, și El va constata faptele fără nici o greutate și fără ajutorul cuiva. Nimenea nu va putea mărturisi o minciună înaintea Lui pe care s-o creadă.

⁸ Afară de aceasta se pare că nu există un motiv bun, că Domnul în cuvintele sale adresate ucenicilor le-ar fi descris în amănunt felul și modul procedurii sale de judecată în cursul domniei sale de o mie de ani, întrucât explicarea aceasta nu le-ar fi adus nici un adevărat folos și desigur că pentru rămășiță nu ar fi nici folositor și nici mângâietor.

⁹ Pe mai departe nu ar exista nici o legătură între o astfel de examinare judiciară și între cuvintele Domnului îndreptate către ucenici pentru o explicare și edificare deosebită. Nu ar fi nici un motiv, pentru ce Domnul să fi spus ucenicilor săi în legătura textului : „Nu vă temeți de el!” Pentru ce ar fi avut motiv ucenicii lui Isus să se teamă, de ceea ce ar putea să facă un ucigaș victimei sale, ori de soarta care l-ar ajunge pe criminal, ori că ce ar spune acesta dacă se va uita în ochii victimei sale? Dacă unul din consacrați, ar fi făcut în ascuns ceva rău fratelui său, atunci aceasta poate să iasă la lumină; dar nici aceasta nu se pare să fie aplicarea potrivită a textului. Chiar dacă aplicarea în felul amintit al textului ar îngrozi pe câțiva, ca să facă nedreptate în ascuns, totuși aceasta nu acopere înțelesul lui adevărat. Că ceva se face în ascuns sau pe față, totuși Domnul în ambele cazuri cunoaște bine cauza.

¹⁰ În capitolul al zecelea a Evangheliei lui Matei sunt niște cuvinte, pe care Isus le-a îndreptat numai la ucenicii săi și exclusiv numai la ei; cum stă scris: „Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai săi... Aceștia sunt cei doisprezece, pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare... Și pe drum propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape!” – Matei 10:1-7.

¹¹ Cuvintele rostite de Isus cu această ocazie erau profetice, și este evident că ucenicii Lui au împlinit profeția aceasta numai în mod inițial sau în mic și că împlinirea definitivă urmează în timpul prezent de rămășiță, pe vremea, când sunt în curs pregătirile pentru bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu, care va zdrobi organizația lui Satan și va justifica Numele lui Iehova. În cursul celor zece ani s-a condus o campanie formidabilă, pentru a pune o mărturie pentru Numele lui — Iehova, și anume îndeosebi de la anul 1931 încoace, când poporul lui Dumnezeu a câștigat cunoștința, că i s-a dat un nume nou de la Iehova, și că și

de fapt sunt martorii Lui. De atunci lucrarea de mărturie a luat un avânt pe mai departe, întrucât lucrarea de mărturie a crescut în mare măsură, Satan și reprezentanții lui au luptat mai înfocat contra lucrării și persecuțiunea credincioșilor a crescut în intensitate.

¹² În 1918 s-a întâmplat, după venirea Domnului la Templul său că dușmănia amară contra mesajului Împărăției și contra acelor care îl răspândeau, s-a arătat deosebit de aspră. De la vremea aceea, arestările și persecuțiunile martorilor lui Iehova au continuat și elementele stăpânitoare a diferitelor națiuni pe lângă aceasta au demonstrat o mare ură și nelegiuire. Aceasta este o exactă împlinire a cuvintelor lui Isus, pe care le-a îndreptat ucenicilor săi cu ocazia amintită, când a zis: „Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” – Matei 10:22.

¹³ Aceste cuvinte ale lui Isus nicidecum nu se pot aplica la judecata lumii în cursul domniei sale de o mie de ani și renașterea omenirii. Rămășița este cu totul conștientă, că cuvintele acestea sunt a se aplica la timpul prezent. Poporul Israel corespunde „creștinătății” și în țările „creștinătății” trebuie să se dea mărturia și se și dea. Națiunile, care constituie „creștinătatea” sunt aceia, care urăsc și persecută cu atâta răutate pe martorii lui Iehova; și Domnul dă clar de înțeles că persecuțiunea aceasta va dura până la definitivă terminare a vestirii mărturiei acesteia. (Vers. 23) Să aștepte martorii lui Iehova altceva din partea reprezentanților lui Satan decât ură, infamie și persecuțiune? Isus a răspuns la întrebarea aceasta și a zis: „Ucenicul nu este mai pe sus de învățătorul său, nici servul mai pe sus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și servului să fie ca domnul lui. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Belzebub, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui?” (Versetele 24,25). Precum Isus a trebuit să îndure contrazicere și persecuțiuni din partea reprezentanților lui Satan, așa trebuie să fie expuși aceleiași persecuțiuni și toți ucenicii Lui credincioși, precum a expus clar: pentru ca, după cum spune „ajunge ucenicului să fie ca învățătorul său și servului să fie ca domnul său”. Isus și-a păstrat credințioșia în mijlocul acestor de suferințe, și rămășița trebuie să facă asemenea.

Faptele

¹⁴ În vârf între reprezentanții vizibili al lui Satan stă ierarhia romano catolică, și mare este numărul celor amăgiți de sub domnia acestei preoțimi romane. Trebuie să recunoaștem că există mulți catolici buni și sinceri, însă aceia, care au organizat și au dezvoltat ierarhia romană și care o conduc în prezent sunt cruzi în cel mai înalt grad. Timp de mai multe secole a necinstit și defăimat Numele lui Iehova și l-a hulit prin multele învățături false și felul corupt de procedură a sa, ce a avut ca urmare că milioane de oameni au fost abătuți de la închinarea adevăratului Creator, și au fost întorși mai mult de 1500 de ani, spre a servi creaturilor.

¹⁵ Ierarhia romano-catolică care funcționează de mai bine de 1500 de ani fiind o organizație politică, pretinde că ar fi slujitorul lui Dumnezeu. Toate organizațiile politice sunt egoiste, dar ierarhia romană este mai mult decât aceasta. Cuvinte omenești nici nu pot descrie, cât de lipsită de scrupule, crudă și nelegiuită este organizația aceasta. Ea se folosește de orice uneltiri ce numai se pot închipui și de metode ordinare politice, pentru atingerea scopurilor sale. Ea caută să aducă sub stăpânirea ei toate națiunile unde își desfășură activitatea ei păgubitoare. Ea este o organizație comercială, care însemnarea „creștin” o folosește pentru amăgire. Este destul de rău de a fi năpădit de spiritul comercial dar organizația ierarhică romană face trafic în modul cel mai mârșav și nelegiuit cu sânge și carne omenească. Ea jecmănește milioane de oameni care îi sunt devotați și le jefuiește drepturile lor sfinte își însușește prin înșelăciune și prin amăgire falsă banii și averile lor și organizația aceasta de mare forță se întărește și activează cu ajutorul bogățiilor jefuite cu astfel de metode ordinare, spre a cauza pagube omenirii. Ea este după nume ba chiar și de fapt religioasă, deoarece, exercită ceremonii și formalități, fără să le pese, dacă aceste sunt sau nu sunt prescrise de Scriptură. Ea interpretează Scriptura fals și intențional ascunde adevărul, ca să-și ascundă procedura ei nelegiuită. Aceasta în sine este destul de rău, dar la aceasta se mai adaugă că religia ei este o defăimare a numelui sfânt al lui Iehova, și că organizația se folosește la aceea, ca să preamărească nume a creaturilor, ceea ce Domnul Dumnezeu osândește ca și pe o urâciune. Ea are semnele caracteristice ale tatălui ei, și de Cuvântul lui Dumnezeu se caracterizează cu totul clar ca sămânța sau servul Diavolului. Următoarele cuvinte potrivite sunt citate din un tratat a unui profesor universitar bine cunoscut.

¹⁶ „De aproape optsprezece ani am studiat și am urmărit precis sistemul papal aici în capitala națiunii. În cursul celor treisprezece ani din urmă am predat în diferite clase a unei Universități istoria legilor canonice. Experiența câștigată cu ocaziunea aceasta mi-a adâncit convingerea, că biserica Romei în esențial este o Împărăție universală de domnitori care cu afirmațiunea amăgitoare că este o religie își ascunde activitatea după un paravan. Ea șade pe spinarea fiecărei națiuni de pe pământ, și își pune în aplicare legea ei proprie și autoritatea în țările acestea și între cetățenii țărilor acestora. Ea nu răspunde niciodată acelor care o critică, dar caută prin boicot, amenințări, intrigi și prin abuz criminal al autorităților care procedează sub influența de amăgire, ca să cauzeze stârpirea criticilor. Toată activitatea acestei organizații este condusă de autoritatea unui autocrat care poartă o coroană întreită a Vaticanului, pe care nimeni nu-l alege, și care afirmă că domnește în baza dreptului divin”.

¹⁷ Protestantismul, care a căutat odinioară să dea pe față ierarhia romană, a renunțat la protest, și prin lozinca falsă și înșelătoare, „Cu orice preț trebuie să avem pace, și trebuie să existe unitate între biserica mamă și ceilalți creștini”, au căzut într-un somn adânc. Satan a înduplecat pe protestanți, și i-a lăsat să fie spre ocara numelui și Împărăției lui Iehova.

¹⁸ Prima minciună a lui Satan a fost: „Nu este moarte”; aceasta este o dispută, a Cuvântului lui Iehova și o necinstire a Numei său. Reprezentanții lui Satan de pe pământ, care au umblat în Numele lui Dumnezeu și al lui Christos, timp de mai multe secole au învățat că dacă moare un om, în realitate nici nu moare, ci dimpotrivă are un suflet nemuritor, care ar fi separat și deosebit de om; că sufletul acesta merge în purgator sau în chinul iadului, dar probabil că unele suflete merg în cer.

¹⁹ Afară de aceasta rezezanții lui Satan învață că rugăciunile oamenilor pământeni ajută și poate să aline suferințele acelor, care se chinuiesc în purgator sau în iad. Aceasta a devenit pentru ierarhie un izvor de câștig, și noi știm că aceasta nu poate să fie după voia lui Dumnezeu. Aceste învățături false sunt defăimări pe Numele lui Dumnezeu, și milioane sunt abătute de la adevăratul Dumnezeu. Dacă martorii lui Iehova vorbesc adevărul și citează Cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta arată că ei spun adevărul despre învățăturile false întocmite de oameni, atunci adevărul înfurie tare pe rezezanții vizibili ai lui Satan, și ei combat lucrarea mărturiei în mod crud și nelegiuit; aceasta o fac în ascuns și pe față, și ei caută prin orice mijloace ce le-ar sta la dispoziție, ca să realizeze nimicirea martorilor lui Iehova și să le împiedece mărturia.

²⁰ Roma este reședința pământească a acestei organizații religioase nelegiuite, și se pretinde înaintea lumii că ar fi reprezentanta lui Dumnezeu, dar de fapt organizația amintită este o întreprindere comercială politică, care activează în mod egoist ca să realizeze scopuri egoiste, și care necinstește pe adevăratul Dumnezeu. În Italia martorii lui Iehova sunt persecutați și siliți să fugă și lucrarea lor de mărturie să o continue într-o altă parte a „creștinătății”. În statul Bavaria, din Germania, o întăritură a romanismului, a început persecutarea martorilor lui Iehova și după câteva ore după aceasta au fost făcute comunicări în gazetele catolice, din America, ceea ce dovedește că ambele sunt în strânsă legătură cu cartierul principal din Roma. Martorii lui Iehova nu doresc să se dușmănească cu romano-catolicii, deoarece nu acesta este lucrul lor. Martorii lui Iehova au primit însărcinare ca să mărturisească adevărul Cuvântului lui Iehova și ei fac pe oameni atenți la greșelile pe care le învață ierarhia catolică și alți învățați, care necinstesc Numele lui Iehova; și ei fac aceasta pentru ca oamenii să poată cunoaște adevărul. Ierarhia romană refuză să dea ascultare adevărului, deoarece cei ce conduc sistemul acesta sunt rezezanții tatălui lor, a Diavolului, chiar așa cum declară Isus Ioan 8:40-44. Întrucât învățăturile lor false nu le pot justifica în fața oamenilor inteligenți, și deoarece se tem să nu piardă sprijinul multor oameni buni și sinceri, care sunt ținuți încătușați în sistemele lor pe mai departe pentru a orbi pe oameni față de adevăr și să-și ascundă nelegiuirea lor proprie, ierarhia romană aduce și mai multă ocară pe Numele lui Iehova, întrucât pune în aplicare tot felul de minciuni și persecuțiuni răutăcioase contra acelor, care își dau silința cu seriozitate și sinceritate, să vestească oamenilor adevărul, cum stă scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

Comuniști

²¹ Servii romano-catolici ai lui Satan au anunțat domnitorilor politici că martorii Lui Iehova activează în diferite uneltiri politice condamnabile, pentru a răsturna stăpânirile actuale de pe pământ. Aceasta este o minciună infamă și nelegiuită. Acești reprezentanți ai lui Satan ridică învinuirea că martorii lui Iehova ar fi comuniști și socialiști, o învinuire, care este absolut falsă. Martorii lui Iehova lucrează sub porunca Domnului, și Societatea de Biblie și Tractate, ca reprezentanta organizației sale de pe pământ, trimite îndrumări pentru executarea acestui lami. Societatea există deja de mai mult de cincizeci de ani, și niciodată nu s-a ocupat cu vreo afacere politică. Dimpotrivă cei ce iubesc pe Domnul, cu râvnă împlinesc poruncile sale, și una din poruncile sale este: Să vă păziți neîntinați de lume. (Iacov 1:27); „Lumea” înseamnă organizațiile politice, comerciale și religioase, care împreună sunt active ca domnitorii vizibili ai lumii acesteia, și sub suprema conducere a șefului nevăzut a lumii acesteia, țin în mână frâul. Creștinul adevărat nu poate să ia parte la politică, chiar de se va ivi în orice formă. El trebuie să fie un martor al lui Iehova și corespunzător acesteia să se abțină de la chestiunile politice. Cu privire la activitatea Societății, nu se poate indica absolut nimic, ce ar documenta că ar avea ceva legături cu vre-o organizație politică. Ea este fără rezerve pentru Împărăția lui Dumnezeu de sub Christos și Împărăția aceasta nu este din lumea aceasta. – Ioan 18:36.

Comercianți ambulanti

²² Satan este acela, care a făcut un articol de comerț din neamul omenesc și a organizat un sistem mare politic și comercial, care asuprește îngrozitor pe poporul de rând și a necinstit Numele sfânt al lui Dumnezeu. În diferitele state, orașe, localități și comune s-au introdus legi, care reglementează comerțul ambulant, traficul de mărfuri și articole comerciale. Este bine cunoscut că legiuitorii, care au făcut aceste legi niciodată nu au urmărit scopul, ca să împiedece cumva predicarea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu. Numai în anii de curând trecuți, și îndeosebi de la 1918, dușmanul a scos la iveală, legile din codicele de legi, și acuma le folosește ca o unealtă pentru persecutarea martorilor lui Iehova, întrucât martorii Lui Iehova se prezintă la oameni cu cărți, care conțin mesajul Împărăției, și deoarece de la oamenii care cumpără cărțile acestea primesc o sumă oarecare care este mai mică decât costul confecționării și transportului cărților, astfel, acești reprezentanți religioși vizibili ai lui Satan acuză pe acești predicatori credincioși ai Evangheliei Împărăției, că ei ar face un comerț ambulant fără autorizație legală și lasă să fie arestați. În toate cazurile aceste arestări au fost întreprinse în urma plângerii sau la influența reușită a unui preot, și anume îndeosebi a unui din ierarhia romano-catolică. În urma acestor învinuiri false și nedrepte, în timpul din urmă mulți martori ai lui Iehova au fost înjurați, tratați cu brutalitate și aruncați în temniță.

²³ În localitățile romano-catolice, de pildă în Plainfield, New-Jersey, martorii lui Iehova numai de aceea au fost arestați și înțemnițați că au distribuit niște anunțuri despre o conferință biblică; anunțul a fost o invitație adresată oamenilor să vie să audă cuvântarea. Cu toate că nu era nici o dispozițiune a orașului, și nici vreo altă lege, care ar fi interzis anunțul, totuși funcționarii poliției, fiind sub influența ierarhiei romano-catolice, au exercitat puterea polițienească și au pedepsit pe martorii lui Iehova. Când mai târziu judecata a achitat pe acești martori judecați pe nedrept, și atunci au amenințat funcționarii poliției, în ciuda legilor, cu arestare și temniță pe oricine, care ar veni în orașul lor să execute mărturia lui Dumnezeu.

²⁴ Un teatru în Plainfield, New-Jersey, a fost închiriat, ca să se țină acolo o conferință cu subiectul „Pentru ce este astăzi intoleranță religioasă”. Înainte ce ar fi avut loc adunarea, șeful poliției, un catolic, s-a dus la proprietarul teatrului, ca să-l înduplece, să desfacă contractul de închiriere și astfel să împiedice ținerea adunării. Dar proprietarul a stăruit să nu piardă banii pentru chirie. Pe când martorii lui Iehova au distribuit locuitorilor de acolo un mic bilet, care a vestit vorbirea, un număr din ei au fost arestați și aruncați în temniță, și între aceștia era chiar și o soră bătrână de peste șaptezeci de ani, îndată după aceasta din întâmplare am auzit, cum anumiți polițiști din Plainfield au tratat laolaltă chestiunea și conferința ce urma să se țină a doua zi de președintele Societății. Unul din polițiști a spus celorlalți: „El (referindu-se fără îndoială la acela care va ținea vorbirea) mâine va fi aici, și i se va întâmpla ceea ce i se cuvine”.

²⁵ Cu ocazia conferinței amintite, fără să fi primit invitație de la cineva care are a face cu vorbirea și fără orice scuză sau vreo bază, șaptezeci de polițiști au apărut în teatrul acesta din Plainfield, sub conducerea unui funcționar mai mare de poliție; și toți oamenii aceștia, polițiști și agenți secreți, au fost înarmați cu revolve grele și alte arme ucigătoare, între care carabine, mitraliere și alte instrumente de omor. Ei s-au așezat pe vină și în toate colțurile teatrului, și în poziția aceasta au rămas în tot cursul conferinței. Înainte de începerea vorbirii, polițiștii au căutat să provoace pe vorbitor și pe ceilalți frați la discuții, întrucât au sperat ca astfel să găsească o scuză sau ocazie, ca să se folosească de armele lor. Vorbitorul și-a ținut cuvântarea, cu toate că era înconjurat de mai mulți oameni înarmați. Pentru aceasta nu putea să aibă nici un motiv, numai acela, că au căutat, să oblige și să împiedece poporul să ia parte la conferință și să intimideze și să împiedece pe vorbitor. La sfârșitul conferinței doi polițiști se pare să se fi rușinat de procedura lor, și au zis vorbitorului: „Noi primim porunci, și trebuie să le executăm”. Aceste evenimente și multe fapte care servesc spre întărire, ce se pot aminti aici arată cu desăvârșire, că martorii lui Iehova sunt aceia, contra cărora își îndreaptă Satan și reprezentanții săi toată fărădelegea, și că acești reprezentanți sunt hotărâți ferm, ca să nimicească pe aceia, cărora li s-a încredințat mărturia lui Isus Christos, chiar așa după cum Domnul a prezis aceasta. (Apoc. 12:17) Tot aceeași o clasă de oameni, care au fost caracterizați de Isus ca fiii Diavolului, a numit pe Isus mai marele Diavolului și L-au persecutat în modul cel

mai infam; și Isus a declarat că urmașii Lui trebuie să se aștepte la un asemenea tratament în timpul de față. Aceasta este adevărata interpretare a textului citat la începutul acestui articol, și textul trebuie să fie în deplină armonie cu legătura lui.

Înțelesul adevărat

²⁶ Apostolii lui Isus într-adevăr au suferit lucrurile pe care le descrie Domnul în capitolul al zecelea a Evangheliei lui Matei, totuși este clar de tot, că numai în parte au împlinit ei profeția, și că împlinirea mai mare trebuie să vie peste urmașii credincioși ai lui Isus care pun mărturia finală înaintea Armagedon. Discuta cea mare pusă în vedere acum creațiunii întregi este: Cine este Cel Prea înalt și Suprem: Satan sau Iehova? Lumea prin purtarea ei arată că a luat poziție de partea lui Satan și ea persecută pe martorii lui Iehova, fiindcă sunt vestitorii Numelui lui Iehova. Diavolul ațâță pe servii lui să facă persecuțiunea aceasta, ca să intimideze și să împiedece pe martorii lui Iehova, în punerea acestei mărturii. Domnul Isus vorbește acum rămășiței sale credincioase: „Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit, care nu va fi cunoscut.” (vers. 26) Cu alte cuvinte, Isus încurajează pe rămășița credincioasă: „Nu vă temeți” să vorbiți adevărul în prezența dușmanului și a reprezentanților săi. Domnul nu are nimic de ascuns. Adevărul trebuie să fie rostit! Ce auziți voi de la mine despre Împărăție, urmează să declarați pe față. Ce face Domnul, face pe față și cu sinceritate, și El arată lui Satan și hoardelor sale în prealabil, ce are de gând să le facă.

²⁷ Îndrumând mai departe pe rămășița credincioasă, îi spune Isus: „Ce vă spun Eu la întunec, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor”. (vers. 27) Ce se înțelege oare sub cuvântul „întuneric” folosit în textul acesta? Desigur aceasta n-are nici o legătură cu nelegiuirea, cu faptele săvârșite în întunec de tâlhari, ucigași și alți criminali. Domnul nicidecum nu se referă la aceștia. Cuvântul „întunec” folosit în textul acesta înseamnă singurătate. Deoarece Domnul a adunat poporul său la sine în Templu, acolo unde-i învață, sunt la El; și tot ceea ce se petrece aici înăuntru este necunoscut, ascuns și întunecat celor ce sunt dinafară. Clasa Templului constă din copiii lui Iehova, și ei sunt învățați de El, prin Christos Isus, Capul Templului. (Isaia 54:13) Acești credincioși se află la umbra Celui Atotputernic. (Psalm 91:1) În acest loc ascuns, și acest loc al singurătății, care pentru lume, îndeosebi pentru, reprezentanții lui Satan este întunecat, învață și sfătuiește Domnul pe poporul său despre ceea ce trebuie să facă. Acolo le descopere scopul său și îi trimite să le execute.

²⁸ Când Isus a fost cu ucenicii Lui, i-a învățat, și publicul nu a știut, ce i-a învățat. Ceea ce a vorbit ucenicilor săi, era necunoscut sau „întunecat” altor oameni. Rămășița credincioasă este risipită în toate țările; dar oricare cine petrece în singurătate, se găsește în Templu, deoarece credincioșii acolo au fost adunați de Domnul, și acolo primesc îndrumările Lui pentru

ei. Isus Christos, Capul clasei Templului, îi așează în locul acesta ascuns de lume și le spune: Mergeți, și ce auziți în locul acesta, aceea trebuie să vestiți altora, da, să strigați de pe acoperișul caselor.

²⁹ Adunarea RĂMĂȘITEI în Templu și învățătura ce i se dă acolo, nu este necesară pentru mântuirea ei. Atunci care este scopul anumit pentru adunarea ei în Templu? Sfânta Scriptură răspunde că rămășița a fost adunată în Templu, pentru ca să pună mărturie. Ei au fost făcuți martorii lui Iehova, și lor li s-a predat mărturia lui Isus Christos, pentru ca în calitate de astfel de martori să și știe ce să vorbească. Domnul învață acuma pe poporul său nu numai pentru zidirea, încurajarea, mulțumirea lor sau dezvoltarea de sine a sa proprie. Învățătura o primesc, pentru ca în acord cu îndrumării sale să o folosească. Îndatorirea lor constă în aceea, ca să predice Împărăția și să vestească oamenilor lucrările lui a Iehova, și în Templu primesc învățatură, pentru ca lucrul acesta să-l poată face cu pricepere și potrivit, în acord cu voință Domnului.

³⁰ Care sunt unele din adevăruri, pe care Domnul le-a descoperit acelor care aparțin clasei Templului, și pe care ei le-au auzit astfel la ureche? Între aceste mari adevăruri, sunt următoarele: Iehova este Dumnezeu adevărat, și înțelesul Numelui său s-a lămurit copiilor săi; Christos Isus este justificatorul lui Iehova. În anul 1914 și-a luat puterea, a început domnia sa și pe Satan și oștile acestuia le-a aruncat jos din cer; în anul 1918 Domnul a înviat pe sfinții morți cu credincioșie, a zidit Sionul, anume organizația principală a lui Iehova, pe rămășița credincioasă de pe pământ a adunat-o la sine și i-a făcut o parte a clasei Templului, și acești au fost numiți martorii lui Iehova; există două mari organizații, una este dreaptă, este organizația lui Iehova, și cealaltă este nelegiuită, este organizația lui Satan; suferințele oamenilor din prezent nu sunt venite de la Dumnezeu, ci sunt datorite activității nelegiuite a lui Satan și a eforturilor sale disperate, ca toată omenirea s-o abată de la Dumnezeu; poporul Domnului în Templul său sfânt s-a adunat acolo pentru un scop anumit; Domnul în sfântul său Templu deosebește pe oameni, și aceasta o face întrucât lasă să li se vestească adevărul; și vestirea aceasta trebuie să se execute de rămășița, care își primește școală în Templu; pregătirile pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, în prezent sunt în derulare, și încurând se va dezlănțui bătălia cea mare și se va sfârși cu nimicirea organizației lui Satan, în care sunt cuprinse toate stăpânirile religioase, politice și comerciale de pe pământ; cei ce acuma se pun de partea lui Iehova, pot să fie cruțați în timpul de mare strâmtorare; și Împărăția lui Dumnezeu de sub domnia lui Christos este singura speranță a lumii.

³¹ Unde au învățat martorii lui Iehova adevărurile acestea? În locul ascuns, în locul, care, lumii i se pare să fie ascuns sau întunecat, adică în Templul Domnului. Pentru ce au primit învățătura aceasta? Pentru că ei au fost scoși din lume ca un popor pentru Numele lui Iehova; pentru că ei să fie martorii Numelui și scopului său. Pentru aceea a vorbit Isus către ei: „Duceți-vă și predicați de pe acoperișul caselor, ceea ce ați învățat aici în

Templu; adică vestiți aceste adevăruri în lung și lat și faceți aceasta cu voioșie și pe față”. Aceasta este în armonie precisă cu cuvintele lui Iehova și următoarea profeție a profetului: „Veți scoate, apă cu bucurie din izvoarele mântuirii, și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, vestiți lucrările Lui printre popoare, pomeniți mărima Numelui Lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucitoare: să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel.” – Isaia 12:3-6.

Frică

³² Unii ar putea să pretezeze: „Dacă față de astfel de persecuțiune și luptă aprigă continuăm să mergem la popor și să le vestim adevărurile acestea pe față atunci mă tem că putem fi nimiciți.” Aceasta este adevărat; și probabil că mulți dintre credincioși vor fi uciși, din pricina că vor vesti cu credincioșie mai departe adevărul pe care l-au auzit în locul de adăpost a Celui Prea înalt. Isus natural că a știut dinainte faptul acesta; și pentru aceasta a și spus în profeția Lui: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în [Gheena]” (vers. 28) Din cuvintele acestea trebuie să învățăm că unii din credincioși vor merge în moarte. Satan și servii Lui vizibili și invizibili pot să ucidă pe martorii lui Iehova. și noi știm bine că ei de fapt și caută să facă aceasta. - dar existența anumită a acestor credincioși nu o pot nimici. Numai marele executor al sentințelor Lui Iehova poate să facă aceasta. Rămășița stă în fața întrebării deschise: Să ne temem de oameni, sau Iehova Dumnezeu? În Proverbe 29:25 stă scris: „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.” Frica de oameni desigur ar prinde în cursă pe rămășiță.

³³ Întrebarea decisivă este acuma pusă clar în vedere fiecărui membru al a rămășiței, și asupra acestei întrebări nu poate să fie nici cea mai mică îndoială. Toți cei ce fac parte din rămășiță, trebuie să privească în fața acestei întrebări curajos și cu toată încrederea. Moise a profețit că Iehova va ridica un profet a cărui umbră a fost Moise. Petru a repetat profeția aceasta când îndată după Rusalii a predicat în Templu, și se împlinește în timpul prezent, în timp ce Domnul Isus Christos, marele Moise anti-tipic, profetul lui Iehova se află în Templu, ca să facă judecată. Pe membrii clasei Templului zace răspunderea, ea să-i fie ascultători: neascultarea ar însemna nimicirea lor, cum declara apostolul Petru: „Și oricine, nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.” – Fapte 3:23; vezi *Turnul de Veghere*, 1933, pag. 150.

³⁴ Fiecare membru al clasei Templului trebuie să dea ascultare desăvârșită marelui Profet și Judecător. O neascultare intenționată va aduce cu sine osândă; și această sentință de osândă nu va însemna numai moartea trupului, ci nimicirea definitivă a creaturii, adică sfârșitul absolut al existenței sale. Așa subliniază Domnul situația plină de răspundere, în care se

găsește rămășița iar întrebarea decisivă înaintea căreia stă astăzi rămășița, sună: Să ne temem că agenții lui Satan pot să ne omoare, și fiind cuprinși de frica aceasta, să ne ferim ca mai departe să vestim cu curaj adevărul pe care l-am învățat de la Domnul din Templu? și dacă din cauza acestei frici renunțăm să ieșim afară și să mărturisim despre adevăr, atunci ce urmează? Isus răspunde: „Ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate, să piardă și sufletul și trupul în [Gheena].” După aceea vorbește Isus despre îngrijirea ocrotitoare a lui Dumnezeu cu privire la vrăbii ca o ilustrație a îngrijirii sale pentru cei ce atârnă de la El, și apoi adaugă încă următoarele cuvinte spre mângâierea rămășiței: „Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” – Versetele 30,31.

³⁵ Nu este privilegiul unui membru al rămășiței ca să spună altui membru a rămășiței ce cale să apuce și ce să facă. Nici un membru al rămășiței nu are întâietate unul față de celălalt, întrucât nici unul nu ar putea spune altuia ce să facă. Christos Isus Capul Templului, este Învățătorul, Profetul și Judecătorul, și El este acela, care învață clasa sau oastea rămășiței în Templu. El spune membrilor rămășiței ce trebuie să facă și pentru aceasta nu au de așteptat de la vreun frate al lor, ca să-i învețe cu privire la aceea că ce să facă. Unii ar putea să spună: „Eu vreau să scriu la Societate și să întreb, că față de persecuțiunea cea mare la care suntem expuși, să continui, să fiu un martor pentru Domnul, sau nu. Să mă aștept la aceea, ca să fiu omorât, sau să mă port liniștit? Nimenea de la Societate nu are dreptul, ca să-ți spună, ce să faci. Dacă tu ești un membru a rămășiței, atunci ai primit de la Capul clasei Templului îndrumări clare și lămurite. Dacă ți-ar spune cineva, ca să nu predici adevărul, aceasta nicidecum nu ți-ar scuti ție răspunderea ta personală. Christos, Capul Templului spune: „Ce ați învățat în Templu, duceți-vă și vestiți a altora fără frică, neținând seamă de toate persecuțiunile și dușmăniile. Dacă voi iubiți pe Dumnezeu, atunci veți avea curaj în ziua judecării”. (1 Ioan 4:17,18) Este adevărat că puteți fi uciși pentru mărturisirea adevărului. Toți membrii rămășiței trebuie să experimenteze odată schimbarea lor. Toți apostolii credincioși au murit din pricina credințioșiei lor față de Domnul. Chiar și profetii înaintași ai lor au murit în urma credințioșiei lor față de Domnul Isus care a suferit și a murit deoarece a fost credincios față de Iehova; și membrii corpului său trebuie să calce pe urmele Lui. – 1Petru 2:21: 2Tim. 2:10-12.

³⁶ Apostolul chiar spune: „Blândețea voastră, să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.” (Fil. 4:5) Aceste cuvinte ale apostolului, sunt sprijinite de următoarele cuvinte ale lui Isus: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii”. (Matei 10:16, *Diag.*) Rămășița trebuie să procedeze cu chibzuință, mai mult decât toți ceilalți oameni de pe pământ. Ar fi o nebunie să ia parte la luptele politice a lumii acesteia. Rămășița martorilor lui Iehova nu are nimic a face cu aceasta. Ar fi o nebunie a spune tuturor celor care

sunt slujbașii lumii, pe care-i întâlnesc că sunt de la Diavol și Domnul în curând îi va nimici. Cugetați-vă la însărcinarea voastră și predicați ceea ce sunteți îndrumați să predicați, și anume aceea despre care Isus declară: „Ce vă spun Eu la întuneric [în loc ascuns, în Templu], voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.” Rămășița să transmită mărturia lui Isus Christos și nu părerile greșite a onora, și nici să nu apuce o cale nebună și neînțeleaptă. Cei ce cu credincioșie dau ascultare îndrumărilor lui Iehova. cu siguranță vor suferi persecuțiuni. Să moară din pricina credincioșiei pentru mărturisirea adevărului, atunci în aceeași clipă vor fi schimbați la asemănarea Domnului mării. (1Cor. 15:51-53) Rămășița numai dintr-un singur motiv petrece acuma pe pământ, și motivul acesta este mărturisirea adevărilor mari despre scopul lui Dumnezeu, pe care le-au învățat în Templu.

³⁷ În continuare accentuând importanța împlinirii precise a poruncilor Domnului, Isus marele Profet a zis: „ De aceea pe orișicine mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui meu, care este în ceruri.” (Matei 10:32,33) Aceasta nu înseamnă numai o mărturisire a credinței, că Isus Christos este Fiul lui Dumnezeu. Ba mai mult este o mărturisire sau mărturie pusă în public și cu încredere, care arată marile adevăruri învățate în Templu de la Christos Isus, marele profet și Judecător. Pe de alta parte înțelesul acestui text cu privire la lepădarea Domnului, nu se mărginește simplu numai la o declarație publică împotriva Domnului și a Împărăției sale. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele. Dacă cineva din clasa Templului, după ce a învățat adevărurile mari, care acuma sunt binevenite să fie predicate, le ține pentru sine în mod tăcut, și evită ocaziile de a vorbi despre ele și în același timp apucă o cale, pe care după cum socotește, nu este expus la critica din partea servilor Diavolului, astfel el se face vinovat de lepădarea Domnului în acord cu textul, deoarece neglijează să dea ascultare poruncilor Domnului. Dacă tu vei fi citat înaintea justiției, sau oriunde ți se dă ocazie, ca să spui celor de față, că Împărăția lui Dumnezeu de sub domnia lui Christos, este singura speranță a lumii, atunci spune numai aceasta cu curaj: totuși fă aceasta în mod prietenos plăcut și cu convingere, pentru ca cei ce te aud să aibă motiv să știe că de fapt și crezi ceea ce spui. Ba să nu spună nimenea din rămășiță: „Eu cred așa și așa.” Mai de grabă să spună cei din rămășiță: „Eu am învățat de la Domnul, care dă învățătură celor ce-L iubesc și-L servesc, că a sosit timpul pentru întemeierea Împărăției promise în trecutul de demult, și pentru aceasta aduce Satan atâtea strâmtorări peste popoarele din lume. Împărăția Lui Dumnezeu de sub Christos este singura speranță de mântuire pentru omenirea suferindă și singurul mijloc prin care poate să primească viață și fericire.” Natural că nu vei folosi exact aceste cuvinte, totuși să dai de înțeles că explicarea ta este de la Domnul și nu de la vreun om, și că tu dai ascultare Domnului și nu vreunei organizații lumești.

³⁸ În împlinirea promisiunii lui Dumnezeu la sfârșitul lumii a venit o lumină mai mare, și lumina aceasta luminează pe poporul lui Dumnezeu, care a fost adus în Templul lui Dumnezeu, nu trebuie însă să se ascundă, ci trebuie să iasă afară, și ca martori ai lui Iehova, să ducă aceasta altora. Un alt ucenic a însemnat aceste cuvinte ale lui Isus, despre chestiunea aceasta, după cum urmează: „El le-a mai zis: Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță, sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic? Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, și nimic tănuit, care nu va ieși la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit să audă El le-a mai zis: Luați seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura: și vi se va mai da și mai mult. Căci celui ce are i se va da dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are”. (Marcu 4:21-25) Domnul a dat poporului său lumina și lumina aceasta trebuie s-o folosească ca o mărturie pentru Numele său și nu are drept să o ascundă.

³⁹ Luca relatează despre asemenea cuvinte ale lui Isus, pe care la timpul său le-a îndreptat exclusiv ucenicilor săi și nicidecum altora, și cuvintele acestea arată că ele formează o învățătură pentru ucenici și acelora, care umblă pe aceeași cale; mai departe că după primirea învățaturii să se și folosească de ea. „El a început să spună ucenicilor săi: „Mai întâi de toate păziți-vă de aluatul fariseilor care este fățarnicia.” Aceste cuvinte clar au face cu judecata credincioșilor și celor necredincioși. Fățarnicia constă în aceea că cineva afirmă fals că ar fi cineva, ceea ce în realitate nu este, și că el ascunde ceea ce este în realitate. Aceasta se arată prin felul purtării. Dacă cineva declară că este un martor al lui Iehova, atunci, pentru a lucra în consecință, trebuie să pună mărturie despre ceea ce învățat în Templul sau Locul de adăpost al lui Iehova. Iehova a ales din lume un popor de rămășiță pentru Numele său, și acesta sub nici alt chip nu poate să procedeze cu credincioșie consecvent, decât a mărturisi pentru Numele lui Iehova. Acești martori au primit învățatura în loc ascuns sau în Templu, și apoi ies afară ca martori ai lui Iehova și vorbesc cu autoritate și nu-și transmit mesajul lor propriu, ci mesajul, pe care i le-a încredințat Domnul. Dacă unul din martorii lui Iehova ar neglija sau ar refuza să facă aceasta, atunci s-ar face vinovat de fățarnicia amintita de Isus, și Isus a mai adaugă aceste cuvinte: „Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns ce nu va fi cunoscut. De aceea orice ați spus la întuneric, va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor. Vă spun vouă prietenii mei: Să nu vă temeți de cei ce ucid trupul, și după aceea nu mai face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care. După ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă: da, vă spun de El să vă temeți.” (Luca 12:1-5). Cuvintele testului citat înseamnă, că rămășița care obișnuiește să se adune în sălile de adunare, ca acolo împreună să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, constatând lămurit ce au de făcut și acesta este adevărul descoperit lor prin Templu — după care datoria lor este ca să urmeze poruncile Domnului, și ca martorii lui Iehova să dea în știre altora adevărurile acestea. Domnul se află în Templu cu îngerii Lui și cel ce neglijează

sau refuză să dea ascultare poruncilor sale, acela leapădă pe Domnul în fața îngerilor și a oamenilor. Domnul a stabilit clasei rămășiței din Templu o îndatorire, subliniind aceasta când spune: „Eu vă spun: pe oricine mă va mărturisi înaintea oamenilor îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu; dar cine se va lepăda de mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” – Luca 12:8,9.

⁴⁰ Această expresie scripturală nu privește pe oricine, care afirmă că ar fi un urmaș al Iut Christos Isus. Cuvintele acestea se referă la oastea din Templu. Nici unul din clasa celor consacrați Lui Dumnezeu nu se poate scuza cu aceea, că mărturisește numai cu cuvinte: „Eu sunt un creștin”, și crede că prin aceasta a mărturisit pe Christos Isus. Textul însoțitor al cuvintelor lui Isus arată lămurit că adevărurile acestea au fost descoperite clasei Templului, și o scăpare de a da ascultare poruncilor Domnului, și de a vesti cu curaj aceste adevăruri, este o lepădare a Domnului și a Împărăției sale.

⁴¹ Organizația lui Satan este mai puternică și mai infamă decât s-ar putea descrie în cuvinte. Organizația aceasta este hotărâtă cu tărie să stârpească pe martorii lui Iehova. Satan și ajutorii lui scot la iveală orice putere, ce le stă la îndemână, de a realiza scopul acesta nelegiuit. Fără îndoială dușmanului îi va reuși să ucidă pe câțiva din credincioși: dar chiar și aceasta nu va înspăimânta pe martorii lui Iehova de la aceea, ca să dovedească ascultare absolută față de Domnul. Dacă membrii rămășiței au să cadă în mâinile lui Satan și a uneltelor sale, chiar atunci când ei scapă sau refuză să asculte de Domnul, atunci Cel rău iar „lovi” mortal. Dacă însă Satan ucide pe unii dintre credincioși, în timp ce își îndeplinesc datoria, cum le este poruncit, atunci cel rău nu-i străpunge. Acestor credincioși a promis Domnul: „De aceea nici o nenorocire nu te va ajunge nici o urgie nu se va apropia de cortul tău, pentru ca zici: Domnul este locul meu de adăpost și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare.” – Psalm 91:9,10.

⁴² Poporul credincios al lui Iehova este înconjurat de dușman și ajutorii lui răutăcioși. Acești blestemați folosesc orice mijloace posibile, ca să îngrozească rămășița, s-o țină în lanțuri, a o intimida, a-i inspira groază și s-o abată de la aceea, ca să transmită mărturia. Nu încapă nici o îndoială că pericolul cel mai mare este de a fi rănit și omorât trupește: dar rămășița să țină în minte totdeauna, că Iehova i-a scos dintre națiuni ca să fie martorii Lui și să pună mărturie pentru Numele său: că le-a dat Numele Lui și că Numele lui Iehova este un turn tare pentru ei. „Numele lui Iehova este un turn tare, cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost.” (Proverbe 18:10, *A.R.V.*) Lucrul de mărturie, pe care Domnul l-a predat poporului său trebuie să se continue mai departe, și rămășița să se poarte în lucrarea aceasta cu o râvnă convenită fiilor lui Dumnezeu. Cei ce vor împărtăși cu Christos Isus măreția Împărăției sale, trebuie să fie martori credincioși și adevărați pentru Numele lui Iehova și să vestească cu curaj și cu bucurie ce a învățat în Templu de la Dumnezeu, și astfel vor avea parte la justificarea Numelui Său sfânt.

Întrebări pentru studiul berean

1. Ce a descoperit Iehova și cui a descoperit, că ce scop are în timpul prezent?
2. Ce a descoperit mai departe cu privire, la lucrurile deja efectuate și cu privire la situația din prezent, când martorilor săi s-a predat executarea unui lucru?
3. Arată că hrana spirituală este de lipsă în timpul de față și citează Scriptura ca o indicație la aceea, că Iehova a făcut îngrijire bogată pentru ziua aceasta?
- 4,5 Dă alte texte, care servesc, ca asigurare celor ce se află în Templu. Ce responsabilitate este legată cu aceea că acestora s-a dat o adevărată apreciere a promisiunilor Domnului ?
- 6-9 Explică, dacă în mod logic textul tratat aici s-ar putea aplica așa ca și cum s-ar împlini în timpul domniei de o mie de ani?
- 10-13. Către, cine au fost îndreptate cuvintele lui Isus din Matei 10, și cui trebuie, să servească de învățătură? Ce este de spus despre împlinirea lor în zilele apostolilor? Ce fapte dovedesc că aceste cuvinte, și îndeosebi expresia din versetul 22, sunt a se aplica la timpul prezent? Cum să privească ucenicii Lui credincioși față de cuvintele lui Isus în versetele 21 și 25, procedura, la care sunt expuși din partea reprezentanților lui Satan?
- 14-20. Citează unele învățături ale ierarhiei romane - catolice și unele dintre faptele infame de tot prin care ea însăși s-a dovedit ca sămânța și servitoarea principală vizibilă a lui Satan. Cu ce intenție este mânăta organizația aceasta de a se pune pe minciuni și persecuțiunea răutăcioasă a acelor, care caută să ajute altora să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu. Cum a căutat această unealtă a lui Satan în mod ordinar și răutăcios, ca să pună pe martorii Lui Iehova într-o situație grea față de guvernele actuale pământene? Ce fapte arată că acești martori în nici un fel nu sunt în legătură cu politica?
21. Cum a căutat unealta lui Satan în mod nelegiuit ca să aducă în greutate pe martorii lui Iehova eu guvernele actuale pământești? Care sunt faptele care dovedesc că acești martori nu stau nicidecum în legătură cu politica?
- 22-25. Ce fapte aduc dovada că ierarhia romană prin reprezentanții săi se folosește în mare măsură de minciuni, și că interpretează fals legile țării, le disprețuiește și le distruge, pentru ca să pedepsească pe aceia care sunt cunoscuți ca martorii adevărați ai lui Iehova, și că funcționarii de poliție în ținuturile romano-catolice stau sub puterea lor?
- 26-28. Explică, pentru ce combate lumea adevărul, și persecută pe martorii lui Dumnezeu? Cum sunt a se aplica cuvintele lui Isus în versetele 26 și 27?
29. Pentru ce scop se adună și se învață rămășița în Templu?
- 30, 31. Care sunt unele din adevăruri care au fost spuse acelor din clasa Templului, pe care le-au auzit „la urechi”? Unde au învățat adevărurile acestea? Pentru ce scop au primit învățăturile?
- 32-34. Explică prin texte scripturale, dacă este rezonabil, a aștepta sau a se teme, că viața este în pericol, dacă vestim adevărul în public și cu credincioșie. Care este întrebarea hotărâtoare ce se pune acuma cu hotărâre în fața rămășiței, și

trebuie să se decidă poziția care trebuie ocupată de cei credincioși. Ce este deci răspunderea cea mare ce întâmpină acuma pe rămășița, și care este rezultatul purtării apucate ?

35. Ar fi de lipsă sau potrivit, ca membrii clasei Templului să aștepte de la unii frați de ai lor, ca să-i învețe, ce cale să apuce și ce să facă? Pentru ce nu?

36. Explică Matei 10:16 în legătură cu Filipeni 4:5 și cum sunt a se aplica textele aceste scripturale?

37. Ce a cugetat Isus în cuvinte „cel ce mă va mărturisi înaintea oamenilor” și „cel ce mă va lepăda înaintea oamenilor? Numai cum poate cineva să dea ascultare de porunca Domnului cu privire la adevărurile învățate de Christos Isus în templu?

38-40. Cum sunt a se aplica cuvintele relatate de Marcu și de Luca, întrucât arată clar singura cale pe care rămășița poate să procedeze consecventă și cu credincioșie cu privire la lumina primită în Templu?

41-42. Deoarece rămășița este lămurită cu privire la înțelesul ascultării și de urmările serioase a neascultării, astfel poate recunoaște ce scop urmărește Satan cu eforturile sale, pentru ca prin persecuțiuni răutăcioase cu ajutorul reprezentanților săi să țină în puterea sa pe rămășița prin frică și măsuri excepționale. Ce purtare vor avea martorii credincioși ai lui Iehova și pentru ce fac aceasta?

ISUS CHRISTOS ESTE MESIA?

CU mult timp înainte a îndrumat Dumnezeu pe Moise ca să zidească un cort sfânt al legământului în pustiu. Întreg Israelul a conlucrat împreună cu Moise la zidirea acestei construcții sfinte. Cortul legământului s-a folosit îndeosebi în legătură cu jertfa de împăcare a iudeilor, care a preumbrit jertfa cea mare de păcat a lui Isus câștigată prin moartea și învierea Lui. Ziua de împăcare s-a sărbătorit odată în fiecare an. În ziua aceasta s-a junghiat un taur fără cusur în curtea cortului. Sângele animalului a curs într-un vas și cu sângele acesta și cu tămâie și foc de pe altar, preotul mare a intrat din pridvor și Sfânta Sfintelor. Acolo a ars tămâia în cădelniță înaintea scaunului de har, și după aceea a stropit cu sângele de șapte ori pe scaunul de har și înaintea scaunului de har.

Aici s-a arătat o ilustrație mare a jertfei mari de păcat. Taurul de jertfă sau vițelul, a preumbrit pe omul desăvârșit Isus de pe pământ. Curtea reprezintă starea de pe pământ și nu starea din cer. Sfânta sfintelor este o ilustrație a cerului însuși. Marele preot al lui Israel a închipuit pe Isus Christos Unsul, că pe Preotul, care execută hotărârea lui Iehova. Moartea animalului de jertfă în curte reprezintă moartea omului Christos Isus. Intrarea preotului mare în Sfânta Sfintelor cu sângele, preumbrește intrarea lui Isus Christos, a marelui Preot în cer, cum prezintă valoarea vieții sale ca om desăvârșit, ca o jertfă pentru păcat.

Apostolul Pavel explică lucrul acesta în dovedirea sa din capitolul nouă a epistolei către evrei. Apostolul arată că cortul legământului a fost numai o umbră a ceva lucru mai bun, ce trebuie să vină, apoi adaugă: „După lege, aproape totul este curățit prin sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare. Dar, deoarece chipurile

lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Christos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acuma, la sfârșitul veacurilor, s-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa sa. Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Christos, după ce s-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”. – Evrei 9:22-28.

Este Isus Mesia? Natural că este important, a fi în măsură, a da răspuns la întrebarea aceasta din Scriptură și a stabili atât de lămurit, încât asupra veracității răspunsului să nu mai existe nici o îndoială. Prima profeție care se referă la Mesia este aceasta: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo (Mesia), și de El vor asculta popoarele”. – Genesa 49:10.

Silo amintit aici este Mesia. De El vor asculta popoarele. Este deci arătat clar, că Acela care este Mesia, va fi marele Mântuitor al neamului omenesc, despre care Moise, care a eliberat Israelul din Egipt a fost o umbră. (Deut. 18:15:18). Din examinarea dovezilor reiese, că Logosul, Mântuitorul oamenilor, este marele Mesia și Eliberatorul.

Dovada, că cine este Mesia, un timp îndelungat a fost trasă la îndoială de milioane de oameni cinstiți, atât dintre iudei, cât și dintre națiuni. Adevărații iudei însă cred, ce a mărturisit Moise și ceilalți profeți. Cercetătorul Scripturii acuma trebuie să fie în stare ca să cunoască, cine are un interes deosebit, ca să țină pe popor în ignoranță cu privire la Mesia. Apostolul Pavel spune despre iudei: „Dar ei au rămas greoi la minte”. (2Cor. 3:14). Dovada clară că cine este Mesia, natural că va produce bucurie aceluia, care au credință. Pentru unii ca aceștia dovada aceasta desigur că va fi o mare bucurie. „Evanghelia” înseamnă „veste bună”. Pavel, martorul inspirat, scrie despre vestea bună a lui Mesia și spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu”. – 2Cor. 4: 3, 4.

Satan dușmanul, dumnezeul lumii acesteia, a cauzat orbirea aceasta, ce a venit asupra iudeilor și asupra părții celei mai mari a națiunilor. El a folosit diferite metode, ca să reușească, întrucât s-a folosit de orice, ca să orbească pe oamenii față de scopul lui Dumnezeu, și cugetele oamenilor să le abată de la Dumnezeu și uneltele sale de eliberare. Cu ocazia aceasta vom cumpăni câteva profeții, care se referă la Mesia.

„Mesia” înseamnă Uns; „Christos” înseamnă tot aceea. A fi „uns” dă de înțeles, că acela care primește ungera, capătă împuternicirea, ca să procedeze în Numele aceluia, care l-a uns. Mesia este așadar îmbrăcat cu deplină putere, ca să se prezinte ca marele executor al lui Iehova. Trebuie să ne așteptăm la aceea ca să găsim ceva în profeții, ce ne face capabil să decidem, cine este Mesia, și aceasta ar putea servi la aceea, ca să întărească alte dovezi, care stau în legătură cu aceasta.

„Profeție” înseamnă, evenimente care se vor întâmpla în viitor și sunt prevestite cu mult înainte. Nici un om nu poate să prezică evenimente viitoare în acord cu adevărul. Dumnezeu însă, care cunoaște sfârșitul înainte de început, poate să facă de cunoscut evenimente care se vor întâmpla în viitorul depărtat. În vremurile trecute Dumnezeu a folosit diferite creaturi omenești ca mijloace pentru prevestirea și însemnarea profețiilor. Puterea nevăzută a lui Iehova, care este Spiritul său sfânt, care a influențat mințile oamenilor sfinți din vechime, a lăsat să se însemneze evenimentele care urmau să se împlinescă în viitor. Acești oameni nu au priceput atunci ce au profetizat. Erau profețiile Atotputernicului Dumnezeu, și acești oameni sau profeți au însemnat lucrurile profetite sub inspirația Spiritului sfânt. – 2Petru 1:21.

Apostolul Petru mărturisește că profeții sfinți nu au priceput lucrurile pe care le-au proorocit. (1Petru 1:11. 12). Pentru ce n-au înțeles ei lucrurile? Pentru că atunci nu a fost sosit încă timpul lui Dumnezeu pentru ca să fie înțelese de oameni, și spiritul sfânt încă nu le-a fost dat.

Acuma este timpul când aceste lucruri trebuie să fie pricepute mai bine; și aceia, care s-au devotat Domnului pe deplin și caută înțelepciunea sunt aceia, cărora le permite să priceapă lucrurile mai adânci ale Cuvântului său. (1Cor. 2:9. 10). Oricine, care are o cugetare evlavioasă și citește profețiile, și ia drept adevăr împlinirea lor, poate să le priceapă.

Cum putem însă ști, dacă posedăm înțelesul adevărat al profeției? Dacă noi constatăm că Dumnezeu a prezis întâmplarea unor lucruri și dacă acuma observăm că chiar lucrurile prezise se întâmplă în adevăr, atunci putem fi siguri, că aceasta este împlinirea profeției divine.

Un exemplu pentru aceasta este profeția lui Daniel cu privire la timpul sfârșitului domniei națiunilor. În capitolul 12 versetul 4, face Daniel însemnarea, că pe vremea aceea va fi o mare alergare în toate părțile și va fi o mare prosperitate în cunoștință. Fiecare poate să recunoască azi împlinirea profeției acesteia.

Profețiile numai după împlinirea sau în cursul împlinirii lor se pot înțelege. Dacă s-au împlinit, atunci pe drept putem vorbi despre împlinirea faptelor reale sau adevărate: anume, fapte, care mărturisesc anumite evenimente, care au fost prezise prin profeții divine.

Întrucât ținem înaintea ochilor regula aceasta, să ne ocupăm cu unele profeții, care sunt însemnate în Biblie despre Mesia, și apoi să vedem cum a împlinit Isus din Nazaret profețiile acestea. Dacă mărturia dovedește peste toate îndoielile, că a împlinit profețiile, atunci aceasta ar fi o dovadă consecventă, care

L-ar caracteriza ca pe adevăratul Mesia, după care Moise a fost o ilustrație profetică. Vom găsi că profețiile acestea prezic nașterea, moartea și învierea Lui.

Prin profetul Isaia a prezis Dumnezeu: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel”. (Isaia 7:14). Maria, mama lui Isus, a conceput prin puterea Spiritului Sfânt; și când a sosit timpul, a născut pe Isus, în împlinirea profeției. – Matei 1:18-25.

Profetul Mica (5:1) a profețit, că copilul va fi Răscumpărătorul și Domnitorul, care se va naște în Betleem. Isus s-a născut în Betleem, exact cum a fost prezis aceasta de profet. – Matei 2:4, 5; Luca 2:9-11.

S-a prezis că Mesia, trebuie să se nască din seminția lui Iuda. (Genesa 49:10). Maria, mama copilului Isus, se trăgea din seminția lui Iuda; ba chiar și bărbatul său Iosif, care a devenit tatăl vitreg pământesc al lui Isus, se trăgea din aceeași seminție. – Luca 3:23-38.

Profetul lui Dumnezeu a profețit că acela, care se va naște pentru ca să fie Mesia, va deveni Prințul păcii, care va aduce pace pe pământ și binecuvântările divine oamenilor. (Isaia 9:6, 7). Pe vremea nașterii lui Isus a cântat oastea îngerească din cer cu privire la El: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”. – Luca 2:14.

Profetul Ieremia a prezis că se va face o încercare, de a nimici pe Isus, și că alți copii vor fi omorâți, pentru a duce aceasta la îndeplinire. (Ier. 31:15). Profeția aceasta s-a împlinit scurt după nașterea lui Isus, când Irod a poruncit, ca toți copiii de sub doi ani să fie uciși. – Matei 2:16-18.

S-a vestit înainte de profetul lui Dumnezeu, că părinții aceluia care va deveni marele Mesia, vor fugi cu copilul la Egipt și că Fiul lui Dumnezeu va fi chemat din țara Egiptului. Scriptura arată că aceasta s-a împlinit, când copilul Isus a fost dus în Egipt, de unde numai după moartea lui Irod s-a întors. – Osea 11:1; Matei 2:15.

Profeții au prezis că acela, care va deveni Eliberatorul, va fi numit un Nazarinean. În împlinirea profeției, părinții Lui L-au dus în Nazaret, pe când era încă copil. – Matei 2:22, 23.

Profetul David a zis că Mesia va veni, ca să facă voia lui Dumnezeu. (Ps. 40:7, 8). Apostolul Pavel mărturisește că Isus a împlinit profeția aceasta. – Evrei 10:7.

Următoarele cuvinte au fost rostite de profet despre Mesia: „Căci pentru Tine port eu ocară, și îmi acopere fața rușinea. Am ajuns un străin pentru frații mei, și un necunoscut pentru fiii mamei mele. Căci râvna casei tale mă mănâncă și ocările celor ce te ocărăsc pe tine cad asupra mea”. (Ps. 69:7-9). Satan în toate vremurile a ocărat pe Iehova Dumnezeu; și mărturia dovedește că ocările acestea au căzut și pe Isus, când a venit. – Rom. 15:3.

Isaia a profețit despre Mesia și a zis: „Cine a crezut ce am vestit? Și cui s-a descoperit brațul Domnului?” (Isaia 53:1). Apostolul Ioan a pus în mod deosebit în evidență, că profeția aceasta s-a împlinit asupra lui Isus. – Ioan 12:37, 38.

Isaia din nou a prezis despre Mesia: „El a fost disprețuit și părăsit de oameni”. Ioan spune despre Isus: „A venit la ai săi, și ai săi nu L-au primit”. (Ioan 1:11). Multe dovezi au fost aduse că acești iudei L-au lepădat pe Isus și L-au disprețuit.

Isaia (53:7-9) a profetizat pe mai departe, că Mesia din pricina fărădelegilor noastre va fi rănit: „Când a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea aceluia, care o tunde: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? „Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui”. Isus a împlinit toate acestea. Când stătea înaintea sinedriului lui Israel, și mai târziu înaintea lui Pilat, nu s-a apărat; El a fost răstignit între doi tâlhari, și depus în mormântul bogatului Iosif din Arimateea.

Isaia iarăși a profetizat despre Mesia „că își va da viața ca jertfă pentru păcat”. (Isaia 53:10). Mărturia Sfintei Scripturi arată că Isus a fost făcut o mare jertfă pentru păcat spre binele omenirii.

Profetul David a scris despre Mesia: „Își împart hainele mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa mea”. (Ps. 22:18). Apostolul Matei dovedește împlinirea literală a acestei profeții, când soldații, în timp ce Isus atârna pe lemn, au tras la sorți hainele sale și le-au împărțit între ei. – Matei 27:35.

Legea lui Dumnezeu pentru iudei a stabilit că nici un os a mielului de paște să nu fie frânt. (Genesa 9:12). Trebuie să ne așteptăm că aceasta corespunde și în anti-tip, sau în împlinirea ei la Isus. Profetul scrie despre Mesia: „Toate oasele i le păzește, ca nici unul din ele să nu i se sfârâme”. (Ps. 34:20; 22:17). Când Isus a fost ucis, nu i-au frânt nici un os; și relatarea arată, că aceasta s-a întâmplat așa pentru ca să se îplinească profeția. - Ioan 19:33-36.

Învierea aceluia, care urma să fie ucis astfel, care este anti-tipul lui David, a fost prezisă de profet în modul următor: „Că nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău să vadă putrezirea. Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta”. (Ps. 16:10, 11). Profeția aceasta s-a împlinit în toate privințele. Isus a fost înviat din morți, și trupul său nu a văzut putrezirea, ci Iehova Dumnezeu de îndată a dispus de trupul Lui.

Aceste mărturii profetice au fost făcute cu mulți ani înainte de nașterea lui Isus, și toate s-au împlinit cu Isus în toate amănunțele lor. Aceasta ar trebui să ajungă pentru ca să convingă pe fiecare om sincer, că Isus era Fiul lui Dumnezeu, marele Mântuitor al oamenilor, Unsul, Mesia, și chiar Acela, care va fi Eliberatorul neamului omenesc. Noi însă nu trebuie să ne mărginim numai la aceste dovezi indirecte. Relatarea divină dă o mărturie bogată și clară, făcută prin oameni, care au scris sub influența Spiritului sfânt, și prin aceasta au făcut însemnarea acelei părți a Bibliei care se numește „Noul Testament”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 NOIEMBRIE 1933

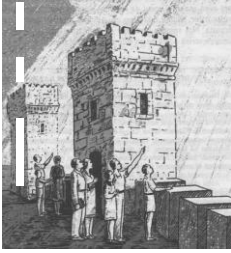
Nr. 22

Cuprins:

PLATA LUCRĂTORILOR
PARTEA I

- Pag.551

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 NOIEMBRIE 1933

Nr. 22

PLATA LUCRĂTORILOR

„Și orișicine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori, sau holde pentru Numele meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică.” – Matei 19:29.

Partea I

Iehova nu de aceea plătește plata servilor săi că doar i-ar aduce ceva folositor, ci pentru că sunt neprihăniți și sunt credincioși în devotamentul neegoist față de Numele Lui. Ei sunt dreپți pentru că sunt în Christos și sunt îmbrăcați cu mantia dreptății. „Iată cum se va dovedi cinstea mea” de acum încolo când ai să vii să-mi vezi simbria” (Genesa 30:33) Cei ce cu ocazia acceptării Judecătorului din Templu sunt recunoscuți ca aprobați, primesc mantia dreptății, și acestora li se dă cinstea, ca să strălucească în organizația lui Iehova. (Matei 13:43). Numele lui Iehova este în mare măsură preamărit din partea tuturor acestora, care aparțin rămășiței, deoarece ei văd acum, că justificarea Numelui său este de cea mai mare importanță. Deoarece Regele și Împărăția Lui vor justifica Numelui lui Iehova, astfel Împărăția ocupă primul rang între învățăturile Bibliei.

² Isus a vorbit parabola despre Împărăție și în parabola aceasta sunt amintiți stăpânul casei, lucrătorii, pe mai departe plata a câte un denariu care urma să se plătească fiecărui lucrător seara și administratorul care achită plata. Aceasta este parabola despre „denariul”. Din îndurarea Domnului, *Turnul de Veghere* va încerca să dea o explicație acestei parabole. Parabola este o profeție și aceasta nu a putut să fie pricepută de poporul lui Dumnezeu până ce nu s-a împlinit sau a ajuns în curs de împlinire. Pentru ca cititorul să poată să înțeleagă mai ușor, ce se va publica aici, este precizat de la început că stăpânul casei din parabolă este Iehova Dumnezeu, ispravnicul este Domnul Isus Christos în Templu, lucrătorii sunt aceia care sunt în Templu să fie judecați și care sunt activi în serviciul Împărăției, plata este onoarea de a fi primit numele nou, pe care Iehova îl dă poporului său, timpul împlinirii este după venirea Domnului în Templu să facă judecata.

³ Prilejul pentru parabola aceasta se pare să fie o întrebare a apostolului Petru cu privire la condițiile puse acestora, care ar dori să intre în Împărăție, Petru a zis : „Iată noi am lăsat tot și te-am urmat, ce răsplată vom avea?” (Matei 19:27). Răspunsul pe care Domnul Isus l-a dat la întrebarea lui Petru, a descoperit că Domnul dă credincioșilor anumite lucruri, în timp ce se găsesc încă pe pământ și la sfârșit, viață veșnică. Răspunsul Lui cum relatează Marcu sună: „Nu este nimeni

care să nu primească acum, în veacul acesta de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame copii, holde, împreună cu prigoniri: iar în veacul viitor viața veșnică”. (Marcu 10:30). Prigonirile sunt experiențele de pe pământ care se întâmplă pe vremea acestor persecuții, și răsplata primită este însușită. Isus însuși a avut experiențe de chiar acest fel. Această împrejurare arată că parabola se împlinște, în timp ce credincioșii se află pe pământ și viața veșnică se va primi la sfârșitul unei călătorii pământești cu credincioșie. Pentru a putea intra în moștenirea învierii, trebuie să fie cineva fiul lui Dumnezeu și să rămână credincios în timp ce el petrece pe pământ. Fiul este acela care moștenește cu Christos și are parte cu El la măreție și binecuvântările Împărăției. (Galateni 4:7, Romani 8:17) În legătură cu parabola a zis Isus: „Dar mulți[nu, toți] dintre cei dintâi vor fi cei din urmă și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi”. (Matei 19:30). O ilustrare suplimentară pe mai departe a faptului că cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă se dată în cuvintele rostite de Isus în Matei 21:28-32. Aici primul fiu refuză să meargă să lucreze în vie. Atunci a zis Isus fariseilor: „Fiindcă Ioan[Botezătorul] a venit umblând în calea neprihănirii și nu l-ați văzut și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați deranjat să-l credeți”. – Matei 21:32, vezi Luca 13:26-30.

⁴ Parabola despre denari se referă la aceia care sunt chemați și au primit chemarea pentru Împărăție. Această parabolă arată că la un anumit timp vor fi mulți din aceștia murmurând până când ceilalți cu bucurie vor executa ceea ce au primit din mâna Domnului. „Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit de dimineață să-și întocmească lucrători la vie”. (Matei 20:1). Gospodarul amintit aici este Iehova . „În casa tatălui meu sunt multe locuințe”. (Ioan 14:2). Aceștia sunt căile credinței (Gal. 6:10). În Luca 14:21 vorbește Isus de același gospodar. ”Dis de dimineață” când gospodarul a ieșit ca să întocmească lucrători, între zorii zilei și răsăritul soarelui. (Marcu 13:35) Iehova își începe lucrarea de vreme pentru ca toți lucrătorii să poată lucra o ziua deplină. Atât Iehova cât și Isus lucrează „Tatăl meu lucrează până acum și eu de asemenea lucrez” Ioan 5:17. În anul 1918 a venit Christos Isus la Templu ca reprezentantul oficial al lui Iehova și „dis de dimineață” urma să fie imediat după aceia adică în anul 1919 ceea ce de fapt era în zorile „zilei noi”. Chiar înainte de aceasta era timpul de întuneric și de persecuție al poporului lui Dumnezeu, o persecuție care a fost săvârșită în mod deosebit de domnia mondială Anglo - Americană. În cursul acestui timp era poporul lui Dumnezeu era leneș în ce privește vestirea Împărăției, aceasta se arată prin pilda celor „10 fecioare” care erau adormite sau dormeau .

⁵ Iehova marele gospodar, a voit ca clasa preumbrită prin Ioan „să procească din nou la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”. (Apocalipsa 10:11). Gospodarul a mers deci afară ca să „tocmească lucrătorii” pentru lucrul acesta. Este scris: „Vrednic este lucrătorul de plata sa”. (Luca 10:7). Cuvântul grecesc *misthos* este redat aici cu „plată” și este același cuvânt tradus cu „salariu” sau recompensă din Ioan 4:36: „Cine seceră, primește o plată, și strânge roada pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în

același timp.” (Vezi mai departe 1 Corinteni 3:8,9; 9:17,18). „Păziți-vă bine, să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină”. – 2 Ioan 8 ; Apocalipsa 11:18 .

⁶ Iehova totdeauna răsplătește pe aceia, sau dă plată, acelor care îl servesc cu credincioșie, și care sunt îndemnați de iubire să facă acest serviciu. (Evrei 6:10) El a știut ce salariu sau plată va da la timpul plății. El stabilește salariul acesta și lucrătorii sunt învoiați cu mulțumire la aceasta – Romani 9:16

⁷ Lucrătorii au fost angajați să lucreze în via gospodarului. Via cea frumoasă stă „în ziua aceia” sub îngrijirea lui Iehova și ziua aceea începe cu Isus Hristos ca Împărat. „În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: „Eu Domnul, sunt Păzitorul ei. Eu o ud în fiecare clipă, Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăme nimeni.” (Isaia 27:2,3). Aceasta arată că gospodarul este prezent și El se plimbă între în via Sa și piață, și în toate ceasurile zilei păzește via. Timpul culegerii viei a sosit și strugurii viei trebuie să fie culeși și pregătiți în diferite feluri, pentru ca gospodarul să-i poată folosi pentru plată .Via este organizația pământescă a lui Iehova, care aduce la iveală roadele Împărăției, și aceasta este misiunea lucrării Elisei care constă în predarea roadelor Împărăției adică în punerea mărturiei pe care Iehova a predat-o lui Christos Isus și care asemenea a încredințat-o acelor care sunt membrii organizației pământesti a lui Iehova. Lucrătorii credincioși din vie, care aduc la iveală roadele Împărăției spre gloria lui Dumnezeu, stau în favoarea Lui.

⁸ Cuvintele parabolei ne aduc aproape cugetul că la lucrătorii care au fost tocmiți mai întâi ca să meargă în vie era foarte tare cugetul la răsplată. Ei au privit îndeosebi cu mare așteptare la răsplata vieții veșnice. „S-a învoit cu lucrătorii cu câte un denar pe zi, și i-a trimis la vie.” (Matei 20:2). Importanța justificării numelui lui Iehova, care este totuși de cea mai mare însemnătate, nu a fost recunoscută de aceia care au fost trimiși dis de dimineață în vie. IEHOVA a stabilit ca plată un dinar sau „*un denariu*” . „Denariul” este o piesă de argint în valoare de aproximativ 30 de lei. Lucrătorii care au fost chemați și trimiși la început, mai întâi și-au calculat toate cheltuielile, și în cele din urmă au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu. Aceasta arată aceia că nimeni nu este obligat să meargă în vie; din contră se face o chemare care trebuie să fie primită cu bucurie . Aproximativ în anul 1919 a născut Sionul, organizația lui Dumnezeu pe copiii săi și aceștia sunt aceia care dis de dimineața au fost trimiși în vie. Întrucât lucrătorii nu pot aduce stăpânului un folos real, în consecința plata primită este un dar de bună voie a lui Iehova, pe care li-l plătește în vreme ce petrec pe pământ, și anume la sfârșitul unui period de timp în care au executat o lucrare în legătură cu interesele Împărăției. Toți lucrătorii primesc la terminarea lucrului aceiași plată indiferent cât timp a lucrat cineva în via gospodarului.

⁹ La conferința de la Cedar Point, Ohio în anul 1919, Iehova a îndreptat atenția poporului Său de legământ asupra înțeleșului și importanța lucrării Elisei. (Vezi *Turnul de Veghere*, din 1 și 15 August, 1919). Acei care au primit chemarea pentru Împărăție și serviciu, s-au învoit să intre în serviciu nou deschis atunci. Cu

toate că atunci nu s-a înțeles justificarea numelui lui Iehova totuși întotdeauna s-a dovedit că lucrătorii trebuie să fie soli neînfricați ai Împărăției care în urma devotamentului lor iubitor față de Iehova au lucrat în câmp. Lucrătorii în lucrarea Elisei în măsură ce au înțeles lucrarea aceasta „s-au învoit să lucreze până va ținea ziua”. (Ioan 9:4). Pentru aceasta Domnul i-a întocmit la lucru în via Sa, pentru ca să poată aduce roadele Împărăției. În anul 1919 poporul de legământ a lui Dumnezeu a început să activeze din casă în casă pentru a obține abonați pentru revista: „*Epoca de Aur*”. *Turnul de Veghere* din 15 septembrie a acelui an, pag. 281 a dat instrucțiuni „Cum să acționăm” în lucrarea aceasta. Acesta a fost începutul lucrului Elisei și așadar timpul care în parabolă se indică cu „dis de dimineață” parabola începe așadar în anul 1919, după Hristos .

¹⁰ Marele gospodar își îndreaptă atenția asupra altora care stăteau leneși în piață: „A ieșit pe la ceasul al treilea, și a văzut pe alții stând în piață fără lucru. „Duceți-vă și voi în via mea” le-a zis el „și vă voi da ce va fi cu dreptul.” Și s-au dus”. (Matei 20:3,4.) Ceasul al treilea este către ora „nouă înainte de masă”(Moffatt). Aceasta corespunde „începutului zilei” adică 8 septembrie 1922 și se caracterizează printr-un congres a poporului de legământ al lui Dumnezeu în Cedar Point, Ohio. Atunci se puteau angaja pentru lucru mai mulți lucrători, cum indică procedeul gospodarului; gospodarul a dorit să-și mărească lucrarea ca să se producă mai multe roade. Cum arată ilustrația „cei ce ședeau... în piață” fără lucru erau iudei, și ei au închipuit pe cei născuți din spirit cărora le-a sunat chemarea la lucru în via Împărăției. Împrejurarea că ei stăteau în piață, arată că ei au dorit să-și ofere serviciul contra plată, și erau gata să lucreze, iar aceștia sunt bine ilustrați de Rut, care trebuia să fie „cumpărată” ca să aducă rod. (Rut 4:1-10) Pe vremea aceea a cunoscut poporul lui Dumnezeu pentru prima dată că Cristos Isus se află în Templu ca să facă judecata. Gospodarul a vorbit cu poporul său de legământ prin Capul Templului care a sosit atunci să intre în serviciu și a zis: „Duceți-vă și voi în via mea”. Clasa „servului credincios și înțelept” ilustrată prin Mardoheu și Naomi a repetat această declarație clasei Estera și Rut. Această îndrumare a Domnului care s-a dat la congresul din anul 1922 s-a marcat prin revărsarea spiritului sfânt peste toată carnea adică peste toți aceia care se angajează în serviciul Templului (Fapte 2:16-18). Acelora care au fost chemați în vie nu li s-a promis nici o simbrerie întocmită întrucât aceasta s-a lăsat la aprecierea marelui gospodar. O parte a zilei a trecut și nu s-a făcut tocmeala despre plata ce o vor primi pentru lucrul din restul zilei. Intrarea în serviciu trebuia să fie o dorință de-a servi Domnului pe placul lui. *Turnul de Veghere* din Februarie și Martie 1923 a publicat înțelesul parabolei despre mine și talanți și tot atunci la 1 Aprilie, Domnul a dat poporului o înțelegere a cuvintelor : „intrați în bucuria Domnului” privitor la întemeierea Împărăției și despre cinstea și măreția care o va aduce aceasta numelui lui Iehova (*Turnul de Veghere*, 1923, pag. 123) . Parabola arată că cei tocmiți nu au umblat „pe căile lor” ci au mers acolo în serviciul Împărăției astfel au intrat „în bucuria Domnului”. Din 1922 încoace oportunității de serviciu au fost mult mai multe. Lucrarea a luat o formă organizată, și la sfârșitul acelui an au fost în Statele Unite

ale Americii 676 pionieri și auxiliari, comparând cu 463 din anul precedent. Clasa Estera și Ruth acum s-a identificat cu cei care au format clasa „servului credincios și înțelept”, prin urmare, a devenit o parte din „via de vin roșu” a lui Iehova, aducând roadele Împărăției. Faptele sunt clare pentru a arăta că orele corespund anilor, adică, începând cu 1919 și, ulterior, până la sfârșitul anului a fost un timp deosebit.

¹¹ La ceasul al șaselea sau pe la „ora doisprezece”(Moffatt) gospodarul a ieșit din nou și a mai angajat mai mulți lucrători și i-a trimis în via sa. (Matei 20:5). Acesta corespunde așadar anului 1925, socotire conform regulii de mai sus, o oră pentru un an. *Turnul de Veghere* din 1 Februarie 1925 a dat mai întâi o explicație despre „mantia dreptății” și „hainele mântuirii”, iar în Martie 1925 apare articolul „Nașterea unei națiuni” care a determinat o mare mișcare între poporul lui Dumnezeu și a îndemnat pe alții să intre în serviciu. Apoi a urmat conferința cea mare de la Indianapolis unde Domnul a dat poporului său o înțelegere despre împlinirea pe deplin a profeției despre revărsarea spiritului sfânt, că aceasta a avut loc de la venirea Domnului la Templul său. În 1 Noiembrie 1925, a publicat *Turnul de Veghere* articolul „O chemare la fapte” și în urma acestuia consacrării cu zel s-au pus pe lucru. Domnul a continuat să lămurească pe poporul său și în Ianuarie 1926 a primit învățătura despre aceea că Iehova își va face un nume. Clasa Împărăției a învățat că socotirea zilelor și multele discuții despre cronologie erau nepotrivite și că serviciul trebuie să se facă de bunăvoie și cu bucurie, fără să se țină seamă de timpuri. Atunci s-a ajuns la cunoștința că Domnul este în luptă și că rămășița poporului său care acum a fost descoperită ca atare, trebuie să lupte împreună cu El. (*Turnul de Veghere*, 15 Iulie, 1926; 15 Septembrie, 1926). În cursul anilor 1925 până la 1926 a crescut numărul pionierilor și a ajutorilor de pioneri și numai în Statele Unite a ajuns la 727 care erau încontinuu activi în serviciul extern. Faptele acestea binecunoscute acum și citate aici arată că se potrivesc parabolei.

¹² Noi cităm mai departe ceea ce parabola arată pe gospodar și procedura lui: „A ieșit iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea și a făcut la fel” (Matei 20:5). Vedem așadar că pe la ceasul nouălea sau la trei după masa iarăși au fost trimiși alții în câmp sau în via Domnului. Cu toate că era timpul înaintat, lucrătorii și lucrul s-au mărit de la acel timp încoace. Aceasta corespunde anului 1928 când la o conferință a poporului lui Dumnezeu s-a dat declarația publică contra lui Satan și transmisă de lucrătorii din vie ca o mărturie națiunilor de pe pământ. Aceasta a indicat timpul vărsării potirului al șaptelea. (Apoc. 17). În același an, în anul 1928 s-a desființat „Serviciul de peregrini” și în locul lor s-a pus „Conducătorii regionali de serviciu” pentru ca serviciul să fie organizat mai lucrativ și lucrarea să fie lărgită. În cursul acestui an a crescut media lunară a numărului de pioneri și ajutoare în vie, în Statele Unite și teritoriile atârănătoare la 1766. Începând de la acel timp răspândirea mesajului Împărăției a crescut foarte tare și în 18 Noiembrie 1928, postul de radio *Turnul de Veghere* a început difuzarea mesajului Împărăției cu douăsprezece stații de radio. Numărului de lucrători a crescut și lucrătorii au

mers în vie unde, cum arată parabola, li se spune din partea gospodarului „Și vă voi da ce este cu dreptul”. Cei care au intrat în serviciu în acest timp din urmă au recunoscut că timpul este scurt pentru serviciu și mai mult s-au cugetat la Numele lui Iehova și la onorarea pe care I-o pot aduce ei, decât la răsplata personală pe care o vor primi.

¹³ Natural că „ziua” parabolei a devenit tot mai scurtă. „Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea a găsit pe alții stând în piață și le-a zis: De ce stați aici toată ziua fără lucru? Ei au răspuns: Pentru că nu ne-a tocmit nimeni. Duceți-vă și voi în via mea și veți fi răsplătiți”.(Matei 20:6,7). Acesta a trebuit să fie cam pe la sfârșitul ceasului unsprezecelea, deoarece lucrătorii care au intrat acum se spune că numai un ceas au lucrat, adică ceasul al doisprezecelea (Citește versetul doisprezecelea a parabolei) Acesta corespunde anului 1930 după Christos, iar *Turnul de Veghere* publicată în anul acesta consecutiv articolele despre „Casa regală a lui Iehova” și în ele a clarificat din îndurarea Domnului atât de clar ca niciodată, conceperea, chemarea și ungerea acelor care formează casa lui Iehova. Apoi au urmat în același an articolele din *Turnul de Veghere* despre „Aducerea roadelor Împărăției”, „Via cea mai aleasă” „Cine sunt mărturisitorii lui Dumnezeu?” „Campania Sa” și o explicația profetei „Apocalipsei” în cele două cărți „Lumina”. Acum nu era timpul pentru a lăsa mâniile să slăbească; *Turnul de Veghere* pentru acesta a stabilit la începutul anului anumite „Săptămâni Speciale de Serviciu” pentru a vesti Împărăția. S-a stabilit cota și anume pe baza lucrului efectuat în anul 1930 și cota aceasta a indicat cât lucru să se facă în cursul anului 1931. Neîntrerupt s-a dat silința pentru a contribui la mărirea lucrului, de a transmite poporului mesajul Împărăției spre preamărirea numelui lui Iehova. La acea vreme s-au înfățișat un număr mai mare de participanți la cina memorabilă și la conferințe decât aceea care au luat parte la campania din casă în casă. Starea aceasta este descrisă în parabolă cu cuvintele gospodarului „a găsit pe alții stând în piață și le-a zis: De ce stați toată ziua fără lucru?” (Matei 20:6). Ei au fost făcuți atenți asupra faptului că erau leneși. Fără îndoială Domnul a îngrijit lucrul său atunci, întrucât a îndemnat trimiterea *Informatorului* din Decembrie 1930 către toți abonații *Turnului de Veghere* și afară de acesta mai cu seamă conducătorilor de serviciu, acest Informator a dat îndrumări pentru organizarea serviciului pe anul 1931. Astfel, faptele pe care Domnul le-a făcut să aibă loc se potrivesc în ceasul acesta în parabolă.

¹⁴ Aceia însă care au stat leneși au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni”. Satan încă nu a folosit unealta sa, pe „servul rău” la aceea ca să înduplece pe acești trândăvi să combată lucrul de mărturie al Domnului. În ediția din 15 Septembrie (1930) *Turnul de Veghere* a publicat despre „omul fărădelegii” și a fost prima dată când a fost identificat de poporul uns al Domnului. Literatura Societății încontinuu a apelat la ocaziile crescânde ale serviciului și de atunci încoace încă mulți alții au intrat în serviciu. În felul acesta Domnul a adus mai mulți în legământul pentru Împărăție și în serviciul său. Lucrarea astfel s-a extins încât pe la sfârșitul Decembrie 1930, 150 de stații de radio au început să

răspândească mesajul Împărăției prin copiere electromagnetică a plăcilor vorbitoare și chiar și lucrul din casă în casă cu mesajul în formă tipărită a crescut foarte, foarte mult. De la 1930 până la 1931 numărului pionerilor și ajutoarelor care au lucrat lunar în vie s-a ridicat în Statele Unite și teritoriile subordonate la 2272. Pe la sfârșitul anului 1930 a început poporul lui Dumnezeu să fie lămurit în privire la faptul că justificarea Numelui lui Iehova este lucrul cel mai important și că acesta se accentuează deosebit de tare în cărțile „*Profeție*”, „*Lumina*” și „*Justificare*” astfel aceia care au intrat în serviciul la ceasul unsprezecelea cu greu s-au cugetat la plată, ci îndemnul cel mare pentru ei de a intra în lucrul viei și să stăruie în el era dorința de a avea o parte la justificarea Numelui lui Iehova.

Ziua de plată

¹⁵ Faptele bine cunoscute întâmplare de la 1919 până la 1931 corespund orelor zilei amintite în parabolă. Legea lui Dumnezeu a stabilit că lucrătorul la sfârșitul zilei de lucru trebuie plătit. (Leveticul 19:13) Gospodarul, natural că și-a urmat legea sa proprie și pentru aceasta spune mai departe în parabolă: „Seara stăpânul viei a zis ispravnicului său: Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei de pe urmă până la cei dintâi” (Matei 20:8). Răsplătirea lucrătorilor la sfârșitul zilei nu a dat de înțeles că nu mai este lucru. Împlinirea parabolei despre ziua de plată nu ne dă de înțeles că lucrul s-a terminat în vie. Ba mai mult se arată că aceia care primesc plata cu bucurie și apreciere sunt aceia cărora Dumnezeu le transmite lucrarea de acum înainte, ca să pună mărturie până la sfârșit și de acum încolo până la bătălia și în bătălia Armagedonului să efectueze lucrarea.

¹⁶ Leul sau *denariul* a reprezentat un preț care s-a primit din mâna stăpânului, Iehova ca răsplată sau sâmbrei, nu este ceea ce ar fi meritat cineva și pe care-l poate pretinde pe drept. Fără îndoială acesta ar fi fost cazul măcar la aceia care au lucrat în „ceasul al unsprezecelea” cu toate acestea cu tot ce s-a plătit a fost și este un dar al marelui gospodar, către aceia care au lucrat în via sa. Răsplata aceasta se plătește lucrătorilor în timp ce petrec încă pe pământ și nu după ce au ajuns în cer. Plata se plătește la o anumită vreme când este în curs lucrarea de a aduce roadele Împărăției. Toți aceia care lucrează cu sârguință în via Domnului la sfârșitul acestui timp deosebit primesc aceeași sumă, anume un denariu fără a se ține seamă la aceea cât timp au activat în lucrarea Domnului. Aceasta este o dovadă pe mai departe că ei nu primesc plata lor în vederea că ar fi adus Domnului oarecare folos ci dimpotrivă că ei au primit plata ca un semn al bunătații lui Iehova și aceasta exprimă relația cordială ce există între creatură sau lucrător și marele stăpân. Legea lui Iehova nu numai aceea a stabilit că la sfârșitul zilei de lucru să se plătească salariul lucrătorului ci afară de aceasta și aceea ca să nu se facă nici o deosebire. „Să nu cauți la față săracului și să nu părătești pe nimeni din cei mari”. (Leveticul 19:15) În via Domnului cum arată faptele sunt lucrători în diferite poziții, anume funcționari, vestitori, vorbitori, învățători, organizatori, pioneri, ajutoari de pioneri, lucrători din grupe și mulți alții care în urma împrejurărilor s-ar putea angaja să lucreze numai câteva ore în fiecare zi. Mulți lucrători din grupă

care partea cea mai mare a timpului lor trebuie să-l folosească la aceea ca să se îngrijească de hrană și cele de lipsă pentru sine și ce atârnă de el, numai puține ore pot folosi în săptămână pentru serviciul anumit al viei. Când apoi în acord cu legile divine toți au fost tratați la fel atunci ei dacă ar fi avut cugetarea potrivită și aprecierea cuvenită atunci natural că împreună trebuia să se bucure, indiferent de poziția ocupată în vie „Cine seceră primește o plată și strânge roada pentru viața veșnică, pentru că și cel ce seceră să se bucure în același timp” (Ioan 4:36) „Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una: și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrătorii cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. (1Corinteni 3:8,9) Iehova se îngrijește ca toți să fie tratați cu dreptate și fără părtinire. Ce a dat sau a plătit Iehova cum reiese din fapte, a dat poporului său în măsură egală sau fără a părtini pe cineva?

„NUMELE NOU”

¹⁷ Faptele în împlinirea parabolei profetice, arată că „dis de dimineață” corespunde anului 1919 după Christos și acesta a fost începutul lucrării Elisei după venirea Regelui la Templu. Dacă ceasul îl socotim cu un an ce se arată prin faptele enumerate mai dinainte și se întărește prin Scriptură astfel „seara” sau sfârșitul ceasului al doisprezecelea, (Matei 20:8) anume timpul amintit în parabolă se sfârșește în anul 1931. Parabola arată că „seara” este timpul când Iehova rostește o sentință asupra celorlalți care fac parte din Casa Lui și sentința aceasta este anunțată în reprezentarea lui Iehova de un funcționar al său instalat legal și anume Christos Isus care în parabolă apare ca un ispravnic la Casa lui Dumnezeu (1 Petru 4:17). La timpul hotărât stăpânul viei anume proprietarului „viei celei mai alese”, adică Iehova a dat îndrumările a ceea ce trebuia să se facă. Aceasta arată că Dumnezeu este capul Christosului și Dumnezeu dă îndrumările sale funcționarului său suprem, Christos Isus.(1Cor. 11:3). Iehova nu vine în atingerea directă cu lucrătorii lui prin „ispravnicului” viei Christos Isus, pentru ca Isus Christos este marele funcționar executiv în Templu și execută însărcinările primite de la Iehova. Pentru aceasta spune Iehova lui Christos „Cheamă pe lucrători”, timpul a sosit pentru a li se plăti salariul.

¹⁸ Lucrătorii totdeauna se bucură când vine timpul plății și unii care au lucrat cinstit sunt bucuroși și fericiți pe conlucrătorii lor. Lucrul unei zile era gata și acum au primit plata, ei bucurându-se pentru acest serviciu divin, pentru ca în ziua următoare să se pună pe lucru cu un zel și mai mare. Aceasta urma să fie atitudinea naturală a lucrătorilor care și-au prețuit poziția. Așa a fost și cu lucrul din via Domnului în anul 1931. A sosit un timp de veselie deosebită deoarece stăpânul a plătit pe lucrătorii în vie. Lucrătorul nu a încetat atunci, ci din contră zelul lucrătorilor a devenit și mai mare; în anul următor 1932, numărul pionerilor și ajutoarele de pioneri în Statele Unite și teritoriile alipite a crescut la 2792 și peste întreg pământul s-a dovedit în toate grupele și adunările de serviciu, o râvnă mai mare. Rămășița în fiecare națiune a început să-și dea și mai tare silința și lucrul s-a executat într-un mod mai bine organizat și mai armonios.

¹⁹ La porunca stăpânului viei lucrătorii au fost convocați de Christos Isus ispravnicul. Ei s-au adunat la o conferință însuflețită în cel mai înalt grad a poporului lui Dumnezeu cum nu a mai fost în timpul modern. Conferința aceasta a avut loc în Columbus în Iulie 1931. Poporul lui Dumnezeu s-a adunat acolo natural fără să fi știut ce se va întâmpla; ei însăși au crezut că Domnul va da o deosebită binecuvântare aceluia care îl iubesc și care îl servesc cu bucurie. Domnul a convocat pe lucrători pentru ca să se poată constata cum au priceput condițiunile legământului lor cu Iehova pentru Împărăție și dacă ei erau mulțumiți și recunoscători pentru ocaziile lor de serviciu și dacă a fost mulțumitoare îngrijirea care s-a făcut pentru ei. Domnul a organizat conferința aceasta și fără îndoială a lăsat pe îngerii Lui să se îngrijească pentru ca lucrătorii convocați. Publicația „*Vestitorul*” din cursul conferinței a dat o privire generală a organizării lucrului în toate părțile pământului și a relatat toate momentele conferințelor publicate care au fost trimise peste tot.

²⁰ Parabola arată că plata trebuie să se plătească încă în timp ce lucrătorii sunt activi în lucrul acela, dar nu atunci când au ajuns la sfârșitul călătoriei lor și au ajuns în cer. În cer nu va fi nici o plângere și nici o murmurare. Dar parabola arată că pe vremea plății au existat murmurători și nemulțumiți. Salariile plătite nu puteau să fie de natură materială sau pământească ca bani, case sau a unor lucruri care au putere de cumpărare, pentru a câștiga lucruri materiale, pământești. Este o răsplată spirituală sau o plată care are un preț deosebit pentru aceia care stau în legământ cu Iehova și plata aceasta poate să fie plasată aici pe pământ spre folosul lor, întrucât iau parte la justificarea numelui lui Iehova. La conferința aceasta în ziua de 26 Iulie, 1931, s-a pus înaintea celor adunați o rezoluție sau o hotărâre și votată de aceștia, după aceea a fost comunicată grupelor poporului lui Dumnezeu de pe întreg pământul și votată și de ei. Este sigur că Domnul a folosit pe îngerii săi și a condus punerea la punct și prezentarea hotărâri și deoarece toți posedară spiritul Domnului era de așteptat că ei vor primi condițiile legământului și așa s-a și întâmplat. Această rezoluție care a fost primită cu cea mai mare însuflețire pentru Împărăție, între altele rezoluția cuprinde următoarele cuvinte:

„Că noi, răscumpărați prin sângele scump al Domnului nostru și Mântuitorul nostru, îndreptățiți și născuți de Iehova Dumnezeu și chemați în Împărăția Lui declarăm fără șovăire că noi suntem supuși și devotați lui Iehova Dumnezeu și Împărăției sale; că noi suntem servii lui Iehova, însărcinați pentru Numele Lui și în ascultarea poruncilor sale, să facem o lucrare și de a transmite mărturia lui Isus Christos, pe mai departe de a face cunoscut oamenilor că Iehova este adevăratul și Atotputernicul Dumnezeu pentru aceasta urăm de bine și primim cu bucurie Numele pe care l-a numit gura Domnului Iehova și dorim să fim cunoscuți sub numele *Martorii lui Iehova* și așa să fim numiți. *Turnul de Veghere*, 1931, pag. 279.

²¹ O plată mai mare nu se putea plăti creaturilor de pe pământ decât să primească un nume de pe buzele lui Iehova, numele acesta arată relația strânsă și

cordială între Iehova și poporul său credincios. Niciodată mai dinainte nu a dat creaturilor o astfel de plată și nici nu o va da altora afară de urmașii credincioși ai lui Christos Isus. El dă acestor lucrători credincioși din via sa un nume nou și le va spune: „Eu sunt Iehova, acesta este Numele meu și slava[onoarea] mea n-o voi da altuia” – Isaia 42:8, *A.R.V.*

²² Poporul Lui Iehova este desemnat să poarte Numele Lui și este echipat de la acest timp încoace fiind trimiși ca reprezentanți oficiali ai Domnului ca să fie martori pentru El și să se facă de cunoscut că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu și că Fiul Său Isus Christos este Împărat și că Împărăția a sosit și este unica speranță pentru neamul omenesc. Acestora le spune Iehova: „Voi sunteți martorii mei.... căci Eu sunt Dumnezeu” (Isaia 43:12) Sionul este acum zidit. Copiii lui s-au născut și cortul lui ar trebuit să se lărgească. Clasele Estera și Rut au fost aduse ca membrii clasei servului între oastea poporului lui Iehova și timpul a sosit când toți acești lucrători credincioși trebuiau să fie descoperiți ca un popor propriu al lui Iehova. În armonie cu această concluzie a scris profetul lui Dumnezeu: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta până nu se va arăta neprihănirea Lui. Lumina soarelui și izbăvirea Lui ca o făclie care se aprinde. Atunci neamurile vor vedea neprihănirea Ta și toți împărății te vor slăvi și-ți vor pune un nume nou pe care-l va hotărî gura Domnului”. – Isaia 62:1,2.

²³ Profetia cu privire la numele nou nu putea să se aplice după ce credincioșii ar fi fost duși în cer ci trebuie să se împlinescă în vreme ce credincioșii ca și reprezentanți lui Iehova și a Împărăției sale petrec încă pe pământ. Neamurile nu ar fi putut vedea cinstea pe care Iehova o dă martorilor săi după ce vor fi duși de pe pământ la cer: dar profetia aceasta arată că martorii vor fi urmați de neamurile pământului. Acești lucrători nu pentru aceea se trimit pe câmp ca să lucreze ca să poată intra în cer ci pentru a-i pune la probă și pentru a-i pregăti pentru un serviciu deosebit al lui Iehova de a da de știre Numele Lui. Popoarele și neamurile de pe pământ trebuie să recunoască că Iehova este Dumnezeu și că El are un popor pe pământ care îi este credincios și devotat și își păstrează neprihănirea înaintea Lui. Scopul lui Dumnezeu de a nimici națiunile care constituie pe organizația lui Satan trebuie să fie făcut de cunoscut. Iehova dă credincioșilor săi un nume nou și li se acordă privilegiul cel mai onorabil de a ieși afară și a vesti judecățile lui Iehova înainte ce se vor executa. Nici unul dintre cei ce nu iubesc pe Dumnezeu nu doresc să poarte numele pe care Iehova îl dă martorilor săi credincioși. Altora nu le este rușine să poarte numele Celui Prea Înalt. Acesta se dovedește prin faptul că se bucură căci sunt cunoscuți ca Martorii Lui Iehova, fiind disprețuiți și batjocoriți din partea celor care afirmă că sunt urmașii lui Christos dar de fapt nu sunt. Christos Isus, ca "administrator" al lui Iehova, plătește salariile și confirmă aceasta înaintea Domnului, pentru cei care nu se rușinează să fie numiți cu numele său. „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri.” (Luca 9:26). Numai cei care iubesc pe stăpânul viei

sunt pe deplin mulțumiți cu salariile primite și se bucură că au primit salariul la fel. Sunt unii cărora acum le place să poarte numele de *martori ai lui Iehova* iar pentru a aduce roadele Împărăției, ei duc și altora o mărturie pentru numele său.

²⁴ Pe vremea când s-a făcut plata lucrătorilor din vie pentru lucrul lor în mod automat s-au împărțit în două grupe din care una este mulțumită și cealaltă se plânge și murmură. Plata salariului descopere pe cei egoiști și pe cei dezinteresați, iar pe cei dezinteresați Domnul îi folosește pentru numele Lui, ca popoarele să vadă că aceștia sunt martorii Săi, care își mențin integritatea față de El. Chemarea lucrătorilor de la acest timp deosebit al plății este un test special asupra tuturor celor care au răspuns la apelul pentru Împărăție și care au fost trimiși să lucreze în vie, și această concluzie este total sprijinită de către Scripturi prin faptele care vor urma.

Întrebări pentru studiul berean

1. Cui și sub ce condiții plătește Iehova plata? Cum au ajuns aceștia în situația să fie onorați în așa fel?

2. Cine este „gospodarul”, cine este „ispravnicul” și cine sunt „lucrătorii” menționați în pildă? Ce este „denariul”? La ce vreme se referă parabola?

3. Care se pare să fie indemnul, care a adus la iveală parabola aceasta? Cine trebuie să „primească însutit”? De la cine și când trebuie să primească aceasta?

4-7. Explică expresiile: a) „gospodarul a ieșit afară dis de dimineață”. b) de a „tocmi lucrători”. c) în „via Sa”. Cum se aplică Matei 20:1 cu alte cuvinte?

8. În care patru puncte se arată un înțeles profetic în aceea că el „s-a tocmi cu lucrătorii să lucreze via pentru un dinar pe zi”, cum se arată prin faptul care indică împlinirea acestei părți a parabolei.

9. Descrie împrejurările între lucrătorii care au fost angajați „dis de dimineață”?

10. Compară împrejurarea aceloră despre care se face referire în versetul 4 care „au plecat pe cale”, cu aceeași lucrători pe când „stăteau în piață leneși”. Cui se aplică expresia profetică „vă voi da ce este cu dreptul”? Cum se împlinesc versetele 3,4 și 5 a profeției?

11,12. Arată adevărurile importante descoperite și împrejurările arătate în împlinirea expresiilor cu privire la ceasul: a) „al șaselea” și b) „al nouălea”.

13,14. Arată faptele importante și primordiale care se potrivesc la împlinirea profeției despre „ceasul al unsprezecelea”

15,16. Ce se arată în aceea că „lucrătorii au primit plata când s-a terminat ziua”? Ce s-a ilustrat simbolic prin „denar”? Arată că: a) tipul, scopul plății și suma deopotrivă a „salariului” sunt în armonie cu legile lui Iehova b) că faptele care au avut loc în împlinirea parabolei sunt în armonie cu acesta.

17-21. Arată a) cum se potrivește „numele nou,” la parabola cu privire la timpul, modul și scopul „plătirii lucrătorilor din vie” b) mai departe, dacă „plata lucrătorilor din vie” înseamnă că nu trebuie să se mai lucreze. Descrie calea evenimentelor prin care s-a împlinit convocarea și plata efectuată a lucrătorilor. De

ce valoare este „plata” aceasta pe care gospodarul lasă ispravnicul său să o dea lucrătorilor?

22,23. Citează alte Scripturi profetice care asemenea se împlinesc în timpul sau la începutul timpului acestuia. În ce scop se trimit în vie acești lucrători? Ce răspundere aduce cu sine ocazia de a lucra în via lui Iehova?

24. Arată că primirea plății este o probă pentru lucrători și ce se descopere prin o astfel de probă.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

1 DECEMBRIE 1933

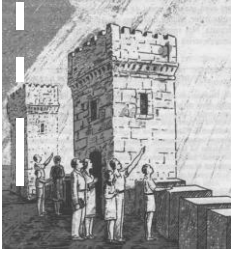
Nr. 23

Cuprins:

PLATA LUCRĂTORILOR
PARTEA a II-a

- Pag.565

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F. Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

1 DECEMBRIE 1933

Nr. 23

PLATA LUCRĂTORILOR

„Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: „Cheamă pe lucrători, și dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi”. – Matei 20:8.

Partea a II-a

Iehova stăpânul viei nu se uită la persoană și nu arată nici o părtinire prin devotamentul dezinteresat față de Dumnezeu și Împărăția sa. Acesta aduce aprobarea lui Iehova. Numai faptul în sine că unul a conviețuit cu poporul lui Dumnezeu și în serviciul său timp de mai mulți ani, acesta nicidecum nu este o dovadă că unu ca acesta ar fi mai plăcut Domnului, decât acela care numai de scurtă vreme cunoaște pe Domnul. Parabola despre denar este o ilustrație nimerită a acestui adevăr. Într-un articol precedent al *Turnului de Veghere* s-a arătat cum au fost invitați lucrătorii în serviciu în timp de doisprezece ani, și sfârșitul acestui timp a venit în anul 1931 după ce Domnul a dat în știre că le-a dat un nume nou pe care gura Lui l-a hotărât și numele acesta este, *Martorii lui Iehova*.

² Domnul și stăpânul viei nu a zis ispravnicul ca să cheme pe „bătrânii aleși” sau pe funcționari sau pe cei mai de seamă să-i laude tare și mai întâi lor să le dea plata, pentru ca alții să poată vedea cât de bine au lucrat aceștia și ce oameni de meritoși sunt. Dimpotrivă a zis: „Cheamă[pe toți] pe lucrători și dă-le plata începând de la cei de pe urmă până la cel dintâi”. În felul acesta se arată prin cuvintele parabolei cât și prin fapte că unii lucrători numai vreme de un ceas au lucrat în vie, adică de la ceasul unsprezece până la doisprezece și acesta ar corespunde serviciului anului 1930-1931. Aceștia care au intrat în serviciu mai pe urmă au primit mai întâi plata. A arătat aceasta o părtinire a unor lucrători sau o preferință? Nicidecum. Toți aceia care erau în serviciu nu au adus nici un folos real lui Dumnezeu ori câtă vreme ar fi stat în serviciu, și să fi făcut orice. Să presupunem că toți au făcut tot ce au putut mai bine, totuși în conformitate cu adevărul și foarte potrivit trebuiau să spună: „Suntem niște servi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem”. (Luca 17:10). Toți aceia care au fost primiți în serviciul lui Iehova și trimiși în via sa, iar prin aceasta au primit cel mai înalt privilegiu și cea mai mare favoare, ce numai se putea acorda vreunui om de pe pământ. Dacă mai întâi ar fi fost plătiți aceia, care au petrecut cel mai puțin în vie aceasta putea să-i influențeze ca să cugete mai mult despre sine, decât se cuvine. Împrejurarea că Domnul a dat plata mai întâi la cei din urmă arată că El nu face

nici o deosebire între servii săi ci dimpotrivă toți trebuie să fie una și cu adevărat uniți într-o cauză armonioasă. Domnul desigur nu ar fi permis ca să spună de pildă unul : „Eu treizeci de ani am fost bătrân în grupa aceasta, prin urmare sunt îndreptățit la o mai mare atenție decât tu care numai acum nu demult ai venit la adevăr și pentru aceasta să mi se dea mai multă cinste”. Serviciu lung și credincios îi place lui Dumnezeu și nu va trece cu vederea un astfel de serviciu, dar împrejurarea aceasta nu cere un tratament special al servului Domnului și nu va trece cu vederea un astfel de serviciu: dar împrejurarea aceasta nu cere un tratament special al servului Domnului și nu îndreptățește la aceasta. „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit ce te lauzi ca și cum nu l-ai primit?” (1 Corinteni 4:7) Tot ce a primit cineva, a primit prin îndurarea lui Dumnezeu. Dacă însă unora care sunt membrele unui corp li s-ar dat cinste și întâietate mai mare atunci aceasta nu ar servi interesele unității. Cei ce mai pe urmă au venit la cunoștința adevărului și la ocaziile de serviciu pentru aceasta nu trebuie să fie cei din urmă în toate lucrurile. Punctul important este acela, căci au arătat o adevărată iubire și apreciere față de ceea ce le-a dat Dumnezeu și că ei în privilegiile primite sunt zeloși și credincioși. Scopul principal al predicării Evangheliei a fost acela, de a-i aduce pe toți la unitate în Christos, chiar așa cum exprimă apostolul: ”Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfințiilor în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos până vom ajunge toți la unirea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu , la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Christos”. (Efeseni 4:11-13). După ce s-a realizat o astfel de unitate atunci în consecință unuia nu se putea da mai mult decât altuia. Cum ispravnicul a plătit mai întâi pe cei din urmă celor intrați în vie li s-a dat ocazia să vadă că ispravnicul a plătit pe cei din urmă. Dacă cei întâi intrați ar fi primit plata atunci în urma importantei lor mai mari s-ar fi abătut și n-ar fi luat în seamă la aceea, ce primesc cei din urmă. Iehova nu ascunde dinaintea celor mai bătrâni în serviciu ce face chiar și pentru aceia care numai acum încurând au intrat în serviciu. Aceasta se răsfânge prin aceea că iubirea și bunătatea lui Iehova a extins îndurarea și favoarea Împărăției și asupra clasei Estera și Rut. Mardoheu și Naomi au fost tare atenți la aceea ca și Estera și Rut să primească partea lor, și acesta este spiritul adevărat al tuturor acelor care iubesc pe Dumnezeu și pe frații lor. Este interesant a constata acum că articolele despre Estera și Mardoheu ale *Turnului de Veghere* aproximativ în vremea aceea s-au terminat când s-a votat pentru numele nou, la adunarea aceea mare din 1931.

³ Ispravnicul a primit de la Iehova porunca ca să plătească mai întâi pe cei din urmă și apoi continuând așa până ce și cei dintâi vor fi primit denarul lor. Nici unul dintre cei ce au lucrat în vie, pe drept, nu putea pretinde mai mult de un denar. Dacă stăpânul viei a avut de gând să plătească tuturor lucrătorilor aceeași plată, era treaba lui. Pe drept, nimeni nu putea să pretindă mai mult, fie cinste sau poziție sau alte avantaje. Este drept că apostolii au îndemnat adunarea lui Dumnezeu „să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi care vă cârmuiesc în

Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult în dragoste din pricina lucrării lor”.(1Tes. 5:12,13) Acesta însă este un privilegiu și nu stă în contradicție cu regula stabilă de Stăpânul viei. Cei ce ocupă pozițiile de căpetenie în serviciu organizației lui Iehova, nu au nici un drept să pretindă ceva pentru sine. Dumnezeu așază pe membrii în corp, după plăcerea sa, și cei ce posed spiritul corespunzător, vor primi cu bucurie ceea ce li se dă. Este adevărat că stă scris; ”Chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților”. Aceasta poate să însemne că unora din membrele înviate a corpului lui Christos Iehova le va da o mai mare cinste în Împărăția măreață, decât altora: dar aceasta nu schimbă cu nimic regula stabilită în parabolă, deoarece în parabolă se plătește lucrătorilor plata în timp ce petrec încă pe pământ. Referința apostolului la stele și la strălucirea lor se referă anume la vremea după ce credincioșii vor fi luați în cer. Plata salariului aduce cu sine o adevărată probă pentru toți aceia care lucrează în vie.

⁴ Cei din urmă care au fost trimiși în vie au lucrat foarte puțin, și stăpânul nu le-a promis nici un salariu deosebit, ci a zis că le „va da ce este de drept”. „Cei din ceasul al unsprezecelea[la încheierea] au venit și au luat fiecare câte un denar”. (Matei 20:9).Cei ca au început să lucreze târziu, nu au meritat suma aceea și pe drept nici nu li s-a convenit atâta prin urmare, din pricina bunătății inimii stăpânului viei, s-a întâmplat că cei din urmă au primit un denar întreg. Această manifestare a bunătății nu a constituit violarea dreptății și prin urmare nimeni nu putea să afirme pe drept că stăpânul viei ar fi nedrept. El a promis că va plăti ce este pe drept și plata denarului arată că aceasta a fost cu dreptate și nu se putea trage la îndoială de nimeni.

PROBA

⁵ Care este proba principală care se aplică față de toți aceia care au fost chemați pentru Împărăție? După cuvintele Scripturi răspunsul sună: În primul rând este iubirea pentru Iehova Dumnezeu și în al doilea rând iubirea pentru membrii casei sale. „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din lege? Isus i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. „În aceste două porunci se cuprinde toată legea și prorociei” – Matei 22:36-40.

⁶ Iubire, înseamnă, devotamentul dezinteresat al creaturii față de marele Creator, Iehova Dumnezeu. Cine iubește pe Dumnezeu acela cu bucurie ține poruncile sale și ochii săi nu și-i îndreaptă spre onoruri ce i s-ar aduce vreunui creaturi, ci la ocazia ca să-și dovedească neprihănirea și credincioșia deplină față de Dumnezeu și în felul acesta să ia parte la justificarea Numelui lui Iehova. A iubi pe fratele sau pe aproapele său ca pe sine însuși înseamnă că nu există nici o dorință egoistă, ca el să primească o cinste mai mare, decât aceea ce i-a fost dată fratelui său. Toți aspiranții Împărăției și cei ce în adevăr iubesc pe Dumnezeu, numai o singură ținută principală au în vedere, și aceasta constă în aceea de a avea

o parte la justificarea numelui Lui Iehova și la preamărirea Lui. Deoarece aceasta este adevărat atunci ce altceva ar mai putea omul dori pe pământ decât ca Iehova să spună cam în felul celor ce urmează: Din pricina devotamentului tău dezinteresat față de mine și Împărăția mea îți dau cinstea ca în calitate de martorul meu să-mi porți Numele. Unde adevăratul îndemn pentru serviciu este iubirea, omul nu va dori să vadă că unii se bucură de mai mari lucruri decât alții. Toți vin în starea de unitate în Christos Isus și fiecare trebuie să aibă același spirit ca Christos de astfel nu ar aparține corpului lui Christos (Romani 8:9). „Pentru că iubirea lui Christos ne adună”. (2 Cor. 5:14) Iubirea este asemenea aceleia pe care o are Christos care susține sau unește pe membrele corpului lui Christos și pe fiecare îl provoacă ca să cugete mai cu seamă la aceea ca să execute voința Lui Iehova pentru ca să îi cinstească Numele său și să aibă parte la justificarea numelui Său. Nici unul care dorește pentru sine o cinste deosebită nu poate să aibă o astfel de iubire pentru Dumnezeu și frații lui în Cel Uns.

⁷ Cei ce au stat mai mult timp în serviciu și au văzut că cei veniți mai târziu, ilustrați prin Estera și Rut au intrat în serviciu, se bucură văzând că frații lor mai tineri, în aceeași măsură ca și ei au parte la cinstea dată de Iehova de a purta Numele său. Evenimentele care sunt în armonie cu parabola profetică și astfel o împlinesc, arată că în anul 1931, la sfârșitul celor douăsprezece ore, Iehova a dat în știre poporului său că l-a cinstit întrucât i-a dat un nume nou anume: „Martorii lui Iehova” și că atunci toți aceia care au posedat iubirea lui Christos au săltat de bucurie când au văzut că aceia care mai în urmă au intrat în serviciul viei totuși trebuie să ia parte la cinstirea aceasta la fel ca aceia care deja de mai multă vreme stăteau în serviciu. Unșii care stăruiesc în neprihănirea lor față de Dumnezeu vor avea parte la cinstirea aceasta și nimic altceva nu pot să aibă.

⁸ Bunătatea stăpânului viei arată lucrătorilor cine era egoist și cugetul lor adevărat a fost adus la adevărata lumină. „Când au venit cei dintâi socoteau că vor primi mai mult, dar au primit și ei tot câte un denar de fiecare”(Matei 20:10). Cei din urmă care au fost plătiți au lucrat douăsprezece ore în vie. Ei au văzut ce a plătit ispravnicul acelor care numai foarte scurt timp au lucrat și pentru aceea cei egoiști au început să nutrească speranța că ei vor primi mai mult, pentru aceasta stă scris: socoteau că vor primi mai mult decât un denariu. Ei au observat dărnicia stăpânului când a plătit pe cei ce în cele din urmă au intrat în vie și deoarece erau egoiști și se țineau prea importanți își spuneau: „Desigur că vom primi o sumă mai mare decât aceasta”, decât un denariu. (R.V.). Ei au privit cu generozitate la gospodar și la plata ultimilor din vie și în mod egoist au considerat importanța lor, ei spunându-și cu siguranță că vor vom obține mai mult. Dacă ei ar fi fost hrăniți cu hrana pe care Domnul le-a pregătit-o înainte de ziua plății și ar fi prețuit-o atunci nu ar fi așteptat mai mult. De la 15 Mai 1931 până la momentul adoptării rezoluției amintite mai la început despre votarea numelui nou, *Turnul de Veghere* a publicat explicarea cărții Estera și prin aceasta Domnul a descoperit poporului său că Estera închipuie pe aceia care mai târziu au intrat în serviciu și că Mardoheu reprezintă pe cei mai în vârstă, pe mai departe că Mardoheu a manifestat spiritul

potrivit deoarece s-a bucurat că i-a ajutat Esterei că în cele din urmă clasele Estera și Mardoheu au adunate împreună și au ajuns la o unitate desăvârșită aflată în aceeași măsură și au parte la binecuvântări comune și la răspunderea comună a „serviciului credincios și înțelept”. De atunci încoace faptele au arătat că unii din „bătrânii aleși” egoiști nu sunt în armonie cu explicarea cărții Estera ci au stăruit în aceea ca s-o interpreteze în felul lor egoist și spre justificarea lor proprie.

⁹ Cei ce iubesc pe Dumnezeu și sunt născuți de organizația sa, prețuiesc faptul că Iehova învață pe ai săi și că aceasta o face prin Fiul său iubit Christos Isus. Domul a făcut atunci atent pe poporul său asupra faptului că în ce relație stă față de El și El a dat îndemnul ca în 26 Iulie 1931 să primească hotărârea cu privire la numele nou. Din zilele acelea și de atunci toți aspiranții la Împărăție din toate părțile pământului, au primit cunoștință despre numele nou și lor le-a fost oferit numele, pentru ca să-l poată primi și să și-l însușească. Unde aceasta s-a făcut cu sinceritate și în adevăr a însemnat că și ei au avut privilegiu cu ceilalți să fie un popor „pentru Numele Său”, aleși și folosiți ca martorii lui Iehova pe pământ. Acesta a fost plata ce s-a plătit tuturor lucrătorilor. Nici o plată mai mare sau o cinste mai înaltă nu se putea arăta vreunei creaturi de pe pământ decât să poarte numele acesta dat de Iehova. Întrebarea în cauză nu este acum cât timp ai lucrat în „via mai aleasă” a lui Iehova, ci ai fost credincios și acum ești credincios în serviciul său și mai lucrezi fiind devotat lui Iehova în mod dezinteresat? Dacă acesta este cazul atunci ți se oferă numele nou, numele acesta, fiind plata și este dreptul tău ca să-l primești și să-l folosești mai departe. Toți aceia care primesc numele în spiritul adevărat, sunt una și constituie cu spirit voios în comunitate clasa servului credincios și înțelept. Isus a spus acelor care vor birui organizația lui Satan și au stat de partea lui Iehova, care s-au predat întreg și cu totul în mod dezinteresat. „Și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.” (Apoc. 2:17) Dovada scripturală pentru întărirea hotărâri cu ocazia acestuia a atras atenția asupra faptului că pietricica albă, nu se dă singuraticelor persoane ale servului credincios și înțelept în totalitatea ei. Ca și clasă pe mai departe, piatra arată probarea binevoitoare din partea lui Iehova și face de cunoscut pe clasa aceasta ca pe reprezentanta sa oficială. Iehova cinstește pe clasa servului întrucât îi dă numele nou. Nu vor fi alese persoanele singuratice și să li se dea poziții avantajoase, ci rămășița luată în întregime constituie pe serv adică pe martorii lui Iehova pentru ca să vestească Numele Lui pe pământ (*Turnul de Veghere*, 1931, pag. 294). Iehova acordă aceste privilegii clasei servului dându-le noul nume. Nu persoanele sunt scoase în evidență, oferindu-li-se un loc preferențial, ci toate împreună constituie rămășița, servul Lui, care sunt martorii lui Iehova și ei vestesc numele Lui pe pământ. Că cei dintâi cât timp au servit, nu a fost important, dar a fost de foarte mare importanță cu ce grad de credință au administrat interesele Împărăției. Cei dintâi se pare să fie trecut cu vederea peste aceasta.

¹⁰ Cei înfumurați de propria lor însemnătate au avut aici ocazie să murmure și ei s-au folosit de acesta. După ce au primit banii [numai plata aceasta și altceva

nu spre mulțumirea poftelor lor egoiste] cârteau împotriva gospodarului. (Matei 20:11). În organizația lui Dumnezeu ani de-a rândul au îmbrăcat unii în grupele celor consacrați slujba de bătrâni aleși, și au fost „vorbitorii” și „conducătorii principali” ai chestiunilor grupei iar aceasta a avut asupra lor o influență că s-au ținut prea importanți și au căutat să facă pe unii să creadă că ei sunt indispensabili în organizația Domnului. După aceia Domnul a lăsat să se facă atent poporului său asupra chestiunii împuternicirii scripturale pentru alegerea oamenilor în slujba de „bătrân”.(Vezi *Turnul de Veghere* 1Februarie 1932) Aceasta a avut loc nu mult după primirea numelui nou. Chestiunea bătrânilor aleși a fost apoi discutată între frați și analizată, până când *Turnul de Veghere* din 15 august și 1 septembrie 1932 (ediția românească 15 octombrie și 1 noiembrie) prin îndrumarea Domnului au clarificat că Scriptura nu dă nici o împuternicire pentru slujbele cu alegere de bătrâni și diaconi ; și că nu există nici o deosebire între membrii „servului credincios și înțelept” deoarece a sosit timpul când toți sunt una în Christos cum se ilustrează aceasta în icoană prin cei 24 de bătrâni (Apocalipsa 4:4; Efeseni 4:11-15). Scriptura descoperă că toți aceia care se află în Templu și sunt una cu Christos sunt de fapt bătrâni și nu fost făcuți bătrâni în urma votării altor creaturi. Plinătatea lor în Christos i-a adus în starea aceasta când adevărurile acestea au fost aduse la lumină, atunci o clasa de oameni cu urmașii lor, care au crezut, au primit o plată mai mică decât merită după lucrul lor. Numele nou „Martori ai lui Iehova” i-a adus pe toți în același rând sau la același grad; și lucrul fiecăruia valorează tot atâta ca lucrul celuilalt. Aceasta nu a mulțumit însă pe acei care se ținuseră pe sine importanți. Acești egoiști au dorit slujbe, titluri și o recunoștință deosebită, și întrucât n-au primit aceasta au început să murmure și să se tânguiască și tânguirea lor era îndreptată contra lui Iehova.

¹¹ Cei ce se tânguiesc și murmure cred că ei susțin o reclamație contra mersului Societății și contra anumitelor lucruri care sunt în strânsă legătură cu lucrul Societății. Dar învinuirile lor sunt îndreptate contra lui Dumnezeu. Murmurătorii niciodată n-au dovedit niciodată zel pentru punerea mărturiei pentru Domnul în modul plăcut Lui. Ei au cugetat că pentru ei ar fi ceva înjositor de-a umbla cu mesajul Împărăției din casa în casa; ei au preferat să fie activi ca „vorbitorii” și să glorifice înaintea oamenilor calitățile lor și „caracterul lor dezvoltat”. Ei susțin fără îndoială căci sunt martorii lui Iehova, pentru că doar sunt vorbitorii. Dar plângerile lor arată în schimb că ei pizmuiesc pe frații lor mai tineri, că aceștia au o parte activă la lucrul de mărturie, și de la Domnul primesc același har ca și cei mai în vârstă. De la 1931 acești egoiști s-au făcut văzuți în diferite feluri, întrucât au învinuit Societatea și lucrul ei. Dacă Iehova are o organizație pe pământ de care se folosește, atunci o astfel de organizație este servul său și servul este răspunzător Domnului său. Dacă servul nu servește în acord cu voința lui Dumnezeu, atunci putem ști sigur că servul necredincios va fi pus la o parte : pentru că alții să poată face voia lui Dumnezeu. Societatea din îndurarea Domnului pune mărturie pentru Numele lui Iehova așa precum a poruncit Iehova. (Isaia 61:1,2; Matei 24:14) Dacă Societatea face aceasta pentru că Dumnezeu vrea așa

atunci cei ce se plâng, murmură contra lui Dumnezeu; exact cum declară parabola în cuvintele: cârteau împotriva gospodarului. Așa se întâmplă cum a zis Moise: „Domnul a auzit cântirile, pe care le-ați rostit împotriva Lui: căci ce suntem noi? Cântirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului.” – Exod 16:8.

¹² Fariseii au iubit, să vorbească și să predice, să stea în piețe și să fie priviți și onorați din partea oamenilor. Isus le-a spus: „Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 21:31) Nimenea nu poate să înșele pe Domnul. Fariseii au murmurat contra lui Isus, deoarece El s-a folosit de deosebite categorii a celor mai de rând; și chiar așa murmură acuma unii din „bătrânii aleși” împotriva lui Dumnezeu, deoarece își manifestă favoarea față de rămășiță, care cu credincioșie cutreieră lumea să predice Evanghelia Împărăției. (Luca 5:30) Cine murmură cârtește împotriva lucrului, aprobat de Iehova, acela murmură însuși contra lui Iehova. „Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciti de Nimicitorul”. (1Corint. 10:10) Dumnezeu refuză pe murmurători și-i leapădă. „Ei au nesocotit țara desfătărilor: n-au crezul în Cuvântul Domnului, ci au cârtit în corturile lor, și n-au ascultat de glasul Lui. Atunci El, a ridicat mâna și a jurat că-i va face să cadă în pustie.” (Psalm 106:24-26) Cei ce au fost chemați în serviciul lui Iehova sunt îndemnați să facă lucrurile, pe care mâinile lor le găsesc să le facă și fără să murmure. „Faceți toate lucrurile fără cântiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și, curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții.” (Filipeni 2:14-16; 1Petru 4:9,10). Cei ce se plâng contra organizației lui Dumnezeu și a lucrului său, stăruiesc în aceea, ca lucrurile să le execute în acord cu ideilor lor egoiste și nu în felul hotărât de Domnul; și prin aceasta își exprimă dorința, să fie cinstiți și onorați din partea acestora. În Iuda 16 stă scris despre aceasta: „Ei sunt niște cârtitori nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe, și slăvesc pe oameni pentru câștig”. – Iuda 16

¹³ Singura cale pentru a pricepe o profeție, constă în aceea a aplica asupra profeției fapte care există în adevăr și care sunt în armonie cu profeția. Dumnezeu a cunoscut dinainte lucrurile care există azi, și El a lăsat să se scrie profeția, cum este indicată în parabola întrucât murmurătorii se plâng, arată că sunt egoiști și că nu posed iubirea lui Christos. „Ei au murmurat.... și au zis: „Aceștia de pe urmă n-au lucrat[muncit, Diag.] decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit gerul și năduful zilei.” (Matei 20:11, 12) Ei puteau tot atât de bine să se plângă asupra acelora, care au început să lucreze de la ceasul al treilea, al șaselea și al nouălea; ei însă au preferat să-și sprijinească cazul cât se poate de tare, întrucât s-au plâns asupra tratamentului de care au avut parte lucrătorii, care au lucrat un singur ceas, când ei ziua întregă s-au ostenit în lucru. În același fel, se poticnesc aceia, care îmbrăcară poziția de bătrâni, nu au fost aleși din nou prin vot la slujba aceasta, prin care fapt ei au fost puși la același grad cu cei abia de acum veniți la adevăr; ei se poticnesc în aceasta

deoarece cum spun, au fost tratați nedrept. Ei continuă „să slăvească persoane pentru câștig”, îndeosebi persoana lor proprie. Deoarece nu li se mai acordă pe mai departe o poziție avantajoasă, de a-și rosti vederile lor personale, aceasta îi face bolnavi, și ei spun după înțelesul: „Iată că aceștia care numai acum încurând au venit la adevăr, sunt socotiți egali cu noi, și aceasta nu este cu dreptate.” Ei nu sunt mulțumiți cu aceea, dacă văd că Dumnezeu pe toți i-a făcut deopotrivă și tuturora le-a dat o parte egală la justificarea Numelui său. Deoarece murmură și se plâng, prin aceasta arată că ei sunt în afară de Sanctuarul lui Iehova și nu sunt învățați de El; ei plâng și scrâșnesc cu dinții împotriva acelora, care cu umilință și cu bucurie înaintează cu lucrul serviciului. – Luca 13:27, 28.

¹⁴ Afară de aceasta mai spun: Noi, „cari am suferit gerul și năduful zilei” (R.V.), totuși suntem, puși în aceeași clasă ca acești ordinari. Ei iau în nume de rău că sunt astfel tratați, și caută să se justifice. Ei nu se țin de învoiala lor făcută, anume ca să lucreze în vie pentru un denariu pe zi, stabilind un preț pe propria lor muncă în conformitate cu propriile lor idei. „Ei se măsoară cu ei înșiși și se compară cu ei înșiși”, dar în aceasta nu sunt înțelepți după măsura înțelepciunii divine. (2Cor. 10.12) Ca și fariseii, se prețuiesc ei pe ei înșiși, și pe cei ce fac parte din clasa lor, și din motivul acesta caută să se justifice ei înșiși, și astfel se fac o urâciune înaintea lui Dumnezeu. – Luca 16:15.

¹⁵ Ispravnicul aude plângerile, în vreme ce face plata, și răspunde și spune „unuia”; aceasta arată că nu toți dintre lucrătorii cei dintâi sau plâns, ci numai unii dintre ei: „Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: Prietene[Omule, *Moffatt*], ție nu-ți fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un denariu?” (Matei 20:13) Cuvântul grecesc tradus aici cu „prieten” sună *hetairos* și nu ascunde în sine cugetul iubirii, ci înseamnă „tovarăș” sau „camarad”; pentru aceasta corespunde mai bine expresiunea „omule”. Ispravnicul răspunde celor murmurători că nu le face nici o nedreptate, și că nu există nici un îndemn sau motiv pentru plângerea lor. Gospodarul nu și-a stricat partea învoielii ci a plății exact atâta, cât a promis. Toți se bucură de ceea ce înseamnă denariul, anume de privilegiul și de cinstea, de a avea parte în egală măsură la Numele nou și Numele acesta de a-l mărturisi înaintea oamenilor. Mardoheu și Estera au fost cunoscuți ca evrei sau iudei, aceasta înseamnă, ca atare, pe cei care laudă pe Iehova; și în același fel mărturisesc aceia, care poartă Numele lui Iehova pe drept, că ei sunt iudei. Preamărirea și justificarea Numelui lui Iehova este chestiunea cea mai importantă ce trebuie să se facă de aceia, care au fost chemați să ia parte la lucrul Împărăției iar învoiala făcută de Domnul nu conține vreo promisiune, ca să aprobe și să cinstească pe vre-o persoană mai presus decât pe ceilalți servi ai Lui ca întreg. Dacă toți sunt una în Christos, atunci nici o persoană nu va fi onorată și distinsă mai presus decât ceilalți membrii.

¹⁶ Domnul a făcut atent pe cel ce murmura asupra faptului că el, care a intrat cel dintâi în vie, și-a dat aprobarea ca, să primească un denariu ca plată. Aceasta duce la cugetul că „numele nou” ca răsplătirea clasei servului, de fapt s-a

dat în anul 1919 cu toate că lucrul acesta numai după doisprezece ani i-a fost cunoscut rămășiței. Și aceasta corespunde cu felul și modul cum se poartă Domnul cu poporul său. El folosește pe poporul său și după aceea îi descopere, ce înseamnă chestiunea pentru care i-a folosit. Celor murmurători li se pune întrebarea: „Nu te-ai tocmit cu mine cu un denariu?” În acord cu adevărul numai cu un „da” se putea da răspunsul la această întrebare. Dacă lucrătorii ar fi mers în vie cu inimi sincere, devotate lui Iehova, atunci cu conștiința împăcată nu ar fi putut să pretindă mai mult, decât suma convenită. Să se observe că unii chiar din clasa aceea, care „dis de dimineață” au intrat în slujbă în zilele trecute cu o deosebită plăcere au cântat cântarea „A nu fi nimic, a nu fi nimic...” și acuma li se pune aceasta în vedere, și ei observă că ei nu sunt nimica decât chiar aceasta că ei sunt cei mai neînsemnați din turmă. Ei nu au adus Domnului nici un folos și sunt siguri că nu sunt îndreptățiți la mai mult decât oarecare alt membru din oastea lucrătorilor săi. Scopul și speranța sinceră a lucrătorilor, care au mers în vie, era „ca lucrător care nu trebuie să se rușineze”, să primească aprobarea lui Iehova: și numele nou chiar aceasta înseamnă pentru aceia, care cu bucurie sunt activi în serviciul Împărăției. În vremurile mai dinainte frații au îmbrăcat poziții de favoare și de onoare, ca vorbitori, sau în slujbe de bătrâni, sau în alte „slujbe” între poporul lui Dumnezeu. Pozițiile acestea nu le-a fost date, ca să se bucure de o mai mare cinste între oameni, ci pentru ca adunarea să se poată aduce la unitatea sau măsura plinătății în Christos. (Efeseni 4:11-14) Dacă cineva a avut privilegiul să servească și să ajute, ca să aducă adunarea în starea aceasta, acela trebuie să se bucure cu umilință și să se simtă plătit din belșug, pentru că a avut o asemenea ocazie.

¹⁷ Cuvintele textului par să arate că murmurătorii au refuzat să primească plata oferită, ori că ei au respins plata și au voit să se abată de la ea. Ispravnicul s-a întors către cel ce acuza, și i-a spus: „Ia-ți ce ți se-cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție” (*R.V.*). Ispravnicul spune celui murmurător că el va primi un denariu și nu mai mult. Iehova nu va răpi, ocazia nici dinaintea acestora, să primească numele nou și să-l folosească în mod convenit. „Și toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar supt mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui El să vă înalțe.” – 1Petru 5,5,6.

¹⁸ Pentru toți, atât pentru cei tocmiți la început și pentru cei din urmă, este potrivit să se smerească supt mâna puternică a lui Dumnezeu, și aceasta s-o facă cu bucurie. Toți cărora li se oferă numele nou, să-l primească și să-l folosească cu credincioșie. Ispravnicul a zis: „Pleacă” ; aceasta vrea să dea de înțeles, du-te pe calea, care este arătată acelor care vor avea parte la justificarea Numelui lui Iehova. Calea dreaptă este a asculta de poruncile lui Iehova și în felul acesta a fi credincios numelui nou. Este și a fost voința lui Iehova, ca toate lucrurile adunării să le aducă la măsura plinătății și unității, și toți membrii adunării au parte la răspunderea și la privilegiile celorlalți membrii a Casei sale. Isus s-a rugat pentru o astfel de unitate, și profeții lui Dumnezeu au vestit înainte voința divină pentru unitatea aceasta. „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să le

meargă bine. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domnești! Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului. Dumnezeuului nostru, caut fericirea ta". (Psalm 122:6-9) „Iată ce plăcut și dulce este să locuiască frații împreună! Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui. Este ca rouă Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului; căci acolo dă Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie." (Psalm 133). Care este voința lui Dumnezeu cu privire la lucrarea, ce trebuie să se facă chiar înaintea Armagedonului, se exprimă de profet în următoarele cuvinte: „Aceasta este o cinste pentru toți credincioși Lui” – Psalm 149:9.

¹⁹ Cine ar putea să tragă la îndoială dreptul sau consimțământul că Iehova se poartă cu ai săi, așa cum îi place? „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu?” (Matei 20:15) Ispravnicul nicidecum nu s-ar cugeta la aceea, ca să procedeze contra voinței Tatălui său. S-a întâmplat că mama lui Iacob și a lui Ioan a rugat pe Isus să împărtășească pe fiii ei într-o favoare deosebită, și El i-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul meu, și veți fi botezați cu botezul cu care voi fi botezat Eu; dar șederea la dreapta și la stânga mea. nu atârnă de mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care i-a fost pregătită de Tatăl meu”. (Matei 20:23) Petru a învățat aceeași învățătură și a repetat-o după înțelesul ei când a declarat fraților săi: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dai același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Christos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” – Fapte 11:17.

²⁰ Iehova nu are lipsă de nimeni să-i dea sfat, cum să dispună asupra darurilor sale sau cum se plătească plățile. „Și în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” (Romani 11:34-36) Egoismul este contrarul opus al iubirii și pricinuieste astfel pagube sau nenorocire. Manifestarea unei porniri false în procedură înseamnă, exprimat în alt mod că creatura are o inimă rea și stricată. Domnul a mai spus celui ce a murmurat „Ori este ochiul tău rău, fiindcă Eu sunt bun?” Cineva să dorească să aibă ceva mai bun decât fratele său este egoism, și egoismul acesta conduce în întunec. „Dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întunec. Așa că dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunecul acesta?” (Matei 6:23) Faptele arată că murmurătorii sau cei ce se plâng în ultimii ani au fost orbi față de adevăr. Ochiul servului adevărat al lui Iehova este blând, ori ținta sa se îndreptată exclusiv numai asupra unui lucru. Ochiul servului cu o singură excepțiune este orb față de toate celelalte lucruri, și aceasta singură cauză este, a face voia lui Dumnezeu spre justificarea Numelui său. „Cine este orb dacă nu servul meu și surd ca solul meu, pe care-l trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca servul Domnului?” (Isaia 42:19) În armonie cu aceasta a zis Isus; „Ochiul tău este lampa trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă

ochiul tău este rău, tot trupul tău este plin de întunec. Ia seama dar, ca lumina care este în tine, să nu fie întunec." (Luca 11:34,35) Aceasta dovedește că cei ce au murmurat, au trebuit să se murdărească. Cel ce murmură are o inimă egoistă și o dorință, să fie onorat mai mult decât alții. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” (1 Ioan 2:16). „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor ies gândurile rele, preacurviile, uciderile, furtișagurile. înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula și trufia nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om.” (Marcu 7:21-23) Cine este murdărit și rămâne în starea aceasta, nu poate să facă parte din Templu sau clasa Sanctuarului.

²¹ Faptele arată acum că de la facerea de cunoscut a numelui nou, adică de la facerea plății denariului sau a plății lucrătorilor viei, erau de față unii, care mai înainte au îmbrăcat pozițiile de „bătrâni aleși”, și care de atunci au devenit murmurători și învinuitori împotriva lucrului Domnului de pe pământ și spun că ar fi puși la o parte, și acum nu au parte de onoare ca mai înainte. Plângerile lor și murmurările lor de fapt sunt îndreptate contra lui Iehova Dumnezeu. Acești egoiști s-au plâns asupra Domnului și procedura Lui cu ei și nu este probabil că ei vor folosi numele nou în acord cu voința sa; faptele chiar arată că ei nu folosesc numele cum voiește El. Ei stăruiesc în aceea că ceea ce trebuie să se facă, să o facă în felul și modul lor egoist, și refuză să recunoască și să împlinească îndrumările, care vin prin organizația Domnului. Despre aceștia, care murmură și se plâng, stă scris: „Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe, și slăvesc pe oameni pentru câștig. Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Christos. Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite. Ei sunt aceia, care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul” – Iuda 16-19.

²² Egoismul, sau lipsa de iubire aduce cu sine că cei nemulțumiți murmură, că ochii lor se uită cu răutate, și egoismul acesta este acela, care îi împiedică, să intre în Împărăție. Isus a prescris remediul pentru aceștia, când le-a zis: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; Căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5:29) A neglija de a lepăda egoismului și folosi remediul prescris de Domnul, desigur că va aduce nenorocire.

²³ Iehova vrea să aibă o clasă a Sanctuarului, care este cu totul curată și lipsită de trufie egoistă. Curățirea Sanctuarului cuprinde în sine că toți vor fi îndepărtați din el, care în mod egoist doresc să primească o poziție de onoare, ca de pildă slujba unui „bătrân ales” sau o altă slujbă oarecare în care ar putea să le permită să strălucească înaintea oamenilor. Faptele arată că lucrarea aceasta de curățire sau separare s-a întâmplat prin votarea hotărârii despre „numele nou” și de atunci încoace. Aceia care în felul acesta au ieșit din organizația lui Dumnezeu,

continuă să învinuiască și să plângă și să scrâșnească cu dinții contra acelor, care au rămas credincioși și devotați lui Iehova”. – Matei 25:30.

²⁴ „Bunătatea” lui Iehova amintită în parabolă, a descoperit starea stricată a acelor murmurători, pe care i-a tocmit prima dală. El s-a arătat cu bunătate față de cei tocmiți mai în urmă, care nu au avut timp ca să lucreze o zi întreagă; și El era bun față de aceia, care au avut ocazia favorabilă să lucreze în vie toată ziua. Iehova nu face deosebire între oamenii, care cu sinceritate și în adevăr cheamă Numele său. (Romani 10:12, 13) Căile lui Iehova sunt totdeauna drepte, dar cei egoiști nu pot să vadă căci căile sale sunt totdeauna drepte. Iudeii îndărătnici erau chiar așa ca și îndărătnicii și egoiștii zilelor noastre, și despre aceasta stă scris: „Casa lui Israel zice: Calea Domnului nu este dreaptă. Oare calea mea nu este dreaptă, casa lui Israel? Oare nu mai de grabă căile voastre nu sunt drepte?” (Ezechiel 18:29) Acești murmurători își manifestă nebunia, și aceasta conduce la nimicirea lor: „Nebunia omului îi sucește calea, și apoi cârtește împotriva Domnului cu inima lui.” – Proverbe 19:3.

²⁵ În aceste zile din urmă, vedem, că aceia, care numai acuma de curând au cunoscut pe Iehova și scopul Lui, manifestă o mai mare râvnă pentru Împărăție și au o dorință mai tare să fie bineplăcuți lui Iehova, decât aceia, care au o experiență mult mai mare în serviciul Domnului. Aceasta este chiar așa, cum dau de înțeles cuvintele parabolei: „Tot așa cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini aleși.” – Matei 20:16.

²⁶ Cei ce mai pe urmă au fost chemați în Împărăție și intră în serviciul viei, ascultând de poruncile Domnului, trebuie să-și ocupe locul cu bucurie; și despre ei se spune că ei ca cei din urmă, vor fi cei dintâi. Aceasta nu dă motiv să se îngâmfе, ci ei prețuiesc bunătatea Dumnezeului nostru, care le dă o ocazie să-și dovedească neprihănirea față de El și să aibă parte la justificarea Numelui său. Ei numai un timp foarte scurt au avut de așteptat, până și-au primit plata, deoarece nu au stat mult în serviciul viei. Ei arată aprecierea lor pentru bunătatea lui Iehova, întrucât au conlucrat cu bucurie și de atunci încoace cu stăruință au vestit lauda Lui.

²⁷ Iehova vrea să aibă o clasă a Sanctuarului curată și credincioasă, pentru că în ceasul acesta de cea mai mare mizerie a popoarelor și nemijlocit pe timpul de dinainte de Armagedon să îmbie roadele Împărăției. Pe vreme ce Dumnezeu a dat poporului său numele nou, și l-a făcut atent asupra acestui fapt, prin aceasta a cauzat chiar lucrarea aceasta de curățire, anume scoaterea celor egoiști, pentru că cei ce au fost găsiți aprobați să fie descoperiți. Mulți au fost chemați pentru Împărăție, dar numai puțini aleși; și aceștia au fost aleși, și dacă ei în sfârșit doresc să intre în gloria Împărăției, în vreme ce poartă numele lui Iehova, trebuie să rămână devotați cu credincioșie și dezinteresați față de El. Oare lucrul din vie s-a sfârșit, fiindcă, parabola cu denariul s-a împlinit? Dimpotrivă, cei ce cu bucurie au primit numele nou, găsesc că se află mult lucru de făcut, și ei fac cu inimă plină de bucurie. Bunătatea lui Iehova și mai departe se va descoperi poporului său, dându-i înțelesul parabolei sale profetice; aceasta are un efect mângâietor și încurajator asupra acestor credincioși, să înțeleagă

parabola, deoarece prin aceasta sunt în stare să recunoască mai clar că ei cu credincioșie și devotament trebuie să poarte roadele lui Iehova în spre onoarea lui Iehova și a Numelui său dacă își păstrează neprihănirea față de Iehova și dacă în sfârșit doresc să aibă parte cu Christos Isus la gloria Împărăției. Cei ce folosesc cu dreptate denariul sau numele nou și aceasta, o fac cu credincioșie și fără să murmure, vor rămânea pe muntele Sion cu Christos Isus și acolo vor preamări și lăuda pe Cel Prea înalt, în timp ce va decurge războiul Armagedonului și Numele Atotputernicului Dumnezeu va fi justificat.

Întrebări pentru studiul berean

1-4. Cum arată parabola despre denariu, faptul că Iehova nu se uită la persoană? Care puncte ar exclude cu ocazia explicării că cineva cu drept ar putea să pretindă mai mult decât un denariu? Care este înțelesul textelor 1Tes. 5:12, 13 și 1Cor. 15:41, 42? Ce se arată prin aceea că stăpânul viei răsplătește mai întâi pe cei din urmă, și lor asemenea le dă un denariu?

5. Care este proba principală, care este a se aplica asupra tuturor acelor, care sunt chemați pentru Împărăție?

6,7 Ce este iubirea? Prin ce se manifestă ascultarea față de prima poruncă mare și față de a doua poruncă? Ilustrează aplicarea din 2Cor. 5:14.

8. Ce scop s-a urmărit prin aceea că cei din urmă au fost mai întâi plățiți și anume în prezența acelor, care au stat mai demult în servicii? Cum s-a împlinit în Matei 20:10?

9. Cum s-a întâmplat, în împlinirea profeției, plata și primirea plății?

10-14. Explică împlinirea versetele 11 și 12. Arată față de cuvintele „contra gospodarului” și a textului din Exod 16:8 și a altor texte scripturale, seriozitatea punctului de vedere care a fost ocupat de cei murmurători?

15,16. Explică: a) dacă în parabola însăși ar fi fost un motiv de plângere în cuvintele tocmirii și în plata care s-a dat fiecărui lucrător; b) dacă aceasta a fost cazul în împlinirea parabolei. Explică atitudinea celor murmurători în ambele cazuri.

17,18. Explică cuvintele, versetului 14. Ce răspunderi și privilegii au acuma toți membrii Casei lui Iehova? Arată prin texte scripturale că unitatea de care se bucură acuma membrii Casei lui Iehova, este aceea pentru care s-a rugat Isus, și care a fost prezisă de profeți.

19,20. Arată prin exemplul Scripturii autoritatea și îndemnul care trebuie să conducă pe toți aceia, care caută aprobarea divină. Ce este egoismul, și unde conduce? Ce înseamnă cuvintele: „Dacă ochiul tău este sănătos”, și „dacă însă este rău? Cum se poate ca „lumina” care este în cineva să se schimbe în „întuneric”?

21. A urmat murmurătorul în parabolă și în împlinirea parabolei porunca: „Ia ce ți se cuvine și pleacă?”

22-24. Ce a înțeles Isus în cuvintele, care sunt descrise în Matei 5:29, și cum este aplicat remediul? Cum descopere „bunătatea” lui Iehova două clase, care stau în picioare în timpul împlinirii parabolei și pe vremea curățirii Sanctuarului? Cum se aplică Ezechiel 18:29 în legătură cu aceasta?

25,26. Cum se împlinește versetul 16?

27. Arată importanța adevăratului înțeles al acestei parabole și a prețurii cuvenite a „denariului”, pe care îl primește cineva prin Ispravnic, de la marele Gospodar.

The background of the page is a yellow-toned illustration. At the top, a large banner scrolls across the frame with the title 'TURNUL DE VEGHERE' written in bold, black, serif capital letters. Above the banner, there are faint sketches of a city with towers and a large crowd of people. Below the banner, there are sketches of figures, possibly angels or messengers, standing near the towers. In the bottom left corner, there is a more detailed illustration of a stone tower with a crenellated top. Several figures are gathered around the base of the tower, some appearing to be in conversation or looking towards the tower. The overall style is that of a religious or historical illustration.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

15 DECEMBRIE 1933

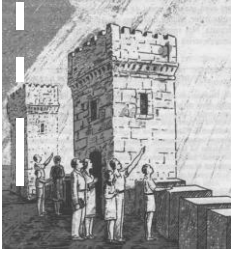
Nr. 24

Cuprins:

REFUGIU

- Pag.581

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNȚIONARI:

Președinte: J.F.Rutherford

Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toți fiii Tăi vor fi învățați de lehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - Isaia 54:13

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 A.D. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de lehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următorea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe lehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumesti. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. LIV

15 DECEMBRIE 1933

Nr. 24

REFUGIU

„Te iubesc din inimă, Iehova, tăria mea! Iehova este stanca mea, cetățuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeuul meu, stâncă mea în El mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, și întăritura mea! Eu strig: Lăudat să fie Iehova! și sunt izbăvit de vrăjmașii mei.” – Psalm 18:1-3.

IEHOVA a pregătit pe seama acelor care îl iubesc, dar nicidecum altora, un loc sigur de refugiu. Aceste „zile din urmă” sunt neobosite și foarte primejdioase, deoarece a sosit criza. Dușmanul își concentrează toate forțele în direcția să nimicească pe aceia, care servesc pe Dumnezeu. Satan mai bucuros ar nimici întreg neamul omenesc, decât să vadă că vre-un om servește lui Dumnezeu. Urgia lui se îndreaptă îndeosebi către martorii lui Iehova, deoarece ei în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, duc poporului mărturia despre adevăr.

2. Aproape toată națiunea lui Israel s-a abătut de la Dumnezeu, deoarece poporul acesta nu a iubit pe Dumnezeu; și ca o urmare necesară, națiunea a fost nimicită. „Creștinătatea” este împotriva Dumnezeului Iehova, deoarece nu-l iubește; și ea asemenea va fi nimicită. Numai „iudeii” adevărați pot cu drept cuvânt să cânte cuvintele psalmului al optsprezecelea. Acești cântăreți ai Israelului spiritual știu că Numele lui Iehova este un turn tare de scăpare pentru ei, și ei fug în el și se găsesc la adăpost. În aceste zile din urmă am învățat să prețuim că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4) Cu multă vreme înainte a stabilit Iehova că profețiile vor aduce întărire și speranță poporului său din rămășiță; și acum lasă pe credincioșii Lui să înțeleagă profețiile sale; și aceia, care înțeleg profețiile acestea și dau ascultare lui Dumnezeu sunt cei chibzuiți. Cei înțelepți iubesc pe Iehova, și continuă să-l iubească.

Poruncă

3. Porunca cea mare, care în timp și importanță este cea dintâi stabilește că creatura trebuie să iubească pe Iehova Dumnezeu. Lui Isus i-au pus întrebarea: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă în lege?” Răspunsul lui Isus dovedește că numai o poruncă, de bază există: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi

și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. În aceste două porunci se cuprinde toată legea și Proorocii.” (Matei 22:36-40). Iehova a dat poruncii acesteia cea mai mare însemnătate, și aceasta se evidențiază și mai tare prin provocarea nelegiuită, pe care Satan, Diavolul a aruncat-o în fața lui Iehova. După ce Dumnezeu a scos afară pe poporul Israel din Egipt, a dat poporului său porunca, ca să-L iubească, dacă doresc să trăiască: și apoi a mai adăugat: „Să nu vă duceți după alți dumnezei, ci să păziți poruncile Dumnezeului Iehova.” (Deut. 6:5-17). Porunca „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, nici mai mult și nici mai puțin nu se indică în continuare de Isus despre porunca cea mare. Legea întreagă și proorocii atârnă de porunca aceasta mare, deoarece ținerea altor porunci nu ar avea nici o valoare, dacă omul ar neglija să le țină pe acestea.

4. Adeseori se spune: „Trebuie să iubim pe Dumnezeu în cea mai mare măsură.” Aceste cuvinte nu sunt scripturale, deoarece pentru iubirea creaturii față de Creator nu există îngrădire sau comparație. *Iubire* înseamnă, a fi devotat lui Iehova Dumnezeu, dezinteresat, fără rezerve și cu totul neinfluențabil. Iubirea nu se poate împărți, ca o parte să se aducă lui Iehova iar o altă parte altei creaturi. Dacă eul propriu stă în cale, sau dacă îi este împiedecători iubirii pentru Iehova, atunci eul trebuie pus la o parte. Dacă cel apropiat nouă sau vre-o altă creatură stă în calea devotamentului deplin față de Iehova, acestuia nu trebuie să i se acorde nici o atențiune. Dacă cineva admite, că iubirea pentru bărbat, soție, pentru părinți, copii și alții îl împiedecă să iubească pe Iehova cu tot devotamentul, nu poate să fie plăcut lui Iehova. Nimenea nu poate să ia parte la aceea, ca să justifice Numele lui Iehova, numai dacă iubește pe Iehova; și numai aceia, care justifică Numele lui Iehova, vor trăi. Urmașii lui Christos trebuie să-și iubească frații. Dar cum se face aceasta? Isus răspunde, să-i iubească precum se iubește pe sine însuși. Aceasta înseamnă, a se purta drept, cu fratele său, săi facă bine, chiar așa cum voi doriți să vă facă altcineva bine. În felul acesta a explicat Isus porunca a doua. El a zis: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă legea și proorocii.” (Matei 7:12) Oamenii adeseori îngăduie ca egoismul sau interes propriu să-i împiedice în aceea, ca să se devoteze pe deplin lui Iehova și serviciului său. Aceasta cu atât mai puțin să nu se admită, cu cât să se admită, că iubirea pentru o altă creatură să stea în calea serviciului pentru Iehova. Adevăratul urmaș al lui Isus Christos trebuie să umble pe aceeași cărare ca și Isus când era om; și cărarea aceasta a fost un devotament necondiționat față de Dumnezeul Cel Atotputernic. „Pentru ca oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:25,26) „Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.” (Ioan 12:25) Aceste texte arată că nu se pot adăuga cuvinte mai potrivite cuvântului *iubire*, dacă se aplică asupra lui Iehova.

Păreră bună

5. Adeseori-se întâmplă că cineva, care stă în legământ cu Dumnezeu, se lasă neliniștit prin aceea, ce alte creaturi cugetă sau spun despre el. Dacă urmașul lui Christos dorește aprobarea oamenilor, atunci desigur că va fi descurajat și neliniștit. Vederea sau părerea unui om despre un altul, este cu totul fără importanță; în schimb judecata lui Dumnezeu despre o creatură este de mare importanță pentru creatură. Aprobarea lui Iehova este singura, care are valoare. Dacă cineva este devotat cu totul lui Dumnezeu, atunci nicidecum nu-l va neliniști ceea ce alți spun sau cugetă despre el. Mulți au dorit tare să ocupe un post de „bătrân ales”, dar nu atât pentru ca astfel să poată sluji mai bine pe Dumnezeu, ci mai mult pentru ca să fie văzut și onorat mai presus din partea fraților săi. Cum Domnul nu demult a dat în știre poporului său că bătrânii adevărați nu se pot face prin votul oamenilor, ci prin maturitatea în Christos, atunci a încetat alegerea de bătrâni. Atunci unii au cugetat că, pe cei care au îmbrăcat slujba de „bătrâni aleși” frații lor din grupă sau adunare nu i-au stimat, precum se cuvenea; și o astfel de cugetare sau meditare a supărat pe acela, care a dorit să fie cinstit. Unul ca acesta va spune: „Frații mei m-au înlăturat, și nu-i mai dau ocazie să țin vorbiri înaintea adunării, cum am făcut mai înainte, și aceasta mă supără.” Mai potrivit ar trebui să întrebe: „Mi-a deschis Domnul o cale ca să-L servesc? Dacă acesta este cazul, atunci cu bucurie mă voi folosi de ocazie, ca să fiu bine plăcut lui Dumnezeu.” Dacă cineva știe, că ascultă cu zel de poruncile lui Dumnezeu și că el este bine plăcut lui Iehova, stima sau lipsa de stimă din partea altora, nu are nici o importanță. „Ce este înălțat în ochii oamenilor, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” (Luca 16:15) Motivul este următorul: Satan și-a ținut drept țintă, ca pe toți oamenii să-i facă să ia poziție contra lui Iehova, afirmând că nici un om nu va fi cu totul devotat și credincios lui Iehova Dumnezeu; prin urmare un devotament sau stimă față de o creatură până la un astfel de grad ar fi un sprijin pentru Satan și chestiunea aceasta discutabilă. Pentru a fi sigur și ocrotit, trebuie să fie judecat ca aprobat din partea lui Dumnezeu.

6. Aceste sunt zile primejdioase, deoarece a sosit sfârșitul lumii și chestiunea mare de suveranitate în curând trebuie să se decidă. Numai aceia, care iubesc pe Iehova Dumnezeu, vor scăpa și vor găsi adăpost sigur sub scutul celui Atotputernic. Cei ce iubesc pe Dumnezeu și fac parte din Templu, știu că toate lucrurile servesc spre binele lor. (Romani 8:28) Alți nu cunosc adevărul acesta mângâietor.

Iubire de bani

7. Apostolul a scris cu împuternicire divină: „Pentru că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.” Banul este un mijloc pentru a prețui valori sau pentru a face comerț. Comerciantul sau afaceristul este unul, care face comerț pentru a-și însuși un profit egoist. Definiția cuvântului *bani* nu se poate mărgini la moneda țării sau la lucrurile folosite ca mijloace de schimb sau stabilirea valorii. „Banii” în înțelesul Scripturii este, o măsură a profitului personal, ori ceea ce aduce câștig

unei persoane. Poate să fie bani, sau argint sau judecata favorabilă și cinstea oamenilor, sau și profit în influență și putere asupra altora. Cel ce este îndemnat de o dorință egoistă după câștig este zgârcit și lacom; acesta este contrar spiritului lui Dumnezeu și este felul de exprimare a spiritului Diavolului.

Exemple

8. Adam era egoist. El nu a iubit pe Dumnezeu; pentru că de altfel ar fi ascultat de El. El n-a iubit nici pe Eva, deoarece dorința lui egoistă a fost, ca să o aibă și să obțină ceea ce îi plăcea și ce l-a înduplecat să se asocieze cu ea în călcarea ei de lege din motive egoiste; din pricina aceasta el nu a fost înșelat. Faptul că a devenit neascultător față de poruncile lui Dumnezeu, este o dovadă definitivă a egoismului său sau a lipsei sale de iubire pentru Iehova.

9. Lucifer nu a iubit pe Iehova Dumnezeu. El era egoist, doritor după putere și lacom. (Ier. 51:13) Pofa lui egoistă după câștig mârșav l-a îndemnat să păcătuiască și să se opună Atotputernicului Dumnezeu și pe mai departe. El nu a avut frică de Iehova Dumnezeu, și pentru aceasta niciodată nu a făcut un început de a fi înțelept, în acord cu înțelepciunea divină. El a provocat pe Iehova Dumnezeu ca să pună pe un om pe pământ, care în cele mai grele împrejurări să rămână credincios față de Dumnezeu; și într-un chip răutăcios a zis în prezența lui Iehova că omul, fiind apăsător din greu, va blestema pe Dumnezeu în față. Iehova a permis lui Satan să facă o încercare, de ași dovedi laudăroasa afirmațiune. Prin o astfel de procedură, Iehova a urmărit în principiu scopul, de a justifica Numele său sfânt înaintea tuturor creaturilor. Deci toți trebuie să aibă ocazie să cunoască pe Iehova.

10. Iubirea de bani, sau ceea ce reprezintă banul, a fost ceea ce l-a condus pe Satan pe calea lui nelegiuită. Pentru mulțumirea avantajului său personal, Satan a început să facă din neamul omenesc un articol de comerț, și pentru această a fost acesta începutul sau rădăcina răului. El a privit în viitorul depărtat, cum din izvorul bărbatului și femeii desăvârșite se va naște o mare întregă de creaturi omenești, și a intenționat să se folosească de aceste creaturi pentru scopurile sale egoiste. Pentru aceasta a făcut negoț din neamul omenesc și a făcut comerț cu el. Cum numărul oamenilor a crescut, Satan a cuprins această mare simbolică de oameni și a adus la iveală organizația nelegiuită bestială, prin care a stăpânit de atunci lumea. În organizația sa, trei elemente a distins în mod deosebit, anume comerțul, religia și politica; și cu organizația aceasta, care este cu totul pătrunsă de spiritul comercial, Satan a umplut pământul cu silnicie.

11. Toate organizațiile religioase ale lumii sunt comerciale, deoarece toate aceste organizații sunt întemeiate și activează, ca să producă câștig mârșav lui Satan și acoliților lui, și pentru a întoarce poporul de la Iehova Dumnezeu. La început în șesul Șinear a organizat Diavolul o religie, cu scopul expres de a servi spre avantajul lui Satan și a oamenilor, și prin aceasta să-i abată de la Dumnezeu. (Genesa 11:1-9) Religia lumii este comercială deoarece este o unealtă principală folosită de Satan, pentru a face comerț cu carne și sânge omenesc. Egoismul sau

interesul propriu și dor după câștig a împins poporul de pe șesul Șinear în cursa lui Satan. Începând din zilele acelea, orice religie a lumii, să se fi numit cu orice nume, a fost organizată și pusă în activitate pentru câștig egoist a creaturilor, și pentru aceasta toate aceste religii au un caracter comercial și se folosesc ca uneltele lui Satan. Aceasta este o dovadă de confirmare că iubirea de bani [sau dorul de câștig egoist] este rădăcina tuturor relelor.

12. Pofa după câștig egoist sau iubirea de bani a cauzat că pământul s-a umplut cu silnicie. Când Dumnezeu a creat pe Lucifer și l-a pus de stăpânitor peste om, era desăvârșit și starea aceasta desăvârșită a păstrat-o până ce nu i-a venit în minte nedreptatea. Nedreptatea aceasta a fost iubirea de bani, sau dorul de câștig; și el și-a exercitat planul cu toate mijloacele comerciale și meschine. Dumnezeu a lăsat pe profetul său să facă o relatare despre aceasta în următoarele cuvinte: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua, când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie, și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, ți-ai spurcat locașurile, sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.” (Ezechiel 28:15,16,18) Lucifer nu a arătat nici o iubire față de Iehova, ci câștigul mârșav sau iubirea de bani a fost îndemnul său de acțiune.

13. Lucifer și-a spurcat locașurile sale sfinte, atât cele văzute de ochi omenești, cât și cele nevăzute, prin faptele sale nelegiuite, care erau pornite de îndemnul câștigului egoist. El a făcut comerț cu îngeri și oameni, și în timp ce a făcut aceasta s-a umplut cu silnicie și a umplut cu aceasta pe organizația sa și a necinstit Numele lui Iehova; și toate acestea le-a făcut în urma poftei sale nesățioase după câștig personal.

Silnicii

14. Religia comercială pe drept se poate face responsabilă pentru toate silniciile săvârșite pe pământ, deoarece toate religiile lumii, sunt folosite pentru avantajele personale ale creaturilor, și nici una singură în spre onoarea lui Iehova. Ori unde ar fi pătruns comerțul, o formă religioasă l-a întovărășit, pentru a forma un paravan sfânt, după care a lucrat Satan. Iehova a știut înainte natural că siguranță pentru poporul său Israel numai atunci va putea fi, dacă îl va iubi. Pentru aceasta le-a poruncit: „Să iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deut. 6:5) Dacă poporul acesta ar fi urmat cu precizie porunca aceasta, atunci ar fi fost asigurat.

15. Tirul din vechime a fost o mare putere maritimă, adică o puternică organizație comercială, care a avut controlul comerțului între popoarele pământului pe apă și pe uscat. (Isaia 23:4, *R.V.*) Regele Tirului a ilustrat pe Diavolul în persoană, până când domnitorii Tirului au reprezentat simbolic pe conducătorii pământeni ai organizației vizibile a lui Satan. În loc să rămână cre-

dincios și devotat lui Iehova Dumnezeu și legământului făcut cu el, poporul ales al lui Iehova, Israeliții, au căzut din favoarea lui Dumnezeu, și au urmat calea, pe unde umbla Tirul comercial, și aceasta a făcut-o din pricina dorului de câștig. Chiar și până în zilele noastre iudeii sunt cei mai mari comercianți de pe pământ, și avantajul egoist este acela, cei conduce pe calea aceasta și nu-i lasă să dea atenție lui Iehova și Cuvântului său. Că iudeii s-au abătut de la Dumnezeu și s-au alăturat Diavolului, a avut ca urmare că s-a exercitat o mare silnicie atât asupra lor, cât și asupra altora.

16. La timpul său hotărât Christos Isus a venit pe pământ ca un serv al lui Iehova și ca marele martor al Celui Atotputernic, și pentru a fi justificatorul Numelui său. El a învățat pe iudei și a pus între ei bazele adevăratei închinări față de Iehova. În loc ca iudeii să primească pe Fiul lui Dumnezeu cum se cuvine, au ridicat mâna cu silnicie contra lui Isus și a apostolilor Lui credincioși și s-au purtat rău cu ei; pofta după câștig mârșav îi mâna sau îndemna să facă aceasta. Satan i-a sedus, ca să procedeze în mod egoist, și i-a abătut cu totul de la Iehova și legământul său.

17. În zilele apostolilor nu s-a ales nici un papă, dar toți aceia, care au servit cu credincioșie pe Dumnezeu și Fiul său credincios, au recunoscut pe Christos Isus, ca pe capul peste adunarea sa, care este corpul său. (Efes. 1:22,23) La mai mulți ani după moartea apostolilor s-a organizat o religie care în mod fals a fost prevăzută cu inscripția „religie creștină”, de altfel numită și „biserica creștină”; capul acestei religii a fost făcut un om imperfect, și contrar Scripturii a fost numit „papă” sau „părinte”. Organizația aceasta a ridicat pretenția, că ar fi cea mai mare organizație religioasă, care a existat vre-odată pe pământ. Religia papală sau catolică nu a fost organizată și exercitată pentru a onora și preamări Numele lui Iehova, ci numai ca să aducă avantaje personale creaturilor. Conducătorii lor se laudă cu aceea, că membrii lor se pot număra cu zecile de milioane. Ei așa cred că numărul membrilor lor și mărimea averilor lor ar fi „evlavie”. Religia papală în toate vremurile a fost o unealtă comercială a lui Satan și a făcut din pământ un loc de mare silnicie; aceasta a făcut-o din iubire de bani și dor de câștig. Persecuțiunea grozavă și nelegiuită a altora, inchiziția dementă și scârboasă și lăudăroșia hulitoare de Dumnezeu a conducătorilor organizației aceleia, toate sunt mari demonstrațiuni de răutate, cugetare silnică și un egoism dus până la extrem.

18. Mai târziu s-a ridicat o altă organizație religioasă, care și-a însușit numele lui Dumnezeu și a lui Christos și s-a prevăzut cu inscripția „religia creștină protestantă”. Chiar dacă au fost atâția oameni sinceri în organizația aceasta și chiar dacă sunt și azi în ea, totuși niciodată nu a fost spre preamărirea și onoarea lui Iehova, ci întotdeauna a fost folosită în scop egoist și pentru câștiguri personale. Ca și papalitatea, a învățat religia aceasta protestantă oamenii, că Iehova ar fi pregătit un lac mare cu foc de pucioasă, unde milioanele creaturilor sale le chinuiește; că mai departe aceia, care cred în Christos și se alipesc bisericii protestante, vor scăpa de un astfel de chin veșnic și vor primi viață în cer. Astfel de învățături sunt egoiste, deoarece au în vedere numai avantajele creaturilor. Nimica

nu se întâmplă spre onoarea și justificarea Creatorului. Astfel de învățături din contră sunt o defăimare a numelui sfânt al lui Dumnezeu, și abat pe oamenii sinceri de la Dumnezeu. Satan a folosit organizațiile bisericești catolice și protestante, ca să umple pământul cu silnicie și asuprire; și iubirea de bani sau pofta după câștig mârșav a fost rădăcina tuturor acestor nelegiuiri, și este și azi. Multele războaie care au fost purtate între catolici și protestanți, nu au avut scopul de a onora Numele lui Iehova, ci de a produce câștiguri egoiste creaturilor.

Perioada Ilie

19. Perioada de la 1874 până la 1918 este cunoscută între poporul lui Dumnezeu, ca „perioada Ilie a adunării”. În timpul acesta adevărații urmași ai lui Christos Isus au predicat îndeosebi următoarele învățături: „Neexistența unui loc de chin veșnic; un preț de răscumpărare pentru toți asigurat de sângele vărsat al lui Isus Christos; restatornicirea omenirii în general la desăvârșire pe pământ.” Dar să luăm seama, că numele „Isus” a fost mai mult preamărit decât numele „Iehova”, și că învățăturile puse în evidență, s-au ocupat cu foloasele, ce le vor trage creaturile din ele. Afară de învățăturile acestea s-a mai amplificat învățătura — adevărată desigur — că Dumnezeu își alege adunarea dintre oameni, și că acești aleși la timpul său vor fi în mare măsură răsplățiți prin nemurire și împreună vor domni cu Isus Christos, pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Aceasta a fost evidențiată în mod deosebit spre binele creaturii, și în înțelesul acesta era egoistă. Numele „Iehova Dumnezeu” și justificarea Lui, niciodată nu a fost luată în considerație. Rezultatul final a fost că în acest timp două clase de persoane au mers una lângă alta și au avut pretenția că servesc pe Dumnezeu și pe Christos. Una din aceste clase a pus mare importanță pe însemnătatea „dezvoltării caracterului”, privind aceasta ca pe un mare câștig și prin urmare de evlavie, pentru că „ar asigura celui ce dezvoltă caracterul, un loc în cer”. Cealaltă clasă care era umilită și blândă cu inima, s-a compus din aceia, care cu sârguință au căutat să servească pe Dumnezeu și Christos, și să facă prin puterile lor ceea ce era de făcut, dorind doar numai atâta, ca să fie plăcuți lui Dumnezeu; și cu toate că aceștia au sperat că vor primi cândva un loc în cer, și anume cu drept, totuși dorința lor principală era, ca să servească pe Iehova și Christos Isus.

Ziua judecății

20. Poporul lui Dumnezeu recunoaște acumă că Christos Isus marele Judecător și funcționar executiv al lui Iehova din anul 1918 a venit la Templu, ca să judece. Atunci a fost începutul descoperirii ambelor clase, anume pe clasa, care era mânată de egoism, și care apoi repede s-a dezvoltat în clasa „servului rău”, și cealaltă clasă, care era îmboldită de un devotament dezinteresat pentru Iehova și Împărăția sa, și din care Isus a format „servul credincios și

înțelept”. Acestei clase credincioase a transmis Domnul mărturia sa pe pământ și îi invită să intre în bucuria Lui, anume în bucuria justificării Numelui lui Iehova.

21. Cuvintele Domnului Isus Christos în toate vremurile au fost spre onoarea Numelui lui Iehova când era pe pământ, a refuzat să vorbească altceva, afară de a fi o unealtă în mâinile Tatălui său și anume spre onoarea Tatălui său. Învățăturile sale fără deosebire toate sunt în armonie cu temerea de Dumnezeu, adică ele neconțin servesc spre justificarea Cuvântului și Numelui lui Iehova, și aceasta caracterizează un curs al dreptății complete. Aceia, care în cursul perioadei Ilie a adunării au ridicat pretenția că ar fi urmașii lui Christos Isus, că au învățat adevărul, și care au fost mânați de egoism, de felul ca dezvoltare de caracter și cinste între oameni, au lepădat acum cu totul învățătura despre venirea la Templu a Domnului Isus Christos în anul 1918. Ei spun că „servul credincios și înțelept” este un singur om, și ei preferă să urmeze învățăturile unui om, decât să primească Cuvântul lui Dumnezeu, cum îl descopere oamenilor. Ei fac o critică aspră rămășiței și combat lucrarea clasei servului Domnului, care transmite mesajul Împărăției; ei au lepădat mai cu seamă cuvintele lui Isus, că această Evanghelie a Împărăției trebuie să fie propovăduită națiunilor spre mărturie. (Matei 24: 14) Ei sunt mândri, asupra faptului că se țin tare de ceea ce au primit înainte de anul 1916 și continuă să discute asupra cronologiei, despre dezvoltare de caracter și despre poziția lor însemnată, când vor da o mână de ajutor lui Iehova, ca să administreze universul; ei cred că câștigul lor egoist în aceste realizări personale, inclusiv astfel lucruri ca smerenie și blândețe, „vorbe dulci și frumoase”, și înfățișare sfântă ar fi „evlavie”. Evident că unii ca aceștia sunt mânați de pofta egoistă după câștig mârșav, și nu de dorința de a lua parte la justificarea Numelui lui Iehova. Această dorință după avantaj personal face din toate religiile și confesiunile un lucru comercial. Dar atât faptele cât și Scriptura arată că religia lumii este o unealtă pentru comerț în mâna lui Satan, pentru a necinși pe Iehova și pentru a abate pe oameni de la El.

22. Spiritul egoismului s-a arătat în zilele apostolilor; și în timpul prezent egoismul domină mai mult ca oricând mai înainte și despre acest punct a scris apostolul: „Dacă învață cineva pe oameni o învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie, și nu știe nimic; ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr, și care cred că EVLAVIA ESTE UN IZVOR DE CÂȘTIG. Ferește-te de astfel de oameni!” (1Tim. 6:3-5). De când au fost scrise, cuvintele apostolului au avut o aplicare nimerită, dar în timpul prezent, găsesc o aplicare cu totul pronunțată.

23. În textul amintit mai sus, apostolul încurajează pe toți aceia, care sunt plăcuți lui Dumnezeu și doresc să găsească un refugiu definitiv că trebuie să se ferească de toți aceia, care vor fi îndemnați de o dorință după avantaj personal; acest câștig egoist din iubire de sine, poate să fie și îngrămădire de bogății

pământești și autoritate pământească, sau un câștig care se compune din onoare, aprobare și recunoștință din partea oamenilor, care face pe câștigător să strălucească între oameni. Apostolul arată deci clar că aceia, care au aprobarea lui Dumnezeu și doresc să găsească scut pe deplin în Numele Lui, trebuie să se despartă de toți aceia, care urmăresc o cale egoistă; și astfel credincioșii înșiși se fac cunoscuți ca martorii lui Iehova și ca ținta de atac a dușmanului.

24. După ce Domnul a arătat poporului său căci curățirea Sanctuarului său înseamnă lepădarea tuturor aceluia care cu toate că îi mărturisesc numele, care însă sunt îndemnați sau influențați de iubire de sine, totuși mai ies unii la iveală, care stăruiesc în aceea, ca să fie aleși ca bătrâni ai adunării sau ai grupei, să li se permită de a străluci înaintea fraților lor laudându-și virtuțile. Ei cred că este un câștig pentru ei, de a primi o recunoștință a grupei demonstrată prin votare, și că astfel li se acordă o poziție de întâietate; ei așa privesc un astfel de câștig, ca și cum ar fi „evlavie”. Apostolul cu convingere respinge căci câștigul personal în orice moment ar fi evlavie. Apoi el adaugă: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire, este un mare câștig.” – 1Tim. 6:6.

25. „Evlavia” înseamnă a fi pe deplin și cu totul devotat cauzei Evangheliei, a cărui scop este justificarea Numelui sfânt al lui Iehova. Dacă copilul lui Dumnezeu în ascultare față de porunca lui Dumnezeu se consacrează pe deplin, a ceea ce justifică Numele Celui Prea Înalt, și dacă aceasta o face fără interes, și este mulțumit cu ceea ce i-a dat Domnul, atunci aceasta este un MARE CÂȘTIG pentru acela, deoarece Iehova pentru unul ca acesta are promisiunea ocrotirii desăvârșite, în zilele de mizerie și în sfârșit o parte la binecuvântările vieții veșnice. Cine caută să câștige lucrurile acestea din motive egoiste, nu este bine plăcut lui Dumnezeu, care însă cu evlavie caută să fie plăcut lui Dumnezeu, va avea un avantaj personal din binecuvântările lui Dumnezeu.

Rău

26. Ce este deci rădăcina tuturor relelor sau nelegiuirilor? Apostolul inspirat răspunde: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” (1Tim. 6:10) Ceea ce ar mulțumi dorința după câștig personal, este rădăcina tuturor relelor. Dacă privim în urmă istoria omenirii, atunci vedem căci cuvintele apostolului se aplică la toți aceia, care în mod egoist sunt în opoziție cu scopul declarat al lui Iehova. Dacă creatura nesocotește pe Creator, și apucă o cale, care, după cum are speranța îi va aduce un câștig personal, atunci aceasta înseamnă a umbla pe calea rea.

27. O dorință după câștig personal este o ispită și o cursă și adeseori se sfârșește cu distrugere. Dacă un om este chemat de Domnul Dumnezeu, și i se dă o poziție în serviciul său, atunci a primit un mare favor din mâna lui Iehova. Acuma se află într-un legământ de a face voia lui Dumnezeu, și aceasta înseamnă ca să-și folosească capacitatea în serviciul Celui Prea Înalt. Dacă acuma va fi mânat de o

dorință egoistă după un mai mare confort personal și dacă el pentru realizarea acestei dorinți părăsește serviciul Domnului și intră într-o afacere sau o asociație lumească, pășește de fapt chiar în cursa dușmanului, și adeseori rezultă că acela, care apucă o astfel de cale, se cufundă în „mare.” Prin cuvântul „mare” se caracterizează popoarele de pe pământ înstrăinate de Dumnezeu, care poartă și susțin organizația lui Satan; și dacă cineva părăsește serviciul Domnului de bună voie, după ce Domnul i-a stabilit un loc, și se întoarce la afacerile comerciale ale organizației lui Satan, astfel este cu totul sigur că „se va cufunda în mare”. Clasa aceasta nu va fi trezită mai curând decât numai la sfârșitul celor o mie de ani. (Apoc. 20:13) „Iubirea de bani”, adică dorința după câștig egoist de orice natură ar fi, este pentru aceia, care au început odată să servească pe Iehova, rădăcina tuturor relelor și a tuturor urmărilor rele. Dacă un om, pe timpul când vine la adevăr trebuie să se îngrijească de familia sa, ocupându-se cu afaceri comerciale, atunci este justificat dacă rămâne în aceasta, presupunând că nu ar putea găsi un mijloc mai bun, ca să câștige pentru ai lui lucrurile de lipsă pe cale cinstită. (1Cor. 7:20; Romani 12:17; 1Tim. 5:8) Dacă însă Domnul se îngrijește de el și de ai săi și totodată îl pune într-o poziție de serviciu pentru Domnul, atunci ar însemna credințioșie pentru Domnul să rămână constant în serviciul Domnului și să nu apuce o cale opusă, pentru a-și mulțumi dorințele egoiste.

Război

28. Rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ, care formează pe „servul credincios și înțelept”, trebuie să continue cu vestirea Evangheliei, deoarece privilegiul acesta i s-a conferit de Domnul. Din pricina aceasta iese Satan să poarte război cu rămășița, și pentru a cauza nimicirea acesteia. (Apoc. 12:17) Aceasta este o dovadă pe mai departe că martorii lui Iehova sunt recunoscuți ca aprobați din partea Domnului Dumnezeu, și că toate religiile, toți lucrătorii în serviciul sistemelor religioase și în altele așezăminte, care combat lucrul făcut de martorii lui Iehova pentru punerea mărturiei pentru Împărăție, sunt organizații comerciale, și activează sub influența amăgitoare și la îndrumările lui Satan, ca să necinstească Numele lui Iehova și să abată pe oameni de la El. Fără îndoială azi faptele dovedesc clar că sistemul religios papal, organizațiile religioase protestante, clasă „omului fărădelegii” sau a „servului rău”, și toate celelalte instituțiuni ale organizației comerciale ale lui Satan, au făcut conspirație contra clasei credincioase a servului lui Iehova. Diavolul știe că clasa servului credincios este reprezentanta lui Dumnezeu și sunt viitorii membrii ai națiunii noi ai lui Iehova. Aceasta s-a prezis de profetul lui Iehova în următoarele cuvinte: „Căci iată că vrăjmașii tăi se frământă, și cei ce te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului tău, și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de tine. Veniți, zic ei, să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel. Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva ta.” (Ps. 83:2-5)

Conspirația nelegiuită este condusă de Gog, reprezentantul principal al lui Satan, și între timp desigur că se va nimici. Iehova și-a dat cuvântul că Satan, care prin comerțul său nedrept a umplut tot pământul cu silnicie, va cădea împreună cu toți reprezentanții lui și cu întreaga organizație a lui în războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu. Silniciile pronunțate care se practică acum în timpul prezent de puterile asociate ale lui Satan contra martorilor lui Iehova, nu vor descuraja pe cei credincioși. Aceasta dimpotrivă pentru dușman este o dovadă de pieire, iar pentru credincioși o dovadă a mântuirii și a scutului desăvârșit prin mâna lui Iehova. – Filipeni 1:28,29.

29. Martorii lui Iehova sunt persecutați îndeosebi în țările care se numesc creștine, și anume prin organizații și procedurile oamenilor, care se mărturisesc ca urmașii lui Christos. Pentru ce permite Iehova, ca martorii Lui să fie în felul acesta maltratați? Desigur din două motive deosebite și cu totul probabile: primul motiv este acela, de a da ocazie celor, ce combat Împărăția lui Dumnezeu să se facă cunoscuți și ei înșiși să se dea de gol, chiar așa după cum la timpul său, Iehu a făcut pe închinătorii lui Baal să se descopere ei înșiși; un alt motiv este acela, ca să se dea ocazie martorilor lui Iehova să-și dovedească iubirea și devotamentul lor complet față de Iehova. Christos Isus, Capul celor unși a suferit contrazicerea păcătoșilor, și rămășița credincioasă în același fel trebuie să sufere. De altfel nu ar putea avea parte la justificarea Numelui și la executarea scopului lui Iehova. – 2Timotei 2:11,12.

30. Chestiunea de discuție a ajuns la punctul decisiv și acum trebuie să se decidă în mod desăvârșit. Iehova a zidit Sionul, și pentru aceasta declară acum că a început lupta și se va purta încontinuu până la sfârșit: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta neprihănirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde,” (Isaia 62:1) Lupta aceasta determină despărțire a neamului omenesc; o parte ce se dovedește pe sine împotriva lui Dumnezeu, și alții care dimpotrivă își dovedesc credincioșia față de Dumnezeu, așa încât fiecare parte își ia poziția ce i se cuvine în Armagedon. Cuvintele lui Iehova, „Vei fi o cunună strălucitoare în mâna lui Iehova, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău”, se referă la rămășița credincioasă în timpul prezent. (Isaia 62:3) Împărăția cerurilor a sosit, deoarece Christos și-a început domnia. Cei din rămășiță, care mai petrec pe pământ, trebuie să aștepte strămtorare, deoarece stă scris că, „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” (Fapte 14:22) Aceia însă care au primit Numele lui Iehova, și care își dovedesc iubirea față de El, întrucât cu bucurie îi urmează poruncile, nu vor cădea, ci vor câștiga biruința prin Christos. Iehova a dat clasei Templului, a cărei cap este Christos Isus, cinstea Numelui său, și pentru toți aceștia, „Numele lui Iehova este un turn tare; cel neprihănit aleargă în El și găsește siguranță.” Aceasta înseamnă că unșilor li s-a promis adăpost și siguranță și această siguranță este în Numele lui Iehova.

Promisiunile sale scumpe au fost scrise îndeosebi pentru întărirea rămășiței, și între aceste promisiuni se află și următoarele cuvinte ale profetului, care se referă la rămășiță: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Pentru-că zici: Domnul este locul meu de adăpost, și fac din Cel Prea înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu le va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor săi să te păzească în toate căile tale.” – Psalm 91:1,2,9-11.

Ionadab

31. Oamenii cu bun simț care trăiesc azi pe pământ și caută să asculte pe Dumnezeu, sunt preumbriți de Ionadab; Ionadab a întovărășit pe Iehu, ca să vadă zelul lui Iehu pentru Iehova. El s-a suit în carul de război al lui Iehu, preumbrind faptul că acum cei ce constituie clasa Ionadab se alătură organizației lui Iehova, și se fac cunoscuți ca unii, care stau de partea Domnului. (2Regi 10:15,16) Ionadab nu era Israelit; ci era un recabit. Recabiții erau o ramură a cheniților din seminția lui Midian, un popor, care împreună cu Israeliții au intrat în țara Canaanului. Închinarea diavolului le-a fost neplăcută. Ei au demonstrat un zel mult mai mare pentru Dumnezeu și mai multă credință decât aceia, care se mărturiseau că sunt Israeliți; și aceasta preumbrște că în timpul prezent oamenii de bună credință au mai multă credință decât confesionalii așa numitei organizații „creștine.” (Ieremia 35:2-16) Credincioșia și zelul martorilor lui Iehova în transmiterea mărturiei despre Împărăție în parte servește spre folosul clasei Ionadab, și aceștia trebuie invitați, ca să ia parte la lucrarea vestirii Numelui lui Iehova. Cugetați-vă la cuvintele lui Isus: „Cine aude, să zică: Vino!” (Apoc .22:17) Dacă cei din clasa Ionadab doresc să aibă parte la aceea, ca să pună mărturie despre adevăr, încurajați-i să facă această.

32. David a fost un exemplu al Unsului lui Iehova, și în el se cuprinde de necesitate și rămășița credincioasă. David s-a luptat contra dușmanilor lui Dumnezeu, și Dumnezeu i-a dat biruință asupra dușmanilor. În aceasta a fost el un exemplu al lui Christos Isus, a marelui războinic, care în curând va începe ultima luptă cu dușmanul și va câștiga o biruință definitivă. Atunci erau uriași, care se luptau contra lui David și a servilor lui, și care au fost stârpiți de David și servii lui. Ultimul dintre acești uriași „era un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior, în totul două-zeci și patru.” (2Sam. 21:20) Acest uriaș a ilustrat simbolic pe Satan și organizația lui infamă, imperfectă, care acum înaintează contra Unsului lui Iehova, și rezultatul va fi nimicirea dușmanului, chiar așa, cum a fost stârplit și uriașul. Psalmul optsprezecelea este un cântec triumfal, care tratează în amănunt începutul străduințelor dușmanului, de a nimici pe Unsul lui Dumnezeu și după aceasta scutul și mântuirea lui Iehova pentru aceia, care îl iubesc. Unșilor li se dă o apreciere a acestui psalm chiar în preajma izbucnirii războiului cel mare, și pentru aceasta cântă rămășița unsă: „Dar,

în strâmtorarea mea, am chemat pe Iehova, și am strigat către Dumnezeuul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui. Atunci s-a zguduit pământul și s-a cutremurat, temeliile munților s-au mișcat, și s-au clătinat, pentru că El se mâniase. Din nările Lui se ridica fum, și un foc mistuitor ieșea din gura Lui: cărbuni aprinși țâșneau din ea. A plecat cerurile, și s-a pogorât; un nor gros era sub picioarele Lui. Călărea pe un heruvim, și zbura, venea plutind pe aripile vântului.” (Psalm 18:6-10) Cântecul profetic arată apoi mântuirea unșilor din mâna dușmanului, precum și motivul, pentru ce își pune în aplicare Iehova puterea pentru ei: „Iehova mi-a făcut după neprihănirea mea, mi-a răsplătit după curăția manilor mele. Căci am păzit căile lui Iehova, și n-am păcătuit împotriva Dumnezeuului meu.” – Psalm 18:20,21.

33. Mâinile unșilor nu pot să rămână curate, dacă ating ce este necurat, adică organizația lui Satan. Nu poate să existe nici o comunitate între poporul Domnului și organizația dușmanului. Martorii lui Iehova sunt poporul lui Dumnezeu, care cu cuvintele lor s-au pentru Numele Lui, și ei trebuie să rămână credincioși și devotați Numelui său. Iubirea lor față de El nu poate să aibă condițiuni sau margini. Ei trebuie și vor prezenta lui Iehova toată iubirea lor. Apostolul așa exprimă aceasta, când vorbește despre sine și despre frații lui credincioși și devotați lui Iehova: „După cum este scris: Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat. Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela, care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă faptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Christos Domnul nostru.” – Romani 8:36-39.

34. Martorii lui Iehova să fie să aibă mult curaj și să continue a se bucura, indiferent de orice persecuție și strâmtorare ce vine asupra lor, ținând mereu seamă de faptul că ei sunt servii Atotputernicului Dumnezeu, și că El le este locul de scăpare. Cei ce acuma țin *porunca cea mare*, sunt siguri că vor găsi în El un loc de scăpare și siguranță desăvârșită: „Nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Ieșurun, El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeuul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta, și a zis: Nimicește-l.” (Deut. 33:26,27) Biruința este a lui Iehova și a Fiului său iubit, și cei ce în prezent sunt credincioși, vor vedea aceasta și se vor bucura.

Întrebări pentru studiu

- 1, 2. Pentru cine a pregătit Iehova adăpostul descris aici? Explică pentru ce face atât de clar îngrijirea, aceasta pentru prezent.
- 3, 4. Ce se invocă prin: a) în „prima și cea mare poruncă” a legii? b) în a „doua”?
- 5, 6. Unul care stă în legământ cu Iehova, să vâneze după aprobare? Pentru ce nu? Pentru ce este important că aceasta se înțelege acuma clar și se prețuiește?

- 7-10. Ce se înțelege sub cuvântul „bani” din 1Tim. 6:10? Arată exemple, care ilustrează urmările egoismului și lăcomiei.
- 11-13. Arată relația strânsă ce a existat întotdeauna între organizațiile religioase și sistemul comercial, și explică origina, conducerea învederată și scopul tuturor instituțiilor lumii, care dețin putere și domnie.
- 14-16. Ce influență deosebit de rea a avut religia în lume? Arată că influența spiritului comercial a stăpânit pe poporul iudeu din zilele străvechi și până în zilele de azi.
- 17, 18. Arată origina și scopul a) religiei catolice; b) organizațiile religioase, protestante. Cum dovedesc învățăturile lor că sistemele acestea pe Satan l-au reprezentat și nu pe Iehova Dumnezeu.
- 19, 20. Explică cum s-au descoperit două clase în 1918, care clase au fost făcute cunoscut de Scriptură ca „servul rău” și „servul credincios și înțelept.”
- 21-23. Arată că poziția care se ia de aceia care combat lucrarea Domnului, este efectul unei dorințe după avantaj personal. Cum descrie apostolul pe toți acești opozanți? Ce poziție vor ocupa cei aprobați de Dumnezeu față de toți aceia, care au apucat o astfel de cale egoistă?
- 24, 25. Explică cuvintele apostolului, „evlavia împreună cu mulțumirea este un mare câștig”, și dacă faptul acesta a fost prețuit cum se cuvine.
- 26, 27. Arată că se poate trage linia clară de demarcație, dacă luăm în seamă îndrumările apostolului în Romani 12:17; 1Cor. 7:20; 1Tim. 5:8 și cuvintele sale din 1Tim. 6:10.
- 28, 29. Ce dovedește faptul că psalm 83:2-5 este acum în curs de împlinire? Ce scop dublu servește faptul că Iehova permite persecuțiunea aceasta?
30. Arată timpul și modul împlinirii lui Isaia 62:1,3 și rezultatul unei astfel de împliniri.
- 31, 32. Cine a fost Ionadab? Ce a fost preumbrit prin aceea, ce se raportează despre el și în ce fel s-a întâmplat aceasta? Explică ilustrația profetică a biruinței lui David asupra lui Goliat. Pe mai departe, ce stă scris în Psalm 18:6-10.
33. Între ce împrejurări poate cineva dintre unși să-și aplice cuvintele apostolului din Romani 8:36-39?
34. Explică pentru ce se dă martorilor lui Iehova atâtea asigurări din Cuvântul său. Numai cum se pot bucura de acest scut aceia, pentru care a fost prevăzut?